

Giới thiệu Thiên Khiển Chi Tâm

Bạn đang đọc truyện Thiên Khiển Chi Tâm của tác giả Kinh Kha Thủ trên trang đọc truyện online. Thiên Khiển chi tâm là một câu truyện viết về thế giới ma pháp huyền ảo của phương Tây với nhân vật chính lại là một người yêu thích cây cối, trồng trọt – cũng chính là một Đức Lỗ Y.

Chính vì là một Đức Lỗ Y không có được sức mạnh khủng bố như chiến sĩ, hay pháp thuật kinh hồn của pháp sư, nhân vật chính làm thế nào để từng bước vượt qua khó khăn mà phấn đấu vươn lên? Nếu sinh là cây rừng, ta lấy làm vui sướng vì được trở nên tươi tốt. Nếu sinh vì cây cỏ, ta sẽ trải dài thành một màu xanh bạt ngàn. Cho dù là một cây cỏ nhỏ cũng không cần phải ngưỡng mộ một cây đại thụ khổng lồ, ta vẫn có thể vươn ra thành một màu xanh biếc.

Cái tâm của Đức Lỗ Y chính là tự nhiên. Tiết tấu của truyện được diễn ra với những chi tiết rất nhẹ nhàng, không quá giật gân nhưng vẫn gây được sức cuốn hút với một chút gì đó thực tế của người phương Tây. Nếu sinh là cây rừng, ta lấy làm vui sướng vì được trở nên tươi tốt.

Nếu sinh vì cây cỏ, ta sẽ trải dài thành một màu xanh bạt ngàn. Cho dù là một cây cỏ nhỏ cũng không cần phải ngưỡng mộ một cây đại thụ khổng lồ, ta vẫn có thể vươn ra thành một màu xanh biếc. Cái tâm của Đức Lỗ Y chính là tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Rừng Kinh Cức (Thượng)

Rừng Kinh Cức...

Những cơn gió lạnh mang theo mùi máu thối tan đám mây đen đang che khuất ánh trăng, khiến cho chiến trường hiện ra trước mắt mọi người.

Một đám người đang liều chết chiến đấu.

Một đám Hùng Địa Tinh có lớp lông màu xám với những cái răng nanh nhọn hoắt, gầm lên, vung cao cây gậy trong tay tiếp tục lao về phía đội mạo hiểm.

Khải Đặc Lợi mặc giáp một tay cầm thuẫn, một tay cầm trường kiếm xông lên. Cánh tay trắng kiện vung kiếm chém mạnh xuống. Một đường máu xuất hiện trong không trung đồng thời con con gấu Địa tinh bị chém xả vai.

Ngay sau đó, Khắc Lợi Phu vung cây búa lớn, gầm lên một tiếng tức giận. Rồi hấn gào tên của thần chiến tranh:

- Ai Đức Mông!

Sau đó lao thẳng vào trong đám gấu Địa Tinh khiến cho mùi máu tươi lại càng nồng nặc hơn.

Một con gấu Địa Tinh giờ cao cây gậy chuẩn bị tấn công thì một tiếng "vèo" vang lên. Một mũi tên dài xuyên qua cái cổ của nó... Đồng thời, dây cung của Tập Lệ Lạp rung lên bần bật.

Trận chiến mặc dù kịch liệt nhưng lại diễn ra chỉ trong một khoảng thời gian ngắn.

Sau một lát, mặt đất phủ đầy thi thể.

- Phần lớn Địa Tinh đều là lũ quỷ đáng ghét. Chỉ có Hùng Địa Tinh trời sinh đã là chiến sĩ. Do chúng không có áo giáp và vũ khí kim loại, đồng thời cũng không được huấn luyện chứ không thì chúng ta gặp rắc rối lớn. - Khắc Lợi Phu nhổ một bãi nước miếng dính máu mà nói. Vừa rồi, gã bị mấy cây gậy đập lên người, mặc dù có giáp bảo vệ nhưng nội tạng cũng bị chấn động.

Gã thở hổn hển, phổi giống như bị một ngọn lửa thiêu đốt. Bộ giáp bị hỏng mấy chỗ. Cây búa trong tay như nặng thêm mấy lần khiến cho gã không còn vung lên được nữa.

- Nhanh uống thánh thủy. - Khải Đặc Lợi ném một lọ nước thánh đến. Trong đội ngũ của họ tất nhiên không thể có Pháp Sư và Mục Sư. Những người đó đều là những người tôn quý.

Khắc Lợi Phu hơi do dự. Nhưng một khi nước thánh đã mở thì không còn giữ được lâu vì vậy mà cầu nhàu uống ngay.

- Có nên cho La Mông một chút không? - Tập Lệ Lạp không đành lòng nhìn một cậu thiếu niên ngã trên mặt đất đang bị hôn mê. Từ miệng và lỗ mũi của cậu ta đều chảy máu do bị một gậy đánh trúng.

- Tạt Lẻ Lẻ Hẻn chết rồi. - Khẻi Đẻc Lẻi liẻc nhìn thiẻu niẻn rồi nói với Tạt Lẻ Lẻ

Tạt Lẻ Lẻ im lẻng. Thửc rẻ thiẻu niẻn vẻn cẻn chửa chết hẻn điẻu đẻ hẻn tẻn cẻ thẻ thẻy đửc. Nẻng nghi ngờ mẻt chửt rồi nói:

- Vẻy chửng tẻ quay vẻ trẻn Lý Tạt hẻy không? Chửng tẻ cẻn thiẻu mẻt trẻm đẻng...

- Tạt Lẻ Lẻ! Ngẻ Tư Khẻ và Bẻ Lai Khẻc đẻ hẻ sinh. Chửng tẻ cẻn phẻi tẻn tẻn cho hẻ, mẻi mẻc sừ lẻm lẻ và chiẻu cẻ cho ngửi nhẻ của hẻ. Tẻt cẻ đẻu cẻn mẻt sẻ tẻn lẻn. - Khẻi Đẻc Lẻi lẻn tẻng mẻt cẻch bẻt đẻc đẻ:

- Hẻn tẻi chửng tẻ cẻ thẻ trẻ vẻ trẻn Lý Tạt, mẻy mẻn...

"Mẻy mẻn..." Mẻc đử không nói tiếp nhửng bẻ ngửi cẻn lẻi lẻm sỏ không hẻi mẻy mẻn cẻi gì?

Lẻ Mẻng lẻ mẻt hẻc đẻ Đửc Lẻ Y. Đẻ gẻ mẻn kiẻm tẻn đẻ đửc huẻn lửyẻn thẻm nẻn bẻ lử sừ đửng thẻn phẻn của gẻ đẻ mẻn mẻt kỏn tẻn lẻn. Gẻ thẻm đử đẻi mẻo hẻm, kẻt quẻ sỏ khi gẻp bẻ đẻt Hẻng Đẻi Tẻn thẻ không cẻn vẻ đửc nử.

- Đẻ thẻi! Cẻt bẻ lẻ tẻi của Hẻng Đẻi Tẻn. Mẻc đử không phẻi lẻ nhiẻm vử của chửng tẻ nhửng nẻ cẻng sẻ cẻ cẻng hẻi lẻu dẻi, cẻ thẻ thẻy cho mẻt kỏn tẻn. Khẻi Đẻc Lẻi chỉ gẻt mẻn chẻc lẻt rồi xẻc lẻi tẻn thẻn. Gẻ lẻ đẻi trửng nẻn cẻn cẻ nhiẻu chửyẻn cẻn phẻi gẻnh vẻc.

Bẻ ngửi liẻn lẻy cẻn đẻo nhẻ, không ngẻi bẻn và mẻu cẻt lẻ tẻi của Hẻng Đẻi Tẻn xửng lẻm bẻng chửng.

Sỏ đẻ, bẻn hẻ sừ lẻi hẻi thẻ thẻ trẻn mẻt đẻt.

Tạt Lẻ Lẻ quẻ gẻi nhìn hẻi đẻng bẻn. Gửng mẻt của cẻ hẻi đẻu bẻi đẻng, đẻi mẻt không nhẻm đửc vẻn cẻn sử tẻc nửi, đẻu khẻ hẻi hẻn và không cẻm lẻng.

Tạt Lẻ Lẻ ngẻy ngửi, nhẻ lẻi vẻ sỏ chửyẻn cũ.

- Đẻt đi! Chửng tẻ mẻng trẻ vẻ cho mẻc sừ cẻng thẻ. - Ầm thẻn của Khẻi Đẻc Lẻi cẻ chửt rẻn rẻy, rồi lẻy trẻn tẻi mẻt bẻn rửc mẻnh, tẻi lẻn thẻ thẻ hẻi ngửi. Đẻng thẻi, gẻ cẻng uẻng mẻt ngửm lẻn.

Tạt Lẻ Lẻ lẻy đẻ lử cẻ vẻo nhẻu. Sỏ mẻt lẻt, ngẻn lử đửc đẻt lẻn, ẻnh sẻng của nẻ chiẻu sẻng cẻ mẻt gẻc rẻng.

Nhẻn thẻ thẻ tẻ tẻ bẻi mẻt trẻn ngẻn lử, Khẻi Đẻc Lẻi hẻi lẻm rẻm:

- Lẻn nẻy chửng tẻ hẻn thẻn nhiẻm vử. Bẻn thẻn tẻ cẻng đẻt tẻi chiẻn sĩ cẻp nẻm. Tẻ mẻn bẻ rẻ mẻt chửt tẻn, chẻy chửc vử đẻi phẻ đẻi trẻn vẻ của trẻn Ần Bẻ Lý. Nẻ đửc thẻ chửng tẻ sẻ thẻt kỏi cẻc sẻng nhử thẻ nẻy.

Mẻc đử đẻu lẻng vẻ cẻi chết của chiẻn hửrẻ nhửng nghe thẻy vẻy ẻnh mẻt của Khẻc Lẻi Phẻ và Tạt Lẻ Lẻ đẻu sẻng ngẻi.

Đẻi vẻi kẻ mẻo hẻm mẻ nói thẻ khi đẻ cẻ đửc đẻnh đử và đửc nghiẻp đẻn ghi chẻp thẻ sỏ đẻ cẻ thẻ tẻi mẻn thẻi hẻc nhẻ quẻ tẻc nẻi đẻ đẻ lẻm. Đẻy lẻ cẻch tẻt nhẻt. Nghe nói Khẻi Đẻc Lẻi lẻ đẻi cẻn tẻ sinh của Nẻm tẻc trẻn Ần Bẻ Lý nẻn cẻ lẻ sỏ nẻy cẻn cẻ cẻ hẻi mẻng cẻi đẻnh hẻi kẻ sĩ.

Mửi nẻm vẻt và vẻi bẻo gẻn nẻn, không biẻt bẻo nhiẻu lẻn vẻo sinh rẻ tẻ cẻi cẻng thẻ cẻng cẻ mẻt ngẻy nẻy. Nghiẻ tẻi đẻy, nẻt mẻt của cẻ bẻ vẻ cẻ sử chửa xẻt và vui sửng.

Mẻt lẻt sỏ, Tạt Lẻ Lẻ đẻng hẻi bẻc nhẻ thu trẻ cẻt rồi cẻ bẻ xỏy ngửi bẻ đi, không hẻ đẻ ý tẻi thiẻu niẻn Lẻ Mẻng đẻng nẻm hẻn mẻ bẻt tẻn ở đẻ.

Ngẻn lử tẻ tẻ lẻi đẻn kẻi chẻ cho khu rẻng trẻn u ẻm. Xẻ xẻ thẻ thẻng vẻng tẻi tẻng sỏi trẻ.

Đẻt nhiẻn, cẻ mẻt lửng ẻnh sẻng chiẻu xửng, nhửng cẻnh lẻ u ẻm. Đẻy lẻ mẻt cẻi sùng nhẻ mẻu vẻng kẻm. Trẻn cẻi sùng cẻ mẻt vẻng ẻnh sẻng mẻu vẻng. Cẻi sùng quay vẻng trẻn không trẻng khi thẻy cẻ ngửi đẻng hẻn mẻ nẻm trẻn mẻt đẻt liẻn nhẻo vẻo trẻn thẻn thẻ của ngửi đẻ.

Ngẻy lẻp tẻc, thẻn thẻ thiẻu niẻn rẻn rẻy, thẻo bẻn nẻng chẻng cẻ. Nhửng cẻi sùng nhẻ mẻu vẻng kẻm cẻ lửc lửng quẻ mẻnh. Nẻ tẻn rẻ mẻt lẻn ẻnh sẻng mẻu vẻng bẻo phẻ lẻy chửt lẻnh hẻn mẻu trẻng nhẻ nhẻ mẻ hẻp thu.

- A...a...a... Lẻi trẻi kẻi lử tẻ. Tẻ không phẻc...a...a... - Sỏ mẻt lẻt, thẻn thẻ đẻ nhẻy đẻng đẻy rồi hẻt lẻn. Ầm thẻn của hẻn vẻng rẻ xẻng quẻnh.

Nẻn nhử không phẻi đẻng ở trẻn rẻng rẻm, xẻng quẻnh vẻng lẻng thẻ ẻm thẻn tẻng Hẻn đẻ chẻc chẻn sẻ lẻm cho vẻi ngửi phẻi ngẻ, thẻm chỉ lẻ lẻm cho cẻ thẻn đẻi kẻnh đẻng.

Thẻu niẻn đẻ bẻt đẻy, hẻi tẻy khẻu lẻn. Tẻ tẻ Tẻi Phẻm Cẻt mẻi hẻi phẻc ý thửc, mẻ thẻ hẻn hẻn.

- A! Tẻ chửa chết?

ẻnh sẻng rẻi xửng quẻ nhửng kẻ lẻ kẻi chẻ cho Tẻi Phẻm Cẻt cẻ thẻ nhìn thẻy xẻng quẻnh lẻ mẻt kỏn đẻt hẻn lẻn. Trẻn mẻt đẻt cẻn cẻ đẻu vẻt của ngẻn lử. Xẻ xẻ cẻ vẻ sỏ nhửng cẻi xẻc.

Thấy vậy, Tiền Phẩm Cát hoảng hốt, đặt móng ngồi xuống bên đồng lửa.

Tiền Phẩm Cát đưa tay xoa mặt, cố gắng làm cho bản thân thêm tỉnh táo. Nhưng khi nhìn vào lòng bàn tay của mình, hắn lại sững sờ. Tay của hắn, chính xác là đôi tay trước mặt rõ ràng không phải là đôi tay quen dùng.

Đó là một đôi tay trẻ nhưng thô ráp có màu đồng. Trên lòng bàn tay còn nhiều vết chai, ngón tay thô to hoàn toàn khác biệt với hai bàn tay trắng nõn của Tiền Phẩm Cát.

Tiền Phẩm Cát kinh hãi, nhìn xung quanh thì thấy có dòng suối nhỏ. Hắn vội vàng chạy tới mà soi mình xuống suối.

Tiền Phẩm Cát phát hiện ra khuôn mặt hoàn toàn xa lạ, với đôi mắt sâu, sống mũi cao nhìn không hề giống gương mặt của người phương Đông mà cùng loại với người châu Âu. Có điều, thoáng nhìn cũng rất anh tuấn.

Có câu thành ngữ, xúc cảnh sinh tình. Nhìn khuôn mặt đó, trong đầu Tiền Phẩm Cát xuất hiện một đồng những tin tức. Phần lớn là những trí nhớ cổ quái hiện ra trong đầu hắn.

- Ta sống ở trấn Lý Táp, tên là La Mông? Là một tên học đồ Đức Lỗ Y? - Đầu óc của hắn cảm thấy không tỉnh táo, ngỡ ngàng một lúc rồi co mình lại:

- Không! Không phải! Ta không phải là La Mông. Ta là Tiền Phẩm Cát. Chết tiệt! Chẳng lẽ là lại vượt qua không gian?

- Ta là Tiền Phẩm Cát! - Hắn tự khẳng định lại. Sau khi suy nghĩ một lúc:

- Ta tiếp thu trí nhớ của La Mông.

Từ từ hai luồng trí nhớ hòa trộn vào nhau, lấy trí nhớ của Tiền Phẩm Cát làm chính rồi thống nhất lại làm một. Trên thực tế thì hiện tại hắn đã lấy được tất cả tình cảm và trí nhớ của người thiếu niên.

- A a a! Ta đã xuyên qua không gian. Ta không chết. May mắn là vẫn còn sống. - phát hiện ra sự thật này, tâm trí của hắn từ từ bình tĩnh lại. Với sự giáo dục của xã hội cùng với quá trình học tập khiến cho hắn chấp nhận được chuyện đó.

Quan trọng nhất bây giờ là hắn vẫn còn sống.

- Trên cái thế giới này ta là La Mông, là một học đồ Đức Lỗ Y. - La Mông mím môi không nói gì, kiểm tra lại tình trạng của mình.

Từ xa, những tiếng sói tru liên tục vọng tới khiến cho người ta cảm thấy bầu không khí có chút thê lương.

La Mông mới tái sinh run người, hai chân mềm nhũn. Mất một lúc lâu, La Mông mới tỉnh táo lại. Đột nhiên hắn mới nhớ tới một chuyện liên vội vàng tìm kiếm:

- Sùng Thần Nông của ta đâu? Sùng Thần Nông đâu?

Sùng thần Nông là chỗ dựa lớn nhất của hắn.

Đột nhiên bước vào trong một cái thế giới xa lạ, cho dù đã tiếp xúc bao nhiêu lần trong tiểu thuyết và truyện tranh nhưng hắn cũng khó có thể chịu nổi. Nếu mất đi sùng Thần Nông thì sau này biết làm thế nào?

Hắn chợt cảm thấy khó thở, lập tức vùng chạy về phía đồng lửa, thậm chí xông vào trong đồng xác chết bốc mùi.

Chẳng biết bao lâu, hắn mới có thể bình tĩnh lại nhưng là bình tĩnh một cách tuyệt vọng. Đúng lúc này, trong đầu hắn chợt xuất hiện một tin tức huyền diệu khó giải thích.

Tin tức đó khiến cho La Mông ngây người, mấp máy môi nhưng mãi không nói được tiếng nào. Hắn lật quần lật áo trên người thì thấy trên làn da của mình có hình của sùng Thần Nông.

Sùng Thần Nông phụ vào người khiến cho hắn sững sờ. Hắn nhìn bức vẽ chăm chăm, mất một lúc mới bình tĩnh được. Sau đó, hắn vươn tay sờ lên hình vẽ.

Ngay lập tức một cái không gian xinh đẹp xuất hiện.

Lấy lại bình tĩnh mà quan sát cẩn thận, hắn thấy không gian vẫn như cũ, khoảng chừng hai mẫu. Dòng suối nhỏ trong không gian vẫn còn đó, bên trong làn nước vẫn có cá nhỏ, xung quanh những cây táo, lê, đào cùng với một số thực vật khác vẫn còn nguyên.

Chỉ có điều, quả cầu ánh sáng trên cao ba mươi thước vốn như vàng thái dương thì lúc này lại hết sức ảm đạm như lúc nào cũng có thể tắt.

La Mông kinh hãi vội vàng trở về thân thể mà mở to mắt, sau đó chạy ra ngoài tới một khoảng đất trống, hứng lấy ánh mặt trời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Rừng Kinh Cức (Hạ)

Dưới ánh sáng mặt trời, quả cầu ánh sáng trong không gian cũng sáng lại khiến cho La Mông thở phào nhẹ nhõm.

Tới lúc này, La Mông mới cẩn thận kiểm tra lại trí nhớ của mình.

Thời gian như dừng lại. Khi trong trí nhớ của La Mông xuất hiện một đoạn tin tức về Đức Lỗ Y không gian của sùng Thần Nông đột nhiên xuất hiện những ngọn sóng. Đám thực vật được gieo trồng trong không gian vườn cảnh lá lác lư. Đồng thời, có một làn ánh sáng màu lục xuất hiện.

Trong không gian, có một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho những tán lá phát ra những tiếng động xào xạc.

Nếu nghe kỹ những âm thanh xào xạc mặc dù rất nhỏ nhưng lại như tạo thành một bản nhạc. Bản nhạc đó khiến cho cơ thể con người như được thư giãn, có cảm giác rất tuyệt.

Thứ cảm giác đó thực sự rất khó diễn tả. Nhưng nương theo nó, hai mắt của La Mông không thể mở ra, thân thể cũng không nhúc nhích nổi, chỉ biết nằm ở đó. Trong lúc hoảng hốt, hần như nhớ lại cái thế giới kia.

Ở nơi đó, những cảnh tượng cứ thế trôi qua. Đặc biệt từ lúc hần tham gia vào tổ chức Xanh, bắt đầu tham gia công tác bảo vệ cây cối. Lúc đó, hần đi qua nào là thảo nguyên, rừng rậm rồi kiện các công ty chặt cây...biết bao nhiêu năm tháng sôi nổi.

La Mông cũng không nhận ra rằng khi nhớ lại công việc bảo vệ cây xanh, những điểm sáng màu lục lập tức dày lên rất nhiều. Chẳng những ở trong không gian mà ngay cả bên ngoài, trong khu rừng rậm cũng có những tia sáng màu lục từ từ bay vào trong cơ thể.

Một lần năng lượng chảy qua bàn tay khiến cho tay trái của hần từ từ có cảm giác. Khi nó lên tới bả vai, bả vai lập tức có cảm giác. Rồi năng lượng chảy tới ngực hội tụ ở đó càng lúc càng nhiều. Nhưng La Mông không hề muốn thoát khỏi cái cảm giác đó.

Đột nhiên, trong đầu hần vang lên một tiếng động. Một điểm sáng màu lục xuất hiện, hơn nữa còn có bảy tám câu thần bí. Bảy tám câu đó nhìn rất khó hiểu, nhưng lại như vừa nhìn cái đã hiểu ngay.

Những dòng chữ đó giống như đang miêu tả từ nhiên, cái cảm giác về thực vận. Một thứ ngôn ngữ từ xa xưa biến hóa theo tự nhiên đã tồn tại từ sau khi thế giới này xuất hiện.

La Mông cũng hiểu được ý nghĩa của những câu văn đó đồng thời cũng hiểu được rằng hiện tại hần chỉ có ba sự lựa chọn, bởi vì lúc này, hần có lực lượng này.

Cảm thụ tự nhiên cấp một: Đức Lỗ Y và tự nhiên thiết lập một mối liên hệ với nhau.

Thứ hai: Đức Lỗ Y có thể dựa vào sự cảm nhận tự nhiên từ đó mà thiết lập được mối liên hệ nhất định với động vật và thực vật, cảm nhận được cảm tình của chúng.

Sinh mệnh đồng bọn: Có thể lựa chọn một loại động vật sử dụng Sinh Mệnh tương liên để chia sẻ lực lượng với nhau.

La Mông nhanh chóng lựa chọn ba cái. Một khi lực chọn xong, lực lượng của thiên nhiên cũng không biến mất ngay mà dần tập trung vào ánh mắt của hần.

Trước kia, khi có sùng Thần Nông hần có thể thấy được ánh sáng của thực vật. Hiện tại, trong tích tắc đôi mắt của hần như tăng tới một cảnh giới khó tin. Trong nháy mắt tất cả mọi thứ như trở nên rõ ràng, ngay cả những điểm sáng rất nhỏ cũng có thể nhìn thấy.

Hần không biết bản thân đã nằm đó bao nhiêu lâu. Chỉ biết là từ từ, lực lượng tự nhiên biến mất, tất cả mọi thứ trở lại bình thường. Mà cảm giác của đôi mắt cũng từ từ biến mất, cho tới một mức độ nào đó thì dừng lại.

Trong lòng hần thầm kêu gọi, trước mặt đất nhiên lại xuất hiện một điểm sáng nhỏ rồi nó nhanh chóng to lên biến thành một khung cảnh. Vô số những tin tức xuất hiện trước mắt của hần.

Tính danh: Tiền Phẩm Cát (La Mông)

Chức nghiệp: Chủ nhân không gian số một. Đức Lỗ Y cấp một.

Chủng tộc: Con người.

Thuộc tính sinh mệnh: lực lượng 1 0 (1 0), linh hồn 1 5 (1 0), thể chất 1 0 (1 0), trí lực 1 3 (1 0), tri giác 1 5 (1 0), sức hấp dẫn 1 5 (1 0)

Kỹ năng: Vĩnh cửu tính cổ hóa - Trình trắc linh quang.

"Vĩnh cửu tính cổ hóa - Trình trắc linh quang?" La Mông thì thảo đọc dòng tin tức cuối cùng. Hắn đứng dậy, chỉ cần ngưng thần một chút là có thể thấy được ánh sáng của thực vật.

Nhưng khi nhìn về mặt trời, dưới ánh nắng chói trang, nước mắt của hắn chảy ra giàn dụa. La Mông cười ha ha, biết rằng mình làm liều nên nhắm mắt một lúc mới trở lại bình thường.

Khi nhìn kỹ, hắn phát hiện ra trên người mình có một lớp ánh sáng màu lục bao phủ chừng một centimet. Mà dưới sự ảnh hưởng của lớp ánh sáng đó, những cây cối trong rừng hơi lắc lư, như có chút gì đó vui sướng.

- Tâm của tự nhiên! Tâm của tự nhiên. - Một tiếng reo mừng rỡ vang lên trong lòng khiến cho La Mông cả kinh. Sau khi tìm hiểu kỹ, hắn mới biết đó là do bản năng vô thức của linh hồn phát ra.

Kiểm tra trí nhớ, hắn mới biết được lớp ánh sáng màu xanh đỏ chính là tâm của Tự Nhiên. Sau khi Đức Lỗ Y hiểu được tự nhiên sẽ sản sinh ra một lớp ánh sáng màu lục. Mà lớp ánh sáng đó có thể giúp Đức Lỗ Y kết nối với lực lượng của thiên nhiên, hơn nữa theo sự tiến bộ của bản thân mà mạnh lên.

Kiểm tra tiếp hắn phát hiện ra trong trí nhớ không có gì khác. Cuối cùng thì một học đồ Đức Lỗ Y cũng không biết nhiều lắm. Có điều, chút trí nhớ về đội mạo hiểm thì hắn có tìm thấy.

- Khốn kiếp! Không ngờ vất vả ta lại ở đây mà chạy mất. - La Mông mở miệng nói xong nhưng trong lòng cũng không có hận thù gì lắm. Tất nhiên hắn cũng không biết được những chuyện sau khi hôn mê:

- Ta phải nhanh chóng trở về trấn. Ở qua đêm trong rừng rậm cũng không phải là chỗ dễ chơi.

Nghĩ tới đây, La Mông liền bước nhanh hơn. Nhắc tới cũng lạ, như có một thứ cảm giác nào đó chỉ đường khiến cho hắn đi theo một con đường nhỏ an toàn nhất để về tới trấn.

Bước thấp bước cao, cuối cùng khi vầng thái dương chìm xuống, hắn cũng về tới trấn.

Đây là một cái trấn nhỏ nằm ven rừng và đại dương. Có một dòng sông uốn lượn chảy qua trấn, cung cấp nước ngọt và chảy ra đại dương.

Cái trấn nhỏ khoảng năm trăm thước chính là khu rừng rậm.

Gần núi thì dựa vào núi, gần nước thì sống nhờ vào nước mà gần rừng thì dựa vào rừng. Ở nơi này có rất nhiều khi đồn cũi với các xường. Đồng thời có rất nhiều những đồng gỗ to chồng chất.

Gỗ là thứ mua bán nhiều nhất ở trấn Lý Táp. Phần lớn gỗ và đồ mộc được tạo ra ở đây sau đó được chuyển tới cảng chính của vương quốc. Có điều, việc đồn cây cũng có hạn chế.

Đức Lỗ Y ở trong rừng rậm và trên trấn đã đưa ra một số quy định.

Do gần rừng nên các kiến trúc trong trấn phần lớn là được làm từ gỗ. Toàn bộ trong trấn chỉ có một vài chỗ làm bằng đá. Quanh trấn có một bức tường rất lớn.

Bức tường của trấn cao bốn thước, dày một thước rưỡi được xây dựng từ gỗ và đá. Nó không được đẹp nhưng rất chắc chắn. Trên những khe tường, cỏ hoang mọc xanh um, đồng thời còn có những tháp tên bảo vệ.

Lúc cánh cổng của trấn đóng lại, không trung cũng tối dần. Chắc không lâu nữa, ánh trăng và ánh sao sẽ lập tức thay thế.

La Mông vội vàng chạy tới cổng trấn.

- Là La Mông sao? - Khi tới gần cửa, vệ binh của trấn có người quen với hắn liền kêu lên:

- Một lúc nữa sẽ đóng cổng. Sao hôm nay lại về muộn thế?

La Mông nhìn sắc trời rồi nói:

- Ai! Thực sự là không hay lắm. Đi cùng với đám mạo hiểm kia vào trong rừng, kết quả không ngờ lại bị tách ra.

- A! Nguy hiểm quá. Ngươi mau vào đi. Chúng ta phải đổi ca rồi.

La Mông vội vàng đi vào. Đám vệ binh cũng hết lớn bắt đầu đẩy cánh cửa sắt đóng cổng lại rồi thay lượt về nghỉ ngơi.

- Cuối cùng thì đám vệ đội cũng chỉ thế này. - La Mông cảm thấy tức giận.

Khi tới trên trần, hần nhận thấy có gì đó không đúng. Từ xa, hần đã thấy một người lùn đang đi tới nơi ngã tư đường.

Mặc dù trên thế giới này có rất nhiều chủng tộc có trí tuệ nhưng trên trần mà thấy cũng coi như là hiếm. Mà đối với La Mông vừa mới tái sinh thì lần đầu tiên mới được chứng kiến. Vì vậy mà hần quan sát một cách cẩn thận, chỉ thấy người lùn đó khoác một lớp lân giáp, eo thắt một cái dây lưng bằng da trâu. Trên lưng có đeo một cây phù rất nặng.

La Mông vừa nhìn thấy người lùn và cây phù của y thì hai mắt sáng ngời:

- Trên thế giới này thực sự có người lùn và chiến sĩ người lùn a.

Hần vừa nhìn vừa gật đầu liên tục, đồng thời trong lòng lại cảm thấy khó hiểu.

Dựa vào trí nhớ thì trên trần cơ bản là còn người. Ngay cả đội mạo hiểm cũng có rất ít. Vậy mà đợt này lại có rất nhiều kẻ mạo hiểm tới đây. Ngay cả người lùn cũng tìm tới? Chẳng lẽ trong rừng Kinh Cức đã xảy ra chuyện gì? Hần nhíu mày nhưng không thể nghĩ ra nguyên nhân.

Ánh trăng từ từ sáng lên, La Mông liền đi về phía nhà trọ.

Nhà trọ Mặc Đặc nằm ở phía Tây của trần. Đây là do Mặc Đặc kế thừa của phụ thân. Còn phụ thân gã thì cũng kế thừa lại. Nói chung đã trải qua ba đời với thời gian gần năm mươi năm.

Căn nhà trọ được làm từ loại gỗ với chất lượng rất tốt nên tới giờ vẫn có thể dùng. Trên nóc nhà, và tường có treo rất nhiều thịt khô, lạp xưởng khiến cho trong không khí mang một thứ mùi hỗn hợp.

Chẳng qua ở chỗ này, cho dù là chủ hay khách cũng hình thành thói quen. Ở bên dưới có một ngọn đèn tù mù, nếu thấp sáng thì có thể chiếu được cả cái sảnh.

- La Mông! Người về rồi à? - Vừa mới bước vào, một người đàn ông trung niên mặc áo trắng kêu lên. Gã đi từ ra từ phía sau, tay ôm một thùng bia. Gã có mái tóc và bộ râu rất dài.

- Đến đây!

Người này chính là Mặc Đặc nên hần vội vàng chạy tới giúp.

Vốn La Mông không nhớ rõ lắm về quãng thời gian trước bảy tuổi. Khoảng thời gian đó hần lưu lạc rồi may mắn được vợ chồng Mặc Đặc nhận về. Vợ chồng Mặc Đặc mở nhà trọ nhưng không cho hần ăn ngon, thậm chí còn mặc quần áo rách. Nhưng hần không hề oán hận. Dù sao thì như thế cũng còn hơn sống lang thang ở ngoài.

Hiện tại, mặc dù hần là học đồ Đức Lỗ Y nhưng vẫn nhớ tới tình cảm nên thường xuyên giúp đỡ vợ chồng Mặc Đặc.

- A! La Mông! Xin cho ta tô lòng hoan nghênh chân thành nhất đối với Đức Lỗ Y tôn quý.

Chẳng cần phải nghi ngờ bởi đó đúng là con ma men Phúc Đặc nổi tiếng trong trần. Gã thường xuyên uống rượu say. Kể từ khi biết La Mông trở thành học đồ Đức Lỗ Y, hần thường xuyên mở miệng châm chọc như thế.

La Mông nhún vai, không có ý đối co với người đó. Hần quan sát tình cảnh trong nhà trọ. Thực ra trên trần, những người như Phúc Đặc rất ít. Dù sao so sánh ra thì người bình thường rất ít khi tới nhà trọ.

Nhưng dường như có nguyên nhân nào đó mà hiện tại trong nhà trọ người tương đối đông. Hai đội mạo hiểm bao hết cái bàn uống rượu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Nhà Trọ. (Thượng)

Khi nhà trọ làm ăn thịnh vượng, người ngồi đầy mười bàn lớn, thì ngoại trừ hai vợ chồng nhà chủ ra còn có một thiếu niên phụ giúp.

Mặc dù đã trở thành học đồ Đức Lễ Y nhưng La Mông vẫn tiếp tục giúp đỡ bung chén, bày bàn. Trải qua một năm, hẳn có thể bung thức ăn đi nhanh trong đám người mà không để bị va chạm hay đổ vỡ.

Cứ thế bung từng thứ một lên, sau đó có thể nghỉ ngơi một chút. Có một số người mặc dù không có chỗ ngồi nhưng vẫn không ngại, cứ cầm chén rượu vừa uống vừa tán gẫu.

- Ngày mai chính là ngày cúng tế vụ mùa. Nghe nói, có mời tới một đoàn kịch. Trong đoàn có một ma thuật sư và một diễn viên xinh xắn. - Có người nói.

- Ma thuật sư?

- Tất nhiên! Chẳng lẽ ngươi cho rằng một vị Ma Pháp sư tôn quý sẽ tới biểu diễn? Nam tước đại nhân - Linh chủ của chúng ta có lẽ phải bán cả khối giáp tổ truyền của ngài thì may ra mới mời được.

- A Cáp! Không được cười tiểu Táp Đức! Y còn đang nhớ tới giấc mộng gần đây trở thành một ma pháp sư vĩ đại.

Lập tức cả nhà trọ vang lên tiếng cười. Hiên nhiên tất cả đều biết là cười nhạo.

La Mông cười rồi nhìn trộm sắc mặt người thiếu niên kia. Tuy nhiên, hẳn cũng không dám cười thành tiếng. Dù sao thì đối phương cũng coi như bạn của hắn.

Những lời chê cười đó diễn ra rất nhiều lần chẳng có gì là lạ. Vì vậy mà mọi người ở đây nhanh chóng chuyển sự chú ý:

- Có điều, La Mông của chúng ta mặc dù không thể trở thành một ma pháp sư vĩ đại nhưng có sự giúp đỡ của tiểu thư Ngã Ly Ni rất có thể trở thành một Đức Lễ Y.

Sự chú ý chuyển sang mình khiến cho La Mông có chút ngại ngùng vội vàng nói:

- Không đâu! Mặc dù được tiểu thư Ngã Ly Ni dạy nhưng ta cũng không học được đâu.

Ngay lập tức, mọi người cười phá lên.

Sau một lát, đề tài lại chuyển tới đoàn kịch:

- Nghe nói trong đoàn có tám cô nương trẻ tuổi, không biết giá thế nào?

- Dù sao thì chúng ta chỉ cần vài cái là đã không dậy nổi. Có lẽ một đêm bằng ngươì làm lưng vất vả hai tháng. Người xem, bọn họ mới là người đi tìm các cô nương. Nghe nói lần trước có một Dong Binh đoàn đi qua trấn, trong đó có mấy nữ dong binh rất thú vị.

La Mông nhìn theo mắt họ, quan sát cái bàn đó. Trên bàn có bày rượu và thức ăn. Thoáng nhìn, tất cả đều đang rất vui vẻ. Hẳn có thể nhận ra một người là Ba Đức. Đó là một thương nhân vẫn thường xuyên đến trấn.

- Ba Đức! Lần này buôn bán lại có lời phải không? Có nghĩ định cư tại trấn không? Như thế ta nhập hàng sẽ dễ hơn một chút. - Mặc Đặc làm xong liền lên tiếng hỏi.

- Ha ha! Tất nhiên là muốn. Nhưng linh chủ đại nhân đâu có cho dân tự do. Với một khoảng đất rộng hai mươi mẫu thì phải trả giá rất cao. Hơn nữa, ta còn có một chiếc thuyền làm phương tiện đi lại. - Ba Đức lắc đầu. Có điều nhìn ánh mắt của gã có thể thấy thật ra gã rất khó xử.

- Ba Đức! Ta không hiểu tại sao ngươi lại ở đây? Trong thành chẳng phải tốt hơn sao? - Lại có người lên tiếng.

- Ngươi không hiểu được. Trong thành tất nhiên là tốt. Nhưng có điều thuế má rất nặng. Các nghiệp đoàn lớn đều đòi tiền. Một tiểu thương nhân như ta hay là... - Ba Đức nói tới đây liền im lặng, không nói nữa, hiển nhiên là có nỗi khổ.

Phu nhân của Mặc Đặc đang bận rộn trên quầy. Nhìn cô mới chỉ chừng ba mươi tuổi, mặc một cái váy bằng vải thô. Cô đeo một cái tạp dề màu trắng đã ngả thành màu xám. Trên mặt có một số nếp nhăn cho thấy sự vất vả. Cô đang tính toán hôm nay thu chi như thế nào. Nhìn thấy La Mông liền gọi:

- La Mông! Ngươi lại đây giúp ta.

- Không có vấn đề gì. Ta ở phòng miễn phí nên coi như làm thế đi. - La Mông lên tiếng.

- Ừm ừm! Nói đúng lắm! La Mông! Phiền ngươi vào trong hầm lấy một thùng rượu ra đây. - Mặc Đặc hô:

- Lấy thêm một cái bánh rán. Ha ha!

La Mông lên tiếng rồi lấy một cái bánh rán. Cái bánh rán vàng thơm, bên trên có đủ loại màu sắc của cá, tôm, trai, nghêu cháy vàng. Trên lớp hải sản có rưới một lớp nước màu hồng, trên cùng đặt một vài miếng rau.

Nhìn nó rất mềm, hương vị tuyệt hảo rất ngon miệng. Đây là sở trường của phu nhân Mặc Đặc khiến cho khách đều khen ngợi. Còn La Mông thì chỉ có

ngày hội mới được ăn.

La Mông ăn xong, đi ra phía sau, xuống thang rồi đẩy cánh cửa gỗ.

Hầm ngầm luôn là nơi tối tăm và ẩm ướt. Do không được sử dụng ngọn nến quý báu nên hầm dành ở trong bóng tối mà di chuyển thùng rượu.

Đây là cảnh hết sức quen thuộc. La Mông đặt mông ngồi trên một cái thùng gỗ nhìn xung quanh. Một lát sau, hầm mới lẩm bẩm:

- Ngày mai sẽ tới thần địa nữ thần đại địa để chứng thực Đức Lỗ Y.

Sau đó, hầm mới bê thùng gỗ đi lên.

- A! La Mông! Ngươi đã lên rồi. - Mặc Đặc phu nhân ngẩng đầu lên nói:

- Mau bụng chầu đi.

- Vâng thưa phu nhân Mặc Đặc. - La Mông nói xong liền đón lấy chén đĩa bắt đầu rót rượu, bung thức ăn, thậm chí còn vào bếp giúp đỡ. Đây là những công việc hết sức quen thuộc với hầm.

Lúc này, những người bản địa rảnh rỗi, ngoại trừ con ma men Phúc Đặc còn lại đều giải tán.

Còn lại chỉ có đội dong binh trụ ở đây. Bọn họ có tổng cộng bảy người. Nhưng người đó đều rất quen với hầm, đồng thời lại có tình cảm tốt. Vừa thấy hầm xuống lầu lập tức liền có mấy người cười với hầm. La Mông cũng mỉm cười gật đầu đáp lại.

- Tiên sinh Hải Ngõa Duy. Ngài muốn uống bia? - La Mông bung lên tổng cộng bảy ly.

Loại bia này có mùi mạch cùng với hương vị bia, còn có một chút hơi lạnh do dùng nước giếng thiên nhiên tinh khiết sản xuất. Nó rất mới, vị rất ngon. Sau khi uống xong, trong miệng còn có vị ngọt của lúa mạch.

Đội dong binh này rất nhỏ chỉ có bảy người. Trong số đó cũng không hề có nữ nhân. Bọn họ thường xuyên ở đây nên La Mông cũng biết được đội trưởng chính là Hải Ngõa Duy.

Hải Ngõa Duy cười cười đón lấy rồi cho hầm một đồng tiền. Sau đó y uống từ từ thỉnh thoảng lại trò chuyện về một số câu chuyện mạo hiểm.

Sau khi làm xong, La Mông đứng bên nghe họ nói chuyện và nghỉ ngơi một chút.

- Đội trưởng! Bây giờ ngươi là chiến sĩ cấp bốn. Nếu đột phá có được đấu khí thì đội dong binh của chúng ta sẽ có tương lai. - Bác Ba cảm khái lên tiếng:

- Rồi sẽ có tư cách trở thành kỵ sĩ.

- Chuyện này đâu có dễ. Cấp năm có được đấu khí mới chỉ đạt tới tiêu chuẩn để thành kỵ sĩ. Còn có trở thành kỵ sĩ hay không thì còn phải có một vị quý tộc hay quốc vương có muốn ban cho không nữa. Chỉ có điều ở trong công hội Dong Binh cũng được đánh giá cao hơn, có tư cách giữ chức vụ trung đội phó của một trấn. So với việc gửi hy vọng vào ta thì không bằng tự mình cố gắng, tăng lên thêm một bậc thì cuộc sống của chúng ta thoải mái hơn được một chút. - Tâm trạng của Hải Ngõa Duy rất tốt.

- Ha ha! Năm sau ta sẽ thử xem có lên được cấp ba hay không. - Bác Ba có chút xấu hổ lên tiếng.

La Mông yên lặng lắng nghe. Đám dong binh vô ý nói như vậy nhưng nếu có một người đứng cạnh phân tích thì có thể thấy được cái thế giới này có rất nhiều tin tức.

Vốn ở thế giới trước của hầm, cơ bản sức chiến đấu của con người bị giữ ở một mức độ vì vậy mà không cần phải phân chia cấp bậc. Nhưng về của cải và địa vị thì phân chia ra thành rất nhiều cấp, khoảng chừng cửu phẩm, mười tám cấp. Tổng cộng có khoảng bốn mươi hai cấp quan riêng biệt, mười ba tước vị...

Thật ra ngay cả ngôn ngữ cũng phân chia thành mấy cấp bậc. Tiếng Anh hiện đại cấp tám... Tính chất của nó giống như cuộc thi của chiến sĩ và ma pháp sư ở thế giới này.

Trong thế giới này, lực chiến đấu của mỗi người có sự khác biệt cũng giống như chức quan nên phân chia ra thành cấp bậc.

Theo lời bọn họ thì cấp năm của chiến sĩ là một ranh giới. Dưới cấp năm tất cả đều móc tiêm lực thân thể. Vốn binh lính của thế giới này cũng có thể đạt tới trình độ đó. Nhưng bắt đầu từ cấp năm, chiến sĩ liền có lực lượng vượt qua lực lượng của một người thường. Mà lực lượng đó được gọi là đấu khí.

Ở trên thế giới này, văn bằng và tín dụng là hai tiêu chuẩn để cân nhắc. Tín dụng thì dựa vào tích lũy từ từ. Còn văn bằng thì chính là cấp bậc. Mặc dù không hoàn toàn chính xác nhưng về mặt nào đó thì cũng có thể đánh giá tài năng của một con người.

Còn việc thí nghiệm cấp bậc thì không phải là đặc quyền của công hội dong binh. Nếu như là chiến sĩ thì phải tới thần điện của thần chiến tranh để thí nghiệm. Dưới sự giám sát của thần, có rất ít sai sót. Vì vậy mà bất kể quốc gia nào trên đại lục cũng đều công nhận cái văn bằng này.

Cũng giống như văn bằng ở thế giới trước. Văn bằng càng cao thì càng có nhiều quý tộc thương nhân thuê. Thực ra công việc cũng hết sức thoải mái mà tiền lương lại cao. Còn khổ cực nhất chính là những đoàn dong binh cấp thấp. Bọn họ lấy công việc nguy hiểm nhất để làm mà sống.

Đội dong binh ăn uống, tán gẫu xong liền lên lầu nghỉ ngơi. Dù sao thì họ cũng cần nghỉ ngơi cho tốt sau đó mới có thể thực hiện một số nhiệm vụ nguy hiểm.

La Mông quan sát nhà trọ thì thấy không còn việc gì nữa.

Phu nhân Mặc Đặc liền nói:

- Được rồi! La Mông! Người đi nghỉ đi.

La Mông gật đầu đồng ý. Ngay sau đó, hắn liền quay về cái ổ của mình.

Đây là một gian phòng nhỏ, bên trong ánh sáng rất tối. Trên mặt đất phủ một lớp cỏ mạch rất dày. Ngoài ra còn có một bộ da của sói hoang. Đó chính là chăn của hắn.

Trên thực tế, được hưởng như vậy cũng không phải là kém. Học đồ bình thường đi làm thuê cũng chỉ có lớp cỏ. Còn bộ da này là do phu nhân Mặc Đặc nhân từ cấp cho.

Trong phòng có một cái hộp gỗ, mở ra thì bên trong có tiền đồng.

Tiền đồng có màu xanh đậm khối lượng rất nhẹ. Mặc dù không có cân nhưng cũng có thể biết chừng năm gram.

Trên mặt của nó có khắc chữ. Khi La Mông làm việc thường hay học trộm vài chữ của Mặc Đặc tiên sinh. Đồng thời lại có tiểu thư Ngã Ly Ni dạy nên cơ bản có thể học viết.

Trên đó có viết "vương quốc Ngã Tư Khắc vinh quang"

Xung quanh còn có hình một đóa hoa kỳ quái tô điểm.

Kiểm tra một lượt thì có tất cả chín mươi hai đồng. Chỉ còn tám đồng nữa là đủ một đồng bạc. Đây là tất cả tài sản của La Mông lúc này.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 4: Nhà Trọ (Hạ)

Nằm trên tấm da đã lang, La Mông tiếp tục lục lợi trí nhớ của mình.

Mới kêu gọi một cái, trước mặt hắn lại xuất hiện một điểm sáng rồi nó nhanh chóng to lên, biến thành một khung tư liệu hơi mờ. Nó lơ lửng trước mặt La Mông rồi phần lớn số liệu nhanh chóng hiện lên.

Tên: La Mông (Tiền Phẩm Cát)

Chủng tộc: Con người.

Thuộc tính sinh mệnh: lực lượng 1 0 (1 0), linh mẫn 1 5 (1 0), thể chất 1 0 (1 0), trí lực 1 3 (1 0), tri giác 1 5 (1 0), sức hấp dẫn 1 5 (1 0)

Một nam nhân trưởng thành đều lấy chỉ số mười làm tiêu chuẩn. Mỗi lần gia tăng một chút, nếu nhiều là mười phần trăm.

Điểm linh mẫn mười lăm là phản ứng về tốc độ nhanh hơn so với người bình thường 1,5 lần. Thể chất và lực lượng của hắn đều mới chỉ đủ tư cách. Trí lực được 13 điểm có thể nói là rất tốt. Ở hiện đại, trong trắc nghiệm chia đều chỉ số thông minh là 100. 13 điểm ở đây tương đương với 133 điểm. Mặc dù không được coi là thiên tài nhưng cũng tạm được.

Tri giác của hắn không ngờ tới 15 điểm có thể nói là rất mạnh. Sức hấp dẫn đạt tới 15 điểm chứng tỏ cái thân thể này cũng rất anh tuấn.

La Mông thờ phào nhẹ nhõm. Đột nhiên, hắn nhớ tới một việc khiến cho thân thể của hắn chợt run nhẹ.

Lúc trước, trên địa cầu, hần đã tìm ra được một số điều ảo diệu của sùng Thần Nông đó là bên trong có giao trồng thực vật ngoài ra không có tác dụng đặc biệt. Hơn nữa, ở góc trên của sùng Thần Nông còn có một con số 1500.

Muốn đột phá, phải có thực vật không nằm trong bản ghi chép của sùng Thần Nông để gieo trồng trong đó. Nhưng để tìm được thực vật mới có thể nói là rất khó khăn. Cuối cùng phải dựa vào việc thay đổi gen, tạo ra giống mới mới có thể đột phá.

Nhưng hiện tại trên thế giới này, có lẽ là nơi mà sùng Thần Nông không biết các loại giống.

Nghĩ tới đây, La Mông không nằm được vội vàng bỏ đây.

Đẩy cửa ra, nhìn bên ngoài là bóng đêm với bầu trời đầy sao. Nếu như bình thường, phần lớn tất cả đều đã ngủ. Nhưng hôm nay là ngày tế thu hoạch vụ mùa nên có vài người mới đốt đèn.

- Có ai không? - La Mông nhẹ nhàng đập cửa hàng xóm.

Cánh cửa phòng vang lên tiếng kéo kẹt rồi một khuôn mặt đầy nếp nhăn thò ra:

- La Mông à?

Người mở cửa là một phụ nữ lam lũ. Đó là chị dâu Trần Ny. Đừng có thấy trông giống một người thụ nữ mà trên thực tế tuổi còn chưa tới bốn mươi lăm. Những nếp nhăn trên mặt là do cuộc sống vất vả mang đến:

- Tiểu La Mông tới đây làm gì?

- Chị Trần Ny! Em muốn mượn một cái xẻng nhỏ. - La Mông nói xong rồi, nghĩ một chút lại nói tiếp:

- Ngày mai em muốn sửa lại khoảng đất phía sau một chút.

- Chờ một chút. - Dù sao thì Trần Ny cũng là hàng xóm mấy năm nên chẳng chần chừ đi lấy đồ cho hần. Nhưng khi thấy hần cầm, nằng chần chừ một lúc rồi mới nói:

- Tiểu La Mông! Người cũng nên cẩn thận. Gần đây ngoài trấn không yên lành đâu.

Một năm trước, có một Đức Lão Y trung niên tới bên ngoài trấn, sau đó được Nam Tước lĩnh chủ cho phép nên ở trong rừng rậm. Hơn nữa, Nam Tước còn chọn một số người trẻ tuổi cho Đức Lão Y huấn luyện.

Vì vậy mà từ khi đó, La Mông thường xuyên một mình chạy vào rừng.

-A! Hiện tại làm sao mà nguy hiểm? - La Mông lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

- Hình như là lũ Địa Tinh lùn da xanh giết người. - Thiếu phụ nói xong:

- Lão nhà ta cách đây không lâu thấy trưởng trấn có dán thông cáo rằng lĩnh chủ đại nhân treo giải thưởng.

La Mông còn muốn hỏi nhưng hiển nhiên là đối phương cũng không rõ ràng lắm, chỉ mới nghe thấy vậy thôi.

La Mông liền rời đi. Lúc này, trong đêm trên bức tường thành, nơi tháp tên tháp thoảng còn có thể thấy bóng dáng của binh lính đang tuần tra. Vì vậy mà La Mông cũng không dám tới gần.

Vì để phòng bị dã thú bên ngoài trấn hay những phần tử lưu lạc nguy hiểm nên đêm xuống, cánh cửa trấn liền đóng lại. Hơn nữa, còn tăng binh lính phòng thủ, nếu có người tự tiện vượt tường liền bắn ngay.

Tạm thời, La Mông cũng không vội ra ngoài. Hần dựa theo trí nhớ mà tìm tới một chỗ bên cạnh thần điện. Chỗ đó có một bụi cây. Do đã và mùa thu nên lá của nó đã bắt đầu chuyển sang màu vàng.

Chỉ cần chưa có trong ghi chép của không gian, hơn nữa gieo trồng được thì tiêu chuẩn thấp nhất là có thể sinh sản số lượng lớn. Như vậy không gian sẽ có biến hóa.

Mà số lượng cũng không cần nhiều chỉ cần chừng hai mươi cây là được.

Hiện tại đang là mùa thu, mặc dù tìm những thứ đó không khó nhưng cũng không phải là chuyện dễ dàng.

La Mông cẩn thận đào bới được hai mươi cây. Xung quanh vắng lặng, hần liền trốn vào một góc rồi nhẹ nhàng buông tay, đám cỏ đó lập tức biến mất.

Đồng thời với lúc đám cỏ biến mất, sùng Thần Nông trên người hần hơi sáng lên một chút.

Tâm thần của La Mông vừa mới chìm vào trong không gian thì phát hiện không gian đang sáng ngời. Một thứ tin tức lập tức đưa tới:

- Phát hiện có giống thực vật mới, chờ tên.

- Cỏ Dạ Nguyệt! - La Mông không hề do dự trả lời. Đây là tên của loại cỏ đó ở trong thế giới này.

Ngay lập tức toàn bộ không gian sáng lên một chút.

La Mông cũng không cảm thấy ngạc nhiên. Chuyện này ở Địa Cầu hắn đã gặp. Sau đó, hắn mang mười cây trồng xuống rồi lấy nước suối đều tưới.

Sao khi trồng xong, hắn hết sức vui sướng, chờ đợi.

Phía sau loại cỏ Dạ Nguyệt chột sáng lên ánh sáng màu xanh, còn bên phải là bản ghi chép số liệu. Hiện tại chỗ đó vẫn còn trống, chờ một khoảng thời gian nữa, liền sẽ có miêu tả trạng thái và được tính của chúng.

La Mông thở phào nhẹ nhõm nhìn quanh không gian của mình.

Trên bầu trời, ánh sáng vàng chiếu xuống mặt đất. Quả cầu sáng treo ở độ cao mấy chục thước. Đồng thời trong không gian tràn ngập mùi ẩm ướt, và hương của cây cối.

Toàn bộ không gian được bao phủ bởi thứ ánh sáng màu vàng, phía dưới là một mảnh ruộng. Một dòng suối nhỏ chia mảnh ruộng đó ra làm hai nửa. Dòng suối đó chỉ dài chừng hai mươi thước nhưng nước lại chảy rất xiết, đồng thời trong không thấy đáy. Trong làn nước còn có một ít cá đang bơi lội.

Khoảng ruộng hai bên dòng suối có trồng mấy chục gốc cây to, ngoài ra là một ít lúa mạ. Phong cảnh nơi đây giống hệt như trong một bức tranh. Một làn sương mù như có như không mang theo không khí trong lành lượn lờ trong cả không gian.

Những cây ăn quả cùng với hoa tươi và cây cỏ đều sinh trưởng rất tốt.

Do lần trước thăng cấp nên không gian mở rộng tới hai mẫu, nhờ đó mà có một khoảng đất trống xuất hiện.

- Cỏ Lam, Ấm Lan, Chân Diệp, hoa Bán Đằng, hoa Hồ Diệp.

Mỗi một cái tên, phía trên củ nó đều xuất hiện các số liệu và công dụng. Nếu cẩn thận tìm kiếm thì ở bên dưới còn có những phân tích rất cụ thể.

- Ta không phải thiên tài nhưng có khả năng chuyện gì đã gặp thì không bao giờ quên. Lại có thêm sừng Thần Nông thì chuyện gì cũng không sợ. - La Mông trầm nghĩ. Hắn chuẩn bị. Hắn chuẩn bị thí nghiệm "giả thuyết mầm mống hoa Ngưu Giác.

Lập tức một cái mầm lơ lửng trong không trung để cho La Mông quan sát.

- Ta bắt đầu gieo trồng. - Trong tay La Mông xuất hiện một cái xẻng, hắn đào một cái hố nhỏ:

- Đào sâu xuống hai mươi centimet, tưới bốn phần nước.

- Giả thuyết thời gian khu vực thay đổi.

Ngay lập tức mầm cây nảy mầm, lá cây dài ra, thân cây lớn dần. Rồi từ từ một cây màu xanh nở ra những đóa hoa Ngưu Giác xuất hiện.

La Mông chăm chú theo dõi cả quá trình. Thi thoảng, hắn nắm chắc thời gian, tạm dừng thời gian thay đổi để tưới nước, xới đất, làm cỏ.

- Xới đất gia tăng ba phần trăm, độ chiếu sáng gia tăng năm phần trăm, độ ẩm không khí gia tăng hai phần trăm. Lại một lần nữa. - Cứ một lần hoàn thành rồi lại tiếp một lần khác.

Nếu như có người nhìn thấy sẽ phát hiện ra quá trình gieo trồng, động tác của hắn hết sức thành thạo và tự nhiên không hề có chút ngượng, giống như có nhiều năm kinh nghiệm vậy.

Sừng Thần Nông không hề chủ động phân tích. Đây là điều nuối tiếc nhất của hắn. Nhưng sau khi hoàn thành tất cả những bản ghi chép thông qua vô số lần giả thuyết gieo trồng thì có thể điều chỉnh đất và khí hậu cho thích hợp.

Loại cỏ Dạ Nguyệt mới thì chưa được. Nhưng chỉ cần ba ngày là có thể. Điều này có thể nói là một điểm lợi cực lớn trong việc gieo trồng các loại thảo dược.

- Ừm! Thực vật đặc thù đúng là nhiều. - Ở hiện tại, La Mông mở mắt, than một tiếng rồi chuyển tới một chỗ khác.

Dưới ánh trăng chiếu rọi khiến cho cảnh vật hiện lên rất rõ ràng. La Mông nhìn chăm chăm khu vực xung quanh.

Đây là cái sườn dốc phía sau thần điện. Phía dưới sườn dốc có một con đường.

Được sự bảo vệ của thần điện, bọn họ dùng đá cuội rải xung quanh con đường nhỏ. Từ những khe đá, những ngọn cỏ xanh kiên cường sinh trưởng. Thậm chí còn có một ít hoa cỏ. Chúng do gió mang hạt giống từ nơi nào đó tới đây. Bởi vậy mà thực ra có thể tìm thấy rất nhiều loại thảo dược ở đây.

La Mông bình tĩnh, thần nhiên thưởng thức cảnh đẹp trước mặt. Ngay sau đó, hắn bắt đầu tìm một loại mới tên là Hoa Nguyệt Quang. Không ngờ ở phía sau, hắn tìm được tới cả một trăm cây. Ngay lập tức, hắn nhổ hết vào trồng trong sừng Thần Nông.

Tiếp đó là một loại thực vật tên là Bát Mạn Đằng. Hắn cũng tìm được mười cây.

Hắn đang định tìm tiếp loại thực vật mới thì đột nhiên trong không gian vang lên tin tức:

- Bản cấp bậc không gia này chỉ có thể nhận ba sản phẩm thực vật mới. Hãy để lần tháng cấp tiếp theo.

Tin tức đó khiến cho La Mông ngăn người rồi nở nụ cười. Thì ra là vậy.

Trước kia khi ở Địa Cầu, không có sản phẩm thực vật mới để gieo trồng nên không nhận ra điều đó. Cho tới khi đến thế giới này mới phát hiện.

Như vậy là không gian có hai điều kiện, thứ nhất là gieo trồng đủ số lượng thực vật để tích tụ. Tiếp theo đó là có được thực vật mới để thăng cấp.

Cho dù là số lượng thực vật hay sản phẩm thực vật mới cũng đều có sự hạn chế. Chỉ có liên tục mở rộng mới có thể tăng thêm.

Hiểu được điều đó, La Mông cũng không cảm thấy nuối tiếc. Hiện tại, hắn chuẩn bị kiểm tra chức nghiệp Đức Lỗ Y của mình.

Quan sát một cách cẩn thận, hắn thấy trong cơ thể có một quả cầu màu lục xoay tròn nhưng không biết sử dụng nó như thế nào. Nghĩ một lúc, La Mông vỗ đùi:

- Ngày mai đi tìm đại sư Kiệt Pháp. Chắc ngài biết làm thế nào.

Nghĩ tới đây, hắn lại nghĩ tới một vấn đề nghiêm trọng.

Sau khi đại sư Kiệt Pháp tới lãnh địa của Nam Tước từng tiến hành kiểm tra một đám trẻ, kết quả là tìm được La Mông có cảm giác rất tốt, cùng với thể chất tự nhiên mới có thể trở thành Đức Lỗ Y.

La Mông cũng vì chuyện nhận huấn luyện Đức Lỗ Y mà nợ tới năm mươi đồng bạc. Nếu tính cả khoản tiền mượn của công hội Mạo hiểm thì chắc là chết vì tới giờ hắn đã nợ tới một trăm năm mươi đồng bạc.

Số tiền đó dường như rất ít nhưng trên thực tế là một con số không hề nhỏ.

Lấy sức mua làm tiêu chuẩn thì một trăm đồng bạc tương đương với một thước vuông cây Ma Bố, hoặc một con trâu hay là hai cân muối ăn.

Hơn nữa, số tiền nợ này theo truyền thống ở trấn gần như là vay nặng lãi. Mỗi tháng tăng thêm mười phần trăm. Nếu không thể trả hết trong bảy tháng thì sẽ biến thành hai trăm đồng bạc. Mà La Mông cũng bị tước quyền tự do.

Về phần tài sản hiện có của hắn thì chỉ mới có chín mươi hai tiền đồng. Nghĩ tới đây, La Mông hơi biết cười khổ. Nhưng không nghĩ ra cách nào khác, hắn đành trở lại phòng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Lễ Tế Mùa Thu Hoạch (Thượng)

Thánh Nguyên, ngày hai mươi lăm tháng chín năm bảy ngàn bốn trăm tám mươi bảy. Ngày hôm nay là ngày tế mùa thu hoạch.

Nơi vương quốc Ngã Tư Khắc, trấn Lý Táp.

Trên đường đi, những người đi đường đều rất vui vẻ. Lễ tế chẳng những được quy định trong thánh điển của nữ thần mùa màng Y Tịch Định Ti, một trong bốn loại lễ lớn nhất. Đồng thời trong phần lớn con người, thậm chí nhiều chủng tộc tôn giáo và các quốc gia thì đây là ngày lễ phổ biến.

Dù sao với phần lớn sinh mệnh có trí tuệ mà nói thì mùa thu hoạch đồng nghĩa với hy vọng có được vụ mùa bội thu.

Đối với rất nhiều đứa nhỏ mà nói thì tất cả những điều trước mắt càng khiến cho chúng vui vẻ. Đây là ngày nghỉ hiếm hoi trong một năm. Rất nhiều người cố gắng làm xong mọi việc trong buổi sáng để buổi chiều nghỉ ngơi và tham dự lễ.

Sáng sớm ngày hôm sau, La Mông tỉnh lại trong tiếng huyền não. Hắn bò dậy, mặc quần áo rồi đi xuống lầu. Trong nhà trọ im ắng không một bóng người.

La Mông bước ra xem, đập vào mắt phần lớn là những căn phòng làm bằng gỗ. Ở phía xa xa, kiến trúc lớn nhất trong trấn chính là thần điện được xây dựng bằng đá.

Đối với La Mông mà nói thì thần điện không hề có sự xa lạ. Đó chính là thần điện của nữ thần nông nghiệp. Tất nhiên, đó cũng là tín ngưỡng lớn nhất ở trong trấn Lý Tập.

Nơi ngã tư đường mặc dù tiếng người huyền não nhưng thực ra vẫn có thể nói là yên tĩnh. Dù sao thì trong trấn cũng chỉ có mấy trăm gia đình.

Con đường xen giữa những căn phòng chật chội và nơi ngã tư được lát bằng đá. Giữa những khe đá cỏ mọc xanh tốt.

Nơi ngọn núi xa xa, trên đỉnh của nó là một ngôi thành với những tòa tháp nhọn. Đó là cổ堡 của Nam Tước La Tập Tư có lịch sử bốn trăm năm.

Mặc dù đã hết tháng chín nhưng trong trấn vẫn tràn ngập một màu xanh. Những cây đại thụ tỏa bóng che phủ những căn phòng bên dưới.

Trong mấy trăm năm, thậm chí là mấy ngàn năm cũng không thể xóa bỏ được sự yên lặng với phong cách ỗ xưa. Mà trong sự huyền não của ngày tế lễ mùa thu hoạch điều đó càng thêm rõ ràng.

La Mông ngây người trong chốc lát, có lẽ là do sự ảnh hưởng của những ký ức trước đây, cùng với khung cảnh xung quanh mang tới cảm giác quen thuộc. Cảm giác quen thuộc đó hòa lẫn với một sự sợ hãi và xa lạ. La Mông tỉnh tâm một chút rồi chỉ biết cười khổ, chấp nhận chuyện xuyên qua thế giới khác.

La Mông chậm rãi đi trên con đường nhỏ phủ kín đá cuội. Hai bên đường là những cửa hàng rèn, tiệm tạp hóa...vừa quen thuộc lại vừa xa lạ. Tất cả đều có một sự hấp dẫn với người vừa mới tái sinh như La Mông.

Xa xa có một chiếc xe rất to hình như là xe của đoàn kịch lưu động.

Đoàn kịch là một đám người đáng thương. Bọn họ biểu diễn ảo thuật, ca múa, hài kịch để mua vui cho mọi người mà kiếm chút tiền. Mà trong đoàn kịch, thì những cô nương trong đó thường là những người bán mình. Theo trí nhớ về những chuyện mọi người bàn tán, La Mông biết được chuyện như thế rất phổ biến.

Không chỉ đoàn kịch mà ngay cả đoàn Dong Binh, những nữ chiến sĩ cũng đều bán mình. Do thể lực của phụ nữ yếu ớt nên chỉ mong kiếm được một khoản tiền để cuộc sống sau này đỡ khổ.

La Mông liếc nhìn bóng mặt trời thì thấy thời gian lúc này còn cách thời gian buổi tế mùa thu hoạch vẫn còn nhiều.

Vô tình, hắn đi tới trước điện của nữ thần nông nghiệp. Nhìn thần điện mang những dấu vết cổ xưa, vừa có chút gì đó tươi vui lại có chút gì đó buồn phiền.

Lững thững đi vào thần điện, trên đài cao có một pho tượng của nữ thần nông nghiệp Y Tịch Dịch Ti.

Trên tường của thần điện có điêu khắc hình ảnh cửa trâu đực, cây cối hoa cỏ. Pho tượng của nữ thần được điêu khắc từ đá Đại Lý màu trắng, cao chừng năm thước. Trên đầu nữ thần đội một cái vương miện bằng hoa cỏ. Nữ thần mặc bộ quần áo màu xanh lục, gương mặt xinh xắn. Tháp thoảng có thể thấy được những đường cong nữ tính từ bức tượng rất hấp dẫn. Chỉ có điều con mắt lại có một sự từ ái của một vị thần đang nhìn xuống chúng sinh.

Trước kia La Mông có thói quen tới nơi này cầu nguyện. Đây là quy định của trấn. Về cơ bản, mỗi đứa trẻ mười hai tuổi sẽ theo cha mẹ tới đây để cầu nguyện.

Trước kia La Mông sẽ không nhận ra thánh quang ẩn giấu trong đôi mắt của tượng thần. Nhưng hiện giờ, nhờ lực lượng của sừng Thần Nông, trong mắt La Mông có thể thấy được một vầng sáng màu xanh lục giống như một cái kén to bao phủ quanh tượng thần đang lưu động. Thi thoảng lại có một đốm sáng giống như đom đóm xuất hiện trong điện.

Trong lúc La Mông đang ngơ ngẩn đứng trước tượng thần thì một thiếu nữ chậm rãi đi tới bên cạnh hắn.

- La Mông! Sao ngươi lại tới đây? Sự vui vẻ của ngươi đâu?

La Mông bị tiếng nói làm cho bừng tỉnh, hắn xoay người về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ đó đại khái chừng mười lăm tuổi, đang đi ra từ trong thần điện. Nàng mặc một bộ trường bào mực sù đầy nữ tính. Ông của nó tương đối cao, dễ lộ đôi đùi thon dài trắng như tuyết. Nơi eo có buộc một sợi dây đai màu lục càng làm tôn thêm vóc dáng của nàng.

- Tiểu thư Ngã Ly Ny. - La Mông thốt lên tên của thiếu nữ. Từ trong trí nhớ của mình, hắn biết được thiếu nữ này chính là người trong giấc mộng của tất cả nam nhân trên trấn.

Nàng là niềm vinh quang của trấn. Bản thân nàng có một tấm lòng thành kính và cảm giác nhạy bén nên mới có được sinh liên hệ với lực lượng của nữ thần nhờ đó mới được trở thành mục sư kiến tập của trong thần điện của nữ thần nông nghiệp trong trấn. Tiếp đó, vị trí mục sư kế nhiệm của thần điện có lẽ do nàng đảm nhận.

- La Mông! Tại sao trông ngươi lại bẩn như vậy? Đến đây ta lau mặt cho. Như vậy mới có thể tham dự được buổi tế mùa thu hoạch vào buổi chiều. - Ngã Nỵ Ly thấy khuôn mặt và quần áo của hắn dơ bẩn nên nói xong liền kéo hắn vào sau thần điện, ở đó có một cái ao nước trong vắt.

Đây là một trong những phúc lợi của thần điện. Hiện tại, La Mông không thể hiểu được nước ở đâu chảy tới đây mà thần điện luôn có một dòng nước trong trẻo để sử dụng như vậy.

La Mông đón lấy khăn mặt rồi nhúng nước suối, nhanh chóng rửa mặt. Nhìn La Mông đang rửa mặt, không biết tại sao Ngã Nỵ Ly đột nhiên đỏ mặt.

Người thiếu niên trước mặt vẫn quen thuộc, chẳng có gì thay đổi. Mặc dù có thể đoán được trong tương lai hắn sẽ rất anh tuấn nhưng lúc trước Ngã Nỵ Ly không hề có cảm giác. Còn bây giờ, trên mặt hắn có một thứ khí chất gì đó khiến cho tính trẻ con mất đi rất nhiều mà lại có chút sức hút khó có thể hình dung.

- Tỷ tỷ Ngã Nỵ Ly! Cảm ơn tỷ tỷ. Ta sẽ cầu nguyện với nữ thần mong cho tỷ luôn mạnh khỏe. - La Mông nói.

- A! Cảm ơn La Mông! Chúng ta chuẩn bị đi. Ngươi cũng đi theo chúng ta đi. - Ngã Nỵ Ly nói xong, ánh mắt của nàng cũng đã nhìn thấy mục sư Đặc Ni Tư. Mục sư Đặc Ni Tư đi tới, thấy La Mông và Ngã Nỵ Ly ở cùng một chỗ liền trầm mặt xuống.

- Ngã Nỵ Ly! Chúng ta lên đường thôi. - Lão nói.

- Được! Chờ một chút! La Mông và ta sẽ cùng đi. - Ngã Nỵ Ly lên tiếng.

Trong âm thanh ẩn chứa chút ác ý khiến cho La Mông cau mày. Sau khi trở thành Đức Lỗ Y, hắn hết sức nhạy bén. Nhưng hắn cũng không có cách nào chỉ biết đi theo.

Tới trên quảng trường có một người thanh niên đội mũ đen đang chạy trên sân khấu:

- Các vị nữ sĩ, các tiên sinh! Để mọi người phải chờ lâu. Sau đây, đoàn biểu diễn sẽ mang tới cho mọi người những tiết mục thú vị, để cho mọi người có được một buổi chiều vui vẻ. Xin tất cả một tràng vỗ tay hoan nghênh.

Một nữ nhân mặc một bộ trang phục già da bó sát người, tay cầm roi từ bên trong chiếc xe bước ra.

Có một con vẹt to bay theo sau nàng liên tục kêu lên:

- Hoan hô, hoan hô.

Mà gần như đồng thời bám theo sau là một con hổ, đứng trên người nó là một con khỉ.

Nhìn chúng đi ra, tất cả mọi người có mặt đều vỗ tay. Thiếu nữ mặc trang phục màu đen chỉ huy con hổ nhảy qua vòng tròn, đồng thời bắt con khỉ nhào lộn trên mặt đất.

Những màn xiếc đó khiến cho những người có mặt lập tức cười nói hoan hô nồng nhiệt. Nhưng đối với La Mông mà nói thì đây chỉ là những tiết mục nhàm chán. Tuy nhiên, hắn vẫn tiếp tục quan sát.

Người thanh niên đội mũ đen vung cây mộc côn trong tay khiến cho từ đầu cây gậy bắn lên những đám hoa lửa lên không trung. Những tiếng nổ liên tục vang lên tạo thành đủ mọi loại pháo hoa.

Đám pháo hoa đó có cái biến thành đóa hoa, cái biến thành con rắn đang bay lượn, có cái lại biến thành cây cối đang sinh trưởng. Đổng pháo hoa lập tức thu hút ánh mắt của La Mông.

"Đây là ma pháp hay sao? Mặc dù đây chỉ là ảo thuật cấp thấp nhất. "

Sau màn biểu diễn một khoảng thời gian ngắn, trên quảng trường xuất hiện một cái đài bằng gỗ. Mục sư Đặc Ni Tư đứng trên đó. Mà xung quanh, tất cả mọi người tự động tập trung xung quanh. Mà ngòi ca nữ thần chính thức bắt đầu.

- Nữ thần Y Tịch Định Tì. Trưởng thành và thu hoạch là một chu kỳ vĩnh hằng. Là thứ mà sinh mệnh trí tuệ khi tồn tại có thể làm một cách tự nhiên. Hôm nay, chúng ta có được vụ mùa thu hoạch, chúng ta cảm tạ nữ thần, cảm tạ đất mẹ, cảm tạ tự nhiên. Mùa xuân năm sau, chúng ta phải gieo thêm nhiều mầm sống để cho cả thế giới tràn ngập một màu xanh. - Đây là những lời giảng của mục sư Đặc Ni Tư.

- Cảm tạ nữ thần ban thực vật cho chúng ta. Cảm ơn nữ thần ban sự phì nhiêu cho chúng ta. - Âm thanh chính tề vang lên xung quanh đài cao. Bảy tám trăm dân trấn đồng thanh hô lớn.

Trong lễ tế mùa thu hoạch ở cái trấn nhỏ này không có thần tích. Hơn nữa, bài ca tụng nữ thần cũng rất đơn giản không mất nhiều thời gian thì nghi thức diễn ra xong. Sau đó là bữa tiệc với bia và thịt nướng.

- Tiểu thư Ngã Ly Ny! Ngay mai ta tìm tiểu thư có việc. - Nhân dịp, La Mông liền lên tiếng.

- Có chuyện gì? - Ngã Ly Ny quý đầu. Thế giới này tất nhiên là không có nịt ngực, mà áo bào của mục sư lại có cổ rộng nên khi nàng quay người lại liền có cả một khoảng trắng như tuyết đập vào mắt La Mông.

Trong tích tắc, La Mông ngẩn ngơ hết cả người.

Mặc dù trước kia, hắn đã nhìn rất nhiều, nhưng hiện tại nhìn thấy lại có cảm giác xinh đẹp vô cùng. Trong mắt hắn, nàng như một vầng thái dương rực rỡ, toàn thân bao phủ bởi một làn ánh sáng màu xanh, cùng với một làn hương của tự nhiên.

Sự run rẩy nhanh chóng tan ra khắp người La Mông. Thất thần trong giây lát, những ánh mắt sau lưng khiến cho hắn tỉnh lại.

- Tỷ tỷ Ngã Ly Ny! Ta muốn nhờ tỷ ngày mai làm chứng cho ta một việc.

Ngã Ly Ly có chút kinh ngạc:

- Có chuyện gì? Hiện tại đang có nhiều chuyện. Ngày mai ta chờ ngươi.

La Mông nhìn đám đông xung quanh gật đầu rồi rời đi. Đi được một chút, hắn liền quay đầu lại thì bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của mục sư Đặc Ni Tư.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Lễ Tế Mùa Thu Hoạch (Hạ)

Ra khỏi trần, xung quanh hoàn toàn vắng lặng. La Mông hít một hơi, tinh thần tiến nhập vào trong không gian.

Lúc này hoàn toàn khác với lần đầu tiên. Quả cầu ánh sáng ở độ cao ba mươi thước đã hoàn toàn hồi phục lại độ sáng, chiếu rọi toàn bộ không gian. Hắn tiếp tục xem xét cây ăn quả mình đã trồng thì thấy chúng đã ra hoa, chuẩn bị kết quả.

Trong cái thùng nuôi ong liên tục vang lên những tiếng vo vo của lũ ong đang bận rộn làm việc trong không gian.

La Mông đi tới một chỗ kiểm tra. Từ từ nụ cười của hắn gần như méo. Rất nhiều vật phẩm chuẩn bị cho trước khi lên phi cơ đặt trong không gian vẫn còn ở đây.

Một cái máy ảnh tự động, quần áo, một con dao, chút ít thực vật và có cả bộ sách. Thậm chí ngay cả thẻ tín dụng cùng với rất nhiều loại tiền làm cho hắn chỉ biết cười khổ.

Nếu như biết trước thì hắn đã để vào trong này thật nhiều thứ. Bây giờ, La Mông chỉ biết thảm hối hận.

Hắn cần lấy một túi gà nướng về tới thực tại bắt đầu ăn lấy ăn để.

Thân thể này của hắn đối với các loại thực vật có phản ứng rất mạnh. Nước miếng chảy ròng ròng, chẳng khác nào hổ đói gặm con gà chỉ mất có mười phút.

La Mông cần thấy nhất toàn bộ xương ném vào trong không gian rồi chôn xuống đất.

Trong không gian sừng Thần Nông, thực vật đặt trên mặt đất sẽ không bao giờ bị thối. Nhưng nếu chôn xuống thì chúng nhanh chóng bị phân hủy. Đây là một hiện tượng rất lạ.

Nghĩ đi nghĩ lại, hắn liền lấy cây đao trong không gian. Đây là một cây đao loại tốt ở địa cầu chuyên dùng trong tình hình dã ngoại. Nó rất sắc bén. Hắn nghĩ ngợi một lúc rồi lấy quần áo chống đạn mặc vào. Đây là trang phục phòng hộ hắn chuẩn bị cho việc dã ngoại, có thể bảo vệ ở thế giới này một chút.

Một lúc sau, La Mông tìm được một dòng suối. Ngay lập tức ánh mắt hắn trở nên sáng ngời.

Trong dòng nước suối có rất nhiều loại cá. La Mông ngồi xổm bên bờ, thò tay vào xem dòng nước. Lúc này, hắn muốn nhanh chóng bắt được mấy con cá để nuôi trong không gian.

Con suối nhỏ cũng không sâu. Có lẽ La Mông không phải là người sát cá nên một lúc lâu không hề bắt được con nào.

Điều đó khiến cho La Mông có chút chán nản.

Gần dòng nước sẽ luôn có con mồi xuất hiện. Sau một lát, La Mông nghe thấy cách đó một đoạn như có tiếng động vật uống nước. Hắn lần theo tiếng động, nhìn qua bụi cỏ thì thấy một con lợn rừng rất to dẫn theo một bầy lợn con.

- To thật. - La Mông liếc liếc đôi môi khô rồi trốn một cách cẩn thận. Thể trạng của hắn cũng không phải là cường tráng, cũng chỉ có tố chất của người thường mà thôi.

Còn lợn rừng thì cũng không phải là lợn nhà chỉ biết ăn no chóng lớn rồi đợi người ta làm thịt. Nhìn từ xa, La Mông cảm thấy con lợn rừng kia so với mình còn mạnh hơn.

Huống chi, La Mông là con người đi bằng hai chân nên có trọng tâm cao. Đối mặt với sự va chạm của lợn rừng rất khó đứng vững.

Mặc dù La Mông phát hiện ra con mồi, trong tay lại có cây đao sắc bén nhưng như thế vẫn không thể đảm bảo cho hắn dành được thắng lợi.

La Mông ngẩng đầu nhìn trời. Căn cứ vào sắc trời và vị trí của mặt trời thì có thể thấy đang là buổi chiều.

- Đợi thêm một lúc nữa, nếu không ra tay được thì chỉ đành thất vọng mà về. - La Mông có chút uể oải nhưng cũng đành chịu.

Trong lúc La Mông đang định bỏ đi thì đột nhiên có một tiếng tru the thé phá vỡ sự yên tĩnh. Thân thể của hắn đang thả lỏng chợt giống như con mèo con dựng đứng lông. La Mông vội vàng cong người dịch lên vài bước, ẩn mình vào trong đám cỏ. Hắn nằm yên, neho mắt nhìn xung quanh.

Không ngờ có một sinh vật màu xanh xám đột nhiên xuất hiện vùng kiếm đâm thẳng vào con lợn rừng.

La Mông mở to mắt, cố gắng nhìn cho rõ. Từ xa hắn có thể thấy được một chút hình dạng của sinh vật đó. Đó là một loại sinh vật kỳ quái. Nhìn từ xa giống như một con người có màu xanh xám nhưng lại vừa lùn vừa gầy. Chiều cao của sinh vật đó tương xứng với con lợn rừng. Trên người nó mặc một bộ giáp da đơn sơ, một tay cầm một cái chùy đầu đinh, tay kia thì không. Còn thanh kiếm trên lưng con lợn rừng hiển nhiên là do sinh vật đó cầm theo.

Trong lòng La Mông cảm thấy rất ngạc nhiên, rõ ràng đây là một loại Địa Tinh.

Địa Tinh là một tên trộm nhỏ dơ bẩn. Dù sao thì La Mông cũng từng theo Đức Lão Y học tập, hơn nữa lại có trí nhớ của một người xuyên thế giới nên tầm mắt không hề hẹp hòi.

Bên ngoài cánh đồng hoang và trong rừng rậm có một vài hang động của Địa Tinh. Sức sinh sản của Địa Tinh có thể nói là rất nhanh.

- Nói thế nào thì nói thì tên Địa Tinh này cũng phải nói là đáng căm. - La Mông xoa xoa trán:

- Hay đây là dũng sĩ trong Địa Tinh?

Một lúc sau, đàn heo chạy tứ tán ra xung quanh. Mà con lợn rừng bị đâm trúng thì bất chấp thanh kiếm đâm trên người, húc thẳng về phía Địa Tinh.

Sau đó, không hiểu sao trong sự mong đợi của La Mông..

"Dũng sĩ Địa Tinh" cố gắng chạy trốn. Còn con lợn rừng thì liều chết đuổi theo. Trong tích tắc cả hai đã chạy đi được chừng trăm thước thì Địa Tinh không chạy nổi nữa, nằm lăn ra đất bị con lợn rừng dẫm lên khiến cho máu tươi bắn ra tung tóe.

La Mông lập tức cuồng lên.

Lúc này, trong đầu hắn Địa Tinh đã biến thành một giống không biết tự lượng sức mình và thiếu năng trí tuệ.

Tên dũng sĩ Địa Tinh vẫn còn chưa chết, gào khóc lăn lộn trên mặt đất. Còn con lợn rừng to thì nhe nanh lên đối phó với nó. Nếu La Mông nghe hiểu được tiếng Địa Tinh thì có lẽ biết được ý nghĩa của tiếng gào khóc đó. Nhưng hiện tại La Mông không có hứng thú để ý tới điều đó.

"Cơ hội trời cho!" La Mông cảm thấy vậy liền liếc môi rồi rút đao.

Đánh không lại con lợn rừng trưởng thành nhưng lúc này nó đã chạy đi xa chỉ còn đám lợn con. Vì vậy mà hắn nhanh chóng chạy ra.

Đám lợn con đều tự động chạy tới vị trí an toàn, đây là bản năng của động vật. La Mông chọn một hướng rồi nhanh chóng chạy theo, ngay lập tức vượt qua một con. Mặc dù con lợn con đang chạy rất nhanh nhưng do chân quá ngắn nên khó có thể tạo ra được tốc độ cần thiết.

"Cơ hội trời cho..." La Mông có thể cảm nhận được điều đó.

Nhưng vừa mới đuổi kịp con lợn con thì có một cảm giác man mát thổi qua người hắn.

Phía đối diện vừa vịn xuất hiện năm Địa Tinh.

Có điều hình như chúng cũng không nhằm vào hấn mà đang chặn lại con lợn rừng con. Mấy cây trường mẫu nhanh chóng đâm vào người nó.

Hóa ra đây là kế hoạch săn bắn lợn rừng của một bộ lạc Địa Tinh. Cái tên được La Mông coi như dũng sĩ Địa Tinh có hành vi quái dị kia cũng có thể hiểu được, đó gần như là liều chết.

Nhưng lúc này, La Mông chạy tới thì lọt vào vòng vây của Địa Tinh.

Địa Tinh phản ứng rất nhanh khiến cho hấn trong chốc lát bị đối phương ném vũ khí công kích vào người. Có điều may mắn là La Mông mặc quần áo chống đạn nên không bị thương.

"Giết!" Bị đánh trúng, La Mông xuất hiện sự sợ hãi. Hấn vung đao chém lung tung. Cây đao quá sắc khiến cho mấy cây mẫu bằng gỗ của Địa Tinh không thể chống cự liền có con bị thương.

Ba tên khác xoay người định chạy trốn thì bị La Mông đang nổi điên đuổi theo chém ngã.

Sau khi chém xong, hấn mới kịp hít một hơi.

Nhìn đám Địa Tinh máu chảy đầm đìa, đột nhiên hai chân hấn run lẩy bẩy, gần như muốn nôn mửa.

Mất một lúc, La Mông mới ổn định được, quan sát phản ứng của đám Địa Tinh.

Đám Địa Tinh bị cây đao chém cho bị thương.

Đứng lúng này, con lợn rừng to ơ xa như nhận ra điểm bất thường liền chạy về. La Mông cuống quýt bỏ chạy thật xa rồi nhìn lại con lợn rừng đang tức giận gầm rống. Sau đó đám lợn con từ chỗ nào đó lại chạy tới.

Cuối cùng, con lợn rừng to vừa đi quanh con lợn con bị chết vừa kêu lên những tiếng đau thương. Sau khi kêu xong, nó lấy chân dày xéo lên thi thể của đám Địa Tinh. La Mông nhìn thấy mà toát mồ hôi. Sau đó, con lợn rừng to liền dẫn đám lợn con còn lại bỏ đi.

- Tốt quá! Cuối cùng thì cũng bỏ đi. - La Mông nói xong liền chạy lại nhanh chóng cắt mấy miếng da đầu của Địa Tinh.

Vốn hấn định chôn thi thể của Địa Tinh. Dù sao thì trên thế giới này cũng không phân biệt thi thể của sinh mệnh có trí tuệ. Cuối cùng thì Địa Tinh cũng có thể coi như sinh vật có trí tuệ.

Tất nhiên đó là trong tình huống bình thường. Còn trong tình huống đặc biệt thì không thể vơ đũa cả nắm.

Nghĩ đi nghĩ lại, La Mông liền cho lợn rừng và thi thể của Địa Tinh vào trong không gian, sau đó chôn Địa Tinh xuống đất để không gian phân giải.

- Ủm! Tới gần công trấn thì lấy lợn rừng và da đầu của Địa Tinh ra trước. Nếu không sẽ khiến người ta ngạc nhiên. Năm thứ này có khác nào hai lăm đồng bạc đầu.

Do trong rừng rậm không được an toàn. Nên sau khi thu dọn xong hấn liền lập tức đi ra.

Trên đường hấn đi, những cơn gió thổi lồng lộng khiến cho lá cây kêu xào xạc. Dưới mặt đất sương mù sa xuống rất thấp. Ánh mặt trời xuyên qua tán lá chiếu xuống đất. Chút ánh sáng yếu ớt trong khu rừng âm u quả thực rất quý báu, nó khiến cho người ta thấy được thực vật trên mặt đất. Đột nhiên có một tia sáng lóe lên khiến cho hấn giật mình.

Hấn tiến tới bên một gốc cây tùng thì nhặt được một thanh đoản kiếm.

Thanh đoản kiếm này cũng không phải được làm từ sắt thường mà dường như là từ sắt đã được tinh luyện rất sắc bén. Trên bề mặt của đoản kiếm có chút máu tươi.

Ngay lập tức hấn nhớ lại trong trấn, trưởng trấn đã thông báo tin tức rằng có Địa Tinh giết người.

Chẳng lẽ đây là đoản kiếm của người chết?

Nhưng nếu Địa Tinh là hung thủ thì tại sao chúng không lấy nó đi? Địa Tinh rất thèm muốn vũ khí bằng sắt hay sắt tinh luyện. Nếu chúng đã giết người thì không thể vất vũ khí trên mặt đất.

Có lẽ là do bị dã thú giết. Điều này có lý nhất. Dù sao thì dã thú cũng không cần vũ khí. Còn chuyện hiểu lầm cho đám Địa Tinh thì có lẽ nơi này gần khu vực hoạt động của chúng.

Nhìn vàng thối dương đang dần hạ xuống, La Mông cầm đoản kiếm lên. Trong lòng hấn lập kế hoạch hôm nay không tới chỗ đại sư Kiệt Pháp mà mang cái này và chỗ da đầu của Địa Tinh đi. Người ta muốn hiểu thế nào thì hiểu. Nghĩ tới đây, hấn liền đi về trấn.

Không mất nhiều thời gian, bức tường đá của trấn Lý Táp đã xuất hiện trước mặt. La Mông nhanh chóng đi tới cửa. Quan sát xung quanh không có người, hấn liền lấy con lợn nhỏ ở trong không gian cùng với năm miếng da đầu của Địa Tinh chôn giấu vào ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Ban Cho (Thượng)

- A! Là tiểu La Mông sao? - Đi tới cổng, vệ binh Khoa Từ Cách là người quen với hắn liền kêu lên:

- Ài chà! Quần áo của ngươi sao lại rách như vậy?

La Mông cúi xuống nhìn những vết rách trên quần áo rồi lên tiếng:

- Ài! Đúng là không được hay lắm. Hôm nay đi săn thú trong rừng thì gặp Địa Tinh tập kích.

- A! Lũ Địa Tinh chết tiệt a lại còn một con lợn rừng nhỏ.

Một con lợn rừng nhỏ cũng nặng chừng ba mươi cân. La Mông liền nở nụ cười, sờ đoàn kiếm bên hông có chút tự đắc mà khoe:

- Cũng may là ta có chút bản lĩnh nên mới còn về được tới đây. Lấy một cái bắp đùi đi.

Dù sao thì La Mông cũng thường xuyên ra vào trên nên quen mặt với quân trấn vệ. Cả đội trấn vệ cũng chỉ có năm mươi người, Khoa Từ Cách là một trong số đó. Mời ăn thịt tất nhiên sẽ làm cho quan hệ hai bên thêm gần gũi.

Vệ binh Khoa Từ Cách mừng rỡ, nói:

- Được! Vậy ta sẽ lấy cái chân sau.

- A! Đúng rồi! Tôi lĩnh giải thưởng da đầu Địa Tinh ở đâu? - La Mông lấy đoàn kiếm cắt chân sau cho gã. Hắn đang muốn đi lĩnh tiền thưởng nhưng lại không biết cụ thể là ai phụ trách việc này vì vậy lên tiếng hỏi.

Gã vệ binh đang bận chuyện của mình, nên thuận miệng trả lời cho xong:

- Có thể tìm phó trung đội trưởng Đóa Lạp Na hoặc là một người nào khác.

Tiếp theo, gã chột hạ giọng xuống:

- Nhưng tốt nhất là đừng tìm trung đội trưởng.

La Mông cảm thấy tò mò muốn hỏi nhưng một gã vệ binh đã hét lên chuẩn bị thay lượt về nghỉ ngơi.

- "Cuối cùng thì đám vệ đội cũng là như thế này. - La Mông thầm oán giận trong lòng nhưng sắc mặt vẫn thản nhiên.

La Mông ngoan ngoãn đi vào trong vừa tự hỏi về bữa cơm tối nay. Mới đi được vài bước thì chợt nghe có người hô:

- Khoan đã.

La Mông quay đầu lại thì thấy hóa ra là tiểu đội trưởng của vệ binh. Đó là một người cao lớn, cũng đảm nhiệm chức tiểu đội trưởng tiểu đội bốn - Lý Tra Đức.

- Xin hỏi có chuyện gì? - La Mông tự thấy bản thân không hề có lỗi gì nên hỏi lại.

Lý Tra Đức không nói gì chỉ nhìn La Mông chăm chăm. Ánh mắt của y thoáng bỏ qua con lợn rừng rồi nhìn chăm chăm vào thanh đoàn kiếm, một lúc sau mới hỏi:

- Hôm nay ngươi ở trong rừng rậm gặp Địa Tinh tập kích rồi sau đó mới có được thanh đoàn kiếm này?

La Mông giật mình. Ngay lập tức hắn nhớ tới tin tức mà Nam tước công bố nói rằng có thể Địa Tinh giết người. Có thể Nam tước vì người bị giết mà treo giải thưởng hoặc là người đó có vị trí quan trọng, hoặc là thân thích.

Người chết nếu là người có thân phận, lại biết sử dụng vũ khí thì chắc chắn sẽ phải là một thứ vũ khí tốt. Chẳng lẽ thanh đoàn kiếm bên hông mình là của

người đã chết?

Nhưng nếu bị Địa Tinh giết thì tại sao chúng lại không lấy? Địa Tinh rất thèm muốn vũ khí chế tạo bằng sắt hoặc là sắt tinh chế. Một khi đã giết người cướp của thì không thể vất vũ khí trên mặt đất.

Trong lúc nhất thời, La Mông không thể nghĩ ra được điều gì. Chẳng qua, nếu người bị hại do dã thú giết thì có khả năng lớn hơn. Dù sao thì dã thú cũng không cần tới vũ khí. Đồng thời do xung quanh là khu vực hoạt động của Địa Tinh nên tội này lên người chúng.

Mặc dù trong đầu có nhiều thắc mắc nhưng cũng không liên quan tới La Mông.

- Đúng vậy! - La Mông thừa nhận một cách thần nhiên. Câu hỏi của đối phương hoàn toàn là sự thật. Về chuyện có thể hiểu sai vị trí hán cũng không muốn nói rõ, người ta muốn hiểu thế nào thì hiểu.

- Vậy người đi cùng ta đến đây.

La Mông đành phải đi theo tên tiểu đội trưởng đó. Một lúc sau đã tới trước một khu mộ địa, nơi này nằm sau tế đàn của nữ thần. Tới khu mộ, đi một lúc La Mông liền thấy một bóng người.

- Người hãy chờ một lúc. - Gã tiểu đội trưởng căn dặn, sau đó chạy tới cung kính nói với người đó chuyện gì đó. La Mông nhìn xung quanh, một chút thì thấy tiểu đội trưởng vậy hán lại.

- Ngài khỏe chứ trung đội trưởng Khoa Thụy La. - La Mông nói xong. Hán không biết phải xưng hô với đối phương thế nào, cũng không biết tới lễ nghi ở đây. Cho dù trí nhớ từ Địa Cầu của hán hay trí nhớ ở trong trán cũng đều không có sự dạy dỗ về lễ nghi.

Đây là một người đàn ông trung niên khỏe mạnh. Vừa rồi, La Mông nhìn từ xa chỉ thấy vóc dáng của gã rất to, khung xương cũng lớn. Nhưng khi tới gần, La Mông có cảm giác đây đúng là một người lính thực thụ, trên người có một chút gì đó tanh máu và hơi thở cương nghị. Khuôn mặt của gã mặc dù không có gì xuất sắc nhưng ánh mắt lại hết sức sắc bén. Chỉ có điều nơi khóe mắt có một nếp nhăn cùng với một chút tóc bạc thể hiện dấu vết của năm tháng.

Việc La Mông không hiểu lễ nghi nhưng đối phương cũng không để ý, chỉ gật đầu:

- Đưa thanh kiếm cho ta xem.

La Mông vội vàng tháo thanh kiếm bên hông định đưa trực tiếp nhưng gã tiểu đội trưởng đã đón lấy rồi cung kính đưa cho người kia.

Người trung niên cầm thanh kiếm trong tay, hai ngón tay trái nhẹ nhàng vuốt theo lưỡi kiếm cho tới tận mũi kiếm.

La Mông khẽ cúi đầu thể hiện sự cung kính nhưng đồng thời cũng liếc ngó mộ. Tấm mộ bia có thể nói là rất sạch nhưng chữ trên mặt cũng đã mờ đi. Trên đó viết "Ô Đặc Lôi Đức chết vào năm 3125 thánh nguyên" bên dưới còn có một vài dòng miêu tả lại cuộc đời.

Ngay lập tức hán cảm thấy ngạc nhiên, có phần không hiểu.

Vốn La Mông đoán rằng người trung niên này là trung đội trưởng Khoa Thụy La, ở trong trán cũng được coi là một nhân vật lớn. Cái lệnh thưởng đối với Địa Tinh là do người thân của hán bị chết, hiện giờ chôn trong ngôi mộ kia. Nhưng vừa rồi, khi hán nhìn kỹ thì thấy thời gian ghi trên bia mộ đã là mười mấy năm về trước.

La Mông cúi đầu nhìn xuống đất, suy nghĩ một cách miên man. Nhưng được một lát, hán liền nghe trung đội trưởng Khoa Thụy La nói:

- Người giết Địa Tinh báo thù cho người nhà của ta nên thanh đoản kiếm này người đã tìm được thì là của người. Ừm! Người tên là La Mông đúng không. Có điều trên chuôi kiếm này có gia huy của dòng họ ta, không thể để lại cho người.

Hóa ra trên chuôi kiếm có hoa văn gì đó, hay cũng chính là gia huy của dòng họ Pháp Tư Ni. La Mông đỏ mặt lên mà xấu hổ. Hán cảm thấy bản thân đối với kiến thức và lễ nghi thực sự là yếu rất nhiều. Điều đó cũng tương đương với trong thế giới trung cổ này chẳng khác nào thất học.

La Mông tỉnh táo lại thì nghe thấy:

- Các người đi đi.

Rồi sau đó hán bị tiểu đội trưởng dẫn đi.

Đi được một lúc, tiểu đội trưởng Lý Tra Đức liền giải thích một cách đơn giản:

- Trung đội trưởng Khoa Thụy La có một đứa cháu mới chết, y là huyết mạch duy nhất của Ô Đặc Lôi Đức. Mười bốn năm trước, lúc đó trung đội trưởng vẫn còn là một binh sĩ. Trong một trận chiến với thú nhân, vì bảo vệ trung đội trưởng mà Ô Đặc Lôi Đức bị chết. Sau đó, trung đội trưởng trải qua chiến đấu dần bộc lộ tài năng nên được Nam tước đại nhân đề bạt rồi được trao tặng thân phận kỵ sĩ, trở thành kỵ sĩ Khoa Thụy La Pháp Tư Ni.

La Mông yên lặng gật đầu, hóa ra ngôi mộ này không phải là người bị hại mà là phụ thân của người bị hại. Khoa Thụy La không thể chiều cổ cho đứa con của ca ca nên tới đây để cầu nguyện.

Nói chuyện thêm vài câu, hai người ra khỏi khu mộ.

Lý Tra Đức nói thêm:

- Ý của trung đội trưởng là để cho ta quan tâm tới người. Nếu người có gặp rắc rối gì thì có thể tìm đến ta.

La Mông lập tức nghĩ tới tiền nợ của mình mà chợt cảm thấy đáng tiếc, trong lòng thầm hỏi hận. Nếu vừa rồi, trực tiếp đưa ra yêu cầu với kỵ sĩ Khoa Thụy La thì có lẽ sẽ xấp xếp người dưới trước thay hẳn trả lại.

Nhưng hiện tại, mặc dù có được lời hứa giúp đỡ của Lý Tra Đức nhưng một trăm đồng bạc với y cũng không phải là một con số nhỏ mà cũng chẳng có lý do gì giúp hẳn trả lại.

Đối với hẳn mà nói thì Lý Tra Đức có khả năng giúp đỡ phần lớn là những gì có liên quan tới quân đội, cùng với một số tin tức. Nhưng La Mông cũng không nói ra.

- Ủm! Đúng là ta có một chút việc phức tạp. - La Mông nói xong.

- Bởi vì muốn trở thành Đức Lỗ Y nên đã mượn một khoản tiền.

La Mông cúi đầu thờ dài, tung chân đá hòn đá nhỏ dưới chân:

- Hiện tại, tổng cộng thiếu một trăm đồng bạc.

- Chuyện này ta không giúp được gì. - Lý Tra Đức khoát tay, lộ vẻ bất đắc dĩ.

- Không không! Nợ nần thì nên hoàn lại. - La Mông thấy đối phương không đồng ý nên cũng không để ý. Hẳn vội vàng nói tỏ vẻ đối phương đã hiểu sai, rồi thỉnh cầu:

- Trên thực tế, ta muốn vào trong rừng rậm để tìm chút hàng hóa, kiếm chút tiền. Nhưng năng lực thực sự là chưa đủ.

- Bởi vậy người định tìm người giúp? - Lý Tra Đức hỏi như vậy vì đây cũng là một ý tưởng bình thường.

La Mông gật đầu liên tục. Bình thường mà nói thì khi thỉnh cầu người khác, nếu đối phương không thể đáp ứng thì trong lòng sẽ có chút áy náy, ngay sau đó xin giúp đỡ thì khả năng thành công sẽ cao hơn.

Lý Tra Đức nghĩ một chút rồi nói:

- Về sau người có thể tới quân doanh để học một chút kỹ năng chiến sĩ miễn phí.

- Vô cùng cảm tạ đội trưởng Lý Tra Đức. Cái chân lợn rừng này ngài lấy về đi. Sau này xin ngài giúp đỡ nhiều hơn.

- Cũng được! Người đưa da đầu Địa Tinh cho ta. Ta giúp người làm một tờ giấy chứng nhận kẻ mạo hiểm như vậy mới có thể lấy được tiền. - Lý Tra Đức cũng không hề chậm trễ, nhanh chóng dùng đoản kiếm chém đứt chân con lợn rừng. Sau đó gã cười ha ha rồi cầm bốn miếng da đầu còn chảy máu rùng rùng mà đi.

- Hài! Tiểu La Mông! Ta đã nghe chuyện của người. Người đúng là một đứa nhỏ tốt, đáng để chúc mừng. - La Mông vừa mới bước vào cửa tiệm thì gã dong binh duy nhất trong trấn đứng dậy nói to:

- Chúng ta nên vì La Mông đáng yêu của trấn mà chúc mừng. Cạn một chén.

Mấy gã dong binh xung quanh kinh ngạc hỏi thăm mới biết được La Mông giết chết năm tên Địa Tinh lại bắt được một con lợn rừng nhỏ. Vì vậy mà tất đều có chút kính trọng đối với hẳn.

Chỉ có phu nhân Mặc Đặc là kinh ngạc tới mức há hốc cả miệng.

- Phải cạn một chén. Mang cho ta một ly bia. - Đội trưởng Dong binh Hải Ngõa Duy lên tiếng.

Một ly bia có giá năm đồng tiền. Phu nhân Mặc Đặc vội vàng rót cho La Mông một ly. La Mông đỏ mặt vội vàng mỉm cười tạ ơn rồi nhẹ nhàng lấy cái chén cùng một cái với cái ly của đội trưởng:

- Cảm ơn ngài! Xin cầu nguyện thần sẽ phù hộ cho ngài.

La Mông uống bia xong thì thấy Hải Ngõa Duy nói:

- Nếu vậy thì đưa con lợn rừng kia cho chúng ta được không? Ta cho người năm đồng bạc.

- Hai cái chân ta đã cho bằng hữu. Những thứ khác có thể bán. - La Mông suy nghĩ một chút rồi nói.

- Được! Vậy phu nhân Mặc Đặc nướng giúp cho chúng ta.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Ban Cho (Hạ)

Dưới ánh sao trời, ở một khoảng đất trống trong trùn có một đồng lửa cháy hừng hực.

Con người sinh ra trên đời luôn có những người tri kỷ. Vì vậy mà La Mông mới mời bạn bè của mình là Pháp Phí và Ni Khắc chia sẻ con mồi.

Cả ba người ngồi vòng quanh đồng lửa. Ngọn lửa nóng rực nhảy múa theo làn gió.

La Mông một tay cầm cây gậy gỗ vừa quan sát ngọn lửa nướng hai cái chân lợn. La Mông quay quay điều chỉnh vị trí đồng thời cẩn thận khống chế ngọn lửa.

Dưới ngọn lửa, hai cái chân heo phát ra những tiếng lách tách, mùi mỡ cháy tỏa ra hương thơm cuốn hút.

- La Mông! Hôm nay tại sao lại nhớ tới chúng ta? Pháp Phí ngăn người nhìn La Mông đang nướng một cách chăm chăm. Gã là một người bạn tốt của La Mông. Nhưng do trước đây La Mông vội vàng tu hành Đức Lễ Y nên không có thời gian rảnh để chú ý tới hân nên cũng không có liên hệ. Nếu có nhìn thấy nhau cũng chỉ chào một tiếng mà thôi.

Trước đây, nhà Pháp Phí có người từng đi lính cho lĩnh chủ, từng có một thời gian dư dả. Nhưng cũng không thể duy trì được lâu vì thế mà gia đình lại từ từ trở nên nghèo túng. Vì vậy mà gã chịu đói lâu ngày, nhìn gầy gò xương nên có thể nói là rất thích ăn thịt. Có điều tay chân của gã nhanh nhẹn cũng có sức khỏe.

- Tại sao lại không nghĩ tới các người? - La Mông giờ tay đang cầm cây gậy nướng thịt lên mà làm như bị oan ức:

- Hôm nay ta bắt được con mồi nên mới gọi các người tới ăn.

- Không ngờ người vẫn còn nghĩ tới bạn cũ. - Ni Khắc làm ra vẻ buồn bã:

- Ta và Pháp Phí bình thường muốn tìm người cũng không biết người trốn ở đâu.

- Ta nào có tránh các người. - La Mông hơi xấu hổ, cúi mặt giải thích. Hân nhìn ngọn lửa, lâu lâu nói cho xong:

- Chỉ là phải huấn luyện Đức Lễ Y mà thôi.

Đám thiếu niên luôn đề ý tới thể diện của mình. Trước đây La Mông cũng như vậy. Quá khứ, hân luôn mơ mộng sẽ có một ngày bản thân mặc áo gấm vinh quy về nhà, đứng trước mặt bạn bè mà hân diện. Vì vậy mà hân mới hết sức chăm chỉ, hy vọng sau khi trở thành Đức Lễ Y lại cùng giao lưu với mọi người.

- Vậy hiện tại người không làm Đức Lễ Y? - Ni Khắc cảm thấy ngạc nhiên.

- Không phải là không làm. - La Mông cười ha ha, che giấu sự xấu hổ của bản thân.

- Tại sao lại thế? - Pháp Phí cũng cảm thấy hiếu kỳ.

- Ài! - La Mông thở dài một tiếng, nét mặt có sự bất đắc dĩ:

- Dù sao thì ta cũng phải lo cho cuộc sống.

Pháp Phí và Ni Khắc có chút xấu hổ. Tuổi của họ với La Mông tương đương nhau, đều là thiếu niên mười mấy tuổi. Nhưng cả hai đều có cha mẹ, không giống như La Mông phải dựa vào bản thân để nuôi sống mình.

Nhất thời, cả ba không nói chuyện. Dưới ánh sao trời, trong trùn hoàn toàn yên tĩnh. Ngoại trừ những âm thanh tí tách của ngọn lửa và tiếng mỡ nướng ra, không còn âm thanh nào khác.

- Ừm... - Rất lâu sau, La Mông nâng cây gỗ, quan sát một cách cẩn thận cái đùi heo nướng. Nhìn lớp da chín vàng khiến người ta chảy nước miếng. La Mông lấy dao cắt một miếng nhỏ, một lớp thịt trắng lập tức xuất hiện không hề có chút nào bị cháy.

- Thơm quá... - Cả ba đều khẽ hít một cái, nét mặt không giấu được sự vui sướng.

- Có thể ăn được rồi. Chia ra thôi. - La Mông thấy hai cái đùi được nướng xong liền nói với hai người.

Cả ba chia nhau rồi bắt đầu ăn một cách vui vẻ.

- Các người định tính toán thế nào? - La Mông yên lặng ăn rồi đột ngột lên tiếng:

- Không thể cứ cả đời dựa vào cha mẹ nuôi sống.

- Ừ! Ta nghĩ nếu có thể đi lính thì tốt. - Pháp Phí cầm củi vừa ăn vừa nói cũng không hề ngẩng đầu lên:

- Nhà ta còn có một cây cung, ta cũng phải học một chút kỹ năng chiến đấu.

Ni Khắc lấy dao xẻ thịt để ăn rồi nói:

- Ta không muốn làm lính nhưng nếu có thể làm thương nhân thì tốt.

- Vậy hai người cùng với ta ra ngoài mạo hiểm đi. - La Mông nói xong liền vừa ăn vừa trầm tư. Hắn biết, Pháp Phí đúng là muốn làm kỵ sĩ, còn Ni Khắc hy vọng trở thành một thương nhân lớn.

- Đi làm kẻ mạo hiểm rất nguy hiểm mà không có sự bảo đảm. - Pháp Phí nghĩ một chút rồi nói.

- Ta định đợi khi nào Nam tước đại nhân tuyển binh.

- Vậy Pháp Phí người càng nên đi mạo hiểm với ta. - La Mông cười ha hả, nhét một miếng thịt vào miệng:

- A! Nóng quá... Các người nghĩ xem. Lính chủ đại nhân treo giải thưởng như vậy có gì tốt không?

- Ừm! Có lẽ là như vậy. Nhưng so sánh ra thì như thế còn có chi phí thấp hơn để có thể nuôi một binh sĩ tốt. - Pháp Phí tính toán đi làm lính nên không lạ gì điều đó.

- Qua đó lại còn có thể lựa chọn được một chiến sĩ thực thụ. - La Mông vừa nhai thịt vừa nói:

- Ta đi hoàn thành nhiệm vụ của lính chủ rồi nhận tiền thưởng. Như thế trong tay lính chủ chẳng lẽ không có bản ghi chép?

Hắn ăn tiếp một miếng rồi lại nói:

- Phàm là người dám ra ngoài mạo hiểm thì chắc chắn có can đảm chiến đấu. Nếu có thể thành công có được tiền thưởng thì đủ chứng minh trí tuệ và lực chiến đấu.

- Ừm! Như thế rồi đợi tới khi lính chủ muốn mở rộng quân đội. - Ni Khắc đã ăn xong liền chen vào nói:

- Tới lúc đó tất nhiên là sẽ chọn người có can đảm mạo hiểm và có gan chiến đấu.

Gã thêm thường mút mút ngón tay rồi nói tiếp:

- Chưa nói lại lịch nhà chúng ta lại hoàn toàn trong sạch.

Pháp Phí đang định nói: "Nhà chúng ta ở trong trấn chẳng lẽ lại không thể vì việc bảo vệ trấn mà chiến đấu hăng hái?"

Nhưng khi nghĩ tới La Mông không có cha mẹ, gã liền nuốt những lời đó vào bụng.

- Vậy chúng ta đi đánh cái gì? - Ni Khắc đối với chuyện này cũng có chút đề ý.

- Vào trong rừng rậm đánh Địa Tinh, lấy da đầu của chúng để lính thưởng. - La Mông nói xong với Ni Khắc liền quay sang nhìn Pháp Phí:

- Đồng thời đánh một số con vật lấy da lông mang về bán cho cửa hàng may của di Trần Na. Còn thịt thì một phần chúng ta có thể ăn còn một phần có thể bán lấy tiền.

- Rừng rậm? Trong rừng rậm rất nguy hiểm. - Ni Khắc chần chừ:

- Ở đó chúng ta có thể bị đánh lén.

- Không sao đâu. Ta là Đức Lỗ Y. - Lần này La Mông không nói mình là học đồ.

- Tình hình trong rừng rậm ta nắm rất rõ chẳng khác nào nắm đường chỉ tay của mình.

La Mông nói như vậy thực ra chính là có nhìn mới biết không nhìn không biết được. Có điều hai người bọn họ không hiểu.

- Được rồi! Ta muốn làm chiến sĩ. Nếu sẵn thú trong rừng rậm chúng ta có thể bảo vệ lẫn nhau. - Pháp Phí suy nghĩ rồi đồng ý.

- Vậy tính cho ta một suất. - Thấy hai người có suy nghĩ đó, Ni Khắc cũng gật đầu đồng ý.

- Các người nghĩ xem phải chuẩn bị cái gì. - La Mông cảm thấy vui vẻ:

- Ta cũng phải chuẩn bị thêm vài thứ nữa.

- Ta không cần phải chuẩn bị gì nhiều cả. Trong nhà ta có một cây cung, và một số mũi tên làm được, chỉ cần đi mua một ít đầu bọc sắt là tốt rồi. - Pháp Phí tính toán một chút:

- Chỉ cần chuẩn bị xong là được.

- Ta cần chuẩn bị một chút, phải mất khoảng hai, ba ngày. - Ni Khắc cũng lên tiếng.

Ba người lập tức thảo luận một số việc và đồ đạc. Chẳng mất bao lâu liền phân công xong.

- Nếu mỗi ngày đều có thịt ăn thì tốt. - Cuối cùng thì Ni Khắc cũng đã ăn xong. Gã lau nước dính trên môi mà nói.

- Đúng vậy! Có thịt ăn dù sao cũng tốt hơn gặm bánh mì đen. - Pháp Phí vừa cười vừa liếm sạch môi.

- Ha ha... La Mông nướng ngon thật.

- Vậy sau này nếu săn được con mồi thì để ta làm cho. - La Mông liền nói.

Đêm tối dần, ba người nói chuyện một lúc rồi đi về nhà.

Trời tối nên trong trấn hoàn toàn im ắng.

Vô tình, hần đi tới trước thánh đàn nữ thần đất. Nhìn thánh đàn làm bằng đá với màu sắc sặc sỡ cùng với những dấu vết xa xưa. Hần lững thững đi vào trong thánh đàn. Trên đài cao có một pho tượng thần, đây chính là nữ thần Đất - Y tịch Dịch Tị.

Trên tường điêu khắc hình trâu đực và cây cối hoa cỏ. Pho tượng nữ thần cao chừng ba thước, được tạc từ đá. Trên đầu nữ thần có đội một cái vương miện được tếp từ hoa cỏ, mặc một bộ quần áo màu xanh lục nhưng có dung mạo xinh đẹp. Đồng thời có thể thấy thấp thoáng những đường con nữ tính với sức hấp dẫn.

Trước kia, La Mông có thói quen tới đây cầu nguyện, đặc biệt là khi hần mong đợi trở thành Đức Lỗ Y.

Trước kia, mỗi khi La Mông rảnh rỗi đều tham gia dọn dẹp thần điện, bởi vậy mà được phép đọc một số thánh điển của nữ thần đất.

Trong hoàn cảnh hỗn độn của trấn, điều đó đã thu hút sự chú ý của Ngã Lý Ny, khiến cho nàng thương thức. Vì vậy mà thường sau buổi cầu nguyện lại dạy hần viết chữ, còn cho phép hần thoải mái ra vào thần điện của nữ thần Đất, ngay cả hoa viên ở phía sau.

Thần điện của nữ thần mùa màng bình thường có kho lúa và hoa viên được mọi người ấn tượng.

Kho lúa là nơi mà thần điện thu mua lương thực và dự trữ ở đó. Còn hoa viên là nơi để mục sư và những người khác tìm phương pháp gieo trồng thực vật một cách chính xác, phân biệt bệnh tật đặc biệt của động thực vật cùng với thảo dược.

Vì vậy mà ở đây không chỉ có thu hoạch hằng ngày mà còn có số lượng dược thảo để buôn bán rất lớn.

Quan trọng hơn là thần điện có một thư viện phong phú tới mức các bình dân không dám tưởng tượng. Chỉ có các nhân viên thần chức và quý tộc mới được sử dụng.

Dưới ánh trăng, thần điện im ắng không một bóng người. Ánh trăng dát lên những ô cửa sổ lớn bằng thủy tinh khiến cho nó ánh lên một vẻ huy hoàng và thần bí.

Trong thần điện có vô số những điểm sáng màu xanh lục bay ra, đó chính là lực lượng của thiên nhiên, nhưng chỉ thuộc về nữ thần. Chỉ khi nào Đức Lỗ Y tín ngưỡng nữ thần mới được ban cho.

La Mông yên lặng cầu nguyện. Trước kia, mỗi khi hần làm việc xong, ban đêm lại tới đây cầu nguyện. Nên ít nhất hần cũng phải kéo dài thói quen này.

Vừa đi ra khỏi sảnh cầu nguyện, người hần khẽ run một cái.

- A! Trời lạnh! Đứa nhỏ người ăn mặc mỏng quá. - Một âm thanh cất lên:

- Trong hoàn cảnh thế này mà người còn tới cầu nguyện nữ thần hay sao?

- Mục sư Đặc Ni Tư, ta chỉ muốn mang những lời trong lòng mình nói với nữ thần mà thôi. - La Mông khiếm tốn nói.

Cơ bản La Mông không muốn trả lời hay phản đối. Bởi vì hắn hiểu rất rõ rằng Ngã Lỵ Ny rất quý hắn nhưng mục sư Đặc Ni Tư thì ngược lại.

Thấy hắn không nói tiếp, La Mông liền cáo từ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Quân Doanh (Thượng)

La Mông, Pháp Phí và Ni Khắc ước định với nhau ba ngày sau bắt đầu mạo hiểm. Nhưng do những gì Ni Khắc chuẩn bị chưa đủ nên thời gian bị kéo dài.

Nếu muốn mạo hiểm thì phải chuẩn bị vũ khí. Ngày hôm sau, La Mông phải tới chỗ thợ rèn. Thực ra cái trấn này rất nhỏ nên chỉ cần mất năm phút để tới được chỗ đó.

Khi tới cửa hàng thợ rèn, La Mông không đi vào ngay mà quay sang nhìn một thiếu niên.

- La Lai Khắc! - Hắn vẫy tay.

La Lai Khắc có mặt mũi sưng húp hơi chân chừ một chút rồi từ từ đi tới:

- La Mông! Nhìn người như thằng sắp chết.

Mặc dù gã cố gắng bình tĩnh, nhưng giọng điệu và trong ánh mắt vẫn có sự ghen tị.

La Mông mỉm cười. Trong trí nhớ của hắn thì La Lai Khắc vốn coi mình như bằng hữu. Cái hai người lên lên gần giống nhau.

La Lai Khắc mười lăm tuổi là con của lão thợ rèn Duy Nhĩ trên trấn. Nhìn gã có chút yếu ớt nhưng dung mạo thanh tú, nét mặt hơi tái nhợt nhưng ánh mắt lại rất thâm thúy. Nếu cho gã mặc quần áo tốt một chút thì cho dù không phải là quý tộc thì cũng giống một người trưởng thành.

Có điều do yếu ớt nên La Lai Khắc cũng không thích hợp với nghề thợ rèn.

Trước kia, La Mông không biết. Nhưng hiện giờ do trong đầu hắn có hai luồng trí nhớ nên có thể hiểu được rất nhiều chuyện.

Lão Duy Nhĩ vốn rất ghét đứa con trai của mình không chỉ vì La Lai Khắc là một thứ của nợ trong nhà. Mà bởi vì lão vốn là một người cường tráng, thô lỗ không biết chữ. Vậy mà La Lai Khắc lại hết sức ôn hòa và có một sự tao nhã nên trong mắt lão lại càng không thể chịu nổi. Chưa nói tới việc La Lai Khắc còn lén lút học chữ và thích đọc sách.

Đây thực ra là một sự ghen tị và thù hận vì vậy mà trong sinh hoạt liền xuất hiện sự ức hiếp.

Trước kia La Mông cũng có tình trạng tương tự. Bởi vậy mà hai người ở trên trấn bị những người cùng tuổi ức hiếp.

Còn hiện tại, La Mông đã trở thành học đồ Đức Lỗ Y, nên cho dù là bằng hữu, La Lai Khắc cũng không thể tránh được sự ghen tị và buồn bực.

La Mông mỉm cười:

- La Lai Khắc! Ta thấy trong thần điện có mấy quyển ma pháp nhập môn. Nếu sau này ta có thể vào đó làm, sẽ mượn giúp người. Người có muốn xem hay không?

La Lai Khắc nghe xong ngẩn ngơ. Do dự một lúc rồi mới nói:

- Có.

La Lai Khắc có một trí nhớ siêu tuyệt. Chỉ cần cho gã xem qua một lần là có thể đọc lại vanh vách. Trí nhớ đó đúng là thứ trời ban, cho dù trong số pháp sư cũng có thể coi như là một người kiệt xuất.

Thiên phú hơn người tạo ra sự đặc biệt. Mà sự đặc biệt ở trong một nơi không thích hợp thì chỉ dẫn tới sự đau khổ và đả kích.

La Lai Khắc đã đọc vài cuốn sách nên gã có một giấc mộng muốn mình trở thành một quý tộc. Rồi những tiểu thư quý tộc cao quý sẽ tranh nhau để lọt vào mắt xanh của gã.

Nhưng giấc mộng đó đối với sự thật càng làm cho gã thêm đau khổ. Cho dù khả năng trời ban có lớn đến đâu, nếu không có cơ hội thì cũng chỉ đành mai một, thậm chí so với cây cỏ bình thường còn tàn nhanh hơn.

- Ủm! Được rồi! Ta sẽ trở về kiếm cho người. - La Mông cười nói:

- Ta muốn gặp phụ thân của người, nhờ lão làm cho một thanh kiếm. Bởi vì ta đang theo tiểu đội trưởng Lý Tra Đức học kiếm.

Đức Lỗ Y cũng có một phần học tập võ nghệ, mặc dù nó chỉ là chuyện thứ yếu.

La Lai Khắc đồng ý, đi trước dẫn đường. Không lâu, cả hai đã tới trước một cửa hàng.

Tại nơi đó, đây những âm thanh đinh tai nhức óc.

- La Lai Khắc! Mày lại ra ngoài chơi. - Cả hai vừa mới tới cửa thì La Lai Khắc đã nhận một cái tát khiến cho khuôn mặt của gã xuất hiện năm dấu tay.

- Cái đồ vô dụng! Nếu mày bằng được một nửa anh trai mày thì tốt biết bao.

Người ra tay chính là lão Duy Nhĩ đang bận rộn bên lò rèn. Lão đang bận tới mắt tới mũi, nhìn thấy đứa con nhỏ về liền xuất hiện một con tức nên mới giáng cho một cái tát.

Còn La Mông thấy vậy liền cúi mũi vào làm việc. Còn lão Duy Nhĩ thì nở nụ cười thỏa mãn.

Được một lúc, lão Duy Nhĩ mới nhận ra La Mông. Lão liền nở nụ cười:

- A! Thì ra là tiểu La Mông. Mau tới đây ngồi.

La Mông sờ sờ đầu. Hắn nhớ ra ngay trước kia lão Duy Nhĩ cũng cho mình một cái bạt tai đầy ấn tượng.

Nhưng lúc này, nét mặt của lão lại đầy sự nhiệt tình, thậm chí nghe như có chút gì đó nịnh nọt.

- Chú Duy Nhĩ! Cháu đang muốn đi theo tiểu đội trưởng Lý Tra Đức học tập võ nghệ nên muốn có một cây kiếm sát. Ủm! Đây là hình dạng của nó. Y nói, cháu phải theo y học kiếm nên mới phải đi rèn. Những thứ trong kho của thần điện không thích hợp với cháu. - La Mông cười nói.

Đức Lỗ Y đúng là không thích hợp với khôi giáp bằng kim loại. Bởi vì chúng có thể làm giảm sự cảm ứng của Đức Lỗ Y. Nhưng vũ khí kim loại hay tương đương kim loại, thậm chí cứng hơn đều thuộc về những vật phẩm ma pháp hiếm thấy nên bình thường Đức Lỗ Y không thể có được. Nhưng nếu Đức Lỗ Y không có được vũ khí kim loại thì thất cổ còn tốt hơn.

"Chẳng lẽ lấy gậy gỗ ra chiến trường?"

Trên thế giới này cũng may là Đức Lỗ Y không phải làm như thế.

- A! Đó là ý của tiểu đội trưởng Lý Tra Đức sao? Cháu yên tâm! Lão Duy Nhĩ ta nhất định sẽ rèn được. Không biết là cháu cần mấy ngày?

- Chú Duy Nhĩ! Chú cho là cần mấy ngày?

- Ủm! Đây là một thanh kiếm mong, cũng không dài lắm. Để chú xem trước một chút.

La Mông gật đầu, đưa bản vẽ cho lão. Thực ra đây là thanh trường kiếm trong trí nhớ của hắn ở thế giới trước. Bởi vì kiếp trước, hắn từng tàng trữ danh kiếm nên rất quen thuộc với kích thước và hình dạng, chỉ cần sửa chữa một chút thì so với trường kiếm và cự kiếm của thế giới này thì rất giống với kiếm mỏng. Sau đó, hắn lững thững quan sát căn nhà.

Mặc dù trước kia, hắn đã nhìn vô số lần nhưng đây là lần đầu tiên hắn quan sát với con mắt của một khách hàng. Nhìn quanh, mặc dù vũ khí cũng không có gì đặc biệt. Nhưng có điều qua giám định, thưởng thức và cất chứa nhiều anh kiếm, danh đao nên cũng phải thừa nhận cho dù là nông cụ hay vũ khí cũng đều không phải chỉ là những đóa hoa mà chính là vũ khí thực dụng.

Không nói tới nông cụ. Mà dựa vào việc giám định và quan sát thì cũng có thể biết được những thanh kiếm thành phẩm kia không phải là thứ đồ trang sức. Nhìn thân kiếm đủ độ cứng, có cảm giác sắc lạnh đã chứng minh nó là một thứ vũ khí sắc bén để giết người.

Tất nhiên, La Mông cũng hiểu rõ rằng những thanh trường kiếm đó không phải là vật phẩm tinh xảo, càng không phải là vũ khí ma pháp. Nhưng với hắn bây giờ thì vũ khí như vậy đã là rất tốt rồi.

Nhìn xong bản vẽ, lão Duy Nhĩ kinh ngạc mà nói:

- Thanh kiếm này rất tốt. Chẳng lẽ tiểu đội trưởng Lý Tra Đức cho cháu bức tranh này?

Lúc này, La Mông cũng chỉ mỉm cười không nói gì thêm.

Nhưng thái độ đó lại khiến cho lão Duy Nhĩ thêm ngờ vực. Lão không rõ lắm địa vị hiện tại của La Mông bởi vậy mà càng thêm cẩn thận và ân cần:

- Không thành vấn đề. Ba ngày! Trong ba ngày chú Duy Nhĩ sẽ giúp cháu rèn xong.

- Thế giá cả thế nào?

Nghe nói vậy, lão Duy Nhĩ hơi suy tư một chút, rồi do dự như vẫn cười nói:

- Chuyện này không có vấn đề gì. Chỉ cần ba mươi đồng bạc là được.

Đây đúng là một cái giá ưu đãi. Gần như chỉ là giá chi phí mà không tính tới lợi nhuận. La Mông cười, đồng ý. Có điều khoản tiền còn phải chờ. Nhưng điểm đó, lão Duy Nhĩ cũng không có ý kiến. Lão biết La Mông trở thành Đức Lỗ Y mới thành tài, còn bây giờ không có tiền.

Nhưng hắn không đi ra ngoài ngay mà vừa nhìn cái lò lửa to ở giữa phòng vừa nghĩ rồi nói:

- Cháu cần một thanh đao nhỏ dùng để xử lý con mồi, lột da...gia công thô.

La Mông nói xong, nhìn xung quanh rồi lại hỏi:

- Chú Duy Nhĩ có cần dùng cùi không?

Dùng một chút, hắn liền lựa từ để nói:

- Ý cháu là chú cần cùi nhóm lửa, có cần mua ở bên ngoài không?

Lão Duy Nhĩ nghe xong liền lấy ra mấy thứ thành phẩm rồi chỉ một thanh mà nói:

- Ừm! Cái thanh đao nhỏ này thế nào? Chỉ cần ba đồng bạc.

- Về phần cùi gỗ, bình thường chú sai con đi lấy. - Lão nói tiếp:

- Có điều, khi lấy không đủ thì cũng phải mua ngoài. Mười bó cùi là một đồng bạc.

La Mông nhìn thanh đao nhỏ bằng sắt thấy cũng sắc bén liền thanh toán tiền rồi nhận lấy.

Còn giá cùi khiến cho hắn phải nhíu mày, cái giá đó dường như không có lãi. Nếu La Mông dùng không gian vận chuyển cũng có thể có chút thu hoạch. Dù sao thì với thể lực của người bình thường cũng có giới hạn. Còn sử dụng không gian thì có thể vận chuyển cùi gỗ giao dịch hàng loạt. Cho dù lợi nhuận có thấp thì tích lũy cũng được một con số không nhỏ.

Nhưng nghĩ lại thì cảm thấy như vậy không có nghĩa lắm. Chỉ cần người nào tinh ý sẽ ngay lập tức phát hiện ra điểm khác thường của hắn, thậm chí sẽ dẫn tới rắc rối không cần thiết. Huông chi La Mông cũng không biết làm như vậy có dẫn tới hậu quả nào không. Bởi hắn đang muốn đủ tư cách trở thành một Đức Lỗ Y.

Chặt cây và vận chuyển cùi phí tổn thấp, tiền lời cũng thấp. Nhưng bởi vì tình hình của La Mông có chút đặc biệt nên hắn mới phải tính toán phiêu lưu một chút.

Hiện tại, La Mông ở trong trấn có thể nói là tự do. Hắn vừa đi, vừa yên lặng suy nghĩ: "Hiện giờ, chuyện quan trọng đó là kiếm được một khoảng đất rồi xây dựng một căn phòng sau đó trồng một ruộng thuốc. Mặc dù theo tập quán, linh chủ sẽ thưởng đồ vật nào đó. Nhưng phần lớn đều phải tự bản thân. Còn hiện tại, chuyện quan trọng nhất đó là kiếm được một khoản tiền.

Khi hắn tới thần điện, hai chủ nhân của thần điện...không là người hầu của thần - Mục sư Đặc Ni tư và tiểu thư Ngã Ly Nị đều ở trong chờ hắn. La Mông vội vàng cúi đầu với họ.

- A! La Mông! Ngươi làm rất tốt. Ta hết sức vui khi nghe thấy chuyện ngươi trở thành học đồ Đức Lỗ Y. - Nét mặt của tiểu thư Ngã Ly Nị hết sức vui vẻ nói:

- Ta sẽ nói với cha ta để ca ta thưởng cho ngươi.

- Tiểu thư Ngã Nị Ly! Đây là vinh hạnh của ta. - La Mông lên tiếng.

- Tốt lắm! La Mông! Vậy ngươi có tính toán gì không? - Mục sư Đặc Ni Tư liếc nhìn hắn rồi nói.

- Vân thưa mục sư Đặc Ni tư đại nhân. - La Mông kính cẩn trả lời:
- Ta muốn đi theo được sư An Sâm để học hỏi tri thức về thảo dược.
- Ừm! Quản lý thảo dược sẽ rất vất vả... - Mục sư Đặc Ni Tư hơi chần chừ rồi nói.

Mặc dù vườn dược ở trong phạm vi của thần điện nhưng lại không hoàn toàn thuộc về thần điện. Được An Sâm và mọi người cùng nhau làm. Bây giờ có thêm một người, tất nhiên là gã không muốn.

La Mông cúi đầu nói:

- Mục sư Đặc Ni Tư! Ta không sợ vất vả. Ta chỉ muốn được học tập với tiền sinh An Sâm. Sau này, tôi sẽ ra ngoài. Tất nhiên, nếu cần ta chấp nhận phục vụ vì nữ thần và giáo hội.
- Vậy bắt đầu từ ngày mai, ngươi có thể tới thần điện, đi theo An Sâm học tập, có quyền được vào đọc ở thư viện của thần điện. - Cảm nhận ánh mắt của tiểu thư Ngã Nị Ly, mục sư Đặc Ni Tư hơi do dự một chút rồi cuối cùng cũng nói được những lời đó.
- Vâng thưa mục sư đại nhân! Vô cùng cảm tạ ngài. - Trong lòng La Mông hết sức vui sướng, cúi đầu nói:
- Vậy tôi xin cáo lui.
- La Mông! Ngươi trở thành Đức Lỗ Y nhất định là cần tiền. Đây là phần thưởng của ta cho ngươi. - Tiểu thư Ngã Nị Ly lấy một cái túi nhỏ rồi nháy mắt với hắn.

La Mông cúi đầu thật sâu rồi cầm túi tiền mà đi ra ngoài.

Ra đến ngoài, hắn mở cái túi thì thấy bên trong có hai mươi đồng bạc. Số này để mua kiếm có thể nói là dư dả. Nhớ tới việc hắn vất vả cả hai năm mới kiếm được một ngân tệ, hiện tại có được nhiều tiền như vậy trong tích tắc khiến cho bản thân hắn cũng phải cảm khái về thân phận.

Nghĩ ngợi một chút, La Mông liền chuẩn bị đi tới doanh trại của vệ đội trong trấn. Trung đội trưởng Khoa Thụy La đã căn dặn, có thể miễn phí đi theo tiểu đội trưởng Lý Tra Đức học kỹ năng. Chuyện tốt như thế này không thể bỏ qua. Hơn nữa, còn có tiền của năm tấm da Địa Tinh nữa đâu?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Quân Doanh (Hạ)

Quân Doanh nằm ở phía tây của trấn chiếm một diện tích rất lớn có thể chứa khoảng năm trăm người. Nhưng hiện tại chỉ có năm mươi người với một số gia đình phân bố rải rác trong quân doanh.

La Mông tới gần cửa rồi căn cứ theo những gì đã hẹn với Lý Tra Đức. Đầu tiên là thông báo, sau đó chờ một lúc rồi được dẫn vào bên trong.

Trong quân doanh có tháp phòng ngự và tường vây quay kho. Nhưng hiện tại thì nơi đó trống trơn chỉ có vài chục binh lính không có nhiệm vụ đang luyện tập. Trong đó có một người chính là tiểu đội trưởng Lý Tra Đức.

- Đội trưởng Lý Tra Đức! Ta tới rồi. - La Mông cười cười. Hắn vừa chào hỏi, vừa làm như có chút gì đó thân cận.
- Ừm! Binh lính đã thông báo cho ta! Ngồi xuống đi. - Vốn Lý Tra Đức đang một mình luyện kiếm, liền dừng lại. Y hít một hơi thật sâu rồi bình ổn lại.
- Ngươi thấy mình nên học cái gì?
- Cái gì cũng muốn học! Nhưng không biết cái nào quan trọng nhất. - La Mông vuốt vuốt tóc, nét mặt như đang lắng nghe chuyên gia một cách chăm chú.
- Vậy chúng ta thử đánh trước, để ta xem trình độ của ngươi. - Lý Tra Đức gật đầu một cách thân thiện, rồi đột nhiên nhớ ra chuyện gì đó:
- Đúng rồi! Đoàn kiếm của ngươi ở lò rèn, ngài mai có thể lấy tới cho ngươi. Bây giờ, ta đưa cho ngươi một thanh kiếm gỗ rồi bắt đầu đi.

- Vâng! Huấn luyện cũng không cần phải sử dụng kiếm thật. - La Mông thuận miệng đồng ý. Hắn xiết chặt nắm tay

Lý Tra Đức không cho ý kiến, xoay người cầm lấy hai thanh kiếm gỗ dùng để huấn luyện rồi đưa cho La Mông một thanh:

- Còn đây là hai mươi lăm đồng bạc của ngươi. Bên trong còn có giấy chứng nhận mạo hiểm của ngươi.

Nói xong, y liền ném tới một túi đựng tiền.

La Mông đón lấy kiếm gỗ và túi tiền. Hắn dùng tay ước lượng túi tiền, cảm giác xem bên trong có bao nhiêu. Khi đang định mở ra xem, đột nhiên cảm giác cổ cổ thứ gì đó chĩa vào. Hắn vừa ngẩng đầu, ngay lập tức, thấy Lý Tra Đức đang cầm một kiếm chĩa thẳng vào cổ họng mình khiến cho hắn cứng họng không nói được tiếng nào.

- Ngươi đã thua. - Lý Tra Đức chẳng hề có chút ngượng ngùng, nét mặt vẫn thản nhiên.

- Ngươi... - La Mông gần như là nín thở, sắc mặt đỏ bừng, cố gắng rặn ra từng chữ một:

- Nhưng vẫn chưa nói bắt đầu.

- Không! Đã bắt đầu. - Lý Tra Đức khua kiếm một cái rồi thu kiếm lại. Dựng thẳng kiếm lên mà nói một cách thản nhiên:

- Ta vừa nói rồi! Ta đi lấy kiếm gỗ đến cho ngươi, sau đó chúng ta bắt đầu. Còn lúc đó ngươi cũng ừ một tiếng, tỏ vẻ đồng ý.

La Mông há miệng không biết nói gì:

- Đây là tính dạy tôi cái gì?

- Khóa thứ nhất trong chiến đấu cần phải dùng đầu óc của mình. - Lý Tra Đức nói xong:

- Chỉ dựa vào thân thể mặc dù uy phong vẫn là uy phong nhưng..

"Chát!" Hai thanh kiếm gỗ lại chạm vào nhau. Lý Tra Đức xoay tay, gạt thế công của La Mông ra ngoài rồi hất hắn ngã xuống đất.

La Mông ngã ra đất, cái túi tiền nơi ngực khiến cho hắn khó chịu, suýt chút nữa thì phun hết cả bát súp nắm mới ăn buổi sáng.

Lý Tra Đức cười ha ha, nhìn La Mông đang nằm trên mặt đất mà hỏi:

- Vừa rồi tại sao lại đánh lên?

La Mông khễ chống tay về phía sau rồi lùi lại vài bước sau đó mới bò dậy. Một tay hắn che ngực, tay kia cầm kiếm chỉ về phía đối phương. Sắc mặt hắn vẫn còn nguyên sự khó chịu nhưng vẫn hết sức cẩn thận mà nhìn Lý Tra Đức chằm chằm. Xác nhận đối phương không có ý định tấn công, hắn mới mở miệng nói:

- Vừa rồi chưa nói dừng lại, vẫn còn trong trạng thái chiến đấu. Nếu còn trong chiến đấu thì làm gì có chuyện đánh lên?

- Ừm! Tốt lắm! Coi như có suy nghĩ linh hoạt. - Lý Tra Đức bật cười:

- Đúng là ta nghĩ không kỹ.

Tiếp theo, Lý Tra Đức lại bước nhanh về phía trước, phát động công kích với một thế công mau lẹ và sắc bén. Chỉ trong vài giây đồng hồ, một tiếng động nha vang lên, cây kiếm gỗ của y đã đánh trúng tay cầm kiếm của La Mông.

La Mông chỉ cảm thấy cánh tay tê rần rồi ngay lập tức rũ xuống, không còn có chút sức lực nào nữa.

Nhưng La Mông cố gắng nhịn đau, cắn chặt răng lập tức vươn tay trái ra đón lấy cây kiếm gỗ. Nhưng lại một tiếng động vang lên, tay trái cũng bị Lý Tra Đức đánh cho rũ xuống.

Tiếng lách cách vang lên, thanh kiếm gỗ rơi xuống sân huấn luyện.

- Tạm thời dừng lại đi. - Lý Tra Đức cười nói.

- Được! - La Mông thở hổn hển, chỉ biết cười khò. Tiếp sau đó, hắn hít một hơi, rồi chẳng ngại ngùng mà lắc đầu:

- Được! Tạm dừng thì tạm dừng.

- Ha ha! Vậy ngồi xuống nói chuyện đi. - Lý Tra Đức cười:

- Có muốn nghe đánh giá của ta với ngươi không?

- Được! Nghe thử một chút. - La Mông ngồi dưới đất, hai cánh tay gần như không có lực.

- Thể trạng của người bình thường, cho dù thể lực hay sức bật đều không có gì nổi bật. Có điều động tác phối hợp với thân thể thì thật ra đáng để huấn luyện. - Lý Tra Đức cười ha ha:

- Ngoại trừ điều đó ra thì duy nhất đáng khen đó là đầu óc người rất linh hoạt.

Đám binh lính ở đây có rất ít người có được điều đó. Tất cả cũng chính là nhờ trình độ mà hần thi đấu hạng hai vào đại học ở kiếp trước.

- Trong khoảng thời gian ngắn thì không thể huấn luyện được thể lực, chỉ có thể cố hết sức. - Lý Tra Đức thở dài, rồi nói tiếp:

- Đối với người mà nói thì động tác phối hợp mới thực sự là thứ cần phải nỗ lực. Còn có thể nói học cấp tốc thì nói là tư tưởng chiến đấu.

La Mông yên lặng lắng nghe, đồng thời trong lúc đó, hai cánh tay của hần cũng từ từ hồi phục.

- Chẳng qua, đầu óc của người vốn linh hoạt như vậy cũng không khó dạy người. - Lý Tra Đức nói tiếp. Nét mặt y như nhớ lại những năm tháng trước đây mà không giấu được sự cô đơn:

- Ta cũng đã trải qua, thấy thế nào là sinh ly tử biệt. Vì vậy mà cách nhìn cũng hoàn toàn khác.

La Mông yên lặng lắng nghe.

- Đứng lên đi! Cách tay của người cũng có thể cử động được rồi. - Lý Tra Đức sau khi nhớ lại chuyện cũ rồi mới nói:

- Tư thế cầm kiếm của người bị sai rất nhiều, để ta sửa cho người.

- Có điều trước đó, người hãy nói cho ta suy nghĩ của người trước. - Lý Tra Đức nói một cách thân nhiên.

- Ủm! Theo ta thì khi công kích, ta cần phải xác định khoảng cách giữa ta và mục tiêu, sau đó tính toán phạm vi công kích hiện tại của bản thân. - La Mông cố gắng lựa chọn từ ngữ để diễn tả suy nghĩ của mình để nó không quá mức hỗn loạn.

- Ủm! Người được đấy. Vậy người nói xem làm thế nào để xác định phạm vi công kích? - Nét mặt của Lý Tra Đức có chút tò mò.

La Mông một tay cầm kiếm. Cây kiếm gỗ đối với cánh tay mềm yếu của hần mà nói là hết sức nặng khiến cho thân kiếm run nhè nhẹ.

- Không tính đến bước chân, chỉ cần nhìn đơn thuần thì phạm vi công kích của ta lớn nhất nằm vào chiều dài của cánh tay và thanh kiếm cộng lại.

Tiếp theo đó, hần giờ kiếm ngang ngực:

- Mà có thể lựa chọn phạm vi công kích thì tự nhiên là phải ở trong cái vòng này.

- Ủm! Cũng được! Hôm nay ta sẽ chỉnh lại tư thế cầm kiếm cho người. - Lý Tra Đức cười cười, không cho ý kiến rồi nói tiếp:

- Tiếp theo nói bước chân của người.

Lý Tra Đức nói thật lâu về cách sử dụng kiếm, trên mỗi đoạn thân kiếm đều có mức chịu lực khác nhau. Mãi cho tới khi người vệ binh đến thông báo cho y sắp tới thời điểm ca trực thì y mới rời đi, để lại La Mông cho hần luyện tập, đồng thời cũng dặn hần ngày mai lại tới.

La Mông luyện tập một cách khác khổ. Tới bữa ăn, vệ binh đưa tới một phần cơm trưa đơn giản, sau đó tiếp tục huấn luyện tới hai giờ mới rời khỏi quân doanh.

Sau khi rời khỏi quân doanh, La Mông bỏ mười đồng bạc mua sắm một số thực vật. Cái túi thực vật trong không gian mặc dù vẫn còn như nó quá quý, La Mông luyện tiếc không muốn ăn. Hần hạ quyết tâm, về sau nếu rơi vào trường hợp bắt buộc dĩ nếu không thì không động tới nó.

Sau đó, hần còn mua thêm một ít rượu mạnh, nhằm tác dụng tiêu độc chứ không phải lấy ra để uống. Đồng thời còn mua thêm một số băng gạc cùng với một ít thảo dược cầm máu. Sau đó, hần mới tính toán một chút tiền hiện tại.

Về tới gian phòng của mình, hần lấy tiền ra xem, sau đó lại lấy giấy chứng nhận mạo hiểm để xem.

Với cái giấy chứng nhận mạo hiểm này, chỉ có tác dụng tạm thời nhưng cũng có được ấn ký ma pháp. Mặc dù là ấn ký ma pháp đơn giản nhưng có thể đảm bảo phần lớn mọi người không thể giả mạo. Hơn nữa, ở trong này, mỗi khi hoàn thành nhiệm vụ cũng có thể có bản ghi chép tin tức công hội Dong Bình, mặc dù tin ấn ký ma pháp hết sức đơn giản nhưng cũng có thể chứng minh được tư cách.

La Mông hết sức cao hứng. Ở thế giới này đây là lần đầu tiên hần thấy được vật phẩm ma pháp.

Hần quan sát tiếp một lần nữa mới bỏ vào trong không gian.

Trong khoảng thời gian này, La Mông thường xuyên tới tiếp thu sự dạy dỗ của Lý Tra Đức. Thực ra ngay sau hai ngày, La Mông cơ bản nắm được bộ

pháp và kiếm pháp cơ bản. Bắt đầu có chút dáng điệu của vũ kỹ. Tất cả chỉ là những động tác bỏ, chém và các động tác ban đầu.

Trong việc dạy La Mông, Lý Tra Đức cũng không chịu dạy nhiều, y nói chờ hấn rèn luyện chín rồi nói sau.

Bởi vì thế giới này chỉ có dựa vào thực lực mới được. La Mông chịu khó rèn luyện kỹ năng cơ bản, cũng không hề nghĩ vũ kỹ cấp thấp mà vô dụng.

Thấm thoát, thời gian cứ thế trôi đi.

Lần này, hấn triệu tập ra khung tư liệu lơ lửng trước mắt, phần lớn số liệu hiện ra trước mặt hấn.

Tên: La Mông (Tiền Phẩm Cát)

Chủng tộc: Con người.

Chức nghiệp: Quyền hạn chủ nhân không gian thứ nhất. Đức Lỗ Y cấp một.

Thuộc tính: lực lượng 1 0 (1 0), linh hồn 1 5 (1 0), thể chất 1 0 (1 0), trí lực 1 3 (1 0), tri giác 1 5 (1 0), sức hấp dẫn 1 5 (1 0)

Kỹ năng:

Vĩnh cửu tính cổ hóa - Trình Trắc linh quang.

Bộ pháp cơ bản cấp một.

Kiểm pháp cơ bản cấp một.

Vòng huấn luyện mặc dù ngắn ngủi nhưng kỹ năng của hấn cũng có thêm hai kỹ năng. Hơn nữa giúp cho tinh thần và diện mạo của La Mông hoàn toàn khác trước. Trước đây, La Mông ít nhiều cũng là một thiếu niên có sự bông bột. Nhưng khi tu hành Đức Lỗ Y hòa với tự nhiên, cộng thêm với một chút tu luyện nên có cảm giác trầm ổn.

Cho dù là tu luyện thân thể hay tu luyện cũng không chỉ cải tạo cơ thể mà còn có thể cải biến tâm trí.

Tất nhiên, vòng huấn luyện này chẳng những làm cho những loại thực vật trước kia được tiêu hóa mà còn tăng thêm một loại cỏ lam. Đây chính là nguồn dược thảo thực dụng có thể tiêu thụ. Là một thành phần không thể thiếu trong dược phẩm trị liệu. Giá cả so với thảo dược khác cũng đắt hơn một chút.

Lúc này, La Mông có thể quang minh chính đại hỏi An Sâm một số loại giống rồi tạo một khoảng đất mà gieo trồng.

Tháng mười không phải là thời điểm gieo trồng nhưng trong không gian thì không có gì phải lo.

Nói một cách nghiêm khắc thì cỏ Lam sinh trưởng với chu kỳ ba tháng. Mà trong không gian một năm có bốn kỳ, sinh trưởng trong không gian lại rất tốt, không có nạn sâu bệnh, cũng không có bệnh tật. Cho dù thế nào thì chất lượng cũng rất tốt. Nói như vậy, dựa theo một mẫu có thể thu hoạch ba trăm kg cỏ khô thì bốn mùa có thể cho ra được một nghìn năm trăm cân. Mà trên thị trường, một cân có giá một đồng bạc.

Đây là con số thế nào? Nghĩ đến đây, La Mông cảm thấy rất hài lòng.

Xem ra thời gian hạnh phúc trên thế giới này sắp đến.

Trong thời gian hấn quan sát những mầm cây sinh trưởng, pháp phí và Ni Khắc cuối cùng cũng thuyết phục được người nhà và chuẩn bị xong tất cả, chuẩn bị đi vào trong rừng mà tìm kiếm hàng hóa.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Con Mồi (Thượng)

Lúc này thời tiết đã không còn lạnh. La Mông, Pháp Phí còn có Ni Khắc, ba người kết bạn ra đi, Ni Khắc lưng đeo một cái túi lớn, hành lý của ba người chủ yếu đều trên người Ni Khắc. La Mông ăn mặc rất nhẹ, hấn mang theo đoàn kiếm đi phía trước dò đường. Pháp Phí lưng đeo đoàn cung, bên hông lộ ra một cái túi tên, đề phòng có thể bị tập kích từ hướng khác tới.

"Chúng ta theo dòng nước, lát nữa sẽ tiến sâu về phía trước." La Mông ở phía trước dò đường, quan sát dấu chân của dã thú, quay lại hô một tiếng. Ba người tuy rằng ước định một bộ ngôn ngữ ký hiệu đơn giản, song bình thường đều không có thói quen sử dụng.

Qua một hồi, La Mông đột nhiên đứng lại giơ tay ra hiệu, ý bảo mọi người dừng lại.

"Làm sao vậy?" Ni Khắc thuận miệng hỏi, sau đó bị La Mông xoay người lại trừng mắt nhìn, vì vậy có vẻ có chút xấu hổ. Bọn họ vốn định đi tiếp thì gặp phải con mồi, ra hiệu không nói lời nào. Bất quá đây cũng là lần đầu tiên phối hợp, nhất thời có chút chưa quen.

Pháp Phí tháo đoản cung đeo trên lưng xuống cầm trong tay, La Mông nhìn chăm chăm xung quanh, ngón tay chỉ vào một nơi cách đó không xa, chỗ đó có một con hươu đang uống nước.

"May mắn thật, mới buổi sáng đi ra đây đã gặp ngay con mồi!"- La Mông thầm nghĩ, hần liếm liếm ngón trỏ rồi dựng đứng ngón trỏ lên để quan sát hướng gió.

"Chúng ta đang đứng ở cuối gió." Hần dùng ký hiệu nói với hai người kia. Sau đó chỉ chỉ cái bao của Ni Khắc, rồi lại chỉ xuống mặt đất, hai tay nhẹ nhàng hạ xuống, ý bảo hần cẩn thận để bao xuống, sau đó chỉ về phía trước.

La Mông và Ni Khắc chậm rãi tiến lại gần chỗ con hươu, tới một khoảng cách nhất định thì dừng lại. Mặc dù đang ở cuối gió, thế nhưng đừng khinh thường cảnh giác của dã thú. Còn cung thủ Pháp Phí đi tới nửa đường thì ngừng lại ẩn thân thật tốt. La Mông lấy từ trong lòng ngực ra hai cái dây thừng có móc, đưa cho Ni Khắc một cái.

Ba người đều tự chuẩn bị tốt. Bây giờ còn là buổi sáng, mặt trời vẫn tại phía đông, sau đó La Mông nhìn Pháp Phí ở mặt đông cách đó không xa, rút đoản kiếm ở bên hông ra dựng thẳng đứng.

ở phía đối diện, cung thủ thấy ánh sáng phản chiếu từ thân kiếm, neho con mắt lại, lấy ra một mũi tên lắp lên đoản cung, "Suru" thoáng cái liền phát động công kích.

Cùng lúc đó, La Mông và Ni Khắc cũng ném sợi dây thừng ra ngoài.

"Trúng!" Pháp Phí quát khê, mũi tên phá không mà đến đi qua tầng tầng lá cây ngăn trở, Ni Khắc và La Mông dùng dây thừng giữ con hươu.

La Mông và Ni Khắc đồng thời khê giật dây, muốn lật ngã con mồi.

"Cẩn thận!" Phía xa xa Pháp Phí đang nhìn hai người đột nhiên rống lớn, "Con hươu đang hướng các ngươi tiến đến đây!"

Ni Khắc không nghe rõ, còn đang vội vàng thu dây thừng.

La Mông vừa nhắc mạnh đầu, thấy con nai mất đồ như máu, căn bản không giống con mắt của động vật. "Ni Khắc! chúng nó bị biến dị!" Hần rống lớn lên.

Khu rừng rậm này vô cùng phức tạp, có năng lượng đặc thù, một số sinh vật dễ bị phát cuồng, tuy rằng thể chất không biến hóa, thế nhưng lại cực kỳ hiếu chiến.

Ni Khắc đem dây thừng dưới chân ném đi, rút trường kiếm ra, sau đó vọt mạnh tới chỗ con hươu đang hung hăng lao tới.

"A... đau quá!" Ni Khắc không giữ được thanh trường kiếm, rơi trên mặt đất, vội vàng hét: "La Mông giúp ta!"

La Mông ở cạnh Ni Khắc nhìn thấy cơ hội, bước nhanh về phía trước vurun đoản kiếm đâm tới, một kiếm đâm vào bụng trên của con hươu.

Con hươu bị đâm xuyên qua bụng, nhất thời khí lực mềm nhũn. Ni Khắc cảm thấy lực va đập trên ngực giảm bớt, huyết khí xung thiên, hai chân hần áp trên mặt đất, hai tay nắm sừng hươu, túm chặt lấy con mồi.

"Giết!" La Mông hét lớn, thò ra một hoi, gót chân không chạm đất, chân trước bám lấy mặt đất, lực lượng từ dưới chân phát động theo bên hông và sống lưng tích tụ lại rồi bộc phát trên thân kiếm.

Con hươu biến dị đau đớn, tru lên ra sức giẫy dụa, con người đồ bùng nhìn cực kỳ hãi người. Thoáng cái sức lực của nó càng lúc càng lớn, Ni Khắc cảm thấy hai nắm sừng hươu hồ khẩu tê dại, hầu như không còn chút sức lực nào.

La Mông và Ni Khắc đồng lòng hợp lực đối phó con hươu biến dị, nhưng cùng lúc đó một con hươu biến dị khác vọt tới. "Cẩn thận!" - Pháp Phí hướng một con hươu khác bắn ra một tiễn, vội vàng cảnh cáo hai người.

Ni Khắc nghe thấy Pháp Phí cảnh báo, nhưng hần lại đang cùng con nai so đấu khí lực, nhất thời nghĩ không ra biện pháp chống đối.

La Mông buông đoản kiếm, để lại trong bụng con nai thứ nhất, vội vã cuộn người né tránh con nai thứ hai đang xông tới, "Ni Khắc, làm tắt chấn." Sau đó tiện tay lấy thanh trường kiếm của Ni Khắc rơi trên mặt đất.

Ni Khắc tuy rằng thoáng nghe chột mình bạch, thế nhưng từ lâu sắc mặt đã trắng bệch, căn bản đã dùng không ít khí lực, chỉ có thể miễn cưỡng dùng con hươu sắp chết ngan cân trên thân thể, nhưng vẫn thấy từ tay truyền đến lực lượng mạnh mẽ như cũ khiến hần ngả vật trên mặt đất.

Thế nhưng mũi tiền của Pháp Phí bắn tới làm con hươu bị thương ở chân sau, vọt mạnh đâm trúng con hươu thứ nhất, nhất thời té ngã xuống đất.

Nguyên một thân bùn đất, La Mông nắm trường kiếm của Ni Khắc đứng lên, nhắm chuẩn mục tiêu, nhãn thần bình tĩnh, trong tay kiếm phong vẽ thành một nửa cung tròn, thoáng cái chém đứt đầu con hươu thứ hai, máu tươi chảy ròng ròng.

Đại cục đã định, Ni Khắc thở ra một hơi, nhất thời thoải mái hơn, thấy biểu hiện của lão hũu như vậy hẳn có chút rung động - Hẳn nghĩ đó là một kinh nghiệm, trước sinh tử cái chiến binh cần là sự kiên nghị.

"Tạ ơn...a!" Ni Khắc vừa còng con nai biến dị đầu chọi cho đến nội thương, toàn thân mồ hôi, cả người như vừa từ trong nước đi ra, sắc mặt trắng bạch dọa người.

"Có thể nghỉ ngơi một hồi không vậy." Ni Khắc ôm bụng nói, sau đó đột nhiên ho khan kịch liệt: "A...a... ta rất..". Hắn lại ngã xuống đất.

"Không có việc gì, trước tiên ngươi nghỉ ngơi đã." La Mông kiểm tra không có phát giác ngoại thương. Lại thấy Pháp Phí cũng tới liền thở dài một hơi, sau đó nhìn Pháp Phí giải thích: "Ni Khắc bị sừng hươu đụng phải, hiện tại rất khó chịu, ta đi trước lấy túi cầm lại đây.

"Ta sẽ chiều cổ cho hắn." Pháp Phí ngồi xổm xuống kiểm tra lại thương thế cho Ni Khắc, trên bì giáp Ni Khắc bị phá một lỗ nhỏ, hiển nhiên là bị sừng hươu đâm thấu, bên trong một khối sắt lá bị lõm vào.

"Ha ha, không có việc gì..." Pháp Phí cười nói với Ni Khắc: "Cũng không có cái lỗ nào."

Pháp Phí trấn an Ni Khắc một hồi, nhưng Ni Khắc chỉ có thể cười cười, cười đến mặt toàn đầy mồ hôi.

Lúc này La Mông cũng đã mang cái bao lớn quay lại, nhìn ánh mắt Ni Khắc đọng tại vết sâu trên thiết phiến trước ngực, đồng thời cũng trấn an vài câu.

"Ni Khắc tựa hồ bị nội thương, nếu không chúng ta đưa Ni Khắc quay về doanh chứ." - La Mông có đột nhiên thấp giọng quay sang nói với Pháp Phí.

"Chúng ta bây giờ xử lý thì thể hai con hươu này như thế nào." Pháp Phí cắn môi. "Những thứ không cần thiết đều ném đi."

"Chúng ta lấy những bộ phận có giá trị trên con hươu." La Mông nói: "còn phần thịt, đợi lát nữa tới buổi trưa thì ăn những bộ phận tốt nhất, còn lại ném đi."

Pháp Phí cúi đầu trầm tư rất là không muốn, thế nhưng chợt nhìn sắc mặt tái nhợt của Ni Khắc, nói: "Được rồi."

Bọn họ ba người, vốn là Ni Khắc phụ trách đeo vật nặng, nhưng hiện tại Ni Khắc đang bị thương.

"Ân, ta đi xử lý sơ bộ hai con hươu kia một chút." La Mông tự nói rồi động thủ, vô luận thế nào đầu tiên đem da thu thập trước, sau đó đem nội tạng xử lý, rồi ăn tươi một ít.

Chính ngọ, mặt trời treo cao trên đầu, nhiệt độ không khí cũng từ từ trở nên nóng bức.

Pháp Phí cảnh giới tình hình bốn phía xung quanh. La Mông vừa nướng thịt vừa để ý một nồi canh thịt.

Vừa nướng một bộ phận thân thể con hươu, còn lại ít nội tạng có thể ăn cùng một bộ phận thịt đặt trong nồi nấu.

Mặt khác con hươu tuy rằng cũng xử lý sạch sẽ, nhưng dự định trước tiên giữ lại.

Trước hương vị của đồ ăn kêu gọi, Ni Khắc cũng đã tỉnh lại, thế nhưng ngoài dự liệu của hai người, hắn hoàn toàn không giống với suy đoán của hai người là cần người khác trị liệu, trái lại vừa ngủ dậy thì đã khôi phục lại khỏe mạnh.

La Mông và Pháp Phí dù sao cũng không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, hai người tuy rằng vui vẻ khi bạn khôi phục khỏe mạnh, nhưng dù sao nếu kéo dài thêm chút thời gian, thì phải qua đêm ở bên ngoài.

Ba người mặc dù có chuẩn bị vật tư để qua đêm, thế nhưng nếu không phải Ni Khắc bị thương, đã đắc thủ hai con mồi, mà ba người lưng đeo một lượng cũng rất có hạn, lại lưu lại bên ngoài thật sự là có chút phiền phức - hiện tại tự nhiên phải như vậy.

Lúc hoàng hôn, bóng đêm phủ xuống.

Bởi vì liên quan đến Ni Khắc ba người không thể không qua đêm bên ngoài.

La Mông đi ra từ trong rừng cầm ít củi khô trở về. Tuy hiện tại là mùa thu không cần thiết phải có lửa sưởi ấm, nhưng cần lửa để phòng bị dã thú, đồng thời hắn cũng kiếm được chút nấm

Lúc trở về, thịt quay đã làm xong, thịt thang cung đặt trong nồi nhỏ đang nấu. Hắn bỏ vào vài cây nấm, không bao lâu ba người có thể ăn.

La Mông và Pháp Phí ban ngày mệt nhiều, ăn ngấu ngiến, không phát giác Ni Khắc không ăn nhiều lắm, thần sắc có chút miễn cưỡng.

Lúc ăn xong, tại rừng núi phải có người gác đêm, vì vậy phân công lần lượt gác đêm, La Mông phụ trách gác đầu, Ni Khắc phụ trách giai đoạn giữa, Pháp Phi phụ trách lúc hừng đông.

Hai người phải đi ngủ, nhất thời trong rừng một mảnh vắng vẻ.

La Mông yên lặng ngồi bên đống lửa, tay phải chống cằm nghiêng đầu nhìn đống lửa, tay trái thêm củi vào đống lửa một cách buồn chán.

Tiếng lửa cháy "lách tách" theo từng đợt, La Mông vẫn ngồi đó lắng nghe thứ âm thanh kia, dù sao trong đêm tối thị lực của con người thực sự quá kém, kém xa so với động vật hoang dại.

La Mông trước đây có thói quen là ngủ đêm, sớm nhất cũng qua mười một giờ mới ngủ, do đó hẳn không khách khí canh gác vào lúc này. Lúc trước hẳn ăn xong thịt quay và cái nằm thang sau một thời cũng không ngủ được cũng không có chuyện gì làm.

Nhân rồi buồn chán, cẩn thận quan sát không gian, trong không gian mằm mống đều đã nảy mầm, nỗ lực sinh trưởng, thoát nhìn rất là tươi tốt, có hay không cần chuẩn bị thêm chút phân chứ? La Mông trầm tư.

Bất quá trước không có phân, chúng cũng lớn lên rất tươi tốt ah!

Nương theo âm thanh thiêu đốt của ngọn lửa, cùng với tiếng côn trùng kêu vang trong rừng, thời gian phẳng phất trôi qua cực nhanh, cứ như vậy bất tri bất giác không biết trải qua bao lâu, nhưng không phát sinh tình huống gì dị thường.

La Mông thì thảo tự nói: "Àn, thời gian cũng không sai biệt lắm ah."

Cứ như vậy đứng dậy, vài bước đã đi tới trường bông, hướng Ni Khắc thì thầm "Ni Khắc... Tỉnh tỉnh, đến lượt ngươi rồi."

Ni khắc mắt vẫn còn ngái ngủ, mặc áo khoác rồi đi ra ngoài.

Hai người thay đổi ban, đến phiên Ni Khắc gác đêm, La Mông ở trong doanh trường dần dần chìm vào giấc ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Con Mồi (Hạ)

"La Mông! La Mông! Tỉnh tỉnh! La Mông!" Trong lúc còn đang mơ ngủ La Mông cảm thấy trên mặt mình ướt ướt, vừa mở mắt nhìn, "A!" Hắn thoáng cái nhảy dựng lên, trước mắt mình không gì khác chính là khuôn mặt một con hắc cầu.

"La Mông, tỉnh dậy." Cách đó không xa chính là một nam nhân trung niên, hắn khoác áo choàng bằng lá cây màu lục sắc. Bên cạnh nam nhân trung niên này ngoài tiểu hắc cầu ở ngoài kia, còn có một con đại bạch cầu.

"Lão sư? Là lão sư sao." La Mông tự hiểu được đối phương là ai: "Kiệt Pháp lão sư."

Đức lỗ y Kiệt Pháp, một năm trước đến chỗ này định cư, trong một khu rừng bên ngoài trấn, La Mông theo lão học Đức lỗ y, dĩ nhiên lão ngoại trừ trao đổi thương phẩm, cơ bản không hề lui tới.

"Ta đương nhiên là Đức lỗ y, Kiệt Pháp Nặc Tư." Nam nhân trung niên nói: "Nhưng cũng là lão sư ngươi."

La Mông như bị sét đánh, thân thể mơ hồ run rẩy, "Bí mật khó khăn dấu kín lại bị phát hiện rồi hay sao? Không, tuyệt đối không phải, rõ ràng Nữ thần trong Thần điện cũng không có nghi vấn mà."

"Đồ đệ ta chỉ có Vi Ma Khâu Thụy." Phía sau nam nhân trung niên, một thiếu nữ mỹ lệ có túi nhỏ nhìn xung quanh La Mông, Đức lỗ y Kiệt Pháp ôn nhu vuốt tóc nàng.

"Vây... đại sư Kiệt Pháp có chuyện gì vậy?" Hiện tại tuy rằng La Mông không lộ ra việc kia, nhưng bị đối phương nói như vậy tâm tình có chút không vui.

"Ta thấy nơi đây có ánh lửa, sợ khu rừng bị cháy nên chạy về đây." Kiệt Pháp nói.

"Ánh lửa? Là ta và hai đồng bạn đốt lửa cắm trại." La Mông trong đầu một trận mơ hồ, nhìn Đức lỗ y: "Cũng không có cách nào khác, ta phải đốt lửa

để cân đã thú tới đây."

Hắn quơ cánh tay hướng Đức lỗ y giải thích, thanh âm ngày càng kích động, trong nội tâm hắn đan xen vừa sử dụng tự nhiên vừa bảo vệ tự nhiên, hai thứ ý niệm trong đầu rối rắm.

"Huống hồ còn có đồng bạn bên cạnh ta." La Mông giải thích: "bọn họ coi đồng lửa thì sẽ không để cho nó thiêu cháy khu rừng."

Hắn đang muốn nói như vậy, nhưng câu sau cứ như vậy nghen lại trong cổ họng.

La Mông thấy trước mặt, khuôn mặt Đức lỗ y Kiệt Pháp dần mờ hồ, cuối cùng biến thành gương mặt già nua của tiên sinh Lý Tra Đức.

"Đồng bạn bên cạnh ngươi." Đức lỗ y đề lại chuỗi trường kiếm đeo bên hông.

La Mông giương mắt nhìn xung quanh, chẳng những Đức lỗ y Kiệt Pháp trở thành chiến sĩ Lý Tra Đức mà thoảng cái rừng cây xung quanh cũng trở thành một đội quân

Mới vừa rồi theo sau Đức lỗ y là một thiếu nữ giờ cũng không thấy đâu, chỉ còn lại Lý Tra Đức với thanh trường kiếm bên hông.

"Đồng bạn chúng ta ở ngay bên người chúng ta." Đức lỗ y chậm rãi rút thanh trường kiếm bên hông ra, lập tức trường kiếm chỉ vào La Mông. "Có cái gì đáng tin cậy hơn so với nó."

"Đồng bạn?" La Mông cũng rút kiếm cầm nơi tay, nhìn chăm chú vào thanh đoản kiếm. "Đây là ta đáng giỡn vào đồng bọn." Đột nhiên trong lúc đó hắn thấy tình huống có chút kì quái, tâm tình nhất thời cao vút lên. "Đối với ta đồng bọn không chỉ là kiếm của ta, còn có Pháp Phi, Ni Khắc nữa."

"Người bạn Ni Khắc của ngươi bị trọng thương, nói không chừng chỉ chớp mắt sẽ chết." Đức lỗ y chậm rãi nói, "Ngươi cùng hai người chúng lần đầu tiên mạo hiểm lại chết một người." Đức lỗ y chân chửi một chút: "Àn, nói không chừng không phải chết thực sự mà là mất đi năng lực sinh hoạt."

Hắn trầm rãi lắc đầu: "Nhưng có gì khác nhau đâu."

Hắn nhìn chăm chú vào mắt La Mông: "Ngươi nói, xem còn có người nào chấp nhận theo ngươi mạo hiểm bên ngoài, thậm chí đồng bạn Pháp Phi của ngươi, gã có thể đi cùng với ngươi nữa thì cũng không biết sẽ chết như thế nào."

"Đức lỗ y tiên sinh tôn kính!" La Mông nghe xong cảm xúc dâng trào: "Ngươi là một chiến sĩ ưu tú, không có ai tin tưởng kẻ vai chiến đấu lúc khó khăn sao?"

"Ta tin tưởng, nhưng bọn hắn đều đã chết." Đức lỗ y thản nhiên nói, "Ba mươi lăm năm chiến đấu, các huynh đệ đã chết vì ta nhiều lắm."

Hắn hiếm khi lộ ra bộ dạng bi thương: "Có thể vẫn là bạn ta chỉ còn lại kiếm của ta."

Dù sao thần trí La Mông không rõ ràng nên chưa hề phát hiện chỗ không đúng trong đó, đương nhiên nếu biết được chỗ không đúng, cũng sẽ không để hắn phải như đang chìm trong mộng.

"Không, ta sẽ không như vậy." La Mông rít gào: "Là ta thuyết phục bọn họ đi, sẽ dùng kiếm của ta giúp đỡ bọn họ."

"Thật vậy chăng?" Đức lỗ y tiện tay chém ra một kiếm, kiếm pháp hắn chỉ chớp lát đã đánh La Mông ngã xuống đất.

Ánh mắt Đức lỗ y lạnh lùng nhìn La Mông đang quỳ rạp trên mặt đất, hắn nói: "Đứng lên."

La Mông đứng lên, lại bị đánh ngã, đứng lên, rồi lại ngã, cứ như vậy chẳng biết bao nhiêu lần.

"Đứng lên." La Mông lại nghe được những lời này, nhưng thân thể và linh hồn hắn hình như tách rời, chỉ có thể hơi rung động thân thể thật giống như bị đại chùy nghìn cân áp trụ.

"Đứng lên! có địch ! ! !" La Mông bỗng nhiên giật mình tỉnh giấc.

Thì ra là nằm mộng ah, đầu óc La mông có chút hỗn loạn ,hắn định thở hắt một hơi, nhưng thoảng cái hai mắt mở to,lọt vào trong tầm mắt chính là một thanh mâu.

Nó xuyên qun trường của ba người cắm xuống đất, phản chiếu ánh sáng mờ nhạt của ban đêm ra xung quanh. .

" Có người đánh lên!" La mông căng thẳng vội vàng đưa tay sờ đoản kiếm bên người.

La mông chống tay nhảy lên, thân thể linh hoạt thoảng cái nhảy ra khỏi trường bông, đáp xuống chỗ đất bằng sau đó rồi xoay người

"Thật nhiều địa tinh." Ánh lửa chiếu rọi xuống, La mông vỗ vỗ đám bụi bặm trên người, con mắt sáng lên, cố hết sức nhìn rõ một chút trong đêm tối, ánh mắt rất nhanh đảo qua hai bên.

Pháp Phi trên một tay cầm cái nôi coi như tám chân, tay kia tiện tay chộp layas một cây mâu trên mặt đất, , cầm ở trong tay. " Chúng ta bị theo dõi." -

Hắn nói, rồi kiểm tra qua cây mâu trên tay, " Ờ, đầu mâu không có bị hư hao? Hắn đang định lấy cái này làm một côn để dùng.

Đầu mâu do địa tinh mang tới, hiển nhiên không phải thứ hoàn mỹ.

Thông thường mà nói, để phòng địch nhân dùng đầu mâu ném trở về, kim loại ở đầu mâu và chỗ nối với cán gỗ nên dùng một đoạn dây mềm.

Như vậy, đã bị một lần ném mạnh, đầu mâu không thể sử dụng được lần nữa, nếu thiết kế như vậy chẳng phải là biếu tặng vũ khí cho địch nhân?

" Một, hai, ba... ", La Mông dựa vào ánh lửa, rất nhanh đã biết được số lượng đối phương.

Còn chưa đếm hết, lỗ tai La Mông khẽ động.

" La Mông! Bên này! Lưng tựa lưng." Hắn nghe từ phía sau vọng đến tiếng của Ni Khắc, vội vàng đảo lui về phía sau mấy bước, lưng hai người hòa cùng một chỗ.

La Mông cảm thấy một cảm giác man mát chảy khắp toàn thân, hắn vừa từ trong ác mộng giật mình tỉnh dậy, con ngái ngủ lập tức biến mất.

Bị đối phương vây xung quanh, phải bình tĩnh đối phó, nếu không áp dụng sách lược chính xác rất dễ bị tấn công từ bốn phương tám hướng, mà con người bình thường trong tình huống như thế này chỉ có thể chống đỡ từ một hướng.

Còn như cao thủ có kinh nghiệm giết chóc, sau khi tiêu hao một lượng lớn thể lực, phải sản sinh tốc độ di chuyển cực cao mới có cơ hội đột phá vòng vây.

Ngay khi vừa thức tỉnh cũng là lúc La Mông đánh giá thể cực, cuối cùng Pháp Phỉ vươn đầu mâu cắm vào đồng lửa, dùng lực hướng ra phía ngoài, cùi gỗ bị thiêu cháy bị hắn đánh bay về phía đối phương.

"Từ chỗ này đột phá vòng vây." Pháp Phỉ gào thét, dưới chân phát lực, dẫn đầu đột phá vòng vây.

La Mông và Ni Khắc cảm thấy phía sau thiếu người, hai người thoáng chần chừ một chút, bước chân không được tự nhiên, theo sát hướng Pháp Phỉ vừa đi.

Tiếp đó vừa lấy mấy cây mâu nặng nề cắm cạnh ba người vừa tiến về địa phương kia.

Rất nhiều sinh vật đều sợ lửa, địa tinh hiển nhiên cũng không ngoại lệ, địa tinh nhìn thấy hướng cùi gỗ bay tới nhất thời tác loạn.

La Mông và Ni Khắc đều thuận lợi túm lấy địa tinh làm thịt thuận.

Ba người vừa đánh vừa đi, chỉ chốc lát đã đột phá tuyến phòng vệ, nhưng không lập tức phản công, cả ba chặt vật chạy tới một chỗ xa rồi mới dừng lại.

"Lỗ Bì Kỳ! Lỗ Bì kỳ!" địa tinh đuổi phía sau ba người, lại bị giết chết mấy người, đoạn không làm sao đuổi kịp, chỉ hô lớn những câu không rõ là gì, tựa hồ như chúc mừng thắng lợi.

"Tiếp theo chúng ta phải làm sao đây?" Ni Khắc ném cái xác địa tinh trên mặt đất, ở trên cây thờ hồn hên, áo trên người hắn bị cắt mấy lỗ hổng, hình như bị thương, "đi tiếp về phía trước có phải về trần hay không?"

La Mông tiện tay chém tới một kiếm, địa tinh kêu thảm một tiếng, rồi đưa tay cầm cái cổ. Hắn ngẩng đầu nhìn vị trí các ngôi sao, " Sai rồi." Hắn giơ ngón tay chỉ một phương hướng khác nói: "Bên kia mới là đường trở về trần."

"Ah... tại sao lại đi sang hướng này?" Ni Khắc ho khan, có chút kỳ quái quay đầu nhìn về Pháp Phỉ.

"Đầu quân được nhiều như vậy, dù sao không thể đứng ở chỗ này chịu đòn ah." Pháp Phỉ xòe hai tay ra, " Cùng lắm thì thêm một vòng mà thôi."

"Cái gì mà đường xa, không bằng trực tiếp quay lại giết đi." La Mông cười hắc hắc, "Lúc này đang ngủ cả, không kịp chuẩn bị nên mới bị đánh trở tay không kịp."

"Đúng là vừa rồi La Mông và ta đều đang ngủ..." Ni Khắc nhớ tới cách vừa rồi đi, nhất thời có chút tức giận. " Chúng ta vì sao phải sợ chúng nó." Hắn càng tức giận nói: "Đám địa tinh này còn không có một người to bằng thiếu niên mười lăm tuổi."

"Không biết đoàn cung của ta rơi ở nơi nào, đó là của người khác tặng cho ta. Nó rất quan trọng ta phải thu hồi lại." Pháp Phỉ bỏ tiểu thuận ở trong tay trái ra. "Đối phương đều có vũ khí, chúng ta mỗi người dù sao cũng phải có tầm chắn."

La Mông sờ tay vào ngực, từ trong túi không gian lấy ra một ít dây thừng, lấy thi thể địa tinh cột trên cánh tay một cánh gọn gàng, làm thành một cái thuẫn thịt." Còn có thể dùng tạm."

" Không sai, ý kiến hay!" Ni Khắc nhận lấy một sợi dây cũng làm theo, lắc lắc cánh tay, nhưng thấy trên thi thể địa tinh đầu và tứ chi có chút vướng víu thì lấy kiếm chém xuống, chỉ còn lại thân người làm tầm chắn.

La Mông có chút chần chừ, nhìn thấy ba người ít nhiều đều có vết máu, cũng không sợ có thêm máu tươi mà dẫn tới bị mãnh thú ăn thịt tấn công.

La Mông cũng làm theo Ni Khắc sửa chữa lại hình dạng thuần thật, rồi quay sang Pháp Phi hỏi: "Đối phương rút cuộc là có bao nhiêu tên?" Ba người nói chuyện hồi lâu, tự nhiên hỏi Pháp Phi là người canh gác lúc đó.

Pháp Phi thấy dùng thuần thật như vậy có điểm dọa người, nhưng cũng không định nói ra cái gì.

"Ân, chỉ ít ngoài mười đến hai mươi con." Pháp Phi suy nghĩ một chút, có chút không chắc chắn, "Chúng ta vừa trong đêm tối đánh loạn một trận, không có rảnh rồi đếm con số cụ thể của đối phương ah."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Trị Liệu (Thượng)

Ba người vừa rồi cũng không chú ý, nghĩ nếu là đối phương đánh lại, tự nhiên là chính thể sức chiến đấu của đối phương càng mạnh, hiện tại tỉ mỉ ngắm lại, tuy rằng biết rõ ràng tình huống cơ bản, nhưng cũng có chút phiền muộn.

Một mặt không muốn bị đàn địa tinh này cướp đường, đánh rơi con mồi hôm nay thu hoạch được và một ít vật tư mang theo mặt khác cũng để một ngụm ác khí, thì ba người trực tiếp quay trở lại.

Sau một hồi, ba người trở lại chỗ trú ở gần trấn.

Thông thường mà nói, nếu như để tránh bị địa tinh tập kích, dù sao cũng phải phòng bị bấy rập. Với binh khí dài dò đường là lựa chọn tốt nhất, thế nhưng hiện tại ba người mới ly khai mấy phút đồng hồ sẽ không nhất định phải làm như vậy.

Cứ thế một hồi, tại nơi mà ba người trú lại, đồng lửa đã bị dập tắt.

"Không tệ, bọn chúng còn để lại một chút." Hai mắt Pháp Phi tròn xoe, không có ánh lửa cũng không thêm để ý, bắt tay thủ thế nói với hai người.

Ba người ngẫm thử một hồi, bọn họ thật ra có điểm sợ đối phương nhanh chóng quay lại, nếu có tình huống như vậy, bọn họ cũng chỉ có thể tập kích sào huyết địa tinh.

Ba người chậm rãi tiến lại gần, mắt nhìn nhau, sau đó La Mông bắt đầu gõ tay ra hiệu.

"Ba!"

"Hai!"

"Một!"

"Giết..." Ni Khắc gầm nhẹ một tiếng, cảm kiếm dẫn đầu xông ra ngoài. Cách đó không xa, đám địa tinh đang thu xếp lại đồ nhất thời hoảng sợ, nhón nháo cả lên. Khi bọn chúng thấy rõ hình dáng của Ni Khắc, thần sắc cực kỳ khó coi.

Tuy rằng bây giờ còn là ban đêm, nhưng thị lực của đám địa tinh không giống với con người, trong đêm tối vẫn có thể thấy rõ. Trên tay Ni Khắc buộc một thuần thật địa tinh, thực sự là dọa chết bọn chúng.

La Mông và Pháp Phi cũng cầm vũ khí đuổi sát phía sau.

Sau một hồi cận chiến, trong một phạm vi đã không còn địa tinh.

"Chán thật." Ni Khắc giận dữ, hiển nhiên là vì địch nhân quá yếu, hấn cảm thấy hành động rút lui lúc nãy là sai lầm.

La Mông vung dao cắt một cái da đầu, không có phản ứng gì. Sau một hồi chém giết địa tinh cũng cung cấp cho hắn một số kinh nghiệm quý giá.

"Hắc hắc." Pháp Phi cười cười, hấn nhặt mấy cây mâu trên mặt đất lên nói: "Trên mặt đất có không ít."

"Không sai, con số cũng không khác biệt lắm, tổng cộng hơn mười tên, phần lớn đã chạy thoát." La Mông bỏ dao vào mấy con địa tinh còn đang nằm trên mặt đất, thò tay vào bên trong cái túi nhỏ, bên trong là cái đầu máu chảy đầm đìa, hấn thờ dài nói: "Bây giờ còn lại có bấy nhiêu đồ, đám địa tinh này làm cho cho người ta thê thảm vô cùng."

"ta đã tìm được cung, nhưng mũi tên thì không thấy." Pháp Phí tìm kiếm trong trường bông một hồi. Hắn tuy tìm thấy đoản cung, nhưng mũi trên sắc bén không biết bị địa tinh biến thành bộ dạng gì nữa,

"Thật là xui xẻo, nói không chừng thịt dê chúng ta ăn cũng bị làm hỏng." Ni Khắc ngồi xổm trên mặt đất, có chút tức giận.

"Cái này không sao cả, cùng lắm rửa sạch bán cho lũ điểm di Hi Sát." Pháp Phí nói, đoạn thở dài một hơi: "Đáng tiếc không thể ăn nhiều một chút."

"Vậy ngươi ăn cái này đi." La Mông chỉ một thi thể địa tinh. "Ngươi còn muốn ăn nhiều nữa không?" Hắn tìm được một cái túi, mở ra nhìn vào bên trong đều là mũi tên, "Tìm được rồi." Hắn gọi Pháp Phí, "Mũi tên của ngươi này."

Pháp Phí nhận lại mũi tên, nhúm mày, "Làm sao lại bị cho xuống đây?"

"Có lẽ định gắn vào đầu cây gỗ làm thành cây lao." La Mông nhún vai. "Ai biết những tên này nghĩ thế nào chứ?"

"Àn, chúng ta thu xếp lại đồ đạc đã." Pháp Phí đứng lên thu dọn, hướng La Mông nói: "Chúng ta bây giờ xuất phát, đến khi nào có thể trở về trần?"

"Bây giờ đi không tốt lắm, lát nữa trước hừng đông sẽ rất tối." La Mông tính toán thời gian. "Có lẽ lúc trời vừa sáng sẽ đi vào Trần."

"Bầu trời tối đen cũng không sao." Pháp Phí thu dọn đồ nói: "Ta còn tưởng là nhanh trở về Trần ngủ một giấc." Qua một lúc, hắn chợt thấy kỳ quái, "Ni Khắc! không ngồi nữa, lại phụ giúp dọn đồ ah ~"

"Hắn không ngủ đây chứ?" La Mông cũng cảm thấy kỳ quái.

Pháp Phí đi tới, đưa tay ra thúc hắn: "Ni Khắc, Ni Khắc?"

Ni Khắc đang ngồi xổm, sau đó té lăn ra đất.

Vốn lúc trước tất cả đều không sao.

La Mông hẹn Pháp Phí cùng Ni Khắc ra ngoài mạo hiểm, bởi vì ba người đã chuẩn bị đầy đủ, mới qua không lâu đã săn được hai con hươu, tuy rằng buổi tối bị địa tinh cướp nhưng bị ba người hợp sức giết sạch rồi. Chỉ cần đi tới Trần, ba người sẽ thu được 50 đồng bạc, giá này cũng không tệ.

Thế nhưng không bao lâu, mọi chuyện thay đổi đột ngột.

Ni Khắc lại ngã xuống một lần nữa, Pháp phí và La Mông cho dù không hiểu biết, cũng biết tình huống của hắn có phần không bình thường.

"Chuyện gì vậy?" Pháp Phí nhìn thấy bạn tốt bị như vậy vô cùng lo lắng, "Chúng ta nên làm gì bây giờ?"

"Chúng ta trở về trần tìm mục sư." La mông day day trán, hắn cũng có chút đau đầu, vừa nghĩ làm sao đưa Ni Khắc trở về Trần, vừa cảm thấy phiền muộn.

Trong Trần tổng công cũng có bảy tám trăm người, có biến động nhỏ không tới nửa tiếng đồng hồ là mọi người đều biết. Ngày hôm qua ba tiểu tử kia còn kết bạn đi ra ngoài mạo hiểm, sau một đêm hai người đưa một người bệnh trở về, sau này cùng nhau mạo hiểm sẽ rất khó thuyết phục kẻ khác.

Không, không nên trở về Trần tìm mục sư, La Mông cân nhắc nhiều lần, sau đó lật lọng nói: "Chúng ta hiện đang trong rừng rậm, chúng ta đi tìm Đức lỗ y."

Hắn tìm được lý do: "Tình trạng Ni Khắc hiện tại không tốt, càng nhanh trị liệu xong càng tốt."

"Đúng. La mông ngươi biết Kiệt Pháp đại sư." Pháp Phí nghe xong rất tán thành, dù sao Đức lỗ y trị liệu cũng không tệ, "Chúng ta đi tìm Kiệt Pháp đại sư."

Hai người làm một chiếc cáng, La Mông dẫn đường đi trước, tìm phòng nhỏ của Đức lỗ y trong rừng rậm.

Đức lỗ y Kiệt Pháp mặc dù trong Trần cũng có chỗ ở, nhưng thích ở trong rừng rậm tiếp xúc với thực vật, bất quá có thể vì hướng dẫn Đức lỗ y mới nên ở phụ cận thần điện.

Bởi vậy phòng nhỏ ở trong rừng rậm cũng gần Trần, nếu ba người ở trong rừng rậm không tìm thấy Đức lỗ y, thì việc trở về Trần cũng không bao xa.

Bất quá vận khí của La Mông xem ra không tệ.

Rất nhanh, bọn họ đi tới gần chỗ ở của Kiệt Pháp đại sư. Đây là một địa phương tốt, khí tức xung quanh khiến La Mông thấy thoải mái vô cùng.

"Đạt Khắc!" ở gần phòng nhỏ, La Mông thấy con chó của Kiệt Khắc đại sư. La Mông xoay người hướng Pháp Phí nói: "Đạt Khắc là thú cưng của lão sư, nếu nó ở chỗ này, lão sư nhất định cũng ở đây."

"Àn! Ân!" Pháp Phí gượng trả lời, hắn nhìn Đạt Khắc có chút sợ. Tuy rằng tên nó nghe rất ôn hòa, nhưng hình dáng của nó rất hung dữ.

Đây là một con đại cầu, một con hắc cầu rất lớn. Toàn thân lông mao màu đen sáng bóng, các bắp thịt dưới lông cũng lộ ra, hiển nhiên là được chăm sóc rất tốt. Đôi mắt đen thui sáng rực, linh động có thần, dường như có thể nói.

"Pháp Phí, trước tiên để cẳng xuống một chút." La Mông nói rồi ngồi xổm xuống. Bất đắc dĩ Pháp Phí cũng phải ngồi chồm hổm, bằng không người đang nằm trên cẳng cũng bị ngã xuống.

"Đạt Khắc." La Mông ngồi xổm nói: "Ta muốn đi tìm lão sư, nhường cho ta qua được chứ."

Mặc dù La Mông nói bình thản như thường, nhưng đối với Pháp Phí mà nói, giọng điệu này như vô cùng nghiêm túc, hắc chột có chút hơi đau đầu.

"Đức lỗ y tiếp xúc nhiều với động thực vật, thật là... Ân, thực sự rất là kỳ quái." Pháp Phí cau mày, hắc khó có thể lý giải tình huống như vậy.

Pháp Phí bình tĩnh lại, nhìn La Mông và đại hắc cầu Đạt Khắc kia trao đổi, hắc chẳng hiểu gì hết, chỉ có thể chiếu cố tới người bạn nằm trên cẳng, giảm bớt sự lo lắng.

"Chúng ta có thể đi qua." Đợi một hồi lâu, lúc này La Mông mới xoay người nói với hắc.

Tới chỗ của người khác, trước tiên thông báo một chút cũng là chuyện thường. Đi qua đại cầu... Pháp Phí bĩu môi, trong lòng cảm thấy quái dị, âm thầm xấu hổ.

Hai người mang cẳng đi theo đại cầu, mới được mấy bước đường, Pháp Phí không chịu nổi lòng hiếu kỳ, thân thể thoáng tiến lên đè nặng âm thanh muốn hỏi nói, sau đó đôi ý lại nuốt trở vào.

Dọc đường không nói chuyện, một lát sau Pháp Phí thấy một mảnh trống trải trong rừng rậm. "Thật đẹp!" hắc thầm khen ngợi.

"Về phía trước một chút là tới rồi." La Mông nói, hắc rút cuộc an tâm lại, nếu dọc đường đi có gì tập kích thì thăm ah.

Trong rừng rậm, cây cối đủ các hình dạng, ở giữa đám cây cối có một căn nhà gỗ nhỏ. Có một dòng suối nhỏ nước chảy xiết, những tia nắng ban mai xuyên qua lá cây dày đặc, thành những vết lốm đốm trên mặt đất.

Pháp Phí mơ hồ thấy được bóng người ngồi trước ngôi nhà, xen lẫn trong khung cảnh xung quanh rất khó nhận rõ bóng người.

Bước chân đại cầu Đạt Khắc từ từ tăng lên, càng chạy càng nhanh, nhảy qua dòng suối nhỏ, tới thẳng dưới chân Đức lỗ y.

Sau khi hai người tới gần, cẩn thận đem hạ cẳng xuống.

"Lão sư!" La Mông vội hành lễ, vô cùng cung kính. Đây là lần đầu tiên hắc nhìn thấy trung niên Đức lỗ y. Trước đây, trong trí nhớ La Mông ngoại trừ một chút ấn tượng đơn giản, ngoài ra không có chút thông tin gì nữa. Không, hình như còn huyền ảo cảnh đã gặp trong mơ.

La Mông vẫn nhớ mang mang một ít, tựa hồ không phải mộng đẹp, thậm chí còn có thể là ác mộng.

Nhưng dù sao cũng là mộng, là huyền tưởng trong lòng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Trị Liệu (Hạ)

"Ân" trung niên Đức lỗ y quay sang La Mông khẽ gật đầu. sau đó yên lặng ngồi xổm bên người bệnh, chiếc áo khoác bằng lá cây trên người kêu "Sàn sạt." Hai con chim tước từ trên người liền bay đi.

"Trước tiên đem hắc đến phòng của ta đã." Đức lỗ y yên lặng kiểm tra một hồi, sau đó quay sang nói với hai người.

Vừa nghe được lời ấy, tâm trạng của hai người cảm thấy tốt hơn. Nếu đã để họ đem người vào vậy rất có hi vọng sẽ chữa trị được.

La Mông và Pháp Phí vội nâng cẳng lên đem người vào trong phòng.

Hai người cẩn thận để người xuống, Đức lỗ y vung tay lên trực tiếp đuổi mọi người ra ngoài, "Các người ra ngoài trước đi."

La Mông và Pháp Phí nhìn nhau, không dám cãi lại đi ra ngoài đợi.

Cứ đợi như vậy một hồi, Pháp Phí rốt cuộc không chịu được, che nửa miệng thì thầm, "La Mông ta muốn hỏi." hấn liếc mắt nhìn đại ca, "Người nói được ngôn ngữ của nó?"

Đại hắc đầu Đạt Khắc cũng ở ngoài phòng chờ, nằm trên bãi cỏ gần đó.

"Cái gì? Nói ngôn ngữ của nó?" La Mông nhất thời không hiểu, quay đầu nhìn lại theo hướng đối phương, mới chợt hiểu ra nói: "Không, ta đương nhiên không biết."

"Khi chúng ta vừa mới tới, rõ ràng người có làm mà?" Pháp Phí sùng sốt, nhất thời toát mồ hôi,

"Đương nhiên là cùng nó nói chuyện ah!" La Mông cảm thấy ngạc nhiên

"Người không nói ngôn ngữ của nó, làm sao có thể nói chuyện." Pháp Phí lau lau mồ hôi.

"Nó có thể hiểu ngôn ngữ của chúng ta..." La Mông buông tay.

Pháp Phí nhất thời không nói gì

Đức lỗ y có ba hình thức, La Mông là một hệ truyền thừa tuy không chú trọng cùng dã thú và thực vật giao lưu, nhưng không đến nỗi không thể lý giải.

Một lát sau không thấy Pháp Phí nói lời nào, La Mông cũng nhắm mắt dưỡng thần.

Cây cối ở đây cùng với địa phương xung quanh tuy không có gì khác biệt. Nhưng trong thực vật ở đây lại có một sức sống mãnh liệt.

Nguyên khí tràn ngập khiến cho La Mông cảm thấy rất thoải mái. Hấn cảm giác cả người phảng phất như theo nguồn sức mạnh đó nảy mầm, khỏe mạnh lên.

Bất tri bất giác, La Mông đắm chìm trong cảm giác say mê.

"Trong phòng tự nhiên khí tức nồng nặc hấn lên." Qua một lúc, La Mông chậm rãi trợn mắt, ngẩng đầu nhìn về phòng nhỏ.

"Chuyện gì xảy ra vậy?" Pháp Phí ngờ ngạc không giải thích được.

"Tự nhiên là thần thuật của Đức lỗ y." La Mông thoáng giải thích, hấn hiện tại không có bản lĩnh siêu việt gì nhưng dù sao cũng được huấn luyện thành Đức lỗ y: "Mượn lực lượng tự nhiên ở xung quanh để đạt được các loại mục tiêu, tỷ như hiện nay là trị thương."

"Chúng ta cách xa như vậy, còn cách một bức tường, cũng có thể cảm nhận thần thuật?" Pháp Phí không suy nghĩ nhiều, trực tiếp hỏi.

"Dù sao cũng là pháp thuật trị liệu." về mặt La Mông trở nên bất đắc dĩ:

"A...A!" Pháp Phí cười cười, hiện tại có thể trị hết bệnh cho đồng bọn, tâm tình của hấn cũng dễ chịu hơn nhiều.

Một tiếng kéo kẹt vang lên, cửa gỗ trong phòng bị đẩy ra.

"Chúng ta vào đi thôi." La Mông nói một tiếng rồi trực tiếp đi vào.

Pháp Phí cũng cười đi theo.

Hai người đi vào trong phòng, thấy Ni Khắc vẫn bị đặt trên giường gỗ, tựa hồ đang ngủ, trung niên Đức lỗ y đứng một bên. Hai người đến gần bên giường, thấy sắc mặt hấn đã hồng lên nhiều không tái nhợt giống như trước kia.

"Lão sư, chữa được chưa?" La Mông hỏi.

"Đã không có gì nguy hiểm nữa." Đức lỗ y gật đầu.

"Cảm tạ đại sư." Pháp Phí cảm kích nói.

"...Nhưng phù tạng của thanh niên này đã bị tổn hại nặng, tuy qua trị liệu tu bổ lại, nhưng sau này không nên hoạt động mạnh." Đức lỗ y nói, hấn nhìn không được ho khan một tiếng: "Nếu triệt để tiêu trừ sẽ rất đau đớn, một lần trị liệu sẽ không hết được."

"Lão sư, hoạt động cao độ là chỉ..." La mông có chút không an tâm

Pháp Phí cũng vênh tai.

"Chạy trốn nhanh, chiến đấu kịch liệt, thậm chí cả nói quá to cũng là..." mỗi câu nói của Đức lỗ y, sắc mặt hai người càng khó coi.

"Tại sao có thể như vậy..." sắc mặt Pháp Phí rất khó coi, hai tay ôm đầu không dám tin, thì thảo tự nói: "Đại sư không phải có phần nắm chắc chữa tốt, mới bảo chúng ta đem người vào sao?"

Kiệt Pháp bắt đầu cười: "Ta cũng không có nắm chắc cái gì, chỉ là tên tiểu tử này bị thương quá nặng, mượn lực lượng tự nhiên làm dịu sự đau đớn của hắn, vẫn như cũ phải an dưỡng một đoạn thời gian dài, hơn nữa liên tục thi triển thần thuật, có lẽ nên đi tìm mục sư và Đức lỗ y cao cấp - Đức lỗ y chúng ta cũng phải dựa theo quy tắc."

Thần không cần tiền tài, nhưng giáo hội và mục sư cần.

Thần thuật, là biểu hiện của thần ân, nếu như nói không ràng buộc, thì hiển nhiên rất hạ giá, không thể khiến người lĩnh hội thần ân, sợ dĩ phải truyền bá tín ngưỡng còn là bởi vì trong giáo hội và mục sư phải có chi phí.

Thần thuật của Đức lỗ y đến từ tự nhiên, thế nhưng từ rất lâu, tự nhiên thần minh cũng đã thấm vào cái nghề nghiệp này, hơn nữa Đức lỗ y cũng không thể phá bỏ quy tắc.

La Mông cũng là Đức lỗ y, xuất phát từ quan hệ giữa lão sư và học trò, một lần miễn phí trị liệu đã là cực hạn, không thể tổn hao lực lượng thiên nhiên quý giá lên trên người Ni Khắc.

Đức lỗ y cấp 1-2 có năng lực trị liệu vết thương, cấp 3-4 không có pháp thuật trị liệu mới, cấp 5-6 có thể trị liệu vết thương nhẹ, Kiệt Pháp là Đức lỗ y cấp năm, lão có sơ cấp trị liệu thần thuật, theo như lão nói phải dùng nhiều lần sơ cấp trị liệu thần thuật, nếu không phải tìm Đức lỗ y cấp 9 - 10 có trung cấp trị liệu thần thuật lại chữa trị.

Sắc mặt Pháp Phí rất là khó coi, cái này có khác gì biến Ni Khắc thành phế nhân, sau đó làm sao sống đây?

La Mông suy nghĩ một chút, cắn răng hỏi: "Lão sư, nếu trị liệu như hiện tại, chữa trị triệt để, cần bao nhiêu lần?"

"Chỉ ít phải mười lần tất cả, mỗi lần là 30 đồng bạc."

La Mông suy nghĩ một chút, cắn răng nói: "Đã như vậy, xin người làm đi."

Pháp Phí nghe xong, muốn nói cái gì, môi khẽ động nhưng không có nói ra.

300 đồng bạc, chẳng khác nào gia sản của một hộ gia đình trong Trấn, Pháp Phí cũng không có khả năng bỏ ra nhiều tiền như vậy, La Mông có thể một hơi gánh chịu, vậy khoản nợ của hắn phải tới 400 đồng bạc.

Kiệt Pháp nhìn hắn một cái, tự nhiên thấy trên người hắn có lục quang, ánh mắt lóe một tia kinh ngạc, hỏi: "Người hiện tại đã là Đức lỗ y?"

"Đúng vậy, người xem." La Mông yên lặng trong chớp mắt, một chút ánh sáng màu lục xuất hiện bay ra.

"Ân, đích thực là pháp thuật Đức lỗ y cấp 1 - trấn an Thực vật."

trấn an Thực vật có thể làm cho thực vật có thể khép miệng vết thương và tiếp tục sinh trưởng, hoặc có thể là hạt giống nảy mầm. Kiệt Pháp là Đức lỗ y cấp năm chỉ còn chút nữa có thể tiến đến cấp sáu, đối với cái này hết sức quen thuộc.

Nếu là Đức lỗ y, giá 300 đồng bạc vẫn có khả năng trả được, Kiệt Pháp gật đầu nói: "Tuy rằng người là Đức lỗ y thế nhưng nói trước, tối đa nợ ba tháng?"

Ba tháng, sẽ trả 300 đồng bạc, La Mông có chút chần chừ, thế nhưng đảo mắt đoạn cắn răng nói: "Được"

"Ta đây mỗi ngày có thể thi triển ba lần, trong vòng ba ngày trị liệu kết thúc." Kiệt Pháp nói.

"Đa tạ đại sư." Pháp Phí nói, nhìn thấy Đức lỗ y phải thi triển thần thuật hai người trước hết lui đi ra ngoài.

Hai người đứng ở chỗ cao, rừng rậm xa xa liên miên không dứt, đập vào trong thị giác, khu rừng rậm và núi non kéo dài xa xa, cho dù có ánh nắng chiếu xuống nhìn vẫn chỉ thấy một màu xanh đen. Nơi đó bình thường Đức lỗ y đều không muốn thâm nhập.

Pháp Phí nhìn theo hướng rừng rậm rồi thở ra một hơi thật sâu, nói: "Sau khi trở về, trước tiên giúp người đem trả khoản nợ, ta chuẩn bị làm một chiến sĩ chính thức, tiến hành huấn luyện, căn cơ của ta hẳn là không tệ."

"Có cần ta giới thiệu cho người đội trưởng Lý Tra Đức?" La Mông không có hỏi nhiều, nói.

"Ha Ha, người là vì Khoa Thụy La trung đội trưởng phân phó chiếu cố, để Lý Tra Đức đội trưởng mới giáo dục người, bắt quả người đừng lo, nhà ta đều tham gia quân ngũ, trong quan doanh còn có lộ số." Pháp Phí ha ha cười với La Mông nói, ngừng lại một chút, nói không đầu không đuôi: "La Mông, lần này"

La Mông âm thầm cười, biết là Pháp Phí bắn khẩu, dù sao lần này mạo hiểm là ba người bọn hắn cùng nhau đi, hiện tại tiền đều do La Mông đứng ra, hẳn có chút hổ thẹn. La Mông nhàn nhạt trả lời: "Nói cái gì, chúng ta đều là bằng hữu, không cần phải như vậy."

Pháp Phí nghe xong, cổ sức gật đầu.

"Chúng ta chờ ba ngày, tuy rằng thời gian hơi dài, Ni Khắc lần này bị trọng thương, thì chữa cho tốt, sau đó cũng không nên đi mạo hiểm. Người biết ta là Đức lỗ y có thể kiếm một ít tào dược chế thuốc." La Mông nói.

Bên trong lãnh thổ, chợ bị chia làm hai loại, loại thứ nhất là phân xưởng của lãnh chủ, dân tự do muốn khai thác cần phải được cho phép, thế nhưng La Mông hiện tại là Đức lỗ y yêu cầu này hẳn sẽ đáp ứng.

"Tốt lắm, bất quá ba ngày này không thể lãng phí, ta đem hai con hươu và da địa tinh mang về trước, cũng đỡ phải thổi rửa, ở quanh đây nếu người có thể săn được dã thú thì kiếm nhiều chút." Pháp Phí khôi phục lại thái độ bình thường: "Chờ ta mang vũ khí và áo giáp gia truyền lại, chúng ta nghĩ cách làm sao kiếm tiền."

Cái này chính là hợp với ý La Mông, hẳn chuẩn bị trong khoảng thời gian này, thu thập một ít thực vật có giá trị, tuy hiện tại không có không gian để trồng, thế nhưng có thể thu được mầm mống đơn thuần để trong không gian, sau khi thăng cấp tự nhiên có thể, cái này có khả năng tìm không tốt lắm, hay là có thể hỏi Kiệt Pháp, lão là Đức lỗ y cấp năm hẳn là biết.

Mặt trời dần dần lên cao, thời gian cũng gần chính ngọ, Pháp Phí đi vào, để một phần con nai lại, không chỉ Ni Khắc cần dinh dưỡng, Kiệt Pháp cũng không thể ngồi không, Đức lỗ y cũng không phải không ăn thịt, phục tùng tự nhiên pháp tắc sẽ không giết hại dã thú mà thôi.

Đem hai con nai vắt lên vai, Pháp Phí đi về phía trấn.

Đúng lúc này, trong phòng gỗ lan ra một thứ lực lượng tự nhiên, đây là Kiệt Pháp thi triển pháp thuật, sau một lát bên trong hoàn thành.

La Mông nhẹ nhàng đẩy cửa gỗ, chân trước còn không có bước vào, trong tai nghe thấy Kiệt pháp nói: "Ngày hôm nay đã hoàn thành, ngày mai ta tiếp tục, ân, vừa lúc có thịt để nấu ăn."

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Pháp Thuật Đức Lỗ Y (Thượng)

"Đầu mùa đông còn có thể thu hoạch dược thảo?"

Buổi trưa hai người đang ăn thịt quay, Đức lỗ y Kiệt Pháp nghe thấy vậy liền liếc mắt nhìn La Mông, nói: "Có ah, còn có cỏ Cửu Diệp, thế nhưng trong rừng rậm có rất ít, thu thập phải chú ý, nghìn vạn lần không nên cây nào cũng thu thập, năm sau không phát triển được, đây chính là bốn phận của Đức lỗ y chúng ta."

"Cỏ Cửu Diệp?" La Mông suy nghĩ một chút, nhớ lại trong sách đích xác có cái này, đây là một loại dược thảo trân quý.

Nếu như phối hợp với thần thuật thêm vào số lượng vừa phải bột phấn cỏ Cửu Diệp, có thể điều chế ra nước thuốc trị liệu sơ cấp, mang theo người có hiệu lực trong ba tháng.

Nếu là dùng để ăn, giá trị dược liệu tương đối cao, đặc biệt dùng để bồi bổ. Thần thuật có thể trị liệu rất nhanh, nhưng không thể bồi bổ cho cơ thể người bởi vậy thuốc này vô cùng được hoan nghênh.

Nguyên nhân chính là vì có hiệu quả trị liệu, con người chen chúc thu thập, dẫn tới loại dược thảo này tại khu vực con người quản lý rất thưa thớt.

Năm gần đây, giáo hội của nữ thần nông nghiệp đã từng có ý định bỏ công nuôi trồng.

La Mông kiểm chế tâm tư, chờ Kiệt Pháp ăn xong rồi mới hỏi: "Ta có thể xem một chút không?"

"Ân, vốn là không thể nhưng người cuối cùng vẫn coi như là đệ tử của ta, người cũng đã thành Đức lỗ y, cũng nên cho người xem một chút, đi thôi, chúng ta vào phòng trong."

Đức lỗ y Kiệt Pháp cũng không có chối từ, nhìn bốn phía vắng lặng, liền đẩy một cánh cửa rồi đi xuống chỗ tầng hầm phía dưới.

Thấy Kiệt Pháp thần bí như vậy, La Mông có chút đau đầu.

Tới phía trước một cửa đá, Kiệt Pháp ngừng lại.

"Chính là ở đây?" La Mông nhúc nhúc, không rõ vì sao đôi phương đưa mình tới nơi này làm gì, hẳn cũng không hiểu hầm ngầm này kiến tạo thế nào, một người Kiệt Pháp vì sao có thể đào ra một cái hầm ngầm lớn như vậy?

Kiệt Pháp nhìn hần nờ nụ cười thần bí, tay đặt ở chỗ nào đó, một khối đá lớn chậm rãi đưa ra, lộ ra một lỗ hổng vừa một người. Kiệt Pháp tiến trước một bước đi vào, La Mông theo phía sau.

Vừa đi vào, một thứ cảm giác ấm áp ập tới trước mặt, một mùi thơm ngát tràn ngập trong đó, La Mông ngăn người nhìn tất cả.

Đây là một không gian rộng khoảng 200 mét vuông, chia làm mấy tầng, mỗi tầng đều có lớp đất đai màu mỡ, với đủ các loại thực vật.

Trung tâm là một cái tế đàn, thế nhưng nhìn không ra Thần nào, tế đàn rất mộc mạc, điêu khắc một ít ký hiệu thần bí, tản mát ra khí tức tự nhiên tươi mát.

Tại trên thạch đình, có một khối thủy tinh, tỏa ra ánh sáng mặt trời.

"Cái này là?" La Mông há to miệng, cái này chẳng phải là Ôn thất ?

"La Mông, người rất kinh ngạc ah, đây là ta tự sáng tạo ra căn phòng ấm, chuyên môn nuôi trồng một số thực vật quý hiếm." Kiệt Pháp thấy La Mông kinh ngạc, liền nờ nụ cười đắc ý.

"Àn, thực sự là rất giỏi." La Mông gãi đầu, hẳn không nói gì, bản thân hẳn có sùng thần nông lâm phòng ấm, vậy mà người này lại có được một cái của riêng mình.

Vòng vo một hồi, hẳn lộ ra thần sắc hâm mộ, liếc mắt tới tế đàn hỏi: "Đây là cái gì? Vị diện hạ trên tế đàn này?"

"Hắc hắc, người đoán không sai, đây là tế đàn nguyên thủy tự nhiên, khi ta đạt tới cấp năm mới có thể có được." Kiệt Pháp đắc ý nói, tay sờ sờ chiếc nhẫn.

La Mông cũng chú ý tới cái nhẫn này, cái nhẫn này thoạt nhìn vô cùng bình thường, tựa hồ có hoa văn hình lá cây, thế nhưng trong mắt hẳn, quanh nhẫn có một vầng ánh sáng màu trắng chói mắt.

Bản thân chiếc nhẫn mang theo một loại lực hấp dẫn rất kỳ diệu. Hai mắt bất giác nhìn, làm cho Kiệt Pháp cảm thấy vội ẩn dấu đi.

"Đây là cái gì...?" La Mông có chút xấu hổ, chỉ chỉ khối thủy tinh trên đình thạch thai.

"Đây là nhật huy thủy tinh, chỉ cần phơi dưới nắng mặt trời ba ngày, có thể chiếu sáng một ngày một đêm, chỉ cần có ba quả nhật huy thủy tinh là có thể thay phiên chiếu sáng toàn bộ căn phòng này,"

Nghe xong lời này, La Mông hết chỗ nói, đây không phải là đèn năng lượng mặt trời chiếu sáng sao?

Xuống lần nữa, có thể thấy cỏ Cửu Diệp mọc thành một hóm, cái khác còn có cây cỏ, lộ hoa, thạch mê cô, thái hồng thụ các loại, đều là thực vật tương đối hiếm thấy, La Mông xem hoa cả mắt khiến Kiệt Pháp vô cùng hài lòng.

Quan sát những dược thảo này tốn của La Mông một giờ, sau cùng, Kiệt Pháp vô cùng đắc ý, tặng nguyên một bọc hạt giống cỏ Cửu Diệp.

Một lúc sau, hai người đi ra ngoài.

Đi ra một lúc, La Mông nhìn đồng bạn chìm vào giấc ngủ sâu, cau mày.

Đêm qua chiến đấu, bị mấy người địa tinh tập kích, còn thiếu chút toàn bộ bị diệt, ba người chiến đấu không chỉ là lực lượng, kinh nghiệm cũng thiếu rất nhiều

Sau đó có thể giải quyết địa tinh, đã là một loại may mắn, còn có Đức lỗ y trị liệu, rốt cuộc xem như là may mắn.

Hiện tại Ni Khắc không còn nguy hiểm đến tính mạng, thế nhưng vẫn hôn mê bất tỉnh. Chỉ có thể chờ ngày mai, Kiệt Pháp hoàn toàn khôi phục lại thi triển thuật trị liệu để trị triệt để.

Tuy Kiệt Pháp hiện tại còn nói tốt, thế nhưng sau một tháng, không lại trả, hậu quả...

Bất tri bất giác, nét mặt La Mông có chút u sầu.

Lập tức, La Mông nhân cơ hội lãnh giáo Kiệt Pháp về pháp thuật Đức lỗ y, có lẽ tâm tình không tệ, Kiệt Pháp nói: "Kỳ thực rất đơn giản, Đức lỗ y hình thành cái tâm tự nhiên, sau đó minh tướng, nhìn kỹ người sẽ thấy trong cái tâm tự nhiên của người có rất nhiều ký hiệu, từng ký hiệu đại biểu cho một loại pháp thuật tự nhiên, người chỉ cần rót vào lực lượng sẽ có.

"Có bao nhiêu ký hiệu?"

"Đương nhiên là có, liên hệ với tự nhiên và lĩnh ngộ càng sâu, thu được càng nhiều ký hiệu, từng ký hiệu đều có thể phục chế, lực lượng rót vào trong một ký hiệu sẽ hình thành một mảnh lá cây, đây là thần thuật người có khả năng thi triển, bởi vậy người có thể hình thành nhiều phiến lá cây, đại biểu cho người có khả năng thi triển mấy loại pháp thuật.

Theo miêu tả rất rõ ràng, La Mông biết được cơ bản ảo diệu của Đức lỗ y, bởi vậy mượn cơ không quấy rầy Kiệt Pháp nghỉ ngơi, sau đó ra ngoài đi dạo, tiến vào một rừng cây đồi điện.

Thâm nhập vào trong rừng cây, La Mông mới yên tâm nằm trên một bãi đất trống trong rừng.

Đầu tiên, để ý trong không gian.

Lần trước khi không gian thăng cấp, mở rộng đến hai mẫu, ba mươi cây ăn qua bên trong đều có khe hở, căn cứ theo lần trước, đã không phải vấn đề do phẩm chất thực vật mới, mà là phải trồng, đồng thời tích súc ra đủ lực lượng mới có thể thăng cấp.

Khi đã biết, hẳn đem toàn bộ hạt giống trên địa cầu ra trồng, hạt giống cũng dựa theo cự ly nhất định, qua một đoạn thời gian đều có thể lớn khắp không gian mà tích súc lực lượng.

Trong không gian, quang cầu vĩnh viễn không ảm đạm, ánh sáng chiếu trên mặt nước nhàn nhạt sáng mờ, vài con ong mật bên cạnh bay tới bay lui.

Không gian lớn, nước dường như không đủ, tuy rằng không gian cũng sẽ tự nhiên sản sinh thế nhưng rất chậm, nước ở thế giới này vô cùng thanh khiết.

La Mông đứng dậy, ở sau một tảng đá to hẳn phát hiện chỗ có nước suối đồng thời một bầu không khí mát mẻ đập vào mặt

Tiến lên nhìn lại, thấy rõ chỗ con suối, nước suối trong suốt chảy tới cái hồ nước, nước tích lũy đã nhiều năm, rất sâu, tiến lên uống, nước suối thấm vào ruột gan, mang theo những sợi trong veo, hiển nhiên nước rất tốt.

Không để ý tới giá lạnh cõi bỏ y phục, chìm vào trong dòng nước, khiến hẳn rung mình một cái.

Hiệu quả cũng rất rõ ràng, nước đến trên Thần Nông giác lạc ấn, theo ý chí của hắn, nước chen chúc mà vào, nhìn từ góc trên trong không gian, nước mưa rất lớn, rất nhanh hình thành dòng suối nhỏ, chảy đến khắp nơi. Thấy đã đủ, La Mông vội vã nhảy lên, lấy y phục mặc vào. Nước thực sự rất lạnh a!

hoàn thành công việc trong không gian, La Mông mới bắt đầu mình tưởng

Theo phương pháp mình tưởng của Đức lỗ y, quả nhiên trong phát giác trong cơ thể có một điểm lục quang, tiến tới gần phát hiện một cái hạch tâm, mặt trên mơ hồ hiện ra một ít ký hiệu, lực lượng trung gian tích súc rất mạnh.

Hắn chìm vào mình tưởng, không chế tinh thần, thử thăm dò tiếp xúc hạch tâm ánh sáng màu lục.

Quả nhiên, mới vừa tiếp xúc, bảy tám loại ký hiệu hiện lên, trong nháy mắt, hắn sẽ biết ý nghĩa các ký hiệu.

Đức lỗ y linh cấp pháp thuật.

Cầm máu, thêm quang thuật, quang lượng thuật, đề thăng kháng lực, ban ân.

Pháp thuật của Đức Lỗ Y cấp một.

Nguy trạng thuật, trị liệu vi thương, chịu được nguyên tố thương tổn, cử triển thuật, hôn ám thị giác, ma nha, thủy miên thuật, triệu hoán quái vật nhất cấp, thực vật trấn an.

La Mông tập trung chú ý tới mỗi một cái ký hiệu thì ký hiệu đó sẽ phóng đại hiển thị nội dung trên mặt.

Xem hết các loại pháp thuật, khiến cho trong lòng La Mông tràn ngập vui sướng, những lực lượng này rất là thần kỳ, La Mông đương nhiên biết, trên thế giới không có lực lượng vô dụng, chỉ có đũa ngọc không có khả năng lợi dụng cách tốt nhất.

Thế nhưng suy nghĩ một chút, La Mông trước tiên tập trung ký hiệu "Cầm máu."

Lực lượng ánh sáng màu lục rót vào cái lá ký hiệu này, chỉ chốc lát một mảnh lá cây nhỏ sinh ra trong hư không.

Chờ phiến lá phát triển hoàn tất, La Mông cảm thấy trái tim thiếu một ít lực ý.

Suy nghĩ một lát, tập trung trên "Trị liệu vết thương." Quá trình như trước xảy ra, lực lượng lục sắc rót vào, lá cây rõ ràng lớn hơn một chút, lực lượng lục sắc tiêu hao cũng nhiều hơn.

Tỉ mỉ cân nhắc lực lượng thiên nhiên, cuối cùng phân phối ra hai cái lá cây "Cầm máu" Và ba cái lá cây "Trị liệu vi thương." Trái tim lục sắc thông thả hấp thu lực lượng thiên nhiên đã tổn hao khi trước.

Đúng lúc này, không gian trong sừng Thần Nông khẽ động, một cổ lực ý qua dấu vết trên ngực hiện lên, nhập vào trái tim lục sắc, sau một lát, trái tim tựa

hồ khôi phục lại sức sống.

La Mông hết sức vui vẻ, đang muốn tăng thêm lá cây, thế nhưng chợt phát hiện ra trong đầu có chút hoảng sợ, hiểu được rằng lực lượng tinh thần dung nạp không được nhiều lực lượng.

Biết được điều đó, hấnó chút phiền muộn, lại vào không gian Sùng Thần Nông, vừa đi vào, phát hiện có chút khác lạ, trong nhất thời tìm không ra vấn đề, ngay người trong chốc lát, rốt cuộc cung minh bạch, rất nhiều thực vật có chút héo úa, La Mông là người thông minh, suy nghĩ chốc lát tỉnh lại, lúc này thời gian đã không còn sớm phòng chừng vừa hình thành "Tự nhiên pháp diệu" tổn hao thời gian một giờ.

Nhất định phải chuẩn bị một chút, La Mông tại bên bờ sông đứng cả nửa tiếng đồng hồ, cuối cùng đâm trúng hai con cá. Trở lại căn nhà gỗ của Đức lỗ y, Đức lỗ y Kiệt Pháp không có ở đây, có lẽ là vào trong rừng rậm khôi phục lại lực lượng tự nhiên đã mất.

La Mông làm com, hấn đem hai con cá đánh vẩy, mổ bụng làm sạch sẽ.

Chuẩn bị xong tất cả, thấy Đức lỗ y trở về, hấn cũng không đem hương liệu trong không gian ra dùng, sợ Đức lỗ y phát hiện những thực vật đó không thuộc thể giới này.

Hay dùng rượu, thỏ, kê tinh.

Bắt quá, canh cá dùng nước trong không gian, tuy rằng không có công hiệu quá lớn, nhưng cũng có hiệu quả của vị tự nhiên.

Không mất bao nhiêu thời gian, mùi canh cá bốc lên thơm nức, bỏ cái vung ra nhìn, canh cá nóng hổi nhìn rất mê người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Pháp Thuật Của Đức Lỗ Y (Hạ)

- A! Người còn có thể làm com. Thơm quá. - Đúng lúc này, Đức Lỗ Y đã trở lại.

Y hoài nghi quan sát rồi lấy một cái muôi gỗ mà múc lấy nửa muôi sau đó uống một ngụm. Ngay lập tức, y mở miệng khen ngợi:

- Thực sự rất ngon.

La Mông không nói gì cũng tự mình lấy cái muôi gỗ rồi múc lấy nửa muôi mà uống thì cảm thấy rất bình thường. Mặc dù rất ngon nhưng đây là công lao của rượu khiến cho mùi tanh không còn.

Có điều đối với thể giới con người mà nói thì thể này là được rồi.

Hấn múc một chén canh cá rồi bưng tới cho Ni Khắc mới tỉnh lại. Gã cảm kích đón lấy, giống như từ trước tới giờ chưa bao giờ được uống thứ canh cá ngon như vậy. Chẳng mất nhiều thời gian, gã đã uống sạch.

Uống xong, Kiệt Pháp thoải mái ngồi trên một cái đôn mà quan sát người thiếu niên trước mặt.

Vừa rồi do có việc nên lão không quan sát cẩn thận. Còn lúc này, lão có thể thấy ánh sáng màu xanh của người thiếu niên hết sức rõ ràng. Ở giữa ánh sáng màu lục đó có một lớp linh khí mỏng manh tự nhiên tạo thành một lớp bảo vệ.

Đây là hiện tượng điển hình của Đức Lỗ Y cấp một. Điều đó khiến cho lão có chút kinh ngạc cùng với một ít ghen tị.

Bản thân Kiệt Pháp hai mươi ba tuổi mới trở thành Đức Lỗ Y. Trước đây, lão phải trải qua cảnh màn trời chiếu đất, thi thoảng lại chặn đường giảng co với đám cường đạo và ấu đã với dã thú. Vậy mà tên tiểu tử này mới có mười lăm tuổi đã trở thành Đức Lỗ Y. Từ nay về sau có thể nói là tương lai của hấn hết sức rộng mở.

Mặc dù nghĩ vậy nhưng Kiệt Pháp vẫn cười cười nói:

- Người đã trở thành Đức Lỗ Y thì có tính toán gì không?

La Mông suy nghĩ một chút rồi nói:

- Ta muốn cùng với đại sư Kiệt Pháp học tập Đức Lễ Y. Cũng muốn mở một cái tiểu điểm ở trên trấn để bán dược thảo và nước thuốc cầm máu.

Đây là một ý tưởng hết sức bình thường. Kiệt Pháp gật đầu rồi nói:

- Rất tốt! Mặc dù hiện giờ ngươi đã là Đức Lễ Y nhưng những gì cần học vẫn còn rất nhiều. Về sau, mỗi tuần ngươi tới chỗ ta một ngày. Ưm mở một tiểu điểm trên trấn cũng được. Thế này đi. Ta đưa một phong thư đề cử ngươi với linh chủ nơi đó. Chuyện này sẽ hết sức đơn giản.

Nét mặt La Mông thể hiện rõ sự cảm kích, đứng lên nói:

- Đa tạ đại sư.

Kiệt Pháp liền viết một phong thư, trong đó nhấn mạnh La Mông là đệ tử của lão muốn mở một tiểu điểm. Rồi cuối cùng mới thân nhiên đề cử vài câu. La Mông nhìn một chút rồi cất đi.

Mặc dù hẳn không phải là loại người thông minh tuyệt đỉnh nhưng ở thế giới hiện đại hẳn sống ở đô thị hai mươi lăm năm nên cũng hiểu biết rất nhiều. Đặc biệt đối với sự cạnh tranh vị trí, mà điều đó lại càng đặc biệt ở thế giới này. Quan hệ thầy trò cũng quan trọng giống như ở thế giới Trung Quốc cổ đại.

Sau khi làm xong, thấy La Mông cất đi, Kiệt Pháp vui vẻ nói:

- Ni Khắc có thể ở lại đây với ta. Trước tiên ngươi cứ trở về làm việc này trước đi.

La Mông thấy lão nói như vậy liền cảm tạ sau đó cáo từ đi ra.

Lúc này đã là buổi chiều. Bước ra cửa, những cơn gió thu thổi tới đập vào mặt. Cánh rừng rậm này cánh trấn không xa, xen giữa một khu đồi núi. Tất cả khung cảnh đều bắt đầu có chút già nua.

Xuyên qua khu vực đồi núi, bước trên đường lớn, La Mông không ngờ gặp được một đội buôn. Đội buôn đó có khoảng mười người với ba chiếc xe ngựa, đang ịch chạy trên đường.

Mặc dù nói đó là đường lớn nhưng thực ra cũng chỉ là một con đường được rải đá vụn.

Một người trung niên đang cười trên một con ngựa đi ở giữa.

La Mông cứ thế tới gần. Mới tới gần, hai người đi sau lập tức cảnh giác nắm lấy chuôi kiếm. Nhưng khi thấy đó là một thiếu niên, họ mới miễn cưỡng thả lỏng một chút.

- Tiên sinh Ba Ân Nhĩ! Người tới trấn? - La Mông lên tiếng chào hỏi.

- A! Thì ra là tiểu La Mông! Tại sao lại chạy tới đây? - Người trung niên nhìn một lúc mới từ trong trí nhớ nhận ra được. Nghe thấy người đó biết, hai người đi sau mới thả lỏng.

Mỗi tháng, Ba Ân Nhĩ đều tới trấn. Với quy mô của đội buôn, y cũng chỉ có thể chạy trên đường lớn.

Trên các con đường nối giữa các thành trấn thì thoáng cũng có đội tuần tra, đoàn Dong Bình, quân đội càn quét để đảm bảo sự an toàn của những con đường. Xét tình hình chung thì đám cường đạo sẽ không ra tay trên đường bởi vì có thể sẽ dẫn tới tai họa không thể tưởng được.

Nhưng trên một số con đường hoang vu, rậm rạp nhưng đội ngũ cường đạo với các chủng tộc khác nhau sẽ rất khó bảo đảm an toàn.

- Không có chuyện gì. Tôi đi tìm đại sư Kiệt Pháp, hiện giờ trở về bái kiến Nam tước đại nhân. Ta đã là Đức Lễ Y cấp một. Đại sư Kiệt Pháp cho ta một phong thư giới thiệu ta với linh chủ đại nhân. - La Mông gãi gãi đầu, vui vẻ mà nói.

- A! Ngươi đã trở thành Đức Lễ Y? - Ba Ân Nhĩ vốn không để ý lập tức ánh mắt sáng ngời, giọng điệu và khuôn mặt trở nên nhiệt tình hơn.

Lúc này, y mới cẩn thận quan sát người thiếu niên trước mặt thì thấy hẳn có mái tóc ngắn, khuôn mặt cũng rất anh tuấn. Nhưng hiện tại, phong thái của hẳn cũng thay đổi rất nhiều có chút gì đó trưởng thành hơn.

Mặc dù nói Đức Lễ Y không được tôn quý như mục sư và pháp sư, thậm chí còn bị xa lánh. Nhưng so với chiến sĩ cao cấp thì vẫn có được pháp thuật tự nhiên. Mà pháp thuật đó chính là lực lượng.

- Đúng vậy! Ta trở về, chuẩn bị mở một tiểu điểm ở trên trấn, bán một số dược phẩm nhỏ và dược thảo. - La Mông cao hứng nói:

- Đến lúc đó, có lẽ cùng với tiên sinh Ba Ân Nhĩ thực hiện một số buôn bán.

- Chuyện này là điều đương nhiên. Sau này cứ giao dịch với ta. Ta sẽ không để cho ngươi thiệt thòi. - Ngay lập tức Ba Ân Nhĩ cười to, vỗ vỗ ngực.

Vừa nói vừa đi, trước khi văng thái dương chui xuống sau rặng núi, đoàn người đã tới trấn Lý Tập.

Cái trấn nhỏ nằm giữa rừng và biển. Có một dòng sông uốn lượn chảy qua trấn, cung cấp nước ngọt và chảy ra tới tận đại dương.

Cách trấn năm trăm thước chính là một khu rừng rậm rạp.

Từ xa nhìn lại có thể thấy mấy trăm sợi khói ngồn nghèo đang bốc lên bầu trời báo hiệu đã tới giờ cơm tối

Ba Ân Nhĩ thở ra một hơi, thần kinh căng thẳng cũng được thư thái. Mặc dù trên đường lớn, mức độ an toàn cao hơn nhưng cũng vẫn phải đề phòng. Hiện giờ có thể yên tâm nghỉ ngơi và ngày mai bắt đầu mua bán.

Tất nhiên là trấn Lý Tập có binh lính. Từ xa bọn họ thấy đoàn người nhưng khi nhận ra người quen thì chỉ kiểm tra qua loa rồi cho đi.

Còn chút thời gian, Ba Ân Nhĩ đi thẳng tới nhà trọ Mặc Đặc còn La Mông thì phải tới thần điện của nữ thần đất. Trước khi đi gặp linh chủ, hẳn hy vọng có được sự giúp đỡ của tiểu thư Ngã Ly Nỵ.

Nhưng vừa tới cửa, nhìn thấy một chiếc xe ngựa khiến cho hắn giật mình.

Chiếc xe ngựa đó rất cao lớn. Mặc dù nhìn bề ngoài có chút mộc mạc nhưng trên nóc xe lại khảm một dấu hiệu màu vàng. Đây là dấu hiệu của giáo hội hoặc là quý tộc. Chỉ có điều bánh xe cùng với bên ngoài dính đầy bùn đất khiến cho người ta biết chiếc xe này từ xa tới đây.

La Mông vội vàng đứng sang một bên để nhường đường.

Nhưng trên xe chợt có người vén bức màn nhìn ra ngoài mà hỏi:

- Đây có phải là thần điện Nữ thần mùa màng hay không?

Người ló đầu ra chính là một lão già.

- Đúng vậy! Đây chính là thần điện của nữ thần mùa màng. - La Mông kính cẩn nói.

Lão nhân thoáng gật đầu, chiếc xe ngựa tiếp tục chạy đi. Một thứ gì đó màu vàng từ trên xe rơi xuống phiến đá vang lên âm thanh trong trẻo.

Chiếc xe ngựa vẫn tiếp tục chạy về phía trước.

- Đại sư An Tập Tư! Có chuyện gì thế? - Giọng một thiếu nữ vang lên.

- Không có chuyện gì thưa tiểu thư Phổ Ly. Kia là thần điện của nữ thần mùa màng, ở đó là nơi nghỉ ngơi rất tốt. Sau đó sẽ phái người liên hệ với thần điện này một chút. - Người có tên An Tập Tư đứng là một ma pháp sư.

- Ừm! Thiếu niên vừa rồi kia là ai?

- Một sơ cấp Đức Lễ Y. - An Tập Tư nói qua loa.

- Được rồi! Chúng ta ở đây nghỉ ngơi một chút rồi tới rừng Cự Ma. Chuyện này chúng ta ở vào tình thế bắt buộc nên phải nhanh. Ta nghĩ muốn giữ bí mật thì không được để mất nhiều thời gian.

- Nói rất đúng.

Khi chiếc xe ngựa đi xa, La Mông mới nhặt vật đó lên thì thấy là một đồng vàng sáng loáng, trị giá tương đương với mười đồng bạc.

La Mông cảm thấy vui vì đi vào thần điện. Ở điện ngoài không có người mà hắn cần tìm nên đi xuyên qua hoa viên phía sau. Hoa viên của thần điện mặc dù không trồng những thứ hoa có quý hiếm nhưng phủ kín toàn là hoa Ngưu Giác xanh tốt, có Dạ Nguyệt, có Lam cùng với hàng trăm loại thảo dược. Số thảo dược này đều dùng để trị liệu và điều dưỡng thân thể.

- Tiên sinh An Sâm! Người khỏe chứ? - Nhìn thấy một lão già từ một căn phòng phía sau bước ra, hắn liền bước lên hỏi thăm một cách ân cần.

An Sâm là một dược sư, đồng thời cũng là chủ nhân của hoa viên này. Đối với phần lớn trấn dân bình thường và nông dân mà nói thì thần thuật trị liệu mặc dù trị liệu nhanh nhưng vẫn không thể bằng được thảo dược giá rẻ.

Bởi vậy âm vị dược sư An Sâm ba mươi tuổi này được dân trấn và đám nông dân kính yêu.

- Ừm! Hóa ra là La Mông. - Nhìn thấy người thiếu niên, dược sư An Sâm cười nói:

- Hôm nay sao lại tới đây?

Ánh chiều tà chiếu qua cửa sổ thần điện khiến cho cả một vùng trở nên vàng rực. Cái bồn hoa xung quanh trước cửa thần điện lúc nào cũng như mùa xuân, cho dù là mùa đông cũng vẫn nở hoa. Đây là do nguồn sức mạnh của thần điện mang lại. Chẳng những hoa có một sự diễm lệ mà cho dù lá cây cũng luôn xanh tốt.

- Ta muốn tìm tiểu thư Ngã Ly Nỵ. Tiên sinh An Sâm có biết tiểu thư đang ở đâu không?

- Người tìm tiểu thư có chuyện gì? - Có một giọng nữ vang lên rồi một người từ đằng sau đi ra.

- Phu nhân Tát Lâm - La Mông hơi cúi đầu.

Nữ quản sự - Phu nhân Tát Lâm khoảng chừng ba mươi tuổi, mặc một chiếc váy màu lam.

- Ta có một phong thư của đại sư Kiệt Pháp muốn nhờ tiểu thư Ngã Ly Ny giao cho linh chủ đại nhân. - La Mông nói xong. Phu nhân Tát Lâm chưa kịp lên tiếng thì tiểu thư Ngã Ly Ny đã xuất hiện.

- Có chuyện gì? - Nàng hỏi.

- Vâng! Tiểu thư Ngã Ly Ny! Ta muốn gặp mặt linh chủ nhưng không biết làm cách nào. Chỉ có tiểu thư mới có thể giúp ta được thôi. - La Mông lấy phong thư ra. Tiểu thư Ngã Ly Ny đón lấy. Nàng vừa mở ra đọc liền vui vẻ cười nói:

- Ái chà! Tiểu La Mông của chúng ta không ngờ đã trở thành Đức Lỗ Y. Đúng là đáng mừng. Phu nhân Tát Lâm, hôm nay người chuẩn bị một bữa tối. Về sau, tiểu La Mông có tư cách dùng cơm với chúng ta. Còn về phần linh chủ thì không có chuyện gì, đó là phụ thân của ta.

- A! - La Mông giật mình. Tiểu thư Ngã Ly Ny là con gái của linh chủ, tin tức này có lẽ không phải là bí mật, nhưng hần không biết.

Tiểu thư Ngã Ly Ny vốn hết sức dịu dàng. Bất cứ ai ở bên nàng cũng đều cảm thấy thời gian trôi qua rất nhanh và thoải mái, không hề có cảm giác đứng bên một tiểu thư quý tộc.

Đúng lúc này, mục sư Đặc Ni Tư từ sau đi ra, thấy nét mặt nàng vui vẻ liền lên tiếng:

- Ngã Ly Ny! Có chuyện gì mà vui vậy?

Nói xong, y thăm liếc nhìn La Mông một cách khó chịu.

- Mục sư Đặc Ni Tư! La Mông đã chính thức trở thành Đức Lỗ Y. Đây là một việc vui. Ta định ngày mai sẽ giới thiệu cho phụ thân. Phụ thân mà nghe thấy chắc cũng sẽ vui lắm. - Tiểu thư Ngã Ly Ny cất phong thư đồng thời cười nói.

Nghe thấy vậy, khuôn mặt của mục sư Đặc Ni Tư đột nhiên tối sầm lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17: Bữa Tiệc Nhỏ (Thượng)

Trở thành Đức Lỗ Y, La Mông chính thức có được sự tự do, đồng thời địa vị cơ bản cũng tương đương với kỵ sĩ bình thường và tương đối ngang hàng với mục sư cùng pháp sư nên có tư cách tham dự bữa tối.

Trước kia La Mông cho dù được tiểu thư Ngã Ly Ny quý thì cũng không được tham dự tiệc tối.

Vì vậy mà hôm nay, khi tiến vào nhà ăn, hần quan sát thì thấy ở giữa có kê một chiếc bàn ăn thật dài, trên bàn đặt hai cây nến đang được đốt sáng.

Phu nhân Tát Lâm vội vàng sắp xếp chỗ ngồi. Mục sư Đặc Ni Tư tất nhiên là ngồi ở vị trí số một, tiếp theo đó là tiểu thư Ngã Ly Ny.

Kế tiếp chính là cảnh vệ trưởng thần điện Ba Táp, Dược sư An Sâm, nữ quản sự Tát Lâm phu nhân và giờ có thêm La Mông.

Sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, người hầu của thần điện liền bưng thức ăn lên.

Bởi vì không có sự chuẩn bị từ trước nên đây cũng chỉ là những thứ hàng ngày, chủ đạo là bánh mì trắng có thêm nước hoa quả, mỡ bò pho mát để phết lên trên.

Súp thì có cà rốt, khoai tây và một nồi rau trộn thịt.

- Cảm tạ nữ thần ban cho chúng con thực vật.

Sau khi cảm tạ nữ thần, tất cả mọi người bắt đầu ăn.

Mấy thứ này mặc dù đơn giản nhưng cũng đáp ứng đầy đủ nhu cầu dinh dưỡng hàng ngày của một người bình thường.

- La Mông! Ngươi có biết sự tích về món súp này không?

- Tiểu thư Ngã Ly Ny! Tôi không biết. - La Mông lên tiếng. Có thể được ngồi với tiểu thư Ngã Ly Ny đúng là một chuyện tốt. Tất nhiên, trong bữa ăn, nét mặt của mục sư Đặc Ni Tư cứ tối sầm khiến cho La Mông không biết y đang nghĩ gì.

Mục sư Đặc Ni Tư trở thành mục sư năm mươi chín tuổi được phái tới thần điện ở đây. Ở đây mười năm, cấp bậc của mục sư đạt tới cấp bốn. Với tốc độ như vậy cũng là bình thường. Chỉ có điều mục sư Đặc Ni Tư năm nay hai mươi chín tuổi nhưng vẫn chưa kết hôn, nghe nói rằng trước đây từng theo đuổi con gái lớn của Nam tước La Tập Tư, rồi sau này lại theo đuổi nhị tiểu thư Ngã Ly Ny.

Trên thế giới này, mục sư không được thế tập, khi còn sống trên đời thì hưởng sự đãi ngộ tương đương với đại quý tộc nhưng không thể để lại cho con cháu. Chỉ có quý tộc mới có được điều đó.

Bởi vậy đối với trong một vài trường hợp nảy sinh một chút ý tưởng và cảm xúc cũng không khó hiểu lắm.

Mặc dù La Mông không muốn mắc tội với mục sư Đặc Ni tư nhưng cũng chưa tới mức không dám nói.

- Năm đó vương quốc Lỗ Á Đức xâm lược nước ta, Sa thành có vị trí chiến lược quan trọng bị quân địch bao vây trùng trùng điệp điệp. Lúc đó, nữ vương Uy Bối Lệ Ti Sa Mỗ Đức tuổi mới có mười ba đã phái vương giả Sư Thử gửi cho quân dân trong thành một phong thư, yêu cầu thủ vững chờ tiếp viện. Quân dân giữ vững thành trì trong nửa năm, lương thực dùng hết, sau đó trời lại đổ mưa to, nước sông dâng lên mấy thước. Hạm đội của vương quốc chạy tới được bên thành. Người trong thành liền ra khỏi thành mà hội quân với quân tiếp viện. Lúc đó, bọn họ tìm thực vật khắp nơi nhưng chỉ kiếm được một chút khoai tây, cà rốt và hành tây. Mọi người liền cho cả ba thứ đó thái lẫn với nhau rồi đem nấu sau đó lại giết thêm mấy con dã thú cho tăng thêm hương vị rồi chia mỗi người một phần cho đỡ đói. Người trong thành ăn bát thức ăn đó đều nói là món ăn ngon nhất trong đời. Từ đó về sau nó trở thành một món ăn truyền thống và được truyền bá rộng rãi. - Tiểu Thư Ngã Ly Ny vui vẻ vừa ăn vừa nói.

- Tiểu thư Ngã Ly Ny! Chúng ta phải nhanh lên. Ngày mai có lễ mừng của gia tộc Sa Nhĩ Mỗ. Trong tộc có người sắp kết hôn, bọn họ mời chúng ta chủ trì. - Mục sư Đặc Ni Tư buột chèn đĩa rồi nói:

- Hôm nay chúng ta còn phải chuẩn bị.

- Ừm! Nói rất đúng. - Tiểu thư Ngã Ly Ny im lặng ăn nốt chỗ đồ ăn.

La Mông ăn xong, Ngã Ly Ny và mục sư Đặc Ni Tư liền rời đi. La Mông có chút xấu hổ vì bản thân muốn nói chuyện. Chợt hắn nghe thấy phu nhân Tát Lâm lên tiếng:

- Tiểu.... La Mông! Bây giờ ngươi đã trở thành Đức Lỗ Y?

- Đúng vậy! Nhưng cũng mới chỉ là Đức Lỗ Y cấp một. - La Mông đứng dậy mà nói.

- Đức Lỗ Y cấp một cũng là Đức Lỗ Y. - Dược sư An Sâm cười nói xong:

- La Mông tiên sinh! Chúc mừng cậu. Ta tới bốn mươi tuổi mới có thể trở thành Đức Lỗ Y, bây giờ cũng mới chỉ tới cấp hai mà thôi.

Lúc này, La Mông mới mở linh nhãn nên phát hiện ra trên người y cũng ẩn chứa lực lượng tự nhiên vì vậy vui vẻ nói:

- Hóa ra tiên sinh An Sâm cũng là Đức Lỗ Y. Đúng là khó có thể tưởng tượng. Về sau, tôi cần phải thỉnh giáo ngài nhiều về được thảo nữa.

- Ha ha! Ta trở thành Đức Lỗ Y là do cả đời tiếp xúc với thực vật nên ngẫu nhiên mà thành. Về sau rất khó phát triển. Ngươi không giống như ta. Ừm! Nếu ngươi muốn thì học. - Dược sư An Sâm rất có hảo cảm đối với hắn, bước tới vỗ vỗ vào vai:

- La Mông! Ngươi còn nhỏ mà đã trở thành Đức Lỗ Y. Nếu linh chủ đại nhân mà biết chắc chắn sẽ rất vui. Bây giờ, ngươi về nghỉ ngơi đi, ta tin tưởng rằng linh chủ đại nhân sẽ nhanh chóng thưởng cho ngươi.

La Mông nói thêm vài câu, cảm thấy thỏa mãn rồi mới đi về.

Nhưng tin tức lan truyền còn nhanh hơn so với sự tưởng tượng của hắn. Mới từ thần điện đi ra tới ngã tư đường ngay lập tức có người chú ý tới hắn.

- La Mông! Đúng là ngươi.

- Nghe nói ngươi trở thành Đức Lỗ Y có phải là thật hay không?

- La Mông! Ngươi thật là có bản lĩnh.

La Mông bị bao vây bởi mọi người cùng với những tiếng ồn ào mà về tới nhà trọ Mặc Đặc.

- A! Tiểu La Mông đó sao? Ngươi đã trở thành Đức Lỗ Y?

Khi đến cửa, hần nhìn thấy Hải Ngõa Duy, đội trưởng của đoàn Dong Binh thường xuyên tới trấn. Y là người đầu tiên lên tiếng.

La Mông liền nói:

- Đúng vậy! Có điều mới trở thành Đức Lỗ Y cấp một.

- A! Chuyện này đúng là quá thần kỳ. - Hải Ngõa Duy sờ sờ chuôi kiếm bên hông:

- Chúng ta coi như là ngươi quen. Đến đây! Hôm nay tôi mời khách.

Dù sao thì Hải Ngõa Duy cũng thường xuyên ra vào trấn. Dong Binh vốn có thể coi là đao luôn liếm máu để sống nên thường xuyên phải tới thần điện để trị liệu. Nhưng Đức Lỗ Y không chỉ có pháp thuật trị liệu mà còn có nghiên cứu với Dược thảo vì vậy mời khách sẽ khiến cho quan hệ giữa hai bên gần gũi hơn.

Không để La Mông lên tiếng, vợ chồng Mặc Đặc liền chạy ra. Nét mặt của Mặc Đặc tươi cười la hét:

- Hải Ngõa Duy! Hôm nay ngươi không được. Hôm nay là ngày ta mời. Đến đây! Ta mời tất cả mỗi người một ly.

Tất cả mọi người có mặt đều bật cười ha hả.

Vào bên trong, Mặc Đặc quả nhiên là giữ lời nói cho mọi người một ly. Có điều tất cả đều là người trong trấn nên cũng không có ai quá tham.

- A! Hôm nay tôi làm bánh rán. Tất cả cùng nếm thử một chút. - Phu nhân Mặc Đặc lớn tiếng.

Nghe thấy vậy mọi người đều trầm trồ. Bánh rán của phu nhân Mặc Đặc là thứ tổ truyền. Thứ bánh rán này khô vàng được rưới một lớp nước sốt với đủ mọi màu sắc của cá, tôm, trai đã được nước. Trên lớp hải sản còn được rưới một thứ nước màu hồng, trên có đặt một vài nhánh rau xanh ngắt.

Bánh rán mềm mại, hương vị tuyệt hảo hết sức ngon miệng. Đây là món ăn sở trường của phu nhân Mặc Đặc, cũng là thứ thức ăn số một trong điểm.

- La Mông! Ngươi đi tắm rửa trước đi. Ta đã lấy quần áo cho ngươi. Mặc dù hơi cũ nhưng cũng còn tốt. - Mặc Đặc lên tiếng.

Việc tắm rửa là chuyện thường ngày nên La Mông mỉm cười nghe theo.

Tắm nước nóng là một chuyện xa xỉ. Bình thường La Mông chỉ dùng nước lạnh để tắm rửa chứ không được hưởng thế này. Vì vậy mà hần gột rửa thật kỹ, hưởng thụ nước ấm khiến cho La Mông cảm thấy thoải mái không muốn đi ra. Cho tới khi phu nhân Mặc Đặc ở bên ngoài gọi mới đứng lên thay quần áo. Đây là quần áo của Mặc Đặc khi còn thanh niên, kiểu dáng có chút hơi già nhưng vẫn còn mới.

La Mông ăn mặc chỉnh tề liền đi vào trong cửa hàng. Mọi thứ đã chuẩn bị xong. Những người ở lại đều tham gia dùng cơm, đồng thời cũng tặng hần lễ vật.

Trên hai cái bàn lớn có bày cá nước, chân giò hun khói, trứng gà, thịt nướng và một nồi canh thịt. Đối với La Mông mà nói thì thật là hấp dẫn.

Có điều, La Mông cũng không vội, hần chờ đợi.

Không lâu sau, người bạn tốt Pháp Phí của hần liền chạy tới. Pháp Phí mang theo một xâu thịt. Tin tức La Mông trở thành Đức Lỗ Y hiển nhiên là gã đã biết nên vừa thấy mặt liền cười hớn hở bước tới ân cần hỏi thăm, đồng thời còn đâm vào vai hần một cái.

Khi mọi người tới đủ, trong nhà trọ nhanh chóng trở nên huyên náo. Mọi người nhồm nhoàm ăn thịt, bàn luận hăng say. La Mông thả lỏng tinh thần cùng với mọi người tranh nhau thức ăn. May là mặc dù đồ ăn không quá ngon nhưng số lượng rất nhiều.

Sau khi mọi người ăn uống no nê thì trời đã tối.

- Pháp Phí! Mấy ngày nữa, chúng ta nói chuyện sau. - Sau khi tiễn khách, La Mông thấp giọng nói.

Pháp Phí hiểu ý, vui vẻ gật đầu rồi đưa tiền mừng.

Hôm nay nhà trọ không mở cửa. La Mông giúp đỡ, rửa sạch tất cả những cái bàn. Mặc Đặc từ chối mấy lần cuối cùng đành phải cười cười.

Còn phu nhân Mặc Đặc kiểm tra tiền mừng, cộng lại cũng đủ một đồng bạc.

Sau khi thu dọn xong thì nhà trọ cũng không còn gì để bán. Mặc Đặc đóng cửa lại rồi ba người cùng nhau ngồi xuống.

- Bây giờ ngươi có tính toán gì không? - Mặc Đặc lên tiếng hỏi một cách dứt khoát.

Hiện tại La Mông là Đức Lỗ Y tất nhiên không còn giống như trước, không thể tiếp tục ở lại trong điểm làm tiểu nhị.

Lập tức La Mông nghĩ tới tiền nợ của mình nên nói:

- Tôi muốn mở một cửa hàng dược phẩm. Dược phẩm của Dược sư An Sâm phải qua thần điện mới có thể bán ra được, còn ta có thể tiếp xúc với tất cả. Dược sư An Sâm cũng cho phép ta sau này được học tập ở vườn dược. Ta còn phải trả nợ công hội và tiền của người.

Khi hắn học Đức Lễ Y có mượn của Mặc Đặc mười đồng bạc.

- Tôi vườn Dược là ý kiến hay. Dược sư An Sâm luôn đối xử tốt với người. - Mặc Đặc lại nói tiếp:

- Muốn mở cửa hàng thì phải cần tiền. Hay là ta lại cho người mượn không tính lãi.

La Mông thở dài, vội vàng nói:

- Trên thực tế, ta dự định vào trong rừng rậm kiếm một chút hàng để bán lấy tiền, về sau cũng có thể mở một vườn thuốc nhỏ.

- Đây là một ý kiến hay. Về sau chắc chắn sẽ có tương lai. - Mặc Đặc nghe xong thở phào nhẹ nhõm vì đây là một ý tưởng bình thường.

La Mông gật đầu liên tục, tỏ vẻ đây chính là lý tưởng của mình. Tất nhiên điều thiết thực nhất cũng là:

- Có điều hiện tại vẫn chưa có chỗ ở.

- Tất nhiên! Thực ra trong nhà trọ của ta vẫn còn phòng trống. Ta cho người một gian để ở tạm. Sau này người có tiền thì mua đất mà xây nhà. - Mặc Đặc nói một cách sáng khoái. Thấy La Mông gật đầu, y liền nói tiếp:

- Vậy người đi theo ta. Chúng ta dọn phòng một chút.

- Người cứ cầm chỗ tiền mừng này trước để mua quần áo và một vài thứ. - Mặc Đặc phu nhân đưa tiền mừng trả lại cho hắn.

La Mông từ chối nhưng rồi cũng nhận lấy.

La Mông đi theo Mặc Đặc lên lầu rồi thu dọn một gian phòng ở phía đông. Gian phòng đó không rộng nhưng bên trong cũng có một chiếc giường gỗ và một cái bàn cùng với tủ treo quần áo.

Đối với La Mông lúc này mà nói thì đã là đầy đủ.

Vốn gian phòng cũng rất sạch vì vậy mà ba người thu dọn một chút, rồi lau dọn là xong. Phu nhân Mặc Đặc lại nói:

- Về sau người tự mua một cái khóa khi ra ngoài thì khóa lại, đừng để cho khách trọ đi vào.

La Mông khẽ cúi đầu cảm tạ. Chờ hai người đi ra, hắn mới ngồi xuống giường mà suy nghĩ miên man. Từ hôm nay trở đi, bản thân hắn không cần phải dậy sớm để làm việc.

Không gian xung quanh im ắng, La Mông lại lấy từ trong không gian ra một quả đào rồi vừa ăn vừa nghĩ.

Mặc dù bây giờ hắn đã trở thành Đức Lễ Y cấp một nhưng một Đức Lễ Y thực sự còn phải được cả ngàn thực vật chấp nhận, hiểu được tập tính sinh trưởng của chúng. Tất cả phải bồi dưỡng tri thức đó như thế nào?

Thậm chí còn phải học tri thức phối chế thảo dược trở thành Dược phẩm.

Hơn nữa truyền thống của Đức Lễ Y là sống trong tự nhiên, còn phải học cách sống như thế, rồi giao lưu khống chế động vật, thậm chí kỹ năng chiến đấu. Dù sao sống một mình cần phải có bản lĩnh sinh tồn. Dược phẩm dược thảo có thể đi theo Dược sư An Sâm để học tập nên cũng không phải là vấn đề lớn.

Kỹ năng chiến đấu có thể học tập từ tiểu đội trưởng Lý Tra Đức. Dù sao thì ở đây cũng có sự căn dặn của trung đội trưởng Khoa Thụy La.

Nhưng điều đầu tiên là phải có một cây vũ khí. Với La Mông mà nói thì nên lựa chọn kiếm. Lần trước có được đoàn kiếm cũng chẳng khác nào cây dao găm. Muốn chiến đấu thì phải dùng trường kiếm nên phải tới chỗ lão Duy Nhĩ để lấy thanh kiếm kia.

La Mông nằm im trên giường, tâm trạng từ từ bình tĩnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Bữa Tiệc Nhỏ (Hạ)

Sau khi La Mông thức giấc thì đã là ngày hôm sau. Bò dậy khỏi giường, hần kinh ngạc nhận ra thời tiết hôm nay rất tốt. Ánh mặt trời chiếu qua ô cửa sổ làm cho người ta có cảm giác thoải mái.

Bước xuống tầng dưới của nhà trọ, La Mông nhìn quanh thì thấy ít nhất cũng là tám giờ sáng. Trong nhà trọ chỉ có một người trung niên đang ngồi tựa trên ghế, tay cầm một ly bia mà hưởng thụ cảm giác nhàn nhã.

Vừa thấy hần xuống lầu, người trung niên liền nâng ly hỏi thăm hần rồi nói:

- La Mông! Hôm qua nghe nói ngươi đã trở thành Đức Lỗ Y, đáng để chúc mừng.

Người trung niên đó là quan thu thuế của phủ trấn trưởng tên là Ba Tật Tì. Nghe nói đó là người thân của Nam tước. Vì vậy mà những chức vụ quan trọng đều do những người thân thích của lĩnh chủ đảm nhiệm.

- Chúc mừng cái gì? - La Mông cảm thấy nao nao.

- Hắc! Ngươi mới mười lăm tuổi đã trở thành Đức Lỗ Y, chuyện của ngươi đã lan khắp cả lãnh địa. Ha ha ha! - Quan thuế vụ Ba Tật Tì dùng giọng điệu khoa trương nói xong:

- Vì tôi ngày sau có thể thêm một người để thu thuế mà hoan hô đi. Cụng ly.

Vừa nói, y vừa uống một ngụm bia lớn.

- Cảm ơn ngài - Tiên sinh Ba Tật Tì. - Mặt La Mông đỏ ửng mà nói.

- Uống một ly đi, ta mời khách. Buổi sáng uống bia có lợi. - Ba Tật Tì mỉm cười rồi đặt một ly trước mặt La Mông.

- Hôm nay lĩnh chủ đại nhân biết tin sẽ có thưởng xuống. Về sau ngươi sẽ là người có tiền.

- Cảm ơn ngài. Cạn chén vì sức khỏe của ngài. - La Mông cầm lấy, mỉm cười thấp giọng mà nói. Đồng thời, hần cầm lấy cái ly gỗ mà chạm với ly của Ba Tật Tì.

Sự bình tĩnh của hần khiến cho Ba Tật Tì hơi nheo mắt lại.

Chuyện thứ nhất của hần tất nhiên là đến thần điện. Hai chủ nhân của thần điện...a... Không là hai người hầu của thần, mục sư Đặc Ni Tư và tiểu thư Ngã Ly Ný đều ở bên trong chờ hần, La Mông vội vàng cúi đầu với họ.

- A! La Mông! Ngươi làm rất tốt. Mặc dù biết tin từ hôm qua nhưng hôm nay ta vẫn rất vui. - Nét mặt của tiểu thư Ngã Ly Ný hết sức vui vẻ:

- Ta sẽ nói cha ta để cha ta thưởng cho ngươi và cho phép ngươi mở cửa hàng.

- Tiểu thư Ngã Ly Ný! Đây là vinh hạnh của tôi. - La Mông cũng nói.

- Tốt lắm! La Mông! Có điều nghe nói ngươi còn nợ một số tiền lớn. - Mục sư Đặc Ni Tư liếc mắt rồi lên tiếng.

- Đúng vậy thưa mục sư Đặc Ni Tư đại nhân. Ta còn nợ công hội một trăm đồng bạc, nợ mọi người năm mươi đồng. - Do dự một chút, La Mông lại nói:

- Còn thiếu đại sư Kiệt Pháp một khoản tiền.

Hần hoàn toàn không nói dối mà chỉ không nói rõ ràng mà thôi. Nhưng cho dù với số lượng đó thì cũng không phải là một con số nhỏ.

Nếu lấy sức mua làm tiêu chuẩn thì một trăm năm mươi đồng bạc tương đương với một thước vuông Á Ma Bố hoặc một con trâu cái béo tốt.

Hơn nữa, số tiền nợ này dựa theo truyền thống trên trấn thì cơ bản xem như là vay nặng lãi. Mỗi tháng tăng thêm mười phần trăm. Nếu trong bảy tháng không trả hết nợ thì La Mông sẽ bị mất đi sự tự do.

- Nếu như vậy thì căn cứ theo tập tục đối với người không phải chiến sĩ sẽ ban cho quyền tự do nhưng để thành một người dân tự do thì không được trốn nợ. Số tiền kia ngươi phải trả hết mới được lĩnh chủ chấp nhận. - Mục sư Đặc Ni Tư thể hiện sự đặc ý.

La Mông không nói gì, ánh mắt của hần đang nhìn sang chỗ người khác.

- La Mông đã là một Đức Lỗ Y, mặc dù đó là một khoản tiền nhưng cũng không phải lo lắng. Hay là trước tiên cứ lấy đầy đủ quyền tự do của người dân đi? - Quả nhiên tiểu thư Ngã Ly Ný không đành lòng nhưng nàng cũng không có khả năng vô duyên vô cớ xuất ra một số tiền lớn đưa cho La Mông. Đối với nàng mà nói thì đó cũng không phải là một con số nhỏ.

- Đây là quy định không nên làm trái. Đặc biệt là chúng ta càng phải thêm công bằng mới được. Có điều cũng không phải là không có cách, người hãy trở thành một thành viên của thần điện chúng ta đi. - Mục sư Đặc Ni Tư nói xong, trong ánh mắt chợt lóe lên một tia sáng.

- Trở thành một thành viên của thần điện tất nhiên là được hưởng phúc lợi rất tốt, mỗi tháng được nhận mười đồng bạc tiền lương. Nếu như trước kia, La Mông chắc chắn sẽ đồng ý. Nhưng hiện tại, với cái đầu của con người thế giới hiện đại, hẳn biết rằng đó không phải là chuyện hay. Bởi vì vị mục sư trước mặt là kẻ quản lý thần điện, trở thành thủ hạ của y chẳng khác nào đón lấy họa nạn.

Nhưng số tài sản trên người La Mông lúc này ngay cả năm mươi đồng bạc cũng không đủ. Đây là còn tính cả chuyện ngẫu nhiên khi tới thần điện có được một đồng vàng.

Nghĩ tới đây, La Mông đành cười khổ nhưng không thể nghĩ ra cách nào khác. Mặc dù trong lòng hết sức buồn bực, nhưng hắn vẫn đành kính cẩn trả lời:

- Ta đã đồng ý với đại sư Kiệt Pháp trở thành học trò của người. Trước mắt không thể làm việc ở thần điện... Có điều ta muốn đi theo được sư An Sâm để học.

- Ừm! Quản lý thảo được sẽ rất vất vả... - Nghe thấy hắn không muốn vào thần điện, mục sư Đặc Ni Tư có chút thất vọng, nên nói hơi ngập ngừng.

Mặc dù vườn được nằm trong phạm vi của thần điện nhưng lại không hoàn toàn thuộc về thần điện, nơi đây được An Sâm cùng với mọi người làm. Hiện tại có thêm một người tất nhiên là lão không muốn.

La Mông cúi đầu nói:

- Mục sư Đặc Ni Tư! Ta không sợ vất vả. Hơn nữa, ta chỉ muốn được học tập với tiền sinh An Sâm. Sau này ta ở bên ngoài. Tất nhiên nếu cần ta rất mong được phục vụ cho nữ thần và thần điện.

- Vậy bắt đầu từ ngày mai, người có thể tới thần điện đi theo An Sâm để học tập. - Cảm nhận được ánh mắt của tiểu thư Ngã Ly Ny, mục sư Đặc Ni Tư hơi do dự một chút rồi cũng nói được như vậy.

- Vâng thưa mục sư đại nhân. Vô cùng cảm tạ ngài. - Trong lòng La Mông tràn ngập niềm vui, cúi đầu nói:

- Tôi xin cáo từ.

- Khoan đã! La Mông! Người trở thành Đức Lỗ Y thì phải ăn mừng. Đây là phần thưởng của ta cho người. - Tiểu thư Ngã Ly Ny tùy ý lấy một cái túi nhỏ đưa cho hắn.

Thấy vậy, sắc mặt mục sư Đặc Ni Tư trở nên tối sầm. La Mông vô cùng cảm khái, cái thế giới giống như thời trung cổ này, cho dù vui hay buồn cũng không ai thể hiện.

La Mông cúi đầu thật sâu rồi cầm cái túi nhỏ đi ra ngoài.

Ra tới bên ngoài, hắn mở túi thì thấy đó là mười đồng bạc. Có thêm số này thì mua kiếm hoàn toàn thoải mái. Nhớ tới La Mông mất hai năm mới tích trữ được một đồng bạc, hiện tại trong tích tắc có nhiều tiền như vậy đúng là khiến cho hắn phải cảm khái về thân phận và lực lượng một khi khác nhau sẽ dẫn tới những kết quả khác nhau.

La Mông tiếc nuối nhìn lại. Trong cái trần nhỏ này, một khi mục sư Đặc Ni Tư làm khó hắn, khoản tiền của Kiệt Pháp không giấu được sớm hay muộn cũng sẽ lộ ra. Cho dù hắn có giấu diếm cũng vậy.

Nhưng một ngày còn chưa trả được nợ thì chính là một ngày mà mục sư Đặc Ni Tư còn có lý do để làm khó hắn, chậm không đưa giấy chứng nhận là người dân tự do cùng với giấy phép mở cửa hàng.

- La Mông! Tình hình thế nào? - Vừa mới ra khỏi thần điện chưa được bao lâu thì Pháp Phí đã tới.

La Mông không hề giấu diếm nói hết tất cả. Sau khi nghe xong, sắc mặt Pháp Phí trở nên âm trầm. Gã cúi đầu suy nghĩ rồi nói:

- Mục sư Đặc Ni Tư ở trên trần từng theo đuổi con gái lớn của Nam tước La Lạp Tư nhưng không thành công. Hiện giờ lại theo đuổi nhị tiểu thư Ngã Ly Ny. Đây là chuyện mà tất cả mọi người đều biết. Trước kia người với tiểu thư Ngã Ly Ny gần gũi với nhau nên khiến cho y ghen ghét vì vậy mà lần này mới làm khó cho người.

Ngay cả Pháp Phí cũng biết chuyện tiểu thư Ngã Ly Ny, La Mông đành phải thở dài bởi trước kia bản thân đúng là ngây thơ. Hắn hơi chán nản, nói:

- Vậy làm sao bây giờ? Ta muốn mở một cửa hàng chính là để sắp xếp cho Ni Khắc. Cho dù Ni Khắc có được chữa trị cũng sẽ có di chứng rất lớn. Hoạt động thể lực mạnh, chạy nhanh, chiến đấu kịch liệt đều không thể. Ngoại trừ việc buôn bán thì không còn có cách nào khác.

Ngừng lại một chút, hắn lại nói:

- Là ta làm hại hắn.

- Ôi! Đây không phải lỗi của ngươi. Nếu như không có ngươi giúp Ni Khắc trả tiền, hắn sẽ chết. - Pháp Phí thờ dài một tiếng, nét mặt có sự bất đắc dĩ:

- Hơn nữa nếu chỉ có một trăm năm mươi đồng, ta nghĩ ngươi sẽ nhanh chóng kiếm được. Nói đi nói lại thì ngươi cũng phải trả giá rất nhiều.

Cả hai người liền rơi vào sự im lặng. Hiện tại cả hai người mới chỉ mười lăm, mười sáu tuổi vẫn còn là thiếu niên nên không nghĩ ra được một ý nào.

Trong không gian của La Mông có một ít quả đào và lê mang từ thế giới trước tới. Nhưng những thứ này khi chưa rơi vào hoàn cảnh sống chết thì không thể bán đi.

Ngày mai, phải đi đón Ni Khắc về nhà. Mặc dù chưa được hơn nửa nhưng một số chuyện không thể giấu được. Mà đó đối với gia đình Ni Khắc sẽ là một cú sốc nặng nề.

- Đi thôi! Chúng ta tới cửa hàng rèn trước để ta lấy kiếm. Sau đó chúng ta vào rừng săn bắn kiếm tiền trả nợ. - La Mông cắn răng một cái rồi lên tiếng.

- La Mông! Hiện tại ngươi là Đức Lỗ Y! Đi săn thú có phải là chuyện... - Pháp Phí cũng có nghe nói về Đức Lỗ Y. Tất cả Đức Lỗ Y đều không săn bắn động vật để lấy lợi.

- Đức Lỗ Y cũng không phải là không chặt cây cối và săn bắn động vật. Chỉ cần vì cuộc sống sinh tồn. Hiện tại, mặc dù ta không cần phải lo sinh tồn nhưng tình hình của Ni Khắc thì không khác lắm. - La Mông suy nghĩ liền an ủi Pháp Phí:

- Không sao đâu, chúng ta trang bị thật tốt, sau khi đón Ni Khắc về sẽ đi săn thú.

- Ừm! Nếu ngươi đã hạ quyết tâm thì ta không có gì để nói nữa. - Pháp Phí gật đầu thật mạnh:

- Gần nhất ta cũng có tới quân doanh một lần để ôn luyện một chút kỹ năng của chiến sĩ. Thật sự là vạn bất đắc dĩ. Nhưng cho dù đánh với Địa Tinh, chúng ta cũng đi.

Địa Tinh là một sinh mệnh có trí tuệ. Hùng Địa Tinh là chiến sĩ thiên nhiên thích đánh đơn. Có lẽ nếu muốn kiếm tiền vì thứ này thì phải giữ mạng để mà vật lộn độ sức.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Trâu Rừng (Thượng)

Thoáng cái đã tới tháng mười một. Không trung yên tĩnh, những đám mây màu trắng xám khiến cho bầu trời u ám như có đám tang mà không hề có lấy một tia sáng. Gia đình Ni Khắc bao phủ bởi một bầu không khí buồn bã khiến cho mọi người không thể thờ nổi.

Thời gian từ khi Ni Khắc bị thương tới bây giờ đã qua một khoảng thời gian. Mặc dù được Đức Lỗ Y Kiệt Pháp trị liệu trong ba ngày giúp cho Ni Khắc cur được mạng nhưng dù sao thì phụ tạng của gã cũng bị thương quá nặng. Một khi nội tạng bị thương được chữa trị thì về sau cũng không thể hoạt động quá mạnh.

Tất nhiên bây giờ gã phải nằm nghỉ ngơi một tháng.

Điều này đối với cuộc sống của một gia đình mấy đời con một và không giàu có thì sao? Nó có ý nghĩa là tương lai không còn hy vọng. Có ý nghĩa là khi học già đi thì gia đình đó sẽ từ từ lâm vào cảnh khốn.

Gia đình Ni Khắc là một gia đình bình thường trong trấn. Cả nhà có một mảnh ruộng, cha là lão Khắc Lâm là một công nhân chặt cây, mẹ là một nông phụ bình thường. Hoàn cảnh gia đình mặc dù chỉ đủ no ấm nhưng trước khi Ni Khắc bị thương, mọi người trong nhà chăm sóc lẫn nhau chưa từng mất niềm tin vào cuộc sống, cố gắng sinh hoạt. Đó cũng là tất cả những gì của cư dân trong cái trấn nhỏ.

Ai cũng bận rộn vì sự tồn tại mà cố gắng.

Tất cả hy vọng nào thì cũng không thể bằng một đứa con khỏe mạnh. Mặc dù Ni Khắc trước tuổi mười sáu vẫn nghịch ngợm, cho tới bây giờ vẫn chưa hề làm cho họ hết nghỉ ngơi. Nhưng lúc nhỏ có đứa trẻ nào mà không ham chơi? Chỉ cần đừng gây họa lớn thì về sau sẽ trở thành một người trầm ổn, cố gắng đủ tư cách trở thành một người dân trên trấn, trở thành trụ cột của gia đình.

Còn bây giờ, trụ cột tương lai bị gãy, Ni Khắc được người ta khênh về nên gia đình nghèo khó liền bị bao phủ bởi một bầu không khí nặng nề.

- Ni Khắc! Con uống chút canh đi. - Năm nay mẹ của Ni Khắc mới hơn ba mươi nhưng do lao động chân tay nặng nề và đảm sương dài nắng nên khiến cho mái tóc bà đã trở thành hoa râm, làn da thô ráp và đáng người trở nên hơi mập.

Lúc này, nàng múc một bát canh thịt sau đó bung đến bên giường. Ở đó, Ni Khắc vốn hoạt bát đang nằm nghiêng nhìn ra cây đại thụ ngoài cửa sổ mà ngẩn người.

- Mẹ! Con không muốn ăn.

Hoàn toàn khác với lúc trước khi nhìn thấy thịt, hiện giờ cho dù đối diện với chén canh thịt thơm nức, Ni Khắc cũng không thấy thèm.

Có lẽ lúc mới bắt đầu, không phải làm việc, mỗi ngày chỉ cần ăn và ngủ khiến cho Ni Khắc cảm thấy thích. Nhưng khi già biết từ nay về sau cuộc sống của mình chỉ có thể thế này, không thể chạy nhảy, không thể luyện võ, không thể giúp cha mẹ trong cuộc sống thì già rơi vào khủng hoảng.

Thực sự lúc này Ni Khắc hết sức khủng hoảng. Già không biết sau này có thể làm gì. Nếu như trước mười sáu tuổi, Ni Khắc chỉ đi sau La Mông và Pháp Phí thì qua tai nạn lần này, hơn nữa bước qua tuổi thứ mười sáu, hẳn bắt đầu tính lại những gì mà mình sống trước kia.

Trước mười sáu tuổi, già có một thân thể gầy yếu nhưng lại hết sức vô tư, lạc quan. Còn sau mười sáu tuổi những vô tư đó biến mất. Thân thể bị phế, tương lai không có, khuôn mặt cha mẹ luôn buồn rầu. Già phải làm gì bây giờ? Gia đình già phải làm sao? Ni Khắc nhìn ra cái cây bên ngoài mà suy nghĩ miên man.

Thấy già không chịu ăn canh, mẹ Ni Khắc cũng chỉ biết thờ dài đặt cái bát ở cái bàn gỗ bên giường, sau đó lấy một cái bát to úp lên.

Mặc dù tiền chữa bệnh của Ni Khắc là của La Mông nhưng cha mẹ Ni Khắc vẫn muốn vì thân thể của đứa con tốt hơn một chút vì vậy mà cố gắng mua những thứ ngon về cho già ăn. Vốn gia đình không giàu có nên không có gì tích trữ. Vì vậy mà chút canh thịt này là hai vợ chồng vay tiền của hàng xóm để mua thịt.

Ni Khắc quay đầu nhìn dáng mẹ mình còng xuống đi ra ngoài mà mũi cay cay. Sau đó già nhìn hai cái bát úp lên nhau mà cảm thấy hối hận.

Nếu già có thể một lần nữa khỏe mạnh trở lại, nếu ngày đó không đi cùng với họ...

- A! Là La Mông! Pháp Phí cũng tới? - Đột nhiên có tiếng của lão Khắc Lâm vang lên. "Là... La Mông tới đây sao?" Ni Khắc cố gắng xoay người nhìn ra cửa sổ thì thấy có hai bóng người đứng trước cửa nhà. Đi trước là một thiếu niên tuấn tú, chính là người bạn tốt La Mông của hắn.

Trong lúc nhất thời, Ni Khắc không biết phải đối diện với bạn bè như thế nào.

Già biết mình không nên giận. Ngày đó việc đi săn mặc dù là do La Mông đề nghị nhưng chính già cũng đồng ý tham gia. Việc bị thương cũng không thể đổ lỗi cho tất cả hai người. Chưa nói vì để cứu hắn, La Mông còn mắc nợ ba trăm đồng bạc.

Nhưng mắt thấy gia đình vì chuyện này mà rơi vào cảnh tuyệt vọng, mặc dù Ni Khắc không oán hận La Mông nhưng cũng không đủ bình tĩnh để đối mặt với hắn.

"Nếu...nếu không có lời đề nghị của hắn thì có lẽ hiện giờ mình vẫn còn mạnh khỏe..."

Nhìn ra ngoài cửa sổ. Mặc dù La Mông cùng tuổi với già nhưng vì luyện tập kiếm thuật nên khuôn mặt anh tuấn có hướng chuyển sang màu đồng, tạo nên sức hút của một người đàn ông. Nét mặt của hắn có một sự tự tin mà những thiếu niên trên trấn chưa bao giờ có.

Ni Khắc hơi thất thần. Từ đâu mà người bạn tốt ngày xưa lại lột xác như thế này? Còn già thì bây giờ lại không thể...

- La Mông! Pháp Phí! Mau vào đi thôi. Ni Khắc nằm ở trên giường không chịu ăn gì. Các cháu khuyên nhủ nó, nếu cứ tiếp tục như vậy thì làm sao khỏi được. - Mẹ Ni Khắc đi ra ngoài cố gắng nở nụ cười với La Mông và Pháp Phí rồi ngay lập tức buồn bã nói.

La Mông cũng thờ dài. Chẳng cần nói tới Ni Khắc. Nếu là hắn, đột nhiên bị người ta nói rằng sau này trở thành một người tàn phế có lẽ cũng không chịu nổi.

Hắn an ủi mẹ Ni Khắc vài câu rồi cầm hai con gà rừng nhét vào tay bà. Sau đó, La Mông mới đẩy cửa đi vào, Pháp Phí bám theo sau. Vừa vào nhà, một mùi thuốc đông y chui ngay vào mũi khiến cho cả hai phải hắt hơi.

La Mông xoa mũi, đồng thời đánh giá căn phòng đơn sơ. Ánh mắt của hắn nhìn lên giường. Trên giường được lót một lớp chăn bông có một thiếu niên đang nằm nghiêng, mặt nhìn ra ngoài cửa sổ.

- Ni Khắc! - La Mông kêu lên một tiếng.

- Ni Khắc! Là chúng ta, Pháp Phí và La Mông! Ngươi có khá hơn không? - Pháp Phí đi qua vỗ vào lưng Ni Khắc.

Khi Ni Khắc quay lại, không riêng Pháp Phí mà cả La Mông cũng phải hoảng sợ.

- Ni Khắc! Ngươi... - La Mông và Pháp Phí mở to mắt ra mà nhìn. Mới có mấy ngày không gặp, một thiếu niên hoạt bát đã trở nên tiêu tụy như vậy,

ngay cả ánh mắt cũng trở nên thờ ơ.

- Ni Khắc! Ngươi có khỏe không? - Pháp Phi tỉnh lại liền vội vàng hỏi:

- Nghe mẹ ngươi nói thì ngươi không chịu ăn cơm. Tại sao lại vậy? Chẳng lẽ ngươi không nghĩ giống như trước, một lần nữa cùng với chúng ta chiến đấu hay sao?

Ni Khắc lắc đầu có chút chế giễu:

- Các ngươi không cần phải lừa ta. Thân thể của ta đã gần như tàn phế còn nói gì giống như trước đây...

La Mông trầm mặc một lúc rồi đột nhiên nói:

- Thực ra thân thể của ngươi cũng không phải là không có khả năng hồi phục.

- Ngươi nói gì? - Ánh mắt Ni Khắc đột nhiên trở nên sáng ngời nhìn La Mông. Nhưng rất nhanh ánh mắt của gã lại tối đi:

- Được rồi! Không cần phải an ủi ta. Chẳng phải ngay cả Đức Lỗ Y Kiệt Pháp cũng nói rằng từ nay về sau ta là một người tàn phế hay sao? Còn có phương pháp nào nữa?

- Đức Lỗ Y không thể cứu người nhưng không có nghĩa là mục sư không làm được. Dù sao thì mục sư mới là chuyên nghiệp. Hơn nữa nếu mục sư bình thường không thể trị liệu thì còn có mục sư cao cấp. Chỉ cần còn hy vọng thì tất cả đều có thể. - La Mông nói xong, vỗ vỗ vào bả vai Ni Khắc:

- Ngươi cứ ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, còn chuyện tiền nong không cần phải lo lắng. Ta sẽ giúp cho ngươi. Chỉ cần còn hy vọng thì không được bỏ qua.

Nói xong, hắn kéo Pháp Phi nhanh chóng ra ngoài.

Ra khỏi nhà Ni Khắc, Pháp Phi mới tò mò hỏi:

- La Mông! Ni Khắc bị thương nhưng ngay cả Đức Lỗ Y Kiệt Khắc cũng không thể hoàn toàn trị được. Chẳng lẽ ngươi có biện pháp hay sao?

La Mông vừa đi vừa lấy chân đá những viên đá trên đường:

- Ta cũng không cam đoan thương thế của hắn có thể chữa khỏi. Nhưng có hy vọng vẫn còn hơn không có hy vọng.

Bởi vì chuyện phụ thân nên lúc đầu La Mông đối với đám bạn bè ít nhiều cũng có một chút lợi dụng. Khi Ni Khắc bị thương, điều đầu tiên hắn nghĩ là làm thế nào giảm bớt sự ảnh hưởng, không để vì nó làm ảnh hưởng tới kế hoạch đi săn của hắn. Sự áy náy đối với Ni Khắc chỉ khi thấy suy sụp của gã mới xuất hiện. Mặc dù Ni Khắc không nói ra con giận của mình nhưng hắn vẫn cảm nhận được.

La Mông thờ dãi, rồi nói với Pháp Phi:

- Ta dự định ngày mai vào rừng săn thú. Ngươi có đi không?

Mặc dù có chuyện Ni Khắc bị thương nhưng Pháp Phi vẫn không hề do dự chấp nhận lời đề nghị của La Mông.

Vài ngày hôm sau, hai người liền chuẩn bị đầy đủ lương khô, nước rồi đeo vũ khí lên lưng mà đi vào rừng rậm. Buổi sáng, không khí trong rừng có chút lạnh. Pháp Phi liên tục hà hơi nhằm làm ấm hơn một chút. Còn hắn thì khác. Mặc dù ăn mặc hơi đơn giản nhưng La Mông vẫn liên tục tìm tung tích con mồi xung quanh.

- Pháp Phi! Khoan đã. - Đột nhiên La Mông dừng lại. Trước mặt hắn có một đồng phân động vật. Hắn ngồi xổm xuống quan sát.

Rất lâu sau, hắn mới đứng dậy nói với Pháp Phi:

- Vừa có mấy con động vật ăn cỏ đi qua đây. Số lượng chúng không đông. Chúng ta cùng đi xem.

Pháp Phi gật đầu lấy cung tiễn cầm tay rồi bám sát theo La Mông.

Hai người đi chừng một dặm thì trước mặt xuất hiện một nhánh sông. Hai bên bờ sông có rất nhiều bụi cỏ. Cả hai cẩn thận nấp rồi nhìn ra bờ sông.

Quả nhiên là có mấy con trâu rừng đang uống nước.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Trâu Rừng (Hạ)

Trâu rừng ở thế giới này nhìn qua cũng giống như ở địa cầu. Bình thường, trâu rừng trưởng thành dài khoảng hai thước, có hai cái sừng thô to. Điều khác biệt duy nhất đó là lớp lông không có màu sẫm như trâu rừng ở Địa Cầu mà hoàn toàn ngược lại. Dưới ánh mặt trời chiếu sáng, da của chúng bóng loáng, giống như gấm vóc mà vàng kim lam cho người khác mê mẩn.

Mà cũng vì có bộ da đẹp như vậy nên khiến cho chúng gặp họa. Bộ da của chúng dùng để may áo lông thú. Bởi vì so với giá cả của một số loại động vật khác làm áo tiện hơn rất nhiều cho nên từ xưa tới nay được một số thiếu nữ trong các gia đình giàu có yêu thích.

Mà thịt trâu rừng so với thịt trâu nhà còn ngon hơn. Vì vậy mà có giá rất cao, khiến cho người ta thường vào trong rừng săn giết. Có điều, muốn bắt được một con trâu rừng cũng không phải là chuyện dễ.

Đầu tiên, mặc dù trâu rừng sống ngoài rừng rậm nhưng luôn sống theo đàn nhỏ. Ít nhất mỗi đàn có tới mười con. Tiếp theo đó, thời điểm hoạt động của chúng mặc dù phần lớn là vào lúc hoàng hôn hoặc đêm tối, còn ban ngày thì tìm nơi thoáng mát để nghỉ ngơi. Tuy nhiên, khứu giác và thính giác của chúng rất nhạy bén. Mặc dù tính tình hiền lành nhưng khi gặp địch thì không hề sợ hãi. Nếu phát hiện có người tới gần, chúng sẽ nhanh chóng bỏ chạy. Một khi bị người bắn bị thương hoặc dồn vào đường cùng chúng sẽ trở nên hung dữ mà tấn công kẻ địch. Vì vậy mà người săn bắt trâu rừng bình thường đều là chiến sĩ dưới cấp sáu. Mặc dù không đông nhưng bọn họ cũng có kinh nghiệm săn bắn và thân thể khỏe mạnh.

Đối với những thiếu niên còn nhỏ như Pháp Phí và La Mông thì đừng nói là săn bắt một con trâu rừng, cho dù là một con động vật nhỏ hơn cũng sẽ khiến người ta kinh ngạc.

Có điều lúc này, La Mông và Pháp Phí cũng không có thời gian suy nghĩ. Cả hai nấp trong bụi cỏ, chăm chú nhìn trâu rừng đang uống nước.

Mặc dù không có nhiều kinh nghiệm đi săn lắm nhưng không có nghĩa là họ không nhận ra thực lực của trâu rừng. Hành động của chúng có chút chậm chạp, nhìn qua thì chỉ được cái xác. Hơn nữa ba con trâu này ở một chỗ với nhau rõ ràng là do yếu hơn nên bị rút khỏi đàn. Chưa nói ở đây chỉ có một con to và hai con nhỏ.

Hai người liếc mắt nhìn nhau đều thấy được trong mắt của người kia có một sự vui mừng.

- La Mông! Ba con này lạc khỏi đàn. Lần này chúng ta giàu to rồi. - Khuôn mặt nhỏ nhắn của Pháp Phí quá hưng phấn mà đỏ ửng, dường như nhìn thấy một đồng tiền chất trước mặt. Gã vui vẻ sờ mũi tên sau lưng định lấp vào cung mà bắn thì bị La Mông ngăn lại.

- Khoan hãy nhúc nhích. - Ánh mắt La Mông sáng ngời nhìn ba con trâu rừng đang uống nước rồi nhỏ giọng nói:

- Khó khăn lắm mới gặp được trâu rừng lạc đàn, không thể để cho chúng sợ hãi mà bỏ chạy.

Hắn liếm liếm đôi môi khô của mình rồi nói tiếp:

- Khoảng cách xa như vậy nếu dùng cung thì không có hiệu quả cao. Như vậy để ta đi qua cho con to kia một đòn. Còn hai con nhỏ để cho ngồi. Chẳng phải ngươi có mang theo dây thừng đó hay sao? Nếu bắt sống được thì trói chúng lại rồi mang về. Trâu rừng sống có giá cao hơn một chút. Hơn nữa, việc giết trâu rừng trưởng thành thì không sao. Nhưng con nhỏ nếu có thể để thì không nên giết...

Nói xong, hắn chẳng để cho Pháp Phí phản đối, giống như một con mèo, trườn theo bụi cỏ mà tới sát ba con trâu rừng.

Khi tới gần, hắn mới phát hiện ra hai con trâu nhỏ là hai con nghé con mới sinh chưa được lâu. Lúc uống nước, bốn chân chúng vẫn còn run run.

Con trâu rừng trưởng thành kia cũng rất yếu ớt, trên người có rất nhiều vết thương đã lên mủ. Hiển nhiên là do tụt lại phía sau, lại phải bảo vệ nghé con nên nó gặp phải nguy hiểm. Bất cứ một động vật ăn thịt nào cũng đều cảm thấy thích thú đối với một con trâu bị lạc. Chẳng biết nó trải qua bao lần chiến đấu.

Khi La Mông tới gần, con trâu vừa mới uống xong nước, vẫy vẫy cái đuôi rồi đi về phía bờ biển.

"Cơ hội tốt!"

La Mông nắm chặt thanh kiếm trong tay nhẹ nhàng đi về phía con trâu. Thanh kiếm này chính là thanh được lão Duy Nhĩ rèn nên. Mặc dù lúc săn thú dùng khảm đao có lẽ thích hợp hơn, nhưng ở trên thế giới này binh khí vốn kiếm không dễ. Hơn nữa, hắn còn gánh món nợ mấy trăm đồng bạc nên lúc này đành phải dùng thanh kiếm.

Còn chuyện lấy khảm đao từ trong không gian ra lúc này là điều không thể. Cho dù khảm đao dùng để săn thú tốt hơn nhưng đối với một người chỉ biết kiếm thuật mà nói thì sử dụng kiếm còn có thể bảo vệ bản thân.

Bởi vì La Mông là Đức Lỗ Y nên trên người có một thứ hơi thở tự nhiên. Thứ hơi thở đó không chỉ hữu dụng đối với thực vật mà còn để đánh lừa động vật rất tốt. Dù sao thì làm gì có con nào lại đi cảnh giác với thực vật? Vì vậy mà khi hắn từ trong bụi cỏ đi ra, con trâu rừng đang quy lưng lại nên không

phát hiện ra hấn.

Mãi cho tới khi hấn tới gần, nâng thanh kiếm lên để lộ ra sát ý, con trâu rừng mới phát hiện ra nguy hiểm. Nó hốt hoảng muốn tránh nhưng làm sao La Mông có thể để cho con mồi trốn thoát?

Hấn nâng kiếm lên, đâm mạnh vào thân con trâu. Binh khí sắc bén đâm vào thân trâu rất sâu. Con trâu rừng kêu lên một tiếng thảm thiết, lao thẳng về phía hấn.

La Mông hoảng sợ, vội vàng nhảy ra. Hấn có sự nhanh nhẹn nên lúc này phát huy tác dụng.

Mới nhảy được mấy bước, La Mông liền nhận ra do quá nhiều vết thương nên động tác của con trâu rừng hết sức chậm chạp, chỉ liên tục kêu lên những tiếng đau đớn.

La Mông lập tức đánh tiếp, đâm liên tục khiến cho máu tươi chảy ra đầm đìa. Cuối cùng, con trâu rừng cũng chảy nước mắt, biết rằng cái chết đã tới.

Nhìn thấy giọt nước mắt, La Mông cảm thấy động lòng. Nhưng nghĩ tới Ni Khắc, hấn lại quyết tâm đâm thẳng một kiếm vào tim của con trâu.

La Mông nhìn con trâu ngã xuống đất thì cảm thấy hài lòng với sức khỏe của bản thân do luyện tập kiếm thuật. Hấn xoa xoa mấy giọt máu trên người

Sau khi làm xong, hấn đứng dậy vừa lúc thấy Pháp Phí dắt hai con trâu rừng cười ha hả đi ra.

Sau đó hai người bận rộn lột da con trâu, đồng thời xẻ thịt cho vào mấy bao tải đã chuẩn bị trước.

La Mông cũng có suy nghĩ cho mấy thứ này vào trong không gian của mình. Nhưng lúc này hấn không có một mình. Mặc dù Pháp Phí là bạn tốt của hấn nhưng chuyện bản thân có không gian đó càng ít người biết càng tốt.

- Lần này đúng là gặp may mắn. Da lột được rất tốt. - Pháp Phí nhìn một ít thịt còn dính trên xương mà cảm thấy tiếc:

- Có lấy nốt chỗ này không?

La Mông cười vỗ vỗ vào mấy cái bao trên mặt đất:

- Đừng để ý tới nữa. Chỉ riêng chỗ này trở về đã mất rất nhiều sức rồi. Bây giờ đã là giữa trưa, chúng ta về nhanh thôi. Nếu về sớm thì có thể lấy tiền sớm, thậm chí người còn có thể được ăn một chút bánh thịt.

Pháp Phí ngẫm nghĩ thấy đúng nên không nói gì thêm.

Mỗi người dắt một con nghé, khoác một bao thịt, vui sướng mà đi về.

Nhưng nói thế nào thì lần đi săn này cũng là một thành công lớn, không có người nào bị thương. Hơn nữa đi săn lại còn bắt được trâu rừng đúng là may mắn.

Ngay cả La Mông cũng không nhận được mà lẩm nhẩm hát một số ca khúc được yêu thích ở Địa Cầu.

- La Mông! Người đang hát cái gì đấy? Nghe hay thật. - Pháp Phí đi bên hăm mộ nói:

- Có thể dạy ta hay không?

La Mông kinh ngạc nhìn gã:

- Chẳng phải từ trước đến nay người không thích hay sao?

Pháp Phí ngượng ngùng:

- Sang năm ta sẽ làm lễ trưởng thành...

- A a! Ta hiểu rồi. Tiểu tử người nghĩ tới mấy cô gái rồi đúng không? Ha ha ha! - La Mông lập tức hiểu ra liền cười ha hả.

Khuôn mặt Pháp Phí lại càng đỏ hơn. Gã thẹn quá hóa giận:

- Không dạy thì thôi.

Sau đó tức giận đi về phía trước.

La Mông nhin cười, bước tới vỗ vai gã:

- Đừng có nóng giận. Ta sẽ dạy người.

Lúc này, sắc mặt Pháp Phí mới dễ coi hơn một chút. Có điều thoáng cái gã biến sắc:

- La Mông! Vừa rồi dường như có bóng người chạy qua.

- Phải không? - La Mông thôi cười, cẩn thận nhìn quanh:

- Không có ai! Vừa rồi người có hoa mắt không?

- Có thể. - Pháp Phí cũng không dám khẳng định.

- Đúng rồi, nghe nói tiểu thư Ngã Ly Ny tốt với người lắm. Sau này, người có ý định vào làm cho giáo hội không?

Thấy ánh mắt hâm mộ của đồng bọn đang nhìn, La Mông chỉ biết vỗ đầu Pháp Phí mà cười khỏ:

- Chuyện đó và chuyện có hay không vào giáo hội l có liên quan gì với nhau? Có điều...

Trước mắt hắn hiện lên khuôn mặt xinh xắn, điềm tĩnh của Ngã Ly Ny cùng với thân thể quyến rũ:

- Tiểu thư Ngã Ly Ny quả là người rất tốt.

Pháp Phí cười ha hả, nói:

- Đừng nói là người thích tiểu thư Ngã Ly Ny đấy chứ?

Câu này nếu bình thường thì không thể nói. Dù sao, tiểu thư Ngã Ly Ny cũng là quý tộc lại là một mục sư, địa vị hơn xa đám bình dân bọn họ. Cho dù La Mông là Đức Lễ Y cũng không dám với cao.

Nhưng hiện giờ chỉ có hai người bọn họ, hơn nữa Pháp Phí muốn trêu lại nên kiếm cớ cười nhạo đối phương mà thôi.

- Nếu người có thể lấy được tiểu thư Ngã Ly Ny thì đúng là một bước lên trời. Tiểu thư Ngã Ly Ny không chỉ là một mỹ nhân mà tính cách cũng dịu dàng lại còn lương thiện. Tương lai tiểu thư lại là mục sư, chưa nói tới việc còn là con gái của linh chủ đại nhân. Người nói thật xem người có thích tiểu thư hay không?

Có điều biểu hiện của La Mông làm cho hắn thất vọng. Về mặt hắn vẫn bình tĩnh, dường như câu nói vừa rồi không hề liên quan tới mình.

- La Mông! Người không nghe ta nói hay sao? Ta nói tiểu thư Ngã Ly Ny xinh đẹp lương thiện như vậy chẳng lẽ người không thích?

La Mông vỗ đầu Pháp Phí:

- Nói gì đấy? Đây cơ bản là chuyện không thể. Chẳng lẽ người quên thân phận của tiểu thư hay sao? Cắt.

Nói xong, hắn làm một động tác khinh bỉ rồi đi nhanh về phía trước.

- Này này! La Mông từ từ chờ ta với. - Pháp Phí vội vàng nắm hai con ghê con đuổi theo.

- Người nói không thích nhưng mặt thì lại tỏ cáo a. Nói đi, nói đi! Chúng ta là bạn với nhau! Nói ra ta không cười người...

- La Mông...

Hai người vừa nói vừa đi càng lúc càng xa. Ở phía sau lưng họ để lại vô số những giọt máu trên mặt đất kéo dài tới cái túi trên lưng La Mông.

Cho tới khi hai người khuất hẳn, một người thanh niên mặc áo choàng rộng thùng thình mới xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Lửa Giận. (Thượng)

Lão sư! Đạo tự nhiên là cái?

Đây là một khoảng đất trống trong rừng rậm, xung quanh cây cối um tùm tươi tốt. Trên khoảng đất trống có mọc một số loại hoa xinh đẹp và một số loại thực vật kỳ quái. Trong không khí tràn ngập một mùi thơm của hoa. Có một cô gái xinh đẹp đứng bên một gốc cây, quan sát cẩn thận, sau đó liền bật ra một câu hỏi.

Có một trung niên nam nhân đứng bên cạnh nàng cùng quan sát thực vật lớn lên. Y khoác một chiếc áo choàng làm bằng lá cây màu xanh, trên người tỏa ra một thứ mùi dung hợp với tự nhiên.

Bên cạnh họ là một con chó to màu đen đang vui đùa với một con chó trắng.

Mọi thứ hết sức ôn hòa. Trong bầu không khí đó, nét mặt của trung niên nam tử hết sức thoải mái. Y xoa xoa đầu thiếu nữ, tò mò mà hỏi:

- Vi Ngọa! Sao đột nhiên lại hỏi câu đó?

Vi Ngọa cau cái mũi đáng yêu rồi nói:

- Bởi vì con muốn trở thành một Đức Lão Y đủ tư cách. Chẳng phải lão sư đã nói rằng muốn trở thành một Đức Lão Y đủ tư cách thì phải vâng theo đạo Tự nhiên, từ đó mà hấp thu được lực lượng của thiên nhiên trở thành của chính mình. Nhưng con không rõ lắm rốt cuộc cái gì là đạo tự nhiên, bởi vì nó quá trừu tượng.

Nói xong nàng lại cau mũi như rất buồn rầu về vấn đề này, sau đó lại nghiêng đầu nhìn lão sư của mình - Đức Lão Y Kiệt Pháp.

Đức Lão Y Kiệt Pháp nhìn đáng vẻ đáng yêu của nàng mà nở nụ cười, trong lòng có chút thương tiếc. Cuối cùng, y không nhịn được mà vò đầu cô sau đó mới lên tiếng:

- Xem ra Vi Ngọa của chúng ta cũng đã có thể tự hỏi vấn đề của mình.

Y quay đầu nhìn một khoảng xanh lục phía sau mà giảng giải một cách kiên nhẫn:

- Đạo của tự nhiên! Thực ra cũng có thể gọi là quy luật của tự nhiên. Sở dĩ phải tuân theo nó cũng là bởi vì Đức Lão Y và đạo tự nhiên có quan hệ rất mật thiết. Đầu tiên muốn trở thành Đức Lão Y phải được sự chấp nhận của tự nhiên. Mà sau khi trở thành Đức Lão Y thì càng cần phải liên tục thu lấy năng lượng của tự nhiên. Tự nhiên được chia làm hai lại, một loại là lực lượng của thực vật và một loại là lực lượng của động vật. Có thể cảm ứng được một cách dễ dàng nhất chính là lực lượng của thực vật. Nếu muốn có được lực lượng của thực vật thì đầu tiên phải được sự chấp nhận của nó sau đó gieo trồng và chăm sóc. Đó là phương pháp dễ dàng nhất để được sự chấp nhận của thực vật. Tất nhiên, nông phu gieo trồng với mục đích để thu hoạch rất khó có được sự chấp nhận của thực vật và tự nhiên để trở thành Đức Lão Y. Và vì vậy, Đức Lão Y mặc dù có thể chỉ bảo nông dân làm việc thế nào nhưng bản thân không thể làm như họ. Đó chính là lý do vì sao chúng ta phải ở trong rừng rậm. Ở trong này, chúng ta có thể gần gũi với tự nhiên. Còn lực lượng của động vật trong thiên nhiên càng nhiều thì càng thể hiện sự cân bằng, cũng có thể nói, chỉ có tổng số lượng chủng loại động vật và tự nhiên hình thành một sự cân bằng như thế đạo của tự nhiên mới đạt tới một sự hoàn mỹ, mới không bị phá hủy. Và chúng ta mới có thể từ đạo của tự nhiên mà có được càng nhiều lực lượng. Ta nói như vậy con có hiểu không Vi Ngọa?

- A! Có hiểu ra một chút thưa lão sư. - Vi Ngọa nghiêng đầu suy nghĩ rồi gật đầu.

Sau đó, Kiệt Pháp lại chỉ cho đệ tử yêu của mình làm thế nào để phân biệt thực vật, chăm sóc. Sau khi hướng dẫn xong, cả hai mới phát hiện ra mặt trời đã lên rất cao.

- Được rồi! Hôm nay tới đây thôi. - Kiệt Pháp cười nói.

Hai thầy trò cầm cái xẻng nhỏ và thùng tưới theo con đường nhỏ đi về căn phòng của Kiệt Pháp.

Kiệt Pháp là Đức Lão Y cấp năm nhưng đồng thời cũng phải trách hướng dẫn việc đồng ruộng trên trấn. Mỗi tháng có thể nhận được rất nhiều tiền lương. Y cũng có chỗ ở của mình trên trấn, nhưng vì ưa thích tiếp xúc với thực vật nên mới ở đây lâu như vậy. Vì thế mà căn phòng của y mặc dù nhỏ nhưng hết sức ngăn nắp.

Hơn nữa, trước mặt căn phòng là một con sông nhỏ, hai bên bờ sông thực vật mọc tươi tốt. Chỉ cần tới gần căn phòng có thể cảm nhận được hơi thở của thiên nhiên rất đậm.

Kiệt Pháp bỏ công cụ rồi múc một chút nước trong vát trong thùng gỗ cho vào trong chậu sau đó rửa hai tay và mặt. Cho đến khi nghe thấy một tiếng hét kinh hãi của Vi Ngọa vang lên, y mới vội vàng lau khô rồi chạy vào.

- Có chuyện gì vậy hả Vi Ngọa?

Kiệt Pháp đẩy cửa bước vào thì thấy đệ tử của mình đang cầm một tờ giấy trắng, nét mặt có chút khác lạ.

- Giáo sư! Có tin nhắn cho ngài... - Vi Ngọa đưa tờ giấy cho Kiệt Pháp.

Kiệt Pháp nhận lấy tờ giấy, ngay lập tức sắc mặt trầm xuống. Rất lâu sau, lão mới nói:

- Nếu nhưng gì trên đây nói là thật thì La Mông làm cho ta thất vọng rồi. Có lực lượng mà lợi dụng nó để làm trái với điều cấm thì sau này làm sao có thể

truyền thụ được cho hẳn thêm nhiều tri thức và lực lượng đây?

- Nhưng giáo sư! Người nhần lại...

Kiệt Pháp nhìn cái tên, nghĩ nghĩ rồi nói một cách lạnh lùng:

- Ta không cần biết người nhần là ai. Hiện tại ta chỉ muốn biết thiếu niên kia có phải làm chuyện ảnh hưởng tới vinh quang của Đức Lão Y hay không?

Nói xong, y vò tờ giấy lại, đang định vất đi thì nghĩ gì đó rồi bỏ vào trong ngăn kéo.

Mà cùng lúc đó, Pháp Phi và La Mông đã trở lại trấn cũng nhận lấy lần thu hoạch lớn đầu tiên trong đời của mình.

- Oa! Chỉ riêng chỗ thịt trâu rừng đã bán được năm mươi đồng bạc.

Pháp Phi xách túi tiền nặng trĩu, cười híp cả mắt.

Cũng không thể trách hẳn hưng phấn như vậy. Cho dù là một con trâu cái khỏe mạnh thì trong trấn nhỏ cũng chỉ cần bỏ ra một trăm đồng bạc là có thể dắt về nhà. Còn lần này, bọn họ không chỉ bắt được một con trâu rừng to kiếm được thịt và da mà còn dắt được hai con nghé con về.

Gã đứng chờ ở cửa nhà trọ Mặc Đặc. Sau khi cùng gã về, La Mông đang nói gì với Mặc Đặc. Nghe thấy tiên sinh Mặc Đặc nói rằng:

- Sau này có món ăn nào nữa thì đưa tới đây cho ta.

Nét mặt của Pháp Phi càng thêm rạng rỡ.

Còn La Mông từ biệt Mặc Đặc, đi tới vỗ vỗ vai Pháp Phi rồi nói:

- Đi cùng ta tới nhà Ni Khắc.

Sau khi để lại bốn mươi đồng bạc, hai người ra khỏi nhà Ni Khắc. La Mông lấy năm đồng bạc đặt vào tay Pháp Phi.

- Số này cho người. Mặc dù không nhiều lắm nhưng cứ tin tưởng ta. Sau này sẽ còn nhiều hơn.

Pháp Phi chỉ do dự một chút rồi nhận năm đồng bạc một cách thoải mái. Mặc dù lần đi săn này, bọn họ chủ yếu là để gom góp tài chính cho Ni Khắc nhưng sau khi đưa cho Ni Khắc phần lớn, bản thân mình lấy một chút cũng là chuyện đương nhiên. Dù sao thì đó cũng là công sức của mình.

Lúc sau, hai người lại thảo luận về hai con nghé và tấm da trâu. Cuối cùng, cả hai quyết định tạm thời Pháp Phi sẽ đưa hai con nghé về nhà chăn nuôi, còn da trâu thì tạm thời La Mông sẽ giữ chờ khi gặp được người thích hợp mới bán.

Mặt trời đã lên cao, Pháp Phi dắt hai con nghé con, vui vẻ đi về nhà. Còn La Mông thì theo thói quen từ trước đi tới thần điện.

La Mông tới vườn thảo được vội vàng làm công việc của mình rồi sau đó mới đi xem đồ ăn.

Nhìn bồn hoa trước cửa thần điện, tâm trạng của La Mông rất tốt. Vẫn như thường lệ, nữ quan sự phu nhân Tát Lâm đã chờ ở đó từ trước.

La Mông vội vàng rửa sạch tay sau đó giúp đỡ bụng thức ăn lên.

Mọi việc vẫn như thường ngày, chỉ có điều từ khi La Mông trở thành Đức Lão Y, hẳn bắt đầu có tư cách được ăn bánh mì trắng.

- Cảm tạ nữ thần đã ban thực vật cho chúng ta. - Cũng vẫn như thường lệ, đầu tiên là cảm ơn nữ thần, sau đó mới bắt đầu ăn.

Bởi vì nhà của Nam tước đại nhân có khách quý nên hôm nay nhị tiểu thư Ngã Ly Ny cũng không đến thần điện. Chỉ có người vẫn ở bên cạnh Ngã Ly Ny là mục sư Đặc Ni Tư lại xuất hiện.

Trong ánh mắt khác lạ của mục sư Đặc Ni Tư, La Mông vội vàng ăn món ăn rồi quyết định tới thư viện của thần điện để đọc sách.

Khi hẳn sắp tới gần thư viện thì có một người ở phía sau cất tiếng gọi. La Mông quay lại nhìn thì thấy đó chính là Đức Lão Y Kiệt Pháp.

Hắn vội vàng đi tới, cung kích hỏi:

- Lão sư! Ngài tìm tôi có việc gì?

Kiệt Pháp nhìn hẳn một cách thân nhiên rồi hỏi luôn vào vấn đề:

- Nói cho ta sáng hôm nay có phải người đi săn bắt trâu rừng hay không?

La Mông sững sờ, nghĩ thầm tại sao lão sư lại biết được. Có điều hẳn cũng không nghĩ tới chuyện giấu diếm nên thừa nhận một cách thẳng thắn:

- Đúng vậy thưa lão sư! Sáng hôm nay đúng là con và Pháp Phí vào rừng săn bắt trâu rừng. Bởi vì gần đây chúng con quá cần tiền cho nên...

- Giới lắm! Không cần nói nữa. - Kiệt Pháp đột nhiên quát lên.

Thấy La Mông kinh ngạc nhìn mình, Kiệt Pháp cố gắng kìm chế cơn giận mà nói:

- Không cần phải nói lý do nào nữa. Dù sao thì ngươi cũng đã đi săn giết trâu rừng đúng không? Lần trước khi Ni Khắc bị thương, ta đã nói với ngươi về sau không được làm việc đó nữa. Nhưng bây giờ, ngươi không chỉ đi săn mà lại còn bắt giết trâu mẹ và nghe con. Chẳng lẽ ngươi không biết rằng làm một Đức Lỗ Y phải gần gũi với tự nhiên và không được phá hoại sự cân bằng của nó hay sao? Đặc biệt là vì lợi ích riêng của bản thân?

"Chuyện này..." La Mông cũng hiểu đối với một Đức Lỗ Y mà nói thì đúng là không ổn. Nhưng xét về phương diện khác thì hẳn làm vậy cũng chỉ vì sự sống của Ni Khắc mà thôi.

La Mông vốn vô cùng tôn kính đối với lão sư vì vậy mà hẳn mở miệng giải thích:

- Lão sư! Chúng con làm vậy cũng là vì bắt đắc dĩ. Tình hình của Ni Khắc ngài cũng đã biết. Hơn nữa, hẳn còn phải có dinh dưỡng để tẩm bổ, lại còn phải trả nợ.

- Bắt đắc dĩ? - Kiệt Pháp tức đến mức không nói được nên lời. Y cũng không thêm để ý tới những gì nhấn trên giấy về đủ mọi hành động độc ác của La Mông có phải là thật hay không.

Dù sao thì nói cho cùng, thiếu niên bản cùng hèn mọn này cũng không thực sự là đệ tử của y. Vì vậy mà với việc hẳn làm ô nhục thân phận và vinh quang của Đức Lỗ Y, Kiệt Pháp không thể chấp nhận nổi.

- Được rồi! Nếu ngươi có nhiều nỗi khổ như vậy thì từ bây giờ trở đi, ngươi không cần phải tới gần ta nữa. Từ nay về sau, ta không muốn gặp ngươi.

Phản ứng của Kiệt Pháp hoàn toàn nằm ngoài suy nghĩ của La Mông.

Y nói ra câu đó hết sức kiên quyết và tuyệt tình không cần quan tâm tới tình thầy trò giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Lửa Giận (Hạ)

La Mông nhìn vị Đức Lỗ Y đang nổi giận không thêm liếc nhìn hẳn mà cười khỏ.

"Chỉ vì nguyên nhân này mà đuổi mình đi hay sao?"

Mắt thấy Kiệt Pháp đi tới góc rẽ, cảm giác mất mát trong lòng La Mông càng lớn.

Mặc dù chỉ là một người từ thế giới khác xuyên qua rồi phụ và người thiếu niên này, cũng có thể nói là một linh hồn hoàn toàn mới. Nhưng với những trí nhớ mà hẳn nhận được thì trước kia La Mông đối với vị lão sư Kiệt Pháp phần lớn là cung kính. Không chỉ là do việc học tập mà thực tâm hẳn hết sức tôn kính lão sư.

Nhưng trong trí nhớ thì từ trước đến giờ, vị lão sư này luôn giữ một sự ôn hòa với La Mông. Cho dù La Mông có cố gắng đến đâu thì y cũng chỉ hơi chỉ dạy một chút mà không thực sự nhiệt tình. Để cho Kiệt Pháp thực lòng dạy dỗ chính là cô bé kia.

Có thể nói thế giới này cấp bậc thực sự là được để ý quá sâu. Nếu không có địa vị và thực lực mà muốn có được tình thầy trò là điều cực khó.

Ngay lập tức, La Mông bật cười. "Không được bước vào phạm vi quyền lợi của Kiệt Pháp? Không biết là rộng bao nhiêu? Là căn phòng nhỏ của y hay là cả khu rừng rậm bên ngoài?"

Nếu chỉ là căn phòng nhỏ của Kiệt Pháp thì còn có thể chấp nhận được. Cùng lắm thì hẳn tự tìm tư liệu rồi bản thân tiến hành học tập. Cho dù có nhiều rắc rối, khó khăn nhưng cũng còn có thể được.

Nhưng nếu ngay cả khu rừng rậm cũng không được đi thì toàn bộ kế hoạch trước đây của hẳn bị rối loạn.

Nghĩ tới đây, ánh mắt của La Mông trở nên âm trầm. Suy nghĩ một chút, hẳn bỏ qua rồi dự định tiếp tục tới thư viện xem sách.

Nhưng khi hắn vừa mới bước lên bậc thềm của thư viện, đang định đẩy cửa đi vào thì một bóng người chột chặn trước mặt hắn.

- La Mông! Hóa ra ngươi làm trái với lời dạy của Kiệt Pháp và pháp tắc của Đức Lỗ Y? - Một âm thanh lãnh đạm vang lên. Người nói chuyện đúng là mục sư Đặc Ni Tư vẫn bám theo sau đuôi hắn nên thấy tất cả mọi chuyện. Y dùng một giọng tức nuối:

- Ta thấy rằng ngươi nên về suy nghĩ lại. Ngươi không cần phải tới đây nữa. Khi nào được tiên sinh Kiệt Pháp tha thứ thì ngươi tới đây cũng không muộn.

Vào lúc mà La Mông ngẩng đầu lên, gã mục sư liền quan sát phản ứng của hắn.

Nhưng khiến cho gã thất vọng đó là không thể nhìn thấy một chút nào sự tuyệt vọng trên nét mặt đó.

Gã không ngờ được đối phương lại ẩn giấu cảm xúc sâu như vậy. Bản thân tên thiếu niên này vừa rồi còn bị một cú sốc như thế. Vậy mà trong trường hợp nào hắn cũng làm cho sự chế giễu của mục sư Đặc Ni Tư trở nên vô dụng.

Điều này khiến cho sắc mặt của mục sư Đặc Ni Tư càng trở nên âm trầm.

La Mông cũng đồng thời quan sát đối phương. Đối với thái độ căm thù của vị mục sư với mình, La Mông cũng biết nguyên nhân. Vị mục sư này từ năm mười chín tuổi được thần điện phái tới đây. Trong mười năm qua, cấp bậc của y đã đạt tới cấp bốn. Tốc độ có thể nói là bình thường. Nhưng như thế cũng đủ khiến cho y phải từ bỏ ý định chiếm đoạt nhiều của cải. Còn tới nay y đã hai chín tuổi nhưng vẫn chưa kết hôn với người nào, hiển nhiên là chú ý tới nhị tiểu thư của nam tước đồng thời cũng là mục sư cấp một của thần điện - Ngã Ly Ny.

Chuyện này gần như tất cả mọi người trong thần điện đều biết, cũng chẳng ai cảm thấy bất ngờ. Dù sao thì trên thế giới này, mục sư không phải là thể tập, mặc dù được hưởng sự tôn sùng của mọi người và phú quý nhưng không thể bảo đảm phú quý cho con cháu. Chỉ duy có quý tộc mới có thể kế thừa được vinh quang đó. Vì vậy mà càng làm cho mục sư Đặc Ni Tư không từ bỏ ý đồ đòi với Nam Tước. Mà đối với chuyện Mục sư Đặc Ni Tư theo đuổi con gia mình, Nam tước La Tập Tư cũng biết nhưng cũng không có quá phản đối, vẫn để cho y có sự ảo tưởng được dựa vào quý tộc.

Chỉ tiếc rằng Ngã Ly Ny không ưa mục sư Đặc Ni Tư, ngoại trừ công việc, những lúc bình thường cơ bản là không có ý gì khác.

Cho dù mục sư Đặc Ni Tư tạo ra vô số trường hợp nhưng tiểu thư Ngã Ly Ny vẫn giữ thái độ hết sức ôn hòa với y. Vậy mà cô lại để ý tới một tên La Mông chỉ là một tên tiểu nhị ở cửa hàng, trong mắt mục sư Đặc Ni Tư, hắn liền trở thành một tên thiếu niên dễ tiện.

Điều này khiến cho mục sư Đặc Ni Tư ghen tị. Vào lúc này, mặc dù y vẫn giữ lấy sự bình thản nhưng trong ánh mắt không giấu được sự lạnh lẽo và khoái trá.

Mặc dù La Mông không muốn đắc tội với mục sư Đặc Ni Tư nhưng trong tình hình hiện tại, hắn chỉ biết bảo vệ quyền lợi của mình. Nghĩ một chút, hắn liền nói:

- Tiểu thư Ngã Ly Ny có biết chuyện này không?

Nghe hắn nhắc tới tiểu thư Ngã Ly Ny, sắc mặt mục sư Đặc Ni Tư lập tức trở nên khó coi:

- Trước mắt tiểu thư Ngã Ly Ny tập trung tu hành. Nhưng ta tin rằng, cô ấy sẽ đồng ý với quyết định của ta.

Nói xong, y liền làm một cái động tác mời ra ngoài.

Hắn biết trong tình hình này có tranh luận cũng không được ích gì. Bản thân chỉ là một Đức Lỗ Y cấp một làm sao có thể đối kháng với nhân viên thần điện. Vì vậy mà hắn xoay người rời đi.

Nhìn hắn rời khỏi, mục sư Đặc Ni Tư vẫn đứng đó mà nở nụ cười lạnh.

Có câu nói, tiếng tốt chưa ra, tiếng xấu đã xa ngàn dặm.

Khi La Mông trở lại trên trấn, gần như tất cả đều biết thiếu niên này chọc giận Đức Lỗ Y Kiệt Pháp nên bị đuổi.

Đi trên đường, bị mọi người chỉ trích, lần đầu tiên La Mông cảm nhận được thế nào là mất tự nhiên.

Mới rào bước tới cửa nhà trọ Mặc Đặc, ánh mắt của đám khách bên trong liền tập trung về phía hắn.

Lần này hoàn toàn khác với lần trước khi hắn có được thân phận Đức Lỗ Y cấp một. Ánh mắt tất cả nhìn hắn không còn có sự tôn trọng, chỉ có một sự tò mò và vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

- La Mông! Chuyện kia có thật hay không? Ngươi thực sự xảy ra xung đột với Đức Lỗ Y Kiệt Pháp?

Người đầu tiên lên tiếng chính là đoàn trưởng đoàn Dong Binh Hải Ngõa Duy vẫn thường xuyên tới đây. Hắn tò mò nhìn La Mông từ đầu tới chân, hiển nhiên là không hiểu thiếu niên này làm gì mà lại làm cho Đức Lỗ Y Kiệt Pháp tức giận.

La Mông cười khỏ, nói:

- Vâng! Là do ta sẵn bán trâu rừng nên làm cho lão sư tức giận. - Vì không muốn mọi người suy nghĩ linh tinh, hấn nói thẳng ra nguyên nhân chính.

- Chính là con trâu rừng mà người bán cho ta đấy sao? - Mặc Đặc từ trong phòng đi ra, tò mò hỏi.

La Mông gật đầu.

Ngay lập tức, tất cả liền quay vào bàn tán với nhau.

Chẳng qua, La Mông cũng không có tâm trạng nghe xem họ đồng tình hay vui sướng. Hấn thăm nghĩ tìm một chỗ yên tĩnh để suy nghĩ.

Đúng lúc này, Pháp Phí xuất hiện ở cửa nhà trọ.

- La Mông! Đi ra đây. - Pháp Phí vẫy hấn.

La Mông mượn cơ hội đi ra khỏi nhà trọ. Vừa ra khỏi cửa, hấn liền thở dài một hơi, sau đó lập tức thấy Pháp Phí đang lo lắng nhìn mình.

- Sao lại nhăn nhó như vậy? Chỉ bị người ta đuổi thôi mà. - Hấn vỗ vỗ vai đồn bọn:

- Mặc dù chúng ta chỉ trông cậy vào việc săn thú để kiếm món ăn nhưng cũng đủ sinh sống trong thời gian ngắn.

- La Mông! Ta đang định nói chuyện này. - Nét mặt của Pháp Phí hết sức phức tạp:

- Vừa rồi khi ta dắt trâu về thì gặp đại nhân Ba Tạt Ti. Ngài nói rằng ở trong trấn không cho phép được tự ý bán trâu rừng. Vừa rồi coi như xong, sau này không được lặp lại.

- Người nói cái gì? - La Mông hơi giật mình. Nếu như lúc bị trục xuất khỏi thần điện, hấn chẳng có gì kinh hoàng thì bây giờ khi nghe Pháp Phí nói hấn thực sự kinh ngạc:

- Y thực sự nói vậy?

Ấn tượng đối với vị quan thuế vụ Ba Tạt Ti, La Mông vẫn còn nhớ rõ lần chúc mừng trở thành Đức Lỗ Y. Cái khuôn mặt luôn cười cười của người trung niên đó đã để lại ấn tượng cho La Mông. Mặc dù hấn từng nghe hai vợ chồng Mặc Đặc bàn luận với nhau về người đó nhưng La Mông cứ nghĩ đối phương cũng không có quá nhiều sự ảnh hưởng tới mình.

Nhưng hôm nay lại khác, tên quan thuế vụ đó lại cố tình làm khó dễ họ. Cho dù thế nào thì cũng không thể không cho phép tự do mua bán. Ở trên trấn, thường nhân tiến hành mua bán đồ ăn chưa hề gặp người nào bị quan thuế ngăn cản.

La Mông nghĩ tới đây liền nói với Pháp Phí:

- Như vậy chẳng phải là hấn không cho phép mua bán trâu rừng hay sao? Hai con ghé kia bây giờ cứ tạm nuôi ở nhà người. Chờ một thời gian nữa xem tình hình rồi nói sau. Cùng lắm thì cho nhà các người. Điều chúng ta phải làm bây giờ là phải xử lý tấm da trâu này trước.

Pháp Phí suy nghĩ thì bây giờ tạm thời thì có thể làm như vậy. Con ghé con mục tiêu quá lớn, không dễ mang theo như tấm da trâu.

Hai người thảo luận xong liền quyết định bán tấm da cho cửa hàng da trong trấn. Sau khi thuyết phục Pháp Phí đi về trước. La Mông một mình đi tới cửa hàng da. Sau khi quan sát không thấy ai, hấn mới lấy tấm da trâu ở trong không gian ra ngoài, bỏ vào trong bao rồi mới đi vào cửa hàng.

Điều khiến cho La Mông hài lòng đó là chủ cửa hàng cho giá rất hợp lý. Hai bên đang chuẩn bị giao dịch thì đột nhiên có một người từ ngoài đi vào.

- La Mông! Chẳng lẽ vừa rồi không ai nói cho người biết việc mua bán da trâu một mình như thế này là không được hay sao? - Quan thuế vụ Ba Tạt Ti vừa cười lạnh vừa bước từ bên ngoài vào.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đạo Tặc (Thượng)

Bởi vì đám quan viên trong trấn nhỏ có quan hệ họ hàng với Nam Tước lĩnh chủ đại nhân cho nên ngoài uy quyền, bọn họ vẫn luôn uy hiếp với cư dân của trấn nhỏ.

Vì vậy mà thấy nét mặt của quan thuế vụ Ba Táp Ti cau có từ bên ngoài đi vào, những người trong cửa hàng da liền vội vàng đi ra ngoài.

Nhưng bọn họ cũng không rời khỏi ngay mà tụ tập ở gần đó, tò mò quan sát xem mọi chuyện như thế nào, đồng thời chỉ trích bàn tán xôn xao. Dù sao thì một thiếu niên vừa mới trở thành học đồ Đức Lỗ Y rồi lại đắc tội với Đức Lỗ Y Kiệt Pháp, nên La Mông nhanh chóng trở thành tâm điểm của mọi người ở tất cả các nơi.

Hiện giờ, ngay cả quan thuế vụ Ba Táp Ti cũng gây rắc rối cho hắn thì mọi người lại càng thêm tò mò.

La Mông xoay người nhìn lại. Người đàn ông trung niên kia liền mỉm cười:

- La Mông! Cái tên thiếu niên Pháp Phí không chuyển lời cho ngươi hay sao? Nếu như không thì ta cũng xin nhắc lại với ngươi một lần này là trong trấn không cho phép mua bán trâu rừng. Lần này ngươi nghe rõ chưa?

- Vâng thưa tiên sinh Ba Táp Ti! Ta đã hiểu. Hơn nữa vừa rồi tôi cũng gặp Pháp Phí cũng nghe nhắc lại lời của ngài. Vì vậy mà tôi không có ý định bán hai con nghé kia đi, chỉ nghĩ là xử lý tấm da của nó cho xong. Tiên sinh Ba Táp Ti! Như vậy cũng không được hay sao? - La Mông cung kính hỏi.

- Đúng vậy! Không được! Người trẻ tuổi, không nên có ý đồ lợi dụng. Chuyện của ngươi, ta đã được nghe người của thần điện nói. Chẳng phải là do ngươi làm bậy hay sao? Được rồi! Ta nói tới đây thôi. La Mông! Căn cứ vào luật thuế ở trấn, buôn bán trâu rừng một mình sẽ bị tịch thu. Ngươi chưa giao dịch thành công, vậy tịch thu da của ngươi. - Quan thuế vụ Ba Táp Ti không còn có sự hiền lành như lúc trước mà chỉ có một thái độ giải quyết công việc chung.

- Luật thuế của trấn? - La Mông cảm thấy nao nao. Nếu như hắn nhớ không lầm thì trong trấn không hề có luật thuế. Tất nhiên nói cũng chẳng có gì làm bằng chứng. Mà một cách chính xác thì trong cái trấn này tất cả luật pháp đều tới từ người quản lý của nó. Ngoại trừ luật pháp quy định của quốc gia về các loại thuế, còn phần lớn những loại thuế khác sẽ do Nam tước đại nhân quyết định. Chuyện cấm mua bán trâu rừng một mình cũng chỉ là do quan thuế vụ nói. Nhưng hắn chỉ là một thiếu niên không quyền không thế thì làm sao mà có khả năng chống đối? Ít nhất thì hiện tại không có.

- Được rồi! Tiên sinh Ba Táp Ti. Nếu trong trấn cấm mua bán trâu rừng và da của nó thì tôi tình nguyện bị phạt. Vì sau không dám tái phạm nữa. Da trâu xin đưa cho ngài.

Hoàn toàn nằm ngoài dự đoán của Ba Táp Ti, trước sự gây khó dễ của y, La Mông cũng không cố gắng cưỡng lại. Mặc dù nếu hắn có phản đối thì cũng không làm được chuyện gì nhưng sự bình tĩnh của La Mông khiến cho gã quan thuế vụ phải kinh ngạc.

- Nếu không có chuyện gì thì tôi xin đi trước. Tiên sinh Ba Táp Ti! Hẹn gặp lại. - La Mông bình tĩnh đưa tấm da trâu cho Ba Táp Ti sau đó từ biệt rồi đi ra ngoài.

Sự bình tĩnh đó cùng với sự khiêm tốn khiến cho Ba Táp Ti phải nheo mắt. Gã theo thói quen sờ sờ chiếc nhẫn đeo trên tay, ánh mắt phức tạp nhìn người thiếu niên đang đi xa.

- Quyết định này có phải là sai lầm hay không? - Gã thì thầm nói với bản thân.

Mặc dù La Mông xuất thân chỉ là một thiếu niên thấp hèn, cũng chỉ là Một Đức Lỗ Y cấp một nhưng dựa vào thiên phú mới mười sáu tuổi của hắn cùng với tính tình trưởng thành hơn bạn cùng lứa thì chỉ sợ sau này...

Mặc dù do gần gũi với tiểu thư Ngã Ly Ny làm cho mục sư Đặc Ni Tư mất hứng, sau đó bị thần điện chèn ép. Nhưng dù sao thì hiện tại hắn cũng là một Đức Lô Y, lại còn trẻ như vậy...

Nghĩ tới đây, vị quan thuế vụ vốn từ trước vẫn gió chiều nào theo chiều đấy chợt trở nên trầm tư... Nếu đã cố tình làm khó hắn mà không làm cho hắn chui xuống bùn đen thì sau này chắc chắn là mối họa.

Trong lúc Ba Táp Ti còn đang suy nghĩ thì La Mông lại một lần nữa bước vào trong rừng rậm.

Tháng mười một, thực vật ở trong thần điện vẫn sinh trưởng một cách mạnh khỏe nhưng cây cỏ trong rừng đã bắt đầu héo úa.

La Mông lấy từ trong sừng Thần Nông ra một chiếc bánh mì khô vừa ăn vừa đi, đồng thời sắp xếp những suy nghĩ.

Bản thân hắn không có tiền, lại gây chuyện ầm ỹ với Đức Lô Y Kiệt Pháp, chưa nói còn nợ y ba trăm đồng bạc có lẽ phải nhanh chóng trả lại. Hơn nữa, một số những chi phí khác khiến cho lúc này hắn phải cần tới bốn trăm đồng bạc. Có thể nói là trước mắt rất khó vượt qua cửa ải này.

Hơn nữa, vừa rồi quan thuế vụ Ba Táp Ti cố tình gây khó dễ khiến cho La Mông cảm thấy lo lắng. Nếu như hắn không nhìn nhầm thì người đàn ông trung niên luôn cười nói đó chính là một người nham hiểm, bình thường nếu không có việc gì thì không sao. Nhưng chỉ sợ chuyện vừa rồi, bên trong còn có bàn tay của những người khác.

"Là....kiệt Pháp hay sao? Không! Khả năng này không cao. "

La Mông lắc đầu.

Mặc dù vị Đức Lỗ Y đó từ trước đến nay vẫn ôn hoà đối với hân nhưng hiện giờ lại đuổi hân đi một cách dứt khoát. Nhưng tổng thể mà nói, Kiệt Pháp cũng không phải là một người ác.

"Như vậy là mục sư Đặc Ni Tư hay sao? Người này vẫn nhìn hân không thuận mắt. " La Mông suy nghĩ một chút thì thấy rất có khả năng này.

"Hoặc có thể có một kẻ tiểu nhân nào đó không vừa mắt với bối cảnh một người như hân leo lên theo con đường Đức Lỗ Y? Khả năng này cũng có thể có. " Hân âm thầm suy nghĩ.

"Như vậy, chúng định làm như thế nào? Cấm hân mua bán trâu rừng? Nếu như thế hân vẫn có cách xử lý. Tối thiểu thì luật pháp trong trấn không cấm buôn bán được thảo? Không được mua bán động vật thì mình có thể kiếm và nuôi trồng thực vật thì cũng không bị chết đói." Chỉ có điều tốc độ kiếm tiền sẽ chậm hơn so với việc bán trâu rừng rất nhiều.

La Mông trầm nghĩ mà chán nản. Có điều, hân đối với cái trấn nhỏ này cũng không có quá nhiều tình cảm. Nếu bị áp bức xa lánh quá thì hân sẽ đi. Dựa vào một chút vũ kỹ và kiến thức của bản thân thì bắt đầu lại ở một chỗ khác đối với hân cũng là chuyện bình thường. Chỉ có điều như vậy trên người sẽ mang một cái tội trốn nợ.

Vì vậy mà sau khi ăn xong bánh mì, La Mông bắt đầu tìm kiếm thực vật không có trong không gian.

Tâm trạng của hân cũng từ từ bình tĩnh trở lại, thưởng thức cảnh đẹp xung quanh. Trên đường đi, hân còn bắt một con thỏ hoang rồi tìm một chỗ đất trống để nước.

Mất thấy trời tối dần, hân liền bỏ nửa con thỏ vào trong không gian rồi đứng dậy trở về.

Vừa mới đi vào trong trấn thì có một người đột nhiên cản hân:

- Xin chào! Xin hỏi người có phải là La Mông không?

- Đúng là tôi! Xin hỏi người là ai? - La Mông dừng lại nhìn từ đầu xuống đến chân người trước mặt.

Đây là một người trung niên vóc người thấp bé, tóc thưa, quần áo bình thường. Gương mặt gầy yếu vàng vọt, dường như người này mới xuất hiện nên cho dù có gặp trên trấn nhưng cũng ít thấy ra ngoài vì vậy mà không để lại nhiều ấn tượng cho La Mông.

- Ha ha! Là thế này. Ta là Tiệp Khắc của công hội Đạo tặc. Hội trưởng của chúng ta có việc muốn bàn với người. - Người nam nhân đó tới trước mặt La Mông rồi thấp giọng nói.

La Mông nhíu mày:

- Công hội đạo tặc?

Trong trí nhớ của La Mông cũng không có nhiều về cái công hội này.

Tiệp Khắc thấy La Mông suy nghĩ liền vội vàng nhỏ giọng giới thiệu:

- Công hội đạo tặc thường hoạt động trong các thành trấn lớn, nên trong trấn này không có. Chúng ta cũng mới thành lập một phân hội của công hội Đạo Tặc ở đây. Ta là thành viên của công hội. Lần này tới đây là tìm người để thương lượng việc mua bán..

Nói xong, y lại nhìn xung quanh rồi thấp giọng nói:

- Nghe nói người săn được trâu rừng đúng không?

- Đúng vậy! - Ngay lập tức La Mông trở nên cảnh giác:

- Chuyện này có liên quan gì tới việc các người tìm ta?

Tiệp Khắc cười ha ha, nói:

- Tất nhiên là có liên quan. Ta còn nghe nói rằng các người mặc dù săn được trâu rừng nhưng lại bị cấm mua bán trong trấn. Phân hội trưởng của chúng ta tìm người chính là vì chuyện này. Cúng ta muốn mua trâu rừng của người. Hơn nữa...

Hân lại nở nụ cười thật tươi:

- Nếu sau này người có thể săn được trâu rừng hay các loài động vật nào khác thì chúng ta đều mua hết. Thế nào? Nếu cảm thấy hứng thú thì tới công hội một chuyến với ta.

Mặc dù người này tạo cho hân một cảm giác không tin tưởng lắm nhưng nếu chuyện mua bán này có thể thành công thì hân có thể nhanh chóng giải quyết được tình trạng trước mắt. La Mông nghe thế cũng động tâm. Vì vậy mà trước sự khuyên bảo của Tiệp Khắc, cuối cùng hân quyết định đi xem.

Phân hội của Công hội Đạo Tặc trong trấn được đặt ở một nơi hẻo lánh, nằm ngay bên ngoài trấn. Đó là một căn phòng đá ở trong khu rừng.

Người nói chuyện là ăn với hấn là một người trung niên, nhưng ấn tượng của y tốt hơn nhiều so với Tiếp Khấp. Thậm chí so với người bình thường còn trung hậu hơn một chút. Một người như vậy mà làm đạo tặc, thậm chí lại còn là hội trưởng khiến cho La Mông cảm thấy khó tin. Chỉ khi nói chuyện với hấn, ánh mắt của người đó thì thoáng lại lóe lên một ánh nhìn sắc bén khiến cho La Mông biết y cũng không phải là một người hiền lành.

Việc đàm phán mua bán hết sức thuận lợi. Chỉ có điều, cái giá đối phương đưa ra rất thấp. Nhưng cũng nằm trong tính toán của La Mông. Dù sao thì hiện giờ cơ bản là không thể bán được trâu rừng, nếu đối phương còn đưa ra giá cao hơn thì hấn phải thực sự cân nhắc xem ở đây có âm mưu gì hay không.

Mặc dù như vậy thì khi đàm phán sắp kết thúc, La Mông nhân dịp đối phương không chú ý liền lấy một cái máy nghe trộm ở trong không gian mà gắn dưới bàn. Cái máy nghe trộm này được mua ở thế giới trước, mặc dù không phải là sản phẩm cao cấp nhưng cũng có thể phóng to âm thanh. Chẳng biết là có thể dùng được ở đây hay không.

Đám đạo tặc nhận được một mối buôn bán có lời đang cảm thấy vui vẻ nên không nhận ra hành động của La Mông.

Chúng càng không thể phát hiện được có một vật thể bằng kim loại to chừng một cái cúc áo được gắn dưới mặt bàn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 24: Đạo Tặc (Hạ)

Hoàng hôn buông xuống, ánh trăng từ từ phủ trên mặt đất. Không gian tràn ngập một bầu hơi thở yên tĩnh.

Lúc này đã vào giờ cơm chiều. Cư dân trên trấn phần lớn đã xong một ngày làm việc, về nhà ăn cơm. Đường cái huyền ảo lập tức trở nên trống trải.

Vào lúc này, có hai thiếu niên một trước một sau bước đi trên đường cái. Dưới ánh trăng sáng, cả hai đi qua một con đường nhỏ tới một bãi đất trống bên ngoài trấn. Đây là địa đạo của công hội Đạo Tặc. Hiện giờ do vì chuyện mua bán trâu rừng nên họ giới thiệu cho La Mông biết làm chỗ đưa hàng.

Lúc này, cánh cổng của trấn đã đóng không thể ra ngoài được.

- La Mông! Thực sự mỗi con chỉ được có ba mươi đồng bạc hay sao? - Thiếu niên đi sau có dáng người cường tráng hơn so với bạn cùng lứa một chút, ước chừng mười lăm mười sáu tuổi. Đó chính là người bạn tốt Pháp Phí của La Mông. Gã lớn hơn La Mông mấy tháng, những cơ bắp trên thân thể đang bắt đầu phát triển.

Một con nghe con giá ba mươi đồng bạc mặc dù không cao nhưng so với tổng thể thì cũng không thấp lắm. Dù sao, sau này còn có thể đổi lấy tiền. Trong suy nghĩ của Pháp Phí thì lần mua bán này coi như có lãi.

La Mông đi trước thì trầm mặc. Nghe Pháp Phí nói vậy hấn cũng không dừng lại, chỉ quay đầu lại liếc mắt nhìn đồng bọn một cái rồi sau đó nói:

- Có khả năng.

Có lẽ do máy nghe trộm quá đơn giản nên mặc dù có thể sử dụng ở thế giới này nhưng cũng không được quá xa. Khi trở lại trên trấn thì không nghe được rõ lắm, hơn nữa ban ngày tiếng ồn quá nhiều.

Lần này, hấn muốn nghe xem nên mới thông qua địa đạo để đi ra ngoài. Nói đi nói lại, không ngờ trong trấn lại có một con đường như thế này. Không biết bọn đạo tặc đã đào bao giờ.

Lần này hợp tác với công hội đạo tặc, La Mông cũng không giấu Pháp Phí. Sở dĩ hấn hẹn gã ra đây là để giải thích chuyện này. Một trong những nguyên nhân là lần đi săn trâu rừng có một phần của Pháp Phí. Nếu như không nói rõ thì không được. Nguyên nhân thứ hai là hiện nay La Mông rất đơn bạc, điều hấn cần nhất là đồng bọn có thể gánh vác nguy hiểm, có thể cùng với hấn bàn bạc.

Hiện tại Ni Khắc vẫn còn đang dưỡng bệnh. Từ khi được La Mông đưa cho bốn mươi đồng bạc, gia đình nhà Ni Khắc đã tốt hơn rất nhiều. Việc ăn uống của gã cũng có thêm dinh dưỡng. Mặc dù cho tới nay cũng mới chỉ có thể từ đi ra ngoài nhưng sự hồi phục cũng vượt ra ngoài sự tưởng tượng của mọi người. Chỉ có điều vắng mặt Ni Khắc hiện giờ Pháp Phí và La Mông ngồi với nhau có chút nặng nề.

- Có khả năng là như thế nào? Chẳng phải các ngươi đã bàn bạc rồi hay sao? - Mặc dù Pháp Phí không thông minh bằng La Mông nhưng cũng nhận ra sự lo lắng của người bạn tốt. Gã đau đầu không hiểu mọi việc đã bàn bạc xong tại sao vẫn không làm cho người bạn thân của mình vui vẻ.

La Mông tìm một bụi cỏ mềm rồi ngồi xuống, Pháp Phí cũng ngồi xuống theo.

- Không biết tại sao ta cứ có cảm giác lo lắng, dường như có điểm gì đó không bình thường.

- Ha ha! Là chuyện này sao? Ta cũng có nghe nói tới công hội Đạo tặc. Người ở trong đó đều là người thấy tiền là sáng mắt. Vì tiền họ có thể làm bất cứ điều gì. Có được người mua trâu rừng, người phải vui mới phải chứ? Nếu lần này có thể hợp tác thì sau này kiếm tiền cũng dễ dàng hơn. Thân thể của Ni Khắc muốn hồi phục như trước mà không có tiền thì không thể. Hơn nữa hiện giờ quan hệ của người với đại sư Kiệt Pháp như vậy nhất định là phải suy xét tới cuộc sống sau này một chút.

Còn có một câu nữa nhưng Pháp Phí không nói đó là gã muốn trở thành một chiến sĩ. Mà để đạt tới chiến sĩ cấp năm làm cho gia đình đang xuống dốc tái hiện sự vinh quang thì cũng cần phải có đủ tiền. Có tiền là có thể tìm được minh sư chỉ dạy. Có tiền là có thể đi ra thế giới bên ngoài để rèn luyện...

- Có lẽ ta đã suy nghĩ quá nhiều. Vậy đi! Ngày mai người dắt ghé con ra ngoài trấn chờ ta. Ta hẹn với họ giao dịch ở ngoài trấn. - La Mông vỗ vỗ vào bả vai Pháp Phí, tự nhủ có lẽ đã suy nghĩ quá nhiều. Dù sao thì hắn cũng chỉ là một thiếu niên, không có quyền thế. Hiện giờ ngay cả việc được ra vào thần điện cũng bị tước đoạt. Nếu chỉ muốn làm cho hắn trở lại như cũ, bọn họ hoàn toàn làm được. Nhưng trong tình hình như thế này, ai biết còn có trăm phương ngàn kế nào đối phó với mình?

Nghĩ tới thần điện, La Mông lập tức nghĩ tới tiểu thư Ngã Ly Ny. Vào ngày qua, hắn từng mấy lần tới cửa thần điện nhưng chưa từng một lần được nhìn thấy người thiếu nữ giống như thiên sứ đó. Không biết là cô đã nghe nói tới chuyện của hắn hay chưa...

- Ai! Thật sự là ta suy nghĩ loạn từ lúc nào. - La Mông cố gắng tỉnh táo lại. Hắn lắc lắc đầu như thể nhìn thấy bản thân càng lúc càng xa người thiếu nữ đó.

- La Mông! Người lắm bả cái gì đấy? - Pháp Phí ngồi bên không hiểu gì mà nhìn hắn.

La Mông cười cười:

- Không có chuyện gì.

Đang định nói chuyện tiếp thì đột nhiên từ chiếc micro nhỏ xíu nhất trong lỗ tai vang lên những âm thanh ồn ào.

La Mông giật mình, giơ tay bảo Pháp Phí chờ một chút. Rồi sau đó, dưới ánh mắt khó hiểu của Pháp Phí, hắn tập trung vào những âm thanh đó.

- Ha ha ha! Hoan nghênh! Hoan nghênh! Đúng là khách quý.

Một loạt những âm thanh loạt soạt vang lên, sau đó âm thanh trở nên rõ ràng. Đầu tiên là La Mông nghe thấy âm thanh nịnh nọt đó.

Âm thanh đó dường như là của phân hội trưởng. Có điều nghe qua thì người tới không phải là bình dân. La Mông hết sức tập trung lắng nghe.

- Mọi chuyện làm ổn chứ? - Một âm thanh của đàn ông vang lên. Nghe giọng thì đó là của một người trung niên.

"Mọi chuyện làm ổn?" La Mông càng thêm tập trung. Hắn nhận ra âm thanh đó có chút quen quen...

"Là ai?"

La Mông vừa nghe vừa cố nghĩ xem những người đã gặp. Đột nhiên, bóng một người chợt xuất hiện trong đầu hắn. Đó chính là quan thuế vụ Ba Tật Ti - Cái tên nhàm chán đó. Ngay lập tức, La Mông đánh hơi được ở đây có âm mưu. Vì vậy mà hắn càng thêm tập trung.

Chỉ tiếc là không biết do tín hiệu yếu hay đối phương không nói gì mà tiếp theo đó, cho dù La Mông có lắng nghe cũng chỉ nghe thấy những tiếng loạt xoạt.

"Chết tiệt! Không phải là hỏng chứ?" La Mông tức giận.

Có điều, câu chuyện kể tiếp khiến cho hắn ổn định lại. Sau khi một loạt những âm thanh loạt xoạt vang lên lại vang lên tiếng đối thoại. Hơn nữa, nội dung họ nói chuyện với nhau khiến cho hắn biết được đoạn trống vừa rồi thực sự không phải là do máy móc mà là do hai bên đều im lặng.

- Tiên sinh Ba Tật Ti! Ngài nên biết, công hội Đạo Tặc luôn vì chữ tín và danh dự. Nếu làm như vậy thực sự là... - Đây là câu trả lời của phân hội trưởng, nghe thì như từ chối nhưng thực ra cũng là để giành thêm nhiều lợi ích.

Quả nhiên là quan thuế vụ Ba Tật Ti cũng lưỡng lự trước điều này.

- Danh dự của công hội Đạo Tặc? Những lời này người nói với người khác chứ đừng có nói với ta. Nếu đạo tặc mà có chữ tín thì ... - Ba Tật Ti dừng lại một chút. La Mông không nhìn thấy vẻ mặt của gã nhưng âm thanh chuyển biến khiến cho hắn có thể đoán được câu nói tiếp theo chính là nhược điểm của công hội đạo tặc.

Quả nhiên, sau khi dừng một chút trong tainghe lại vang lên âm thanh lạnh lùng của quan thuế vụ Ba Tật Ti.

- Những việc các người làm ở trấn Bách Lâm và nơi đây thì như thế nào?

Sau khi nói xong tất cả lại im lặng, chỉ còn những âm thanh loạt xoạt.

Có điều lần này thời gian im lặng cũng không lâu.

- Đại nhân Ba Tập Tì! - Tiếng cười ha hả của phân hội trưởng công hội Đạo tặc vang lên.

- Người có lo cũng chẳng được ích gì. Chỉ cần người làm ổn thỏa chuyện này cho ta thì ta sẽ không đá động gì tới những chuyện kia. Hơn nữa, thù lao đồng ý với người lúc trước tăng gấp đôi có được không? - Âm thanh của Ba Tập Tì chậm lại.

- Có thể! Có điều thưa đại nhân Ba Tập Tì! Ta không hiểu người thiếu niên đó chỉ là một thường dân, hơn nữa nghe nói còn bị thần điện đuổi đi. Một người như vậy tại sao khiến cho ngài phải lo lắng?

Mặc dù gã hội trưởng của công hội Đạo tặc không nói đến tên nhưng nghe đến đây, La Mông vẫn phải kinh ngạc. Nếu như hắn không che miệng thì vừa rồi đã thốt lên tiếng kêu. Bản thân bị người ta mưu hại, cũng may là nghe được đoạn đối thoại này.

Không để ý tới ánh mắt của Pháp Phí, La Mông tiếp tục lắng nghe. Nếu như vừa rồi hắn tập trung một trăm phần trăm thì sau khi biết chuyện này có liên quan tới mình, sự chú ý của La Mông còn đạt tới gấp đôi.

Hai người đang nói chuyện bên kia cũng không biết bản thân mình bị nghe trộm. Vì vậy mà Ba Tập Tì từ trước đến nay vẫn luôn cẩn thận cũng không phản đối gã phân hội trưởng của công hội Đạo Tặc nhưng cũng không giải thích.

- Chuyện này người không cần phải biết. Người chỉ nên biết rằng, ngày mai ta sẽ phái người mai phục bên ngoài trấn. Ta cũng sẽ chờ ở đó. Chỉ cần La Mông cùng với các người giao dịch, ta sẽ cho người bắt hắn.... Ha ha! Ba ngày sau là thời gian tiến hành đại hội ở quảng trường, ta sẽ tuyên bố tội trạng của hắn, không được sự cho phép mà dám tự ý mua bán trâu rừng. Hơn nữa việc này lại còn liên quan tới công hội đạo tặc. Ha ha! Như thế ít nhất cũng bị bỏ tù. Mà bỏ tù rồi thì.... Ta muốn biết sau này hắn còn xoay sở như thế nào?

Ngay sau đó, bọn họ bàn bạc một chút. Rồi cuối cùng là âm thanh tiễn khách của phân hội trưởng với quan thuế vụ vang lên.

Còn La Mông thì ngay cả lưng áo cũng ướt sũng mồ hôi.

Có thể nói, La Mông thực sự là may mắn. Nếu hắn không đặt máy nghe trộm, đồng thời những gì hai người kia vừa bàn luận không nằm trong phạm vi của máy thì ngày mai chờ đợi hắn sẽ là...

Mặc dù lên mua bán trâu rừng cũng không có nặng lắm nhưng có liên quan tới công hội đạo tặc ở trên nhiều lãnh địa rất có thể bị xử nặng.

Mặc dù chưa chắc là tử tội nhưng bị giam vài năm cũng là chuyện có thể. Nhưng một khi bị giam vào trong ngục thì chuyện chết ở trong đó cũng không ai cảm thấy ngạc nhiên.

Nghĩ tới đây, trong mắt La Mông lập tức trở nên u ám.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Giác Ngộ Nhỏ Nhỏ (Thượng)

Cáp Duy! Người nói xem tên quân thuế vụ Ba Tập Tì là người như thế nào mà lại chịu mất một khoản lớn như vậy để sửa trị một tên thiếu niên?

Đêm đã khuya, dưới ánh trăng, trấn Lý Tập đã chìm vào giấc ngủ. Không gian yên tĩnh không một tiếng động. Tất cả những ánh lửa ở trong trấn cũng tắt hết.

Trong sào huyệt của công hội Đạo tặc bên ngoài trấn nhỏ, trong số bốn người cũng chỉ có hai người vẫn còn chưa ngủ, đang nằm trên giường trò chuyện với nhau, vô tình lại nói tới chuyện kia.

Gã đạo tặc tên Cáp Duy là một đại hán chột mắt liền cười ha hả:

- Mặc kệ nó! Dù sao thì cũng chỉ cần tiêu diệt tên thiếu niên đó thì sau này chúng ta có chỗ dựa vững chắc ở trên trấn....

Công hội đạo tặc vẫn nằm ở các thành thị lớn nhưng do những đội ngũ mạo hiểm dần chuyển hướng tới những khu xa xôi nên một số đạo tặc cũng chuyển tới các thành trấn vừa và nhỏ, từ từ phát triển.

Trần Lý Táp nằm giữa rừng rậm và đại dương, dưới những làn người đổ về, từ từ cũng được mọi người chú ý. Vào nửa tháng trước, bốn tên đạo tặc đã đặt chân lên mảnh đất này.

- Ài! Bác Tây! Hôm qua ta thấy người hơi khác lạ có phải lại thêm gái rồi đúng không? Chờ làm xong chuyện này, chúng ta tới đoàn Dong Bình tìm một hai đứa rồi ngủ một đêm. Ha ha ha! Ta chẳng nói với người tại trấn kia, cái cô bé đó thật là ngon. Chắc chắc! Tên tiểu tử người không có phúc, không tận hưởng được lại còn bị mất mặt. Ha ha.

Tên đạo tặc Bác Tây thân thể gầy yếu nghiêm mặt trừng mắt nhìn đồng bọn:

- Nếu chẳng phải các người giết chồng và con của cô ta thì làm sao cô tại lại liều mạng như vậy. Một cô bé xinh xắn như vậy thật là đáng tiếc...

Nói tới đây, y lại quay về chuyện cũ:

- Đúng rồi! Tên quan thuế vụ kia có giữ lời ngầm cho chúng ta kinh doanh trên trấn hay không?

Điều kiện thành lập phân hội của công hội đạo tặc rất đơn giản, phần lớn cũng là vì đạo tặc không tuân theo phép tắc và vì lý do muốn được mở rộng.

Vì vậy chỉ cần hoàn thành được ba điều kiện.

Đầu tiên là được giáo hội trộm cắp chấp thuận, đồng thời hàng năm tiến cống. Tiếp theo, người xây dựng phân hội phải là thành viên của công hội đạo tặc. Cuối cùng, con số xây dựng phân hội không được nhỏ hơn bốn người.

Vì vậy mà bốn tên đạo tặc này vừa đủ với điều kiện nói trên. Tất nhiên, công hội Đạo tặc mặc dù không thể hành động một cách quang minh chính đại nhưng vẫn có thể có quan hệ với lĩnh chủ, xử lý những chuyện mà lĩnh chủ không tiện ra mặt.

Có điều đây cũng chỉ là một đám tiểu đạo tặc cấp một, cấp hai, không hoạt động được trong thành thị nên mới chạy đến đây vì vậy mà cũng không được đề ý. Hơn nữa, nam tước La Táp Tư thường xuyên ở trong thành, bình dân ít khi được nhìn thấy. Vì vậy mà mặc dù bọn họ tới đây đã mấy ngày nhưng vẫn gặp phải rắc rối, muốn gặp được một người quản lý thực sự đúng là chuyện khó khăn. Cuối cùng khi họ đã tưởng như hoàn toàn thất vọng thì tên quan thuế vụ của phủ trưởng trấn lại chủ động tới tìm họ.

Bọn họ bày tỏ có thể thực hiện một số vụ làm ăn với gã. Tên này nghe nói là quan thuế vụ thân thích với lĩnh chủ đại nhân, nên đồng ý thay bọn họ làm một số chuyện để họ ở trên trấn xây dựng được phân hội.

Mà một phần của chúng cần hoàn thành lại là đi hãm hại một tên thiếu niên không quyền không thế, không cha không mẹ trong trấn mà thôi. Vụ làm ăn này cho dù thế nào cũng đều thấy có lãi.

Do thói quen nghề nghiệp nên sau khi Ba Táp Ti đi rồi, đám đạo tặc cũng phái người ra ngoài điều tra tên thiếu niên có tội với y. Kết quả điều tra không khác với điều Ba Táp Ti nói nhiều lắm. Ngoài trừ việc tên thiếu niên này là Đức Lỗ Y cấp một ra, tất cả các chuyện khác đều là sự thật.

Chẳng qua, gã thiếu niên đó mặc dù là Đức Lỗ Y nhưng cũng chỉ là cấp một. Trước mắt, hắn còn có tội với Đức Lỗ Y Kiệt Pháp và bị mục sư Đặc Ni Tư đuổi đi, như thế cũng không gây cho chúng nhiều nguy hiểm. Mà cuối cùng, bọn chúng quyết định tiếp nhận vụ làm ăn này.

- Hắc! Nghĩ làm gì? Nếu gã có gan lừa chúng ta, chúng ta sẽ làm cho gã khổ sở. - Tên đại hán chợt mắt biến sắc, mắt hứng mà nói.

- Đúng vậy. - Tên đạo tặc Bác Tây nghĩ vậy cũng cảm thấy yên tâm. Nhưng không biết vì sao từ hôm qua đến giờ, mắt gã cứ giật giật liên tục. Do trời sinh có cảm giác nhạy bén vì vậy khiến cho gã cảm thấy lo lắng. Cảm giác đó bắt đầu từ ngày hôm qua cho tới hôm nay càng lúc càng mạnh. Gã day day huyết Thái Dương cảm thấy có thể bản thân đã quá hồi hộp. Sáng sớm ngày mai còn phải ra ngoài trấn nên gã quyết định không nghĩ nhiều, an tâm mà ngủ.

Nhưng bàng quang căng cứng khiến cho Bác Tây đành thở dài, chấp nhận ngồi dậy.

- Mày đi đâu vậy? - Gã đại hán đột nhiên tò mò hỏi.

- Tao đi tiểu. - Bác Tây nói xong, đi giày rồi từ trong phòng đẩy cửa ra ngoài.

Mấy tên đạo tặc thuê một căn lầu nhỏ hai tầng cũ nát. Chúng chia nhau ở ba gian phòng ở lầu hai. Còn nhà vệ sinh thì ở bên cạnh hành lang lầu một. Tên đạo tặc kia vừa ngáp vừa đi xuống cầu thang. Khi tới phòng tiếp khách, bên trong đột nhiên có tiếng động khiến cho gã giật mình, tỉnh hẳn.

Tên đạo tặc này cũng đúng là người phụ trách gác đêm nay. Vì vậy mà gã lấy một chuỗi chìa khóa, chọn lấy cái to nhất sau đó nhẹ nhàng cắm vào lỗ khóa rồi đẩy ra nhẹ nhàng. "Có gì đó không ổn! Cánh cửa này đã mở. Chẳng lẽ...hôm nay mình quên không khóa?"

"Hay là..." Gã ghé tai lắng nghe, nhưng khiến cho gã ngạc nhiên là âm thanh vừa rồi không còn xuất hiện, chẳng lẽ là do nghe nhầm?

Tên đạo tặc cảm thấy hoang mang, liền rút từ dưới giày ra một thanh đoản kiếm sắc bén sau đó từ từ đẩy cánh cửa gỗ.

Vừa mở cửa ra, gã thấy ngăn kéo mở tung, đồ đạc ròi đầy trên mặt đất. Bác Tây kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mặt. "Ôi trời ơi! Không ngờ lại có kẻ trộm tới thăm công hội Đạo tặc."

Nhưng trong căn phòng này ngoại trừ một số giấy tờ cũng chẳng có gì đáng giá. Chẳng qua, lúc này cũng không có thời gian cho gã nghĩ nhiều, nhìn xung quanh, gã kết luận người xông vào đây vẫn còn chưa ra khỏi. Mặc dù, lúc gã đẩy cửa vào không thấy có người nhưng trong căn phòng này có ba cái tủ to, rất có thể người đó đã nấp vào đó.

Cuối cùng, là một tên đạo tặc có nhiều kinh nghiệm nên Bác Tây cũng có một chút võ nghệ. Vì vậy khi nhận ra tình hình, gã không ra ngay ngoài kêu to cho những người khác biết mà tìm kiếm trong phòng.

Gã giật mạnh một cái tủ ra thì không thấy có người.

Sau khi mở cánh tủ thứ hai cũng không thấy có ai.

Bác Tây nhìn cái tủ cuối cùng, ánh mắt trở nên sắc bén. Nếu như gã đoán không nhầm thì người tới chắc chắn là trốn trong đó. Chẳng qua lần này gã cũng không vội vàng mở tủ mà nghe ngóng một cách cẩn thận. Quả nhiên là trong không gian yên tĩnh, có thể nghe thấy tiếng hít thở vọng vào lỗ tai.

Bác Tây nở nụ cười tàn nhẫn, sau đó cầm thanh đoản kiếm đâm mạnh vào cái tủ gỗ. Ngay lập tức một tiếng kêu thảm thiết vang lên. Gã cười ha hả, sau đó rút dao găm. Những giọt máu tươi trên con dao, nhỏ xuống đất.

Bầu không khí lập tức có mùi máu tanh. Tên đạo tặc gầy yếu nở nụ cười hưng phấn, kéo mạnh cửa tủ. Thấy trong đó có hai gã thiếu niên đang nấp càng làm cho gã vui vẻ kêu lên.

- Không ngờ dám tới đây ăn trộm. Các người to gan thật. Mau chui ra cho ta. - Gã đạo tặc cười ha hả, chẳng hề e ngại giờ con dao ý bảo hai tên thiếu niên đi ra ngoài.

Hai gã thiếu niên liếc nhau rồi từ bên trong bò ra. Tên thiếu niên khôi ngô thì ôm lấy tay phải, máu tươi từ kẽ tay vẫn đang chảy ra.

- Đi thôi La Mông! - Hiện nhiên là tên đạo tặc nhận ra tên thiếu niên còn lại:

- Xem ra vụ làm ăn ngày mai không cần thực hiện nữa rồi. Kẻ trộm có ý đồ cướp bóc có tội càng to. Ừm ừm! Để ta nghĩ xem. Tội này có thể bị treo cổ ha ha.

Gã đạo tặc đang định gọi những người khác xuống thì đột nhiên, La Mông nhắc tay. Chỉ nghe thấy một tiếng xoẹt vang lên, cổ gã đã bị một mũi tên xuyên qua.

Mọi việc diễn ra quá mức quái dị, tên đạo tặc ở khoảng cách gần như vậy làm gì còn có thời gian để phản ứng.

"Cung tên!" Trong đầu gã đột nhiên xuất hiện ý nghĩ đó. Gã không ngờ được rằng hai tên thiếu niên này lại có loại vũ khí được không chế nghiêm ngặt như vậy. Máu tươi từ cổ gã chảy đầy trên mặt đất.

Thấy tên đạo tặc đổ gục xuống đất, La Mông mới thở phào một hơi.

Cây cung này là vũ khí còn lại duy nhất trong không gian. Vốn ở quốc gia của hắn trước đây kiểm soát vũ khí rất chặt. Vì vậy mà cho dù trong không gian có thể chứa đồ vật nhưng cũng không có súng, chỉ có cây cung này, không ngờ lúc này nó lại phát huy tác dụng.

Pháp Phí hết sức kinh ngạc với cây cung trong tay La Mông. Nhưng ngay lập tức tiếng bước chân vọng tới khiến cho gã trở nên lo lắng.

Một tên đạo tặc vừa mới xuất hiện thì một tiếng "xoẹt" vang lên. Y giật người một cái, đồng thời có một mũi tên ngắn xuyên qua lồng ngực mà bay ra phía sau.

Người này "hự" một tiếng rồi ngã sấp xuống đất.

Tên đạo tặc đi sau kinh hãi không biết nên tiếng hay lùi.

La Mông nắm lấy cây cung. Trong tay hắn còn có sáu mũi tên. Đầu mũi tên rất sắc. Còn Pháp Phí thì cầm lấy trường kiếm.

Ánh mắt của tên đạo tặc trở nên tuyệt vọng. Y gào lên một tiếng rồi nhào tới.

Ánh mắt của La Mông trở nên lạnh lùng, bóp cò. Một tiếng động vang lên, mũi tên lại bay ra, xuyên qua thân thể tên đạo tặc. Do khoảng cách quá gần nên mũi tên xuyên qua còn kéo theo những giọt máu văng lên trên cánh cửa.

Chuyện sau đó lại càng đơn giản hơn. Loại cung nỏ này đúng là một thứ vũ khí giết người. Đối diện với nhân vật cấp thấp có thể nói nó chính là vô địch. Đặc biệt lúc này cũng chỉ còn có một người cùng chi là đạo tặc cấp một, cấp hai. La Mông cầm cung, Pháp Phí cầm trường kiếm trong tay, mặc dù có sợ hãi nhưng không có gì nguy hiểm. Cả hai tìm giết chết tên cuối cùng. Sau khi xác nhận không còn người nào khác, cả hai mới bình tĩnh lại.

Vừa mới bình tĩnh, sắc mặt Pháp Phí lập tức tái nhợt. Đây là lần đầu tiên gã giết người, lại còn giết tới bốn. Vừa rồi nghe thấy bị hãm hại gã nhất thời xúc động nhưng tới lúc này bắt đầu sợ hãi.

La Mông cũng chỉ chực nôn nhưng cũng cố gắng kìm nén được.

Toàn bộ bốn cái thi thể nhìn hết sức dữ tợn, trạng thái khủng bố. Trong không khí sặc một mùi tanh.

- La Mông! Bọn chúng thực sự bị chúng ta giết hết rồi sao? - Một âm thanh khàn khàn đột nhiên vang lên, phá tan bầu không khí quái dị, cùng với một sự khó tin.

Phản ứng đầu tiên sau khi giết xong bốn tên đạo tặc của Pháp Phi đó là:

- Trời ạ! Chúng ta giết người.

Gã nhìn sắc mặt phức tạp của người bạn tốt bên cạnh mà cảnh tượng vừa rồi lại xuất hiện trong đầu. Thứ vũ khí kia đột nhiên xuất hiện là cái gì? La Mông giấu ở đâu? Vừa rồi, trong nháy mắt, La Mông hết sức quyết đoán khiến cho gã cảm thấy xa lạ.

- Pháp Phi! Hối hận sao? Hối hận hôm nay theo ta tới đây? - Phát hiện ra tên bạn đang nhìn chăm chú, La Mông đang trầm mặc đột nhiên ngửa mặt lên hỏi. Hiện tại, biểu hiện của La Mông cũng rất lạ, trong mắt như có một ngọn lửa thiêu đốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: Giác Ngộ Nhỏ Nhỏ. (Hạ)

Pháp Phi ngẩn người lâm tức đấm La Mông một cái:

- Ngươi nói cái gì vậy? Chúng ta là bạn tốt. Nếu vừa rồi không có ngươi thì bây giờ chúng ta đã bị bọn họ giết rồi.

Mặc dù sự việc đã xong được một lúc nhưng nhớ lại cảnh vừa rồi, Pháp Phi vẫn còn sợ hãi. Âm thanh của gã từ từ nhỏ dần:

- Trong mắt những người đó, chúng ta chẳng khác gì những con kiến có thể dẫm đạp tùy ý. Nếu như không có ngươi, vừa rồi chúng ta đã xong. Bọn chúng, bọn chúng cơ bản không có ý tha cho chúng ta.

- Đúng vậy! Trong mắt chúng, chúng ta chẳng khác nào con kiến. - Sự u ám trong mắt La Mông từ từ biến mất mà thờ dài.

Hắn vẫn nghĩ là đủ bình tĩnh để đối mặt với sự thật nhưng không thể phủ nhận một điều rằng cuộc sống hai mươi năm trong cái thế giới kia khiến cho lúc này hắn vẫn không thể đối mặt với thân phận hiện tại của mình.

Hắn vẫn cho rằng, cho dù thực sự đắc tội với những người khác thì cũng lắm chỉ bị xa lánh. Nhưng chuyện hôm nay đã khiến cho hắn tỉnh ngủ. Thế giới này, cấp bậc có một ý nghĩa rất lớn, vì một chút chuyện nhỏ có thể dẫn tới chuyện sinh tử. Hiện giờ, với thân phận và địa vị của hắn, cơ bản không đủ để bảo vệ mình. Trong tình hình hiện tại, chỉ cần một chuyện không ngờ là đủ khiến cho hắn mất mạng. Hắn nhất định phải làm cho bản thân mạnh lên, suy nghĩ cứ để mặc cho số phận trước đây không còn dùng được nữa.

Ý nghĩ giết người, đổ máu xuất hiện trong đầu hắn. Hắn tỉnh táo hơn rất nhiều. Trải qua chuyện này, bản thân hắn cảm thấy mình trưởng thành hơn rất nhiều.

Nghĩ tới đây, hắn nói với Pháp Phi:

- Pháp Phi! Chuyện hôm nay chúng ta phải kín miệng. Nếu như để lộ thì cả hai chúng ta đều chết. Ngươi có hiểu không?

Pháp Phi cho dù có ngu đến mấy cũng hiểu điều này nên gật đầu:

- Ngươi cứ yên tâm. Chuyện lớn thế này ta nhất định không nói. Có điều...bây giờ chúng ta phải làm gì đây?

La Mông vỗ vỗ bờ vai của gã:

- Trước tiên giúp ta tìm cái bản hợp đồng kia đã.

Pháp Phi chần chừ một chút, định nói nên xử lý mấy cái xác này như thế nào. Nhưng thấy La Mông không thèm để ý, gã đành thờ dài chạy theo rồi bắt đầu tìm kiếm.

Có điều khiến cho cả hai người bức tức đó là cả hai tìm được rất nhiều văn kiện, hợp đồng được bịt kín trong túi da trâu. Nếu cứ như thế này muốn tìm được cũng phải tới ngày hôm sau. La Mông cũng chẳng khách khí, lục soát những phòng khác lấy tất cả tiền bạc, đồ vật đáng giá cùng với vũ khí rồi cho hết vào trong không gian. Hắn giải thích với Pháp Phí rằng đây là một loại thần thuật của Đức Lão Y có thể di chuyển những đồ vật đó tới một địa phương khác.

Pháp Phí không biết gì về pháp thuật của Đức Lão Y. Mặc dù cảm thấy thần thuật quá thần kỳ nhưng cũng không hỏi tiếp.

Sau khi ném hết tất cả vào trong không gian, La Mông bắt đầu suy nghĩ xem nên xử lý những cái thi thể này thế nào.

Pháp Phí thấy hắn ngăn người liên biết đang suy nghĩ cái gì. Vì vậy mà chỉ đứng phía sau, không dám quấy rầy. Gã chỉ mong người bạn tốt nhanh chóng nghĩ ra một ý nào đó. Trước khi người khác phát hiện ra, nên xử lý là tốt nhất.

Theo suy nghĩ của Pháp Phí thì hiện tại nhanh chóng đem chôn, không thì lấy lửa đốt. Như vậy sẽ giải quyết hết mọi dấu vết.

Nhưng suy nghĩ của La Mông không phải như vậy.

Hắn nhìn đồng thi thể, suy nghĩ một lúc xem nên tiêu hủy thi thể và sào huyết hay là bố trí để lừa người khác?

Mặc dù hủy diệt thi thể tưởng chừng như là một phương pháp xử lý tốt nhất nhưng nếu Ba Tật Tử thực sự muốn đẩy hắn vào chỗ chết thì chỉ sợ đủ khiến cho cuộc sống lâm vào tuyệt cảnh.

Hiện giờ, biện pháp tốt nhất chính là đẩy tầm mắt của đối phương tới một chỗ khác. Có như vậy, cho dù Ba Tật Tử muốn gây chuyện thì cũng không có cách để xoay chuyển.

Nghĩ đến đây, hắn lấy từ trong không gian ra một cái bình xịt. Đây là thứ mà hắn mua trước đây vẫn vất ở một góc trong không gian. Ở cái thế giới trước, hắn tham gia một số hoạt động vì để phòng ngừa có du khách gặp nạn, dễ bị lạc trên núi đá thì có thể sử dụng cái này để phun chữ. Bởi vì trong núi rất nhiều dã thú, lại thêm người qua lại thưa thớt. Nên nếu dùng tấm gỗ rất dễ bị người ta nhỏ. Nếu dùng bình xịt để phun chữ thì cho dù trong một khoảng thời gian ngắn cũng không thể xóa được dấu vết của nó.

La Mông cầm bình xịt trong tay, chẳng thèm để ý tới ánh mắt tò mò của Pháp Phí đi thẳng tới bên cạnh đám thi thể rồi lấy một số bản hợp đồng bí mật phun lên mặt đất. Sau đó lại lấy thân phận của một vị ma pháp sư để trách cứ. Cuối cùng chỉ rõ bản thân mình là một ma pháp sư đi ngang qua, do thấy đám đạo tặc này làm việc ác nên đánh chết. Đồng thời, hắn còn để lại cái tên Phẩm Cát của mình ở thế giới trước đây.

Những chữ đó chẳng khác nào dùng ngón tay vẽ lên cát. Nhưng vấn đề là mặt đất bây giờ rắn như đá, khó có người có thể nhận ra được là do viết thành. Cho dù kẻ nào nhìn thấy cũng có cảm giác sờn tóc gáy vì lực lượng của ma pháp.

La Mông tỉnh táo lại, mặc dù những điều này không được tự nhiên, rất thô thiển. Nhưng mưu kế tuyệt diệu chỉ cần có hiệu quả là được. Chỉ cần không phải có một người mà là nhiều người phát hiện thì không thể nào nghĩ đó là do hai thiếu niên.

Nghĩ một chút, hắn lại lấy một cây dùi cui điện, dí vào thi thể mấy cái để lại dấu vết là do một ma pháp sư. Đầu tiên người đó dùng ma pháp giết chết bọn họ, sau đó lại bỏ sung thêm một mũi tên.

Thấy Pháp Phí đang há hốc miệng, La Mông cười cười rồi cất cây dùi cui điện vào trong không gian. Hôm nay, Pháp Phí đã mấy lần thấy La Mông lấy vật từ trong không trung mà chết lặng người.

Mà khi hắn dựa vào một số ít vốn chữ, hiểu được ý nghĩa của những dòng chữ đó, Pháp Phí lại càng chết lặng. Gã quay sang La Mông rồi đột nhiên thờ dài:

- La Mông! Nói thật nếu như vừa rồi ta không có ở đây thì không dám nghĩ những chuyện này là do ngươi làm ra. La Mông! Ta đột nhiên nhận ra trong khoảng thời gian này ngươi thay đổi quá nhanh tới mức ta cũng không nhận được ra ngươi.

Câu nói này khiến cho La Mông giật mình tưởng Pháp Phí phát hiện ra điều gì đó. Nhưng sau đó, thấy nét mặt đầy phức tạp của Pháp Phí nhìn hắn rồi lại nói:

- Có thể là do ngươi trở thành Đức Lão Y nên không còn nhát gan như trước. Thực ra như vậy đối với ngươi rất tốt. Ông nội ta từng nói rằng, một dũng sĩ thực sự vào lúc đối mặt với khó khăn sẽ chấp nhận đối đầu. Nếu gặp kẻ địch sẽ xông về phía trước. Đối đầu với bạn bè như hai cánh tay. Đối đầu với kẻ địch phải giáng cho nó một đòn trí mạng. Chỉ có như vậy mới có thể vượt qua thử thách mà sống sót.

La Mông lặng lẽ đứng nghe. Hắn biết, ông nội của Pháp Phí từng là tiểu đội trưởng trong quân đội. Vì vậy mà trong suy nghĩ của Pháp Phí vẫn lấy đó làm tấm gương để vượt qua.

- Vì vậy mà sự quyết đoán của ngươi vừa rồi có lẽ chính là phương pháp xóa bỏ sự uy hiếp tốt nhất. - Pháp Phí nói tới đây, sờ sờ vết thương đã cảm máu nhờ La Mông trị liệu mà cảm thấy.

La Mông biết chuyện hôm nay đối với một thiếu niên như Pháp Phí có tác động quá lớn. Hắn vỗ vỗ vai Pháp Phí rồi cố ý nói một cách thoải mái:

- Được rồi! Đừng suy nghĩ nữa. Chúng ta thu dọn nơi này rồi đi. Phải nhân lúc đêm tối, qua địa đạo mà về mới được.

Pháp Phí gạt đầu, đang định giúp đỡ thì hành động tiếp theo của La Mông khiến cho gã chết lặng.

Gã chỉ thấy La Mông lấy ra từ trong không trung rồi lại cất đi. Hắn đi khắp nơi, hết dùng một thứ gì đó phun ra lửa rồi lại dùng một thứ có hơi lạnh kinh người mà đóng băng. Thậm chí, ngay cả chỗ Pháp Phí bị chảy máu cũng được hắn dùng một thứ chất lỏng đốt khiến cho ở đó bốc lên một mùi lạ. Nhìn hiện trường quái dị trước mặt, Pháp Phí chỉ biết chết lặng. Đối với những đồ vật quái dị mà La Mông cầm trong tay, gã không biết nói gì nữa.

Sau khi phá hủy hiện trường, La Mông kiểm tra lại một cách cẩn thận rồi mới kéo La Mông ra khỏi. Trên đường, bọn họ bàn luận các biện pháp ứng phó. Sau đó, cả hai chia tay nhau trước cửa nhà trọ Mặc Đặc.

Lúc La Mông trở về, trời vẫn còn chưa sáng. Trên đường và cửa hàng không hề có ai. Hắn cẩn thận đi lên lầu, vào trong căn phòng của mình. Tới lúc này, hắn mới thở phào một cái rồi lập tức lấy sổ văn kiện và hộp đồng kia ra, tìm xem của mình còn ở đâu.

Có điều, khi lật tới lớp văn kiện cuối cùng, hắn vẫn không tìm ra được bản hợp đồng của mình. Điều đó khiến cho La Mông càng thêm bối rối. Hắn xé một cái túi da trâu, trong đó liền rơi ra vài phong thư. Sau khi chắc chắn không phải là hợp đồng của mình, La Mông cảm thấy buồn bực. Hắn đang định ném xuống thì trong đầu chợt lóe lên một tia sáng khiến cho hắn vội vàng nhặt lại.

Quả nhiên ở trên mỗi phong thư đều có chữ tuyệt mật. Lòng hiếu kỳ khiến cho hắn xé mở một phong. Không xem thì thôi, vừa xem hắn lập tức ngây người. Sau đó, hắn lại xé mấy phong thư khác. Tất cả đều làm cho hắn giật mình, đồng thời lại càng làm cho nụ cười của hắn thêm rạng rỡ. Hắn tự nhủ trong lòng. "Đặc Ni Tư ở Đặc Ni Tư! Không ngờ người lại ngu xuẩn tới mức viết cả những chuyện này vào thư. Ba Tạt Ti ở Ba Tạt Ti! Không ngờ người lại cùng với Đặc Ni Tư hại ta. Xem ra ta phải cho các người thân bại danh liệt."

Lúc này, trời đã sáng. Vốn hôm nay, Ba

Phải dẫn người ra ngoài trấn bắt hắn nhưng do hắn đã biết trước và một bên đã chết vì vậy mà tới buổi trưa, trấn nhỏ vẫn chìm trong yên lặng.

Mãi cho tới khi có người phát hiện những thi thể trong công hội đạo tặc thì cái chuyện ma pháp sư kia lập tức trở thành đề tài bàn luận của tất cả người dân trong trấn.

Phải biết rằng trên cái thế giới này cho dù có như thế nào thì đối với người bình thường, ma pháp sư vẫn là một nghề nghiệp thần bí có được ma pháp. Hơn nữa, người có thể tu thành rất ít. Vì vậy mà việc ma pháp sư xuất hiện ở đây, hơn nữa còn trừng phạt sáu kẻ ác khiến cho mọi người đều cảm thấy vui vẻ.

Hành vi phạm tội của đám đạo tặc này qua kiểm chứng đều chính xác cho nên về nguyên nhân cái chết của chúng khiến cho một số người hoàn toàn tin tưởng là do Ma pháp sư tạo ra.

Con người gây ra chuyện đó là La Mông thì trốn trong phòng của mình, vui vẻ mà kiểm tra chiến lợi phẩm.

Đặc biệt là sổ giấy tờ. Với những cái này, hắn hoàn toàn có thể lợi dụng trường hợp vạn bất đắc dĩ có thể dùng. Dù sao thì trong thế giới này còn có thần, không phải là chỗ mà kẻ trên có thể lấy thứ để úp voi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Một Chút Tia Sáng (Thượng)

Có thể nói, đạo tặc đúng là một nghề kiếm tiền nhanh.

Sau vài ngày, La Mông thống kê lại chiến lợi phẩm một lần thì thấy tổng cộng có hai trăm đồng vàng, hai nghìn đồng bạc, và một số lượng lớn tiền đồng.

Ngoài ra có khoảng mười cuộn vải dùng để chuẩn bị sào huyết. Thêm sáu con dao găm sắc bén. Năm cái bao bằng da trâu, một quyển những kỹ năng cơ bản của đạo tặc. Một quyển độc dược, một cái rương nhỏ chứa đầy độc vật và một số dụng cụ chuyên dụng chuyên dùng để nạy khóa. Những thứ này có thể nói là rất tốt.

Nếu không phải sợ bị người khác nhận ra, La Mông thậm chí muốn lấy hết những thứ đó về. Nhưng lấy được mấy thứ này cũng đủ cho hắn hài lòng.

Cho dù là chính mình tiêu diệt con mồi hay là tiền tài thì cũng không thể nhanh như vậy. Hơn nữa từ những ghi chép rồi hợp đồng thì giết chết chúng với hắn không có gì phải khúc mắc. Giết chết chúng chẳng có gì phải tồn đức.

Chỉ có một chút khiến cho La Mông không được tự tin đó là số hàng hóa và tiền này cũng không thể dùng được bởi vì nó quá lộ liễu.

Trong lúc La Mông đang suy nghĩ thì ở một chỗ nào đó, vị mục sư thanh niên trong trấn Lý Tập đang cùng với quan thuế vụ nói chuyện với nhau.

- Thật là khốn kiếp! Chẳng phải ma pháp sư không thích chỗ mồm vào việc của người khác hay sao? Không ngờ một vị ma pháp sư lại ra tay với đám đạo tặc rồi còn cướp sạch mà không sợ đánh mất thân phận. Người đó đúng là người điên. - Mục sư Đặc Ni Tư mắng, không còn có sự đoan chính như lúc giảng đạo.

Vị quan thuế vụ trung niên ngồi đối diện với gã thì trầm ổn hơn, lạnh lùng cười nói:

- Người đang lo lắng cái gì? Lo lắng chuyện những vật phẩm mà người ủy thác cho chúng xử lý bị giáo hội phát hiện? Đừng có nói với ta rằng người đề lại chứng cứ ở chỗ đám đạo tặc đó. Nếu vậy thì người quá mức ngu xuẩn.

- Người? - Mặt của Mục sư Đặc Ni Tư đỏ lên, đứng dậy. Suy nghĩ một chút, y lại ngồi xuống rồi cười lạnh:

- Đừng nghĩ rằng người có thể đứng ngoài chuyện này. Không riêng gì chuyện La Mông người có tham dự. Mà thực là ngại quá. Những giấy viết tay mà ta lưu cũng thuận tiện nói ra hết những ý của người rồi.

Nghe nói như vậy, Ba Tập Ti ngẩn người, rồi lập tức nổi giận:

- Người có phải là thằng ngu hay không? Sao lại lưu lại cho người khác thấy nhược điểm của mình? Đầu óc của người có phải toàn bằng nước hay không? - Nếu như nói lúc đầu, gã còn có một chút thái độ chờ xem kịch vui thì bây giờ chỉ biết thở hổn hển.

- Đúng! Ta thừa nhận là ta để lại nhược điểm trong tay đối phương đúng là một chuyện ngu xuẩn. Nhưng ta cũng không nghĩ việc cho người vào đó là ngu xuẩn. nếu như ta đoán không nhầm thì người vốn định không thừa nhận đúng không? Nếu số thư đó mà rơi vào tay người khác không có quan hệ với người thì chắc chắn người sẽ ném đá xuống giếng với ta đúng không? - Mục sư Đặc Ni Tư nói một cách lạnh lùng.

Nét mặt của Ba Tập Ti lập tức cứng lại rồi tươi cười nói:

- Làm sao có chuyện đó. Lần giao dịch trước, cả hai chúng ta đều thu được lợi. Lần này đối phó với La Mông, xem như hai chúng ta cùng hợp tác, làm sao có chuyện ném đá xuống giếng?

- Có phải không? Nói vậy thì theo người chúng ta phải làm gì bây giờ? Chúng ta không tìm được thư ở đó. Chẳng lẽ bị tên ma pháp sư điên kia lấy đi? - Đối với ma pháp sư, thực sự mục sư Đặc Ni Tư có chút sợ hãi.

Ba Tập Ti lắc đầu:

- Cũng không biết. Vị ma pháp sư đó lấy chúng làm gì? Toàn bộ số giấy tờ ở chỗ bọn đạo tặc đó cũng không có dấu vết bị đốt. Ta nghĩ rằng có khả năng vài thứ đã bị hủy trong lúc họ đánh nhau.

- Hy vọng như thế. - Mục sư Đặc Ni Tư nói xong:

- Đáng tiếc! Nếu không có tên ma pháp sư đó thì hôm nay tên La Mông đã thực hiện vụ làm ăn với đám đạo tặc kia. Đúng là đáng tiếc.

- Coi như chúng may mắn. Nhưng sau này sẽ còn cơ hội. - Ba Tập Ti cắn răng nói. Gã chỉ nghĩ may mắn nhưng lại không ngờ được chuyện này là do hai gã thiếu niên gây ra.

Thời gian một ngày nhanh chóng trôi qua.

Ngày hôm sau, đại hội nơi quảng trường được tiến hành vào đúng tám giờ. Người tham dự bao gồm toàn bộ những cư dân chính thức trên trấn, đám quan viên và những kẻ thân tín của Nam Tước đại nhân. Mà đám nhân viên thần điện cùng với mục sư Đặc Ni Tư và tiểu thư Ngã Ly Ný cũng tham dự.

Thái độ của cư dân trấn đối với đại hội hết sức coi trọng. Mỗi lần mở đại hội, gần như tất cả dân trấn từ mười sáu tuổi trở lên đều dừng mọi hoạt động rồi tới quảng trường.

Mà đại hội mỗi tháng một lần, ngoại trừ việc nói những thu nhập từ thuế trong một tháng qua còn có một số chuyện hay tội ác kinh người cũng được thông báo. Sau đó, là sự trừng phạt nghiêm khắc đối với những kẻ phạm tội.

La Mông và Pháp Phí lúc này cũng tới mười sáu tuổi cho nên đây là lần đầu tiên tham dự. Mặc dù tâm lý không được thoải mái, chỉ có thể ngồi ở rất xa mà nghe thôi.

Quảng trường của trấn Lý Tập cũng tuân theo thói quen bị kín quảng trường ở các lãnh địa của quý tộc khác. Ngoài trừ con đường đi ra ngoài, xung quanh quảng trường là một bức tường bao bọc kín mít, cửa có người gác. Nếu người nào không đủ tư cách thì sẽ bị cản lại.

Vàng thái dương đã lên rất cao, tỏa ra ánh nắng ảm áp xuống bên dưới. Chờ sau khi đại hội diễn ra xong cũng coi như là vượt qua chuyện này. La Mông cảm thấy yên tâm nhìn những người ngồi trên đài mà cười lạnh.

Mặc dù bản thân hẳn lúc này có rất nhiều chứng cứ nhưng lại không thể lấy ra để gây khó dễ. Đó là do địa vị cách quá xa. Đối với người thuộc tầng lớp

thấp mà nói thì chỉ cần chứng cứ. Nhưng với những người thuộc tầng lớp trên thì không chỉ có chứng cứ mà còn phải có thực lực.

Nhưng qua lần này, ít nhất có thể tranh thủ một khoảng thời gian. La Mông liếc nhìn quanh rồi xoay người bỏ đi.

Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng cái đã đến tháng mười một. Trong cánh rừng bên ngoài trấn Lý Tịch, màu lá đã chuyển sang màu vàng. Màu xanh với đủ loại màu sắc của hoa đã biến mất. Mặc dù trong không khí vẫn ngửi thấy mùi thơm của cây cỏ nhưng cũng không còn nhiều như trước, thậm chí còn có cảm giác hoang vắng.

Mùa đông đã tới. Có lẽ chỉ khoảng một tháng nữa, tuyết sẽ bao phủ toàn bộ khu rừng, ngay cả ánh mặt trời cũng không còn tỏa ánh nắng ấm áp chiếu xuống nhân gian nữa. Cuộc sống của mọi người sẽ bị bao phủ bởi băng tuyết. Nhưng đó cũng không phải là một điều quan trọng. Trong khu rừng rậm rạp cũng cần phải có một giấc ngủ để điều chỉnh. Cây cỏ cũng cần phải cố gắng tích góp sức lực để chờ sang mùa xuân sẽ lại sinh sôi nảy nở.

Trên một cái gò đất bên ngoài cánh rừng, La Mông từ từ nhắm mắt, yên lặng cảm thụ hơi thở của thiên nhiên.

Từ từ, một thứ năng lượng không thể nhìn thấy bằng mắt thường bắt đầu tập trung xung quanh hắn. Những điểm sáng màu lục từ cây cối xung quanh bay lên rồi ngưng tụ trong không trung sau đó hóa thành ánh sáng màu lục sáng ngời mà bay về phía hắn.

Có một số điểm sáng chạm vào người La Mông liền bị hắn hấp thu. Có một số chỉ lơ lửng xung quanh người hắn. Một lúc sau chúng tản ra trong không trung rồi biến mất.

Thứ lực lượng này cũng rất ít, tốc độ ngưng tụ cũng không nhanh lắm.

Theo thời gian trôi qua, tốc độ ngưng tụ thứ năng lượng này càng lúc càng chậm, tới khi cả nửa ngày cũng không còn xuất hiện một điểm sáng nào nữa. Có điều, trên người La Mông lúc này lại có một vầng ánh sáng năng lượng mỏng manh, thậm chí nó còn chưa thể bao phủ toàn bộ người hắn.

Rất lâu sau, La Mông mới từ từ mở mắt. Lớp năng lượng màu xanh bao quanh người hắn cũng chỉ có một phần nhỏ chui vào trong người, còn lại phần lớn thì tản vào trong không trung.

Đã dự đoán trước được tình hình này nhưng La Mông vẫn phải nhếch miệng một cách bất đắc dĩ.

- Tốc độ thực sự là thông thả. - La Mông nhìn hai tay mình.

Từ sau âm mưu của mục sư Đặc Ni Tư và quan thuế vụ thất bại, khoảng thời gian này trôi qua đối với hắn rất là yên tĩnh.

Nhưng sợ bị người khác phát hiện, hắn cũng chưa động tới đồng vàng và đồng bạc, chỉ lấy chỗ tiền đồng chia ra làm ba phần. Một phần đưa cho Pháp Phi, một phần đưa cho nhà Ni Khắc và giữ lại một phần cho mình. Cho dù như vậy, hắn cũng cần dặn cẩn thận rằng, số tiền này phải dùng từ từ.

Hiện tại có khoảng hai nghìn đồng bạc. Đây là một khoảng tiền lớn. Nhưng vấn đề là phải có một chỗ nào đó để hợp pháp hóa chúng. Mấy ngày qua, do tiểu thư Ngã Ly Ný cần tiền nên bây giờ hắn có thể tới thần điện để tự do xem sách. Đây cũng là một sự giúp đỡ rất lớn đối với La Mông.

Mà từ sau đại hội nơi quảng trường, tiểu thư Ngã Ly Ný gần đây cũng rất ít xuất hiện ở thần điện. Điều này khiến cho La Mông có chút thất vọng. Có điều, sự chú ý của hắn nhanh chóng tập trung vào tốc độ tu luyện của bản thân.

Không biết tại sao tốc độ tu luyện của hắn lúc này hết sức thông thả. Mặc dù với con mắt của người khác là rất nhanh nhưng đó là do thực vật trong rừng Thần Nông cung cấp năng lượng cho hắn vô điều kiện. Còn ở thế giới này hấp thu ánh sáng màu xanh có chút khó khăn.

- Đó là do thiếu sự chỉ dạy của lão sư hay là vì chuyện tự mình ăn và giết trâu rừng mà ảnh hưởng tới đạo tự nhiên? - La Mông thở dài. Đột nhiên cảm giác rằng mặc dù trước kia Kiệt Pháp không thích hắn lắm nhưng có sự dạy dỗ khiến cho con đường tu luyện của hắn tránh được một số con đường vòng.

Mất đi sự chỉ dạy của lão sư, mỗi bước của hắn đều rất khó khăn.

Mặc dù hắn có được rừng Thần Nông cũng có được trí tuệ của thế giới kia khiến cho con đường tu luyện Đức Lỗ Y của hắn thuận hơn rất nhiều. Nhưng ở một số thời điểm, cũng không thể chỉ trông đợi vào điều đó. Hắn cần phải có sự giao lưu kinh nghiệm với mọi người và một số lời chỉ dạy.

Đột nhiên hắn chợt nhớ tới tờ giấy chứng nhận mạo hiểm mà cười ha hả.

Có tờ giấy chứng nhận mạo hiểm thì cũng có thể rời khỏi thôn trấn này đi qua các thanh khác. Mặc dù trên danh nghĩa, hắn vẫn thuộc về nơi đây.

Về tới trấn, hắn đi thẳng về phía quân doanh. May mắn nhờ có trung đội trưởng nên vị tiểu đội trưởng coi như thực sự dạy kiếm thuật cho hắn. Còn La Mông và Pháp Phi thì trong thời gian gần đây đều rèn luyện một cách vất vả.

Hiện tại, La Mông phối hợp với được sư An Sâm tiến hành chế một số loại dược phẩm. Đây là do tiểu thư Ngã Ly Ný sau khi biết liền phân phó. Bởi vậy mà hắn cũng có thể kiếm được mỗi tháng mười lăm đồng bạc.

Có điều, trong vòng ba tháng, số tiền đó vẫn còn chênh lệch với số tiền của Kiệt Pháp rất nhiều.

La Mông vừa rèn luyện vừa nghĩ đến giờ kiếm thuật và bộ pháp cơ bản có thể coi như thuần thục. Nhưng do không được luyện tập từ nhỏ nên sức

mạnh và mức độ thuần thực thì mỗi chiến sĩ thực sự đều mạnh hơn hẳn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Một Chút Ánh Sáng (Hạ)

Sau một ngày luyện tập, La Mông trở về căn phòng của mình.

Sau khi về phòng, hắn đột nhiên nghĩ ra liền lấy bộ sách mà đạo tặc để lại ra xem. Từ khi có được mấy thứ này, đúng thật là hắn cũng chưa bao giờ xem kỹ.

Vừa thấy lập tức La Mông như nhặt được báu vật, liên tục thăm mắng bản thân không xem sớm hơn. Hóa ra, do đặc tính nghề nghiệp của mình cho nên cơ bản thiên hướng tu luyện của đạo tặc đều chuyên về sự quỷ dị và ám sát. Bọn chúng chú ý chính là sử dụng tốc độ và từ một góc độ bất ngờ để đánh lén.

Còn thứ mà La Mông luyện từ trước đến nay lại là Kiếm thuật chân chính, chủ yếu tập trung vào sự ổn định. Đối với một người thế cô như La Mông mà nói thì luyện công phu của đạo tặc có thể nói là thích hợp nhất vào lúc này.

Đầu tiên, La Mông lật xem bộ sách ám sát. Bên trong không chỉ có riêng kiếm thuật ám sát, còn có dao găm, đao thậm chí còn giới thiệu trong tình huống tay không để không chế được kẻ địch.

Xem đến đây, mặc dù đã trải qua một khoảng thời gian dài nhưng La Mông vẫn cảm thấy kỳ lạ. Từ những nội dung trong quyển sách, hắn thấy nếu một mình đối phó với mấy người thường thật dễ như đi ăn sáng. Lúc trước, bản thân hắn và Pháp Phi xử lý bốn tên đạo tặc có thể nói là do chúng đen đủi gặp phải hắn tới từ một thế giới khác nên có trong tay thứ vũ khí như thế.

Mà cũng có thể nói là đám La Mông thực sự may mắn còn đám đạo tặc thì đen đủi.

Sau khi mở quyển sách, La Mông bắt đầu suy nghĩ. Những kỹ xảo của đạo tặc này có thể học tập. Mặc dù bộ sách rất đơn giản nhưng hoàn toàn có cơ sở.

Đã nghĩ là làm. Đây là cách làm người của La Mông. Do học tập thần thuật của Đức Lão Y nên trí nhớ của hắn lúc này tăng lên rất nhiều, nhất là đối với thực vật xung quanh cả năm giác quan đều hết sức linh敏.

Vì thế trong giai đoạn tiếp theo, mỗi ngày La Mông đều ở trong quân doanh rèn luyện đồng thời vụng trộm luyện tập vũ kỹ của đạo tặc. Vốn hắn định gọi Pháp Phi luyện cùng nhưng do gần đây nhà Pháp Phi có một số việc bận rộn nên đành phải trốn để luyện tập một mình.

Mà mấy quyển sách ghi lại các chủng loại độc vật và các phương pháp điều chế khiến cho La Mông hứng thú.

Mặc dù ở trong thần điện hắn biết được cách gieo trồng rất nhiều loại thực vật nhưng chủng loại của chúng cũng chỉ để trị liệu.

Còn để tạo ra được độc dược và bản thân sở hữu một số thực vật kịch độc thì chẳng riêng thần điện không có mà ngay cả thư viện thần điện cũng không có một quyển nào ghi lại.

Có điều, do La Mông tới từ thế giới khác nên đối với cách chế tạo và sử dụng độc vật cũng chẳng có gì băn khoăn.

Trong suy nghĩ của hắn thì có dùng một chút độc vật, hay nhận biết chúng cũng để giúp cho trong tương lai không có người nào mưu hại được mình.

Đi tới một khoảng đất trống ở một chỗ rất xa trong rừng rậm, hắn lấy một cái rương nhỏ ra khỏi không gian. Vừa mở ra, hắn thấy cái rương nhỏ được chia thành năm tầng. Mỗi tầng được ngăn ra thành rất nhiều ô. Mà mỗi một ô lại có một số hạt giống với đủ loại hình dáng và màu sắc khiến cho La Mông hoa mắt.

La Mông dựa theo những nội dung giới thiệu về các loại độc vật đã xem rồi quan sát. Cuối cùng, hắn xác định số mầm mống này chính là những loại độc vật được ghi chép trong đó.

- Không ngờ được đạo tặc cũng biết tới các loại dược thảo. - La Mông lắc đầu, rồi đóng rương lại. Hiện tại không gian vẫn chưa rộng ra, chưa thẳng cấp nên không thể nhận thêm được hạt giống mới. Vì vậy mà hắn đành phải đặt trong rương.

Cứ như vậy, ngày nào hắn cũng liên tục tu luyện, luyện tập vũ kỹ khiến cho cuộc sống tưởng chừng đơn giản nhưng lại hết sức phong phú. Còn thân thể

của Ni Khắc thì từ từ hồi phục. Mặc dù vẫn có một số di chứng nhưng ít nhất cũng trông giống như người bình thường.

Tới một ngày, trấn Lý Tập đón chào trận mưa tuyết đầu tiên. Nhưng theo những bông tuyết cũng là đội buôn của Ba Ân Nhĩ.

Mỗi một tháng, Ba Ân Nhĩ đều tới trấn, đó là cơ hội cho La Mông. Hắn chuẩn bị đi theo đội buôn vào thành để kiếm được đủ tiền.

Tuyết bay đầy trời khiến cho người dân trong trấn buồn chán. Tuy nhiên bọn nhỏ thì lại cười ha ha, đuổi nhau trên đường.

Nhà trọ Mặc Đặc cũng bởi do trời tuyết rơi mà việc làm ăn cũng tốt lên.

Rất nhiều người tới đây ngồi vây quanh với nhau, uống rượu hâm nóng sau đó nhìn ra khung cảnh trắng xóa ngoài cửa sổ rồi cảm thán rằng năm sau nhất định sẽ là một năm thu hoạch.

Còn trong một căn phòng trên lầu hai, Ba Ân Nhĩ uống rượu xong với La Mông liền đứng dậy.

Nhân vì tuyết rơi nên hôm nay hắn không vào rừng luyện tập. Sau khi ăn uống xong, hắn đứng bên cửa sổ mà ngắm người.

Đây có thể nói là lần đầu tiên khi hắn tới thế giới này được nhìn thấy tuyết.

Lúc còn ở thế giới kia, do hắn sinh ra và lớn lên ở phía Nam cho nên rất ít khi được nhìn thấy tuyết. Sau đó quá trình công tác lại thường xuyên tới các nơi có thực vật tươi tốt, khí hậu ấm áp cho nên lớn như thế mà vẫn chưa được nhìn thấy tuyết rơi. Thậm chí có thể nói rằng từ khi hắn chào đời đến nay, đây là lần đầu tiên.

La Mông xem xét cẩn thận tuyết bên ngoài. Thậm chí, cuối cùng hắn còn đứng lên thò tay ra ngoài.

Một bông tuyết lạnh lẽo rơi xuống tay hắn. Hắn giơ lên trước mặt, quan sát một cách cẩn thận rồi cười ha ha khi thấy bông tuyết từ từ tan ra trong lòng bàn tay.

Một lần nữa ngồi xuống, La Mông lại cảm thấy buồn chán liền chuyển sự chú ý vào trong không gian.

Mặc dù bên ngoài là mùa đông nhưng trong sừng Thần Nông lại không hề chịu sự ảnh hưởng.

Trên bầu trời, ánh sáng vàng rực rỡ vẫn phủ xuống vạn vật. Không khí tràn ngập một mùi hương trong lành.

Khắp cả không trung được bao phủ bởi thứ ánh sáng đẹp đẽ. Dòng suối chảy xiết mang tới cảm giác mát lạnh. Nước suối trong suốt nhìn thấy tận đáy, có vài con cá bơi lội trong đó.

Cho tới nay đã được một tháng. Ngày đó, gieo giống cỏ Lam, do không có sâu bệnh và sự ảnh hưởng của thời tiết nên chúng phát triển rất nhanh. Trên lớp cỏ, có một làn sương mỏng mang theo bầu không khí trong lành. Đây là do sau khi không gian thăng cấp có được hiệu ứng đặc biệt.

Gieo trồng cỏ Lam, nếu qua tiếp hai tháng thì có thể thu hoạch được một đám. Dựa theo năng suất một mẫu được ba trăm cân cỏ khô thì ở đây cũng phải gần tới một mẫu. Mà nên nhớ rằng, giá thị trường là một đồng bạc một cân.

Trong không gian, phong cảnh giống như một bức tranh. Nhìn lên cao có thể thấy con số trong không gian đã đạt tới dấu hiệu hai nghìn.

Tình hình tốt của không gian Thần Nông khiến cho tâm trạng của La Mông lập tức tốt hơn. Có thể nói, phần lớn Đức Lỗ Y cấp thấp phải dựa vào rừng rậm mà nói thì đây là thời điểm tu hành chậm nhất. Nhưng La Mông vì có được không gian của sừng Thần Nông nên hoàn toàn ngược lại.

La Mông đắc ý cười. Đúng lúc này, bên dưới có người gọi to:

- La Mông!

- Ai đấy? Tới đây! - La Mông vội vàng trả lời.

La Mông đi xuống tầng dưới của nhà trọ. Trong nhà trọ lúc này có rất nhiều kẻ mạo hiểm. Còn gã đội trưởng đội dong binh - Hải Ngõa Duy vốn rất quen thuộc thì lại đang đón tiếp một kẻ mạo hiểm tương đối xa lạ.

Gần đây tại sao lại càng lúc càng có nhiều kẻ mạo hiểm đi vào trong trấn? Chẳng lẽ rừng Kinh Cức lại có bảo tàng hay sao?

- Bá Khắc! Đây là La Mông là một Đức Lỗ Y. Mỗi lần trị liệu mất năm đồng bạc, so với Thần điện thì giá hơi một nửa. - Trong trấn, mặc dù quan thuế Ba Tập Ti công khai thể hiện thái độ khiến cho rất nhiều người dân không muốn gặp rắc rối nên bắt hòa với La Mông. Nhưng đối với người mạo hiểm mà nói thì điều đó cũng bớt đi nhiều.

Hải Ngõa Duy vừa thấy hắn xuống lầu liền gọi to.

- A! Người có phải là Đức Lỗ Y hay không? - Bá Khắc khoảng chừng ba mươi tuổi, có ánh mắt sắc bén.

- Thì sao? Trị liệu một lần là biết ngay thôi. - La Mông mỉm cười, liếc mắt thì thấy ba kẻ mạo hiểm đều bị thương.

- Hắc! La Mông rất được, trị liệu vết thương rất tốt. - Hải Ngõa Duy nói một cách khoa trương.

La Mông hỏi đồ mặt. Hắc để cho cả ba người cùng cời quần áo, rồi lại gọi cho bọn họ một ly rượu mạnh.

Hải Ngõa Duy cười rồi lấy rượu mạnh rửa miệng vết thương khiến cho cả ba run rẩy.

Ba Khắc liếc nhìn rồi hỏi:

- Làm cái gì vậy?

- Ha ha! Ta không biết. Nhưng La Mông cho rằng làm như vậy sẽ có lợi cho sự hồi phục. - Hải Ngõa Duy dùng giọng điệu trêu chọc nói:

- Có trời mới biết có phải là làm cho nhà trọ làm ăn tốt hơn hay không. Ha ha.

- Đây là đề tiêu độc do miệng vết thương có thể dính phải. Dùng rượu mạnh xử lý rất tốt. - La Mông mỉm cười đáp lại. Sau khi tiêu độc xong, hắc lại thoa một lớp thuốc mỡ. Thoa xong, La Mông mới vươn tay, trên bàn tay hắc chợt xuất hiện một lớp ánh sáng màu lục.

Ánh sáng màu lục trong nháy mắt ổn định rồi từ vị trí lớp thuốc một lớp da thịt nhanh chóng xuất hiện, bao phủ miệng vết thương. La Mông nói:

- Được rồi! Không được uống rượu. Nghỉ ngơi ba ngày sẽ lành.

Người nọ kiểm tra xong, hoạt động vài cái rồi cười với La Mông:

- Đúng là rất tốt.

Thần thuật hay là pháp thuật tự nhiên của Đức Lão Y đều có thể thúc giục tế bào nhanh chóng sinh sôi. Sau khi tiêu độc, lấy thuốc mỡ làm chính mà đóng vảy.

Sau khi chữa xong cho ba người, La Mông nhận lấy mười lăm đồng bạc rồi lấy năm đồng giao cho chủ điểm. Mặc Đặc sẽ giúp hắc nộp cho quan thuế vụ.

Quan thuế vụ Ba Tật Ti có thể mua bán trâu rừng nhưng không thể cầm Đức Lão Y thi triển pháp thuật. Mà khi số lượng kẻ mạo hiểm tăng lên, chuyện bị thương cũng nhiều hơn. Hai vị mục sư của thần điện, mỗi ngày chỉ có thể trị liệu được ba, bốn người, không thể đáp ứng nổi nhu cầu. Vì vậy La Mông làm chuyện này cũng đáp ứng nhu cầu của kẻ mạo hiểm. Mà quan thuế vụ Ba Tật Ti cũng không dám mạo hiểm đắc tội với những người mạo hiểm, chỉ biết lấy tiền thật nặng, thu lấy một phần ba.

Tất nhiên, mỗi ngày La Mông cũng chỉ trị được ba lần. Nhìn chút tiền trong tay, La Mông hơi nheo mắt. Chuyện này sớm hay muộn thì cũng phải giải quyết.

- Làm tốt lắm! La Mông! Nếu ngươi muốn tới thành. Cho dù Ba Ân Nhĩ không đưa ngươi theo, ta cũng đưa ngươi đi. - Hải Duy Ngõa nhìn tình hình rồi nở nụ cười. Sau khi cân nhắc lợi hại, gã cảm thấy đắc tội với quan thuế vụ Ba Tật Ti là chuyện đáng giá.

La Mông mỉm cười rồi gật đầu. Đây chính là ích lợi khi có thực lực.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29: Ra Khỏi Trăn (Thượng).

Năm nay, rừng Kinh Cúc rất là náo nhiệt. Mặc dù đã vào mùa đông, trong rừng tuyết rồi dày khiến cho những người trên trăn không dám đi vào. Nhưng đám mạo hiểm từ nơi khác đến lại khiến cho khu rừng hồi phục sự náo nhiệt. Cũng bởi vậy khiến cho khu rừng rậm bên ngoài trăn như hồi phục lại sức sống.

Bởi vì kẻ mạo hiểm xuất hiện nên La Mông vẫn bị quan thuế vụ làm khó lại có cơ hội phát tài. Với sự thành thạo về pháp thuật trị liệu, việc làm ăn của hắc càng lúc càng tốt.

Đức Lão Y trị liệu với giá cả hợp lý nên so với mục sư của thần điện mặc dù mạnh hơn nhưng lại không kinh tế.

Có điều, quan thuế vụ cũng không dám làm khó dễ La Mông vì sợ đắc tội với đám kẻ mạo hiểm. Lúc ban đầu, y chỉ thu một phần ba nhưng vì sau lại lấy ra một cái gọi là điều lệ thu thuế, chỉ việc của La Mông làm là phi pháp, mặc dù không bị phạt nặng nhưng phải thu thuế rất cao.

Mỗi lần trị liệu phải theo lấy năm đồng bạc, theo cái mà y gọi là quy định mới.

Mà lúc này, La Mông mặc dù bên ngoài vẫn tỏ ra cam chịu, nhưng trong lòng thực sự đã tức giận. Việc trị liệu tốn rất nhiều sức lực vào tinh thần nhưng không nhận được cái giá hợp lý thì làm thế nào?

- La Mông xuống đây. - Trong lúc hần đang ở trong phòng suy nghĩ xem làm thế nào thì bên dưới đột nhiên có người gọi.

- Ai đó? Tới đây. - La Mông vội vàng trả lời.

Nhưng chưa bước xuống thang, một mùi máu tươi đã xộc vào mũi của hần. La Mông vội vàng bước xuống lầu, quả nhiên đúng như suy nghĩ có một vài người bị thương nặng đang được đặt ở giữa nhà trọ.

- La Mông! Bọn họ gặp phải ma thú hung dữ nên bị trọng thương. Mau tới xem xem. - Lần trước, đội trưởng Bá Khắc được đội trưởng Hải Ngõa Duy giới thiệu nên vừa thấy hần xuống lầu liền nói ngay.

- Lần này người bị thương sao nhiều như vậy? - La Mông liếc nhìn vết thương của mấy người bệnh mà cảm thấy căng thẳng.

Nếu như trước đây hần trị liệu cũng chỉ là chữa lành miệng vết thương thì bây giờ như có cảm giác cứu mạng người.

Số người bị thương có tổng cộng năm người. Bốn người trong số đó mặc dù thương nặng nhưng với pháp thuật trị liệu của Đức Lỗ Y cấp một có thể qua được.

Nhưng người được đặt gần cầu thang nhất lại có vết thương quá nặng.

- Sao không tới thần điện? - Luận về việc trị liệu thì mục sư rất mạnh. Điều này ngay cả La Mông cũng không dám phủ nhận. Mặc dù nhân phẩm của mục sư Đặc Ni Tư không được tốt lắm nhưng hai mươi chín tuổi đạt tới cấp bốn. Mục sư cũng không giống như Đức Lỗ Y, pháp thuật trị liệu của họ mạnh hơn. Mục sư cấp bốn đã nắm được thuật trị liệu mà Đức Lỗ Y phải tới cấp năm, cấp sáu mới có được pháp thuật trị liệu vết thương nhẹ. Cái gọi là vết thương nhẹ tức là trình độ có thể xử lý được.

- La Mông! Mục sư của thần điện hôm nay đã dùng hết thuật trị liệu. Hiện giờ, sinh mạng của họ đành phải nhờ người. - Bởi vì lần này người bị thương đều là đội viên đi theo mình nên Bá Khắc hết sức lo lắng. Thấy nét mặt La Mông có chút khó khăn, y liền vội vàng lớn tiếng nói.

- Được! Vậy ta sẽ làm hết sức. - Đã như vậy, La Mông liền gật đầu đi tới trước mặt người bị thương nặng nhất.

Sau khi kiểm tra, sắc mặt của hần trở nên khó coi. Bụng người này bị vuốt của ma thú xé rách, mặc dù được băng băng vải sạch nhưng máu vẫn đang chảy ra.

Là một Đức Lỗ Y cấp một nếu vết thương nhỏ là có thể dùng thuật trị liệu làm cho liền lại. Nhưng hiện giờ, vết thương lớn thế này đúng là bất lực.

- La Mông! Giúp đỡ đi. Gã là bằng hữu của đệ đệ ta. Nếu người có thể trị được cho hần, ta đưa cho người gấp ba. - Mặc dù hiểu được mức độ trọng thương thế này đối với La Mông có một chút khó khăn nhưng vào lúc này, gã chỉ biết cầu nguyện kỳ tích có thể xuất hiện.

Dù sao thì lúc này trong trấn ngoại trừ mục sư ra, có thể tìm được người có thuật trị liệu tốt cũng chỉ còn La Mông. Còn đối với Đức Lỗ Y Kiệt Pháp thì bọn họ không hề nghĩ tới. Nếu không động thủ với nhau đã là quá tốt rồi.

La Mông gật đầu, bảo bọn họ nhanh chóng chuẩn bị rượu mạnh để khử trùng và kim khâu.

Rác dụng của rượu mạnh, Bá Khắc cũng biết đến. Lần trước, trong đội bọn họ có người bị thương phải nhờ rượu mạnh mới có thể làm cho miệng vết thương nhanh chóng khép lại.

Thuật trị liệu của thế giới này chỉ dựa vào thần thuật và sự trợ giúp của dược thảo. Do hiệu quả rất tốt nên thủ thuật của Địa Cầu không hề xâm nhập. Trên Địa Cầu, do không có phương pháp trị liệu bằng thần thuật nên một số phương pháp những người ở đây cũng không biết.

Nhưng căn cứ vào niềm tin với La Mông, Bá Khắc vẫn nhanh chóng chuẩn bị mấy thứ đó. Thực ra mấy thứ này trong nhà trọ Mặc Đặc đều có. Bọn họ bỏ tiền ra mua, vợ chồng Mặc Đặc tự nhiên là rất vui.

Đó cũng là lý do tại sao mà mọi người dân trong trấn đều bất hòa với La Mông nhưng vợ chồng Mặc Đặc lại cho La Mông ở đây.

Có cảm tình cũng có lợi ích. Do có La Mông ở đây, nên kẻ mạo hiểm tập trung lại rất nhiều. Hơn nữa, các thứ cung cấp cũng bán rất chạy.

Nếu không phải vì vậy thì việc người bệnh mỗi ngày đều kéo tới đây, cho dù vợ chồng Mặc Đặc có lương thiện đến mấy cũng không dễ tha thứ.

Việc giải phẫu tiến hành hết sức thành công. Mặc dù La Mông chưa từng học y thuật nhưng dược vật ở thế giới này rất hữu hiệu vì vậy mà trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, hần khâu miệng vết thương lại sau đó đắp lên một lớp thuốc mỡ mỏng. Đây là thứ thuốc tốt nhất của hần. Dù sao thì miệng vết thương này quá nặng nên phải cẩn thận.

Sau khi thoa thuốc xong, La Mông vươn tay, trên bàn tay lập tức xuất hiện một thứ ánh sáng màu xanh lục. Như thế này, chỉ cần vài ngày là có thể làm cho miệng vết thương khép lại.

Xoa hay tay vào nhau, La Mông nói:

- Được rồi! Không cần phải uống rượu. Chỉ cần nghỉ ngơi mười ngày thì miệng vết thương sẽ khép lại.

- Đã thành công? - Bá Khắc gật đầu.

Vừa rồi La Mông nhanh nhẹn khâu vết thương, giờ nghỉ lại gần vẫn còn hết hồn. Có điều, thấy hơi thở của người bệnh trở lại điều hòa, Bá Khắc lập tức giữ tay La Mông liên tục nói cảm ơn.

La Mông đỏ mặt, vội vàng bảo đối phương lấy rượu mạnh xử lý vết thương rồi chữa cho mấy người khác.

Sau khi làm xong, La Mông không giấu được sự mệt mỏi. Thực ra chủ yếu là do lần đầu tiên khâu lại miệng vết thương cho người khác khiến cho hắn chưa quen. Còn những người khác cũng không biết điều đó. Bá Khắc thấy hắn vì trị liệu mà mệt mỏi nên hết sức cảm tạ, để lại năm mươi đồng bạc sau đó đưa người đi.

La Mông suy nghĩ rồi lấy số tiền nộp thuế được cho Mặc Đặc, để giúp hắn nộp. Số tiền kia, sớm hay muộn cũng phải lấy lại cả vốn lẫn lãi. Nhưng hiện giờ, thời cơ vẫn chưa thích hợp.

- La Mông! Không ngờ ngươi lại có thể cứu sống một người bị ma thú tấn công. - Tin tức nhanh chóng lan truyền trong trấn. Chưa tới nửa ngày, gần như người trong trấn nhỏ đều biết rằng La Mông có pháp thuật thần kỳ.

Còn đội trưởng đội Dong binh - Hải Ngõa Duy lại tới nhà trọ sau khi trêu đùa một lúc liền nói một tin quan trọng với La Mông.

- Có điều, năm mươi đồng bạc mà ngươi phải nộp lên trên bốn mươi đồng. Điều này thật đáng tiếc. Hay là người tới công hội mạo hiểm chính thức đăng ký. Với trình độ hiện tại của ngươi, sau này làm ăn sẽ rất tốt. Cứ như thế này không được đâu. - Hải Ngõa Duy vừa cười vừa nói.

Từ trong miệng của gã, La Mông biết được bản thân mình làm việc trị liệu đối với một người không có nghề nghiệp mà nói thì đúng là bị nộp thuế quá nặng. Nhưng nếu hắn gia nhập vào công hội mạo hiểm thì lại khác. Khi đó việc trị liệu sẽ hợp pháp, quan thuế vụ Ba Tập Ti không có cơ để thu thuế cao nữa. Còn tương lai, hắn chỉ cần phải nộp một phần mười là được.

La Mông tạ ơn đội trưởng Hải Ngõa Duy, đồng thời, qua đó, hắn biết được rằng ở cách trấn Lý Tập không xa có công hội mạo hiểm. Mà gần đây, thương đội của Ba Ân Nhĩ muốn tới đó.

Sau khi La Mông gặp được Ba Ân Nhĩ liền đề cập việc đi theo tới thành A Phổ Tư. Nhưng do có nguyên nhân quan thuế vụ Ba Tập Ti khiến cho mối quan hệ của hai người trở nên bất hòa. Có điều gần đây La Mông đột nhiên thể hiện khả năng trị liệu kinh người làm cho lão thấy không cần phải làm mối quan hệ căng thẳng. Huống chi, La Mông chỉ muốn cùng đi với họ, cũng không phải là chuyện khó xử. Ba Ân Nhĩ suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Cả ngày bận rộn nhanh chóng qua đi. Thoáng cái, đã tới thời điểm thương đội Ba Ân Nhĩ khởi hành.

Sáng sớm, La Mông rửa mặt mũi, ăn chút điểm tâm rồi ở trong nhà trọ chờ.

- La Mông! Hàng nhiều quá nên tôi chậm. - Mất hơn nửa ngày, đoàn xe của Ba Ân Nhĩ mới tới nhà trọ Mặc Đặc.

- Nhiều đồ như vậy hay sao? - Mặc dù biết Ba Ân Nhĩ buôn lớn nhưng vừa ra khỏi cửa thấy hơn mười chiếc xe ngựa cũng làm cho La Mông bất ngờ.

- Chẳng phải là tới mùa đông rồi hay sao? Vải vóc và lương thực dự trữ trong thành không đủ. Chúng ta mới nhân lúc này kiếm một chút tiền. - Ba Ân Nhĩ mặc dù nói một cách khách khí nhưng nét mặt vẫn có chút đắc ý.

La Mông cũng nói vài câu khiến cho sự bất hòa trong thời gian quan được xóa bỏ.

Hôm nay, thời tiết rất tốt, trời trong nắng ấm. Hàng hóa của thương đội cũng được vận chuyển bằng trâu ngựa giống như ở Địa Cầu. Do xe rất rộng nên La Mông không phải đi bộ.

Ngồi trên xe, tâm trạng của La Mông rất tốt. Không chỉ vì mục đích lần này của hắn mà cũng bởi vì đây là lần đầu tiên tới thế giới này, hắn được đi xa.

Cho dù kẻ nào cũng mong ước điều đó mà La Mông cũng không ngoại lệ. Hắn rất muốn biết thế giới bên ngoài như thế nào.

Xe ngựa di chuyển từ từ khiến cho La Mông cũng nghe được tiếng mọi người trò chuyện. Những người này vào Nam ra Bắc, mặc dù tri thức thiếu nhưng kiến thức thì lại hơn xa bất cứ người nào trong trấn. Bọn họ đã qua rất nhiều thành thị, cũng gặp rất nhiều người khiến cho La Mông được mở rộng tầm mắt. Đối với hắn mà nói thì những điều này tương lai chắc chắn sẽ cần.

Quá trình đi đường cười cười nói nói, không hề cảm thấy mệt mỏi. Cuối cùng một ngày trôi qua, một bức tường thành không rộng lắm nhưng so với trấn Lý Tập thì cao hơn xuất hiện trước mặt khiến cho La Mông biết mình đã tới nơi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 30: Ra Khỏi Trấn (Hạ).

Diện tích của thành A Phổ Tư cũng không lớn lắm nhưng so với trấn Lý Tật nhưng nó rộng gấp mười lần.

Mặc dù ở thế giới này đây là lần đầu tiên đi xa, nhưng ở Địa Cầu, La Mông đi lại liên tục có thành phố nào mà không tới?

Vì vậy mà hiện giờ, hắn cũng chỉ thể hiện một chút tò mò mà thôi. Điểm này đối với hắn hết sức bình thường nhưng đối với những người khác trong thương đội, nhất là Ba Ân Nhĩ thì lại không growf.

Dù sao thì lần đầu tiên khi lao ra khỏi nhà nhìn thấy ngôi thành lớn cũng vô cùng sửng sốt. Vậy mà tên tiểu tử này rời trấn Lý Tật tới đây không hề có một chút luống cuống đứng là làm cho người ta phải nhìn với một con mắt khác.

"Tên thiêu niên này rất có tiềm lực." Đó là toàn bộ suy nghĩ của Ba Ân Nhĩ. Thương nhân chỉ biết đến lợi nhuận. Vì vậy mà suy nghĩ một chút, thái độ của Ba Ân Nhĩ đối với La Mông nhiệt tình lên rất nhiều.

La Mông ngoài mặt làm như không biết nhưng trong lòng lại hiểu rất rõ. Y thầm cảm thán: "Đúng là thế giới nào cũng vậy!"

Ngay lập tức y nhìn xung quanh.

Đại khái do vị trí hẻo lánh nên ngôi thành chiếm một diện tích không nhỏ. Nhưng cho dù là đường phố hay kiến trúc cũng đều có vẻ cũ. Những cửa hàng trên đường mặc dù rất nhiều mà hàng hóa so với trấn Lý Tật tất nhiên là nhiều hơn.

Điều này, khi bọn họ đi qua cửa thành có thể nhận thấy.

Cửa thành từ bên ngoài nhìn có thể thấy rất cao và to, ít nhất với một người nông dân mới đến thì sẽ thấy như vậy. Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ thấy binh lính gác thành lại rất ít.

Bây giờ đang là mùa đông, vậy mà đám binh lính vẫn phải đi một chiếc giày mỏng. Bởi vậy có thể thấy được thành chủ của ngôi thành nhỏ này, kinh tế cũng không được dư dả. Tất nhiên, cũng có thể là đối phương keo kiệt không cho đám binh lính này trang phục mới.

Mặc dù như vậy thì ít nhiều cũng chứng minh rằng nơi này rất nghèo. Dù sao đối với quý tộc mà nói thì binh lính cho dù thấp hèn nhưng cũng đại diện cho mặt mũi của mình.

La Mông đi trên đường, ước chừng ngôi thành nhỏ này, dân cư khoảng chừng một vạn.

Hắn đột nhiên nghĩ tới gia tộc của tiểu thư Ngã Ly Ny, phụ thân của nàng có lãnh địa cũng không phải là giàu có. Chẳng trách mà hàng năm, Nam Tước đại nhân luôn ở trong thành.

Cho dù là ai thì mỗi ngày ra ngoài nhìn thấy vùng lãnh địa nghèo nàn của mình mà không thấy buồn?

Nghĩ tới đây, La Mông có thể hiểu được tại sao mà tiểu thư Ngã Ly Ny cố gắng học tập tri thức mục sư. Chỉ có điều, ở trong thế giới này hắn chỉ là một Đức Lỗ Y cấp thấp, ngay cả sự tự do của bản thân cũng không có thì với cô gái đáng yêu kia, hắn nhất thời cũng không giúp được cái gì.

La Mông đang suy nghĩ miên man thì đột nhiên đoàn xe dừng lại.

- La Mông! Công hội mạo hiểm không mở trước buổi trưa. Chúng ta đi uống một chén trước. - Hóa ra là đã đến nơi. Lúc này, Ba Ân Nhĩ hết sức nhiệt tình mời hắn.

La Mông qua một đoạn đường cũng cảm thấy đói bụng, cười nói:

- Vậy thì phiền ngài.

Sau đó, hắn cẩn thận nhảy từ trên xe xuống. Hai chân tê dại khiến cho hắn phải cử động vài cái mới trở lại bình thường.

Trong lòng hắn thầm nhớ tới ô tô nơi Địa Cầu. Sau khi xuống xe, hắn mới biết nơi đoàn xe dừng lại là một cửa hàng của thương đội Ba Ân Nhĩ.

Nghe Ba Ân Nhĩ nói thì cửa hàng này lớn nhất trong thành, giá cả so sánh hợp lý, cho nên mà từ trước đến nay bọn họ luôn hợp tác với nhau.

Hàng hóa được mọi người tháo dỡ xuống. La Mông cảm thấy đối phương đối với mình có ân cho nên cũng tham gia vào đội ngũ bận rộn.

Mặc dù chỉ giúp được một chút nhưng ấn tượng về hắn trong đội buôn cũng tốt lên nhiều.

Vì vậy mà trong bữa tiệc liên hoan, La Mông đỡ tốn một khoản tiền, được ngồi cùng bàn với Ba Ân Nhĩ và được thưởng thức cơm trưa.

Sau khi cơm nước no nê, hắn được mọi người xếp vào một căn phòng. Tối nay, bọn họ ở đây nghỉ ngơi một đêm, sáng ngày mai sẽ trở về.

Giữa trưa, La Mông nằm ngủ một giấc. Do bị mọi người mời mấy chén cho nên hắn ngủ rất say.

Cho tới khi Ba Ân Nhĩ từ mình tới đánh thức, hắn mới sực nhớ nhiệm vụ lần này tới đây vẫn chưa hoàn thành.

- Tù lượng của La Mông khá thật. Nhanh như vậy mà đã tỉnh rồi. - Ba Ân Nhĩ vỗ đầu hắn mà cười nói.

La Mông đỏ mặt lên, cảm thấy ảo não về chuyện uống rượu của mình.

Hắn không nghĩ rằng với tuổi của hắn có thể ngồi với những người khác tới tận lúc cuối cùng mà buổi chiều thức dậy đã tỉnh táo như vậy thì đối với Ba Ân Nhĩ đúng là một chuyện thần kỳ.

Bởi vậy có thể thấy được rằng sùng Thần Nông đang cải tạo cơ thể hắn. Thân thể hắn không còn yếu như lúc mới tới cái thế giới này nữa.

La Mông không nghĩ tới chuyện đó. Hắn rửa mặt, ăn mặc chỉnh tề rồi theo sự chỉ dẫn của Ba Ân Nhĩ mà tới công hội Mạo hiểm trong ngôi thành.

Công hội Mạo hiểm ở trên đoạn đường sầm uất nhất trong khu thành. Trên đường cái có người rao hàng, người qua lại... Mặc dù không được như Địa Cầu nhưng cũng có thể nói là vừa phải.

Có thể tìm được tòa nhà công hội kẻ Mạo hiểm một cách dễ dàng. Nó hoàn toàn khác với sự tưởng tượng của La Mông, không ngờ ngôi nhà lại được xây dựng vô cùng xa hoa.

Tất nhiên, sự xa hoa ở đây là so sánh với những kiến trúc xung quanh.

Giữa một đám kiến trúc hơi cũ, một cái tòa nhà cao ba tầng vừa mới được xây dựng chiếm diện tích tương đương với thân diện của trấn Lý Tật xuất hiện trước mặt La Mông.

Hắn đi tới chỗ cửa lớn.

- Người là ai? - Một người gác cửa thấy hắn đi tới liền lập tức lên tiếng hỏi.

- Ta là Đức Lỗ Y La Mông của trấn Lý Tật. Lần này tới đây để đăng ký. - La Mông vội vàng giải thích.

- Thì ra là thế. - Sau khi biết được, đối phương liền tránh đường.

La Mông đi vào bên trong, cảm giác lạnh lẽo của thời tiết lập tức biến mất. Vừa bước vào trong căn nhà, một hơi thở ấm áp bao trùm lấy hắn.

Cùng lúc đó, hắn phát hiện cánh cửa trước mặt hắn chợt có cái gì đó lóe lên rồi một làn ánh sáng màu lục bao trùm quanh người hắn.

Đây là... La Mông nghi hoặc nhìn ánh sáng màu lục vây quanh người.

- Xin chào! Hoan nghênh người tới công hội mạo hiểm. - Đúng lúc này, một người trung niên mỉm cười đi ra từ một góc sáng sủa.

La Mông gật đầu, mỉm cười nói:

- Xin chào! Ta là Đức Lỗ Y của trấn Lý Tật.

- Đúng vậy! Ngài đúng là một vị Đức Lỗ Y. Vừa rồi ngài đã vượt qua sự kiểm tra của chúng ta. Mời qua bên này. Chúng ta vừa đi vừa nói chuyện. - Người trung niên cười rồi chỉ tới một chỗ.

La Mông nhìn tới thì hóa ra ở cửa vào có một cái trận lục giác nhỏ. Chỉ cần có người bước qua cửa là sẽ bước vào trận. Xem tình cảnh vừa rồi thì trận này kiểm tra năng lượng của người dùng.

- Đây là lần đầu tiên ngài tới công hội kẻ mạo hiểm sao? - Sau khi biết mục đích của La Mông, người trung niên quay sang hỏi hắn.

La Mông gật đầu.

- Xem ra, trước khi đến đây ngài đã biết một số chuyện của công hội. Có điều, tôi vẫn muốn giới thiệu với ngài một lần. - Thân phận của người trung niên có lẽ giống với nhân viên tiếp tân ở Địa Cầu. Sau khi dẫn La Mông tới đại sảnh, y liền giới thiệu hết những tình hình của công hội cho hắn.

La Mông lắng nghe, thi thoảng hỏi lại một số vấn đề, nhưng đối phương nhanh chóng trả lời. Hắn thăm thán, công hội của Kẻ mạo hiểm đúng là có nhiều nhân tài. Hai người nói chuyện một lúc, rất nhanh đã tới chỗ làm việc.

Đi qua một cánh cửa, một cái cửa sổ xuất hiện trước mặt La Mông.

Một số người đang ở trước cửa sổ hỏi thăm, hoặc làm việc gì đó. Còn nhân viên thì đều ở trong cửa sổ mà giao tiếp với mọi người.

Trường hợp này cũng rất giống với ngân hàng và bưu điện ở địa cầu.

Thấy nét mặt kinh ngạc của La Mông, người trung niên cảm thấy rất thích thú. Thấy nhiệm vụ của mình đã hoàn thành, người trung niên liền dẫn La Mông tới trước một cửa sổ, nói:

- Đây là chỗ chuyên để đăng ký bản ghi chép.

La Mông cũng không mất bình tĩnh. Tới trước hắn còn có hai người. Hắn liền xếp vào hàng, vừa tự hỏi nợ nần của mình làm sao nhanh chóng hoàn lại. Mắc nợ khiến cho hắn không thể thành người tự do, không thể mở được cửa hàng. Mà không thể mở được cửa hàng thì không thể tích góp được thực lực. Nói với La Mông đây quả thực là một sự tuần hoàn khắc nghiệt.

- Tiên sinh! Xin hỏi ngài cần gì? - Đột nhiên một âm thanh ngọt ngào lễ phép vang lên, kéo suy nghĩ của hắn trở lại.

Hắn nhìn về phía trước thì thấy một cô gái đang đứng ở trong cửa sổ, mỉm cười nhìn mình.

La Mông cũng mỉm cười với nàng, sau đó mang lý do đã nghĩ trước ra nói rồi lại đưa giấy chứng nhận mạo hiểm của trung đội trưởng đưa cho nàng.

- Thân phận của ngài đã được xác nhận là không có vấn đề. Đây là giấy chứng nhận mạo hiểm tạm thời. Do ngài là Đức Lỗ Y cấp một có thể lập tức chứng nhận quyền hạn mạo hiểm mà không cần phải khảo sát. Nếu ngài muốn làm giấy chứng nhận mạo hiểm vĩnh viễn thì mới ngài hãy điền tư liệu vào đây. - Cô gái đưa một tấm giấy da trâu cho La Mông, bên trên có chỉ chít chữ.

La Mông cầm lên nhìn kỹ, xác định không có vấn đề gì khác, sau đó cầm bút bắt đầu điền. Cuối cùng thì điền tên của bản thân, rồi đưa lại vào trong cửa sổ.

Sau khi đối phương kiểm tra xong liền lấy từ tủ ra một tấm thẻ kim loại, sau đó dùng một phương pháp mà La Mông không biết nhanh chóng khắc tin tức của La Mông và những xác minh của công hội rồi đưa cho hắn.

- Phí thủ tục là ba đồng bạc. - Thiếu nữ nhìn thì còn nhỏ nhưng có một sức hút kỳ lạ.

La Mông đã từ người trung niên hiểu biết về những quy định ở đây nên nhanh chóng đưa tiền.

- Được rồi! Hiện giờ, ngài chính thức là thành viên của công hội Mạo hiểm. Điểm danh dự của ngài là một, cùng là kẻ mạo hiểm cấp một. Hoan nghênh ngài đã tham gia. Tiên sinh La Mông, - Thiếu nữ mỉm cười nói:

- Mỗi lần ngài hoàn thành nhiệm vụ, công hội sẽ gia tăng điểm danh dự của ngài và khấu trừ hai mươi phần trăm tiền thưởng. Đồng thời thống nhất với lĩnh chủ địa phương nộp mười phần trăm tiền thuế. Nếu ngài được lĩnh chủ miễn thuế thì không cần phải giao.

Ba mươi phần trăm thuế? Công hội đúng là lòng dạ hiểm độc. Công hội kẻ mạo hiểm cũng chẳng coi trọng thực lực mà chỉ là một cơ cấu kiếm tiền, coi trọng danh dự. Điểm danh dự đó là thực hiện nhiệm vụ và quyết định sự cống hiến với công hội.

Cho dù ngươi có là đại pháp sư hay không thì cũng vì công hội mà kiếm tiền. Khó trách công hội kẻ mạo hiểm lại có tiền như vậy, quả thực đúng là công ty lớn lung đoạn thị trường. Chẳng qua, lĩnh chủ nơi nào cũng có cổ phần.

Thiếu nữ thấy nét mặt của hắn liền cười nói:

- Tất nhiên, từ cấp năm trở lên sẽ giảm năm phần trăm thuế. Cấp mười một trở lên sẽ giảm mười phần trăm thuế. Hơn nữa, khi đó có thể được lĩnh chủ miễn thuế.

La Mông nghe xong, tính toán liền cảm thấy như thế thì còn có thể. Từ cấp năm trở lên, thuế má thực tế là hai mươi lăm phần trăm. Cấp mười trở lên, thuế thực tế là mười lăm phần trăm. Hắn mỉm cười với thiếu nữ rồi ra khỏi công hội. Ánh nắng bên ngoài tỏa sáng khiến cho tâm trạng của hắn rất tốt. Còn tương lai phía trước cũng đang chờ sự cố gắng của hắn để tỏa sáng.

Trên lý luận mà nói thì công việc của kẻ mạo hiểm đó là tích lũy điểm danh dự. Chỉ cần hắn lên cấp năm, cho dù lĩnh chủ không ban cho quyền tự do, hắn cũng sẽ có được. Đồng thời đi lại trên đại lục không bị ngăn cản.

Đó cũng là lý do tại sao mà phần lớn lĩnh chủ đều ban cho quyền tự do. Dù sao, nếu ngăn cản không được mà đó là chuyện sớm hay muộn thì chẳng bằng bây giờ ban cho còn có thể có được chút tình cảm.

La Mông nghĩ tới đây liền trầm hạ quyết tâm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Tiến Cử (Thượng).

Cùng với lúc La Mông đi làm thủ tục ở công hội mạo hiểm, trong một gian hàng của Khắc Lan Phở, Ba Ân Nhĩ - Chủ của đội buôn đang nói chuyện với con của mình là Phí Tề Á.

Phí Tề Á là một người thanh niên có mái tóc màu vàng, và một cái mũi ưng. Thân thể của gã cân xứng, cho thấy là một chiến sĩ được rèn luyện hàng ngày.

- Phí Tề Á! - Ba Ân Nhĩ hiền lành nhìn con trai và gọi tên của nó:

- Con thấy La Mông như thế nào? - giọng nói của lão có một chút gì đó như khảo nghiệm.

- Cha! - Phí Tề Á cũng không trả lời ngay, cau mày suy nghĩ một chút rồi mới nói:

- Đây có thể nói là một người trời ban, đồng thời xử sự rất già dặn. Nghe nói trước kia, hắn làm tiểu nhi ở cửa hàng của Mặc Đặc. Có lẽ khi đó hắn đã học được một số thứ.

Nét mặt Ba Ân Nhĩ có chút hài lòng nhưng nhanh chóng biến mất:

- Nói như vậy thì con xem trọng tương lai của hắn?

Phí Tề Á ngẩn người, nhưng gã nhanh chóng trả lời:

- Đúng vậy! Cha! Con xem trọng tương lai của hắn. Một người còn trẻ mà xử sự như vậy, chỉ cần không phải là người đen đủi, hắn sẽ thành công.

Ba Ân Nhĩ nở nụ cười, lần này lão không hề che giấu:

- Giao tiếp với một con sư tử con thì tiếp theo sau nó sẽ trở thành một con sư tử hùng mạnh. Phí Tề Á! Nếu con đã xem trọng tương lai của La Mông vậy thì con là một thương nhân, con hãy đầu tư đi.

Nói xong, Ba Ân Nhĩ lấy từ trong lồng ngực ra một tấm da dê, bên ngoài được gắn sáp màu đỏ. Trên miếng sáp có một ký hiệu của đội buôn Ba Ân Nhĩ.

Ánh mắt của Phí Tề Á nhìn ngón trỏ bàn tay phải của phụ thân. Ở đó có một chiếc nhẫn, trên mặt còn có vết sáp.

- Đại sư Tắt Khắc Duy trong thành là một vị ma pháp sư được mọi người tôn kính. Lão là bằng hữu của cha. Trước đây, lão có tới tìm cha, nhờ ta tìm cho lão một ít mực sư và Đức Lễ Y sơ cấp. Lão cần một số người điều chế cho lão một ít dược phẩm trị liệu. Dù sao thì pháp sư có thể chế được rất nhiều loại thuốc nhưng lại không làm được thuốc điều trị. Hiện tại, Phí Tề Á! Vì sự lựa chọn của con, cha quyết định đề cử La Mông tới cho lão. Phong thư đề cử này, con cứ đưa cho La Mông. Hiện tại, La Mông đang cần tiền, tin rằng con biết cách để làm cho hắn cảm thấy được thiện chí của con.

Ba Ân Nhĩ trịnh trọng đưa phong thư cho đứa con.

Phí Tề Á gật đầu, cất một cách cẩn thận:

- Cha! Bây giờ con sẽ đi công hội mạo hiểm để tìm hắn.

Ba Ân Nhĩ gật đầu:

- Con đi đi.

Ba Ân Nhĩ đi tới cửa thì nghe thấy phụ thân ở phía sau nhỏ giọng nói một câu:

- Nghe nói rượu ngon là thứ dễ thử đá có phải là vàng. Còn mỹ nhân là cái cân tiểu ly để xem người ta thế nào.

Phí Tề Á cảm thấy ấm áp, nét mặt nở nụ cười sáng lạng.

Lúc La Mông ra khỏi công hội kẻ mạo hiểm thì bầu trời phía Tây đã đỏ ối.

- La Mông! - Một tiếng gọi hần chột vang lên.

La Mông theo phản xạ quay đầu lại thì thấy một người thanh niên đang đứng vẫy tay với hắn.

La Mông nhận ra đó là Phí Tề Á, con trai của thương nhân Ba Ân Nhĩ.

Trong ấn tượng của La Mông thì Phí Tề Á là một thương nhân lão luyện, phần lớn là do có được sự dạy dỗ của Ba Ân Nhĩ. Ở trên người Phí Tề Á, điều duy nhất của một người thanh niên còn sót đó là trong thâm tâm của gã có một thứ đã tâm.

- Xin chào! - La Mông cũng vẫy vẫy tay.

- La Mông! Chúng ta tìm một chỗ nào đó uống rượu nhé. - Phí Tề Á tự nhiên đi tới.

Nghe thấy vậy, La Mông liền biết ý của Phí Tề Á đó là : " La Mông! Ta có chuyện muốn nói với ngươi. "

- Được rồi! Ta nghe các cụ nói rằng rượu có thể giải rượu. - La Mông cười sang sảng đi tới.

- Có phải không? Ta nghe nói rượu của quán lão Duy Luân có một loại rượu trái cây rất ngon. - Phí Tề Á liếm đầu lưỡi:

- Để ăn mừng ngươi trở thành một kẻ mạo hiểm, lần này ta mời có được không?

- Vậy thì ta không khách khí. - La Mông vỗ vai Phí Tề Á.

Lúc cả hai tới quán rượu của lão Duy Luân thì trời đã hơi tối. Bên trong quán chưa đông người. Đại khái, phải thêm một chút nữa thì những kẻ mạo hiểm mới tới đây.

Một lão nhân mập đầu hói đứng sau quầy kêu lên:

- Xin chào hai đứa nhóc. Có muốn uống một chút gì không?

- Lão Duy Luân! Lấy rượu trái cây của lão ra đây. Hai chén nhé. - Phí Tề Á giơ hai ngón tay cười hì hì mà nói, sau đó gã chọn một cái bàn rồi lấy một cái ghế cho La Mông.

La Mông cười ngồi xuống, trong lòng có chút rung động. Vị lão nhân đứng sau quầy đang chào hỏi khách khứa, trên người có một lớp ánh sáng mỏng màu đỏ. Màu đỏ đó giống hệt như màu máu chứng tỏ sức sống mãnh liệt của chủ nhân. Đồng thời từ hương vị giết chóc cho thấy lúc còn trẻ người này đã trải qua vô số trận chiến.

Có Hóa trình trắc lĩnh quang làm cho La Mông biết rằng vị lão nhân này ít nhất phải là chiến sĩ cấp năm.

Đã biết điều đó, La Mông lại đưa mắt nhìn xung quanh. Trong quán rượu có vài người, phần lớn ăn mặc của kẻ mạo hiểm. Nét mặt của họ so với những kẻ mạo hiểm mà hắn gặp ở quán trọ Mặc Đặc quả thật có chút gì đó không tự nhiên.

La Mông hơi trầm ngâm, bỗng nhiên quay sang Phí Tề Á, cười nói:

- Vị đại thúc Duy Luân này lúc còn trẻ chắc là một nhân vật không đơn giản đúng không?

Phí Tề Á gạt mình rồi nét mặt xuất hiện sự bội phục:

- Làm sao mà ngươi biết?

La Mông cười nói:

- Ngươi biết rằng trước kia ta từng làm tiểu nhị trong một nhà trọ. Những kẻ mạo hiểm vốn là những người ồn ào, nhưng ở đây, sau khi ta vào lại thấy nét mặt mọi người có chút gò bó. Ta quan sát thì phát hiện bọn họ luôn nhìn lão Duy Luân ở sau quầy. Sau đó ta quan sát lão thì có được kết luận đó.

Phí Tề Á vỗ tay:

- Có lẽ chỉ có người nhạy bén như ngươi mới rút ra được kết luận đó.

La Mông cười cười. Thực ra có nhiều chuyện một khi biết được kết quả rồi quay lại để ý những dấu vết có khác nào đang xem chỉ trong lòng bàn tay.

Đúng lúc này, một người hầu nữ cao gầy bụng hai chén rượu tới.

- La Mông! Muốn ăn gì? - Phí Tề Á hỏi:

- Có lẽ hỏi vị cô nương đáng yêu này là tốt nhất. Đúng rồi, cô nương đáng yêu tên là gì nhỉ? - Phí Tề Á nở nụ cười.

- Y Vi Đặc thưa quý khách. - Người phục vụ nữ cười khẽ, hơi vén váy rồi ngồi xuống. Thoảng cái, đập vào mắt hai người là gò ngực trắng muốt với cái khe như không thấy dây.

- A! Cô thật là quyến rũ, chẳng khác nào một vị công chúa. - Phí Tề Á nịnh nọt.

La Mông ngồi bên nỏ nụ cười thần nhiên. Kiếp trước, sau khi tốt nghiệp đại học, hắn từng làm nghề giúp đỡ mọi người tới những nơi có chỗ giải sầu. Cảnh tượng như vậy khiến cho hắn bồi hồi. Vì vậy hắn giờ chén lên cười:

- Vì Y Vi Đặc đáng yêu, chúng ta uống một chén.

- Vì Y Vi Đặc đáng yếm, chúng ta cạn chén. - Một vài vị khách ít ỏi trong quán nghe thấy vậy liền ồn ào nâng ly lên.

Không khí của quán rượu lập tức trở nên náo nhiệt. Rượu và nữ nhân luôn khiến cho đàn ông mất đi sự kiểm soát.

- Chàng trai nhỏ. - Y Vi Đặc rướn người đến, hôn nhẹ lên môi của La Mông:

- So với những lời ngon tiếng ngọt của người, ta lại thích mấy đồng vàng hơn một chút.

Âm thanh ồn ào vang lên càng lớn.

Đúng lúc này, một âm thanh bén nhọn vang lên:

- Y Vi Đặc! Cái con hàng nát này. Không ngờ người lại để ý tới thằng nhỏ này.

La Mông nhìn ra cửa khách sạn thì thấy một người nam nhân trẻ tuổi đang đi tới. Hắn xoa xoa mặt cười khỏ. Đây là thế nào? Ở trấn Lý Tật hắn đã bị vị mục sư Đặc Ni Tư có lòng dạ hẹp hòi hiểu lầm. Chẳng lẽ cảnh tượng đó lại diễn ra ở trong một cái quán rượu nhỏ ở thành A Phổ Tư hay sao?

Lão Duy Luân dừng việc lau bầu rượu, từ từ đi ra khỏi quầy, rồi cản đường người đó.

- Cậu nhóc nghe đây. Y Vi Đặc của ta là người tự do. Cô ấy thích hay không thích ai là quyền của cô ấy. Cô ấy không thích dây dưa với người cho nên lão Duy Nhĩ ta cũng không chào đón người.

- Một tên chủ quán tí tiện như người không ngờ dám nói chuyện với ta như vậy. Người có biết ta là ai hay không? Jacob ta để ý tới con gái của người... - Người thanh niên đó như bị chọc giận, có điều câu nói tiếp theo của y không thể thoát ra được khỏi cổ do lão Duy Luân đã giờ bàn tay bóp cổ Jacob sau đó ném tên tiểu tử ra khỏi quán.

Trong quán rượu vang lên tiếng cười khẽ khẽ khi thấy người khác gặp họa.

La Mông đột nhiên đứng dậy. Từ bên ngoài quán rượu một thứ lực lượng ma pháp đang nhanh chóng chuyển hóa thành ngọn lửa, cùng với những tiếng ma pháp vang lên..

Nhưng phản ứng của của lão Duy Luân hơn xa so với La Mông. Lão nhanh chóng lao ra khỏi cửa. Rồi trong tầm mắt của La Mông, từ người lão Duy Luân chột tẩn ra ánh sáng màu hồng giống như ngọn lửa để lại sau lưng lão một cái bóng đỏ rực.

Mặt đất hơi bị chấn động rồi một tiếng hét thảm thiết vang lên nhưng sau đó chỉ còn những tiếng giống như đang bị bóp cổ.

Âm thanh tục tẩn của lão Duy Luân chột vang lên:

- Một tên pháp sư nhãi nhép mà cũng giám thi triển pháp thuật hệ Hỏa ở thành A Phổ Tư chúng ta. Người không hỏi lão Duy Luân ta là ai hay sao?

- Người này không hề đơn giản. Thành A Phổ Tư sẽ gặp tai họa rồi.

"Bàn tay lửa? Pháp thuật cấp một?" la La Mông cúi đầu bụng cái chén bằng gỗ, uống một hớp nhỏ rồi nghĩ:

- Quả nhiên kẻ mạo hiểm phải chiến đấu để sống sót. Nhưng để hưởng thụ lúc tuổi già nếu không có sức thì không được.

Phí Tề Á huyt sáo:

- Xong ra thật đẹp sau đó lại có một cái kết thúc hoàn mỹ. Lão Duy Luân vẫn uy phong như lúc còn trẻ. Tất cả mọi người ra xem nào.

Đám tử khách như ong vỡ tổ nhò ra.

- Dù sao thì vị tiên sinh kia do ăn phải dấm chua của người nên mới phải nhận kết quả như vậy.

Chương 32: Tiến Cử (Hạ).

La Mông cười cười rồi đứng dậy:

- Ngươi và tiên sinh Duy Luân quen biết nhau.

- Cũng không có gì đáng nói. Có điều trong thời gian khi phụ thân ta làm tiểu nhị cho người khác thì thương đội thường xuyên thuê lão Duy Luân. - Phí Tề Á cũng đứng dậy.

- Tiểu thư Y Vi Đặc đáng yêu. Xem ra có tiên sinh Duy Luân ở đây, ta không có cơ hội bảo vệ nàng. - La Mông quay sang Y Vi Đặc khom người nói.

Y Vi Đặc hơi đỏ mặt. Người thanh niên tuấn tú này có một mái tóc nâu đáng yêu. Hai mắt màu lam, ánh mắt trong suốt giống như nước biển ngoài thành A Phổ Tư, dường như có một sức hấp dẫn bí ẩn.

- Cha! Cha lại đánh người. Cha cứ thô lỗ như vậy. - Y Vi Đặc đột nhiên giống như một con nai chạy ra ngoài cửa.

- La Mông! Tiểu thư Y Vi Đặc dường như thẹn thùng thì phải. Nhưng ngươi nên biết rằng, Y Vi Đặc là chiến sĩ cấp ba. La Mông! Thân thể ngươi như vậy sợ rằng không chịu nổi nàng đâu. - Phí Tề Á đá nhẹ vào chân La Mông.

La Mông quay sang cười cười với gã. Chẳng biết tại sao, hắn lại nhớ tới Ngã Lỵ Ny. Sau đó, La Mông đi theo Phí Tề Á ra ngoài.

- Chiến sĩ cấp ba? Vị tiểu đội trưởng Lý Tra Đức dạy mình kiếm thuật dường như chưa qua cấp bốn. - La Mông nghĩ tới đây, cúi đầu nói:

- Có lẽ đến thành A Phổ Tư là một quyết định chính xác.

La Mông và Phí Tề Á đi ra ngoài, thì thấy có rất nhiều người. Sau đó, La Mông chỉ nghe thấy trong đám người có người nói:

- Tên Nhã Các Bồ này chỉ là pháp sư cấp một mà dám giương oai ở thành A Phổ Tư chúng ta. Đúng là ếch ngồi đáy giếng.

Lại có người nói:

- Ngươi đừng có thấy y làm ra vẻ. Bất quá, y cũng chỉ là công nhân làm thuê ở xương của đại sư Khắc Duy Nhĩ mà thôi.

La Mông nở nụ cười thần nhiên. Hắn nhớ tới chuyện vị con xấu xí nổi tiếng ở địa cầu: Một người có nghề nghiệp cấp một giống như một con vẹt con xấu xí, lại không thể bay cao được như thiên nga, mà không giống như vẹt hoang, vì vậy mà bị vẹt hoang xa lánh. Trừ khi con vẹt con xấu xí đó có thiên nga bảo vệ. Thực ra, mình và Nhã Các Bồ có khác gì nhau đâu? Chẳng qua một người khiêm tốn hơn mà thôi.

Nghĩ đến đây, La Mông hơi ngáy người, nói với Phí Tề Á:

- Ta hơi cảm thấy đói bụng, hay là tìm chỗ để ăn đi.

Phí Tề Á hơi kinh ngạc nhìn hắn, sau đó nói:

- Ngươi không tìm tiểu thư Y Vi Đặc hay sao? Nàng đang ở bên đó.

La Mông cười to, trong lòng lại nghĩ: "Không biết Phí Tề Á tìm mình có chuyện gì. Nhưng chẳng cần phải hỏi cũng biết rằng đây là người nói chuyện rất đúng mực."

Tiếp theo đó, mọi người tản đi. Người của đội thành vệ đến chậm, nên chỉ biết cười. Lão Duy luân nói vài câu với La Mông và Phí Tề Á rồi quay về quán rượu. Trên bàn, bọn họ đã đặt một mâm thịt sói hấp. Đám sói này có ở trong đồi núi và rừng cây quanh thành rất nhiều. Chúng có thói quen ăn tạp, cho dù là xác động vật thối rữa hay động vật sống cũng đều ăn hết, bởi vậy mà thịt chúng cũng không ngon lắm. La Mông cầm đĩa xiên một miếng rồi bỏ vào miệng thì phát hiện mùi vị cũng rất được. Dựa vào sự ẩm thực phát triển ở Trung Quốc, La Mông kết luận rằng trong thịt nhất định đã được ướp một thứ gia vị nào đó làm mất đi vị chua của thịt sói.

Thấy La Mông im lặng không nói, Phí Tề Á cho rằng hắn bị thịt sói hấp làm cho ngạc nhiên nên cười nói:

- Thế nào? Lần đầu tiên ta tới đây cũng vậy. Không ngờ thịt sói đất lại có mùi vị thế này. Đây là tay nghề đặc biệt của lão Duy Luân, phối hợp với rượu trái cây của lão, nghe nói còn có cả quý tộc thay đổi quần áo để tới đây ăn một bữa.

La Mông gật đầu, uống một hớp rượu trái cây. Khuôn mặt của hắn lập tức ửng đỏ. Mang theo hơi rượu, hắn nói:

- Tiên sinh Phí Tề Á! Lần này xin cảm ơn sự chiêu đãi của người. Nhưng nếu không có gì mạo muội thì bây giờ ta muốn biết ngài tìm ta có chuyện gì?

- La Mông lão đệ! - Phí Tề Á như có chút hơi men:

- Từ lần đầu tiên ta gặp người đã thấy người là người có thể thành chuyện lớn. Chẳng qua, gần đây ca ca nghe nói rằng người gặp khó khăn cho nên ta quyết định tìm cho người một công việc. Đại sư Tát Khắc Duy Nhĩ là một ma pháp sư cấp năm. Gần đây, ngài cần một số người giúp điều chế một số dược phẩm trị liệu. Người có đồng ý tham gia hay không? - Nói tới đây, Phí Tề Á nhìn La Mông chăm chăm, ánh mắt sáng ngời, không còn lấy một chút hơi hướng của men rượu.

- Đại sư Tát Khắc Duy Nhĩ? Vừa rồi, tên Nhã Các Bố kia chẳng phải là làm ở đó hay sao? - La Mông không hề tránh né ánh mắt của Phí Tề Á lên tiếng hỏi.

- Chuyện này, người không cần để ý. Lão Duy Luân và đại sư là bằng hữu mạo hiểm cùng nhau. Chuyện ngày hôm nay mà lan tới chỗ đại sư thì cái tên Nhã Các Bố đáng thương đó có lẽ mất việc. - Mặc dù miệng nói đáng thương nhưng nét mặt của Phí Tề Á lại tràn ngập vui sướng khi thấy người khác gặp họa.

- Tiên sinh Phí Tề Á. - La Mông nghiêm mặt bưng ly rượu:

- Thực sự cảm ơn ngài chiêu cố. Ta cũng không biết nói gì cả. Ta nhất định không quên ơn ngài. Xin kính ngài một ly.

- La Mông lão đệ! Đệ gọi ta một tiếng đại ca đi. Gọi tiên sinh rất khách khí. Đệ là người có tiền đồ, sau này có thể trở thành Đức Lỗ Y cấp năm, cấp sáu, thậm chí cao hơn thì đừng quên ta là được rồi. - Phí Tề Á bưng chén rượu cách một cái với La Mông.

- Làm sao có chuyện đó. Sau này, đệ còn muốn đại ca giúp đỡ, chỉ bảo cho nhiều hơn.

- Được rồi! Sáng sớm ngày mai, ta dẫn người tới chỗ đại sư Tát Khắc Duy Nhĩ. Hôm nay chúng ta không uống nhiều để ngày mai tạo cho đại sư một ấn tượng tốt.

Sáng hôm sau, mới tờ mờ sáng, Phí Tề Á đã đi vào phòng ở của La Mông. Lúc này, La Mông đã thu dọn xong, đang ngồi trên giường chờ y.

Phí Tề Á quan sát người thiếu niên trước mặt mình có khuôn mặt thanh tú nhưng không hề non nớt, ánh mắt bình tĩnh quả thực giống như một con sư tử còn non. "Đây là cú đầu tư đầu tiên của ta." Phí Tề Á thầm nghĩ trong lòng, đồng thời kìm chế một chút ghen tị.

- Chúng ta đi thôi. - Phí Tề Á nở nụ cười ôn hòa.

La Mông gật đầu.

Sáng sớm, thành A Phổ Tư chìm trong một lớp sương mỏng. Từ xa thì thoáng lại vọng tới tiếng huyền ảo. Do diện tích của ngôi thành cũng không rộng lắm nên cả hai cùng đi bộ. Bước trên con đường rải đá vụn, ở một vài chỗ có thể thấy hàng rào gỗ do binh lính tuần tra ban đêm đặt. Thành phố đang từ trong giấc ngủ tỉnh lại, hồi phục sức sống.

Không bao lâu, La Mông và Phí Tề Á đã tới cửa hàng của ma pháp sư Tát Khắc Duy Nhĩ. Cửa hàng này cũng gần với quán rượu của lão Duy Luân. Ra khỏi quán của lão Duy Luân, đi qua một ngã tư đường rồi đi vào một cái ngõ nhỏ là tới.

Lúc này, ngoài cửa hàng của Tát Khắc Duy Nhĩ có hai người như đang tranh chấp. Một trong hai người đó sắc mặt tái nhợt đó chính là Nhã Các Bố hôm qua vừa mới lâm loạn ở quán rượu và một người thanh niên thì lớn tuổi hơn một chút.

La Mông và Phí Tề Á đứng từ xa nghe hai người nói chuyện.

- Tiên sinh Á Lịch! Xin ngài hãy vì ta mà cầu xin tiên sinh Tát Khắc Duy Nhĩ. Sau này tôi sẽ làm việc thật tốt. - Nhã Các Bố mở miệng. Xem ra, điều Phí Tề Á nói hôm qua đã trở thành hiện thực.

Người có tên Á Lịch là một người thanh niên có mái tóc thưa với một cái trán rộng. Gã cau mày nói:

- Nhã Các Bố! Đây là chuyện không thể. Tiên sinh Duy Luân là bạn tốt của lão sư. Tiêu thư Y Vi Đặc là người mà lão sư nhìn nòng lớn lên từ nhỏ...

- Á Lịch! Đó không phải là lỗi của ta. Đó là do hai tên nhà quê kia. Do bọn chúng...

Phí Tề Á kéo ống tay áo của La Mông rồi đi tới:

- Nhã Các Bố đừng có nói vậy mà trốn tránh trách nhiệm. Điều đó cũng không tránh việc người bị xử phạt đâu. Huống chi, người cũng không phải là dân của A Phổ tư. Người cũng chỉ là một tên nhà quê mà thôi.

Nhã Các Bố quay đầu, thấy hai người La Mông, hai mắt gần như bốc lửa:

- Chính hai tên này đã hại ta mất tất cả. Khốn kiếp! Ta phải giết các ngươi. - Nói xong, Nhã Các Bố lui lại hai bước, lăm nhăm niệm chú văn.

La Mông cau mày, lập tức nhận ra đối phương lại thi triển thứ pháp thuật hôm qua đã định thi triển ở bên ngoài quán rượu. Vẫn là bàn tay lửa của pháp sư cấp một.

Người này ngu xuẩn tới mức hết thuốc chữa. Ở trong thành thị mà thi triển pháp thuật có thể gây hỏa hoạn như vậy không biết là điều nên tránh hay sao? Ma pháp hệ Hỏa mặc dù tới từ lực lượng tự nhiên nhưng một khi nó bốc cháy vẫn phải tuân theo quy tắc vật chất của thế giới, chứ không phải thu hồi ma lực là nó sẽ tự động tắt.

Trong lòng nghĩ như vậy, La Mông không hề do dự vọt tới, phối hợp với thân thể sau khi được sùng Thần Nông cải tạo và võ thuật mà Lý Tra Đức đã dạy đâm mạnh vào mặt của Nhã Các Bồ. Ngay lập tức chú ngữ của người đó bị ngắt, còn mũi thì bị dập.

Nhã Các Bồ ôm mũi, máu tươi chảy ra ròng ròng. Gã ngã ngồi xuống đất.

Lúc này, âm thanh tức giận của Á Lịch mới vang lên:

- Nhã Các Bồ! Ngươi đúng là kẻ điên. Ở trong thành mà dám phóng hỏa thì lão sư cũng bị liên lụy. Ta phải giao ngươi cho đội thành vệ.

La Mông xoay người, đặt tay trái lên vai phải, hành lễ:

- Tiên sinh Á Lịch! Xin thề với tự nhiên rằng hôm qua ở quán rượu Duy Luân, vị tiên sinh Nhã Các Bồ này dường như cũng định phóng một bàn tay lửa.

Nếu đã đắc tội với người ta vậy thì chẳng có gì mà không nhân cơ hội ném đá xuống giếng. Đó là suy nghĩ của La Mông.

- Pháp sư Á Lịch! Đã lâu không gặp. Vị tiên sinh La Mông đây là bạn tốt của ta, cũng là một Đức Lỗ Y cấp một. Cha của ta tiến cử hẳn tới cho đại sư Tát Khắc Duy Nhĩ, hy vọng hẳn có thể phục vụ cho đại sư. - Phí Tề Á bước lên thì lễ rồi giới thiệu.

Á Lịch nhìn Phí Tề Á mà nở nụ cười:

- Thì ra là người Phí Tề Á! Vậy thì tốt. Ngươi cũng thấy hiện tại chúng ta không chỉ thiếu một người. - La Mông phải không? - Gã quay sang La Mông rồi gật đầu:

- Ngươi đi theo ta tới đây.

Sau đó, gã nói với Nhã Các Bồ đang ngồi dưới đất:

- Nhã Các Bồ! Nể mặt đại sư Đan Định và cha của ngươi nên lần này ta không gọi đội thành vệ tới. Nhưng ta vẫn khuyên ngươi một câu rằng thành A Phổ Tư không phải là lãnh địa Gia Lạc của phụ thân ngươi. Ngươi phải biết kiềm chế.

La Mông đứng bên lác đầu. Nhìn nét mặt của người thanh niên chỉ có một sự oán hận thì làm sao có thể nghe người khác khuyên? Có điều, nghe Á Lịch nói thì dường như người này là con trai của linh chủ Y Bi Vu Luân của trấn Gia Lạc?

La Mông nghĩ như vậy rồi đi theo Á Lịch vào cửa hàng.

- Phí Tề Á! Người kia dường như là con của linh chủ trấn Gia Lạc. Đó là một quý tộc? Có ảnh hưởng gì tới việc làm ăn của đội buôn các ngươi không? - Hẳn quay sang hỏi Phí Tề Á.

Phí Tề Á quay sang cười với hắn:

- Nhã Các Bồ Vu Luân! Hóa ra là hắn. Không có gì phải lo. Chúng ta không đi tuyển tới trấn Gia Lạc. Trên thực tế, nhà buôn muốn tới đó ngày càng ít.

- Tại sao? - La Mông hỏi

Không để Phí Tề Á trả lời, Á Lịch đang dẫn đường đã nói:

- Nhã Các Bồ là con của linh chủ với một thị nữ. Linh chủ rất thương gã. Mẹ của con cả Lan Tư đã chết sớm. Bây giờ, tình hình ở trấn Gia Lạc là Nhã Các Bồ gần gũi với nam tước hơn. Còn Lan tư lại chiếm được lòng người, cũng được lòng cậu của y là linh chủ của trấn Tháp Mỗ - Nam Tước Y Tư Lôi Nhĩ Cấp Lạc Tư. Thêm nữa, gần đây, trấn rơi vào hỗn loạn nên các thương nhân cũng có ý tránh tới đó.

La Mông gật đầu. Việc trấn Gia Lạc hỗn loạn, hắn cũng được nghe đám kẻ mạo hiểm tới trấn Lý Tập nói. Nhưng nghe một cách chính xác thì đây là lần đầu tiên.

Ba người vừa đi vừa nói chuyện, đi qua cửa hàng tới xưởng phía sau.

Chương 33: Xưởng Ma Pháp (Thượng).

Xưởng được chia làm hai tầng. Trong căn phòng bên ngoài được ngăn thành bốn, năm gian. Trong mỗi một gian đều có một người trẻ tuổi đang lăm bằm với một cái bình. Có người thì như đang nghỉ ngơi, thấy A Lịch đi tới, tất cả đều gật đầu chào hỏi.

Ở phía sau được ngăn bởi một tấm sắt dày, không thể thấy được bên trong có thứ gì. Có điều, trên cửa có viết mấy chữ rất đẹp: Phòng thí nghiệm của ma pháp sư Tát Khắc Duy Nhĩ và trợ lý A Lịch. Không được phép cầm vào, người vi phạm sẽ phải gánh chịu hậu quả.

La Mông liếc mắt nhìn A Lịch mà nghĩ: "Xem ra người này rất được ma pháp sư coi trọng. Hơn nữa, dường như vị đại sư Tát Khắc Duy Nhĩ còn có một chút điên rồ của đám nghiên cứu khoa học kiếp trước.

A Lịch dẫn hai người La Mông đi giới thiệu một số phòng. Khi tới cửa, hán dừng bước, quay đầu nhìn hai người mà nói một cách nghiêm túc:

- Đây là phòng thí nghiệm của giáo sư Tát Khắc Duy Nhĩ. Ta yêu cầu các người không được tò mò mà động tới những vật phẩm bên trong. Trong phòng thí nghiệm của giáo sư mà hiếu kỳ thì hơn một nửa là tự giết bản thân.

La Mông gờ tay, cười nói:

- So với Ôn phòng tự nhiên của Đức Lão Y thì nơi nguy hiểm hơn chính là phòng thí nghiệm của ma pháp sư.

Phí Tề Á cũng cười nói:

- Một thương nhân đúng nghĩa luôn hiểu được phải kìm chế sự hiếu kỳ của mình.

A Lịch gật đầu, đẩy cánh cửa sắt. Xuất hiện trước mặt mọi người là một cái cầu thang đi xuống phía dưới. Xem ra, ma pháp sư xây phòng thí nghiệm ở dưới đất.

Khi ba người đi xuống, cánh cửa sắt tự động đóng lại. Vốn hành lang tối đen nhưng trên đỉnh đầu lại tỏa ra một chút ánh sáng mờ mờ khiến cho La Mông có thể nhìn thấy phía cuối lại là một tấm cửa sắt, trên có viết: Bạn bè không phải gõ cửa.

Sau khi được A Lịch đẩy cánh cửa sắt ra, cuối cùng ba người cũng bước chân vào phòng thí nghiệm của Tát Khắc Duy Nhĩ.

La Mông quan sát cẩn thận bốn xung quanh thì thấy căn phòng này có diện tích tương đương với căn phòng bên ngoài. Toàn bộ được chi thành bốn khu vực.

Ở góc Tây bắc có đặt một cái bàn, trên có để rất nhiều dụng cụ. La Mông là người được giáo dục hiện đại nên có thể từ hình dạng của chúng mà phát hiện ra công dụng. Có cân tiểu ly để cân thuốc, cốc đong đo... Có vật dùng để bịt kén. Có vật để đun nóng, cất xén...

Ở góc Tây Nam có chất một đống dược thảo và khoáng thạch. La Mông có thể nhận ra được trong số dược thảo tới mười loại. Còn khoáng thạch có tác dụng làm thuốc thì có thể nhận ra được mấy loại.

Góc Đông Bắc có một bàn sách, bên trên vất bừa mấy quyển làm bằng da cừu và bình mực với vài cây bút lông chim loại tốt.

Ở góc Đông Nam có đặt hai cái giường. Thoáng nhìn có thể biết được đó là chỗ để ma pháp sư và đệ tử của lão có thể đi nằm ngủ ở đây.

Vào lúc này, ma pháp sư cấp năm Tát Khắc Duy Nhĩ đang ngồi bên cạnh bàn đọc, cau mày xem cái gì đó.

- Lão sư! - A Lịch bước lên cung kính gọi.

Ma pháp sư Tát Khắc Duy Nhĩ là một lão nhân đầu hói, dáng người không cao. Mặt vuông chữ điền, với hai cái lông mi rất dày, chòm râu dài trắng như tuyết. Lúc lão nhân đọc sách, thì thoáng lại đưa tay vuốt chòm râu của mình.

Tát Khắc Duy Nhĩ cũng không ngẩng đầu lên chỉ hừ mũi:

- Ủ! - Rồi hỏi:

- Chuyện của Nhã Các Bố xong chưa?

A Lịch cười khỏ:

- Đó đúng là một đứa vẫn còn trẻ còn. Vừa rồi ở bên ngoài còn định cùng bàn tay lửa.

Tát Khắc Duy Nhĩ ngẩng đầu lên:

- Có chuyện gì thế?

A Lịch liền kể lại mọi chuyện từ đầu đến đuôi đồng thời còn giới thiệu hai người Phí Tề Á và La Mông.

Lão pháp sư nghe xong lắc đầu:

- Đan Dịch là bạn già của ta. Nhưng đệ tử của lão đúng là không được. Chuyện này ta sẽ viết thư cho Đan Dịch đề y xử lý với Nam Tước.

Sau đó, lão nhìn Phí Tề Á:

- Phụ thân Ba Ân Nhĩ của ngươi là người tốt. Có điều vốn của y quá nhỏ nên không làm được những vụ buôn bán như người ta. Ngươi phải cố gắng.

Phí Tề Á cảm kích nói:

- Đại sư! Ta nhất định sẽ cố gắng. Hy vọng một ngày nào đó sẽ có tư cách phục vụ ngài.

Lão pháp sư khoát tay rồi liếc nhìn La Mông mà nói với Phí Tề Á:

- Đây là tên tiểu tử Ba Ân Nhĩ giới thiệu đến cho ta? Thoáng nhìn cũng rất được. Ừm! Ta kiểm tra ngươi mấy vấn đề. Nếu có thể vượt qua thì ở lại chỗ ta làm đi.

La Mông thi lễ với lão pháp sư:

- Xin đại sư ra câu hỏi.

Lão pháp sư gãi gãi đầu:

- Đầu tiên! Nguyên lý cơ bản của luyện kim được phẩm là gì?

La Mông nhớ lại một chút rồi trả lời:

- Lợi dụng lúc được phẩm tan chảy để tạm thời cất giữ pháp thuật. Đây là nguyên lý cơ bản của được phẩm luyện kim.

Tát Khắc Duy Nhĩ gật đầu:

- Vấn đề thứ hai. Ngươi biết phương pháp dung hòa luyện kim được phẩm trong được phẩm trị liệu không?

- Ta có học một loại nhưng chưa bao giờ làm. - La Mông trả lời. Mặc dù lúc ở trấn Lý Tập, hắn có theo được sư An Sâm học tập, cũng điều phối được phẩm nhưng được phẩm bình thường và được phẩm luyện kim là hai loại hoàn toàn khác nhau.

- Cái gì? Chưa làm? - Tát Khắc Duy Nhĩ giật nảy mình.

- Phương pháp điều phối thuốc trị thương của Đức Lão Y là sử dụng vật liệu: Đêm trăng tròn ngắt lấy cỏ Dạ Nguyệt rồi ngay lập tức tẩm rượu lấy nước. Đá Trầm Lam lấy nước mưa ngâm rồi mài thành phấn... - La Mông suy nghĩ một chút liền mang tất cả những đáp án mình biết ra nói.

Tát Khắc Duy Nhĩ liên tục gật đầu, chờ La Mông nói xong lại nói tiếp:

- Vấn đề cuối cùng. Tận dụng thời điểm tan chảy chính xác và trạng thái thi pháp.

La Mông nhú mày. Hắn cũng không được trải qua hệ thống học tập Đức Lão Y. Cũng may, do đề điều chế được phẩm trị liệu thì người thi pháp rất quan trọng vì vậy mà lúc đó, hắn từng ở trong thư viện thần điện nơi thi trấn mà đọc những tư liệu liên quan, đồng thời cũng hỏi qua Được sư An Sâm và Đức Lão Y Kiệt Pháp nên nhớ được những gì trên sách và những câu mà hai người trả lời. La Mông sắp xếp một chút rồi trả lời:

- Vấn đề đầu tiên là sau khi làm cho được liệu tan chảy thành công, hoạt tính của chúng liên tục thay đổi. Một khi hoạt tính tan chảy giảm tới không thì dấu hiệu của dung hòa mất đi hiệu lực, cần một lần phối chế nữa. Trên nguyên tắc mà nói thì phải lựa chọn thời điểm dung hòa có hoạt tính cao nhất để tiến hành tăng thêm ma pháp. Vấn đề thứ hai: Điều chế được phẩm luyện kiam và vật phẩm ma pháp thì trong quá trình đó thì triển được gọi là thi pháp gia tăng pháp thuật. Thi pháp tăng thêm pháp thuật được sử dụng chú ngữ và thủ thế là những cách thi pháp khác nhau. Với những gì hiểu biết của ta trong thuốc trị thương thì quá trình niệm chú trong đó...

La Mông mang tất cả những gì mình biết ra mà nói kỹ càng.

Tát Khắc Duy Nhĩ nghe xong, cười nói:

- Người thanh niên, ngươi đã vượt qua sự kiểm tra của ta. Tiếp theo ta muốn nói chuyện về sự đãi ngộ mà ngươi được hưởng và yêu cầu đối với công

việc. Nếu người cảm thấy có gì không hợp hoặc là có chỗ khác biệt thì để sau khi ta nói xong hãy nói ra.

- Vâng thưa đại sư. - La Mông kính cẩn trả lời.

Tát Khắc Duy Nhĩ vuốt chòm râu trắng như tuyết mà nói:

- Người phải biết rằng thuốc trị thương như người biết thì được lực có hiệu quả trong vòng một tháng. Giá bán là một đồng vàng. Còn ta phối chế được phẩm, thời hạn được lực có hiệu lực dài đến bốn mươi lăm ngày, loại được phẩm này có giá hai kim tệ. Còn về tài liệu dung hòa có giá cả thế nào thì người chắc là biết rõ. Bình thường trên thị trường có giá khoảng hai đồng bạc. Có điều, không phải lần nào cũng thành công phối chế được được phẩm có đủ điều kiện. Vì vậy cái giá cả phí tổn tài liệu này cho một viên giá cả sẽ cao hơn hai đồng bạc. Phương pháp mà ta sử dụng để dung hợp có phí tổn thấp hơn phương pháp mà người đã biết rõ. Giá cả phí tổn của nó khoảng chừng một đồng bạc. Vì vậy mà thù lao trả cho người sẽ được tính toán như thế này: Mỗi một ngày người phải hoàn thành một lọ được phẩm đạt yêu cầu. Một lọ được phẩm này ta sẽ trả cho người bảy đồng bạc cho giá thí pháp. Trong đó, mỗi ngày ta cho phép người có cơ hội thất bại một lần. Nhưng nếu vượt quá thì tha sẽ thu người mỗi lần một đồng bạc để bồi thường phí được liệu điều chế. Cuối cùng, nếu mỗi ngày người có thể điều chế được ba bình thuốc trị thương, ta sẽ thưởng thêm cho người năm đồng bạc. Về phần ăn uống, ngủ nghỉ, người được một căn phòng nhỏ và bữa cơm trưa miễn phí. Ta quên mất là làm việc ở đây quan trọng nhất là phúc lợi. Mỗi một thời điểm người có thể nghe ta giảng bài, nhưng không thể hỏi, cũng không được nói chuyện. Còn về phần yêu cầu của ta, thì sau khi dung hợp không được mang ra khỏi xưởng. Phế phẩm mất đi hiệu lực cũng phải nộp lại. Người có hiểu không?

La Mông nghe xong gật đầu:

- Đại sư là một người khẳng khái. Ta nguyện phục vụ cho ngài.

- Nếu vậy, chúng ta ký một cái hợp đồng ma pháp. Kỳ hạn là một tháng. Sau một tháng chúng ta sẽ căn cứ vào tình hình có quyết định tiếp tục ký nữa hay không. - Tát Khắc Duy Nhĩ cười rồi lấy từ trong ngăn kéo ra hai tấm da cừu.

La Mông nhận lấy, xem kỹ những điều khoản ghi trong đó thì thấy đại khái cũng như lời mà Tát Khắc Duy Nhĩ đã nói, đồng thời cũng ghi rõ biện pháp xử lý nếu không đạt được yêu cầu. Dưới cùng, Tát Khắc Duy Nhĩ đã ký tên của lão. La Mông không thấy có vấn đề gì liền cầm bút ký tên mình.

Lão pháp sư cầm lấy hợp đồng mà nở nụ cười hòa ái, căn dặn A Lịch:

- A Lịch! Con đưa La Mông tới phòng của hấn và chỗ làm việc. Ừm! Cũng làm một lần điều phối cho hấn. La Mông! Người phải nhớ kỹ người có ba lần miễn phí được xem A Lịch điều phối được phẩm, đồng thời cũng chỉ được nhìn không được hỏi. Về sau, nếu người muốn xem A Lịch điều phối được phẩm thì A Lịch sẽ thu phí, mỗi lần năm đồng bạc. Còn có, ta chắc người biết không nên tự tiện đi vào phòng thí nghiệm của một ma pháp sư đúng không?

La Mông xoay người cúi đầu:

- Đại sư Tát Khắc Duy Nhĩ! Ta hiểu. - Sau đó, hấn đi theo A Lịch ra ngoài.

Ba người lại đi qua cầu thang tối, quay ra công xưởng bên ngoài.

- Pháp sư A Lịch! Về sau La Mông xin ngài chiếu cố. - Sau khi đi ra, Phí Tề Á cười nói.

A Lịch vỗ bả vai La Mông:

- Không thành vấn đề. Ta thấy hấn là một tiểu tử thông minh.

- Xin cảm tạ ngài. Lần này chúng ta tới đây mua bán gấp rút, đội buôn phải trở về trấn Lý Táp ngay, cho nên đành để lần sau mời ngài tới nhà Áo Pháp uống một chén.

La Mông vênh lỗ tai lên nghe hai người nói chuyện. Nhà Áo Pháp, lúc ở trấn Lý Táp, hấn cũng nghe những kẻ mạo hiểm nhắc tới. Đây là một cái khách sạn thuộc hiệp hội những người thí pháp, cơ bản phục vụ những pháp sư có nhu cầu. Có thể nói, nếu người nào đó muốn tìm một người thí pháp làm chuyện gì đó sẽ chọn nhà Áo Pháp để mời các pháp sư uống một chén. Tất nhiên, các pháp sư còn có vị trí riêng của mình trong quán rượu, đây không phải là chỗ mà người bình thường có thể đi vào.

- Bản thân mình mặc dù là một người thí pháp nhưng là một Đức Lỗ Y, phải chờ tới cấp năm mới có tư cách vào đó. Hiện giờ, những chỗ như vậy không thể vào được. - La Mông suy nghĩ, cũng không hề cảm thấy tức giận. Có sừng Thần Nông làm chỗ dựa, hấn hoàn toàn tin tưởng vào tương lai.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 34: Xưởng Ma Pháp (Hạ).

- Phí Tề Á! Ngươi khách khí quá. - A Lịch cười nói:
- Ngươi làm thế sẽ rất tốn kém. Chỉ có những kẻ ngốc mới tới đó.
- Đúng thế! Đúng thế. - Phí Tề Á mỉm cười nói:
- Vậy không cần phải nói nhiều. Tôi đi trước.
- Để ta tiễn ngươi. - A Lịch đi theo.
- Không cần! Không cần. - Phí Tề Á khoát tay:
- La Mông! Ngươi đi theo pháp sư A Lịch phải chăm chỉ học tập.
- Đại ca Phí Tề Á! Đệ biết rồi. - La Mông cúi đầu với y.

Chờ Phí Tề Á đi khỏi, A Lịch từ cửa xưởng quay vào.

- La Mông! - Y chỉ vào một cái phòng có vài tên thiếu niên mà nói:
 - Đây đều là bạn của ngươi. Hiện giờ họ còn đang làm việc nên ta chưa giới thiệu cho ngươi. Dù sao thì sau này ngươi cũng sẽ biết họ. Để ta đưa ngươi đi tới phòng của mình.
- La Mông trầm mặc một lúc rồi gật đầu. Sau đó, A Lịch liền dẫn hắn vào một căn phòng nhỏ nhưng có chấn đệm rất là sạch sẽ. Thậm chí còn có một cái bàn và một ngọn đèn là vật phẩm ma pháp được bổ sung một ít thuật ánh sáng.
- Thứ này ngươi đã dùng chưa? - A Lịch chỉ cây đèn ma pháp mà hỏi.
 - Biết. - La Mông trả lời. Khi ở trấn Lý Tập, La Mông từng thấy trong thần điện. Đối với người thi pháp mà nói thì nó chỉ là một vật nhỏ, chỉ cần chút ma lực là có thể sử dụng nó trong một khoảng thời gian.
 - Về phần cơm trưa thì sẽ đưa tới từ chỗ lão Duy Luân. - A Lịch nhìn La Mông cười cười nói:
 - Y Vi Đặc là một cô nương tốt, chỉ có điều tính tình hơi đặc biệt một chút.

La Mông cúi đầu.

Nhưng A Lịch thấy vậy lại nghĩ rằng hắn đang ngại liền cười ha hả.

Cuối cùng, A Lịch dẫn hắn tới một căn phòng không ở trong xưởng:

- Đây là chỗ mà ngươi làm việc. Có cần ngay bây giờ, ta biểu diễn một lần điều phối được phẩm hay không?
- Tốt! Làm phiền ngươi. - La Mông hít một hơi cố gắng làm cho bản thân tập trung.
- Ngươi chờ một chút. - Nói xong, A Lịch rời đi rồi chỉ sau chốc lát, y lại cầm một cái bình thủy tinh nhỏ và một cái hộp tới.

A Lịch ngồi vào bàn thí nghiệm:

- Ngươi nhìn xem này La Mông! Bởi vì sau khi hòa tan thành công, thời gian giữ được hoạt tính không lâu cho nên quá trình hòa tan được lão sư của ta chia thành hai phần. - Y vừa nói với La Mông vừa mở cái hộp nhỏ, bên trong có một viên thuốc:
- Thời điểm sử dụng rất đơn giản, cho viên thuốc này vào chất lỏng trong bình thủy tinh, rồi chờ viên thuốc hoàn toàn hòa tan, đó chính là thời điểm có hoạt tính cao nhất của quá trình hòa tan. Ngươi có nghe rõ không?
- Ta nghe rõ. - La Mông trả lời nhưng trong lòng lại hết sức nghiêm túc. Hắn có nghe Kiệt Pháp và An Sâm nói rằng quá trình phán đoán mức độ hoạt tính của giai đoạn hòa tan đều có phương pháp mà trong những phương pháp đó đều xuất hiện một từ với tần suất rất cao đó là kinh nghiệm. Còn hiện tại, qua miệng A Lịch thì chỉ cần bằng mắt thường quan sát sự hòa tan của viên thuốc là có thể xác định được mức độ hoạt tính tăng lên trong quá trình hòa tan. Chỉ với một sáng kiến đơn giản như vậy nhưng cho thấy thành tựu luyện kim được phẩm của Tát Khắc Duy Nhĩ.
- Vậy thưa pháp sư A Lịch! Viên thuốc này hòa tan cần thời gian bao lâu? - La Mông hỏi.

Nghe xong, A Lịch nhún nhún mày:

- Lão sư từng làm thí nghiệm thì kết quả lúc đó là năm mươi sáu giây ma pháp. Nhưng người có biết được điều cũng chẳng có ích gì, bởi vì trong tay không có được công cụ đếm thời gian một cách chính xác.

"Ai nói ông mày không có?" La Mông thảm hét lên:" Trong không gian của sừng Thần Nông, ông mày có một cái đồng hồ bấm giây."

Có điều, hần vẫn nở nụ cười:

- Công cụ đếm thời gian hiếm như vậy sao?

- Rất hiếm! Ta cũng muốn có một cái, như thế khi làm thí nghiệm sẽ dễ hơn nhiều. - A Lịch nở nụ cười với một sự khao khát.

"Ta đây cũng không thể tặng cho người." La thảm nói trong lòng.

- Được rồi! Ta bắt đầu thực hiện nhé? - A Lịch hỏi.

- Xin ngài chờ một chút. - La Mông nhắm mắt lại, hít sâu một hơi rồi để cho tinh thần tiến vào trong không gian của sừng Thần Nông, tìm lấy chiếc đồng hồ bấm giây kia.

La Mông mở mắt, đồng thời trong tay áo rộng thùng thình của trang phục Đức Lỗ Y đã có một cái đồng hồ bấm giây. "Cũng may là hôm nay tới gặp mặt nên ta ăn mặc nghiêm chỉnh." Hần nghĩ thảm.

- Xin mời bắt đầu.

A Lịch cười cười, mở nắp bình rồi cho viên thuốc nhỏ vào trong chất lỏng không màu. La Mông nhân cơ hội bấm nút tính thời gian.

Viên thuốc nhỏ từ từ tan ra, khiến cho chất lỏng bắt đầu biến thành màu đỏ. Nét mặt của A Lịch hết sức trang nghiêm, miệng cũng bắt đầu lẩm bảm, hai tay kết thành những pháp ấn tương ứng.

La Mông cũng tập trung toàn bộ tinh thần nhìn A Lịch thao tác.

Chờ khi viên thuốc nhỏ trong bình hoàn toàn tan hết, trong một tích tắc đó, câu chú ngữ cuối cùng cũng thoát ra khỏi miệng A Lịch. Đồng thời, trong mắt của La Mông, hần có thể thấy được thuốc trong chai dần lấp lánh ánh sáng chứng tỏ pháp thuật đang được dung hợp.

Tình hình như vậy diễn ra trong một lát rồi sau đó, bằng mắt thường La Mông có thể thấy được trong được phẩm có ánh sáng màu vàng lóe lên.

- Thành công. - A Lịch thở phào một tiếng.

- Sau đó ghi tên thuốc lên. - Y chỉ vào một cái nhãn vẫn còn trống ở trong bình mà nói:

- Rồi sau đó, giao cho ta kiểm nghiệm, xác định phẩm chất của thuốc. Cuối cùng, ta sẽ căn cứ vào đó để xác định tiền công.

- Ta hiểu rồi.

- Được rồi! Điều chế được được phẩm thì ấn vào cái chuông này, ta sẽ tới lấy. Ở đây có hai phần chất lỏng, người cứ lấy một phần rồi thử tay trước. - A Lịch lấy hai phần để lên bàn rồi sau đó ra ngoài.

La Mông nhìn gã ra khỏi phòng liền bước vào trong rồi khép cửa lại. Hần lấy chiếc đồng hồ bấm giây giấu trong tay áo nhìn xem thì thấy là năm mươi lăm giây. Xem ra giây ma pháp và giây trên Địa Cầu hoàn toàn trùng với nhau.

La Mông nở nụ cười đắc ý. Có thứ này thì việc điều chế được phẩm sẽ tốt hơn nhiều.

Một tuần nhanh chóng trôi qua. Trong một tuần đó, La Mông cũng biết được mấy tên học đồ làm việc với mình, ba vị pháp sư và một Đức Lỗ Y. Cộng thêm hần nữa là tất cả năm người. Tuổi của tất cả hơn kém nhau không nhiều, thân thể cũng gần tương đương. Cơ bản tất cả đều không có lão sư cố định. Hoặc là cho dù có thì cũng không được lão sư yêu thích. Đồng thời, tất cả đều trực tiếp hoặc gián tiếp có quan hệ với Tát Khắc Duy Nhĩ, cùng được người khác tiến cử vào làm nhân viên ở đây.

- Kết cấu của xã hội này giống với xã hội châu Âu thời trung cổ. Người đi học thông qua người bảo đảm để đi theo thầy học nghề, không có thông báo tuyển dụng như xã hội hiện đại, đồng thời cũng vô cùng hiếm có cái chuyện tự đề cử mình. Ở đây vẫn dựa vào mạng lưới quan hệ xã hội quen biết. Mặc dù một số ít người thi pháp nắm giữ lực lượng không thua gì thế giới hiện đại nhưng pháp thuật và thần thuật vẫn thuộc về một số ít người.

Có kinh nghiệm từ trước, nên La Mông có thể thấy rõ được tình hình xã hội ở đây.

Như Archimedes chỉ cần một điểm tựa có thể bẩy được cả trái đất, còn La Mông thân là một Đức Lỗ Y cấp một trước mắt vẫn phải tập trung chú ý việc điều phối được phẩm. Thời gian còn lại, hần quan sát thực vật trong sừng Thần Nông phát triển, đồng thời thường xuyên luận bàn vũ kỹ với Y Vi Đặc vẫn hay mang cơm tới.

Hiện tại, một ngày trôi qua đối với La Mông hết sức thoải mái. Đối với việc trả nợ và tên quan thuế vụ Ba Tạt Ti, La Mông cũng có ý định riêng. Chỉ cần

một thời điểm thích hợp là được. Mà cái thời điểm đó, hẳn cố gắng tập trung sự chú ý về phía Y Vi Đặc để gần gũi hơn một chút.

Trong một tuần, mỗi ngày, La Mông đều mang toàn bộ ba cái pháp thuật bậc một của hắn để tạo thành thứ trị thương. Cái đó so với việc tên Nhã Các Bồ ngu xuẩn kia khoe khoang pháp thuật cấp một như là bàn tay lửa kia thì hoàn toàn khác.

Tiếp theo đó, trong mắt mọi người, La Mông biểu hiện thiên phú kinh người trong việc điều chế được phẩm luyện kim. Xác suất hắn điều chế thành công thuốc trị thương gần với A Lịch. Đại khái cứ ba ngày điều chế mới có một lần thất bại. Nhưng cho dù thất bại thì cũng tạo được được phẩm loại xấu chứ không phải hỏng hoàn toàn. Thứ này tương đương với pháp thuật "cầm máu" nên cũng có thể bán ra được. Vì vậy mà La Mông cũng không cần phải bồi thường lại tiền dung dịch thuốc. Cái kết quả này tất nhiên là do La Mông không chế.

Đối mặt với sự ghen tị của những người làm cùng và sự khen ngợi của pháp sư A Lịch, đồng thời thái độ của Y Vi Đặc cũng thay đổi rõ ràng, La Mông chỉ trả lời một cách đơn giản:

- Ta có một sự miễn cảm đối với thời gian.

Với sự giúp đỡ của đồng hồ bấm giây, thậm chí có một lần, A Lịch còn thờ dài nói với hắn:

- La Mông! Nếu ngươi lựa chọn con đường pháp sư, ta nghĩ chúng ta có thể hợp tác làm một số nghiên cứu.

Đối với tất cả mọi chuyện, La Mông bình thản chịu đựng. Sau khi hết giờ làm, cuộc sống của La Mông lại hết sức có giờ giấc. Cùng làm là ra ngoài luyện kiếm với Y Vi Đặc. Mặc dù không có nhiều thời gian, nhưng không ngờ cảm tình giữa hai người ngày lại càng trở nên hài hòa.

Hơn nữa, quan trọng đó là đám đồng sự của hắn do việc học nghề quá khó nên làm việc hết sức cẩn thận. Trên đời này thì người bình thường là nhiều nhất vì vậy mà bọn họ không dám có ý kiến gì khác.

Ngày hôm nay là một ngày nắng ấm. Giữa trưa, sau khi La Mông nghe Tát Khắc Duy Nhĩ giảng bài xong liền lững thững đi ra cửa hàng. Hôm nay được nghỉ nửa ngày, nếu là học trò bình thường thì sẽ không có. Nhưng dù sao thì những người như La Mông cũng có thân phận là người thi pháp vì vậy mà sự đả ngộ đối với bọn họ và những học đồ ở cửa hàng bình thường hoàn toàn khác nhau.

Sau đó, hắn thấy Y Vi Đặc đang đứng ngoài cửa mà cười cười.

Y Vi Đặc có một mái tóc dài với những lọn tóc xoắn, ánh lên dưới ánh sáng mặt trời. Cái mũi của cô giống như được một người thợ có tay nghề cao điêu khắc từ ngọc, làm cho nó hơi nhếch lên một chút. Nơi ngực của cô là một đôi bờ câu đang nằm, tôn thêm những đường cong duyên dáng của một người thiếu nữ.

La Mông chợt nhớ tới một bài thơ ở trái đất.

Tinh nữ kỳ xu

Sĩ ngã ư thành ngu.

Ái nhi bất kiến,

Tao thủ trì trù.

Tinh nữ kỳ luyện,

Di ngã đồng quân.

Đồng quân hữu vĩ,

Duyệt dịch nữ mỹ.

Tự mục quy đề,

Tuân mỹ thả dị.

Phi nữ chi vi mỹ,

Mỹ nhân chi di.

Dịch nghĩa:

Người con gái dịu dàng đẹp dễ,

Hẹn đợi ta ở góc thành.

Yêu nàng mà không thấy nàng,

(Ta) vò đầu bời hời đi đi lại lại.

Người con gái dịu dàng xinh đẹp,

Đã tặng cho ta một cây bút cán đỏ.

Cây bút có màu đỏ chói,

Ta yêu vẻ đẹp của nàng.

Từ ngoài đồng nội,

Nàng tặng cho một nhánh cỏ non.

Nhánh cỏ non thật đẹp và lạ

Chẳng phải cỏ đẹp đâu,

Nó đẹp vì là của người đẹp tặng.

Dịch thơ:

Cô nàng vừa nhả vừa xinh

Hẹn anh ra mé góc thành gặp nhau.

Yêu nhau chẳng thấy mình đau,

Đề anh luống những vò đầu bần khoăn.

Cô nàng vừa nhả vừa xinh,

Nàng đã tặng mình ống trúc sơn son.

Ống trúc sơn màu son đỏ chói,

Ta yêu mình biết nói gì hơn.

Giữa đồng nàng tặng cỏ non,

Ôi sao mà đẹp mà thơm lạ kỳ.

Cỏ này thì đẹp nổi gì ?

Nó đẹp bởi vì người đẹp tặng ta.

Trong lòng hân xuất hiện chút gọn sóng. Từ lần trước hơi để lộ ý tứ, đợi mất ba ngày cuối cùng cô mới xuất hiện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Con Đường (Thượng).

La Mông và Y Vi Đặc đi ra khỏi thành.

Phía Đông của thành A Phổ Tư là vịnh Pastor Field. Đây là một nơi có phong cảnh rất đẹp. Tất nhiên, chỉ có La Mông từng là người của trái đất mới có cái nhìn như vậy. Đối với phần lớn người dân trong thành mà nói thì vịnh Pastor Field quá nông nên những con thuyền lớn không thể vào được. Mà khí hậu ở đây thì mùa mưa quá dài do gió biển đưa tới. Vì vậy việc sử dụng bãi biển để làm muối cũng trở thành một hy vọng xa vời. Thế cho nên, vịnh

Pastor Field đối với người trong thành A Phở Tư mà nói thì chỉ có cá mới làm cho họ nhớ đến.

Hiện giờ, La Mông và Y Vi Đặc đi dọc theo con đường nhỏ trong rừng cây, xuyên qua một khu vực những quả đồi núi nhỏ tới bên vịnh Pastor Field.

La Mông rất thích nơi này. Ở đây có một bãi cát trắng phẳng lý tưởng, màu lam của bầu trời và màu xanh của nước biển hòa lẫn vào nhau. Những con sóng xô vào bãi đã ngân phát ra những tiếng động. Còn những con hải âu thì thoảng lại cất tiếng kêu hòa với khung cảnh thiên nhiên. Nhìn ra xa, phía chân trời lốm đốm những cánh buồm màu trắng.

"Ta lại nhớ tới Địa Cầu rồi." La Mông hít một hơi thật sâu mà thầm nghĩ. Không khí tràn ngập gió biển mang theo vị mặn khiến cho tinh thần của người ta phải xao động.

Y Vi Đặc cũng không biết tại sao La Mông lại thích nơi này nhưng trong bao năm qua, nàng thực sự có hảo cảm với La Mông hơn. Nàng thích nhìn hình ảnh La Mông đứng bên bờ biển. Những lúc như vậy, nàng luôn cảm thấy người thiếu niên trước mặt là một người có đầy quá khứ.

Hơn nữa, hắn lại có tiềm lực rất mạnh.

- La Mông! - Y Vi Đặc mở miệng nói:

- Chuyện chợ đen ta đã hỏi cha. Nhưng người có thể nói cho ta, người hỏi chuyện đó làm gì không? - Âm thanh của nàng có chút khản trường. Nếu La Mông nói ra điều gì đó khiến cho nàng không vừa ý thì nàng không nói ra tin tức mà mình đã biết.

Chợ đen là một nơi mà đã số những kẻ mạo hiểm đều tiếp xúc. Thử nghĩ xem, hai đội mạo hiểm gặp nhau trong rừng, do một nguyên nhân nào đó xảy ra chiến đấu, rồi một đội chiến thắng. Như vậy, đội chiến thắng sẽ chiếm được toàn bộ vật phẩm của kẻ thua. Mà để bán số vật phẩm đó thì không thể thiếu sự giúp đỡ của chợ đen.

Nhưng đối với La Mông mà nói thì những vật phẩm của hắn lấy được là của đám đạo tặc. Mà bình thường, con đường tới chợ đen vốn do đám đạo tặc duy trì thì không tề tin tưởng.

Vì vậy mà một người từng là chiến sĩ cấp năm lại là kẻ mạo hiểm, nhưng bây giờ lại là ông chủ quán rượu, chắc hẳn có rất nhiều con đường tiếp xúc với chợ đen. Cho dù không có, La Mông còn có thể hỏi pháp sư A Lịch, hoặc là hỏi Phí Tề Á. Tất nhiên, có thể như bây giờ, thông qua miệng của Y Vi Đặc.

- Y Vi Đặc! Nàng đề ý tới ta phải không? - Ánh mắt của La Mông như đang cười.

Mặt của Y Vi Đặc ửng đỏ, gãi khỏi tay La Mông rồi xoay người đi:

- Người ta còn lâu mới đề ý.

Một thiếu nữ mà ngượng ngùng sẽ khiến cho nàng đề ý tới bản thân. Tuy nhiên, hơi đảo mắt một cái, Y Vi Đặc lại cười, nhìn La Mông rồi đề ý tới tuổi của hắn:

- Cuối cùng là ai ngượng ngùng đây hả cậu nhóc La Mông?

Nhìn Y Vi Đặc đang cười vui vẻ, La Mông cảm thấy dờ khóc dờ cười. Bản thân hắn đoạt xác của người thiếu niên này nên hiện tại mới có mười sáu tuổi so với nàng còn nhỏ tuổi hơn.

- Y Vi Đặc! Chúng ta nói chuyện chính đi. Sự tình là thế này... - La Mông nhỏ giọng kể lại chuyện quan thuế vụ của trấn Lý Tập lợi dụng đạo tặc hãm hại rồi bị hắn phản kích, lấy được chiến lợi phẩm. Ngay cả chuyện bị mục sư Đặc Ni Tư ghen tị cũng nói ra.

Trên bờ biển, tầm nhìn rất rộng hơn nữa lại có gió biển thổi vù vù nên La Mông không ngại có người khác nghe thấy.

- La Mông... - Thiếu nữ nghe La Mông nói xong liền im lặng.

Gió biển thổi vù vù khiến cho những cành hoa rung rinh. Nhưng hai người trên bãi biển cũng không có tâm trạng đề ý tới cảnh vật.

- La Mông... - Âm thanh của Y Vi Đặc vang lên làm cho La Mông đang trầm tư tỉnh táo lại.

- Chuyện về chợ đen là như thế này...

Y Vi Đặc nhỏ giọng nói giúp cho La Mông hiểu được một cách đại khái. Trong tay lão Duy Luân quả là có một con đường tiếp xúc với chợ đen. Điều quan trọng ở đây là con đường này không có quan hệ với đạo tặc mà thuộc hệ thống bí mật. Tất nhiên, Y Vi Đặc cũng không rõ chuyện này lắm. Nhưng La Mông có thể qua lời nói của nàng mà suy ra điều đó. Nhưng vẫn có hai vấn đề vẫn phải giải quyết. Một là theo như Y Vi Đặc nói thì chợ đen cứ một tháng mới tổ chức một lần. Lần tổ chức của tháng này đã qua, phải đợi tới tháng sau.

Người muốn giao dịch ở chợ đen phải có người giới thiệu. Nhưng lão Duy Luân thì hoàn toàn có đủ tư cách. Chỉ có điều hàng hóa mà hắn định bán sợ rằng không đáng giá. Lúc ấy ở công hội đạo tặc, hắn lấy được một số tiền lớn, còn vật phẩm chỉ có mười cuộn vải, sáu con dao găm sắc bén, năm cái bao da trâu dê chứa đồ. Một quyển kỹ năng đạo tặc, một quyển sổ tay điều chế độc dược, một cái rương có đầy các loại độc vật và dụng cụ chuyên môn dùng để cạy khóa.

La Mông cảm thấy nhức đầu. Cũng may là hắn còn có thời gian một tháng để nghĩ cách. Hàng bán ra đành phải tự bản thân mình cố gắng vậy.

- Y Vi Đặc! Chúng ta đi luyện kiếm thôi. 0 là La Mông thấy chuyện chợ đen còn phải về suy nghĩ tiếp. Bây giờ, tốt nhất là luyện kiếm với Y Vi Đặc một lúc, giải phóng tâm trạng cho thoải mái.

Y Vi Đặc nghe thấy La Mông nói vậy liền thở phào. Nàng vỗ thanh trường kiếm bên hông:

- La Mông! Người thua không được khóc nhè đấy.

Y Vi Đặc có đôi mắt dài và nhỏ, theo người Trung Quốc cổ nói thì đó là đôi mắt phượng. Nụ cười của nàng mặc dù có đáng đáp của một cô gái mười bảy, mười tám nhưng ẩn chứa một sự quyền rũ khác thường.

- Y Vi Đặc! Cô thấy tôi đã khóc lần nào chưa? - La Mông cười rồi rút kiếm, chém mấy cái vào không khí. Nét mặt hắn trở nên trang nghiêm rồi làm một động tác chào của kiếm sĩ.

Y Vi Đặc cũng thôi cười, vung kiếm đáp lại.

"Keng!" Hai thanh kiếm chạm nhẹ vào nhau rồi tách ra.

Y Vi Đặc thu kiếm lại đứng thẳng rồi gật đầu ý bảo La Mông tấn công trước.

La Mông hít một hơi thật sâu, bước chân lướt tới, trường kiếm như một cơn gió đâm thẳng vào ngực, đồng thời hắn quát khẽ một tiếng: "Hãy!"

Y Vi Đặc vẫn đứng yên còn trường kiếm của La Mông thì như một mũi tên lao tới.

"Hãy!" La Mông hơi chần chừ rồi hét to một tiếng, cổ tay khẽ rung nhẹ khiến cho thanh trường kiếm giống như một cơn rần, uốn mình.

Y Vi Đặc đột nhiên nở nụ cười khiến cho người ta ngỡ ngàng, rồi bước chân về bên trái. Sau đó tay phải cầm kiếm hơi vung lên, không ngờ chỉ dùng lưỡi kiếm để khóa kiếm của La Mông lại. "Hãy!" Y Vi Đặc cũng hét lên một tiếng rồi xoay lưng, trong tay trái xuất hiện một con dao.

La Mông nghiêng đầu, nhưng con dao của Y Vi Đặc vẫn hướng vào phía bên phải cổ của hắn. La Mông luống cuống lui lại một bước khiến cho thế công rối loạn.

- La Mông! Vừa rồi người hơi do dự đấy. - Y Vi Đặc cười rồi thu kiếm nhét vào trong vỏ.

La Mông đứng lại, liếc mắt:

- Vừa rồi người đứng yên ở đó khiến cho ta sợ làm người bị thương.

Y Vi Đặc như biết hắn suy nghĩ gì, liền cười cười bước tới hôn phớt lên má của hắn:

- Ta biết là người lo lắng cho ta. Có điều, với trình độ chiến sĩ của người so với chiến sĩ cấp bốn của ta thì sao?

- Y Vi Đặc! Người đã thăng cấp? - La Mông ngạc nhiên, vui mừng nói.

- Ngày hôm qua, ta so chiêu với cha ta, cha ta nói ta đã đạt tới cấp bốn. Có điều, chưa tới công hội chiến sĩ để kiểm tra. - Y Vi Đặc hí hửng, rất là vui vẻ:

- Còn gì nữa không? Người đừng có lo cho ta. Ta thấy người trình độ bây giờ cũng đại khái chiến sĩ cấp hai.

- Thật không? - La Mông nhìn thẳng vào mắt nàng mà nói:

- Không có sự chỉ dạy của giáo sư Y Vi Đặc đáng yêu thì làm sao ta có thể tiến bộ nhanh như vậy được?

Đây hoàn toàn là lời nói thật. Y Vi Đặc dạy hắn không hề có chút giấu diếm. Trong việc học tập võ kỹ, trước cấp bốn, thân thể có thể nói là rất quan trọng. Cũng là một cú đâm nhưng phải cầm kiếm như thế nào, kết hợp với nhịp thở ra làm sao... Mấy thứ này đối với một vị sư phụ nói và làm mẫu đều phải hết sức chuẩn xác. Chỉ cần sai sót một chút sẽ tạo thành thói quen xấu, sau này muốn sửa sẽ rất khó. Mấy thứ này không thể đọc sách là có thể học được.

Tóm lại, Y Vi Đặc so với tiểu đội trưởng Lý Tra Đức càng làm hết bổn phận của một người dạy.

- La Mông! Người cũng không nên kiêu ngạo. Vừa rồi, với cú đâm của người, ta nói cho người một chút. Đầu tiên, bước chân của người không được vững chắc... - Sắc mặt của Y Vi Đặc nghiêm nghị, nói một cách cứng rắn.

La Mông vội vàng lắng nghe, rồi theo lời nói của Y Vi Đặc mà thực hành.

Y Vi Đặc cũng từ từ giảng giải một cách hăng say.

Một người dạy còn một người học khiến cho thời gian trôi qua rất nhanh.

Dưới ánh trời chiều, hai người được nhuộm vàng trong ánh nắng. La Mông đang cố gắng luyện tập cú đâm kia. Dưới ánh nắng, bóng của hắn có chút gì đó rất cương nghị.

Y Vi Đặc đột nhiên ngậy người, đưa tay vuốt mấy sợi tóc bị gió thổi trước mặt. Nàng nghĩ, nếu khi đó, lúc ở quán rượu, đối với hắn nàng cũng chỉ tò mò mà thôi. Còn bây giờ, hắn thực sự làm cho nàng rung động cũng là bởi vì hắn luyện tập võ thuật một cách hăng say.

Vốn nàng chỉ đồng ý chơi giúp hắn luyện võ. Nhưng cuối cùng sự chuyên tâm của hắn giống như sau này sẽ bước lên con đường của chiến sĩ vậy. Đức Lỗ Y chỉ có thể coi như là một nửa người thi pháp. Nhưng những người trở thành học đồ Đức Lỗ Y thì rất thích pháp thuật.

Y Vi Đặc nhớ tới lời đánh giá của phụ thân với La Mông:

- La Mông! Cái tên tiểu tử này có lẽ nên làm cái bổn phận của Đức Lỗ Y đi. Nên nhớ rằng, Đức Lỗ Y không chỉ chăm sóc được thảo mà còn thao túng được động vật.

- La Mông! Về thôi! Hôm nay đừng ở đây. - Y Vi Đặc dịu dàng nói.

La Mông thu kiếm, quay sang hành lễ với Y Vi Đặc:

- Cảm ơn giáo sư.

Hai người nhìn nhau cười rồi trong ánh trời chiều mà quay về thành A Phổ Tư.

- La Mông...

- Có chuyện gì?

- Tiểu thư Ngã Lý Ný... Ta muốn nói tới tiểu thư Ngã Lý Ný ở trong trấn kia có phải nhìn rất xinh không?

Đột nhiên nghe thấy câu này, cảm nhận được Y Vi Đặc như có chút tình ý, La Mông khẽ run người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 36: Con Đường (Hạ).

Thời gian một tuần lại trôi qua. Trong một tuần đó, La Mông mở rộng phạm vi hoạt động. Cùng với Y Vi Đặc, La Mông đi dạo trong chợ.

Thành A Phổ Tư dù sao cũng không giống với trấn Lý Táp, cứ mỗi ngày, chợ lại mở ra và đóng lại theo tiếng chuông của thần điện nữ thần nông nghiệp. Còn vào ban đêm thì chấp hành lệnh giới nghiêm, cấm đi lại.

Cái cảm giác giống như bầu không khí thời trung cổ làm cho La Mông cảm thấy thích thú. Hắn bắt đầu cuộc sống hàng ngày, ẩm thực cùng với thiên nhiên thay đổi, đối với con người mà nói đúng là chuyện rất có ích.

Công việc trong xưởng vẫn tương đối tự do, hoàn thành công việc là có thể tự do trong khoảng thời gian còn lại. Đối với ma pháp sư Tát Khắc Duy Nhĩ và đệ tử A Lịch của lão mà nói thì việc làm ăn của họ nếu ở trên Trái Đất chính là một công việc có tính khoa học cao. Bọn họ thuê công nhân chứ không cần phải bỏ mồ hôi và công sức một cách không thực tế.

Vào một buổi chiều, trong một ngày thời tiết đẹp một cách hiếm có trong tiết đông, tâm trạng của La Mông rất tốt. Ba bình thuốc trị liệu hắn chỉ điều chế tới buổi trưa là hoàn thành. Sau khi phụ thêm ma pháp vào trong dung dịch, lực tinh thần như dòng nước tràn ra khắp toàn thân hắn. Cái cảm giác mệt mỏi không thể tập trung, cũng không thể ngủ được là một chuyện không tốt. Vì vậy mà trong việc chế tạo binh khí ma pháp hay phối chế dược phẩm luyện kim đối với người thi pháp cũng không thể vì tiền tài mà lặp đi lặp lại. Nhưng đối với người thi pháp cấp thấp mà nói thì nguy hiểm khá thấp.

Có điều, La Mông có bí pháp của hắn.

Lần đầu tiên sau khi nhiều lần phụ thêm ma pháp khiến cho tinh thần đau đớn, phản ứng đầu tiên của La Mông đó là nhớ tới nhân sâm gieo trồng trong sừng Thần Nông. Nhân sâm có tác dụng bồi bổ nguyên khí, bổ tỳ ích phổi, an thần ích trí có công hiệu được yêu thích. Có điều, ở chợ bình thường làm

sao có thể mua được nhân sâm có công hiệu. Chỉ cần nhìn nhân sâm được quốc gia coi vào thứ thực vật bảo hộ quý hiếm là biết.

Lúc trước, sau khi có được sừng Thần Nông, La Mông liền trồng một đồng nhân sâm, tuyết liên, linh chi, hà thủ ô, hoàng tinh cùng với rất nhiều thiên tài địa bảo xuất hiện trong các tiểu thuyết võ hiệp. Tất nhiên kết quả cuối cùng là sản phẩm được gieo trồng trong không gian có công hiệu so với bên ngoài tốt hơn một chút. Nhưng nói ăn nó mà có thể gia tăng lên một trăm năm công lực thì chỉ là một sự ảo tưởng.

Hoặc là do sừng Thần Nông cũng không có năng lực làm cho thực vật phát triển nhanh chóng.

Tuy nhiên sau khi sử dụng nhân sâm thì đối với trạng thái sau khi phụ thêm ma pháp có hiệu quả rõ ràng. Vì vậy mà La Mông khi phụ ma còn ngâm thêm một miếng. Tất nhiên để che giấu, hắn còn giả lấy một cái lá trắng mà người thi pháp thường dùng để nhai. Thứ thực vật này rất rẻ có thể tạo ra một mùi vị cay giống như mù tạt để kích thích thần kinh.

- La Mông! - Y Vi Đặc lên tiếng gọi hắn.

Lúc này, La Mông đang ngồi xổm bên cạnh bức tường của cửa hàng Tát Khắc Duy Nhĩ để phơi nắng. Nếu cho hắn một tấm áo da dê, đồng thời để cho hắn xắn tay áo lên thì đúng là hình ảnh của một lão nông dân điển hình ở Trung Quốc.

La Mông mỉm cười nhìn Y Vi Đặc. Nụ cười của hắn có chút lười biếng so với hình ảnh ngày thường có sự khác biệt rất lớn.

- Y Vi Đặc! Cô phải bảo vệ ta. Hiện giờ ta đang văng đầu lắm. - Thực ra, La Mông đang nhai nhân sâm nên tinh thần mặc dù có chút cảm giác lười biếng như có thể nói là rất khỏe. Có điều, nếu được một cô gái bảo vệ cho một chút thì cũng là một thứ cảm giác mới mẻ.

- Nếu ngươi không thoải mái thì trước hết hãy ngủ đi một lúc. Nếu không ngủ được thì để ta đấm bóp cho ngươi một chút. - Y Vi Đặc dịu dàng nói nhỏ. Khoảng cách giữa hai người cũng trở nên thân thiết hơn rất nhiều.

Chiến sĩ luôn rèn luyện cơ thể nên với việc mát xa làm giảm đi một nhọc cũng rất thuận thực. Có điều, hoàn toàn không thể so sánh với việc người Trung Quốc ở Trái đất xoa bóp kết hợp với kinh mạch, huyết đạo.

Nghe Y Vi Đặc mở miệng nói vậy, La Mông liền lấy một số phương pháp mát xa bảo vệ sức khỏe trên mạng nói cho cô. Trong suy nghĩ của La Mông, có một cô gái xoa bóp cho mình đúng là điều thích thú.

Nhưng trong suy nghĩ của Y Vi Đặc thì hành động lần này của La Mông lại có một ý nghĩa khác.

Đây là một thời đại mà kỹ thuật phát triển chậm chạp, tin tức lưu thông thiếu thốn. Trong thời đại này, kỹ thuật có thể nói là một điều cần bản để một gia đình hay một gia tộc sinh sống. Bởi vậy mà trong suy nghĩ của Y Vi Đặc thì La Mông dạy cho nàng những biện pháp làm giảm một nhọc này đã chứng minh tất cả.

Có đôi khi, tình yêu lại nảy sinh từ trong sự hiểu lầm, cho dù là đơn phương.

- Không cần! - La Mông vươn tay ra:

- Kéo ta dậy. Chúng ta đi chợ.

Y Vi Đặc kéo La Mông dậy. Hắn nhân cơ hội nhào vào lòng nàng khiến cho cô hét lên một tiếng chói tai.

- La Mông! Ngươi lại ức hiếp Y Vi Đặc. - Pháp sư A Lịch vừa cười vừa đi ra từ trong cửa hàng. Ánh sáng từ bên ngoài khiến cho gã phải nheo mắt vì chói.

- Đại ca A Lịch! Ta đang báo thù cho ngươi. Huynh luôn nói rằng trước đây Y Vi Đặc luôn vẽ bùa lên trường bào, áo choàng hay những đồ vật khác của huynh. - Vì La Mông và Y Vi Đặc quen nhau nên A Lịch cũng từ từ trở nên quen thuộc. Hơn nữa, thời gian qua Phí Tề Á cũng đến một lần, cố tình mời La Mông và A Lịch đi một bữa nên cách xưng hô của hắn cũng thay đổi.

- Đại ca A Lịch! Không ngờ huynh lại mang chuyện này nói cho La Mông. - Cô gái tức giận mà dậm chân, đồng thời lại liếc nhìn La Mông. Nàng lo lắng La Mông nghe thấy những hành động trước kia của mình mà có suy nghĩ khác.

- Ha ha! Chợ đã được nửa ngày. Các ngươi muốn đi thì phải chạy nhanh. La Mông! Nhớ mua trang sức cho Y Vi Đặc để lấy lòng nhé. - A Lịch mỉm cười, chuyển sang đề tài khác.

- Chuyện này làm sao để có thể quên. - La Mông cười rồi trả lời. Y Vi Đặc hơi thẹn thùng, vội bước đi trước. La Mông vội vàng vẫy tay chào A Lịch.

Chợ của thành A Phổ Tư được bố trí ở phía Nam của thành. Hai người La Mông nắm tay nhau tới đó thì đúng như A Lịch nói, người đã bỏ đi hơn nửa.

- Trước tiên chúng ta tới cửa hàng trang sức xem trước. - La Mông quay đầu nói với Y Vi Đặc.

Y Vi Đặc lắc đầu:

- Hay là tới cửa hàng được phẩm trước đi.

La Mông cười nói:

- Ta đi vào đó cũng không phải để tìm mua mà chỉ để tăng thêm chút kiến thức thôi. Đi nào.

Nói xong, hắn kéo Y Vi Đặc đi về phía cửa hàng trang sức.

Thiếu nữ đỏ mặt nhưng trong lòng lại cảm thấy ngọt ngào.

Khi từ cửa hàng trang sức đi ra, Y Vi Đặc yêu thích cứ vuốt mãi món đồ trang sức mà La Mông mua cho cô.

- La Mông! Thứ này đắt quá. Ngươi vẫn còn có nợ. - Nàng hơi lo nên ngẩng đầu hỏi La Mông.

- Ta có lo lắng vì số nợ bốn trăm năm mươi đồng bạc đó đâu. - La Mông cố tính dí sát vào tai Y Vi Đặc, đồng thời hà hơi vào lỗ tai nàng.

Y Vi Đặc cười duyên tránh đi. Hai người vừa đùa vừa đi tới cửa hàng dược phẩm ở gần đó.

Cửa hàng dược phẩm bán ra cũng gần giống với dược vật ở Trái Đất, điều chú ý ở đây là nó phát huy được đầy đủ công hiệu của dược thảo nhưng so với dược phẩm luyện kim mà La Mông điều chế ở công xưởng của ma pháp sư Tát Khắc Duy Nhĩ thì khác rất lớn. Cửa hàng dược phẩm cũng bán luôn cả các loại nguyên liệu thảo dược.

"Àm!" một người từ trong cửa hàng dược phẩm lẩn ra ngoài. La Mông và Y Vi Đặc đều nhận ra người đó. Đó chính là con trai của Nam tước, linh chủ trấn Gia Lạc, cũng là công nhân làm thuê bị Tát Khắc Duy Nhĩ đuổi - Nhã Các Bồ Vu Luân.

Có điều, hiện giờ, Nhã Các Bồ không còn chút ngang ngược như trước. Trang phục của y thoát nhìn kiêu dáng và chất liệu cũng rất tốt nhưng có điều rất bẩn và rách nhiều chỗ.

Ông chủ Y Tác Nhĩ Đặc của cửa hàng dược phẩm từ trong cửa hàng bước ra mà mắng:

- Nhã Các Bồ! Ngươi đúng là tên khốn. Ta nể mặt Nam Tước Vu Luân mới thu mua của ngươi. Nhưng lần trước, không ngờ ngươi lại dám trộn cỏ thường vào trong cỏ Lam bán cho ta. Y Tác Nhĩ Đặc ta làm dược sư trong thành A Phổ Từ hai mươi năm. Nhắc tới dược phẩm do ta làm ra có người nào mà không khen ngợi? Nhưng người dám trộn cỏ mũi tên vào trong cỏ Lam làm hại ta mất mặt, mất danh dự trong thành. Nhớ năm đó nam tước Vu Luân giúp đỡ ta, cho dù có nhỏ bọt lên mặt ta thì chỉ cần lau khô là được. Nhưng cái tên khốn nhà ngươi lại dám trộn cỏ mũi tên vào trong cỏ Lam để bán cho ta. Ngươi nghĩ đầu óc của ta giống như lũ Địa Tinh có phải không?

Chủ cửa hàng dược phẩm tức tới mức mà mặt đỏ ửng. Do điều chế dược phẩm trong thời gian dài nên bàn tay to của lão trở nên loang lổ. Lão nói tới mức nước bọt phun tứ tung. Những người tò mò cũng bắt đầu từ từ xúm lại.

La Mông lặng lẽ kéo Y Vi Đặc ý bảo hai người đứng lẫn vào trong đám đông.

- Sau khi nam tước Vu Luân đã chết, anh của Nhã Các Bồ là Lan Tư đã giành được chiến thắng. Chỉ có tên Nhã Các Bồ này đúng là thứ rác rưởi. - La Mông nghĩ tới đây liền nhổ một bãi nước bọt:

- Thật đúng là không có gì đỡ lưng, không ngờ gã lại xuống cấp tới mức độ này.

La Mông nghĩ tới quá trình phấn đấu của mình mà cảm thấy Nhã Các Bồ đúng là thứ rác rưởi.

- Chúng ta về thôi. - La Mông nghiêng đầu khẽ nói với Y Vi Đặc.

- La Mông! Cái tên Nhã Các Bồ kia đúng là khiến cho người ta ghê tởm. Y Tác Nhĩ Đặc là một người tốt tính vậy mà còn bị gã lừa cho như vậy. - Y Vi Đặc bĩu môi:

- Chúng ta đi một vòng rồi về xem dược thảo cũng được.

- Không cần! - La Mông nói một cách thần nhiên. Cuối cùng, hắn liếc bó cỏ Lam bị Y Tác Nhĩ Đặc ném ra rồi xoay người kéo Y Vi Đặc bỏ đi.

Cỏ mũi tên sau khi dùng dầu phấn đá màu lam xử lý thì có hình dạng và mùi vị không kém với cỏ Lam bao nhiêu. Đám thương nhân có lòng dạ hiểm độc vốn ưa thích dùng cỏ mũi tên để giả cỏ Lam.

La Mông còn nhớ rõ, trên Trái Đất còn có một loại thảo dược cũng giống với cỏ Hồ Diệp ở đây. Cỏ Hồ Diệp là một loại thông thường để làm độc dược. Lần trước, sau khi hắn tiêu diệt công hội Đạo tặc, thu được tài liệu về độc dược, trong đó có nhắc tới loại cỏ này.

Một loại cỏ giống với cỏ Hồ Diệp có thể nói là một loại giống mới, chắc chắn có đủ tư cách bước vào con đường tham dự chợ đen của lão Duy Luân, hơn nữa, lai lịch cũng có thể che giấu rất tốt...

Chương 37: Rửa Sạch (Thượng).

Trong không gian của sừng Thần Nông, một quả cầu lơ lửng ở độ cao ba mươi thước trên trời, tỏa ra ánh sáng màu vàng.

La Mông đứng trong đó. Mặc dù vô số lần hắn để tinh thần chìm vào đây, nhưng mỗi lần hắn lại có cảm giác khác nhau.

- Cỏ lá lúa. - Hắn ngửa lên trời mà kêu.

Ngay lập tức tư liệu về cỏ lá lúa hiện lên. Đây là một thứ thảo dược ở Trái Đất, do có công hiệu trị liệu rắn chắc, nên La Mông trồng một ít. La Mông nhìn chỗ tư liệu về dược thảo thì thấy nội dung bên trong so với lúc ở Trái Đất không quá giống nhau. Đại khái do quy luật của hai thế giới này khác nhau gây nên. Nhưng cũng may đây là một loại thuốc trị rắn chắc rất hữu hiệu.

La Mông lấy từ trong không gian ra một cây. Không gian của sừng Thần Nông có thể nói là chỗ dùng để chuẩn bị chứa đựng thực vật. Một số dược thảo đặt trong này sẽ giữ được trạng thái. Sau đó hắn ra khỏi sừng Thần Nông.

Trở lại trong gian phòng dành cho nhóm học đồ của Tát Khắc Duy Nhĩ, La Mông nhìn cái cây trong lòng bàn tay mà mỉm cười.

Chiếc đèn ma pháp tỏa ra ánh sáng yếu ớt, chiếu sáng khoảng chừng một thước.

La Mông lôi ở dưới giường ra một chiếc rương gỗ, bên trong có một bộ công cụ thương dùng cho dược sư chăm sóc thảo dược. Cái bát nhỏ dùng để nghiền dược liệu có thể dùng để ép lấy nước. Con dao nhỏ chỉ dùng để cắt. Cái kéo dùng để cắt phần lớn mọi thứ, có thể dùng để nghiền lá non hoặc là cắt nát một số đồ vật. Và một số bình bằng đất nung có thể dùng để ngâm dược thảo. - Đây là những thứ mà dược sư An Sâm ở thần điện trấn Lý Tập đưa cho hắn.

La Mông lấy con dao nhỏ ở bên trong ra bắt đầu theo phương pháp tia cây Hồ Diệp mà xử lý cái cây trong tay.

Bước đầu tiên xử lý thảo dược đó là xóa đi mức độ chênh lệch dược tính, giữ lại tinh hoa, hoặc là căn cứ theo dược tính khác nhau của dược thảo mà tiến hành phân chia, sau đó xử lý một cách thích hợp. Có thể làm cho nó tăng cường dược tính hoặc là khiến cho nó có sự biến hóa một cách tinh tế... Đây đều là những kiến thức cơ bản nhất của dược thảo học.

Trên trái đất, qua lịch sử hai nghìn năm phát triển của Trung Y, thứ này được gọi là Bào Chế học.

Còn ở thế giới này, Thảo Dược học mặc dù có sự phát triển nhưng cũng không dựa hẳn vào Luyện Kim dược phẩm học mà trở thành một nhánh cơ sở của nó. Bởi vì đây là một thế giới có sự tồn tại của ma pháp.

La Mông cẩn thận sửa sang khóm cây. Mặc dù hắn biết rõ đây không phải là loại thuốc độc dược như cỏ Hồ Diệp nhưng vẫn cần phải khiến cho người kahes nhìn qua tưởng như đám đạo tặc khi tìm kiếm thảo dược vô ý lẫn vào một loại giống mới. Sau đó đạo tặc bị giết chết nên tất cả chiến lợi phẩm đều bị Đức Lỗ Y đóng gói mang đi. Đức Lỗ Y đối với tự nhiên và thực vật có sự mẫn cảm nên phát hiện trong đám cỏ Hồ Diệp có một cái cây khác biệt.

Đây là ý đồ mà La Mông muốn đưa ra cho người khác xem.

La Mông nghĩ như vậy nhưng trong lòng cũng không cảm thấy cao hứng. Các loại giống trên Trái Đất trong suy nghĩ của hắn là một trong những còn bài tử. Nếu không, làm sao để có thể có được sự tiến cử của lão Duy Luân để vào chợ đen? Nếu không có sự tiến cử thì làm thế nào rửa được tiền? Nếu tiền không được rửa sạch thì bản thân hắn không thể trả nợ chứ đừng nói là cải thiện cuộc sống của Ni Khắc sau này.

Không bao lâu, cây cỏ lá lúa trong tay đã được thay đổi giống như cỏ Hồ Diệp, chỉ giữ lại toàn bộ kích thước của lá cây, nhưng gốc rễ thì phải cạo đi. Mà bộ rễ của hai loại cây khác nhau. Cỏ lá lúa là loại có rễ cọc với một cái rễ cái rõ ràng. Còn cỏ Hồ Diệp thì lại là rễ chùm.

La Mông cắt cây cỏ lá lúa đã được sửa xong vào một cái hộp gỗ dài hẹp. Trong hòm còn được chèn một số sợi bông vào các khe hở. Sau đó, La Mông cất hộp gỗ vào trong sừng Thần Nông rồi tắt đèn, yên tâm đi ngủ.

Hoàng hôn ngày hôm sau, khi vầng thái dương đã hạ xuống tới đường chân trời, La Mông đã cầm sẵn cái hộp gỗ đã chuẩn bị tốt từ hôm qua tới chỗ lão Duy Luân. Trên đường đi, trời từ từ tối dần. Bầu trời đêm giống như một cái lọ mực. Chỉ có ở xa xa thấp thoáng một vài vì sao tỏa ra ánh sáng mờ nhạt.

La Mông mỉm cười, chào hỏi với những người quen. Trong lòng hắn chợt có cảm giác khác lạ.

Vừa đi vừa nghĩ, La Mông ngẩng đầu lên thì thấy cửa hàng của lão Duy Luân đã đóng cửa. Hắn bước tới đập cửa thì Y Vi Đặc bước ra mở. Hôm nay, nàng đang đeo một cái tạp dề để thu dọn quán.

- Cha ta đang ở bên trong chờ người. - Y Vi Đặc nói với hắn:

- La Mông! Người đã chuẩn bị đồ xong chưa?

Ngày hôm qua, lúc La Mông trở về có nói với Y Vi Đặc một chút vì vậy mà nàng có chút tò mò và lo lắng đối với La Mông.

La Mông cười đưa tay vén mấy sợi tóc xoắn trên trán của Y Vi Đặc sau đó xuyên qua dây bàn đi vào phòng trong.

Lão Duy Luân đang ngồi bên chiếc lò sưởi trong căn phòng khách nhỏ để chờ hân.

- Đã mang thứ đồ đó tới hay chưa? - Lão Duy Luân cầm một khúc gỗ ném vào trong lò sưởi làm bắn lên những đốm lửa.

La Mông cầm chiếc hộp gỗ đặt lên bàn trong phòng khách:

- Đã mang tới! Mời ngài xem qua.

Lão Duy Luân đứng dậy. Bóng của lão hắt dài ra bên ngoài.

Lão nhàn nhả và lười nhác vươn bàn tay mở chiếc hộp của La Mông đang đặt trên bàn. Bỗng nhiên, lão tròn tròn mắt:

- Đây không phải là cỏ Hồ Diệp.

Âm thanh của lão hết sức chắc chắn, nghi hoặc và vui sướng.

La Mông giật mình: "Không ngờ lão Duy Luân lại có được trình độ về thảo dược cao như vậy." Ý nghĩ đó vừa xuất hiện, La Mông liền nghĩ ngay tới rượu trái cây và thịt sồi đất. Người này không chỉ đơn giản là một chiến sĩ cấp năm.

Đột nhiên hân cảm thấy hối hận vì đã mang con bài tú cho một người như thế này. Không biết là có thích hợp hay không?

Tiếp theo cũng chỉ còn có thể hy vọng vào tình cảm giữa mình và Y Vi Đặc. La Mông nghĩ tới đây, bàn tay đang buông thong liền xiết chặt lại.

Lão Duy Luân chạy huỳnh huých vào phòng trong rồi sau đó có tiếng tìm kiếm đồ vật vang lên. Tiếp theo, lão lại huỳnh huých chạy ra, một tay cầm cái kẹp, một bên mắt thì đeo một cái thấu kính thủy tinh.

Lão Duy Luân đứng bên bàn vừa thở vừa cẩn thận dùng cái kẹp, gấp cây thảo dược trong hộp gỗ ra, sau đó dùng thấu kính thủy tinh quan sát một cách cẩn thận, thì thoáng lại chắc lưỡi một cái.

Cuối cùng lão Duy Luân gỡ cái kính xuống rồi nói thàn:

- Chết tiệt! Bộ phận rễ cây bị phá hoại.

La Mông đứng cung kính nói:

- Ngài Duy Luân! Thứ hàng này của tôi có đủ tư cách để có được một tấm vé để vào hay không?

Lão Duy Luân nhìn La Mông rồi nở nụ cười:

- Ta cũng muốn nhìn xem thắng nhóc trong đầu Y Vi Đặc có năng lực thế nào. Bây giờ thoáng nhìn thì may mắn cũng là một thứ năng lực. - Lão vỗ vai La Mông rồi nói:

- Ta muốn thứ này. Chuyện của người, ta đã nghe Y Vi Đặc nói. Tất cả tiền mặt và hàng hóa ta có thể rửa sạch cho người. Tiền thuê bù vào cái cây này là được rồi.

- Vô cùng cảm tạ ngài, thưa tiên sinh Duy Luân. - La Mông khom người. Cuối cùng thì hân cũng xử lý chuyện này một cách thỏa đáng.

Thời gian lại trôi qua hai tuần. Sáng sớm hôm nay, bầu trời xám xịt. Đám binh lính tuần tra ban đêm liên tục dụi mắt, ngáp dài. Cả đêm vất vả khiến cho tất cả bọn họ đều cảm thấy mệt nhọc.

Bỗng nhiên, đám binh lính tuần tra ở phía đông thanh phát hiện có một người mặc một tấm áo choàng không nhìn rõ mặt đang đi từ xa đến.

- Là ai? - Gã tiểu đội trưởng hét to, theo bản năng sờ tay vào chuôi kiếm.

"Rầm!" Có một thứ gì đó được ném trước chân của gã.

Tên tiểu đội trưởng thông qua ánh đuốc của đám lính phía sau liền nhận thứ đó lên.

Đó là một cái lệnh bài bằng kim loại, bên trên có khắc gia huy của gia tộc Ngã Đức Nhĩ. Đây là thứ giấy thông hành đặc biệt mà lĩnh chủ đại nhân phát cho khách quý sử dụng.

Gã tiểu đội trưởng vội vàng lau tấm thẻ sạch sẽ sau đó khom người đưa cho kẻ mặc áo choàng:

- Đại nhân! Mời ngài.

Người mặc áo choàng đưa tay đón lấy. Tấm áo choàng được may một cách khéo léo. Đồng thời trên tay của vị chủ nhân có thể thấy một chiếc nhẫn bằng ngọc bích.

Tên tiểu đội trưởng nhìn theo thì thấy người mặc áo choàng đi về phía quán rượu của lão Duy Luân rồi gõ cánh cửa.

- Những nhân vật lớn đúng là có sở thích thật quái đản, chưa sáng sớm đã ra ngoài rồi. - Gã tiểu đội trưởng gãi đầu, cuối cùng phân phó các huynh đệ tiếp tục tuần tra.

Buổi sáng, La Mông vẫn giống như bình thường đi vào trong xưởng của pháp sư Tất Khắc Duy Nhĩ. Hắn đi vào phòng thí nghiệm của mình, khép cánh cửa rồi ngồi bên bàn làm việc. Hắn lấy ra một lọ dung dịch rồi bắt đầu chuẩn bị tinh thần cho một ngày làm việc.

Ngoài cửa phòng làm việc của hắn, đám đồng nghiệp thì nhìn vào với ánh mắt hâm mộ và ghen tị.

Mọi người đều biết rằng, La Mông được hưởng thừa kế một số tài sản của người chú chưa từng biết mặt. Mặc dù bọn họ không rõ con số cụ thể là bao nhiêu nhưng số tài sản đó đã được thần điện lập ước, sau đó phò thác công hội mạo hiểm tuyên bố. Như vậy hiển nhiên có khoảng mấy trăm đồng vàng. Nói đi nói lại thì La Mông phát tài.

Cái tài sản thừa kế đó thực ra chính là số tiền lấy được từ công hội mạo hiểm ở trấn Lý Tật đã được rửa sạch. Tất nhiên, La Mông cũng trả hết số nợ một trăm đồng bạc cho công hội mạo hiểm ngay lập tức.

Lấy thành A Phổ Tư làm trung tâm, dưới sự duy trì của Tử tước Y Cách Nhĩ Ngã Đích Nhĩ, công hội kẻ mạo hiểm trải khắp toàn bộ lãnh địa của y và các lãnh địa phụ thuộc. Bởi vậy mà một số nghiệp vụ tiền bạc và tin tức của kẻ mạo hiểm dưới sự thống nhất cũng từ từ được tạo dựng. Tất nhiên, nếu kẻ mạo hiểm nợ chạy ra khỏi ngoài thành A Phổ Tư thì công hội Kẻ mạo hiểm sẽ suy xét tới vấn đề tồn thất.

La Mông cũng cũng tính toán sau khi trả hết nợ nần sẽ trở về trấn Lý Tật ngay lập tức. Trên thực tế, nếu như không vì trách nhiệm với chuyện Ni Khắc bị thương, nếu không có sự thù hận với mục sư Đắc Ni Tư và quan thuế vụ Ba Tật Ti thì La Mông sẽ dùng toàn bộ số tài sản mà mua một mảnh bất động sản, sau đó làm công kiểm tiền nộp thuế, cuối cùng lấy được quyền tự do ở A Phổ Tư cũng là một điều tốt. Chưa nói ở A Phổ Tư, trong quán rượu của lão Duy Luân còn có một cô gái thương hắn sẽ giúp hắn luyện kiếm, sẽ mang quần áo bẩn của hắn đi giặt, sẽ đưa cơm cho hắn ăn...

Nhưng La Mông quyết định phải về. Đại trọng phụ ân oán phân minh, hắn không thể bỏ Ni Khắc cũng như không thể bỏ qua mối thù.

Đã như vậy, việc lựa chọn lúc nào quay về trở thành một suy nghĩ của La Mông. Hắn có cảm giác mùa xuân càng tới gần, sức sống trong không gian của sông Thần Nông từ từ tràn ngập cũng là lúc mà hắn bước lên Đức Lỗ Y cấp hai. Một khi đám cỏ lam trường thành, không gian có đủ năng lượng thực vật sẽ hoàn thành việc thăng cấp.

Vì vậy mà trong tình hình hiện tại, đại khái chỉ có kẻ ngu mới không thể nhẫn nại được.

La Mông lựa chọn trước khi xuân tới vẫn ở lại tại A Phổ Tư, an tâm làm việc trong xưởng của pháp sư để chế tạo được phẩm. Nhưng tháng kế tiếp, La Mông cũng không hoàn toàn ở trong đó, mặc dù mỗi tuần đều có thể theo Tất Khắc Duy Nhĩ học tập rất nhiều tri thức.

- Dù sao thì Đức Lỗ Y cũng không giống với pháp sư. - La Mông nghĩ một cách thần nhiên, đồng thời quan sát được phẩm đã được điều chế thành công đang nằm trong tay. Trong phòng thí nghiệm, ánh đèn ma pháp chiếu xuống khiến cho dung dịch thuốc tỏa ra một thứ ánh sáng trong suốt. Rất nhiều người tin rằng, thứ ánh sáng này chính là tinh hoa của máu và ngọn lửa sinh mệnh vĩnh hằng.

- Mỗi một loại sản phẩm pháp sư cho dù trước mắt nhỏ bé có tác dụng trị liệu không đáng kể. Còn được phẩm trị được vết thương trở nên nhẹ có thể nói là kỳ tích. - Do tới từ địa cầu nên La Mông càng thêm tin vào điều đó. La Mông xoay cái bình thủy tinh đi một góc độ khiến cho chất lỏng màu đỏ bên trong giống như một ngọn lửa đang bốc cháy. "Đáng tiếc ta không phải là pháp sư. Mà Đức Lỗ Y phải gần gũi với tự nhiên.

La Mông nằm sấp trên bàn làm việc. Hắn chợt nhớ tới vị lão sư Kiệt Pháp của mình hàng năm vẫn khoác chiếc áo choàng làm bằng lá cây. Cho đến nay, La Mông vẫn còn nhớ rõ bài học đầu tiên mà Kiệt Pháp dạy cho hắn đó là Đức Lỗ Y phải gần gũi với tự nhiên.

"Đức Lỗ Y phải gần gũi với tự nhiên." La Mông thì thảo tự nói "Ta đã hỏi A Lịch rằng pháp sư là gì thì gã nói cho ta rằng, bài dạy đầu tiên của Tất Khắc Duy Nhĩ cho hắn đó là pháp sư theo đuổi tri thức và chân lý của con người. Ta cũng đã hỏi Y Vi Đặc rằng chiến sĩ là gì thì nàng nói cho ta rằng bài học đầu tiên của nàng đó là chiến sĩ chính là người chết hoặc ta chết. Mỗi một nghề nghiệp đều có một niềm tin và lý tưởng. Ta biết cái gì là tri thức và chân lý, cũng biết sinh tử, tồn vong là như thế nào. Nhưng ai có thể nói cho ta biết tự nhiên là cái gì không?"

La Mông cảm thấy buồn rầu. Hắn nhớ tới lý do mà Kiệt Pháp đuổi mình đi. Từ đó hắn tự giải thích rằng tự nhiên đó là giữ vững sự cân bằng và bảo vệ. Đức Lỗ Y phải làm hết sức để giữ sự cân bằng của tự nhiên chứ không phải vận dụng năng lực của bản thân để phá hoại nó.

La Mông đặt được phẩm đã điều chế xong xuống bên sau đó ấn chuông. Hôm nay, tâm trạng của hắn cảm thấy buồn, có lẽ nên ra ngoài giải khuây. Hắn nghĩ như vậy liền đi tìm Y Vi Đặc.

Sau khi được phẩm được A Lịch kiểm nghiệm, La Mông liền nhận được bảy đồng bạc. Hắn đi dọc theo con đường tới quán rượu của lão Duy Luân.

- A? Sao quán của lão Duy Luân lại đóng cửa sớm như vậy? Hay là hôm nay lão không mở cửa? - La Mông nhìn cánh cửa khóa chặt mà cảm thấy ngạc nhiên.

Hắn bước tới gõ cửa nhưng không có ai trả lời.

- La Mông! Đừng có gõ. Cái lão Duy Luân khốn kiếp và Y Vi Đặc không có ở đây. Không biết hai cha con họ đi đâu mà hôm nay chưa mở cửa. - Người nói chuyện chính là một người khách quen của quán rượu.

La Mông cảm thấy buồn bực. Hắn quyết định tiếp tục quay trở về làm thuốc.

Có điều buổi sáng hôm nay, La Mông cũng không phải là người buồn bực nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 38: Rửa Sạch (Hạ).

Đối với khoản nợ với Kiệt Pháp, La Mông không muốn gặp trực tiếp nên nhờ công hội mạo hiểm thay mặt, trả lại ba trăm đồng tiền bạc. Mặc dù con số ba trăm đồng bạc có thể nói là nhiều nhưng cũng không sao. Sau khi đã rửa tiền, hắn hoàn toàn có thể lấy ra một ngàn kim tệ mà không bị người khác hoài nghi.

Đến lúc này, toàn bộ nợ nần của hắn đã được trả hết.

Trần Lý Tạt. Quan thuế vụ Ba Tạt Ti với sắc mặt âm trầm đi rất nhanh tới thần điện nữ thần nông nghiệp. Trên đường đi, tất cả mọi người thấy sắc mặt của y, nếu có ý định nịnh bợ thì đều bị y chẳng hề khách khí đẩy cho một bài học. Nguyên nhân thì có rất nhiều, từ hàm răng của đối phương dính rau quả cho tới màu sắc của quần áo cũng biến thành lý do.

- Mục sư Đặc Ni Tư! - Sau khi bước vào thần điện, quan thuế vụ tháo mũ xuống rồi hành lễ:

- Ta có một số việc muốn nói chuyện riêng với ngài.

Mục sư Đặc Ni Tư nở nụ cười chuẩn mực nói:

- Được thôi! Như ngài mong muốn thừa tiên sinh Ba Tạt Ti. - Gã làm một động tác mời.

Trong một căn phòng nhỏ bên cạnh thần điện, Ba Tạt Ti cẩn thận khép cửa phòng sau đó xoay người mà lên tiếng với giọng âm trầm

- Đặc Ni Tư! Cái thằng nhãi con La Mông đã trả hết nợ. Hắn không biết tìm ở đâu ra một ông chủ để lại cho hắn một số tài sản lớn. Hắn có tiền. Ta nghe Ba Lợi của công hội mạo hiểm nói vậy.

Đặc Ni Tư ngẩn người, cơ mặt hơi giật giật. Gã suy nghĩ một chút rồi găm lên giận dữ:

- Thật không? Có tiền là có thể có được tư cách ở lại thành A Phổ Tư một cách hợp pháp. Nơi đó không phải là trấn Lý Tạt, không phải là địa bàn của chúng ta. Chúng ta không làm gì được hắn. Phải bắt hắn trở về mới được.

Ba Tạt Ti cũng gào lên:

- Cái tên Ba Ân Nhĩ chết tiệt không ngờ lại dám dẫn La Mông tới A Phổ tư. Lần sau, đội buôn của gã trở lại đây, ta phải rút tận gốc của gã. Ta phải cho gã biết, có tội với Ba Tạt Ti ta thì đừng mong buôn bán ở trấn Lý Tạt.

Đặc Ni Tư nói một cách lạnh lùng:

- Ba Tạt Ti! Bạn của La Mông ở đây vẫn còn có Ni Khắc và Pháp Phí. La Mông vì muốn trị thương cho Ni Khắc nên mới nợ Kiệt Pháp một khoản tiền lớn. Hắn là người trọng tình cảm, người nên tới gây rắc rối với những người đó. Lại còn vợ chồng chủ quán trọ Mặc Đặc, người cũng có thể tới đó gây rắc rối. Nhưng người phải nhớ kỹ là chỉ cần làm cho chúng đau khổ là được, phải làm cho chúng kêu than gọi La Mông quay trở lại.

Ba Tạt Ti nhìn Đặc Ni Tư rồi cười lạnh:

- Đặc Ni Tư! Người bảo ta đi làm kẻ ác hay sao? La Mông là người không có gia đình. Hắn ở trên trấn không có gốc rễ. Nhưng Mặc Đặc thì lại khác,

hắn là em của quan tư pháp Gia Luân. Thậm chí Pháp Phỉ lại còn hơn thế, cha của y từng là tiểu đội trưởng, chết trận vì linh chủ. Ta không hy vọng làm điều đó rồi sau đó bị Nam tước đại nhân đuổi khỏi cái ghế quan thuế vụ. Dù sao, La Mông cũng là dân của trấn Lý Táp, nếu hắn lấy được quyền cư ngụ hợp pháp ở A Phổ Tư thì cũng phải quay về trấn Lý Táp, tìm những người có trách nhiệm để làm thủ tục. Cho tới lúc đó, ta không còn có cách nào để đối phó hắn.

Nói tới đây, Ba Táp Ti cười cười:

- Thừa ngài mục sư! Hôm nay tôi tới đây chỉ để nói cho ngài biết tin tức này mà thôi.

Viên quan thuế vụ thì lễ sau đó, đội mũ rồi xoay người bỏ đi.

Mục sư Đặc Ni Tư đứng tại đó với sắc mặt hết sức u ám.

Giữa buổi trưa ở thành A Phổ Tư. Lúc này, vàng thái dương đang nép mình sau lớp mây xám. Mọi người có ngẩng đầu lên thì chỉ có thể thấy một chút ánh sáng nhợt nhạt. Y Vi Đặc vẫn chưa đưa com tới, còn người đưa com lại là một người khác. Nghe A Lịch nói thì lão Duy Luân tạm thời có việc không thể làm com nên đành phải mời người khác thay.

Sau khi làm được ba lọ dược phẩm, La Mông liền quay về căn phòng nhỏ của mình để ngủ nhưng thật ra là hắn chìm vào trong không gian của sừng Thần Nông để tìm hiểu kiến thức về thảo dược.

Tối ban đêm, La Mông xoay người đứng dậy khỏi giường. Hắn viết một chút rồi sau đó lại chìm vào không gian quan sát. Từ từ, hắn bắt đầu ngáp một cái.

La Mông bước tới bên cửa sổ. Trên bầu trời lơ lửng một vầng trăng khuyết cuối tháng. Hắn nhìn đồng hồ, thấy đêm đã khuya liền trèo lên giường rồi từ từ thiếp đi.

"Kẹt..." Chẳng biết được bao lâu, cửa phòng của hắn chợt vang lên một âm thanh nhỏ rồi sau đó bị người đẩy ra.

- Ai...? - Tiếng nói của hắn vừa mới lên tới yết hầu liền lập tức dừng lại.

Người vừa vào mặc áo choàng màu vàng, đeo mạng che mặt. "Suýt!" người đó giơ ngón tay đặt lên môi.

- Y Vi Đặc! Đã trễ rồi ngươi còn tới đây làm gì? - La Mông thấp giọng hỏi.

Tấm mạng che mặt được bỏ ra để lộ mái tóc dài vàng óng giống như một thác nước và một gương mặt trắng như ngọc. Người đó đúng là Y Vi Đặc.

- La Mông! Ta nhớ ngươi. - Y Vi Đặc nhào vào lòng ngực của La Mông.

- Y Vi Đặc! Có chuyện gì thế? - La Mông lấp bấp kính hải, giữ lấy bả vai của thiếu nữ định hỏi thì cái lưỡi thom tho đã ập tới cạy miệng hắn.

- La Mông! Em yêu anh. - Thiếu nữ đỏ mặt, rồi can đảm nhìn thẳng vào đôi mắt của La Mông mà nói một cách chắc chắn.

- Y Vi Đặc... - La Mông nâng cằm thiếu nữ mà ngắm nhìn gương mặt xinh xắn của nàng.

- La Mông! Hãy yêu em đi. - Thiếu nữ nói xong liền cởi cúc chiếc áo choàng khiến cho nó rơi xuống đất.

La Mông như bị sét đánh, đầu óc hoàn toàn trống rỗng. Dưới ánh trăng, thân thể của người con gái trước mặt thật quyến rũ và căng tràn nhựa sống, chẳng khác nào một tinh linh từ trong bức tranh cô bước ra. Lý trí của hắn hoàn toàn bị phá vỡ. La Mông bước tới, kéo người con gái vào ngực mình...

Một đêm trôi qua. Sáng sớm hôm sau, khi ánh dương quang từ cửa sổ chiếu vào, La Mông cũng tỉnh giấc. Hắn ngáp một cái rồi đột nhiên có cảm giác rất lạ giống như đêm qua đã mơ thấy điều gì đó?

Dường như giấc mộng đó thật ngọt ngào.

La Mông lấy tay chống đầu, từ từ nhớ lại. Đột nhiên, hắn liếc mắt rồi đứng phắt dậy. Trên bàn có một cuộn da cừ. Hắn vội vàng bước tới rồi mở ra thì thấy chỉ viết có một câu đơn giản: "Em đi rồi! La Mông! Sẽ có ngày chúng ta còn gặp lại. Anh không được quên em đấy."

"Vậy hôm qua không phải là mộng? Y Vi Đặc chủ động dâng hiến cho hắn. Lại còn sáng hôm qua, quán rượu không mở cửa, cả ngày không thấy bóng dáng của hai cha con." Tất cả mọi thứ như nối liền với nhau.

La Mông vội vàng mặc quần áo tử tế rồi chạy tới quán rượu của lão Duy Luân. Khi tới cửa thì hắn thấy cửa đã đóng.

La Mông đứng ở đó một lúc lâu rồi thờ dãi sau đó chậm rãi đi về.

Thời gian qua đi, mùa xuân lạnh lẽo chạm cánh tay lên bức tường thành A Phổ Tư. Quán của lão Duy Luân ở thành đông đã thay đổi chủ. Mặc dù có người vẫn nhớ tới thứ rượu hoa quả và thịt sói đắt của lão Duy Luân. Nhưng tin tức hai cha con Duy Luân biến mất khiến cho rất nhiều người trong thành đề ý.

Có người nói lão Duy Luân phát hiện kho báu trong hầm ngầm nên trong đêm đã đưa con gái và kho báu đi rồi. Có người nói lão Duy Luân từng là đạo tặc bị những thành thị khác truy nã, bây giờ bị lộ nên phải chạy trốn. Có điều...có điều những chuyện đó không có liên quan gì tới La Mông.

Nơi vịnh Pastor Field, La Mông đứng bên bờ biển. Sau khi hết hợp đồng một tháng, hắn cũng không tiếp tục nữa mà rời khỏi xương của Tát Khắc Duy Nhĩ.

Sau đó hắn ở thành Đông, tới một cái thôn ở ngoài thành, tìm một căn nhà trọ nhỏ để ở bắt đầu một cuộc sống của Đức Lỗ Y, hòa mình vào với thiên nhiên và khổ tu.

Thời gian trong nháy mắt đã trôi qua thật nhanh, sang năm thứ hai đã được một tháng.

Ngày hôm nay, La Mông đang ở trong cánh rừng rậm bên cạnh biển mà nằm dài trên bãi cỏ.

Trong rừng Thần Nông, ánh sáng màu vàng chiếu rọi khắp nơi. Quả cầu ánh sáng vẫn lơ lửng ở độ cao ba mươi thước.

Cả không gian rộng chừng hai mẫu, được bao phủ toàn bộ bởi ánh sáng màu vàng. Một dòng suối nhỏ chia mảnh đất ra làm hai. La Mông chú ý thấy cá trong đó vẫn không lớn lên được nhiều. Có lẽ là do không có nhiều thực vật.

Có lẽ cần phải thêm một chút bèo, rong mới được.

Mảnh đất rộng hai mẫu được chia ra làm hai nửa. Một nửa có khoảng ba mươi cái cây to. Còn chỗ lúa mạch được thay đổi gần đã được thu hoạch và dự trữ. Dù sao thì chỉ cần hắn không trồng thì hạt giống vẫn được giữ trong một thời gian dài.

Nửa còn lại được gieo trồng toàn bộ cỏ Lam. Một lớp sương mù mỏng như có như không mang theo không khí tươi mát lượn lờ trong cả không gian. Cỏ Lam sinh trưởng rất tốt, gần như đã trưởng thành.

Một khung tư liệu mờ xuất hiện. Khung tư liệu ấy lơ lửng trước mắt hắn. Vô số những số liệu hiện ra trước mắt La Mông:

- Không gian cấp hai đã đạt tới tiêu chuẩn thăng cấp. Có muốn thăng cấp hay không?

- Thăng cấp. - La Mông mừng rỡ lên tiếng.

Vừa mới dứt lời, ánh sáng màu xanh lập tức tỏa ra rực rỡ, không gian nhanh chóng mở rộng. Rồi mặt đất như được sinh ra từ hư không. Gần như đồng thời, cường độ ánh sáng của quả cầu cũng tăng lên, không gian liên tục mở rộng tới năm mươi thước.

La Mông quan sát phát hiện không gian mở rộng tới chừng năm mẫu, đất đai cũng tăng lên gấp đôi.

- Không gian thăng cấp xong, tăng thêm năm phần trăm công hiệu trồng trọt, đồng bộ cộng hưởng tiến hành cải tạo chủ nhân. - Theo âm thanh vang lên, ánh sáng màu xanh lục lại tỏa ra tới thân thể của La Mông.

Khi thân thể bên ngoài của La Mông xuất hiện ánh sáng màu lục, rừng rậm cũng xuất hiện những ngọn sóng. Thực vật đang vào mùa xuân lác lác cành lá, thả ra một số điểm sáng màu xanh lục.

Một cơn gió nhẹ thổi qua khiến cho khu rừng vang lên những tiếng xào xạc.

Những âm thanh đó dường như có một sự cộng hưởng với nhau. Có điều, lần này không giống với trước đây. Khi La Mông tỉnh lại, hắn thấy chẳng những ánh sáng màu lục trong không gian mà còn cả những tia sáng màu xanh lục từ trong rừng rậm cũng đang chậm chậm chảy vào trong thân thể.

Hạch tâm màu xanh lục vận chuyển nhanh chóng. Khi hấp thu đạt tới một mức cực hạn, đột nhiên một tiếng nổ vang lên, hạch tâm mở rộng.

Trong nháy mắt, La Mông có cảm giác ánh sáng màu xanh lục của bản thân như hợp nhất với khu rừng. Nhưng chỉ trong nháy mắt, cảm giác đó liền biến mất. Khi hắn định thần thì lại nghe thấy một âm thanh:

- Phát hiện trong cơ thể có một thứ dòng máu lạ. Có kích hoạt hay không?

La Mông lập tức kinh hãi, lắp bắp hỏi:

- Dòng máu gì?

Trước mắt hắn đột nhiên xuất hiện một điểm sáng nhỏ rồi nó nhanh chóng to lên, biến thành một khung tư liệu mờ. Khung tư liệu lơ lửng trước tầm mắt của hắn, nhưng bên trên chỉ có một câu:

- Dòng máu không biết có thuộc tính của tự nhiên. Có kích hoạt hay không?

La Mông gãi đầu, trầm nghĩ rằng chẳng lẽ mình lại có dòng máu của thần ma hay sao? Hắn có chút mong đợi nên do dự một lúc rồi nói:

- Kích hoạt.

Cơ thể của hắn chấn động mấy cái rồi khung tư liệu lại từ từ xuất hiện dòng chữ:

- Do ngài kích hoạt dòng máu không biết nên mất quá nhiều năng lượng. Vì vậy mà lần này không gian không thể tiến hành ban kỹ năng mới cho ngài được.

La Mông cảm thấy hơi tiếc nhưng lập tức xem xét.

Tên: La Mông (Tiền Phẩm Cát)

Chủng tộc: Con người (dòng máu không biết)

Thuộc tính: lực lượng 1 1 (1 0), linh mẫn 1 5 (1 0), thể chất 1 1 (1 0), trí lực 1 3 (1 0), tri giác 1 5 (1 0), sức hấp dẫn 1 5 (1 0)

Nghề nghiệp: Quyền hạn chủ nhân của không gian thứ nhất. Đức Lỗ Y cấp hai.

Các kỹ năng:

Vĩnh cửu tính cổ hóa - - dò xét linh quang

Bộ pháp cơ bản cấp hai.

Kiểm pháp cơ bản cấp hai.

Không gian tự tăng thêm thuộc tính: Có thể cho động vật ăn cỏ vào.

Sau khi kiểm tra, La Mông liền bắt một con thỏ hoang cho vào đó thì thấy đúng là có thể cho vào được. Sau đó hắn lại kiểm tra cái tâm tự nhiên của bản thân thì thấy vầng ánh sáng màu xanh lục quanh người tàn ra chừng năm phân mà trong đó có tể tạo ra pháp thuật đã tăng lên rất nhiều. Mỗi ngày có thể phát ra được năm cái pháp thuật Đức Lỗ Y cấp một và bốn pháp thuật Đức Lỗ Y linh cấp.

La Mông cảm thấy vui sướng. Qua một lúc, La Mông nhìn bàn tay phải của mình sau đó, nắm lại:

- Cuối cùng thì ta cũng là Đức Lỗ Y cấp hai.

Mỗi một lần tăng cấp sẽ kéo theo sức ảnh hưởng và địa vị hoàn toàn khác nhau.

La Mông đứng dậy, lập tức tới công hội kẻ mạo hiểm để xác định, cũng thuận lợi vượt qua. Sau đó hắn cầm ký hiệu nghề nghiệp mới rồi rời khỏi. Khi ra khỏi thành, La Mông không hề có chút vui sướng mà cảm thấy buồn bã.

Y Vi Đặc đúng là đã đi không một tiếng động. Hắn từng tới hỏi pháp sư Tất Khắc Duy Nhĩ. Kết quả, lão pháp sư chỉ biết lắc đầu cười khổ rồi nói với hắn rằng:

- Duy Luân có một khoảng thời gian một mình ra ngoài tu luyện. Sau đó liền dẫn theo con gái trở về. Còn về việc trong khoảng thời gian đó có chuyện gì thì Duy Luân chưa bao giờ nói.

- Một ngày nào đó sẽ gặp lại. - La Mông nhỏ giọng nói với mình. Cho dù thế nào, sau một đêm hôm đó, ấn tượng về nàng đã khắc sâu trong đầu hắn.

- Với vịnh Pastor Field, ta sẽ nhớ lúc cùng Y Vi Đặc luyện kiếm, nhớ cảnh cô ấy lấy khăn lau mồ hôi cho ta, rồi lại hôn thưởng cho ta nữa. Còn ở khu phía đông thành A Phổ Tư, ta sẽ nhớ tới lần đầu tiên gặp cô ấy, nhớ tới những lúc cô ấy đưa cơm cho ta, rồi lại giặt quần áo cho ta. Ở chợ trong thành ta sẽ nhớ chuyện mua quà cho cô ấy rồi cô ấy vui mừng như thế nào. Ta sẽ nhớ lúc cùng với nàng nắm tay nhau đi trên phố...

- Y Vi Đặc! Ta sẽ không quên nàng. Ta phải rời khỏi A Phổ Tư. Ở nơi này có quá nhiều kỷ niệm.

La Mông ngẩng đầu đi nhanh về phía thành A Phổ Tư. Hôm nay, ở cửa hàng của Khắc Lan Phổ, thương đội của Ba Ân Nhĩ đang chờ hắn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Dân Tự Do (Thượng).

Ngày hôm sau, sau khi trở lại trấn. Bầu trời trấn Lý Táp lất phất những bông tuyết. La Mông đứng bên cửa sổ mà ngắm nhìn từng bông tuyết đang rơi.

Mặc dù năm nay, đây đã là lần thứ năm tuyết rơi ở trấn Lý Táp nhưng cũng có thể là đợt tuyết cuối cùng. Tuy nhiên, hôm nay, tâm trạng của La Mông vẫn rất vui. Hắn lấy từ trong không gian ra một con vịt nướng, một chai Mao Đài rồi vừa ngắm tuyết rơi vừa ăn.

Sau khi chính thức trở thành Đức Lỗ Y cấp hai, cuộc sống đổi mới hẳn mà nói có một sự thay đổi rất lớn. Sự chênh lệch giữa cấp một và cấp hai mặc dù chỉ là một cái khoảng cách nhưng trên thực tế nếu muốn bước qua phải nói là rất khó khăn.

Chẳng riêng gì Đức Lỗ Y, mặc dù đây là nghề nghiệp của hắn nhưng cũng vậy. Mỗi khi tăng lên một cấp bậc cũng không phải chuyện dễ dàng. Ngoại trừ chiến sĩ có kém hơn một chút. Mỗi một lần tăng lên cũng đồng nghĩa với việc địa vị tăng lên.

Thực ra, khi La Mông trở thành Đức Lỗ Y cấp một đã có thể coi như là người có nghề nghiệp. Dù sao thì hắn cũng đã tới công hội kẻ mạo hiểm để đăng ký và thân phận cũng đã được chứng nhận.

Nhưng do hắn còn mắc nợ nên cho tới nay vẫn không phải là người tự do. Mà một người không tự do thì không thể nào trở thành một người có nghề nghiệp. Đó chính là một chuyện rắc rối của hắn.

Cho đến nay, món nợ của hắn cũng đã được thanh toán hết. Chỉ cần có được sự tự do thì nghề nghiệp của hắn cũng được lĩnh chủ thừa nhận.

Có được thân phận rồi, đám người quan thuế vụ Ba Táp Ti cho dù muốn gây khó dễ cũng không còn là chuyện dễ dàng.

Nghĩ tới việc tên quan thuế Ba Táp Ti và mục sư Đặc Ni Tư nhìn mình với ánh mắt kinh ngạc, hắn liền nhếch mép cười.

Đúng vậy, ai có thể nghĩ một người bị lão sư đuổi, không có gì làm chỗ dựa lại có thể tự mình nâng thực lực lên nhanh như vậy. Chắc chắn bọn họ sẽ không ngờ được.

La Mông cắn mạnh một miếng thịt vịt nướng rồi bắt đầu tính toán xem việc tự do của mình có được chấp thuận một cách dễ dàng hay không.

Cùng lúc đó, trong ngôi thành của Nam Tước ở cách trấn Lý Táp không xa. Một người trung niên mập mạp đang ngồi trong một gian phòng ấm áp, lật xem sổ sách.

- Đoán xem ta là ai? - Một đôi bàn tay nhỏ bé bịt lấy mắt của y.

Người trung niên nói một cách đầy thương yêu:

- Để ta đoán xem... Úm! Là cô bé của cha có đúng không vậy?

- Cha! Lại bị cha đoán trúng rồi. - Cô gái có khuôn mặt như thiên sứ bấu môi, làm nũng rồi rút tay lại bước từ phía sau lên.

- Ngà Ly Ny! Lúc này con không đọc sách hay sao mà lại chạy tới chỗ cha thế này? - Người trung niên đó chính là lĩnh chủ của mảnh đất nơi trấn Lý Táp.

Ngà Ly Ny mỉm cười, đưa một cuộn giấy cho cha. Nam tước tò mò mở ra thì mới biết đó là một chút tư liệu cá nhân của La Mông.

- La Mông? Hắn đã đạt tới Đức Lỗ Y cấp hai rồi hay sao? - Ngài Nam tước xem mà cảm thấy kinh ngạc vì thiên phú của hắn.

- Đúng vậy thưa cha! Hơn nữa, hắn cũng đã trả hết nợ. Con nghĩ chúng ta có nên ban cho hắn thân phận tự do hay không? - Ngà Ly Ny lên tiếng đề nghị.

- Có phải không? Vậy thì ban cho đi. - Đối với đứa con gái nhỏ, ngài Nam tước từ trước đến nay hết sức yêu chiều. Hơn nữa, ban cho một người đã được thừa nhận về nghề nghiệp thành dân tự do đó là chuyện hết sức hợp tình hợp lý.

- Con cảm ơn cha. - Ngà Ly Ny mỉm cười rồi ôm lấy cha của mình mà hôn một cái.

- Đã sang ngày thứ ba. Không biết tiểu thư Ngà Ly Ny có nói tình hình của mình cho ngài Nam tước hay không? Không biết mọi chuyện thế nào... - La Mông ở trong một căn phòng trên lầu hai của nhà trọ Mặc Đặc lo lắng chờ đợi.

Cảm giác hưng phấn ban đầu theo thời gian đã từ từ biến mất, chỉ còn sự chờ đợi dầy vò.

La Mông hiểu rất rõ sự tự do đối với hắn có một tầm quan trọng như thế nào. Không như giới hạn khu vực trên Trái Đất, ở thế giới này, có được sự tự do thì chỉ cần không ra khỏi quốc gia, bất cứ chỗ nào cũng có thể sống một cuộc sống tự do. Chỉ cần đưa chứng nhận tự do là có thể làm các thủ tục đăng ký được.

Nếu hắn muốn sống tốt thì cần phải cố gắng làm cho bản thân mạnh lên, cố gắng cải thiện địa vị của bản thân. Mà một người không có sự tự do thì không có tư cách để nghĩ tới những điều đó.

Hắn nhất định phải mạnh lên. Mà cái thân phận tự do chính là bước đầu tiên của quá trình đó.

Tự do ở kiếp trước không cần phải suy nghĩ. Nhưng ở thế giới này, nó lại uy hiếp tới hần. Nếu không có sự tự do thì cho dù hần có là Đức Lỗ Y cấp hai thì cũng gặp rất nhiều rắc rối. Trừ khi hần trở thành Đức Lỗ Y cấp năm, tự có được quyền lợi tự do đi lại trên đại lục.

Nhưng hiện tại, không có được thân phận tự do, lại không có lực lượng đủ cho bản thân thì trong những năm tiếp theo sẽ gặp rất nhiều rắc rối. Rắc rối lớn nhất của hần đó là hần không thể đi lại tự do ở những nơi muốn đến. Điều này đối với một Đức Lỗ Y cần đi lại liên tục để tìm kiếm các loại thực vật nhằm tăng thực lực của bản thân đúng là một mối đe dọa trí mạng.

Nghĩ đến sự căm thù của mục sư Đặc Ni Tư và quan thuế vụ, La Mông cảm thấy hết sức nguy hiểm.

- La Mông! - Trong lúc hần đang suy nghĩ miên man thì dưới lầu đột nhiên có người gọi tên hần.

- Tới ngay. - La Mông giật mình vội vàng sửa sang quần áo rồi đi ra khỏi phòng.

- La Mông! Vừa rồi có người của thần điện tới báo người đi tới đó.

Sau khi biết La Mông trở thành Đức Lỗ Y cấp hai, mặc dù cách xưng hô của Mặc Đặc với La Mông vẫn không thay đổi nhưng thái độ thì lại càng nhiệt tình hơn. Thấy hần từ trên lầu đi xuống, y liền vội vàng nhắc lại lời của người kia.

- Có nói là ai tìm tôi không? - La Mông đi xuống rồi hỏi.

- Là tiểu thư Ngã Ly Ny. - Mặc Đặc xoa tay rồi nói.

La Mông lập tức biết ngay chuyện này có liên quan tới thân phận tự do của mình. Hần cố gắng chờ nghe Mặc Đặc nói xong liền cảm ơn rồi vội vàng bước ra ngoài.

Hần gần như là vừa đi vừa chạy tới bên ngoài thần điện. Có điều, khi chuẩn bị bước vào, La Mông liền dừng lại.

- Không thể để cho ai bắt lỗi ta được... - La Mông biết tới lúc này, bản thân lại càng phải bình tĩnh. Hần cố gắng kiểm chế sự hồi hộp, sau đó kiểm tra quần áo của mình xem có sạch sẽ, chỉnh tề hay không. Sau khi xong hết, hần mới từ từ đi vào.

- La Mông! Người đã đến rồi. - Ngã Ly Ny mặc một bộ trường bào đầy nữ tính của mục sư. Do nguyên nhân pháp thuật của mục sư nên nhìn nàng mặc có chút mỏng manh nhưng không hề ngại trời rét. Lúc này, nàng đang đứng trước hoa viên của thần điện mà ngắm những bông hoa nở rộ dao được thần thuật bao quanh. Thấy La Mông đi vào, nàng lập tức xoay người và nở nụ cười.

- Tiểu thư Ngã Ly Ny! Để cho tiểu thư phải đợi lâu. - La Mông cũng nở một nụ cười thật tươi với đối phương.

Bị nụ cười của La Mông cuốn hút, Ngã Ly Ny bật cười một cách vui vẻ.

- Có biết vì sao mà ta gọi người tới hay không? - Ngã Ly Ny cười nói.

Có lẽ lúc này, nàng không nhận ra rằng đang thể hiện một mặt nghịch ngợm của mình trước mặt người khác.

- Đây... - La Mông nhìn nụ cười của tươi tắn của nàng mà ngây người, không biết nói gì.

Cho đến lúc này, Ngã Ly Ny mới nhận ra sự sơ suất của mình. Nàng hơi lúng túng, rồi lấy từ trong áo ra một văn kiện đưa cho La Mông.

- Cho người! Bắt đầu từ bây giờ, người thành người dân tự do, không chịu sự ngăn cản có thể đi lại trong cả nước, hưởng tất cả những quyền lợi hợp pháp.

Trên tấm da dê có đánh dấu tên của hần cùng với nghề nghiệp và chữ ký của linh chủ.

- Người cầm cái này tới cắt ở công hội kẻ mạo hiểm. Hơn nữa, ghi thêm tin tức vào tấm thẻ của công hội kẻ mạo hiểm thì không cần phải lấy nó ra nữa.

- Tiểu Thư Ngã Ly Ny rất quen với chuyện này liền nhắc hần.

La Mông gật đầu, lấy tấm thẻ mạo hiểm nhìn kỹ thì thấy nó cũng giống như chứng minh thư trước kia.

Có điều, La Mông hiểu rõ, tấm thẻ mạo hiểm được bố trí năng lượng. Hơn nữa, thế giới này kiểm tra những vật như kiểu chứng minh thư này đều có dụng cụ ma pháp chuyên dùng. So với giấy chứng minh ở Trái Đất lại càng khó làm giả hơn. Ít nhất, trước cấp năm không có khả năng đó. Vì vậy đó là nguyên nhân mà hần nhất định phải có thân phận của người dân tự do.

- Cảm ơn tiểu thư! Tiểu thư Ngã Ly Ny! Lần này ít nhiều là nhờ tiểu thư. - La Mông liếc mắt nhìn qua sau đó cất kỹ tấm văn kiện đó đi rồi nói lời cảm tạ với Ngã Ly Ny.

- Không cần phải cảm ơn. - Tiểu thư Ngã Ly Ny mỉm cười nói.

- A! Đúng rồi, suýt chút nữa thì quên chuyện này.

Chợt nghĩ tới điều gì đó, tiểu thư Ngã Ly Ny lại đưa ra một cuộn giấy dai, cũng không nhìn, đưa thẳng cho La Mông:

- Xem đây là cái gì?

"Cái gì đây?" La Mông nhận lấy cuộn giấy đó rồi mở ra. Mới liếc một chút, nét mặt hắn xuất hiện một sự kinh ngạc:

- Đây là...

- Đây là giấy phép cho mở cửa hàng ở trấn Lý Tập. Biết ngươi muốn mở cửa hàng, nên ta hy vọng có thể giúp ngươi một chút. - Tiểu thư Ngã Ly Ny lại mỉm cười.

"Hà! Đây đúng là muốn gì được đấy.!" Lúc này, La Mông chỉ muốn ôm chặt lấy nàng mà nhấc bổng lên. Chẳng qua, hắn kiềm chế được nhưng lời nói thì không giấu được sự vui vẻ:

- Thật sự là cảm tạ tiểu thư Ngã Ly Ny! Tiểu thư đúng là một nàng thiên sứ.

Lời ca ngợi của hắn vừa mới thốt ra khỏi miệng, khiến cho Ngã Ly Ny đỏ mặt.

- Thực ra, ngươi cũng không cần phải cảm ơn ta. Ta cũng chỉ là tiện tay mà thôi. Huống chi, ngươi và hắn mâu thuẫn cũng là do ta gây nên. Vì vậy... Ngươi không cần phải cảm ơn ta. - Tiểu thư Ngã Ly Ny đỏ mặt đột nhiên nói vậy rồi cười cười một cách bướng bỉnh:

- Tóm lại, ngươi phải kinh doanh cho tốt. Đừng vì một chút thất bại mà lùi bước.

La Mông vội vã gật đầu. Thấy nàng xoay người rời đi, hắn vẫn đứng nguyên ở đó, một lúc lâu vẫn chưa hoàn hồn. Hắn không ngờ tiểu thư lại biết tới điều đó.

"Nàng đúng là một người thông minh. Sau khi suy nghĩ sự thù địch của mục sư Đặc Ni Tư với hắn, làm sao không đoán ra nguyên nhân.

Chỉ có điều, một cô gái giống như thiên sứ, dưới lớp vỏ bề ngoài điềm đạm nho nhã chỉ sợ là một trí tuệ kiên cường và thông minh nữa."

La Mông trầm nghĩ.

- Đúng rồi! Giữa trưa ngày mai, ở thần điện sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ để chúc mừng ngươi có được thân phận tự do và trở thành Đức Lỗ Y cấp hai. Không được tới trễ.

Âm thanh trong trẻo theo gió vọng đến, La Mông ngẩng đầu lên nhìn thì thấy Ngã Ly Ny đang đứng giữa đám hoa mà cười, đồng thời vẫy vẫy tay với hắn rồi sau đó nhanh chóng rời đi. Hắn kinh ngạc mà nhìn, một lúc sau mới hoàn hồn rồi hưng phấn mà ra khỏi thần điện.

Cũng cùng lúc đó, ở trong một góc tối mà La Mông không nhìn thấy, gã mục sư thanh niên đang bấu chặt tay.

- La Mông... - Hắn thấp giọng nhắc tới cái tên đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Dân Tự Do (Hạ).

Sau khi có được thân phận tự do, trước khi hắn trở về, tin tức đó nhanh chóng lan khắp toàn bộ trấn Lý Tập.

Một thiếu niên tuổi còn nhỏ mà đã trở thành Đức Lỗ Y cấp hai thì việc hắn có được thân phận tự do cũng không làm cho mọi người quá quan tâm lắm.

Bởi vì trong suy nghĩ của mọi người, chuyện La Mông có được thân phận tự do là điều hoàn toàn hợp tình hợp lý. Điều thực sự khiến cho mọi người hứng thú đó là tin tức La Mông sắp mở cửa hàng bán dược phẩm. Tin tức này giống như có cánh nhanh chóng bay khắp trong người dân của trấn và những kẻ mạo hiểm ở trấn Lý Tập.

Khi La Mông trở lại nhà trọ Mặc Đặc, có rất nhiều người quen biết hắn đã chờ ở đó. Có kẻ mạo hiểm được hắn chữa trị, cũng có thành viên của thương đội, thậm chí còn có một số người vẫn giữ quan hệ tốt với hắn sau khi chuyện kia xảy ra.

- La Mông! Chúc mừng ngươi. - Thấy hắn đi vào, thương nhân Ba Ân Nhĩ chủ động nói trước, khuôn mặt phương phi điểm nụ cười:

- Nghe nói người định mở một cửa hàng bán dược phẩm. Điều này có đúng không?

Thấy khuôn mặt những người khác cũng đang háo hức nhìn mình, La Mông khẽ cười nói:

- Đúng vậy! Ta đã có được giấy phép mở cửa hàng.

Nói xong, hắn lấy giấy chứng nhận ra giơ cho mọi người xem.

Trong nhà trọ liền vang lên tiếng hoan hô. Đối với cư dân ở trấn thì dược phẩm của thần điện phần lớn được mục sư Đặc Ni Tư vận chuyển tới thành để bán thu lợi nhuận.

Điều này thì dược sư An Sâm cũng chẳng có cách nào khác vì dù sao y cũng phụ thuộc vào thần điện.

Còn về phần Kiệt Pháp thì chưa bao giờ nghĩ tới điều này.

Nỗi khổ không có cửa hàng dược phẩm đúng là quá lớn. Cho dù dân trong trấn không phải đi mạo hiểm nhưng bình thường ai cũng có lúc bị đau đầu. Nếu chỉ với một chút bệnh đó mà phải đi tìm mục sư để chữa với cái giá quá cao thì đám dân chúng bình thường đúng là không chịu nổi. Mà không chữa thì thật sự rất khó chịu. Còn đi tới thành để mua thuốc thì đường xá lại quá xa.

Có một cửa hàng dược phẩm của Đức Lỗ Y ở đây việc mua bán dược phẩm cũng yên tâm. Mà từ trước đến nay, La Mông luôn bán cái gì cũng với giá vừa phải, không bòn rút tiền của mọi người. Vì vậy mà sau khi nghe thấy tin đó, tất cả đều vui vẻ.

Không khí trong nhà trọ Mặc Đặc trở nên sôi động. Ngay cả những kẻ mạo hiểm bình thường không nói với La Mông một câu cũng hỏi thăm về chuyện cửa hàng dược phẩm.

Đối với người dân bình thường thì nhu cầu dùng dược phẩm cũng không cần nhiều lắm nhưng bọn họ thì ngày nào cũng sống trên đầu sóng ngọn gió nên ngày nào cũng bị thương. Mặc dù lần nào tới trấn Lý Tập cũng mang theo rất nhiều dược phẩm nhưng cũng không thể mang quá nhiều. Hai là do dùng thường xuyên cho nên có rất nhiều người dự định quay trở về thành để mua. Nếu như La Mông có thể mở được cửa hàng dược phẩm ở đây thì người đầu tiên chịu ơn chính là bọn họ. Vì vậy mà bọn họ còn vui hơn những người dân trong trấn nhiều.

- La Mông! Người có biết rằng trong một thành thị thì dược phẩm quý tới mức nào không? - Một kẻ mạo hiểm lên tiếng:

- Hơn nữa mỗi lần mua thuốc lại phải đi xa như vậy, nếu là mùa đông thì đúng là không xong.

- Đúng thế! - Một kẻ mạo hiểm khác cũng phụ họa.

La Mông lập tức theo lời bọn họ mà nói:

- Dược phẩm của ta ở đây đều từ điều chế, nên chỉ dự định kiếm một chút tiền. Các người yên tâm, dược phẩm của ta ở đây so với trong thành thị lợi hơn nhiều.

Sau khi có được đáp án cần thiết, đám kẻ mạo hiểm vô cùng vui sướng. Nói chuyện với mọi người một lúc, La Mông lấy có phải chuẩn bị mở cửa hàng mà lên lầu hai.

Quay trở về phòng mình, hắn đóng kỹ cửa phòng rồi quảng người lên giường. Cho tới lúc này, tảng đá trong lòng hắn mới biến mất.

- Cuối cùng thì cũng được tự do. - Mặc dù biết rằng có được cái chứng minh đó vẫn không thể làm cho mình mạnh lên, hay nhiều tác dụng thực tế.

Nhưng không còn lo lắng về chuyện thân phận nữa, tiếp theo hắn chỉ cần cố gắng kiếm tiền, làm cho thực lực của bản thân tăng lên. Tương lai đối với hắn có thể là khó khăn nhưng sẽ càng lúc càng sáng.

Nhưng hai người kia có để cho hắn được như ý không? Trong đầu La Mông xuất hiện hai gương mặt. Cảm giác vui vẻ trong lòng biến mất một nửa.

- Hiện tại chưa phải lúc ta thả lỏng. Sự uy hiếp vẫn còn. - Hắn nhỏ giọng nói với bản thân. La Mông nằm giang tay giang chân trên giường mà nhìn lên trần nhà, nét mặt không thể biết là đang giận hay hận chỉ thấy một sự lạnh lùng mà thôi.

Thời gian nhanh chóng trôi qua, thoáng cái đã đến trưa ngày hôm sau. Nhớ tới lời dặn của tiểu thư Ngã Ly Ny, La Mông lập tức bật khỏi giường.

Do thân thể liên tục được cải thiện nên sức bật và mức độ nhanh nhẹn của hắn đều tăng lên rất nhiều. Hắn hơi đắc ý giơ cánh tay lên trước mặt sau đó vội vàng mặc quần áo, rửa mặt rồi đi xuống lầu.

- La Mông! Đi ra ngoài à? - Phu nhân Mặc Đặc đang quét dọn quay đầu lại cười vào hỏi hắn.

- Vâng! Chào buổi trưa phu nhân Mặc Đặc. - La Mông cũng cười đáp lại.

- Thằng nhóc này càng ngày càng có tương lai. - Phu nhân Mặc Đặc nhìn theo bóng lưng La Mông mà thầm nói với Mặc Đặc.

Mặc Đặc cười dài:

- Đúng thế! Ta chỉ cần nhìn qua là biết nó có tương lai. Vừa mới mười mấy tuổi đã là Đức Lỗ Y cấp hai đúng là lợi hại.

- Nhưng hình như thằng nhóc gây tội với quan thuế vụ. Cái cửa hàng được phẩm kia... - Nghĩ đến quan thuế vụ, phu nhân Mặc Đặc cảm thấy lo lắng về chuyện La Mông chuẩn bị mở cửa hàng.

- Bà biết cái gì? Hiện giờ, La Mông đã là người dân tự do, lại có thân phận Đức Lỗ Y cấp hai. Quan thuế vụ muốn gây khó dễ cho hắn thì cũng phải nghĩ kỹ. Sau này, khi cửa hàng thuốc khai trương có rất nhiều người đang chờ đợi. Gây khó dễ cho hắn có khác nào đối địch với nhiều người. Quan thuế vụ chắc cũng không ngu tới mức đó...

- Ngài Ba Táp Nhĩ tới sớm thế. - Đột nhiên phu nhân Mặc Đặc lên giọng tiếp đón một người đang đi đường.

Mặc Đặc cũng vội vàng dừng câu chuyện. Trước cửa nhà trọ của y là quan thuế vụ đang âm thầm đứng đó.

- Sớm? Giữa trưa còn sớm cái gì? - Ba Táp Ti nói với giọng ôn hòa rồi đi tiếp.

- Thần ơi! Đúng là không được nhiều lời a... - Chủ quán Mặc Đặc giật mình nhìn theo bóng lưng của đối phương mà thầm nói.

- Được rồi! Bảo ông nói ít đi thì không nghe. Bây giờ bị nghe thấy rồi phải không? Đi vào đi. - Phu nhân Mặc Đặc nhanh chóng đẩy chồng vào bên trong.

- Ha ha... Chắc là gã không nghe thấy. - Đi vào bên trong, Mặc Đặc cũng hơi chột dạ mà thầm nói.

Còn quan thuế vụ đi qua trước cửa quán Mặc Đặc đúng là không nghe thấy Mặc Đặc nói gì. Nhưng lúc này, trong lòng Ba Táp Ti đúng là như một thùng thuốc súng.

- Thằng La Mông chết tiệt. - Gương mặt Ba Táp Ti càng lúc càng trở nên u ám.

Mặc dù Ba Táp Ti không nghe hai vợ chồng Mặc Đặc nói gì nhưng những người dân có cùng ý với họ trong trấn cũng rất nhiều. Vì vậy mà đi trên đường, Ba Táp Ti có thể nghe thấy những điều đó.

Những lời nói đập vào tai khiến cho Ba Táp Ti vô cùng căm tức, càng thêm hận La Mông.

- Nếu không có hắn thì làm sao ta lại bị mọi người cười nhạo như vậy? - Lão thầm nghĩ. Lúc này, ngẩng đầu thấy thần điện ngay trước mặt, y liền đi vào.

Đây là một bữa tiệc nhỏ...

Nói nhỏ bởi vì người tham dự chỉ là một số quan lại ở trên trấn cùng với những người quản lý của thần điện. Tổng cộng cũng chỉ mười mấy người mà thôi.

Nhân vật chính của bữa tiệc cũng là người nổi bật nhất trong trấn Lý Táp vào lúc này - La Mông. Năm nay hắn mới mười sáu tuổi nhưng đã trở thành Đức Lỗ Y cấp hai.

Tiểu thư Ngã Ly Ny đã trở thành mục sư cấp hai, đại diện cho lĩnh chủ chủ trì bữa tiệc nhỏ này.

Đồ ăn của bữa tiệc cũng không nhiều lắm chỉ hơn bữa ăn thường một chút mà thôi.

Huống chi, mục đích của bữa tiệc hôm nay đó là để cho La Mông có thể chính thức ra mắt đám tai to mặt lớn trong trấn, công khai thân phận tự do cùng với việc sắp mở cửa hàng.

Cho dù thế nào thì hành động lần này của tiểu thư Ngã Ly Ny cũng không làm cho người ta nhận ra được khuyết điểm.

Tất cả những người ở đây thông qua nhiều tin tức cũng đã biết tới điều đó có điều họ vẫn làm như không biết. Sau khi tiểu thư Ngã Ly Ny tuyên bố quyết định của lĩnh chủ, bọn họ liền chúc mừng cho La Mông.

Còn mục sư Đặc Ni Tư và quan thuế vụ sau khi chúc mừng, nét mặt có chút quái dị.

Mặc dù không biết trước đây bọn họ và La Mông có mâu thuẫn, nhưng sự tranh cãi trong khoảng thời gian đó khiến cho mọi người cũng biết được một số chuyện.

Vì vậy mà nhìn nét mặt u ám của họ, rồi làm như không có việc gì mọi người đều cảm thấy quái dị.

Có điều, mặc dù nét mặt của họ tối sầm nhưng cũng không gây chuyện khó dễ nên mọi người cũng không biết nói gì, chỉ làm như không biết mà cười nói nói.

Còn trong bữa tiệc tiếp theo, hai người đó cũng không nói chuyện, chỉ cúi đầu ăn. Thi thoảng ánh mắt gặp nhau lại lóe lên một chút gì đó bất thường khiến cho người ta không hiểu được.

Mặc dù mọi người không chú ý. Còn La Mông cho dù vẫn nói chuyện, ăn uống với mọi người nhưng vẫn luôn chú ý tới hai người đó.

Hai cái tên này đúng là không thể lơ là được.

- Chúc mừng La Mông! - Khi bữa tiệc chấm dứt, tiểu thư Ngã Ly Ny liền mỉm cười nói với hắn. Nếu như nói, lời chúc mừng ngày hôm qua là góc độ cá nhân thì hôm nay hoàn toàn tượng trưng cho chính quyền.

La Mông cũng lễ phép đáp lại. Sau khi bữa tiệc xong, mọi người quay về. La Mông nhìn sắc mặt quan thuế vụ và mục sư Đắc Ni Tư âm trầm đi qua mình, sắc mặt của La Mông cũng sầm xuống.

- La Mông... - Phía sau hắn chợt có tiếng gọi.

La Mông vội vàng thay vào bằng một nụ cười rồi quay người lại:

- Tiểu thư Ngã Ly Ny...

- La Mông! Sau này ngươi nên cẩn thận một chút. - Nói ra câu đó, người thiếu nữ bề ngoài vẫn hiền hòa từ từ liếc mắt nhìn hắn một cái rồi rời đi.

Khi nàng đi rồi, khuôn mặt La Mông trở nên âm trầm

- Xem ra chúng cũng không có ý định hòa giải. Đã như vậy thì đừng có trách ta ác. - Tối lúc này, trong lòng La Mông có chút sát khí.

Trước kia hắn vẫn còn do dự nhưng hiện tại thì thực sự đã có sát khí.

Hai người này không thể để được. Cho dù sau này có gây rối cho hắn hay không nhưng nếu có cơ hội thì hắn phải xử lý, không thể để chuyện đường hồ gây họa được...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Khai Điểm (Thượng)

Tuyết rơi nhiều trong 3 ngày liên tiếp, thế nhưng không vì thế mà sự nhiệt tình bị giảm đi. Trong ánh mắt chờ đợi của vô số người đang cửa hàng của La Mông diễn ra hết sức thuận lợi. công tác chuẩn bị đầu vào đầy.

Tuy nhiên khác với suy nghĩ của mọi người La Mông cũng không đặt cửa hàng ở khu vực phồn hoa nhất trong trấn Lý Tập.

Bình thường mọi người thường hay chọn cửa hàng ở đâu? Bình thường tất cả mọi người chỉ để ý tới con đường, cho rằng dòng người càng đông thì càng tốt. Có một số người xem tiền thuê, cho rằng tiền thuê càng ít thì cửa hàng càng lợi càng tốt.

Thực ra, những... nhận thức này vẫn chưa đủ.

Có thời gian, nếu để ý tới lượng người và tiền thuê có thể sẽ khiến mọi người chọn nhầm chỗ. Tất nhiên, lượng người rất quan trọng, nhưng quan trọng hơn là hiệu quả mua sắm của đoàn người đó trên cả đoạn đường với mặt hàng của người.

Hay nói cách khác, vị trí đặt cửa hàng của người có đáng giá với sự nỗ lực của người, có hiệu quả lớn nhất và mang lại lợi nhuận cao hay không.

La Mông nghĩ cách rất đơn giản, lượng khách hàng chủ yếu tới cửa hàng của hắn là những người mạo hiểm hàng năm phải tới thị trấn và đi vào rừng Kinh Cức. Năm nay, La Mông cảm thấy có chút gì đó khác lạ nhiều hơn so với năm trước, dường như có chút không bình thường.

Nếu không có điểm ấy, ngoài trừ người mạo hiểm, khách hàng bình thường nhất vẫn là những đám dân trên trấn. Cho nên, hắn không muốn nghĩ đến việc triển khai tại khu trung tâm của thị trấn nhỏ này.

Nguyên nhân trước hết là vì cửa hàng nếu đặt ở đó, tiền thuê có thể nói là tương đối đắt đỏ. Hiện nay hắn số tiền trong tay không nhiều, nên không muốn lãng phí ở đây.

Nguyên nhân thứ hai là những người đang cư trú tại khu trung tâm của thị trấn đều là những người có vai vế, họ dù bị bệnh nhưng phần lớn cũng chịu khó đi tới thần điện tìm mục sư trị bệnh. Do vậy, chắc hẳn

sẽ không hạ thấp thân phận để tới mua dược liệu của hắn về chữa bệnh. Huống chi, hiện nay vẫn còn mâu thuẫn giữa hắn với mục sư và quan thuế vụ.

Mà nhìn chung, phần lớn người dân bình thường tập trung rải rác từ trung tâm ra đến các khu vực ven quanh thị trấn. Đồng thời, nếu đặt các cửa hàng

cửa hiệu xung quanh thị trấn, sẽ thuận lợi cho người dân sống trong khu vực thị trấn và khiến họ có thể tự tiện.

Thứ ba, ma thú trong rừng rậm có thể khiến những người dám mạo hiểm bị thương, nên chắc chắn phải đi qua biên giới của trấn trước. Đây là khu vực bắt buộc bạn phải đi qua để quay trở lại khu trung tâm thị trấn. Mở cửa hàng ở ven thị trấn, nhất là chỗ cách cổng chính đi vào thị trấn không xa, đã có thuận tiện cho những kẻ mạo hiểm, cũng có thể nhìn thấy những lợi ích thực dụng. Tại sao lại không nhỉ?

Có điều, kế hoạch là kế hoạch, nhưng khi bắt đầu thực hiện lại gặp nhiều khó khăn.

Tuy đã quyết định đặt cửa hàng tại khu vực ngoài trung tâm thị trấn, thế nhưng, việc xác định nên thuê hoặc mua lại cửa hiệu nhà ai đó lại khiến La Mông gặp khó khăn.

Bởi vì trấn Lý Tập này diện tích không rộng, nhưng đó lại là lý do hầu như tất cả các cửa hàng, cửa hiệu ở đây đều độc nhất, tỷ dụ như quán trọ thì chỉ có của vợ chồng Mặc Đặc, giá thì do một nhà tự quyết định, cửa hàng khác cũng gần như thế, không có cái gọi là cạnh tranh, bởi chi phí tiêu dùng đều cao ngang ngửa thế này, bất luận ngành nghề sản xuất thì cũng chỉ đủ để duy trì sự thu nhập cho một nhà mà thôi. Cũng bởi vì như vậy mà số lượng cửa hàng ở trong trấn nhỏ cơ bản đều giữ ở một mức độ nhất định. Ngoại trừ việc khu trung tâm được mở rộng xây dựng các cửa hàng, cửa hiệu. Thật ra cũng chẳng cần thiết phải dư thừa nhiều cửa hàng như vậy.

Cuối cùng, dưới sự giúp đỡ của thương nhân Ba Ân Nhĩ hần đã thỏa thuận được với ông chủ của một cửa hàng nhỏ ở cách nhà trọ Mặc Đặc không xa mà mua với giá một trăm năm mươi đồng bạc.

Diện tích của cửa hiệu này tính ra cũng không quá nhỏ. Có điều, mức độ chi tiêu của cư dân trong thị trấn này không phải ở mức cao. Hơn nữa, hàng hóa trong cửa hàng cũng không phong phú nên việc làm ăn vẫn không được thuận lợi cho lắm. Chính vì vậy mà khi đệ đệ của ông chủ làm chương quỹ của một cửa hàng trong một ngôi thành yêu cầu lão tới giúp đỡ với lương một tháng gần như bằng thu nhập nửa năm, nên ông chủ đồng ý. Cuối cùng thì là một người thì muốn bán còn một người có như cầu mua gặp nhau.

Cuối cùng, với sự giúp đỡ của Ba Ân Nhĩ mà có được cái giá tương đối rẻ để mua toàn bộ căn nhà và mảnh đất xung quanh. La Mông chỉ cần điếm chỉ là có thể giải quyết xong. Nhìn ngắm cửa hàng, nghĩ từ nay về sau mình đã có một chút sản nghiệp mà La Mông cảm thấy hưng phấn.

- “La Mông, khi nào khai trương cửa hiệu? Ngày mai à? Đến lúc đó nhớ mời ta nha, lần trước chúng ta uống còn chưa đủ đâu.” Thương nhân Ba Ân Nhĩ vô vai của La Mông, hần vừa nói vừa cười tùm tùm cười híp cả mắt.

La Mông nhìn qua cái mặt tiền màu mỡ của cửa hiệu, lắc đầu: “Bây giờ còn chưa phải lúc.”

- “Vì sao?”

Thương nhân Ba Ân Nhĩ đưa ánh mắt về phía hần, gật đầu: “Đúng là phải sửa sang lại một chút, La Mông! Có cần ta cho vài người giúp đỡ không?”

La Mông vội tạ ơn, có điều hần không nghĩ chỉ quét dọn qua nơi này là xong.

Một cửa hàng mới phải có một bầu không khí mới. hần vẫn còn dự định đem điều đó đến cửa hiệu thuốc đầu tiên bởi đây là bước đầu sự nghiệp quan trọng nhất cần làm. Tất nhiên, không thể bắt đầu một cách đại khái.

“Ta định sửa lại cửa hàng một chút, có thể khoảng nửa tháng sau khai trương cửa hiệu.” La Mông suy nghĩ một chút và nói.

- “nửa tháng?” - Thương nhân Ba Ân Nhĩ cảm thấy khó hiểu. người của thế giới này chưa có nhiều suy nghĩ trang trí lắm. theo lão nghĩ thì chỉ cần dọn dẹp căn phòng sạch sẽ, rồi đặt cái gì vào đó thì đặt, sau đó treo biển hiệu lên là có thể khai trương.

Bất quá, lão cũng chỉ là người trung gian mà thôi, La Mông mới là ông chủ. Đó là lý do hần chỉ sừng sốt một chút, rồi gật đầu: “Được, đến lúc đó đừng quên mời ta uống rượu nha!”

“Không thành vấn đề, đến lúc đó chắc chắn phải mời ngài. Lần này có thể mở cửa hiệu, tất cả dựa vào sự hỗ trợ của người.” Tâm trạng của La Mông rất tốt, nhanh chóng đồng ý.

Vì vậy, trong nửa tháng nữa, hần bận rộn với việc lắp đặt thiết bị và sửa sang cửa hiệu.

Hơn nữa, nhiều người không hiểu tại sao La Mông cho dù gần tới ngày khai trương cửa hàng, trong khoảng thời gian lắp đặt thiết bị và sửa sang cửa hiệu, cửa sổ luôn được buông rèm và tiếng động không ngừng vang lên. Điều này thực sự khiến mọi người trở nên hiếu kỳ.

Nhưng cho dù có đi hỏi những người tới lắp đặt thì do những người này hứa hẹn La Mông sẽ không tiết lộ bí mật. Cho nên, dù mọi người có hỏi han thì họ vẫn giữ kín bí mật.

Cứ như vậy, không chỉ có những người mạo hiểm và người dân bình thường của trấn để ý mà ngay cả một số người có của cải ở trên trấn cũng vẫn âm thầm bàn luận về cửa hiệu và bí mật của La Mông. Cửa hiệu mới này cũng tràn ngập sự đợi chờ và hy vọng.

“hừ! Còn làm ra vẻ huyền bí”. Buổi tối, trong căn phòng của thân điện, vị mục sư thanh niên cầm một phong thư ném mạnh lên bàn.

Nhưng như vậy dường như vẫn chưa hết hận, hần lại cầm lấy phong thư, vò nát rồi cho vào ngọn nến đốt. Mãi đến khi nhìn thấy phong thư trong bì cháy trên lửa thành tro tàn, hần mới cảm thấy chút dễ chịu trên ngực.

Phong thư này là do quan thuế vụ giao cho hấn, bởi vừa qua thuế vụ quan đang báo cáo công tác thực hiện nộp thuế cuối năm và quyết toán. Do đó, đây là thời điểm phù hợp để hấn cùng gấp mặt. Bất quá, hấn phó mặc cho người đưa phong thư tới.

Phong thư cũng không nói tới cái gì khác, chẳng qua là gần đây nhất mới phát sinh một sự việc. Cũng tại trong thư kể tỉ mỉ mọi thứ. Trong đó, bao gồm tất cả các cử động của La Mông trong thời gian này.

Mục sư ý vào thân phận cao, tùy tiện là không tách khỏi thân điện. Cho nên, đó là lí do vì sao phát sinh rất nhiều chuyện. Mục sư đều nghe ngóng mọi việc thông qua thuế vụ quan.

Nhìn lá thư cháy trong ngọn lửa, người thanh niên nhẹ nhàng phát tay một cái nhất thời đám tro tàn bay mất theo chiều gió.

“La Mông, đừng sớm mừng. .Ta sẽ không bỏ qua cho ngươi đâu!”. Y nói dường như để cho La Mông nghe, vừa để cho chính mình nghe.

Từ khi La Mông xuất hiện, nhị tiểu thư luôn cười với hấn. Hình ảnh đó cứ ám ảnh trong đầu khiến cho gã luôn tràn ngập trong đầu một sự thù hận.

Lúc này, một cơn gió thoảng qua, lửa trên ngọn nến bỗng bùng lên dữ dội rồi tắt lịm ngay sau đó khiến căn phòng trở nên tối om, chỉ còn lại tiếng thở dốc phù phù.

“Ni khác, cẩn thận một chút, đi chậm thôi nha.” Tại một gia đình thường dân trong thị trấn, một thiếu niên đang cẩn thận đi lại trong sân.

Mỗi ngày hấn đều phải luyện tập, đầu tiên là đi vài vòng trong sân, sau đó sẽ là đi thông thả xung quanh thị trấn nhỏ một vòng để rèn luyện sức dẻo dai cho cơ thể.

Bên cạnh hấn, một người phụ nữ vóc dáng to béo đang ở tuổi trung niên đã có chồng đang dõi mắt nhìn chăm chú vào hấn.

“Nga, cảm tạ trời đất, cảm tạ nữ thần, con trai của ta rốt cục cũng lại ra đi! Cảm tạ các ngài đã che chở, bảo vệ! Đa tạ, đa tạ!”

Người phụ nữ trung niên chấp hai tay trước ngực, dáng vóc tiêu tụy, nhắm mắt hướng lên không trung, lặng lẽ nói.

“Mẫu thân!”

“Ni khác, con sao vậy?” Nghe con trai gọi to, người mẹ vội vội mở mắt, quay lại nhìn về phía con trai.

Cậu thiếu niên quỳ xuống trước mặt mẹ và nói: “Mẫu thân, người quay về đi kéo lạnh. Cứ coi như hôm nay con đi dạo quanh thị trấn như thường ngày thôi.”

“Vậy thôi sao...” Người mẹ nói, lại càng thấy hoảng sợ khi chứng kiến hành động của con trai.

Chỉ thấy sắc mặt cậu con trai bỗng nhiên cau lại nói: “Nếu mẹ không đi vào trong thì con sẽ không luyện tập nữa!”

“Con trai của ta, ta đi vào! Con cũng không được luyện tập quá lâu, bên ngoài lạnh lẽo, chúng ta có cố gắng hồi phục thì cũng không thể một sớm một chiều được đúng không?”. Thấy không lay chuyển được ý chí của con trai, thiếu phụ đành cắn răng một hồi rồi quay lại về phòng nghỉ.

“Nhà người cũng đừng chiều con trẻ thái quá. Ngươi không thấy Ni Khắc sau chuyện này đã hiểu chuyện hơn rồi đó không?” Tiếng của một nam trung niên vang lên từ trong căn phòng

Người phụ nữ ngoảnh đầu lại hướng ra bên ngoài và nói thầm: “Thế nhưng, bên ngoài thực sự là rất lạnh mà.”

“Chỉ có trải qua đau khổ, tài năng mới thực sự trưởng thành.” Người đàn ông trung niên vừa nói vừa nhìn cậu con trai đang đi ra bên ngoài.

“Giá cũng ít nhiều La Mông a!” Bọn họ cảm thấy xúc động.

Mà giờ khắc này, chàng thiếu niên đã chậm rãi đi ra đến ngoài sân. Nhìn khắp bầu trời đầy tuyết, nụ cười trên khuôn mặt cậu biến mất chỉ còn lại một sự u ám.

Trong gia đình, gã được mẹ yêu quý. Mặc dù ba mẹ chưa nói chuyện cùng, nhưng hấn vẫn cực kỳ miễn cảm, rất giỏi phát hiện điều đó một cách tự nhiên.

Để cho hấn có thời gian an dưỡng cơ thể, bà vợ đã xài hết số tiền tích góp trong gia đình. Tuy bình thường La Mông vẫn đưa cho họ thế nhưng từ khi bắt đầu biết suy nghĩ, chưa bao giờ Ni Khắc không nghĩ đến chuyện đó.

Đi sẵn là hấn chủ động muốn đi. La Mông, bọn chúng hiện bây giờ làm quá nhiều rồi, hấn chẳng thể trách họ được nữa.

Huống chi, giúp được một thời gian ngắn thôi chứ sao giúp mãi được cả đời. Thế nên, cuộc đời là vậy. hấn hiểu dù thân thể không phục hồi lại được toàn bộ nhưng đại khái cũng có thể cánh đáng được những công việc đồng áng nặng nhọc trong gia đình.

Nhưng không làm nông dân, liệu hấn có thể làm gì đây? Lẽ nào, hấn để phụ mẫu nuôi dưỡng cả đời?

Mãi miên man nghĩ ngợi lung tung, hần chậm rãi bước chân. Sau 1 tiếng luyện tập, giờ mới về đến nhà.

Tới nhà mới phát hiện ba mẹ đang nói về cái gì.

“Ni khắc, vừa nãy La Mông đã tới, nói nửa tháng sau hần sẽ khai trương cửa hiệu thuốc của mình nên mời chúng ta đến.”

Phải không? Rút cục thì cửa hiệu thuốc của La Mông đã mở chưa? Ni khắc đã từng ba lần mở tấm thiệp mời, trong khoảng thời gian ngắn, trong đầu có cảm giác hết sức vô cùng phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42: Mở Quán (Hạ)

Sau nửa tháng, cửa hiệu thuốc trong tạp trấn nhỏ cuối cùng cũng khai trương rầm rộ. Nó nhận được những lời chúc mọi người tới chúc mừng. Ngoài ra, trong con mắt của vô số người tò mò, hiếu kỳ, việc khai trương quả thực là linh đình.

Dẫu sao, cách đây nửa tháng, cửa hiệu này của La Mông đã từng khiến mọi người dân ở đây háo hức và hứng thú. Cho dù có những người kiêu ngạo vì thế diện không tới cửa hàng của La Mông để mua thuốc nhưng cũng cảm thấy hiếu kỳ với hành động thần bí của hần

Thị trấn này vốn dĩ vẫn là chỗ heo lánh, thiếu vắng những trò giải trí tiêu khiển. Huống chi mùa đông tuyết rơi dày bao phủ khắp bầu trời. Đó là lý do tại sao La Mông có những hành động kỳ bí ở đây nhằm giúp người dân trong thị trấn có chỗ trà dư tửu hậu và bàn luận.

Ngay cả việc lắp đặt thiết bị, sửa sang cho cửa hiệu cũng được thực hiện một cách kỳ bí vậy. Hôm cửa hàng khai trương rầm rộ cũng thu hút phần lớn con mắt tò mò của những người dân hiếu kỳ trong thị trấn nhỏ này.

Huống chi, đây lại là cửa hiệu thuốc lớn nhất trong thị trấn nhỏ.

Đó là lý do các nghi lễ khai trương cửa hiệu được dự tính tổ chức vào giờ Ngọ (9 giờ), thế nhưng mới ngoài 8 giờ đã có không ít người thích thú, tò mò hướng về phía cửa hiệu xem và chờ đợi thời khắc quan trọng này.

“La Mông, rốt cục ta cũng hiểu ý đồ của ngươi.” Thương nhân Ba Ân Nhĩ đứng cùng La Mông ở bậc thềm, trông thấy cảnh tượng này liền thốt lên như vậy.

“Hiểu cái gì?” La Mông thờ dãi, nhìn hần một cái. Nhìn diện mạo của hần, không không ngoan mới là lạ.

“Đúng vậy, dùng mảnh khỏe thu hút sự tò mò, thích thú của người dân là cách thức vẫn làm của các thương nhân. Bất quá...” Vẫn còn chút gì đó chưa rõ, Ba Ân Nhĩ liếc nhìn La Mông một cái. “Một cái hiệu thuốc mà cũng cần phải khua chiêng rầm rộ thế này sao?” Là hiệu thuốc duy nhất cho dù không phải sửa chữa thế này thì cũng không ảnh hưởng đến công việc làm ăn của ngươi mà?”

La Mông lại lần nữa thờ dãi. Hỏi thật rõ, đã thật hiểu chưa? Thực ra hần cũng không giờ trò gì ở chỗ này chứ... Một cửa hiệu thuốc cũng đòi hỏi sự rầm rộ khai trương thế này sao? Trong lòng La Mông thầm đáp lại câu hỏi: đúng vậy, cần đấy.

Cửa hiệu thuốc thì cũng giống như các cửa hiệu khác, vào thời điểm này, người mạo hiểm càng lúc càng nhiều, một nhà thuốc hiển nhiên là không đủ cho nhu cầu của tất cả mọi người.

Có cầu ắt sẽ có cung. Trong tương lai, chỉ sợ sẽ không chỉ có duy nhất một hiệu thuốc xuất hiện ở chỗ này ấy chứ?

Thứ nhất, trước đây không ai nghĩ ra kiểu kinh doanh này; thứ hai, không thực sự nhiều người thành thạo công việc này lắm; thứ ba, là do nhu cầu thực sự chưa nhiều lắm.

Vậy mà hôm nay...bỗng có một người duy nhất nảy ra ý định này, vậy thì rồi sẽ có người thứ hai, người thứ ba...xuất hiện nhanh chóng ở thị trấn này chứ? Các cửa hiệu khác ở đây thường có mặt tiền nhỏ, do nhu cầu ít. Cửa hiệu thuốc cũng vậy, chỉ ít cũng phải có những vị thuốc thông thường, không thì cũng phải có những loại dược liệu quý hiếm...

Trong đầu La Mông đã sớm nghĩ đến những việc này. Trong tương lai, những người mạo hiểm sẽ ngày càng nhiều đúng không?

Xem ra, cửa hiệu khai trương như vậy là tốt và sau này sẽ giúp đỡ cho hần rất nhiều.

“La Mông!”, lúc này xuất hiện hai người, 1 nam và 1 nữ phía xa xa đang đi tới, trong đó tuổi tác của người nam vẫn còn ít phát tay về phía hần, đúng là cả nhà Ni Khắc.

“Ni khác, trông thần sắc ngời không tệ, xem ra việc hồi phục rất nhanh.” La Mông vội vàng đi xuống bậc tam cấp, ôm lấy cậu thanh niên trẻ tuổi.

Được La Mông ôm cổ, khuôn mặt Ni Khác vẫn còn đỏ. “La Mông, ngời cũng thay đổi rất nhiều nha, ta còn không nhận ra ngời ấy chứ.”

Có lẽ cũng là do thời gian gần đây La Mông mãi lo chuyện chính nên mặc dù tới nhà Ni Khác, cũng không được nhìn thấy mặt gã.

Khi gặp lại, do sự cải tạo của Thần Nông, La Mông cho dù là khí chất, hay sức khỏe đều có không ít thay đổi. Tuy nhiên người bình thường trông thấy hẳn cũng khó nhận ra.

Thế nhưng, là một người bạn tốt của La Mông, đã lâu không gặp nên Ni Khác có thể liếc qua là có thể nhìn thấy những thay đổi đó.

La Mông cười ha hả, trước tiên là cùng với Ni Khác tới gặp phụ mẫu của Ni Khác để hỏi thăm. Sau đó mời bọn họ vào lên cầu thang phía cửa chính của hiệu thuốc. Thực sự, hai vợ chồng bất luận thế nào cũng không chịu cùng La Mông song hành, hôm nay La Mông đích thị đã trở thành đức lý y cấp hai - địa vị cao hơn bọn họ rất nhiều. Bọn họ không dám làm điều gì bất kính.

"La Mông, ta...đứng ở chỗ này được không?" Ni Khác cũng không phải là một đứa trẻ ngây thơ nữa, nhìn điệu bộ này, tuy rằng vị trí của La Mông có nhiều thay đổi mà không được tự nhiên nhưng cũng hiểu được chỗ nào thì không, chỗ nào thì cần kính trọng.

La Mông ha hả cười, vỗ vỗ bờ vai của hắn nói rằng: "Tất nhiên là được."

Tuy không ép buộc phụ mẫu của Ni Khác cùng đứng chung với mình, nhưng hắn không cho Ni Khác phản đối, cầm tay kéo. Cưỡng lại không hiệu quả, Ni Khác chỉ biết cười, đứng đó.

Lúc này, thời điểm khai trương cửa hiệu đến thật nhanh. Nhìn mọi người xung quanh thò đầu ra nhìn, La Mông cười cười đầy vẻ tự tin, sau đó tự tay mở cửa chính của cửa hiệu.

Hơn nữa, quan trọng nhất là thu hút được nhiều ánh mắt tò mò của mọi người. Tiếp đó, bên ngoài cửa hiệu thuốc đập vào mắt mọi người với những chiếc đèn lồng đỏ lung linh và những dải lụa bay lượn trên bầu trời tuyết trắng nhìn thật tuyệt.

Đây là một cách khiến mọi người ngay lập tức tới xem. Với La Mông, lúc này có thể nói là cảnh tượng náo nhiệt vô cùng, bởi trước đây có lý do khiến người dân thị trấn này tránh xa hắn, chưa thật sự đến gần với hắn. Vậy mà giờ đây, La Mông đã nhìn thấy sự kính nể trong ánh mắt tò mò và háo hức của họ. Đây là sự thay đổi thực sự rất hiệu quả.

Ba Ân Nhi đứng bên cạnh La Mông, lúc này tính ý đi xuống phía dưới chỉ để lại ở đó hai người La Mông và Ni Khác. La Mông thầm khen, dù sao thì hôm nay hắn cũng là diễn viên chính, thế nhưng sự xuất hiện của Ni Khác khiến cho tất cả mọi người phải suy đoán, tuy nhiên, rất nhanh, những cái đèn lồng đã phân tán sự chú ý của mọi người.

"Oa! Thật xinh đẹp. Đây là cái đèn gì?". Tiếng thốt mang đầy vẻ ngạc nhiên, thú vị.

"Đây là đèn lồng!" La Mông cười và nói.

Tất cả mọi người bị cảnh đẹp trước mặt làm cho ngây ngất. Nhưng có điều, xem thì xem nhưng mọi người dân ở đây quan tâm đến vấn đề hoặc có những câu hỏi thắc mắc cần được giải đáp.

“La Mông, hôm nay cửa hiệu thuốc khai trương đúng không?” Đây là câu hỏi thăm dò. “Cửa hàng có bán các loại thuốc quý hay không?”

Đầu tiên, La Mông cười cười, tiếp đó hồi đáp với vẻ mặt chăm chú: “Đúng vậy, hôm nay là ngày khai trương.”

Vừa nói hắn vừa đứng ở bậc thềm tam cấp cao hơn mọi người, sau đó cất tiếng nói lớn: “Các vị, để cảm tạ các vị đã tới cổ động cho cửa hiệu, ngày hôm nay lại tới hiệu thuốc mua sắm, giá thành sẽ tính chỉ bằng phân nửa giá bán của ngày thường!”

Vừa dứt tiếng nói, trên gương mặt của rất nhiều người tỏ vẻ vui mừng.

Nhưng, cũng có một chút bất ngờ ngoài mong đợi.

"Tóm lại, cửa hàng thuốc bán bao nhiêu tiền, ngời nói xem bao nhiêu?" Một người trong đám đông hỏi to.

La Mông hơi nhíu mày xuống, nhưng không tức giận mà chỉ lớn tiếng nói: “Các vị yên tâm, hiệu thuốc của tôi bán đều niêm yết giá. Nếu sau này có điều chỉnh giá thì cũng sẽ có thông cáo sau. Nếu các vị không tin thì hãy đợi ngay sau lễ khai trương cửa hiệu, mọi người có thể thỏa thích vào thăm quan cửa hàng!”

Vừa vung tay lên vừa nói, trước đó thì cần chuẩn bị cho tốt đã. Thế giới này có một loại pháo hoa gì đó được người ta châm ngòi, sau đó đến màn nghi lễ mừng khai trương cửa hiệu thuốc.

Ở trước cửa hiệu, La Mông làm một cái lán đơn giản, bên trong có hơn mười chiếc bàn cùng với ghế được mượn từ nhà trọ Mặc Đặc tới, trên bàn có bày đầy chén rượu.

Sau khi bia bọt được rót ra, không gian vẫn tràn ngập mùi bia rượu bao phủ khiến con mắt của mọi người ngay lập tức sáng ngời.

Nghi thức khai trương hiệu như thế này, thật khiến cho người ta yêu thích và vui mừng lên ấy chứ!

Quả nhiên, tại buổi khai trương, bỗng giọng nói phía sau La Mông lên tiếng: "Tất cả cứ mặc sức uống cho thỏa thích!"

Ngay lập tức khiến cho bầu không khí trở lên rộn ràng nhất.

Thật ra, chuẩn bị rất nhiều rượu bia, con số kinh phí tiêu hao theo tính toán cũng không phải là một con số nhỏ nhưng La Mông cho rằng đó là đáng giá.

Trước hết, những người hôm nay lần đầu tìm đến đây hẳn là những người dám mạo hiểm, gặp gỡ họ, không có gì tổn hại.

Ngày hôm nay, La Mông trước mắt thiên hạ mặc một bộ trang phục quần áo có màu lam nhạt càng khiến hắn lộ ra vóc dáng cao, phong độ, với khí chất không tầm thường.

Có lẽ, là do sùng Thần Nông, hôm nay thân hình của hắn cũng phù hợp với y phục. cứ như vậy, đứng trong đám đông, hắn hoàn toàn nổi bật. Ni Khắc vẫn để ý tới hắn, thấy bạn tốt vui vẻ, trong lòng có chút chua xót và ao ước.

Thấy mọi người đều hào hứng và La Mông thực sự tỏa sáng trong đám đông, Ni Khắc cảm thấy vui vẻ thay La Mông. Nhưng tương lai bản thân mình trong thời gian tới lại càng chảnh mù mịt.

Thừa dịp mọi người không chú, hắn ý bèn đi ra khỏi đám đông.

"Ni Khắc, nghĩ tới cái gì nhỉ?" Đây là bạn tốt của La Mông, Pháp Phí cùng với các thành viên trong gia đình đang thích thú xem hàng, thấy Ni Khắc về mặt buồn bã đi ra ngoài, hắn có chút lo lắng rồi đi theo ra ngoài.

Ni Khắc nhìn Pháp Phí mặc bộ quần áo mới, vội vã che dấu thần sắc của mình, sau đó cố gượng gạo cười: "Cơ thể của ta không uống được nhiều rượu, nên phải ra đến bên ngoài để hít thở không khí!"

Lúc này, tuyết vẫn đang tiếp tục rơi xuống, nhưng đã ít hơn, chỉ có một chút ít lác đác bông tuyết rơi bay lượn theo gió khắp bầu trời.

Pháp Phí cũng hiểu rõ tâm tình hắn, vỗ vỗ bờ vai Ni Khắc mà không biết nói gì, chỉ đành thờ dài một hơi, sau đó cùng hắn nhìn bông tuyết rơi bay trong không trung.

Bỗng nhiên, trong đám người xuất hiện một tiếng hô kinh ngạc.

Sau đó, ánh mắt của mọi người đột nhiên hướng về phía hai thiếu niên này. Càng chắc chắn nói, đúng là ánh mắt đều tập trung ở tại người Ni Khắc.

Bỗng dưng trong lúc đó, bị nhiều người nhìn chăm chú, Ni Khắc lập tức hoảng hốt, không đợi hắn nói, đoàn người tách sang 2 bên, lộ ra La Mông ở trong đó.

"Vị trí chủ hiệu thuốc, ta muốn mời Ni Khắc tới đảm đương công việc, mọi người hãy chào đón Ni Khắc!" La Mông vừa nói vừa hướng tay về phía Ni Khắc

Trong đầu Ni Khắc như có một tiếng sấm. Không riêng gì Ni Khắc, cả phụ mẫu hắn, hai người đứng lẫn trong đám người dân thị trấn, nghe được chuyện này, lộ ra sự khiếp sợ trên khuôn mặt.

"Cái này là thật chăng?" Bọn họ lẩm bẩm hỏi lại.

"Đĩ nhiên điều đó là thật." La Mông mỉm cười với họ và nói. Thế rồi, thấy Ni Khắc vẫn còn sợ hãi tại đó, hắn đánh bước tới, kéo gã trở lại.

"Hiện ta đã thông báo khắp mọi nơi, từ hôm nay trở đi, Ni Khắc là người có quyền hành cao nhất ở cửa hàng thuốc này. Vì thời gian này thời tiết khá lạnh, đó là lý do không nói nhiều lời, mời các vị đến cửa hiệu nào!" Hắn vừa nói vừa kéo Ni Khắc vào trong cửa hiệu thuốc.

Mọi người vừa nghe, vừa ngạc nhiên, cũng có người tự giải thích được, cũng có người không thể giải thích được. Chẳng bỏ công coi nhẹ, chẳng qua càng nhiều người tò mò, hiếu kỳ tập trung đến xem càng đông.

Thấy La Mông đi vào trong trước, ngay lập tức mọi người cũng hướng vào trong. Ngay sau đó, rất nhiều tiếng nói liên tục vang lên từ bên trong cửa hiệu

Không giống với những gì mọi người tưởng tượng, cửa hiệu của La Mông có nhiều đồ trang trí xung quanh, mô phỏng theo cách bố trí của một phòng khám bệnh trên Địa Cầu.

Với cách bài trí ngăn nắp, sạch sẽ. Sàn được lát gỗ cùng với bày những cái ghế sạch sẽ mềm mại khiến cho mọi người có cảm giác như vào đó là để hưởng thụ.

Ở chính giữa cửa hiệu, một dãy bàn dài cùng với những tấm vách ngăn cách không gian thành nhiều ô nổi lên trong cửa hiệu nho nhỏ.

Có rất nhiều chủng loại thuốc với hiệu quả trị liệu khác nhau, được giới thiệu rõ ràng. Với mỗi loại thuốc của cửa hàng đều có một tấm gỗ nhỏ, mặt trên

hướng dẫn phương pháp sử dụng thuốc. áp dụng cho người như thế nào. Có thể nói tất cả đều vượt qua sức tưởng tượng của mọi người. khiến cho tất cả xem xong đều không ngừng kinh ngạc.

Ngay sau khi La Mông khai trương cửa hiệu lần đầu tiên đã được vô số người đến cổ động. Rất nhiều người chạy đi mua đồ để đựng. Lợi nhuận trong ngày hôm nay, thật sự là rất tốt. Mặc dù giá cả giảm đi một nửa. Thế nhưng, với La Mông, đó cũng là kiếm rất nhiều, dù sao được thảo cơ bản cũng thành phẩm.

Mà cha mẹ Ni Khắc càng biết rõ Ni Khắc có khả năng làm tốt công việc. Đồng thời, lương bổng cũng không thấp, nên rất cảm ơn La Mông.

Ni Khắc vui vẻ, hạ quyết tâm vì La Mông kinh doanh cửa hiệu thuốc này tốt đẹp, trong người một lần nữa toát lên sức sống. Kết quả, làm cho Pháp Chi cũng cảm thấy vui vẻ.

Trong không khí hùng hực của cửa hiệu bán thuốc, một bóng người lại đột nhiên xuất hiện ngay bên ngoài cửa hiệu.

Người đó khoáng một chiếc áo hoàng, tuy tuổi tác người này không phải là ít, nhưng lại khiến cho người mặc cảm giác dễ chịu, khoan khoái, điều không phải ở người khác, chính thầy của La Mông, Đức Lỗ Y Kiệt Pháp.

Chỉ có điều vị Đức Lỗ Y cấp năm không vào trong chúc mừng, lão chỉ nhìn thoáng qua trong giây lát rồi thì lặng lẽ ly khai.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Cạnh Tranh (Thượng)

Cửa hiệu thuốc này của La Mông làm ăn phát đạt khiến nhiều người sinh đố kỵ. Mặc dù mỗi ngày có rất nhiều người mạo hiểm đến cửa hiệu thuốc. Thế nhưng những người dân trên trấn sau khi dùng thuốc của La Mông, thì những lúc rảnh rỗi cũng tới.

Sau khi hết thời hạn ưu đãi ban đầu, lợi nhuận thu được hàng ngày ở cửa hiệu của La Mông vẫn rất khả quan. Mà sau vài lần quan thuế vụ đến cửa hiệu gây khó dễ, Ni Khắc tuy còn ít tuổi, nhưng cũng dần dần trưởng thành hơn.

Hắn bắt đầu chăm chỉ học tập những điều luật cơ bản trong lãnh địa, Không có gì nghi ngờ, có lẽ do chế độ phong kiến bảo thủ, giai đoạn đầu phát triển mở rộng khuếch trương đến bây giờ, công pháp của đại lục trở nên tương đối hoàn chỉnh. Đồng thời, gã cũng bắt đầu chăm chú tìm hiểu kiến thức về các loại thuốc để khi có khách hàng hỏi thì có thể trả lời.

La Mông nhìn thấy toàn bộ mọi sự thay đổi đó. Đối với việc này, chỉ vì hắn mà cậu thiếu niên Ni Khắc bị thương. La Mông thấy trong lòng áy náy, khiến đối phương có thể viện cớ, có thể dựa vào chính năng lực của bản thân để sống. Hắn nhất định phải làm việc.

Mà sự chăm chỉ và nỗ lực của đối phương cũng đúng với dự đoán của La Mông. Chẳng hạn, hắn giúp đỡ Ni Khắc, nhưng trên thực tế, những nỗ lực của Ni Khắc đã đem lại lợi nhuận cho cửa hiệu thuốc của nhà hắn. Sự trung thành, tận tâm của Ni Khắc thì những người mới được chọn vào làm không thể sánh được.

Đó là lý do vì sao, rốt cuộc vẫn là ai trợ giúp cho ai, thì về sau mới biết.

Chỉ ít, mỗi lần La Mông đi tới trong cửa hiệu, nhìn thấy khuôn mặt Ni Khắc đang nỗ lực chăm chỉ. Bởi lý do thân thể của mình nên Ni Khắc so với bất luận kẻ nào đều phải nỗ lực hết sức.

Ở nơi này còn phải đề thử xem. Không riêng gì Ni Khắc, Pháp Phí cũng thi thoảng đến cửa hiệu để giúp đỡ. Nhưng có điều, vì khát vọng của hắn là trở thành một chiến sĩ, cho nên, cũng không giống Ni Khắc dồn toàn bộ công việc trút xuống cửa hiệu thuốc. Đã tới vài lần, ngoại trừ nghĩa vụ hỗ trợ, về cơ bản thì không phải là nhân viên phục vụ chính thức của cửa hàng.

Ngoài hai người bọn họ, La Mông còn nhờ Ba Ân Nhĩ tìm kiếm một người giúp việc vừa có kinh nghiệm, từng trải, lại vừa thông minh lanh lợi. Trước đây, y cũng từng làm người bán hàng cho một cửa hàng thuốc vì vậy mà vào trong cửa hiệu của La Mông, y nhanh chóng thích nghi. .

Còn La Mông mặc dù là ông chủ, nhưng lại thân nhiên lui về phía sau hậu trường. Ngoại trừ thi thoảng có tình cờ đến xem xét ở cửa hiệu, thời gian khác hắn để dành cho việc ôn luyện võ kỹ và kiểm tra xem cây cối bên trong không gian sinh trưởng thế nào.

Ngày này, hắn để tâm thần rời khỏi không gian, Ni Khắc đi tới căn phòng của hắn. Bởi vì La Mông đã mua toàn bộ cả mảnh đất có cửa hiệu, hơn nữa để dành phòng cho người giữ trò mảnh khoe vào ban đêm, hắn đã chuyển từ chỗ vợ chồng Mặc Đặc về qua đây.

Tuy rằng ban ngày không dễ dàng thấy hắn ở cửa hàng, thế nhưng, ban đêm hắn lại chủ yếu đứng ở cửa hiệu.

Hôm nay, do hấn ra ngoài khu đất trống ở trên rừng để luyện công từ sớm. Nên khi về tới phòng, thì chưa tới giờ đóng cửa hiệu thuốc, vừa vận gặp Ni Khắc ở đó.

“Khà...khà... Ni Khắc!” Vừa thấy đối phương có chút sắc mặt ồm ồm, La Mông thấy rằng chính mình phải chăng là một ông chủ rất hay trốn tránh những khó nhọc.

“La Mông, ngươi vẫn còn thông dong ở chốn này?” Về mặt Ni Khắc có phần bắn khoăn, xoay người lại đóng cửa. Sau đó, nói nhỏ: “Ta vừa mới nghe nói cửa hiệu đối diện của chúng ta bị đem ra bàn bạc, ngươi xem có thể liên quan tới chúng ta không?”

“Phải không?” La Mông ngăn người, sau đó nở nụ cười: “Ni Khắc, sao phải suy nghĩ nhiều. Về chuyện mở cửa hiệu, chúng ta không thể quản lý hết được, đừng bận tâm những điều này. Hãy ngồi xuống nghỉ ngơi đi.”

“Thế nhưng... hai ngày qua, ta cuối cùng nghĩ cũng có chút bắn khoăn...” Ni Khắc lẩm bẩm

Thấy diện mạo La Mông thần thanh khí nhàn, ngay lập tức gã nói: “Ngươi làm ông chủ thật nhàn đấy. Ta đang tự hỏi trước đây suy nghĩ không sang suốt, cho nên ta mới nhận làm thân trâu ngựa cho ngươi.”

“Ha...ha...rất cục ngươi cũng cảm nhận được? Đáng tiếc là hiện ngươi không còn chỗ để trốn nữa rồi!”. La Mông ha hả cười, diện mạo càng khiến Ni Khắc phát bực.

Hai người trêu chọc nhau một hồi, Ni Khắc lần nữa nhớ tới sự kiện vừa nãy: “La Mông, ngươi nên đi xem chứ, ta cảm thấy cửa hiệu này rất có thể hướng về phía chúng ta tới đây mà.”

Nghe xong, La Mông thôi cười, rồi lại nở nụ cười nhạt lạnh lùng, gật đầu với Ni Khắc.

Lúc này, mẫu thân của Ni Khắc mang bánh nóng hồi tới, chưa vào tới nơi mà hương vị bánh đã thoang thoảng bay vào. Vừa ngửi thấy vị bánh, hai thanh niên chẳng cần phải nói, chạy thẳng ra ngoài.

Nhìn bọn họ ăn ngấu nghiến, về mặt của mẫu thân Ni Khắc toát lên sự yêu thương. Trong hoàn cảnh này, ai cũng sẽ như vậy thôi. Đều là con cái mà...

Sau một lát, La Mông xuất hiện ngoài cổng của cửa hàng thuốc.

Đó là một cửa hiệu đang được sửa sang, lắp đặt thiết bị, có vị trí đối diện chỗ cửa hiệu La Mông mới khai trương.

So về diện tích thì cửa hiệu đối diện có vẻ rộng hơn cửa hiệu của La Mông một chút, bên ngoài cũng đẹp hơn, thậm chí đến nỗi ngay cả ánh sáng bên đó cũng sáng sủa hơn của cửa hàng của La Mông.

Người làm trong cửa hiệu cũng hết sức tất bật, số lượng cũng nhiều hơn so với những người La Mông đã thuê trước đó. Có vẻ, nghi lễ khai trương của cửa hiệu này cũng sẽ náo nhiệt không kém so với hấn.

La Mông âm thầm nghĩ.

Kỳ thực, trước La Mông cũng đã từng để ý tới cửa hiệu này, nhưng ông chủ quả là người có lòng tham vô đáy, cho nên hai bên luôn luôn đưa ra mức giá cao không hợp lý.

Có điều, cái cửa hàng này vẫn còn là chủ đề bị mọi người bàn ra tán vào. Nhưng không biết vị nào là chủ cửa mà tiêu tiền như rác vậy? La Mông đứng trước cửa hiệu nhà mình, nhìn sang cửa hiệu đối diện phía trước, khuôn mặt thể hiện sự khinh蔑 khiến người khác có nhìn cũng không hiểu mục đích của nụ cười và thần thái của hấn.

“La Mông, cái nhà này...ngươi xem, các việc họ làm lớn như vậy, lúc này vẫn còn ở phía sau nhưng mà sau này khai trương xong thì sẽ đối diện với chúng ta đây. Như vậy có khéo léo thái quá không?”

“Bình tới thì tướng ngăn, nước lên thì lấy đất chặn.” Đối ngược với vẻ mặt lo lắng của Ni Khắc, La Mông bỗng thốt lên một câu.

“Hả? Có ý tứ gì đây?” Thế giới này làm sao có người hiểu những lời này của La Mông, Ni Khắc vừa nghe mà cảm thấy ngơ ngác.

La Mông cũng không muốn giảng giải quá nhiều, chỉ nhìn thẳng vào cửa hiệu bên kia cười: “Đã tới mà không cạnh tranh là sẽ không thắng được đâu nha...”

Vỗ vỗ vào bờ vai của Ni Khắc, rồi sau đó hấn quay trở vào bên trong cửa hiệu.

“La Mông, việc này, hấn nói, ta càng nghe càng không hiểu.” Vừa lắc lắc cái đầu, vừa quay lại nhìn lướt qua cửa hiệu đối diện, Ni Khắc cũng theo vào bên trong cửa hiệu.

Ngay khi bóng của hai bọn họ khuất sau cửa hiệu, một chiếc xe ngựa bỗng từ xa chạy đến, dừng lại ở phía trước cửa hiệu đối diện.

Một thiếu nữ nhảy xuống từ xe ngựa, tiếp đó, một người trung niên theo sau từ trên xe bước xuống.

Nếu lúc này La Mông vẫn còn đứng ở bên ngoài, thì nhất định sẽ nhận ra hai người này. Người trung niên đã từng là thầy của hắn, Đức Lỗ Y Kiệt Pháp, mà cái cô gái trẻ đi cùng với Kiệt Pháp cũng là ái đồ của y.

“Sư phụ, khi nào thì các thiết bị mới được lắp đặt xong?” Cô gái đi quanh 1 vòng cửa hiệu, vừa hỏi vừa có phần lo âu.

“Cô bé! tính tình kiểu này phải sửa lại à nha. Việc kinh doanh không thể sốt sắng như vậy được. Sở dĩ ta tán thành người tới quán xuyên cửa hiệu này là vì muốn rèn luyện người thật tốt, sau này tạo điều kiện thuận lợi cho con đường tu hành đức lỗ y của người thật suôn sẻ. Người cũng không thể vì việc khai trương cửa hiệu mà giống như người khác sao lãng việc ôn luyện, lẫn lộn linh tinh hết ả.” Đức lỗ y kiệt pháp nói.

Lúc nói những lời này, ánh mắt của hắn vẫn hướng về phía đối diện cửa hiệu của La Mông phía bên kia.

“Lão sư, người đang nói đến tên La Mông kia đúng không? Nhưng ta nghe nói, hắn đã thăng tiến lên Đức Lỗ Y cấp hai rồi đấy chứ, tốc độ thăng tiến của loại người này đúng là kinh người!”. Y VI Đặc nói một cách ao ước.

“Cấp một hay cấp hai cũng chỉ là những thứ sơ đẳng ban đầu mà thôi, việc thăng cấp cũng không khó khăn, chỉ đạt tới cấp thứ 3 của Đức Lỗ Y thì mới thực sự là đức lỗ y. Con đường của hắn sau này vẫn còn dài lắm, người không thể học theo hắn đâu.” Đức lỗ y kiệt pháp giáo huấn đồ đệ của mình.

“Vâng ạ, con biết rồi thưa lão sư.” Cô bé đáp lời.

Kiệt pháp với đồ đệ từ trước đến nay luôn yêu quý, thấy nàng đi vào trong không nghe nữa, chỉ có thể lắc đầu, chú ý tới công việc sửa sang và lắp trang thiết bị ở bên trên.

“Chỉ còn vài ngày, liệu có thể lắp đặt thiết bị được tốt không?” Kiệt Pháp lên tiếng hỏi. Bị hắn hỏi, quán đốc vội vã kính cẩn trả lời: “Thưa đại sư kiệt pháp đáng kính, còn 3 ngày là có thể hoàn thành công việc rồi ạ.”

“Tốt.” Kiệt pháp gật đầu, không thêm nhắc lại, đi ra khỏi cửa hiệu.

Thiếu nữ đành lưu luyến bịn rịn liếc mắt nhìn những chỗ chưa hoàn thành xong của cửa hiệu, sau đó đi ra ngoài theo Kiệt Pháp.

Chiếc xe xuất phát kéo theo bụi đường tung lên, đi rất xa.

“Là bọn hắn?” La Mông cũng lập tức xuất hiện tại cổng cửa hiệu thuốc. Về mặt phức tạp của hắn khi nhìn theo chiếc xe đi dần xa và lắc đầu.

Cảm giác trong lòng hắn lúc này thật khác lạ, nhưng đúng là không có cạnh tranh thì không có sự chiến thắng.

Ba ngày sau. Cửa hiệu thuốc thứ hai trong tạp trấn khai trương hoành tráng. Cũng giống như sự khai trương cửa hiệu thuốc của La Mông, cửa hiệu này cũng áp dụng chính sách hấp dẫn người dân trong tạp trấn.

Hơn nữa, có sự khác biệt với những gì La Mông đã làm, bọn chúng mời thêm cả một đội ca nhạc tạp kỹ đến biểu diễn ở bên ngoài cửa hiệu, trình diễn các tiết mục ở ngay đó. Tuy không có rượu, không có nhiều lời nói nhưng chính những tiết mục biểu diễn của đoàn tạp kỹ đã thu hút sự tham gia và tạo không khí nô nức đến xem khiến cho phía trước cửa hiệu kín hết chỗ.

Ngay khi chủ cửa hiệu xuất hiện đã gây ra sự xáo động lớn.

“Trời! Thì ra là đại sư Kiệt Pháp!”

“Kiệt pháp đại sư cũng mở cửa hiệu thuốc sao?”

“Người hãy xem ý nghĩa kia, cũng là một cửa hiệu thuốc đấy chứ!”

Khi ấy, tiếng phỏng đoán của mọi người về tám biển hiệu được phủ tám khăn đỏ bỗng ngưng lại.

Cửa hiệu thuốc Kiệt Pháp.

Năm chữ to, khiến những gì mọi người đang phỏng đoán, nghi ngờ bỗng chốc trở thành hiện thực. Đúng là phản xạ có điều kiện, ánh mắt của mọi người dân vây quanh tám biển vừa hướng về phía cửa hiệu của La Mông và thấy có một người đang bước ra xem khung cảnh náo nhiệt.

Đúng là, đích thị 2 người cùng kinh doanh 1 mặt hàng là đối thủ cạnh tranh, huống chi hai người này trước đây đã từng có va chạm với nhau.

Nghĩ vậy, hai cửa hiệu thuốc lại khai trương đối diện với nhau, cả hai đều làm lễ khai trương thật long trọng và rùm beng, mọi người tham dự cũng đều ngửi thấy mùi thuốc súng như đang chuẩn bị được châm.

Tiếp đó, kiệt pháp đi tới, nói một đoạn văn tắt tuyên bố khai trương cửa hiệu. Có điều, tính nết của hắn cũng giống nhau, hắn nói một cách thân nhiên, rất khó gây ra sự thích thú cho mọi người.

Cũng học giống La Mông, chủ cửa hiệu thuốc nhà này cũng không phải do kiệt pháp đảm nhiệm, mà do đồ đệ của hắn quản lý.

Dù chỉ có vài lời phát biểu văn tắt nhưng việc diễn xuất này của hắn phải nói là tuyệt vời.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 44: Cạnh Tranh (Hạ)

Giá của dược phẩm trong cửa hàng cũng hết sức rẻ.

Điều này khiến cho những người dân trong trấn vẫn tới cửa hàng của La Mông mua thuốc lập tức thay đổi sự lựa chọn. Nguyên nhân thì hết sức đơn giản, một Đức Lỗ Y cấp hai và Đức Lỗ Y cấp năm, bọn họ tin nhiệm ai hơn chẳng cần nói cũng biết.

Trong tình hình giả cả hai bên như nhau, bọn họ sẽ lựa chọn người có cấp bậc cao hơn. Dù sao thì nghe thấy vậy cũng cảm thấy yên tâm.

Chỉ có Ni Khắc cảm quyền sách buồn bực tới tìm La Mông. La Mông nở nụ cười, nhìn một số người mạo hiểm tới cửa hàng của hắn mua thuốc mà nói:

- Không có vấn đề gì. Người cứ chờ đi.

Đúng là mặc dù bọn họ bị tổn thất rất lớn, hơn nửa số lượng khách hàng chạy sang cửa hàng đối diện, nhưng thời gian về sau vẫn còn dài.

La Mông trưởng thành từ trong bầu không khí buôn bán ở Trái Đất nên hoàn toàn biết điều đó. Trong không gian của hắn, đám dược thảo thứ hai cũng đang rất tươi tốt. Chỉ cần thêm hai tháng nữa là có thể thu hoạch.

Có số thảo dược miễn phí đó thì lợi nhuận chắc chắn Kiệt Pháp không thể sánh được. Thậm chí, còn cái thiện hơn một chút..

Đầu mùa xuân, không chỉ thời tiết giá lạnh mà tuyết còn khiến cho mọi người rất nhiều sự bất tiện. Do nguyên nhân thời tiết mà phải hủy bỏ kế hoạch tốt đối với mọi người đều cảm thấy khó chịu.

Sáng ngày hôm nay, linh chủ trấn Lý Táp, ngài nam tước có tâm trạng không tốt. Mà sáng sớm có tâm trạng như vậy cũng là do tuyết rơi quá nhiều.

Vốn lão định hôm nay đi tới một nhà quý tộc để tham dự tiệc nhưng kết quả là tuyết rơi quá dày khiến cho việc đi lại khó khăn.

Hiện tại, lão chỉ biết bực tức ngồi xem sổ sách mà thôi.

- Thừa Nam Tước! Đây là bản ghi chép tháng này xin trình lên ngài. - Quan tư pháp Gia Luân rón rén tới trước mặt mà nói.

- Ừm! Để xuống đó cho ta. - Nam tước gật đầu chỉ cho đối phương để một chồng sổ sách lên bàn.

Lão lấy tay lật vài tờ, nét mặt liền trở nên khó chịu.

- Tại sao lại có nhiều chuyện như vậy?- Nam tước nhíu mày rồi nói.

Quan tư pháp Gia Luân vội vàng giải thích:

- Thừa Nam Tước! Không biết tại sao nhưng trong khoảng thời gian gần đây số lượng kẻ mạo hiểm tăng lên rất nhanh vì vậy mà không tránh được những va chạm. Căn cứ theo luật thì phải phạt tiền họ nhưng... Do những kẻ mạo hiểm không phải là dân trong trấn nên mức độ xử phạt cũng mềm hơn một chút.

- Tính toán cái gì. Nếu chúng muốn đánh nhau thì cứ để cho đánh. Dù sao thì có chết người cũng không phải là chuyện của chúng ta. - Nam tước biết rõ không thể không chế được chuyện này vì vậy mà nói thế cho xong.

- Vâng! Vâng. - Quan tư pháp Duy Luân tự trách mình mang những chuyện này thông báo. Nhưng lúc này có hối hận cũng chẳng kịp vì vậy mà liên tục vâng dạ.

Một khi tâm trạng đã không tốt thì nhìn cái gì cũng khó chịu.

Đó cũng là bệnh chung của tất cả mọi người, Nam tước cũng không phải là ngoại lệ. Lúc này, lão nhìn tên cấp dưới khúm núm thật sự là khó chịu.

Nam Tước liền phát tay:

- Được rồi! Người cứ để đó cho ta. Có chuyện gì ta sẽ cho người gọi người.

- Vâng! Vâng! Thưa Nam Tước. Tôi xin đi trước. - Giống như được ân xá, viên quan tư pháp Duy Luân vội vàng thi lễ rồi nịnh nọt thêm mấy câu sau đó đi ra.

Cho đến khi lui ra khỏi thư phòng của lĩnh chủ, viên quan tư pháp mới thở phào một tiếng.

Thực ra những tay chân trong lĩnh địa của Nam tước ít nhiều đều có một chút quan hệ thân thích. Nếu không phải là cùng một nhà thì cũng là con cháu gần xa.

Dòng họ của quan tư pháp là một nhánh xa của dòng họ Nam tước. Xa tới mức nếu như y không tới lĩnh địa của Nam tước để làm việc thì ngài cũng không biết có một nhánh như vậy.

Nhưng cho dù thế nào thì y cũng là một phần tử trong một nhánh của gia tộc quý tộc. Quan tư pháp vừa ra khỏi thư phòng của Nam tước liền sửa lại quần áo, nét mặt trở nên lạnh lùng.

Cái nét mặt đó đại diện cho thân phận của họ.

Sau khi làm cho bề ngoài trở nên hoàn mỹ nhất, quan tư pháp mới đi ra ngoài.

- A! Đây chẳng phải là quan tư pháp hay sao? - Một âm thanh đột nhiên vang lên.

- Vâng thưa quan thuế vụ. Ngài cũng đã tới? - Ngẩng đầu lên, thấy quan thuế vụ đang đi vào, quan tư pháp Duy Luân cũng nở nụ cười nhưng bên trong thì không mà mở miệng bắt chuyện.

- Đúng vậy! Cũng là mang sổ sách hàng tháng tới cho Nam tước xem. Ngài vừa mới từ trong đi ra? - Quan thuế vụ Ba Tật Ti mỉm cười hỏi.

- Đúng vậy! Ngài muốn gặp Ngài Nam tước, tôi không dám cản trở công việc của ngài. Ngài mau vào đi, ta còn đi có việc. Xin đi trước. - Quan tư pháp cũng mỉm cười sau đó đi qua quan thuế vụ.

- Cái đồ chỉ biết nịnh nọt. - Quan thuế vụ quay đầu nhìn quan tư pháp mà lầm bầm sau đó đi nhanh vào trong.

Cùng lúc đó, quan tư pháp cũng quay đầu lại liếc nhìn đối phương. Sự khó chịu vì con tức của ngài Nam tước đã biến mất thay vào đó là niềm vui khi thấy người khác gặp họa.

- Cho người ném thử con giận của ngài Nam tước.

Sự tình giữa hai người mặc dù nhìn thì quan hệ rất tốt nhưng bên trong lại âm thầm đấu tranh với nhau.

Giữa quan thuế vụ và quan tư pháp mặc dù đều là chi nhánh xa của ngài Nam tước nhưng do một số sung đột lợi ích nên cả hai người không được hòa hợp với nhau.

Mặc dù cả hai không muốn tranh cãi nhưng nếu nhìn thấy đối phương bị nạn là đều cảm thấy thích.

Nói tới quan thuế vụ, mặc dù cảm thấy quan tư pháp có gì đó nhưng hôm nay gã tới đây có mục đích nên không thể về được.

Trước khi bước vào phòng của Nam tước, phải chờ người thông báo, rồi mới cẩn thận đi vào.

- Ngài Nam tước...

- A! Ba Tật Ti! Người cũng đưa sổ sách tới đây? - Nam tước đại nhân hỏi với giọng thân thiện.

Cũng chẳng trách ngài như vậy. Cứ mỗi tháng đều phải xem sổ sách nhưng những con số vẫn giữ nguyên. Như thế thì người nào phải coi vài năm cũng cảm thấy khó chịu.

Có điều lần này y mở sổ sách ra, nhìn mấy con số trước mặt lại cảm thấy bất ngờ.

- Tháng này tăng trưởng nhiều như vậy hay sao? - Nam tước tưởng mình nhìn nhầm, nhìn lại lần nữa thì thấy là đúng. Y hoài nghi nhìn quan thuế vụ trước mặt mình một cách khó hiểu.

Quan thuế vụ vội vàng giải thích:

- Thưa Nam tước! Sở dĩ thu nhập thuế của tháng này có tăng lên là do năm nay trên trấn số lượng người mạo hiểm tăng lên nên tiêu phí rất nhiều. Hơn nữa, trên trấn còn mở hai cửa hàng được phẩm.

Nam tước suy nghĩ thì thấy đúng là như vậy. Y ngạc nhiên nhìn chỗ sổ sách rồi hỏi:

- Cửa hàng được phẩm mà kiếm được nhiều tiền hay sao?

- Đúng vậy! Ta xem con số cũng cảm thấy giật mình. - Quan thuế vụ gật đầu, nở nụ cười lạnh:

- Nhưng chủ yếu là do cửa hàng của La Mông kiếm tiền. Thiên phú của thằng nhóc này cùng với thái độ sống khiến cho ngay cả tiểu thư Ngã Lỵ Ny cũng khen ngợi hẳn.

Nam tước nghe nhắc đến con gái, lập tức cảm thấy hứng thú:

- Phải không? Một thằng nhóc mới bước vào Đức Lỗ Y mà có thể được nó khen hay sao?

- Thừa Nam tước! Ngài không biết rằng mặc dù còn trẻ nhưng La Mông là một thiếu niên đầy hứa hẹn, lớn lên có thể nói là anh tuấn lại còn có thiên phú, chịu khó. Nên rất nhiều cô gái trên trấn đều thích hẳn. - Quan thuế vụ cười nói.

Vừa nghe thấy vậy, Ngài nam tước liền nhíu mày.

Quan thuế vụ đứng bên thấy vậy liền nở nụ cười đắc ý.

Đúng là mục đích lần này tới đây của y nhằm để nói điều này.

Y và La Mông lúc đầu chỉ có mâu thuẫn nhỏ. Nhưng mâu thuẫn đó càng lúc càng lớn, hiện giờ tới mức không thể điều hòa được. Mất thấy tên thiếu niên đó trưởng thành càng lúc càng nhanh, quan thuế vụ rốt cuộc không kiên nhẫn được nữa.

Vốn lúc Kiệt Pháp mở cửa hàng, y còn ôm hy vọng cửa hàng của La Mông có thể bị đánh gục. Tuy nhiên cửa hàng của al

Lại còn sinh lợi nhuận nhiều hơn.

Kiệt Pháp từ trước tới nay là người lạnh nhạt, muốn y xuống tay là chuyện không dễ dàng. Dù sao thì cả hai cũng là Đức Lỗ Y, nên vẫn có một chút tình cảm

Vì vậy mà ngài Nam tước trở thành mục tiêu của quan thuế vụ.

Thực ra đối với chuyện nhị tiểu thư, y cũng không nghĩ là mình hãm hại La Mông. Dù sao, thì nhị tiểu thư đúng là có tình cảm tốt đối với hẳn, đây là điều mà tất cả mọi người cùng biết, chỉ có chuyện tình yêu là không ai chắc thôi.

Nhưng quan thuế vụ hay giao tiếp với ngài Nam tước nên biết rõ phải nói thế nào mới là quan trọng.

Vì vậy mà y dùng một cái giọng lơ đãng gây cho Nam tước một cảm giác rằng tiểu thư Ngã Lỵ Ny cũng thích La Mông. Đây là hiệu quả mà y muốn có.

Vì vậy mà y vừa mới nói cái câu kia, mặc dù không nói thẳng ra là tiểu thư Ngã Lỵ Ny cũng thích La Mông nhưng trước đó, y nói rằng tiểu thư Ngã Lỵ Ny khen ngợi hẳn, sau đó lại nói trong trấn có nhiều thiếu nữ cũng thích La Mông. Cứ như vậy sẽ khiến cho ngài Nam tước hiểu nhầm.

Mà sự hiểu nhầm đó, có thể dồn La Mông vào chỗ chết, làm cho hẳn từ thiên đường rơi xuống địa ngục.

Quả nhiên, Nam tước vừa mới nhìn đồng hồ sách cảm thấy vui vẻ thì bây giờ lại nhíu mày, mặt sầm xuống, nhìn đồng hồ sách một lúc lâu mà không nói gì.

Mãi cho tới khi quan thuế vụ cảm thấy hơi mỏi chân, ngài Nam tước mới phát tay đề y đi ra.

Tuy nhiên do đã đạt được mục đích nên quan thuế vụ rất mãn nguyện. Y thì lễ rồi lui ra ngoài. Cho tới khi trong gian phòng chỉ còn lại có một mình, ngài Nam tước mới thực sự bùng nổ.

- Khốn kiếp!- Quyền sách dày bị y ném mạnh xuống đất, sau đó ngồi trên ghế liên tục lẩm bẩm hai chữ "La Mông!"

Một lúc lâu sau, y mới hạ được cơn tức trong lòng sau đó lấy một cái thiệp mời trong ngăn kéo ra.

Đây là thiệp mời của tử tước Lô Tây Đức đưa cho y. Về mặt tước vị, đối phương là Tử tước cao hơn y, hơn nữa lại có lãnh địa rộng tới hai trăm năm mươi cây số vuông, gấp hai lần lãnh địa của Nam tước. Hơn nữa, lãnh địa đó tương đối giàu có. Luận về mức độ kinh tế thì Nam tước còn kém cả chục lần.

Có điều, xét về mặt tuổi tác thì ngài Tử Tước hoàn toàn đủ làm con cháu của y.

Ngài tử tước là một quý tộc thanh niên đầy tương lai. Sở dĩ y mời một vị Nam tước từ một cái vùng đất xa xôi, hoang vắng để dự tiệc cũng là vì gã có một đứa con gái xinh xắn, thông minh.

Nhị tiểu thư Ngã Lỵ Ny hiện giờ là mục sư cấp hai. Với tuổi của nàng có thể nói là rất giỏi. Dù sao thì khi tới cấp năm là có thể chủ trì một cái thần điện cỡ trung ở trong thành.

Chưa nói nàng còn trẻ như thế, tương lai rộng lớn. Quan trọng hơn lại còn có nhan sắc. Từ trong một lần hội tụ của giáo hội, ngẫu nhiên gặp nàng, Lô Đức Tây đã bắt đầu liên tiếp tỏ lòng thiện chí tới ngài Nam tước.

Ban đầu điều này làm cho Nam tước khó xử nhưng sau một thời gian, một suy nghĩ can đảm lại xuất hiện trong đầu Nam tước.

Nếu con gái đã như vậy thì tự nhiên phải có một người thanh niên quý tộc có tương lai rộng mở mới tương xứng với nàng. Vì vậy mà ngài Nam tước không thể chấp nhận việc con gái để ý tới một tên Đức Lỗ Y.

Cho dù thiên phú của La Mông rất tốt nhưng thiên phú có thể vận ra ăn được không? Thế giới này người có thiên phú đâu phải ít? Nhưng cuối cùng có mấy người có thể trở thành cường giả? Hơn nữa, cho dù là trở thành cường giả thì với bao nhiêu cường giả trong thế giới này có vị trí thế nào?

Căn cứ vào những gì điều tra được thì Tử Tước Lô Đức Tây không chỉ có một gia tộc mạnh mà gia tộc của y cũng có một quan hệ chặt chẽ với giáo hội của nữ thần Đất.

Đây cũng không phải là một Tử tước bình thường mà là một hậu duệ của nữ thần nông nghiệp. Đối với một vị mục sư mà nói thì có thể có được quan hệ với giáo hội đúng là một chuyện có lợi cho tương lai.

Huống chi, phạm vi thế lực của giáo hội ở thế giới này không chỉ giới hạn ở nhân viên thần chức. Có lẽ một số giáo hội vừa và nhỏ còn chưa đủ mạnh, nhưng ở các quốc gia thì đối mặt với một giáo hội mạnh, bọn họ cũng phải cúi đầu.

Vì vậy mà lão muốn cho con gái của mình ố gắng hết khả năng, sau đó để cho nó và vị quý tộc kia kết hôn. Từ đó có mối quan hệ sâu với giáo hội... Không ngờ lại xảy ra chuyện này.

- La Mông!

Thực ra trước đây, Nam tước vẫn rất thích người thanh niên này. Tuy nhiên bây giờ bước lên phòng mà nét mặt của lão trở nên xanh mét.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Loại Thuốc Mới. (Thượng)

Bầu không khí buổi sáng hết sức trong lành. Đặc biệt, sau một cơn mưa lớn, chỉ cần mở cửa phòng ra là có thể cảm thấy đầu óc tỉnh táo.

Có điều, khiến cho người ta cảm thấy buồn chán đó là mưa gió lại nổi lên. Mặc dù mưa gió không to nhưng những hạt mưa đập vào mặt cũng vẫn khiến người ta cảm thấy đau.

Những hạt mưa đầy trời kèm theo gió chẳng khác nào một thanh dao nhỏ.

Vì vậy mà hôm nay những người đi trên đường của trấn Lý Tap đều vội vàng. Bất cứ ai cũng đều nhanh nhanh chóng chóng dùng hết sức để làm xong việc rồi trở về. Ai cũng không muốn dưới thời tiết này mà phải ở ngoài.

La Mông nhìn ra ngoài với vẻ đăm chiêu.

Trong tình hình này, cho dù là ma thú lợi hại và Hùng địa tinh cũng đều ẩn nấp không đi kiếm ăn. Mà đám mạo hiểm nhận nhiệm vụ bắt giết chúng cũng không đi, vì có chạy vào rừng cũng chỉ mất công.

Tuy nhiên lúc này vẫn có vài kẻ mạo hiểm không biết tại sao vẫn tiếp tục đi ra trấn. Những kẻ đó đều che kín người, đi với tốc độ rất nhanh.

La Mông nhìn vào rừng Kinh Cức mà cảm thấy khó hiểu. Không biết ở đó có gì mà hấp dẫn người khác đến vậy?

Tất nhiên, phần lớn kẻ mạo hiểm vẫn ở trên trấn. Hôm nay, bọn họ đều tập trung tới nhà trọ Mặc Đặc để uống rượu, nghỉ ngơi.

Hôm nay, không khí ở nhà trọ Mặc Đặc rất náo nhiệt.

Ngay cả La Mông cũng không đi vào rừng để luyện tập võ kỹ, hẩn trốn trong phòng ngăn người ra mà nhìn.

Lúc này, trên cái bàn gỗ trước mặt cậu, một quyển sổ đang được mở có mấy hàng chữ thừa thớt cho thấy lợi nhuận ở cửa hàng lúc này giảm đến mức nào.

Đây là bản ghi chép thu chi của cửa hàng trong mấy ngày gần đây. Điều khiến La Mông có chút buồn bực đó là mặc dù những người mạo hiểm bị

thương rất nhiều nhưng được phẩm trong cửa hàng của hắn bán vẫn còn ít.

Nghe ý của Ni Khắc thì tất cả lý do đều vì cửa hàng thuốc ở đối diện.

Sau khi cửa hàng được phẩm đổi diện bắt đầu vào kinh doanh không ngờ lại khiến cho giá cả được phẩm giảm đi rất nhiều. Thậm chí cửa hàng của Kiệt Pháp so với cửa La Mông còn lợi hơn.

Mặc dù chỉ là một chút nhưng nó lại không phải là chuyện đơn giản. Một lọ thuốc trị thương có giá khoảng mười đồng bạc với thời gian được một tháng.

Sau khi giảm giá thì chỉ còn chín đồng bạc. Nhưng đừng thấy nó chỉ có một đồng bạc mà nó đồng nghĩa với việc tất cả những kẻ mạo hiểm ở đây động tâm. Bất cứ những người mạo hiểm nào cũng phải thường xuyên sử dụng vật phẩm. Nếu trong thời gian dài chắc chắn sẽ không phải là một con số nhỏ.

Mà một đồng bạc cũng có thể ở được nhà trọ của Mặc Đặc trong một ngày. Cho nên ngoại trừ một số ít những kẻ mạo hiểm, những người khác đều tới cửa hàng đổi diện để mua.

- Muốn cạnh tranh giá cả với ta hay sao? - Mặc dù việc cạnh tranh như thế này ở Trái Đất vẫn thường xuyên diễn ra nhưng sắc mặt La Mông vẫn không được tốt lắm.

Cái cửa hàng này có một ý nghĩa lớn đối với La Mông. Đây là cửa hàng đầu tiên của hắn cũng là hy vọng và ước mơ của hắn.

Hắn thực sự muốn mở rộng cái cửa hàng này. Vì vậy cho dù nó không bị người khác phá đổ nhưng hắn cũng phải nhanh chóng nghĩ một cách nào đó để xoay chuyển tình hình trước mắt.

Nhưng nói thì dễ hơn làm.

Chưa nói tới việc hắn chỉ là một Đức Lỗ Y cấp hai so với Đức Lỗ Y cấp năm như Kiệt Pháp có một sự khác biệt về thực lực. Đức Lỗ Y có cấp bậc càng cao thì càng nắm giữ nhiều pháp thuật và kỹ năng, cùng với mức độ phối chế được phẩm và hiểu biết sơ với hắn mạnh hơn rất nhiều.

Kiệt Pháp có thể sử dụng lực lượng để tạo ra hiệu suất cao trong việc chế tạo được phẩm, phí tổn sẽ thấp hơn La Mông một nửa. Hơn nữa, trong quá trình phối chế được phẩm của La Mông cũng có sắc xuất không thể bằng được Đức Lỗ Y Kiệt Pháp.

Cho dù nữ đồ đệ của Kiệt Pháp thì dưới sự chỉ điểm của y, việc phối chế được phẩm cũng không kém La Mông, thậm chí có khả năng còn cao hơn một chút.

Nói cho cùng thì người ta chỉ có luyện tập và làm quen với được tính. Còn hắn thì vừa phải để ý tới việc kinh doanh của cửa hàng lại vừa phải rèn luyện vũ kỹ và học tập kiến thức trong thần điện.

Điều càng thêm đáng sợ đó là, Đức Lỗ Y cấp năm đã có được ôn phòng và phòng thí nghiệm nên hiệu quả phát sinh và lợi ích rất thấp.

Nếu xét về mặt ưu khuyết điểm nếu như La Mông không có được không gian của sùng Thần Nông, về mặt nguyên vật liệu cơ bản là ngay cả tư cách cạnh tranh cũng không có.

Tuy rằng chi phí nguyên vật liệu của hắn thấp, nhưng nếu không bán được thì không có lời.

- Rốt cuộc nên nghĩ ra cách gì để xoay chuyển tình hình đây? - La Mông nhắm mắt lại, suy nghĩ những kiến thức của kiếp trước.

Áp dụng biện pháp như thế nào thì đúng là một vấn đề lớn. Cạnh tranh về mặt giá cả không thể đánh được bằng cách chính diện thì nên cạnh tranh như thế nào?

Nghĩ tới những chuyện đã được chứng kiến ở kiếp trước, La Mông chợt mở mắt mà đưa ra một quyết định.

"Phải giảm vốn xuống!"

Nhưng nếu muốn làm được vậy thì phải tìm được một loại, hay một phương pháp phối chế được phẩm có chi phí thấp. Dùng càng ít được vật mà phối chế được phẩm có hiệu quả càng cao. Cứ như vậy không chỉ lời kéo được khách hàng mà còn tránh được sự cạnh tranh cùng với đối thủ gây tổn thất cho bản thân.

Tuy rằng phương pháp cụ thể trước mắt chưa có nhưng chỉ cần đưa ra được mục tiêu thì trạng thái tinh thần sẽ tốt hơn nhiều.

Sau đó, La Mông mới cảm thấy đói bụng. Hắn bắt đầu đi vỗ bụng mình rồi cầm lấy một miếng điểm tâm mà bỏ vào bụng.

Tay nghề của phu nhân Mặc Đặc đúng là rất cao. Mấy món này là do sáng nay đám Ni Khắc mua cho hắn, hiện giờ vẫn còn rất nóng.

La Mông ăn mấy miếng tinh thần lập tức trở nên tốt hơn.

Đột nhiên có mấy tiếng ồn ào thu hút sự chú ý của hắn.

- Rõ ràng các người bán được phẩm không tốt. Đây có phải là do Đức Lỗ Y điều chế đâu. Ta thấy đúng là gạt người. - Một người đang to tiếng trong

cửa hàng của La Mông.

Giọng nói của hắn lập tức khiến cho mọi người kéo đến xem.

- Có chuyện gì thế?

- Đã xảy ra chuyện gì?

- Ta cũng không biết! Ta cũng vừa mới tới.

Đúng là bản tính con người, trời lạnh như vậy nhưng vẫn có đầy người kéo đến xem.

Trước tầm mắt của mọi người, người thanh niên kia cầm lấy túi thuốc đặt lên mặt quầy trong cửa hàng rồi lớn tiếng nói:

- Các ngươi nói thế nào đây? Huynh đệ của ta hôm qua uống thuốc của các ngươi, bệnh không tốt mà lại xấu đi. Thuốc của các ngươi rõ ràng không phải là thuốc cứu người mà là độc dược.

Nói xong, gã chỉ sang bên cạnh thì thấy ở đó có một người được quấn trong một tấm chăn. Thấy gã kia chỉ về phía mình, người đó còn khẽ ho mấy tiếng, chứng minh bệnh của mình chuyển biến xấu.

Người dân trong trấn lập tức ồ lên.

- Ngươi nói vậy. - Ni Khắc đứng ở cửa điểm quay về phía người chỉ trích, mặt thì đỏ lên mà nói:

- Thuốc trong cửa hàng của chúng ta đều được phối chế một cách tỉ mỉ. Người khác không có chuyện gì tại sao huynh đệ của ngươi lại xảy ra chuyện?

Gã nghĩ đi nghĩ lại thì thấy với thân phận của mình bây giờ là chủ cửa hàng thì phải biết lấy đại cục làm trọng, nên cố gắng kìm chế cơn giận:

- Như vậy đi. Ta mời vị huynh đệ kia đi vào để cho La Mông kiểm tra, đồng thời cũng để cho các vị có mặt ở đây được tận mắt chứng kiến. Nếu thuốc của cửa hàng chúng ta làm cho bệnh xấu đi, thì cửa hàng chúng ta nguyện bồi thường tất cả. Nhưng nếu không đúng thì...

- Cái này... - Người kia lập tức do dự. Vốn y tưởng rằng vợ được một tên thiếu niên dễ bắt nạt nhưng không ngờ lại khó nắn như thế. Y và người kia đều được người khác đưa tiền tới quầy rồi, làm sao có bệnh thật được.

Vì vậy, y liếc mắt về phía đám người thì bất gặp một ánh mắt. Y hiểu ý liền cười to.

- Nếu vào trong cửa hàng các ngươi có phải là nghe theo các ngươi nói gì thì nói hay sao? La Mông là chủ cửa hàng ở đây, ngươi làm sao để ta tin hắn được? Đúng không hả các vị? - Y quay người về phía đám đông mà nói to:

- Cửa hàng này hãm hại người! Bọn họ bán thuốc giả, mọi người đừng có để bị lừa.

Mọi người nghe thấy vậy đều bàn tán xôn xao. Ni Khắc tức tới mức không nói được tiếng nào, thì một người trung niên đột nhiên từ trong đám đông đi ra.

- Có chuyện gì vậy? - Đức Lỗ Y Kiệt Pháp trầm giọng nhìn chuyện khôi hài trước mặt rồi hỏi lạnh lùng.

- Đại nhân! Là thế này... - Người thanh niên kia vừa thấy Kiệt Pháp liền thấp giọng lại. Kiệt Pháp không giống với La Mông. La Mông chỉ là một Đức Lỗ Y cấp hai, một chút bối cảnh cũng không có, còn Kiệt Pháp là Đức Lỗ Y cấp năm.

Bất cứ một nghề nào tới cấp năm cũng đều có được đặc quyền, do thực lực mang tới.

Đem chuyện vừa rồi nói với Kiệt Pháp, người thanh niên đó đặc ý. Vốn cứ tưởng rằng như vậy, vị Đức Lỗ Y đang cạnh tranh với La Mông sẽ dừng về phía mình, không ngờ gã lại nhìn về phía người bệnh.

- Cơ bản y không có bệnh. - Chỉ nhìn thoáng qua, Kiệt Pháp liền đoán ra.

Hoàn toàn khác với thầy thuốc trên Trái Đất, Đức Lỗ Y đối với hơi thở của sự sống có một sự cảm ứng rất mạnh. Chỉ cần cảm ứng là có thể đoán ra được người này có bị bệnh hay không.

Tất nhiên, khả năng phán đoán mạnh hay yếu thì có liên quan tới cấp bậc của Đức Lỗ Y.

Đức Lỗ Y Kiệt Pháp đã nói như vậy thì rõ ràng người kia không bị bệnh. Chưa nói hiện giờ trong con mắt của mọi người, Kiệt Pháp và La Mông có sự cạnh tranh với nhau, nên không thể vì đối phương mà giải nguy.

Cho nên kết quả cuối cùng khiến cho những người kia mặt mày xám xịt.

- Đại sư Kiệt Pháp! Cảm ơn sự giúp đỡ của ngài. - Lúc này, La Mông chạy từ sau viện ra, biết chuyện này liền cảm tạ Kiệt Pháp một cách chân thành.

Kiệt Pháp khẽ hừ một tiếng, cũng không trả lời, quay mặt mà đi.

- Người này thật đúng là... - La Mông chỉ biết cười khỏ.

Khi hắn đang định xoay người đi vào cửa hàng thì một bóng người chọt đập vào mắt khiến cho La Mông cau mày.

- Lại là hắn... - Viên quan thuế vụ đứng trong đám đông mà đi ra xa.

Sự xuất hiện của gã vào lúc này, khiến cho La Mông phải suy nghĩ:

- Ba Tập Tì! Xem ra không thể để người sống được. Phải nhanh chóng giải quyết, bằng không cứ quấy rối làm cho ta gặp rắc rối a...

Nếu như chuyện trước kia chưa giải quyết thì bây giờ, suy nghĩ của La Mông đã trở nên quyết tâm hơn.

Một ngọn lửa u ám xuất hiện trong mắt hắn. Suy nghĩ một chút, La Mông nở nụ cười lạnh.

Để cho người sống thêm mấy ngày.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Loại Thuốc Mới. (Hạ)

Không gian lúc rạng sáng, mọi vật đều vô cùng yên tĩnh.

Lúc này, La Mông không hề có lấy một chút buồn ngủ. Hắn đi một vòng quanh cửa hàng kiểm tra một lần. Sau khi xác định cửa nẻo được đóng kỹ, hắn mới yên tâm về giường rồi nằm xuống.

Tuy rằng La Mông quyết tâm giết Ba Tập Tì nhưng hắn biết nếu bản thân không có đủ thực lực thì làm không xong mà còn bị bắt rồi bị hạ ngục sau đó là cái chết.

Muốn gán tội cho người khác, có đầy lý do. Một khi thực lực chênh lệch quá nhiều, chứng cứ coi như không có. Chẳng khác nào con người vô tình giết chết một con gián. Chỉ cần lính chủ hoài nghi thì còn phải cần tới chứng cứ hay sao?

Cơ bản chẳng cần phải nghĩ nhiều, chỉ cần một chút vui buồn là có thể phán cho La Mông tội chết. Đặc biệt nếu có lý do, đến lúc đó, muốn không chết thì chỉ còn có đường trốn.

Nhưng dưới tay Nam tước, trung đội trưởng là chiến sĩ cấp sáu và một đồng binh lính. Chưa nói tới các quý tộc trong lĩnh địa cũng có thực lực lớn. Bọn họ từ phía sau xuất hiện cho dù hắn có một trăm cái không gian sừng Thần Nông thì cũng chỉ có một con đường chết. "Trốn? Trốn đi đâu để né tránh được đám quý tộc và công hội đuổi giết?"

Vì vậy mà ra tay vào lúc này là ngu không còn gì để nói. Ít nhất phải làm cho bản thân đứng vững hơn một chút. Biện pháp tốt nhất là thông qua cửa hàng thuốc, mở rộng sự ảnh hưởng tới kẻ mạo hiểm rồi thăng cấp.

Tất cả mọi thứ chỉ là tương đối. Nếu làm cho bản thân mạnh lên một chút thì hậu quả giết Ba Tập Tì sẽ không quá nặng.

Không có sự chỉ đạo của Đức Lỗ Y việc thăng cấp chỉ còn biết dựa vào không gian. Gần đây, do bận rộn với việc cửa hàng nên đã lâu La Mông không có thời gian để ý tới không gian. Từ khoảng cách tiến vào trong không gian lần trước đến giờ đã qua một khoảng thời gian khá dài.

Lần này, do phải nghĩ cách giải quyết hai khó khăn nên hắn chuẩn bị kiểm tra không gian. Vì vậy mà nhân lúc này đánh rảnh rồi, tâm thần của La Mông lại chìm vào trong không gian của sừng Thần Nông.

Lúc này, diện tích của không gian sau khi thăng cấp đã tăng lên đến năm mẫu. Ba mươi cái cây trong khoảng thời gian vừa rồi cũng cao hơn một chút.

Mặc dù không gian cũng không cao lên, cũng không có tăng thêm nhiều ích lợi nhưng với mười phần trăm cũng là tốt lắm rồi. Điểm quan trọng nhất là có thể cho sinh vật sống vào trong đó.

Trước kia, không gian mới chỉ có thể chứa được ong mật thì bây giờ có thể chứa được con thỏ nhỏ. Vì để thử nghiệm, hắn đã bắt một con thỏ cho vào đó mà tới lúc này, nó vẫn còn sống tốt, hơn nữa nó cũng không ăn Dược thảo mà chỉ ăn thực vật.

Hơn nữa ở thế giới này không còn lo lắng về việc sản phẩm mới để gieo trồng. Lần trước sau khi thăng cấp, hấn vẫn chứa trong không gian mười loại thực vật mới, muốn nhiều hơn nữa cũng không được. Hiện tại, hấn chỉ cần gieo trồng, tích tụ đủ năng lượng để cho không gian nâng cấp.

Có điều, trong không gian hoàn cảnh sống hoàn mỹ. Nên thực vật qua một thời gian hiện tại đã trưởng thành tản ra một màu xanh biếc.

Lần trước đi vào không gian, hấn đã gieo tất cả những hạt giống ở Trái Đất trước đây. Hiện tại, tất cả chúng đã nảy mầm và đang lay động trong gió.

Trong không gian, quả cầu ánh sáng vẫn lơ lửng trên cao. Có điều do đây là đầu mùa xuân nên ánh sáng của nó yếu hơn so với mùa hè một chút, nhưng nó vẫn thực hiện trách nhiệm của mình, chiếu ánh sáng khắp không gian, giữ hơi ẩm cho vạn vật và làm cho không gian có một nhiệt độ ổn định.

Một cơn gió thổi qua khiến cho mặt nước hơi gợn sóng. Mấy con ong mật bay tới bay lui trên mặt nước. Còn những con bướm thì bay hết từ bông hoa này tới bông hoa khác. Tất cả những con ong và bướm này là do lúc ở Trái Đất, hấn chuẩn bị cho việc thụ phấn.

Giữa đám cây cối, cỏ mọc tươi tốt khiến cho trong không gian tràn ngập hơi thở sinh mệnh.

Có điều vẫn còn có chỗ không hoàn mỹ. Không gian lớn lên, nước lại có phần không đủ. Vấn đề này, lần trước khi hấn tiến vào cũng có nhận ra nhưng do lúc đó còn chưa hiện rõ nên chưa xử lý.

Hiện tại do có kinh nghiệm, nên sau khi phát hiện ra không gian thiếu nước, La Mông nhảy xuống khi giường. Thấy bốn xung quanh vắng lặng, La Mông liền tản bộ ra ngã tư đường.

Những bông tuyết phát phơ rơi từ trên trời xuống rồi biến mất ở xung quanh La Mông. Trong không gian lập tức xuất hiện những bông tuyết, nhưng ngay lập tức do không gian ẩm áp, chúng liền biến thành một cơn mưa bụi.

La Mông chạy một vòng xung quanh trần, khiến cho dòng suối nhỏ trong không gian được đổ đầy nước tới tám phần. Cây cối sau cơn mưa nhanh chóng bóng lên một màu xanh mướt.

Tới lúc này, La Mông mới dừng hấp thu. Con mưa trong không gian cũng biến mất khiến cho hơi lạnh tản đi, không gian lại hồi phục khí hậu mùa xuân.

Nếu đứng trong không gian mà nhìn thì thấy lúc này nó lại đang tỏa ra sức sống mãnh liệt.

Một lần nữa, La Mông để cho tâm thần chìm vào không gian, hưởng thụ làn hơi thở tươi mát, và cảm giác ẩm áp của mùa xuân. Cứ như vậy có một hiện tượng quái dị chợt thu hút sự chú ý của hấn.

Con thỏ kia có thể do lúc trời mưa húc phải một cái gì đó mà bị thương. Nó đang tập tễnh bò về phía một loại thực vật. Mặc dù hấn biết động vật có bản năng tự trị liệu cho mình, nhưng loại thực vật mà nó bò tới lại không phải là thực vật để trị liệu.

La Mông cảm thấy khó hiểu nên theo dõi.

Chỉ thấy con thỏ đó leo lên một loại thực vật bình thường rồi cắn lấy một cái lá, sau đó tiếp tục bò tới một loại thực vật khác.

Nó lại cắn một cái lá rồi nuốt cả hai loại cùng với nhau.

Điều khiến cho La Mông ngạc nhiên đó là sau khi làm xong chuyện đó, con thỏ vừa mới rồi còn đang uể oải, sau khi nghỉ ngơi một chút liền lập tức trở nên hoạt bát.

La Mông ngây người, tròn mắt mà nhìn. Sau khi con thỏ bỏ đi, hấn liền bước tới chỗ hai loại thực vật đó.

Cái lá cây mà con thỏ đã cắn là một loại thực vật giống như cỏ xanh ở Trái Đất gần như chỗ nào cũng có. Lúc trước, La Mông cho chúng vào đây là vì chúng có sức sống mạnh mẽ. Dựa theo những hiểu biết ở thế giới này thì nó không dùng được. Ngoại trừ một chút tác dụng làm tăng thêm màu xanh ra còn không có tác dụng chữa trị, nên từ trước đến nay bị mọi người bỏ qua.

Cùng với nó là một loại thực vật khác cũng hết sức bình thường, chẳng qua nó cũng là một loại thực vật trên Trái Đất có tên là hoa Khiên Ngu.

Không ngờ hai loại thực vật tầm thường ở hai thế giới khác nhau, không có hiệu quả chữa bệnh khi kết hợp với nhau lại sinh ra kỳ tích.

La Mông cảm thấy mừng rỡ. Dù sao thì lúc này thứ mà hấn cần nhất đó là một biện pháp nào đó. Nếu có thể phối chế hai loại thực vật này trở thành dược phẩm thì phí tổn có thể sẽ rất thấp.

Nghĩ đến đây, hấn để cho tâm thần ra khỏi không gian. Tuy nhiên trong tay hấn cũng có cả hai loại thực vật đó.

Trong không khí yên tĩnh, La Mông bắt đầu nghiên cứu hai loại thực vật đó.

Nhưng cho dù hấn có nghiên cứu, tìm hiểu, hay ghép hai loại thực vật đó với nhau thì kết quả cũng khiến cho hấn thất vọng.

- Không hề có một chút hiệu quả của dược phẩm. Tại sao lại thế này? Vừa rồi ta nhìn nhầm rồi hay sao? - La Mông nhìn hai loại thực vật trong tay rồi nhắm mắt, để cho tâm thần chìm vào không gian.

Lần này, hấn đi tìm thẳng con thỏ kia.

Mặc dù mất chút thời gian nhưng do hấn là chủ nhân của không gian nên chỉ cần triệu tập, con thỏ nhỏ liền nhảy nhót tới vị trí của hấn.

Nhìn con thỏ nhỏ, La Mông ôm lấy nó rồi quan sát.

- Ta hiểu rồi. - Hấn cười ha hả rồi lấy một chút thực vật sau đó ra khỏi không gian.

- La Mông lại mãi mê cái gì rồi. - Ni Khắc ngồi dựa lưng vào ghế mà lẩm bẩm.

- La Mông có chuyện gì hay sao? - La Lai Khắc tò mò hỏi. Gã là con của người thợ rèn. Trong cửa hàng cần người giúp việc nên mới mời hấn tới đây với mức lương năm đồng bạc một tháng.

Ni Khắc lắc đầu:

- Ai biết! Thấy hấn đang mê một loại thuốc mới nhưng lại không thấy hấn dùng nguyên liệu, cũng chẳng biết hấn làm cái gì. Đúng rồi, hôm nay có mấy khách?

Nhìn cửa hàng vắng vẻ, Ni Khắc có chút chán nản.

La Lai Khắc cũng buồn bực, nói:

- Chỉ có ba người mua chút dược phẩm hạ sốt.

- Đám người kia đúng là thấy lợi thì bỏ đi. - Nhìn sang cửa hàng đối diện đang đông đúc, Ni Khắc bực tức nói.

- Cũng tại cửa hàng kia bán dược phẩm rất rẻ mà hiệu quả cũng tốt. Chẳng trách mà bọn họ sang hết đó để mua. - La Lai Khắc lắc lắc đầu.

Mặc dù được La Mông giúp đỡ tới đây làm việc nên lương công việc cũng thoải mái hơn nhưng trong lòng La Lai Khắc vẫn cảm thấy áp lực như cũ.

Nguyên nhân rất đơn giản, trước kia hấn có hoàn cảnh giống như La Mông. Nhưng hiện giờ La Mông không chỉ trở thành một Đức Lỗ Y cấp hai mà còn trở thành ông chủ của gã. Cái sự chênh lệch này khiến cho gã cảm thấy nhục nhã.

Con người đúng là một loài động vật kỳ lạ, không muốn thấy người khác tốt hơn mình. Huống chi kẻ đó còn là một người không bằng mình nữa.

Mặc dù La Mông trả lương còn cho gã đọc sách miễn phí trong cửa hàng nhưng hành động đó trong suy nghĩ của La Lai Khắc giống như bố thí cho gã.

Cũng vì vậy mà mặc dù gã làm việc nhưng với La Mông và cửa hàng này có một sự không hòa hợp.

- Nếu như mình có thể nghiên cứu quyền sách kia được sớm thì tốt rồi. - Nghĩ đến đây, La Lai Khắc lắc đầu rồi xoay người đi lau tủ.

Ni Khắc thì vẫn buồn bực mà nhìn ra cửa.

- Ha ha! Quả nhiên là như vậy. - Cùng lúc đó, ở trong một căn phòng phía sau, La Mông đang nhìn một lọ chất lỏng màu lục mà mừng rỡ.

- Hóa ra, thực vật ở Trái Đất và thực vật ở thế giới này khi kết hợp với nhau lại sinh ra hiệu quả kỳ dị như vậy. Ha ha! - La Mông lại một lần nữa tiến vào không gian.

Hóa ra, con thỏ kia không phải ăn hai loại thực vật đó mà trị thương. Đó là do trước đó nó ăn dược thảo có tác dụng trị liệu rồi sau đó làm như vậy để cho hiệu quả của nó tốt hơn mà thôi.

Hiểu ra nguyên nhân, tâm trạng của La Mông rất tốt. Từ trước đến giờ, hấn vẫn lo nghĩ chi phí làm ra dược phẩm của hấn cao hơn so với Kiệt Pháp, nhưng chất lượng lại không tốt bằng.

nếu như điều hấn đoán trở thành sự thật thì chỉ cần kết hợp thực vật ở Trái Đất và thực vật ở thế giới này, chế tạo chúng thành một chất xúc tác giống như ma thuật thì chi phí để hấn chế tạo dược phẩm trong tình trạng như nhau sẽ có hiệu quả cao hơn. Như thế cũng chẳng khác nào làm cho chi phí thấp đi.

Hoặc là nếu giữ nguyên hiệu quả, nhưng giảm một phần năm nguyên vật liệu, mặc dù không được như lúc đầu hấn nghĩ thì hiệu quả của nó cũng làm cho hấn hài lòng.

Mà trải qua thí nghiệm, La Mông kinh ngạc phát hiện ra một loại thực vật ở Trái Đất và thực vật ở đây kết hợp với nhau liền có hiệu quả khác nhau. Thứ hiệu quả đó vừa đủ phù hợp với dược phẩm có tác dụng trị liệu khác nhau.

Nhưng căn cứ vào nhu cầu của kẻ mạo hiểm, La Mông quyết định, trước tiên phối chế loại thuốc chữa thương có hiệu quả thật cao.

Sau khi phối chế chất xúc tác, rồi thử nghiệm, kết quả đạt được làm cho La Mông tương đối hài lòng.

Chỉ cần trong quá trình điều chế dược phẩm, thêm một giọt vào là có thể khiến cho chất lượng thuốc nâng lên một phần năm. tất nhiên có cho nhiều hơn nữa cũng vô ích.

Hiệu quả của thuốc tăng lên một phần năm, đây là một sự tăng lên rất cao. Dù sao thì cũng là một lọ, hiệu quả tăng lên một phần năm thì cũng không cần phải dựa vào số lượng.

Uống dược vật có hiệu quả cao so với việc uống nhiều dược vật là một chuyện hoàn toàn khác nhau. Dù sao giá cả, tác dụng phụ, sức chịu đựng của cơ thể, chưa nói với việc thuốc có tên tuổi và thuốc bình thường.

Mặc dù Kiệt Pháp tự mình điều chế dược phẩm thì cũng chỉ mạnh hơn hẳn một chút mà thôi. Dù sao, dược phẩm chi cần phối chế là được, chỉ có điều y có tài lực mạnh và kinh nghiệm nhiều hơn.

La Mông quyết định tăng lượng dược phẩm để mời chào khách hàng. Hắn giờ cả bình chất lỏng màu xanh lục mà nở nụ cười thật tươi.

- Lần này phải nhờ vào ngươi. - La thì thảo nói.

Hai lần trước, hắn và Kiệt Pháp âm thầm giao phong nhưng đều rơi vào thế yếu. Lần này, nhất định hắn phải dành lấy chiến thắng, làm cho cửa hàng sinh lợi nhuận, càng có được sự ảnh hưởng đối với kẻ mạo hiểm. Điều này đối với hắn có một ý nghĩa quan trọng. Có hay không có thứ này chính là cái giới hạn sống hay chết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 47: Danh Tiếng Nâng Cao (Thượng)

Thoáng cái đã tới tháng hai. Ngày hôm nay, mặt trời lên cao chiếu rọi khắp nơi.

Cái rét bao ngày cuối cùng cũng đã từ khỏi trần Lý Tật. Vàng thái dương lại một lần nữa tỏa ra hơi ấm, chiếu khắp mặt đất.

Những nơi mà từng bị tuyết bao phủ bây giờ đã trở thành thiên đường.

Tuyết trên mặt đất đã tan hết.

Theo tuyết tan, mọi người cũng từ trong nhà đi ra, kêu gọi bạn bè hoặc là cố gắng làm việc.

Kẻ mạo hiểm cũng bắt đầu tập hợp đi vào trong rừng. Trần Lý Tật lại trở nên náo nhiệt. Nếu có người để ý thì thấy hôm nay ở cửa hàng của La Mông có một cái bảng thông báo.

Trên tấm bảng thông báo có viết mấy chữ. Người biết chữ nhìn thấy có người thì lắc đầu, có người thì đi tới cửa hàng của La Mông.

những người không biết chữ hỏi mới biết thì ra là cửa hàng của La Mông thông báo có một loại thuốc mới.

Dựa theo bảng thông báo thì giá cả loại thuốc này so với loại thuốc chữa thương trước kia không thay đổi nhưng có hiệu quả cao hơn nhiều.

Mặc dù nhiều người dân trên trần sau khi xem xong chỉ lắc đầu rồi bỏ đi.

Nhưng những người mạo hiểm phần lớn đều cảm thấy hứng thú đối với loại thuốc mới. Trong tình hình hiện nay, rất nhiều loại dược phẩm trị liệu đã bị giảm bớt.

Vì vậy mà một loại dược phẩm rẻ tiền và có hiệu quả đối với kẻ mạo hiểm là một thứ rất quan trọng.

Vì vậy mà khi La Mông dán thông báo kia, chưa tới mười phút đã có kẻ mạo hiểm tò mò vào cửa hàng để hỏi.

Có điều, do cấp bậc Đức Lỗ Y của La Mông vẫn còn thấp nên người hỏi thì nhiều mà người mua gần như không có. La Mông cũng không nói nhiều, lấy hai mươi bình thuốc đã pha chế sẵn rồi cho kẻ mạo hiểm đang do dự dùng miễn phí một nửa.

- Lọ thuốc này miễn phí? - Kẻ mạo hiểm tò mò cầm lấy cái bình nhỏ mà hỏi.

La Mông mỉm cười, nói:

- Tất nhiên.

Ngay lập tức, kẻ mạo hiểm cũng chẳng do dự, cười ha hả cho nó vào trong người. Mặc dù y còn chưa biết hiệu quả của dược phẩm nhưng nếu miễn phí thì ai mà chẳng thích?

Có người thứ nhất thì có người thứ hai. Vốn đám mạo hiểm chỉ định tới để xem, đều nhận được dược phẩm miễn phí.

Rất nhanh, một số kẻ mạo hiểm định tới cửa hàng của Kiệt Pháp cũng bị thu hút tới đó.

- Lão sư! Ngài xem bọn họ. - Một thiếu nữ mặc trang phục hoa lệ đang dậm chân, hỗn độn trong cửa hàng của Kiệt Pháp với vẻ mặt tức giận.

Ngồi đối diện với nàng là Kiệt Pháp. Hôm nay y tới đây để xem tình hình cửa hàng. Thấy ái đồ tức giận như vậy, y cũng chỉ cảm thấy bất đắc dĩ.

- Chỉ là một thứ thuốc mới mà thôi, không có gì đâu. - Y mỉm cười an ủi.

- Nhưng... - Thiếu nữ mắt húng, cong miệng nói:

- Hôm qua con điều chế thuốc tới khuya, hôm nay lại không có người tới mua, làm sao không giận?

Nhìn ái đồ đang tức giận, Kiệt Pháp chỉ biết lắc đầu. Đồng thời, y cũng nhìn sang cửa hàng đối diện.

- Dược phẩm nâng cao khả năng khả năng của thuốc? - Kiệt Pháp lắc đầu rồi nở nụ cười.

Đối với cơ sở điều chế dược phẩm chính là một trong những thứ phải học của Đức Lão Y. Mỗi một vị Đức Lão Y đều phải qua học tập để điều chế dược phẩm. Có điều với Đức Lão Y cấp cao thì ảnh hưởng tới việc phối chế dược phẩm càng lớn, phí tổn càng thấp mà dược phẩm có thể đạt tới hiệu quả rất tốt.

Có điều, dược phẩm chung quy cũng chỉ là để Đức Lão Y rèn luyện với dược tính của thực vật trong tự nhiên mà thôi, để xem có thể chế thuốc hay là để mưu sinh cũng không phải là chuyện chính.

Một Đức Lão Y thực sự đó là giữ gìn tự nhiên. Không có một Đức Lão Y nào chấp nhận điều chế dược phẩm trong một thời gian dài. Đó là trách nhiệm của mục sư và dược sư.

Xét về mặt tổng thể, đó là lý do tại sao mặc dù Đức Lão Y cũng có thuật trị liệu và dược thảo nhưng mức độ lại thấp hơn mục sư. Cho dù như vậy thì với bao nhiêu năm qua, bọn họ cũng đã nghiên cứu được một lượng tri thức về dược phẩm vô cùng sâu, đủ cho họ ứng dụng và luyện tập.

Vì vậy, đối với hành động lần này của La Mông, cảm giác đầu tiên của Kiệt Pháp là khinh thường. Cảm giác tiếp theo là hoang đường. Vốn y còn cảm thấy La Mông có thể dựa vào bản thân không có sự chỉ dẫn mà đạt được tới cấp hai có thể coi như có thiên phú.

Nhưng qua chuyện này, suy nghĩ của y về La Mông chỉ là một kẻ mong kiếm lợi lại càng thêm sâu.

Chưa nói với một Đức Lão Y có hay không tập trung cho việc nghiên cứu chế tạo loại thuốc mới. Cho dù một người thực sự thích thú với việc này, nhưng sau khi nghiên cứu phát triển cũng phải tới một Đức Lão Y trung, cao cấp.

La Mông chỉ là một Đức Lão Y cấp hai đã vọng tưởng điều chế được dược phẩm mới, cho dù là có chút cải tiến thì cũng chẳng khác nào làm trò đùa trước nhiều vị tiền bối.

Đây đúng là không biết tự lượng sức mình. Là người từng dạy La Mông, Kiệt Pháp biết rõ, mặc dù hiện giờ lực lượng của La Mông đã đạt tới cấp hai nhưng điểm yếu của hắn là thiếu sự chỉ dạy. Trên thực tế, tri thức của La Mông đối với Đức Lão Y còn thiếu rất nhiều.

Về phần hiểu biết với dược phẩm cũng chỉ đơn giản ở mức độ điều chế.

Mặc dù hiện giờ ái đồ Y Vi Đặc của lão chỉ là một Đức Lão Y cấp một nhưng xét về mặt tri thức điều chế dược phẩm so với La Mông lại mạnh hơn rất nhiều.

Đó cũng là nguyên nhân làm cho việc buôn bán của cửa hàng La Mông kém đi. Tri thức yếu kém cũng tương đương với thực lực yếu kém.

Vậy mà một tên Đức Lão Y nửa mùa lại có thể phối chế được một loại thuốc có hiệu quả vượt qua tiền nhân, điều này khiến cho Kiệt Pháp cảm thấy buồn cười.

Mà cùng lúc đó, trong gian phòng ở thần điện, vị mục sư thanh niên cũng đang lăm bằm những lời giống với suy nghĩ của Kiệt Pháp.

- Dược phẩm có hiệu quả thuốc tăng cao. - Cũng là một giọng điệu khinh thường. Tuy nhiên trong đó còn ẩn chứa một chút ác ý. Y cầm một phong thư đốt cháy rồi nở nụ cười lạnh.

Nguyên nhân rất đơn giản đó là bởi y từng chứng kiến La Mông trưởng thành từ học đồ tới Đức Lão Y cấp hai nên y cũng không tin hắn có thể chế tạo

được được phẩm tăng hiệu quả của thuốc.

- Chỉ cần được phẩm của hần không có hiệu quả như sự quảng cáo thì tốt rồi. - Gã mục sư thanh niên cười lạnh rồi cầm lấy bút mà viết một phong thư.

Sau khi cột phong thư vào chân của con bò câu đưa tin, nhìn nó bay đi, nụ cười trên khuôn mặt y càng thêm tươi.

- Ba Tạt Ti! Tất cả phải nhờ bản lĩnh của quan thuế vụ như ngươi rồi.

Mấy phút đồng hồ sau, ở một chỗ khác trong trấn, một con bò câu đưa tin hạ xuống bệ cửa sổ của quan thuế vụ.

Gỡ phong thư trên chân con bò câu, quan thuế vụ nhìn qua rồi tươi cười.

- Nhân cơ hội này gán cho La Mông một cái tội? Ý kiến hay. - Sau khi hủy phong thư đó, quan thuế vụ lẩm bẩm nói một mình.

- Tội lừa gạt mọi người? Cái tội này đúng là thích hợp với La Mông. - Quan thuế vụ chấp tay sau đít, nở nụ cười lạnh giống hệt tên mục sư.

Mà ở trong trấn nhỏ, ngoại trừ một số kẻ mạo hiểm có được được phẩm miễn phí của La Mông liền trở về. Đối với loại thuốc mới của La Mông, người dân trong trấn vẫn giữ một thái độ bàng quan.

Dù sao, trong suy nghĩ của họ, thì La Mông cũng chỉ là một Đức Lỗ Y cấp hai không thể sánh với Đức Lỗ Y cấp năm như Kiệt Pháp.

Ngay cả một Đức Lỗ Y cấp năm còn không làm được việc đó thì La Mông có thể sao? Huống chi, được phẩm có tác dụng trị thương đối với họ không có nhiều giá trị.

- La Mông! Vẫn không có người tới. Ngươi nói xem có phải được phẩm của chúng ta không tốt không?

Đã đến tháng hai, thời tiết từ từ chuyển sáng ấm áp vào ngày cuối cùng của tháng một, cửa hàng được phẩm của La Mông đã phát ra loại thuốc mới. Nhưng người mua vẫn không có. Chỉ có mỗi lúc đầu, chuẩn bị hai mươi lọ miễn phí là được tiêu thụ.

Hơn nữa, yêu cầu của chúng chủ yếu nhằm vào kẻ mạo hiểm. Nhưng từ sau khi họ mang loại thuốc đó về cũng không thấy có tin tức.

Cửa hàng của La Mông vẫn ít người như trước. Chẳng qua, tình hình này vẫn nằm trong sự dự đoán của La Mông.

Bởi vì tháng một là tháng mà ma thú ít xuất hiện nhất. Cho nên mặc dù có một số kẻ mạo hiểm đi vào rừng rậm nhưng cơ hội gặp được ma thú quá ít. Mà người bị ma thú làm cho bị thương thì lại càng hiếm.

Nếu không có người bị thương thì tất nhiên là không ai dùng được phẩm của hần. Vì vậy mà thực tế lúc này cũng hoàn toàn bình thường. Chẳng qua, hần biết điều đó không phải là thực tế.

Mặc dù lúc đầu, Ni Khắc rất tin vào loại thuốc mới của La Mông. Nhưng ngày ngày trôi qua, thân là chủ cửa hàng, Ni Khắc càng trở nên thấp thòm. Vì vậy mà nhân lúc không có ai, gã mới hỏi câu đó.

La Mông buồn cười, nhìn hần nói:

- Có chuyện gì thế? Được phẩm do ta điều chế mà ngươi không yên tâm?

- Cũng không phải. Chỉ là... - Ni Khắc cảm thấy nhức đầu, hơi xin lỗi:

- Đã qua nửa tháng mà vẫn không có người tới hỏi nên ta thực sự không yên tâm.

- Đúng là. - La Mông thấy đối phương như vậy chỉ biết lắc đầu:

- Đừng có nóng. Rồi sẽ có người tới mua.

Thấy đối phương không qua tin tưởng, hần vỗ vai Ni Khắc rồi nói:

- Ni Khắc! Ngươi cứ chờ đi. Ta chưa bao giờ lừa ngươi. Hãy tin ta.

- Ừm! Ta tin ngươi. - Dưới sự cam đoan của La Mông, cuối cùng lòng tin của Ni Khắc lại tăng lên.

- Vậy mới đúng. - La Mông cười, ánh mắt nhìn những người đứng xem ở ngoài mà trong lòng có chút buồn bực.

Ngay cả Ni Khắc cũng không quá tin vào loại thuốc mới. Có lẽ, những người khác cũng vậy. Nhưng hai mươi bình thuốc phát ra miễn phí, có lẽ bây giờ đã có người dùng.

Do thời tiết trở nên ấm áp nên hành động của kẻ mạo hiểm cũng trở nên thường xuyên.

Nói vậy thì được phẩm tăng hiệu quả thuốc của hần cũng đã phát huy tác dụng. Tại sao vẫn chưa có người? Chẳng lẽ loại thuốc mới của hần sử dụng

trên con người lại không có hiệu quả?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 48: Danh Tiếng Lên Cao (Hạ)

Trong lúc hần đang suy nghĩ thì ở ngoài cửa có mấy người đi vào. Một người trong số đó lên tiếng nói oang oang:

- La Mông! Loại thuốc mới của cửa hàng dùng rất tốt. Có còn hay không? Ta cần mười lọ.

Người lên tiếng đúng là kẻ mạo hiểm lấy lọ thuốc miễn phí đầu tiên. Y nói xong liền bước tới trước mặt La Mông sau đó, kéo tay áo lên để lộ một vết sẹo.

- Thuốc này dùng rất tốt. So với loại thuốc trước kia của ngươi thì hiệu quả tốt hơn nhiều. Chỉ một chút mà vết thương của ta đã nhanh chóng khép miệng.

- Thật vậy chăng? Thế thì tốt quá. - La Mông mỉm cười nói.

Dường như tất cả cùng hẹn ước với nhau, cùng trong một ngày, gần như toàn bộ số người nhận được phẩm đều quay lại để mua. Mà nhưng người chưa sử dụng, qua sự giới thiệu của bạn cũng nhanh chóng biết tới hiệu quả tốt của loại thuốc mới.

- Quả nhiên là dùng tốt hơn so với loại được phẩm kia. - Đám mạo hiểm sau khi dùng xong đều nói như vậy. Trong khoảng thời gian ngắn, những người mạo hiểm đều tới để mua loại thuốc này.

Cửa hàng được phẩm của La Mông vắng vẻ đã lâu, sau khi loại thuốc mới được hoan nghênh một lần nữa tỏa ra sức sống.

Loại thuốc mới của La Mông được phần đông kẻ mạo hiểm hoan nghênh. Trong tháng này, thứ thuốc mới đó của La Mông liên tục được bán ra, khiến cho tiền bạc thu vào ồ ồ.

Tiền bạc liên tục chảy vào khiến cho nó chất đống trong không gian của hần cũng, khiến cho mỗi lần hần vào quan sát đều phải ngắm nhìn một lúc.

Chẳng qua, hần cũng không có bị tiền bạc làm cho hoa mắt mà vẫn thực hiện suy nghĩ lúc trước.

Lúc cửa hàng không mở, hần cũng nghĩ tới vấn đề phân phối lợi nhuận. Theo suy nghĩ của hần thì lợi nhuận về được phẩm mỗi tháng sẽ chia hai phần cho Ni Khắc, hai phần cho Pháp Phí, số còn lại sẽ là của hần.

Dù sao, Ni Khắc là chủ cửa hàng cũng rất cố gắng, phụ trách tất cả mọi việc nên lấy hai phần lợi nhuận là điều tất nhiên.

Còn Pháp Phí mặc dù số lần tới không nhiều nhưng y với La Mông đã từng trải qua cuộc chiến sinh tử. Lúc này cũng là thời điểm Pháp Phí cần tiền cho nên đưa hai phần cho gã cũng là điều hợp lý.

Còn Ni Khắc lúc đầu nghe thấy mình được hai phần lợi nhuận thì ngoài khiếp sợ ra đó là sự mừng rỡ.

Dù sao ở trong trấn Lý Tập, ngoại trừ quý tộc cũng không có ai giàu có. Một khoản tiền có thể thay đổi vận mệnh của một người, cho nên đôi khi tiền thực sự rất quan trọng.

Ni Khắc cũng không phải là người nói nhiều. Sau khi biết La Mông cho mình hưởng sự đãi ngộ cao như vậy cũng không từ chối, mà chỉ đáp lại bằng sự nhiệt tình hơn gấp trăm lần trong công việc.

Từ sau khi được làm chủ cửa hàng, mỗi tháng y đều có thể mang một chút tiền về nhà. Có thêm được chia hai phần lợi nhuận khiến cho tình cảnh của nhà Ni Khắc lúc này được cải thiện. Phòng ở được sửa chữa và có chút tích góp.

Ni Khắc sử dụng tiền tiêu của mình để mua một số bộ sách dành đọc lúc nhàn nhã. Nói tới đây phải nói thêm một chút là thế giới này hoàn toàn khác với Trái Đất, bất cứ một bộ sách nào cũng đều rất quý.

Tri thức đại diện cho của cải. Một đứa bé nhà nghèo, muốn biết chữ phải trả một cái giá rất cao mà đứa trẻ nhà quý tộc không thể tưởng tượng.

Giá của một quyển sách tương đương với giá của một con dê. Mà một con dê trong mắt của một gia đình nhà nông bình thường đó là số của cải rất lớn.

Không ai ở trong hoàn cảnh nghèo tới mức chạy ăn từng bữa lại bỏ tiền ra mua một bộ sách. Vì vậy mà phần lớn những đứa trẻ nhà nghèo đều không biết chữ. Mặc dù có thể học được một chút từ người khác nhưng cũng rất thiếu.

Còn La Mông thì ở trong công hội đạo tặc thu được ngoài tiền ra còn có một số bộ sách.

Những thứ sách kia đủ loại, loại nào cũng có. Thậm chí ngay cả thư tịch quý như ma pháp cũng có thể thấy mấy quyển ở công hội đạo tặc. Mặc dù nó chỉ là sách nhập môn nhưng người bình thường lại rất khó mua được.

Hơn nữa, gần đây La Mông từ trong buôn bán thu được một khoản tiền cho nên hắn mua một số bộ sách về luật pháp đơn giản, và số liệu tài vụ cho vào trong cửa hàng.

Trong cửa hàng mọi người đều có thể đọc miễn phí những quyển sách đó.

Lúc trước mặt dù Ni Khắc biết một số chữ nên có thể cố gắng đọc được một số sách về pháp luật. Tuy nhiên do kiến thức thiếu nên rất nhiều chuyện gã không hiểu hết.

Đó là lý do mà trước đây mấy lần gã cãi nhau với quan thuế vụ bị thất bại. Thân là chủ cửa hàng, cũng để cho việc kinh doanh của La Mông thuận lợi, Ni Khắc cảm thấy kiến thức của mình còn yếu rất nhiều. Vì vậy mà khi trong cửa hàng có sách, gã bắt đầu học tập giống như hổ đói. Đồng thời do sách tài chính cũng là thứ mà gã còn yếu nên Ni Khắc cũng bỏ rất nhiều tiền để mua.

Do được phân chia chiến lợi phẩm từ công hội đạo tặc cho nên gần đây cuộc sống của Pháp Phí cũng được cải thiện rất nhiều, khiến cho gã có tiền đi học vũ kỹ. Mà do gã luôn ước mơ trở thành một chiến sĩ mãnh mẽ nên cho dù trong mùa đông, cũng không dừng việc luyện tập.

La Mông thường xuyên vào lúc rảnh tới khu đất trống trong rừng cùng luyện tập với gã. Nhưng ngay cả La Mông cũng phải thừa nhận trong việc luyện tập vũ kỹ, Pháp Phí đúng là khác khổ hơn hắn.

Hiện giờ đang là tháng hai, thời tiết ẩm áp, mùa đông sắp qua hẳn và mùa xuân cũng tới.

Nhưng công phu không phụ lòng người, La Mông trải qua thời gian dài rèn luyện nên vũ kỹ được nâng cao. Những số liệu của sùng Thần Nông đã chỉ ra kiếm thuật và bộ pháp của hắn đã đạt tới cấp ba.

Tất nhiên, nếu chỉ riêng kiếm thuật và bộ pháp cấp ba cũng chưa phải là chiến sĩ cấp ba. Nhưng từ trong luyện tập, hắn cũng bắt đầu dần dần sinh ra cảm giác về chiến sĩ.

Nhưng muốn chính thức đạt được thực lực như chiến sĩ còn phải chờ trạng thái ổn định. Còn thành tích luyện tập của Pháp Phí do sự rèn luyện khác khổ nên so với La Mông càng rõ rệt hơn.

Thậm chí La Mông còn có một loại ảo giác rằng, thiếu niên trước kia vẫn không có cơ hội tiếp xúc với vũ kỹ chính thống thì có lẽ vào mùa xuân này có thể trở thành chiến sĩ cấp hai cũng là chuyện có thể.

- La Mông! Ta đột nhiên phát hiện ra ngươi càng ngày càng anh tuấn. Dãi nắng dầm sương như vậy mà ngươi càng lúc càng trắng đúng là khó hiểu. Chẳng lẽ Đức Lỗ Y nào cũng vậy?

Ngày hôm nay, sau lúc luyện tập vũ kỹ, hai người nhảy xuống cái hồ nhỏ trong rừng để tắm rửa. Nhìn thân thể càng ngày càng rắn chắc của đối phương, Pháp Phí có chút ghen tị.

Vốn, thân thể cao, rắn chắc cũng không có gì nhưng ngoại hình nho nhã và khí chất của La Mông càng ngày càng trở nên phóng khoáng khiến cho Pháp Phí không nhịn được.

La Mông cười ha hả:

- Không phải chứ? Chẳng phải ngươi vẫn tự hào dũng mãnh hay sao? Làm sao lại hâm mộ người khác như vậy? - Vừa nói, La Mông vừa đi lên bờ mặc quần áo.

- Chẳng phải là ngay cả tiểu thư Ngã Lỵ Ny cũng vậy hay sao? Nghe nói tiểu thư cũng thích ngươi, đúng là chuyện hâm mộ. Tới khi nào thì có một cô gái cũng thích ta? - Pháp Phí cố làm ra vẻ khoa trương mà cười ha hả.

- Nghe nói? - La Mông hơi nhú mày:

- Nghe ai nói?

lúc này, Pháp Phí cũng lên khỏi hồ, cười hi hi nói:

- Rất nhiều người đều nói. Ta nghe một vị chiến sĩ dạy ta nói. Bọn họ nói rằng do tiểu thư Ngã Lỵ Ny thích ngươi nên tương lai rất có khả năng ngươi sẽ trở thành con rể của lĩnh chủ đại nhân. Hiện giờ, bọn họ đều cố gắng tiếp cận với ta là muốn nhờ lấy được tình cảm với con rể của lĩnh chủ đại nhân.

La Mông nhú mày. Câu chuyện đồn thổi này tại sao tất cả mọi người đều biết?

- Thế nào? Chẳng lẽ ngươi không thích tiểu thư Ngã Ly Ny? - Pháp Phi mặc quần áo tử tế, thấy La Mông vẫn còn ngơ ngác thì cười hì hì mà vỗ vai hắn.

- Bọn họ nói lung tung, ngươi không được tin. - La Mông lăm bắm nói.

- Này! Trời vẫn còn sáng, chúng ta trở về làm gì? - Thấy La Mông xoay người đi ra khỏi rừng, Pháp Phi vội vàng đuổi theo. Trên đường đi cả hai không nói chuyện gì với nhau. Tới đầu trấn, một người dân trấn nhìn thấy La Mông liền nở một nụ cười.

- La Mông! Có người tìm ngươi. Trở về nhanh đi. - Nói xong, người đó cười ha hả, nét mặt có chút khác lạ mà đi.

- Có chuyện gì? - La Mông ngạc nhiên nhìn đôi phương chạy đi mà rào bước nhanh hơn.

Cuối cùng, khi về tới cửa hàng thì hắn thấy một số người dân trong trấn đang tò mò đứng ngoài nhìn vào trong. La Mông lập tức có một dự cảm không hay.

"Cửa hàng được phẩm đã xảy ra chuyện gì?"

Bước nhanh vào trong cửa hàng, hắn thấy có một thiếu nữ đang nói chuyện gì đó với Ni Khắc. Nghe thấy tiếng bước chân, cô gái nhẹ nhàng xoay người lại.

- Tiểu thư Ngã Ly Ny? - Chẳng riêng La Mông mà ngay cả Pháp Phi đi theo sau cũng ngẩn người. Thiếu nữ xinh xắn đứng trước mặt họ đúng là con gái thứ hai của lĩnh chủ đại nhân, tiểu thư Ngã Ly Ny - Mục sư cấp hai.

Nên nhớ rằng, mục sư của nữ thần đất hơn nửa là có nhiệm vụ canh giữ thần điện. Ngã Ly Ny là mục sư cấp hai nên khiến cho người đứng trước mặt có cảm giác yên tĩnh. Trừ khi có chuyện lớn nếu không ít khi tiểu thư Ngã Ly Ny xuất hiện trong trấn.

- La Mông! Để xem ngươi còn chối đến đâu? - Pháp Phi thăm lăm bắm, lườm La Mông một cái rồi nói vài câu với Ngã Ly Ny. Sau đó, hắn kéo Ni Khắc qua chỗ khác.

Ở đây chỉ còn lại La Mông và Ngã Ly Ny đứng đối diện với nhau.

- La Mông! Không thể ngờ được việc buôn bán của ngươi lại tốt như vậy. Thế mà không mời ta tới thăm. - Ngã Ly Ny lên tiếng phá tan sự ngượng ngịu. Nhìn lượng người đông đúc trong cửa hàng, nàng lại nói:

- Thế nào đây? Không mời ta đi xem hay sao?

- Ha ha! - La Mông nở ụ cười ngây ngô, đồng thời trong lòng suy nghĩ nên làm thế nào?

Có điều, La Mông cũng thấy đứng nói chuyện không phù hợp nên hắn mời Ngã Ly Ny tới một gian nhà nhỏ trong cửa hàng được dùng làm phòng đọc.

Bên trong gian phòng có một cái bàn và mấy cái ghế. Hai người ngồi xuống đối diện nhau.

Ngã Ly Ny nhìn xung quanh, rồi lấy tay lật một quyển ma pháp đặt trên bàn mà tò mò hỏi:

- Không ngờ ở đây các ngươi còn có cả sách ma pháp? Ai xem thứ này?

La Mông nhìn thấy vậy cũng tò mò. Nhưng nghĩ lại thì gần đây chỉ có La Lai Khắc tới đây nên hắn mới nói là ư.

Nghe La Mông nói vậy, Ngã Ly Ny lắc đầu nói:

- Nếu không có thiên phú ma pháp thì có xem sách cũng không có nhiều tác dụng. Không ngờ ngươi lại bỏ nhiều tiền mua cả sách nhập môn ma pháp quý như vậy.

La Mông cười ha hả. Những quyển sách này hắn có được một cách miễn phí nên đặt ở đây. Đáng tiếc, là chuyện này không thể nói với Ngã Ly Ny.

Hai người nói chuyện với nhau một lúc, cuối cùng Ngã Ly Ny mới nói mục đích lần này tới đây.

Hóa ra, nàng đúng là tới vì thứ thuốc mới của La Mông. Là một vị mục sư, công việc phối chế dược phẩm nàng cũng muốn học. Mà nàng cũng hứng thú khi nghe thấy thứ dược phẩm mới của La Mông không ngờ lại có hiệu quả tốt hơn so với dược phẩm cũ. Vì vậy mà bị hút tới đây.

La Mông không thể mang bí mật của loại thuốc mới nói cho Ngã Ly Ny nhưng hai người đi vào vấn đề phối chế mà thảo luận.

Không chỉ có kẻ Đức Lỗ Y nửa mùa như La Mông lấy được rất nhiều điều bổ ích. Mà một số kiến thức của hắn cũng khiến cho Ngã Ly Ny mở rộng tầm mắt.

Hai người trò chuyện với nhau thật vui vẻ.

Trong cửa hàng đối diện với cửa hàng của La Mông tràn ngập một bầu không khí khẩn trương.

- Thế nào? Ta không lừa cô chứ? - Quan thuế vụ cười lạnh.

Đối diện với y là một thiếu nữ mười mấy tuổi đang nhìn chăm chăm sang cửa sổ đối diện. Ở đó có một thiếu niên đang tươi cười đưa tiễn Ngã Ly Ny.

- Không ngờ La Mông lại là một tên đê tiện như vậy. - Thiếu nữ không nhìn nữa mà nói với sự hung dữ.

Quan thuế vụ lại châm thêm một mồi lửa:

- Đúng vậy! Một người đơn thuần như tiểu thư Ngã Ly Ny làm sao có thể lường được bộ mặt của hắn. Đáng thương là bây giờ tiểu thư bị lợi dụng mà không biết.

- Ta đã nói rồi. Một Đức Lỗ Y cấp hai như hắn làm sao có thể nghiên cứu được loại thuốc mới. Hóa ra là lừa tiểu thư Ngã Ly Ny. Chuyện này đúng là quá hèn hạ lấy phương pháp điều chế của tiền nhân biến thành quả của mình. Thật hèn hạ.

- Đúng vậy! Với thực lực của đại sư Kiệt Pháp cũng không thể điều chế được dược phẩm mới. Vậy mà La Mông có thể làm được. Cho dù là ai thì cũng nghĩ rằng đại sư Kiệt Pháp không bằng hắn. Nhưng... Tiểu thư Y Vi Ngọa! Thực ra thiên phú của La Mông đúng là rất cao, không có sự dạy dỗ của đại sư Kiệt Pháp mà còn có thể đạt tới Đức Lỗ Y cấp hai nhanh như vậy. Chắc chắn! Đúng là một thiên tài. Tiểu thư Vi Ngọa! Bây giờ tiểu thư mới chỉ là cấp một đúng không? - Quan thuế vụ vừa cười vừa nói.

Vi Ngọa hàm hừ nói:

- Chỉ là một tên lừa gạt thì có gì giỏi?

- Nhưng chỉ có tiểu thư biết, ta biết còn người khác lại không biết. - Quan thuế vụ chắc chắn nói:

- Ta nghĩ trong tương lai, cửa hàng của La Mông chắc chắn sẽ trở thành một cửa hàng thuốc lớn nhất ở trấn Lý Tịch đấy tiểu thư Vi Ngọa.

Nhìn thấy thiếu nữ thờ hồn hèn đi quay sang vo mấy viên thuốc, viên quan thuế vụ nở nụ cười thật tươi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 49: Cuối Cùng Thì Cũng Đã Đến (Thượng)

Đầu tháng ba, tiết xuân đã tràn về.

Cuối cùng thì thảo dược trong không gian của La Mông cũng đến lúc có thể thu hoạch.

Mặc dù ở thế giới bên ngoài, bốn mùa liên tục thay đổi nhưng trong không gian của sừng Thần Nông, vĩnh viễn chỉ có khí hậu ấm áp của mùa xuân.

Tới lúc này, La Mông thu hoạch được càng nhiều dược thảo. Khi mùa đông còn chưa qua hết hẳn, là lúc mà thảo dược trên thị trường khan hiếm. Điều này sẽ mang lại cho hắn một số tiền lớn.

Rời khỏi trấn, đi vào một khoảng đất trống trong rừng rậm không có người. La Mông nằm xuống đồng cỏ khô đã trải trước đó.

Hắn để cho ánh nắng mặt trời ấm áp chiếu lên người. Qua đó, quả cầu ánh sáng trong không gian kia liên tục hấp thu năng lượng.

Tâm thần của La Mông chìm vào trong không gian.

Thực vật trong không gian đều cơ bản tới thời điểm thu hoạch. Cây ăn quả cho trái sai trĩu trĩ, tản ra mùi thơm quyến rũ.

Dòng suối nhỏ cũng đầy những con cá to bơi lội. Còn khu vực trồng thuốc thì mỗi cơn gió thổi qua lại mang theo mùi thơm dịu dịu.

Nhìn tất cả quang cảnh trước mắt, La Mông cảm thấy cao hứng. Hắn quay xung quanh, sờ mó mọi vật mãi mà sự hưng phấn trong lòng cũng không hết.

Trong khoảng đất rộng năm mẫu này, ngoại trừ một số cây ăn quả và thực vật chưa phát hiện tác dụng ở Trái Đất ra thì toàn là thảo dược trên thế giới này.

Trong thế giới ẩm áp của rừng Thần Nông, số dược thảo đó sinh trưởng khỏe mạnh hơn bên ngoài rất nhiều.

Do nhiệt độ và các nhân tố khác ổn định, nên dược thảo trưởng thành ở đây có phẩm chất cao hơn ở bên ngoài.

Còn trong tương lai sắc tới, số dược thảo đáng yêu này sẽ trở thành đồng bạc lấp lánh chảy vào túi hần.

Do hiện tại, La Mông liên tục tích lũy thực lực nên mỗi một khoản tiền đối với hần đều rất quý.

Việc lãng phí tài nguyên không phải là tác phong của La Mông. Vì vậy mà ngoại trừ những nguyên liệu cho cửa hàng, những thứ dược phẩm trưởng thành khác, La Mông quyết định bán ra.

Có điều, bán thế nào cũng là một vấn đề.

La Mông nghĩ mình bán thảo dược ra như vậy rõ ràng sẽ có người tới hỏi chỗ kiếm được chúng. Mà như vậy thì hần không thể trả lời.

Dù sao thì bây giờ cũng là thời điểm giáp hạt, ngoài trừ một số người đặc biệt như Đức Lỗ Y cấp năm Kiệt Pháp có được ôn phòng để gieo trồng thực phẩm ra, ngay cả dược phẩm của thần điện cũng không thể lớn được.

Thần điện mặc dù có được pháp thuật để giữ gìn những chỉ duy trì được trạng thái trước khi héo rũ của chúng. Chứ muốn để cho chúng sinh trưởng trong mùa đông là điều không thể được.

La Mông cũng không có khả năng tạo ra được ôn phòng, lại không có những lý do khác để giải thích cho mọi người nghe. Vì vậy mà La Mông tính toán, phải tìm ra được một biện pháp ôn hòa mới động tới số dược thảo đó.

Sau khi ra khỏi không gian, hần suy tư một lúc rồi quyết định nhờ thương nhân Ba Ân Nhĩ xử lý số dược thảo đó.

Dù sao thì số dược thảo này cơ bản không thể tiêu thụ được ở trấn Lý Tập. Đơn giản để cho Ba Ân Nhĩ đi bán ở một nơi khác tránh được rắc rối mà giá cũng cao hơn.

Nghĩ đến là làm, vừa về tới trấn, La Mông liền trực tiếp tìm tới Ba Ân Nhĩ, mang chuyện mình có được một đồng dược thảo nói cho lão.

Khi nghe nói tới bản thân không mất một chút phí mà còn được hai phần tiền lãi, là một thương nhân, Ba Ân Nhĩ không hề do dự đồng ý.

- La Mông! Người nói số dược thảo của người nhiều thế này hay sao? - Sao khi tới nhận hàng, Ba Ân Nhĩ mới nhìn thoáng qua đã kinh ngạc không nói được lời nào.

Chỉ thấy trong phòng của La Mông từng đồng dược thảo được thu hoạch đặt trên tấm da thú sạch sẽ đang tỏa ra mùi thơm

Nhiều loại như vậy, số lượng lớn như vậy khiến cho Ba Ân Nhĩ ngây người thật lâu.

Chẳng qua, căn cứ vào thỏa thuận lúc trước, Ba Ân Nhĩ hiểu không hỏi nơi xuất phát của đồng dược thảo đó. Lão vỗ vỗ vai La Mông mà nói:

- Người cứ yên tâm. Ta nhất định sẽ bán cho người với giá tốt. Chủng loại của người nhiều thế này thì tiền lời lần này chắc chắn rất nhiều.

La Mông cũng rất hiểu biết, đáp lại:

- Xin ngài Ba Ân Nhĩ cứ yên tâm. Lần này nếu hợp tác thành công, nếu lần sau có mua bán, ta lại tới tìm ngài.

Cả hai nhìn nhau cười.

Mà số dược thảo đó cuối cùng cũng được Ba Ân Nhĩ bán với một giá rất cao.

Lão chia số dược thảo đó bán cho những cửa hàng ở các thành nhỏ, và một số cửa hàng dược phẩm. Những người phụ trách cửa hàng cũng gần như không trả giá, cứ theo giá của Ba Ân Nhĩ mà giao dịch.

Dù sao thì hiện giờ đang là thời kỳ giáp hạt rất nhiều loại dược thảo không sinh trưởng cho nên nhiều cửa hàng dược phẩm xuất hiện tình trạng thiếu nguyên liệu. Có thể mua được nguyên liệu đối với bọn họ mà nói đồng nghĩa với có thu nhập. Dù sao thì lông dê ở trên người dê, trong thành thì lớn những kẻ có tiền sẽ bù chi phí cho họ.

Đối với Ba Ân Nhĩ mà nói, mặc dù chỉ nhận được hai phần tiền lãi nhưng do bán được giá cao nên xét về tổng thể, Ba Ân Nhĩ cũng kiếm được một số tiền lớn.

Lần này buôn bán được một khoản lời, La Mông lại mới Ba Ân Nhĩ uống một chút.

Có điều, mặc dù La Mông nghĩ việc này bí mật nhưng vẫn có người trên trấn phát hiện ra.

- Mùa đông mà cũng có thể thu hoạch được nhiều dược thảo như vậy sao? - Trong rừng rậm, một người trung niên vật lầy vài loại dược thảo khác nhau, mà nét mặt thì đang suy tư.

Sau lưng y là một gian nhà ảm. Mà người trung niên đang nhìn số được thảo và suy nghĩ đúng là Đức Lỗ Y Kiệt Pháp.

Trước mặt y là mấy cây được thảo do phát hiện một cách ngẫu nhiên ở trong thành. Do lúc này đang lúc giao thời, khó có thể thu hoạch được đầy đủ các loại thảo dược. Vì vậy mà khi phát hiện có đầy đủ được thảo bán ra, y liền tiến hành điều tra. Sau đó, kết quả khiến cho y giật mình vì số được thảo đó không ngờ lại được từ tay của Ba Ân Nhĩ trấn Lý Tạt bán ra ngoài.

Sau khi điều tra kỹ một phen, cuối cùng thì y mới biết được số được thảo này có xuất xứ từ La Mông.

Mặc dù y từng hoài nghi có khả năng La Mông cũng dựng lên một cái ôn phòng nhưng với số lượng lớn như thế kia thì ít nhất phải là Đức Lỗ Y cấp năm mới có được. Nhưng nếu nói như vậy thì số được thảo này La Mông lấy được từ đâu?

- Chẳng lẽ có Đức Lỗ Y cấp năm khác xuất hiện trong trấn hay sao? - Kiệt Pháp suy nghĩ về các loại giả thiết.

Về chuyện được phẩm tăng hiệu quả không khiến cho y hoài nghi. Kiệt Pháp đã khẳng định đây là do nguyên nhân được thảo có chất lượng tốt. Nguyên liệu tốt, thì chế được phẩm có hiệu quả cũng tốt hơn một chút.

Thoáng cái, đã tới cuối tháng ba, mùa xuân thực sự tràn về khiến cho hoa nở khắp mọi nơi.

Trong một tháng qua, La Mông liên tục rèn luyện, đã thành công củng cố thực lực chiến sĩ. Đức Lỗ Y vốn là một nghề tổng hợp, nên thứ đó đã dung nhập vào trong thực lực của Đức Lỗ Y. Mặc dù không giống như kẻ mạo hiểm vô cùng dũng mãnh nhưng cơ bản để bảo vệ mình rất tốt.

Có điều, ngoài trừ Pháp Phí ra thì sức chiến đấu của hắn, người khác cũng không rõ lắm. Còn Pháp Phí mặc dù không thăng lên cấp hai nhưng với thực lực của gã lúc này, chuyện đột phá cấp hai cũng sắp đến.

Còn tiểu thư Ngã Ly Ny sau khi thảo luận với La Mông, lúc trở về nàng cảm thấy được lợi rất nhiều. Vì vậy mà trong tháng qua, mấy lần Ngã Ly Ny tới cửa hàng nói chuyện phiếm với La Mông.

Đối với điều này, La Mông vừa có cảm giác đau khổ, vừa vui vẻ.

Mặc dù lời đồn về hắn và nhị tiểu thư đã lan tràn trên trấn nhưng khi nói chuyện với nàng, La Mông lại có cảm giác thoải mái. Hơn nữa, việc này còn bổ sung một lượng lớn tri thức cho hắn. Dù sao thì Ngã Ly Ny cũng là mục sư của nữ thần nông nghiệp, cũng có hiểu biết về thực vật và dược vật như Đức Lỗ Y.

Quan hệ của hai người qua những cuộc nói chuyện từ từ trở nên thân mật.

Ngày hôm nay, sau khi làm việc xong, tiểu thư Ngã Ly Ny rời khỏi thần điện đi ra đường. Đúng lúc này, linh chủ đại nhân có chuyện tới tìm con gái cũng ngồi xe ngựa tới đây.

- Ngã Ly Ny! Ngã Ly Ny! - Đi vào thần điện tìm quanh không thấy con gái, linh chủ đại nhân hết sức hoang mang.

Vừa đúng lúc, vị mục sư từ trong phòng đi ra, nhìn thấy linh chủ đại nhân, y vội vàng thi lễ.

- Ngã Ly Ny đâu? - Linh chủ đại nhân hỏi.

Sắc mặt của gã thanh niên phức tạp, trả lời:

- Thưa ngài Nam tước! Tiểu thư Ngã Ly Ny đi ra ngoài?

- Đi ra ngoài? - Linh chủ đại nhân ngẩn người:

- Nó đi ra ngoài có việc gì?

Nếu như nói mua sắm thì ở đây cơ bản chẳng có thứ gì để mua. Nghĩ tới chuyện trước kia quan thuế vụ có nhắc đến, sắc mặt của linh chủ đại nhân lập tức trở nên khó coi. Lão cũng không hỏi gì thêm, âm trầm ngồi lên xe ngựa.

Vị mục sư thanh niên đang định nói gì đó chỉ biết giương mắt nhìn linh chủ rồi đi.

Xe ngựa của linh chủ đại nhân ra khỏi thần điện thì không ngờ lại gặp quan thuế vụ đang đi vào thành. Do có quan hệ cùng tộc nên linh chủ đại nhân ngoại lệ cho y lên xe ngựa, ngồi bên cạnh mình.

- Gần đây, nhị tiểu thư thường xuyên đi ra ngoài, ngươi có biết không? - Trầm mặc một lúc, linh chủ đại nhân đột nhiên hỏi.

Quan thuế vụ nghĩ nghĩ rồi nói:

- Việc này ta cũng có nghe người ta nói. Ở bên ngoài lời đồn cũng có rất nhiều.

Quan thuế vụ hiểu rõ sự tranh đấu trong giới quý tộc cho nên trong câu nói của y, y thêm chữ nghe nói. Như thế cho gì sau này có gì rắc rối thì cũng là

việc của người khác chứ không liên quan tới y.

- Có phải không? Đồn cái gì nói cho ta. - Lúc này, linh chủ đại nhân lại hết sức bình tĩnh.

Vì vậy mà quan thuế vụ liền mang chuyện gần đây ở trong trấn nói về La Mông và nhị tiểu thư nói cho linh chủ đại nhân nghe. Nghe xong, chỉ cần nhìn vào ánh mắt của linh chủ cũng có thể thấy được con giận của y.

- Linh chủ đại nhân.

- Đi nhanh hơn đi. Ta muốn xem cái cửa hàng đó như thế nào. - Linh chủ đại nhân nói hết sức bình tĩnh.

- Vâng! - Người đánh xe nhận được mệnh lệnh liền thúc cho tốc độ của xa nhanh lên. Thoáng cái, chiếc xe từ từ đi chậm lại vì đã tới cửa hàng thuốc của La Mông.

- Ngài Nam Tước! Nam tước nhìn xem, cửa hàng của hân náo nhiệt như thế nào. - Vén bức rèm lên, quan thuế vụ chỉ cho linh chủ đại nhân thấy thì quả nhiên so với cửa hàng thuốc đối diện, cửa hàng của La Mông đúng là hết sức náo nhiệt.

Rất nhiều kẻ mạo hiểm ra vào cửa hàng, tay cầm theo thuốc vừa cười vừa nói. So với cửa hàng của Kiệt Pháp thì chuyện làm ăn của cái cửa hàng này rất tốt.

- Thuốc của hân dùng tốt như vậy sao? - Linh chủ đại nhân hỏi. Căn cứ theo người báo thì y cũng biết, cửa hàng của Kiệt Pháp mở đối diện với cửa hàng của La Mông. Chẳng lẽ một vị Đức Lỗ Y cấp năm lại thảm hại như vậy, ngay cả một Đức Lỗ Y cũng không sánh bằng.

Thấy linh chủ đại nhân tò mò, viên quan thuế vụ liền nói chuyện La Mông tìm ra một loại thuốc mới. Cuối cùng, y còn chỉ, việc nhị tiểu thư gần đây xuất hiện rất có thể liên quan tới loại thuốc mới này.

Nghe đến đây, linh chủ đại nhân lại trầm mặc.

Ánh mắt của y nhìn ra bên ngoài, đột nhiên thấy hai người xuất hiện trên bậc cửa, con mắt của lão liền híp lại.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 50: Cuối Cùng Thì Cũng Đã Đến. (Hạ)

Từ trong cửa hàng của La Mông, Ngã Ly Nỵ đi ra ngoài, theo sau có một tên thiếu niên.

Thiếu niên đó chừng mười sáu tuổi, dáng người cao lớn, khuôn mặt anh tuấn. Do thắng cấp, lại có được năng lực chiến đấu của chiến sĩ nên có một chút gì đó kiên quyết.

Từ khi hân xuất hiện, những cô gái trên trấn đều liếc mắt nhìn trộm. Trong số đó có cả những người đàn bà. Nhưng phần lớn là những thiếu nữ tầm tuổi của hân.

Do La Mông nên các thiếu nữ thanh tú mỗi ngày khi đi qua cửa hàng của La Mông đều nở nụ cười tươi tắn.

Nhưng khi Ngã Ly Nỵ đứng ở đó thì nụ cười của các thiếu nữ lại trở nên ảm đạm.

"Thiên sứ!"

Tất cả những người nào thấy tiểu thư Ngã Ly Nỵ liền nảy sinh ý tưởng đó.

Ngã Ly Nỵ có khuôn mặt thanh tú, nhưng sự hấp dẫn là do từ nhỏ phụng sự thần linh khiến cho nàng có được một thứ khí chất đặc biệt. Cho dù nàng chỉ mỉm cười thì Ngã Ly Nỵ cũng khiến cho người dân trong trấn nghĩ nàng là hóa thân của nữ thần.

Cô khoác tấm áo choàng của mục sư khiến cho nó càng làm tăng thêm khí chất tao nhã của bản thân. Lúc này, Ngã Ly Nỵ đang cười nói với La Mông mà đi ra ngoài.

- Loại thảo dược này ta có xem qua trong một cuốn sách và đã thử nghiệm thì thấy là đúng. - La Mông vừa đi ra vừa mỉm cười nói.

Vừa rồi, hai người nói chuyện với nhau về kiến thức được thảo. Do có được quyền sở tay về độc thảo của bọn đạo tặc nên mặc dù phần lớn thời gian La Mông nghe Ngã Ly Ný giảng giải nhưng vào lúc quan trọng lại có thể đưa ra vài tin tức có tác dụng. Nhưng tin tức chưa thấy bao giờ đó khiến cho Ngã Ly Ný cảm thấy hứng thú.

Bị nụ cười của La Mông lây nhiễm, tiểu thư Ngã Ly Ný cũng nở nụ cười:

- Người làm việc rất chăm chú. Cứ như vậy, cửa hàng được phẩm này chắc chắn sẽ càng lúc càng tốt.

- Cảm ơn tiểu thư! Nếu không có sự giúp đỡ của tiểu thư, ta cũng không thể mở được cửa hàng một cách thuận lợi. Nói cho cùng, cũng nhờ tiểu thư nên mới có được cửa hàng này.

Hai người nói chuyện với nhau tới đây liền thôi. Lúc này, ngoài trời, thời tiết trong sáng, ánh mặt trời sáng lạn.

Nhưng cả hai không chú ý tới chiếc xe ngựa bên ngoài cửa hàng. Mà nhìn thấy cái hình ảnh đó, một người trung niên đang ngồi bên trong lập tức nổi giận.

- Hỗn xược. - Nam tước đại nhân cúi đầu mắng rồi nghiêng mặt để cho quan thuế vụ đang ngồi trong xe không nhìn thấy được nét mặt của lão. Có điều, quan thuế vụ nghe thấy vậy cũng đoán được tâm trạng của linh chủ đại nhân như thế nào.

Y dự định cho thêm một mồi lửa để cho tâm trạng của linh chủ bốc lên thêm một chút.

- Đại nhân! Thực ra thuộc hạ không nên nói. Nhưng những lời đồn kia, ngài không cần phải để ý. Thằng nhóc La Mông này thực ra rất tốt. Mặc dù xuất thân hơi kém nhưng thiên phú lại cao, được mọi người chú ý. Hơn nữa những lời đồn kia chỉ là suy đoán lung tung. Nhị tiểu thư làm sao có chuyện như vậy.

Viên quan thuế vụ làm ra vẻ phúc hậu mà nói. Có điều, ngoài mặt thì khen La Mông nhưng trên thực tế lại như cầm dao cắt cổ hán. Quả nhiên, nghe vậy, sắc mặt linh chủ đại nhân càng thêm u ám.

Nhìn ra ngoài xe ngựa, y hừ lạnh một tiếng, nói:

- Con gái của ta, ta biết. Tính cách của nó ta cũng hiểu. Nhưng cái tên La Mông kia...

Tuy rằng mặc dù không nói hết câu nhưng ý tứ của nó cũng hết sức rõ ràng. Tất cả những tin tức tập hợp lại khiến cho hình tượng của La Mông trong lòng linh chủ đại nhân là một kẻ tham tiền, bất chấp thủ đoạn, cố gắng leo lên vị trí cao.

Con gái của y cho dù thế nào cũng có xuất thân quý tộc.

Huống chi con gái của y ưu tú như vậy. Một thiếu nữ mới có mười mấy tuổi đã trở thành một mục sư quý tộc cấp hai. Tương lai của Ngã Ly Ný có thể nói là sáng lạn. Tương lai của nàng sẽ mang lại cho một người cha như y sự vinh quang như thế nào? Có điều nghĩ tới chuyện này, linh chủ đại nhân không thể vui lên được.

Y cảm thấy con gái mình đứng cùng chỗ với tên tiểu tử kia giống như có ý nghĩa mỉa mai vậy.

Mặc dù trong con mắt của người khác thì sự tạo nhả của La Mông cùng với khí chất cao quý của Ngã Ly Ný đứng với nhau thật là đẹp.

Nhưng trong mắt của linh chủ đại nhân thì đó lại là một tên tiểu tử dê tiện đang cố lấy lòng một thiếu nữ quý tộc.

Con gái của y cao quý như vậy làm sao có thể đứng cùng một chỗ với kẻ dê tiện như La Mông?

Nghĩ tới đây, linh chủ đại nhân nhìn hai người cười nói mà không thể chấp nhận được.

- La Mông! Không cần phải khách khí như vậy. Cho dù thế nào thì chúng ta cũng là bạn bè. Giữa bè bạn với nhau cần gì phải nói lời cảm ơn. Trừ khi... Người không coi ta là bạn bè.

Rời khỏi thần điện, Ngã Ly Ný càng thể hiện rõ bản thân là một thiếu nữ hoạt bát. Lúc này, nàng đang cong môi, làm như không vui.

La Mông cũng biết nàng không phải như vậy liền cười nói:

- Tất nhiên là ta coi tiểu thư là bạn. Nếu không làm sao ngày nào cũng nói chuyện với tiểu thư.

- A! Cuối cùng thì cũng lòi cái đuôi ra. - Nói xong, Ngã Ly Ný học theo La Mông làm một động tác dí dỏm.

- Tiểu thư cứ nói vậy. - La Mông lên tiếng.

Sau đó, cả hai liếc mắt nhìn nhau mà nở nụ cười.

Có điều, linh chủ đại nhân đang ở trong xe ngựa thì không thể nào chấp nhận được cái bầu không khí đó. Lão tức giận muốn xuống xe nhưng nghĩ đi nghĩ lại liền thôi.

- Rời khỏi đây ngay lập tức. - Lão tức giận ra lệnh.

Chiếc xe ngựa từ từ di chuyển. Đúng lúc này, một tiếng kêu kinh ngạc chột vang lên.

- Khoan đã. - Không biết có chuyện gì xảy ra, lĩnh chủ đại nhân ra lệnh cho xe ngựa dừng lại rồi vén rèm lên xem.

Tháng ba, xuân về, các loài hoa đua nhau nở. Đồng thời cũng là lúc những kẻ mạo hiểm hoạt động. Mặc dù mùa đông, đám mạo hiểm cũng thường xuyên kết thành đội đi vào rừng.

Nhưng khi mùa xuân về, số lượng kẻ mạo hiểm trong trấn càng lúc càng nhiều. Cho dù mục đích thế nào thì cũng có thể thấy ở trên đường. Mà số lượng ma thú săn được cũng nhiều lên. Đương nhiên, số lượng người bị thương cũng bắt đầu nhiều.

Hiện giờ đã hơn mười giờ sáng. Lúc này, một số kẻ mạo hiểm đã đi vào rừng săn ma thú. Nhưng lại có người bị thương được đưa về. Chứng tỏ lần này bọn họ gặp phải ma thú khó chịu khiến cho tất cả đều có vết máu.

Phía sau, một đám người ở bên ngoài trấn chạy vào, vừa chạy vừa hô:

- Nhanh! Nhanh hơn một chút

Trong lúc hai người La Mông đang nói chuyện thì một vị đại hán công một người bị thương chạy tới trước mặt La Mông. Bên cạnh y có một vài kẻ mạo hiểm.

- La Mông! Y bị một con Ma Ngưu xuyên thủng bụng, chỉ người mới cứu được hần. Mau giúp cho.

Nhân vì lần trước, La Mông sử dụng việc khâu vá thần kỳ cho nên kẻ mạo hiểm gặp chuyện là chẳng cần suy nghĩ đưa người tới cho hần.

La Mông gật đầu, vội bảo Ni Khắc chuẩn bị dụng cụ sau đó trừ độc rồi khâu lại và cứu người.

Lúc này đây, những người dân trong trấn đang nhàn nhã cũng quay lại quanh cửa hàng của La Mông mà xem.

Cho đến khi miệng vết thương được khâu xong, được phẩm đắp lên nhanh chóng phát huy tác dụng, tất cả mọi người mới hoan hô. Nét mặt của những kẻ mạo hiểm bình tĩnh lại. Còn người dân trong trấn thì thỏa mãn, quay về vị trí của mình.

Cảnh tượng này ở trong cửa hàng của La Mông gần như ngày nào cũng có. Phần lớn những kẻ mạo hiểm sau khi sử dụng thuốc mới của La Mông đã trở thành khách quen.

Còn đám cư dân trong trấn Lý Tập thì mỗi ngày lấy chuyện này để giải trí cho cuộc sống buồn chán.

- Loại thuốc mới của La Mông đúng là có hiệu quả tăng cao. - Vài người dân trấn khi đi ngang qua xe ngựa vẫn đang bàn luận với nhau. Bọn họ cũng không chú ý tới lĩnh chủ đang ở ngay bên cạnh.

- Đúng vậy! Nghe nói loại thuốc mới này có hiệu quả tăng lên gấp rưỡi, giá lại không đắt nên được hoan nghênh. - Một người khác cũng nói.

- Đúng vậy! Chẳng biết khi nào thì mới có một thứ được phẩm trị đau đầu. Gần đây ta vẫn luôn bị đau. - Một người khác lên tiếng.

Còn hai người trong xe ngựa vẫn im lặng không nói.

Mặc dù lĩnh chủ đại nhân không thấy quá trình cứu người nhưng qua những người đi đường thảo luận thì lão có thể tưởng tượng ra cảnh đó. Vô tình lão nhận ra sự ảnh hưởng của La Mông với người dân và kẻ mạo hiểm trong trấn đã mở rộng, rốt cuộc không còn là con gián có thể đuổi đi một cách tùy ý. Nhưng việc giải phẫu của La Mông cùng với loại thuốc mới cơ bản không đủ để thay đổi suy nghĩ của lĩnh chủ.

- Quay về. - Lĩnh chủ ra lệnh.

- Ngài Nam tước! Tiểu thư Ngã Ly Ny vẫn còn ở bên ngoài. Có cần... - Quan thuế vụ không rõ ý của lĩnh chủ đại nhân nên thử dò hỏi.

- Không cần! - Trong đầu lĩnh chủ đã xuất hiện suy nghĩ muốn đuổi La Mông đi. Lúc này nghe quan thuế vụ nói nhiều, lão tức giận phát tay.

- Cho xe ngựa rời khỏi đây nhanh lên. Ta không muốn nhìn thấy hần.

- Vâng! - Thấy lĩnh chủ không có ý định thay đổi, quan thuế vụ nở nụ cười. Còn xe ngựa thì cũng tăng tốc nhanh chóng chạy đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 51: Ra Tay (1)

Hết những ngày tuyết lạnh lẽo rồi lại đến những ngày mưa khởi hạ. Tuy trời không mưa to, nhưng mưa bụi bay khắp trời khiến cho người đi đường bao phiền muộn.

Lúc chín giờ rưỡi sáng, ở một cửa hàng nằm giáp biên giới thị trấn, trong một căn phòng vắng vẻ im ắng. Trong phòng tối mờ và yên ắng, rèm cửa được kéo kín ngăn ánh sáng bên ngoài. Căn phòng không lớn, đồ đạc bên trong bày biện đơn giản, tường trắng, trần nhà trắng, sàn gạch đơn giản.

Trong phòng sắp xếp hết sức đơn giản chỉ có một cái giường đơn, và bên giường chỉ có một cái giá áo giản dị.

Lúc này, trên giường kê sát tường có một người đang nằm. Một thiếu niên nằm úp mặt vào trong tường. Hình như hắn đang ngủ, nhưng thỉnh thoảng tự lẩm bầm gì đó.

Chiếc chăn mỏng đắp trên người được in vô số con thú nhỏ, con thì giận dữ, con thì cười vui, tất cả đều hết sức dễ thương, nhất là con chó nhỏ ôm cây bút sáp ở chính giữa. Thiếu niên cuộn trong chiếc chăn như thế trông thật buồn cười.

Đây là cái chăn duy nhất mà La Mông tìm được trong phòng, chỉ đắp tạm một cái chăn mỏng bởi vì thời tiết mấy ngày qua oi bức, mà đột ngột lại gặp mưa khi tập kiếm thuật ở phía sau nhà, nên đâm ra ngã bệnh.

Hắn được Ni Khắc cử người trông chừng hết sức chu đáo, để chờ cho bệnh tình hoàn toàn khỏi hẳn và cũng bị cấm hẳn luyện tập.

Thuật trị liệu của Đức Lão Y có thể chữa các vết thương, nhưng đối với loại cảm mạo này thì lại bất lực. Tuy nhiên, cũng có loại pháp thuật để chữa loại bệnh này nhưng nó lại là đặc quyền của các vị mục sư. La Mông không muốn đi đến thần điện nên chỉ uống những loại thuốc đơn thuần để chờ hồi phục.

Mà cũng bởi vì vừa trải qua mùa đông nên đó là lý do vì sao La Mông có thể tìm được chăn tương đối dày, uống thuốc để ra mồ hôi rồi cuộn mình trong chăn trong như thế này.

Hồi đó ở thế giới kia, vì để đi đến vùng xa xôi của Tây Tạng, La Mông đã vội vàng nhờ người mua giúp chăn đệm chống lạnh. Nhưng kết quả là đôi phương lại bày ra trò đùa một cách thích thú như thế này đây. Hậu quả, khi biết được thì La Mông cũng chỉ có thể cười miễn cưỡng mà không nghĩ đến việc rằng chăn mềm cũng theo hắn từ thế giới kia đi tới đây. Bây giờ thì hắn cũng không thể gặp lại những kẻ ác ý ấy nữa.

Vừa mới lấy chăn mềm ra thì Ni Khắc cảm thấy rất thích. Có điều may mắn là con người ở thế giới này không biết đến Tiểu Bạch mà chỉ thấy màu sắc rực rỡ, hình vẽ dễ thương và rất hợp với hắn. Ngược lại nếu bạn bè của hắn mà biết rõ chuyện về cái chăn thể này thì nhất định sẽ cười nhạo mất. Đáng tiếc là sẽ không còn được gặp lại họ nữa...

Nỗi muộn phiền qua đi, La Mông chìm vào giấc ngủ.

Từ ngày hôm qua, La Mông ngủ một mạch từ chiều đến giờ. Lúc đang ngủ say thì một tiếng thét kinh hãi từ phòng bên cạnh vọng đến. Hắn nhắm mắt trở mình kéo cao chăn và tiếp tục ngủ.

Có một tiếng nói thì thầm vang lên. Bởi vì người nói chuyện ngay sát tường nên những lời họ nói, La Mông đều nghe rõ cả.

« Hai cái người này! » Thấy mấy người kia dường như sẽ không ngừng nói chuyện và bị đánh thức, La Mông rút cuộc đành phải mở mắt, thờ dãi và sau đó nhảy xuống giường.

Khi nhìn thấy chăn mềm có hình vẽ, La Mông lắc đầu cười đau khổ, rồi sau đó thận trọng hiền lành gấp cái chăn lại ngay ngắn. Mãi đến khi mặc quần áo treo trong phòng thì hắn vẫn còn trong trạng thái nửa tỉnh nửa ngủ.

« Dậy sớm thế, La Mông ». Hai người đang nói chuyện quay lại chào.

“Xin chào Ni Khắc, Pháp Phí » La Mông chào.

Hắn đi vào một căn phòng nhỏ hơn, khoảng chừng bảy tám mét vuông. Căn phòng bày biện hết sức đơn giản, ngoại trừ một cái bàn, một cái tủ kiến cổ, ngoài ra không có thêm vật gì khác. Căn phòng có tổng cộng hai cái cửa trước và sau. Một cái dẫn ra con đường lớn bên ngoài, một cái dẫn ra phía sau, là nơi mà cậu ngủ. Căn phòng có tường màu trắng, trên bàn đặt một bình hoa cắm một bó hoa tươi, tỏa mùi hương mê người.

Lúc này, vì bên ngoài trời đang mưa, không có nhiều khách lui đến nữa. Vì thế quản lý Ni Khắc không ở bên ngoài mà ở trong phòng được La Mông gọi một cách thân thương là văn phòng quản lý trường.

Trên bàn đặt một quyển sách. Quyển sách lúc này đang được mở ra ở trang cuối cùng, phía trên dùng một thứ chữ non nót viết lên một con số làm người ta kinh ngạc.

Một đồng tiền bạc thực sự tồn tại được chứng minh bởi một đồng tiền lấp lánh mê người trong một cái rương.

Tiền bạc. Một đồng tiền bạc. Một đồng lớn tiền bạc.

Cạnh cái rương, lúc này có ba thiếu niên trẻ. Một người có vóc dáng lực lưỡng, một người có vóc dáng cao và thẳng, người kia thì lại có khí sắc hơi tái nhợt thiếu sức sống. Đó là bệnh bạch tạng.

Ba người chăm chú nhìn đồng tiền bạc trong rương, nhất thời không ai nói gì.

“Ni Khắc, người tính toán một lần, một tháng thật có nhiều tiền như vậy không?” Pháp Phí ngẩng người một hồi, đột nhiên nói. Đây là lần thứ mười hăm hỏi để chắc chắn con số.

Ni Khắc quảng cho hăm một cái liếc nhìn, nói rằng: “Đồ ngọc, còn phải tính nữa sao, một nghìn hai trăm đồng bạc ở trước mặt, cậu không biết dùng mắt nhìn à?”

“Thế nhưng ta không tin hai mắt của mình”. Pháp Phí ngẩng ngơ gãi đầu cười. Sau đó xoay người nói với La Mông rằng “Tiền này ta cầm được không?”

Gần đây do bận rộn luyện võ kỹ nên Pháp Phí đi tới cửa hàng được phẩm không nhiều. Tuy rằng trước một đồng tiền trước mắt, thế nhưng, là một người phúc hậu, hăm nghĩ rằng mình không nên lấy nhiều như vậy.

La Mông lúc này cũng đại khái hiểu được tình huống. Hăm thực sự không xứng đáng với chức vụ ông chủ, còn quên ngày hôm nay là ngày cuối tháng tổng kết. Tiếng kinh hô lúc này, đích thị là tiếng Pháp Phí hét lên vì Ni Khắc báo cho doanh số làm kinh ngạc.

Cười ha hả vỗ vai Pháp Phí, La Mông nói rằng: “Tháng trước ta không nói cho người sao? Khi mở quán người cũng góp một phần tiền, cho nên, tiền lời mở quán tự nhiên là của người, người không phải nhu nhược nữa, lớn như người rồi còn làm bộ ngại ngùng như con gái gì nữa”

Hăm nói Pháp Phí cũng ra một phần tiền, là chỉ việc ở Công hội trộm cắp kia. Khi đó, hai người hợp lực kiếm được chiến lợi phẩm, tuy rằng là lừa người khác nhưng sau này cũng cho Pháp Phí một chút tiền. Thế nhưng phần lớn vẫn là La Mông cầm.

Ngoài chiến lợi phẩm, La Mông cùng Pháp Phí còn có một phần tiền. Sau này mở quán có thể cho đó là vốn tích lũy của hai người ban đầu, Pháp Phí lúc đó chỉ cười, cũng không nghĩ là thật.

Bây giờ La Mông mở tiệm thuốc tại gia, quả nhiên đem lại lợi nhuận cho Pháp Phí, coi như là hoàn thành lời hứa ngày xưa.

Pháp Phí vẫn nghĩ rằng lúc đó mình cầm cũng không ít, cho nên khi nghĩ đến tổng lợi nhuận có phần chột dạ. Hai người đã thảo luận về chuyện này không dưới một lần. Tiền chia làm hai, Pháp Phí cầm.

Có điều lúc này thu nhập tiệm thuốc chưa cao, nên Pháp Phí nghĩ thấy rằng nhận tiền không có gì đáng kể. Thế nhưng tháng này tiệm thuốc hầu như ngày nào cũng kiếm được tiền, lợi nhuận cuối cùng đó chính là hai trăm bốn mươi đồng bạc lóng lánh.

Đó có thể nói là thu nhập một năm của một người trung lưu trong trấn, Pháp Phí cảm thấy thu nhập hiệu thuốc cao cũng đồng nghĩa rằng cầm tiền này không dễ.

Bất quá, La Mông cười đùa khiến hăm đỏ mặt lên. Đúng vậy, từng trải qua sinh tử con người, đối với chuyện tiền bạc mà còn tính toán chi ly thì đúng là điên rồ. Vì vậy Pháp Phí gật đầu không do dự.

Bọn họ lấy ba túi vải, phân biệt tiền vốn ban đầu, sau đó giữa hai túi riêng lần lượt đưa cho Ni Khắc và Pháp Phí, trên mặt La Mông hiện rõ vẻ tự tin: “Để chúng ta cùng nỗ lực, sau này chúng ta sẽ thu nhập càng ngày nhiều hơn nữa”.

« Đúng vậy ! Cùng nhau nỗ lực hơn ! » Ba hảo bằng hữu cùng nhau đưa tay nhất trí.

Ngày hôm nay là ngày phát lương, La Mông đem một túi nhỏ tiền đưa cho La Lai Khắc lo công việc phía ngoài. La Lai Khắc nhận túi tiền, trầm ngâm không nói gì, sau đó đi làm tiếp công việc.

La Mông thăm thò dài, cái cậu thiếu niên này kỳ thực rất thông minh, thế nhưng bởi vì hoàn cảnh gia đình lại trở thành thế này. Thật sự khiến cho hăm cảm thấy đáng tiếc. Lắc đầu, La Mông quay người trở về gian phòng.

Đúng lúc này, trong lúc đang cúi đầu làm việc, La Lai Khắc đột nhiên ngẩng đầu, hăm nhìn bóng lưng của La Mông, trên mặt lộ ra một vẻ mặt phức tạp.

“La Mông, vừa bệnh ra, luyện tập ít thôi”. Pháp Phí trong rừng cứ không ngừng khuyên can.

Đã hai ngày La Mông không luyện tập, nhưng sau cơn mưa buổi chiều, đã cảm thấy phấn chấn sinh lực, tay phát kiếm tạo ra những cơn gió lạnh. Nghe Pháp Phí nói, hăm quệt mồ hôi trên trán, thu kiếm lại rồi ngồi bên cạnh Pháp Phí.

“Ni Khắc chưa hề nói cho người biết sao? Nghe nói sáng nay thuế quan tra xét, lần này nghi ngờ tiệm chúng ta trốn thuế, muốn kiểm tra sổ sách tài vụ của chúng ta.” Pháp Phí nói.

“Ni Khắc nói.” La Mông nghĩ có lẽ sự việc là thế.

“Kỳ lạ, gần đây dường như hân có vẻ rất kiêu ngạo”. La Mông không biết rõ chuyện này, đối với việc thuế quan gần đây liên tiếp làm khó thì cảm thấy bức mình.

Mỗi lần giao một phần năm tiền thuế hàng tháng cũng là một số tiền đáng kể. Hơn nữa, bản thân hân đã là Đức Lỗ Y cấp hai, có thể trong thời gian tới chính bản thân còn có thể mạnh thêm. Cái này khả năng không có thuế quan, thì dựa và xuất thân dòng họ quý tộc, lại là quan chức, cũng không nên cần quây như vậy chứ ?

“Bất quá, dù cho hân thực sự kiêu ngạo, ta cũng không sợ hân.”

Hiện tại La Mông bị giới hạn về tin tức. những hành động của quan thuế, từ trước đến giờ căn bản hân không hề biết. Thế nhưng mỗi ngày trong cửa hàng, khi việc mở rộng cửa hàng bị ảnh hưởng, La Mông đã tính toán kế hoạch nội trong mấy ngày nay sẽ dẹp sạch bọn thuế quan.

Thực ra, trong lần bị trộm trước, hân cũng đã có trong tay một chút chứng cứ về việc bọn thuế vụ quan đồng lõa.

Thế nhưng chứng cứ không toàn diện, hơn nữa, lấy những bằng chứng này để khép tội bằng lời mà thôi, người phạm tội cùng lắm chỉ bị phạt tiền mà thôi. Nghiêm trọng hơn thì sẽ bị tước đi chức quan hiện tại. Nhưng trong thế giới này, lãnh địa đều là của cá nhân có quan hệ với lãnh chúa sở hữu. Thế nên có bị tước đoạt một vài ngày rồi cũng trả lại chủ cũ. Đương nhiên đó không phải là mục đích La Mông muốn.

La Mông muốn khi chủ động sẽ khiến đối phương không thể chối cãi được.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Ra Tay (2)

Hai ngày trước đổ một trận mưa. Sau cơn mưa, thị trấn hôm nay đã mang một khung cảnh mùa xuân trọn vẹn. Những bụi cỏ ven đường, trải qua một giấc ngủ đông, được ánh mặt trời ấm áp phủ xuống, lộ ra vẻ e lệ nhìn thị trấn nhỏ với vẻ vừa quen lại vừa lạ. Những cánh hoa mong manh không còn e sợ giá lạnh, không khí ẩm ướt khiến chúng tiếp tục đâm chồi nảy lộc, chờ cho đến lúc bùng nổ những đóa hoa. Tuyết đọng trên những lá cây, tan thành nước, khiến những chiếc lá tha hồ uống. Thần tuyết mùa đông có vẻ như sẽ ban cho một năm khởi đầu thịnh vượng.

Trên đường, những đứa trẻ đã không còn mặc quần áo mùa đông nữa. Chúng cười hi ha chơi đùa trong thị trấn yên bình, chơi những trò chơi hồn nhiên nhất trên đời.

Những người lớn không thể viện cớ cho nhàn rỗi thời gian nữa. Đây là một thị trấn phần lớn là những người chăm chỉ làm việc nhưng lại luôn nghèo khổ. Đối với họ, ngoại trừ thời gian mùa đông vô cùng lạnh lẽo ra, khó có thể có được một ngày nghỉ lễ trong năm. Những thời gian khác, họ đều làm việc từ sáng đến tối, thâu đêm suốt sáng.

Nghỉ ngơi một mùa đông, hầu như mỗi gia đình đều túng thiếu tiền để có được một bữa ăn có bánh mì trên bàn. Mùa xuân là khởi đầu một năm mới. Một mùa vụ mới, những người nông dân lại đổ mồ hôi làm việc cùng với những niềm hy vọng một năm mới tốt lành. Rồi tới khi trời thu, họ chờ đợi những mùa thu hoạch bội thu.

Không riêng gì nông dân, các chủ cửa hàng cũng đang phấn khởi tinh thần, mở rộng cửa tiệm để buôn bán làm ăn.

Lúc này, có một ông chủ, trong khi mọi người đang cố gắng làm việc bận rộn trong quán, lại chẳng có tâm trí làm ăn gì, mà lại chạy tới khu rừng từ sớm.

« La Mông, làm lại một lần nữa ! » Pháp Phí vung bảo kiếm, hét lớn trong bãi đất trong rừng.

Đối diện trước mặt gã, La Mông đang nhể nhại mồ hôi, gật đầu không nói, vung kiếm.

Hai người, hai thanh kiếm, trong nháy mắt cùng giao chiến. Tiếng kiếm va vào nhau trong trẻo. Thân thủ cả hai nhanh nhẹn, thoáng phân ra rồi lại va vào nhau.

Giao chiến trong nháy mắt thì kết quả thắng thua cũng đã rõ. La Mông đấu kiếm với Pháp Phí, trong nháy mắt, bị đối phương áp đảo khí thế. Đấu một hồi, hân thấy tinh thể có vẻ khó khăn.

“Được rồi, ta thua”. La Mông thu kiếm, nói có vẻ buồn rầu.

“Haha! So với mấy chiêu kiên trì của ngươi lần trước, đã tiến bộ rất nhiều đấy”. Pháp Phí cười ha hả, đặc chí về sự tiến bộ đáng kinh ngạc của La Mông.

Cùng việc chuyên tâm luyện những bài tập khác nhau, La Mông đồng thời còn tu luyện Đứơc Lỗ Y. Hơn nữa, La Mông lúc đầu có thể trạng thế nào so với hẳn đều hiểu rõ. Pháp Phí có sức vóc tráng kiện trời sinh, lại xuất thân trong gia đình quân sĩ, có thể chuyên tâm tập võ, tiến bộ thần tốc là tự nhiên.

Nhưng La Mông mấy tháng trước vẫn còn là một thiếu niên yếu đuối, chuyện gì cũng dựa vào hẳn và Ni Khắc bảo vệ giúp đỡ. Thế mà trong mấy tháng, không những tính cách thay đổi, Đứơc Lỗ Y cũng tiến bộ đạt tới cấp hai, ngay cả thân thủ chiến đấu đều tiến bộ nhanh chóng.

Pháp Phí có lý do tin tưởng rằng nếu như La Mông không phải bận tâm nhiều chuyện khác, chỉ chuyên tâm luyện tập võ kỹ thì kết quả sẽ còn tốt hơn trình độ hiện nay. Mặc dù hiện tại, La Mông cũng đã khiến Pháp Phí không ngừng khâm phục.

Chỉ có một điều Pháp Phí không hiểu. Hẳn đã vượt qua cuộc sát hạch trong thành, đạt được thành tích chiến sĩ cấp hai. Bây giờ La Mông cũng đã đạt được trình độ chuyên nghiệp ngang ngửa, vì sao không đi đăng ký chứ?

Mỗi lần hỏi về vấn đề này, La Mông đều cười mà không đáp.

“La Mông, kỳ thực với trình độ hiện nay của ngươi, người đã có thể đi đăng ký. Tại sao ngươi lại không đi? Có phải là ngươi sợ thất bại không?” Pháp Phí thu kiếm, hỏi chuyện.

Lần này La Mông không có lựa chọn lần thứ hai, mà thành thật nói rằng: “Bởi vì ta muốn dùng năng lực chiến đấu để tự vệ. Vì thế ta không muốn để nhiều người biết đến thực lực của mình.”

“Ngươi có ý gì? Ta không hiểu”. Pháp Phí lắc đầu.

La Mông cười, vỗ vai đối phương: “Không rõ? Không rõ là được rồi! Cái này ta gọi là xuất kỳ bất ý...”

“La Mông, ngươi xem sao mà cửa hiệu đồng người như vậy?”

Ngày nào cũng thế, luyện võ kỹ xong, hai người bạn tốt cười đùa đi về. Nhưng khi đi đến cách tiệm thuốc một khoảng thì cả hai cùng giật mình. Cả hai chỉ thấy một đám vòng tròn những người hiểu kỳ đứng bên ngoài tiệm nhìn vào trong, có cả nam lẫn nữ. Chắc ở bên trong đang trình diễn màn gì hấp dẫn người ta?

“Haha, không phải là thiên sứ tiểu thư của ngươi tới chứ?” Pháp Phí dùng khuỷu tay húc La Mông, cười đùa.

La Mông lắc đầu: “Không giống như là nàng trở lại nhanh chóng như thế”. Pháp Phí nói đến thiên sứ tiểu thư, chính là nhị tiểu thư Ngã Ly Ny.

Mấy ngày gần đây Ngã Ly Ny không xuất hiện. La Mông ít nhiều có phần thất vọng, nhưng do thời gian lâu rồi nên cũng không nghĩ tới nữa. Làm sao mà có thể gần gũi người ta được. Chung quy là một tiểu thư quý tộc cùng nhị cấp mục sư, làm sao có thể mỗi ngày lui tới khu bình dân này?

Hai người nhanh chóng chạy tới trước tiệm thuốc, đã thấy trong sảnh lớn của cửa tiệm một thiếu nữ trẻ, tay vịn thắt lưng, đang không ngừng nói gì đó. La Mông vừa thấy thế thì nhăn mày lại, hẳn biết người này. Cái cô thiếu nữ này chính là đệ tử yêu của đứơc lỗ y Kiệt Pháp, tên là Vi Ngọa.

Người đàn ông đó đối với hẳn thì hết sức nghiêm khắc, nhưng đối với nàng thì lại cung chiều vô cùng. Mặc dù hẳn có ý tốt, nhưng thiếu nữ lại thành một người bướng bỉnh thích đùa dai.

“La Mông, ngươi đã về, nàng ta nói muốn tìm ngươi hỏi chuyện”. Vừa thấy La Mông lộ diện, Ni Khắc đã vội vã chạy lại tỏ vẻ không chịu nổi, vẻ mặt như trút được gánh nặng.

Thấy hảo bằng hữu lộ khuôn mặt đỏ bừng trong tình huống như vậy, La Mông lại muốn bật cười. Cũng khó trách hẳn trở nên như vậy. Vốn dĩ Ni Khắc miệng mồm nhanh nhẹn, một hôm gặp được một thiếu nữ xinh đẹp thì bị áp dụng không nói nên lời. Trước một thiếu nữ có vẻ ngoài khả ái lại có phong thái ngang tàng, thật khó cho hẳn có thể kiên trì chờ được đến khi La Mông trở về.

Nhìn cười, La Mông để Pháp Phí cùng Ni Khắc đứng một bên, tự mình đi tới thiếu nữ trẻ trước mặt. “Đã lâu rồi không gặp tiểu thư Vi Ngọa.”

Vi Ngọa thấy đối phương dáng dấp thanh khí nhẹ nhàng, lạnh lùng nói: “Cũng lâu rồi không gặp. La Mông, ngươi cũng quá dễ tiện đi chứ. Ngươi đem thuốc bán giá rẻ như thế thì chúng tôi bán thuốc thế nào được?”

La Mông à lên một tiếng. Thì ra nguyên nhân đối phương vì việc này mà đến.

Nguyên nhân là loại thuốc mới của hiệu thuốc được hoan nghênh. Lại vì trong một tháng kế tiếp, La Mông lại nhanh chóng cho thêm một lượng thuốc nữa có hiệu quả như trước khiến cho giá cả lại giảm so với trước. Vì hai loại thuốc mới xuất hiện, bây giờ người trong trấn, hầu như chỉ đến cửa hàng của La Mông, rất ít người đến tiệm Kiệt Pháp.

Vốn sẵn một bụng ầm ức đối với La Mông, Vi Ngọa phật vất và cả ngày cả đêm nhưng không thấy có ai lui tới thử thành quả của nàng, nên cuối cùng nhìn không được. Kết quả là khi nổi giận, nàng chạy tới trước tiệm thuốc của La Mông khiếu khích đòi ba mặt một lời. Đáng tiếc là lúc đó La Mông đang luyện tập võ trong rừng. Nàng không tìm được người, càng nghĩ là đối phương bỏ trốn, lại càng ở lại trong tiệm không đi. Vì bản tính muốn xem náo nhiệt, biết là hai tiệm rốt cục sẽ gây chuyện nên mọi người sống trong trấn đều tụ tập ồn ào ngoài cửa tiệm nhìn trộm. Thế nên khi La Mông trở về thì nhìn thấy cảnh náo nhiệt như thế.

Đoán được đại khái ý đồ khiến đối phương đến, La Mông cười. Đối với người khác thì có lẽ nụ cười xem ra thật ưu nhã, nhưng trong mắt của Vi Ngọa thì lại nhìn ra ánh mắt châm biếm. Nàng nghe La Mông nói: “Vi Ngọa tiểu thư, ta không hiểu rõ ý của nàng. Đã là buôn bán thì phải cạnh tranh nhau, cũng là mưu cầu lợi ích thôi. Không nói gì ta, chẳng phải mấy tháng trước, tiệm của quý cô cũng đột nhiên hạ giá đó sao? Vì tiệm của quý cô, tiệm của ta cũng tổn thất nghiêm trọng.”

“Người...” Vi Ngọa tức thì nghẹn lời. Đối phương nói không sai. Thế nhưng... Thế nhưng, nàng thực sự không cố tình. Dáng vẻ của tên La Mông này, thể hiện rõ là đối chọi với nàng! Hắn khoe khoang bản lĩnh sao?

Nghĩ đến thuế quan nói với nàng những lời đó, thiếu nữ lại thoáng nổi giận, nàng hậm hực nói: “Nói tới chuyện này, ta còn không biết người sao? Đồ bịp bợm! Người chính là một tên đại bịp! Dùng phương thuốc bảo chế của tiên nhân để lấy tiếng tăm, người đúng là tên bịp bợm! Đồ bịp bợm...”

“Ồ?” Bị một người bên ngoài thật khả ái nhưng lại có tác phong như sét đánh, bị một cô gái một mực chỉ vào mặt mắng là lừa đảo, La Mông thật dở khóc dở cười. Mọi người vây xem lộ ánh mắt tò mò. Thậm chí ngay cả hảo bằng hữu Ni Khắc và Pháp Phí của hắn cũng có vẻ suy nghĩ, La Mông có phần đầu đầu. Hắn đẩy thiếu nữ vào trong nhà.

“Người... Người muốn làm gì?” Bị dúi vào trong, thiếu nữ sợ ngây người, lúc này mới phản ứng lại. Nàng vội vàng nhảy tránh xa ra khỏi La Mông, cảnh giác nhìn chằm chằm và lớn tiếng hỏi.

La Mông xoa mũi của mình, cười miễn cưỡng nói: “Ta chỉ muốn hiểu rõ ý câu người vừa nói”.

“Biết tội lỗi bị bại lộ, người cũng biết sợ à?” Thiếu nữ tỏ vẻ khinh thường nhìn La Mông. “Nếu không có người nói cho ta biết, ta không nghĩ người lại có thể là một kẻ dễ tiện như thế!”

La Mông sắc bén chớp được ý trong lời của thiếu nữ nói. Chỉ vừa nghĩ qua, đại khái cũng đoán được người kia là ai. Chẳng qua, vẫn muốn cố ý thăm dò nên hắn mới nói: “Chuyện này quan thuế vụ nói cho người à? Hắn nói mà người cũng tin?”

“Hừ! Hắn nói thì sao ta lại không tin?” Chẳng mấy may nghĩ ngờ, thiếu nữ đã tự bản thân tố ra bọn thuế vụ, khinh thường nói: “Người và hắn không có ân oán gì, nếu thật không phải lỗi của người, vì sao hắn lại nói thế với ta?”

“Quả nhiên đúng là hắn. » La Mông ngầm cắn răng.

“Người muốn làm gì?” Đầu là đức lỗ y, tuy chỉ là cấp một, nhưng thiếu nữ cũng cảm nhận được ánh mắt lạnh lẽo âm hàn của La Mông. Nàng kêu lên một tiếng sợ hãi, muốn lùi về phía sau, nhưng lại phát hiện ra phía sau nàng là cái bàn, không có đường thối lui.

La Mông vội vã thu hồi sát ý, cười nói: “Ta đương nhiên là không muốn làm gì đối với người, thế nhưng...”

Thấy đối phương nhìn mình với căng thẳng, La Mông lại khôi phục vẻ mặt bình thường, nghiêm trang nói: “Được rồi, ta biết tất cả mọi việc mà người đã nói. Kỳ thực, người đã bị quan thuế vụ lừa”

La Mông lập tức hùng hồn giải thích lý do, đem những chứng cứ quan thuế vụ làm xằng làm bậy mà mình vô tình phát hiện được, và cũng bị đối phương phát hiện chuyện tình của mình, tất cả nói cho thiếu nữ nghe.

La Mông, hắn ở trên đời đã nhìn thấy đủ mọi loại người rồi. Lừa gạt một cô gái trẻ ngây thơ cũng dễ như ăn một bữa ăn sáng. Huống chi trong lời hắn nói có thật có giả, cũng không phải nói bừa.

Nghe hắn giải thích xong, thiếu nữ nhất thời ngây dại. Đầu tiên nàng không tin, hỏi La Mông vì sao có chứng cứ mà không giao cho quan tư pháp giải quyết mà lại tự nguyện chịu bị đối phương trả thù nhiều lần.

“Giao cho quan tư pháp, không dễ dàng đâu! Họ đều là gia đình thân thích cả đấy!” La Mông cầm trong tay một phần chứng cứ nên phải hành động cẩn thận.

Thiếu nữ nghe xong, khinh bỉ thái độ của La Mông nhưng đối với hành động của quan thuế vụ cũng khiến nàng cảm hận không thôi. Mọi người thấy thiếu nữ giận giữ hồng hộc chạy ra khỏi tiệm thuốc của La Mông, hướng về phía đối diện phóng đi.

La Mông thấy nàng đi khỏi, trên mặt lộ ra vẻ mặt dở khóc dở cười nghĩ rằng cô gái trẻ này cũng quá ngây thơ rồi. Hắn cười bảo “Tập Nhĩ, mong là số tử của người tới rồi.”

Cho đến ngày hôm nay, danh vọng của hắn với kẻ mạo hiểm và người dân trên trấn, mối quan hệ cùng Ngã Lỵ Ny, tất cả đã đạt đến mức độ có thể giết Tập Nhĩ được rồi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Hoạn Giết (Thượng)

Đêm tối không trong rất thuận tiện cho việc giết người phóng hỏa.

Bên trong trần nhỏ vắng vẻ yên tĩnh, không tiếng động, mọi nhà đều đóng cửa. Thình thoảng chỉ có hai tiếng chim gọi nhau vang lên trong bầu trời trăn. Tuy nhiên, mấy tiếng đó không thể chấn động nổi bầu không khí của trần. Lúc này, trần nhỏ không khác gì một người đang say giấc.

Trên đường nhỏ hướng ra ngoài trần, không ngừng có tiếng bước chân hỗn tạp vang lên. Lúc này, tiếng bước chân càng ngày càng gần, bóng của ba người hiện rõ trong ánh trăng mờ mờ.

“Đại nhân, thực sự giải quyết tên tiểu tử kia sao?” Trên đường đi đêm, một người đột nhiên hỏi một câu.

Hai người đã từng mục kích màn lộn xộn ở quán của La Mông. Lúc này quần áo họ mặc cũng như nét mặt, đều biểu lộ vẻ rất nghiêm trang. Bên cạnh họ, một người đàn ông nghiêm mặt, không phải ai xa lạ, chính là kẻ nhiều lần làm khó dễ La Mông, quan thuế vụ Ba Tập Nhĩ.

Nhìn tình hình lúc này của quan thuế vụ Tập Nhĩ cùng hai người này là có thể hiểu được. Hơn nữa, hai người kia biểu thị đúng là thủ hạ quan thuế vụ.

Nếu như La Mông lúc này đứng ở chỗ này, nhất định sẽ ngâm ngâm cảm thấy thỏa mãn với chính mình. Chỉ từ một cái bóng mà bắt được kẻ gây rối thực sự, hẳn thật là thông minh.

Mà hai người kia, hiện tại mỗi người đều mang một túi miệng nhỏ, phía sau vang lên tiếng leng keng. Nghe âm thanh thì đúng là hai túi tiền.

Làm như không hải lòng khi đưa nhiều tiền giao nộp cho người khác, dọc đường đi, một người không ngừng lẩm bẩm. Hôm nay hẳn lấy hết quyết tâm, hướng về Ba Tập Nhĩ hỏi một cách nghi ngờ. Mà Ba Tập Nhĩ là một kẻ trung niên thông minh, cười lạnh lẽo, không trả lời thủ hạ vấn đề này.

Người còn lại ngẫm hiểu ý, bèn giơ tay vỗ lên đầu người đặt câu hỏi. “Đồ ngu! Đại nhân thế nào mà lại đưa tiền cho hắn? Tên tiểu tử kia bị mờ mắt, nguoi cũng hồ đồ sao?”

Người bị đánh hình như ở địa vị vẫn luôn bị ức hiếp, nên không dám nói gì nữa, chỉ gật đầu liên tục.

Quan thuế vụ Ba Tập Nhĩ đưa mắt lạnh lẽo nhìn, trên mặt tỏ vẻ vô cùng bình tĩnh, nhưng trong lòng lại rất tức giận. Thực ra, hắn không tức giận thủ hạ hồ đồ, mà là La Mông thật là lớn mật.

Lúc ban ngày, từ trong lời nói hồng học của Vi Ngọa, hắn biết rằng La Mông nắm trong tay yếu điểm của mình. Tuy rằng không quá tin, nhưng vì những lời hoa ngôn xảo ngữ lừa bịp với Vi Ngọa khiến hắn không khỏi suy tư về việc này. Bởi vì đúng là hắn đã âm thầm làm rất nhiều chuyện mà người ta không nhận ra. Tuy rằng không xác định được La Mông có thực sự nắm giữ chứng cứ hay không, nhưng từ trước đến nay Ba Tập Nhĩ là người cẩn thận. Chính vì vậy nên hắn quyết định vấn hỏi La Mông.

Nếu như La Mông nắm giữ một ít chứng cứ thì Ba Tập Nhĩ định tương kế tựu kế. Hắn bảo thủ hạ làm người bệnh để lấy cớ. Rồi khi tiếp xúc với La Mông, hắn hy vọng là sẽ lấy tiền ra để đổi lấy chứng cứ.

Sự tình phát triển rất thuận lợi. La Mông quả đúng là đã biết ẩn ý của hắn, đưa ra một con số đáng kinh ngạc báo Ba Tập Nhĩ chuẩn bị sẵn tiền. Tối nay tám giờ, tại khu rừng nằm cạnh trần, một tay giao tiền, một tay giao chứng cứ.

Quan thuế vụ quả thực mang theo nhiều tiền. Thế nhưng, hắn chỉ định giao tiền cho La Mông nếu xác định được chứng cứ trong tay đối phương. Hắn định bụng bắt giữ vấn tội La Mông. Chuyện đáng cười. Hắn là ai chứ, chính là quan chức nội địa, có ảnh hưởng lớn nhất, có thể bắt bớ không thêm giằng dáo lý.

Về phần chứng cứ, tuy rằng không có trở ngại. Thế nhưng, bị lãnh chúa biết chuyện, hắn sẽ bị án tượng không tốt. Vì thế hắn phải giành lại được chứng cứ!

Hắn mang theo hai thủ hạ thân thích là vì phòng khi La Mông cũng nhờ người hỗ trợ. Chỉ vì nghĩ đến việc La Mông lại có dũng khí lấy tiền, Ba Tập Nhĩ cảm thấy không nên xem thường.

Hắn vốn tưởng rằng đối phương đúng là một kẻ có hoài bão tham vọng đích thực, không nghĩ tới việc lại có thể sáng mắt coi trọng đồng tiền, thật đúng như lời tên thủ hạ vừa nói lúc nãy, bị tiền làm mờ mắt.

Hay là, ứng với câu nói kia, thông minh bị thông minh lừa, người thông minh cũng có lúc hồ đồ. Hắn lẩm bẩm: “Tiền của ta dễ dàng cầm được sao?” Chỉ cần La Mông cầm tiền này, thần điện có rất nhiều biện pháp giá tội tổng tiền. Bây giờ Ba Tập Nhĩ chỉ ước gì La Mông cầm tiền ngay ấy chứ!

Hơn nữa, đặc biệt thông qua mục sư Đặc Ni Tư, liên hệ được trong nội thành có thể phát huy “Thăng thần thuật” của mục sư trung cấp. Hơn nữa, lãnh chúa ở đó cũng chuẩn bị đưa hối lộ rồi. Tất cả mọi thứ sẽ chờ đợi La Mông bị thọ giáo hình phạt treo cổ. Tất cả mọi thứ đều trong kế hoạch cả.

“La Mông, Ba Tập Nhĩ thực sự muốn cùng nguoi trao đổi chứng cứ phạm tội?”

Khó có được lúc một mình trốn khỏi gia đình, nhị tiểu thư Ngã Ly Ly nhìn bốn phía rồi hỏi. Ở đây ngoại trừ nàng cùng La Mông ra còn có người bạn Pháp Phí ở cùng.

La Mông bất chấp lời đồn đãi cùng việc lãnh chúa không hài lòng, gặp Ngã Ly Ny ngày hôm nay. Hắn cũng không biết Ba Tạt Nhi đã đi gặp qua lãnh chúa. Thế nhưng hắn cũng đi gặp qua Ngã Ly Ny.

La Mông nhìn qua bốn phía, nói nhỏ giọng:

“Xin lỗi, Ngã Ly Ny tiểu thư, khuya như thế này còn bắt người qua đây. Chỉ có điều, chuyện này không phải chuyện đùa, không chỉ liên quan đến sự an nguy của ta, mà còn quan hệ tới an nguy của bố cô. Cho nên ta mới mời người cùng Pháp Phí đến chỗ này gặp, muốn lên tiếng để người hiểu rõ mọi sự tình. »

Sau đó, La Mông bảo hai người trốn ở một lùm cây cao phía sau. Bởi vì hôm nay ánh trăng tối mờ, y phục của nhị tiểu thư Ngã Ly Ny lại đổi thành màu tối. Cho nên, nàng cùng Pháp Phí trốn ở nơi này, sẽ không bị người phát hiện.

Tuy rằng không hiểu mình bạch La Mông làm gì, nhưng trong khoảng thời gian này, qua nhiều lần giao thiệp đã khiến Ngã Ly Ny tin tưởng La Mông có trình độ nhất định. Nếu không thì ban đêm một cô gái như nàng cũng không chỉ vì một phong thư mà đã chạy tới.

Thấy hai người trốn kỹ, La Mông đứng ở chỗ ven đường, nhìn về phía đầu đường. Rất nhanh, ba người từ đầu đường kia xuất hiện, sau đó càng ngày càng hiện ra rõ ràng. Cho đến khi họ đến gần, La Mông mới nhìn rõ diện mạo người được phái đến.

“Ba Tạt Nhi tiên sinh, may mà ngài đúng giờ đến đây, không thì ta không muốn mang chứng cứ nộp lên đâu.” La Mông đứng ở giữa đường, hai tay ôm vai, cười ha hả nói.

“Tiểu tử, người nói cái gì chứ, còn không đem chứng cứ giao ra đây?”

Quan thuế vụ vẫn không nói chuyện, một thủ hạ bên cạnh hắn đi tới, tay nắm chuỗi kiếm.

La Mông tức khắc trên mặt lộ ra vẻ không vừa lòng:

“Tạt Nhi tiên sinh, nếu như ta nhớ không lầm đã nói là chỉ cho một người tới thôi chứ? Thế sao ngài vẫn còn dẫn theo tay chân đến. Ví như ta nói, ta không đem chứng cứ trong người, người có thể rất thất vọng hay sao?”

“Người...” Người ngay giận dữ.

Thế nhưng hắn lại bị Ba Tạt Nhi hừ một tiếng phải sợ thối lui. Ba Tạt Nhi cười ha hả nói rằng:

“La Mông huynh đệ, người hiểu lầm rồi, ta để cho bọn họ đến, không có ác ý gì.”

Bảo thủ hạ đem túi tiền thả xuống mặt đất, hắn giải thích:

“Người cũng thấy đó, La Mông huynh đệ, người muốn nhiều tiền như vậy, ta là người bị đau lưng, nên ta để họ đến đơn thuần vì giúp ta bớt chút sức lực mà thôi.”

“Đã như vậy, bây giờ người để cho bọn họ đi được rồi”. La Mông lạnh lùng nói.

Ba Tạt Nhi vung tay lên, hai người liền lui về phía sau. Chỉ có điều, theo như chúng dự tính trước đây, hai người kia không thực sự rời khỏi, mà là ẩn náu ở cách đó không xa. Khi họ nghe được tín hiệu sẽ lại lao tới.

La Mông nhìn bọn chúng đi khỏi, lúc này mới cười nói:

“Tiền này có vẻ không sai biệt lắm so với những gì tôi đã dặn”.

“Vậy thì chúng ta có thể nói chuyện nghiêm túc chứ.” Ba Tạt Nhi nheo mắt nói.

“Đương nhiên.” La Mông nhìn hai cái túi vải trên mặt đất một chút, không nhìn được, cảm thán mà nói: “Bất quá, điều ta nói hơi quá, Ba Tạt Nhi tiên sinh tay người cầm bút đánh thuế, người bí mật ăn bớt thuế khoản cũng không ít đấy chứ”.

Sắc mặt Ba Tạt Nhi tức khắc trầm xuống. “Nói đi, chứng cứ ở đâu, đưa ta.”

“Haha! Gặp cái gì! Ta chạy không được. Ta chỉ hiểu kỳ thôi. Theo lý thuyết, người cũng là xuất thân quý tộc cùng lãnh chúa đại nhân, đều là người cùng dòng họ, không thiếu tiền mà ? Người làm một người cao quý quý tộc bất hảo à ? Vì sao cần phải đi làm những chuyện này ? Việc này thật không xứng đáng với thân phận quý tộc của người mà ! » La Mông cười ha hả nói chuyện kiêu kị nhất của một kẻ ngoại tộc.

Cẩn thận như Ba Tạt Nhi cũng không nhìn được, phản bác lại nói:

“Người biết cái gì! Người chỉ là một tên dân thường, làm sao hiểu rõ được chúng tao đã từng trải qua gian khổ thế nào? Dựa vào cái gì mà chỉ những người trực hệ được hô phong hoán vũ. Chúng ta đều là những người có địa vị cao quý, ai lại muốn đi giao tiếp cùng thứ dân đen như người. Dựa vào cái gì? Hơn nữa, tiền này đều là của ta thu được, là của ta! Đều là của ta nên ta dùng được!”

Dưới ánh trăng, đột nhiên trông thấy ánh mắt trên chọc trong mắt của La Mông, Ba Táp Nhĩ không khỏi chán nản. Sau đó, nén lửa giận xuống, hần lãnh đạm vừa cười vừa nói: “Tiền ta đem đến nơi đây, chứng cứ trong tay người chứ? Đưa cho ta.”

« Ôi, việc gì mà gấp gáp vậy. » La Mông lắc đầu, móc ra trong ngực một điệp giấy viết thư, sau đó đi đến trước mặt Ba Táp Nhĩ. « Có điều ta phải kiểm tra trước một chút, tiền này có thực sự đúng hay không. Người mở túi tiền để ta liếc mắt một cái. »

Ba Táp Nhĩ nhin xuống, lần lượt mở rộng hai miệng túi tiền. Quả nhiên là thực, hai túi lóng lánh ánh bạc. » Giấy viết thư có thể đưa cho ta được chứ »

« Được rồi, cho người ». La Mông diễn vẻ mặt có tiền là tốt rồi, đem phong thư đưa cho Ba Táp Nhĩ. Xoay người muốn cầm tiền bỏ đi, hần bị Ba Táp Nhĩ gọi lại. « Để ta phải nghiệm chứng một chút có đúng không ».

« Được rồi, theo ý người. » La Mông diễn vẻ mặt bất đắc dĩ, buông túi tiền, quay lại trước mặt Ba Táp Nhĩ. Chỉ thấy Ba Táp Nhĩ vạch tìm một phong thư, sau đó càng nhìn càng nhíu mày. Vì bầu trời tối đen, mặc dù có ánh trăng, hần cũng phải kê sát hai mắt của mình. Khi hần đang xem, La Mông đột nhiên thấp giọng nói với hần một câu.

Sau đó, Ba Táp Nhĩ ngẩng đầu, vẻ mặt khiếp sợ và phần nộ rút kiếm ra hướng về phía La Mông mà đâm tới. La Mông không kịp tránh, bị đối phương đâm trúng một kiếm vào vai, té ngã xuống đất. Ba Táp Nhĩ đang trong thế kiếm, cả người nghiêng về phía trước.

Trón ở trong lùm cây phía sau, hai người kêu lên sợ hãi, đồng thời lao tới trong nháy mắt. Hai người trước mắt họ đã đến mức sống chết.

La Mông vẫn luôn quay lưng về phía họ, hơn nữa ban này La Mông hạ giọng thấp. Cho nên trong mắt của nhị tiểu thư lại thấy tình cảnh như vậy: La Mông bị đối phương gọi lại, sau đó Ba Táp Nhĩ đột nhiên rút kiếm đâm.

Sự việc nàng xem qua đã rõ ràng minh bạch. Quan thuế vụ ngầm gạt phụ thân nàng làm chuyện xấu. Mà La Mông nắm giữ trong tay chứng cứ, chỉ vì chứng cứ còn chưa đủ. Cho nên La Mông bày cái việc này để khiến quan thuế vụ chủ động tự mình thừa nhận tội ác đồng thời để chính mình thành người xác thực sự việc, khiến cho chứng cứ ngày càng thuyết phục. Mặc dù có tự lợi, nhưng mà vẫn nắm rõ chuyện quốc gia đại sự.

Mà quan thuế vụ Ba Táp Nhĩ lại có dự định giết người diệt khẩu, bịt đầu mối, tiêu diệt triệt để chứng cứ. Kết quả là đánh nhau cùng La Mông. .

Bất kể được thấy như thế nào, nhị tiểu thư Ngã Ly Ny đều phải đứng ra ngăn cản tình huống chuyển biến xấu, nàng mới hô lên: “Dừng tay!”

Chợt nghe thấy tiếng thét, lúc đó Ba Táp Nhĩ bị ngã xuống dưới, tay cầm kiếm đâm hung tợn, cả người nhuộm máu của La Mông, bèn đứng lên. Sau đó, chạy tới trước mặt nhị tiểu thư: “Xin lỗi, thực ra là ta tự vệ, thế nhưng...”

Hai người theo ánh mắt của hần nhìn, chạy lại. Một đoàn kiếm đâm trúng nửa thân dưới của Ba Táp Nhĩ. Hần thét lên một tiếng đau đớn, quần quai trên mặt đất, một lượng máu lớn phun ra trên mặt đất.

Ngã Ly Ny thấy, không khỏi chết lặng người. Một lát sau nàng mới tỉnh người, ngáp ngừng một lúc mới lao đến chữa thương.

Ngã Ly Ny đúng là mục sư nhị cấp, chỉ biết chữa vết thương nhỏ, cố nhớ lại thần thuật để thi triển, chỉ có thể tạm thời làm ngừng máu chảy. Ngã Ly Ny ngáp ngừng nói: “Ta hiểu rõ La Mông. Tình huống vừa rồi ta đều thấy cả. Cảm ơn người vì trấn nhõ mà làm ra tất cả chuyện này. Người yên tâm, theo luật pháp thì xuất phát từ tự vệ sẽ không bị xử phạt. Đến lúc đó ta cũng sẽ làm chứng cho người.”

Có được lời bảo đảm của nhị tiểu thư, La Mông lấy trong tay Ba Táp Nhĩ một điệp thư, rồi lại bảo Pháp Phí lôi trong người ra một vài phong, để cùng một chỗ giao cho nhị tiểu thư.

“Vừa lúc này ta đưa cho Ba Táp Nhĩ xem xét chính là vật chứng xác thực. Chỉ có điều, còn có một phần ta gửi cho Pháp Phí giữ. Bây giờ toàn bộ đều giao cho nàng.”

Ngã Ly Ny gật đầu.

Đúng lúc này, Ba Táp Nhĩ ngưng kêu khóc, hần thở hổn hển, trong con mắt đúng là hội hận vô cùng, nói: “Thật hối hận. . . Còn thiếu một chút nữa thì...”

Nói đến đây thì hần hôn mê bất tỉnh. Ngã Ly Ny cho rằng rằng hần hối hận vì lúc này không đâm trúng, nàng nhíu đầu với sự chán ghét.

Lúc này, tuy rằng bên ngoài La Mông có vẻ mặt khiếp sợ cũng như hoảng loạn, nhưng trong lòng lại rất nhẹ nhõm thoải mái. Hần nhìn thoáng qua Ba Táp Nhĩ hiện thời đang hôn mê. Đoàn kiếm vừa rồi không những thiến đi Ba Táp Nhĩ mà còn hủy hoại các bộ phận bên trong. Loại thương thế này ít nhất phải mục sư cấp bảy trở lên mới có thể trị liệu, nhưng nhất định phải ngay lập tức. Hiện giờ trong tình huống này, thì dù cho mục sư Đặc Ni Tư chạy đến cũng chỉ có đường chết mà thôi.

Ba Táp Nhĩ và lãnh chúa có quan hệ thân thích với nhau, tích lũy tình thân trong vài thập niên tại trấn. Từ đẳng cấp cho đến phạm vi am hiểu, bất kể La Mông làm gì cũng đều không thể bắt ép được thứ kết giao của họ. Chính vì thế, bất luận chứng cứ là gì cũng không thể nào ép hần vào chỗ chết. Quan hệ thân thiết, quan lại bao che cho nhau nên không thể nói đùa xuống. Một khi bị hần đề mắt đến, nếu đối mặt, sẽ đúng là trò hề. Chỉ có thể coi đây là mỗi như, loại trừ thân thể hần mới là giết triệt để, rút cùi dưới đáy nồi, chặt đứt cội rễ, cuối cùng nên đem thiến giết.

La Mông thầm cười, thở phào nhẹ nhõm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Hoạn Giết (Hạ)

Đây là một thị trấn nhỏ tọa lạc ở vùng hải dương, sát biên giới với khu rừng rậm. Vì gần rừng nên kiến trúc của trấn toàn bộ đều dùng gỗ, chỉ có mấy chỗ dùng gạch đá. Thế nhưng, ở địa phương cách trấn nhỏ không xa có một tòa thành có kiến trúc to lớn hoàn toàn bằng đá. Bất kể ai đến xem đều thấy nó vô cùng vững chắc không gì sánh được. Đây là nơi ở của ngài lãnh chúa : Táp Sâm Bảo.

Táp Sâm Bảo kế thừa đặc điểm của một tòa thành quý tộc.

Thực ra nam tước La Táp Tư lấy hiệu là Đan Sâm Đan Ni Tư- nam nước La Táp Tư . Tên nam tước Đan Sâm hiện giờ từ dòng họ Đan Ni Tư. La Táp Tư là tên lãnh thổ, cũng là tên phong hào nam tước. Đây rõ ràng là lãnh địa quý tộc khuôn mẫu.

Bởi vì tước vị cũng như lãnh thổ đều do lãnh chúa trực tiếp điều hành nên việc thăng tiến rất khó khăn.

Đơn cử một điều đơn giản nhất. Một vị kỵ sĩ đều có một nghìn mẫu đất giống nhau được thừa kế cha truyền con nối. Nếu như mảnh đất kia có ruộng đất màu mỡ, một mẫu cho là thu được mười lượng bạc thì một nghìn mẫu cũng được một vạn lượng.

Phong tước một trang hiệp sĩ, chẳng khác nào thoảng chốc ban thường một vạn lượng. Hơn nữa không chỉ nói là lấy đi vạn mẫu đất làm khởi điểm của nam tước, phía sau còn động chạm đến hơn mười vạn, mấy trăm vạn đất của các quý tộc.

Một người kỵ sĩ muốn được thừa hưởng tước hiệp sĩ phải cống hiến tài năng kiệt xuất. Mà được thăng cấp đến nam tước tức là nắm trong tay hơn trăm cây số vuông, mấy vạn dân. Điều này thật vô cùng khó khăn. Còn đến chức từ tước, bá tước, hầu tước, công tước các loại thế chế bên trong cả mấy trăm năm cũng không dám nghĩ đến.

Dòng họ Đan Ni Tư trải qua hai trăm năm phấn đấu mới từ kỵ sĩ trở thành nam tước. Đến bây giờ đã được bốn trăm năm. Lúc đấy La Táp Tư là một mảnh đất hoang vu, chỉ có một trấn, năm làng xóm, cho tới bây giờ thì đã đạt được tước vị nam tước. Chính vì thế, đây là tước vị nam tước đích thực, cao xa hơn nhiều so với chức vị mà người bình thường phải bỏ tiền ra mua.

Lúc này ngày đã sáng rồi. Mặc dù không quá sớm, nam tước đại nhân cũng đã trang phục chỉnh tề ngồi trong nhà ăn để ăn điểm tâm sáng, đợi bữa sáng thịnh soạn được bưng lên.

Đúng lúc này, một tên đầy tớ vội vàng chạy vào, hướng về phía ngài báo cáo khiến ảnh hưởng đến bữa ăn.

“Cái gì? Ba Táp Nhĩ đã chết?” Nghe tin Ba Táp Nhĩ chết mà nam tước đại nhân cả kinh. Liên sau đó ngài bình tĩnh lại, thể hiện phong thái lãnh chúa, bình tĩnh nói: “Người biết hắn chết như thế nào không?”

“Thưa ngài nam tước, quan thuế vụ bị... là bị người ta giết!” Biết rằng nói ra lời này sẽ khiến nam tước nổi trận lôi đình, tên đầy tớ cẩn thận dè dặt trong lời nói.

“Cái gì? Bị giết chết? Người nói là quan thuế vụ Ba Táp Nhĩ bị người khác giết chết? Không phải chết vì bệnh tật? Cũng không phải chết vì ngoài ý muốn? Mà là bị người khác giết chết?!”

Ngài nam tước thực sự bị kinh động vì điều này. Ngài cảm chén trà trên bàn quăng xuống, đứng lên rồi khỏi ghế, một mặt đi tới đi lui, một mặt hỏi, trên mặt biểu lộ nét mặt xanh xám “Nói, Ba Táp Nhĩ là bị ai giết?”

“Thưa ngài nam tước ...”

Bị ánh mắt nam tước soi kỹ, tên đầy tớ kia đứng dậy nói điều bất lợi. “Là, là một thiếu niên tên là La Mông giết...»

“La Mông? Thật là một tên dân đen lớn mật ! »

Vừa nghe tên La Mông, trên mặt nam tước tức khắc lộ ra vẻ mặt vô cùng căm phẫn. Tuy rằng Ba Táp Nhĩ trong mắt ngài, bất cứ cũng chỉ là một chức quan. Thế nhưng, nói đến thì hắn cũng là một người trong gia tộc cùng họ nhưng khác chi. Đánh chó còn phải nhìn chủ nhân, huống chi chuyện giết người lớn như vậy.

Nếu như hắn bị chết vì nguyên nhân khác thì thôi. Thế nhưng, làm sao có thể có chuyện một người xuất thân từ quý tộc chết trong tay một người dân đen. Điều này thực sự khiến cho ngài nam tước khó có thể chấp nhận được.

“Một người dân thường, lại dám giết người của dòng họ quý tộc. Quả thực là làm phản hã!” Nam tước chửi bới, sau đó tra hỏi tên đầy tớ kia “Có bắt được người không?”

"Ồ..." Tên đầy tớ ngẩn ra.

Ngài nam tước hạ sắc mặt xuống hỏi: "Ta hỏi ngươi, có bắt được kẻ tạo phản kia không?"

Dù cho La Mông là đức lỗ y cấp hai, gần đây lại có một ít ảnh hưởng, thế nhưng cũng không thể chống lại pháp luật của lãnh địa.

Tên đầy tớ lúc này mới nhớ tới, chính bản thân vẫn còn có việc quan trọng chưa bẩm báo rõ cho ngài nam tước. Hắn tí mĩ nói cho nam tước nghe về việc La Mông tự vệ giết người.

"Ba Táp Nhĩ lúc đó chưa chết, chỉ là bị thiến. Tuy rằng được trị liệu ngay lúc ấy, đồng thời được đưa đến thần điện nhưng mục sư Đặc Ni Tư cũng không có cách nào đặc biệt, đêm đến thì chết. Việc này đã được loan truyền trong khắp cả trấn rồi. »

Nghe việc Ba Táp Nhĩ bị thiến, lãnh chúa đại nhân có sắc mặt vô cùng kỳ lạ. Ngài chưa hiểu hết sự việc mà tin tức đã loan báo trong khắp trấn rồi. Vị lãnh chúa đại nhân này có sắc mặt xem ra thật khó khăn.

"Nói như vậy, La Mông bây giờ vẫn còn ung dung ngoài vòng pháp luật?" Tuy rằng tên đầy tớ nói về nguyên nhân cái chết và việc La Mông tự vệ. Thế nhưng nam tước rốt cuộc cũng không thể nào tin được. Dù sao thì ngài cũng biết đến việc quan thuế vụ âm thầm đối nghịch với La Mông và còn ngầm ủng thuận.

Vội về mặt khó coi, ngài vẫy tay ra hiệu cho tên đầy tớ lui. Sau đó, một mình ngồi ở nhà ăn suy nghĩ đến chuyện kia.

Càng muốn nghĩ ngài càng cảm thấy chuyện này không đơn giản như vậy. La Mông trước đây đã trở thành đức lỗ y La Mông. Nam tước lo lắng cân nhắc xem có thể đem hắn bắt bỏ rồi treo cổ. Thế nhưng bây giờ nam tước có phân do dự. Dù sao thì bây giờ La Mông cũng đã có ảnh hưởng tương đối. Nhưng nam tước tự hỏi, hay là quyết dùng đội cảnh vệ bắt La Mông. Ngài đứng lên định sai người đi bắt La Mông, thì một bóng người xuất hiện ở cửa nhà ăn.

"Phụ thân." Con gái thứ hai được nam tước cưng chiều nhất, Ngã Ly Ny, từ bên ngoài đi vào. Vừa thấy sắc mặt của u ám của phụ thân, nàng hiểu rằng ngài đã biết chuyện rồi.

"Nghe nói ngươi nửa đêm khuya khoắt đi gặp tên La Mông kia?" Nhìn thấy Ngã Ly Ny, chỉ cần nghĩ đến việc con gái nửa đêm nửa hôm đi cùng một tên thiếu niên trẻ gập gờ, trong đầu nam tước cực kỳ khó chịu. Vì chuyện này, nam tước lưu ý đến trước, hơn cả việc truy cứu Ba Táp Nhĩ bị giết.

Ngã Ly Ny vội vàng đi tới bên phụ thân, giải thích lý do: "Phụ thân, con đi nghiệm chứng hành vi tội ác, cho nên mới ở nơi đó. Hơn nữa lúc đó còn có người khác ở đó."

Dường như nhận ra rằng phụ thân không hài lòng, nhị tiểu thư khôn khéo vội bịa ra rằng có thêm người thứ ba ở đó.

Tuy rằng vẫn cảm thấy khó chịu như trước, nhưng vừa nghe đến việc không phải hai người đơn độc một mình gặp mặt nhau, trong lòng nam tước có phần thoải mái hơn chút. Thế nhưng, có thể không truy cứu việc con gái cùng La Mông gặp nhau, nhưng vẫn còn chuyện giết người kia. Đối với việc giết người tự vệ, nam tước không thể tin được.

Hơn nữa, Ngã Ly Ny kiên quyết khẳng định là người chứng kiến lúc đó.

"Phụ thân, con đã tận mắt nhìn thấy, tuyệt đối là thật. Lúc đó, cái tên Táp Nhĩ kia muốn giết người diệt khẩu, cầm kiếm đâm tới La Mông. Sau đó hai người hỗn chiến một lúc. La Mông để tự vệ đã giết chết đối phương. Những điều này con đều tận mắt nhìn thấy. Con có thể lấy danh thần nữ mà thề rằng không hề giả dối."

Ngã Ly Ny là một mục sư, lấy danh nghĩa của thần ra thề. Vừa nghe con gái nói như vậy, nam tước rốt cuộc đành lập tức hạ lệnh xóa bỏ việc bắt La Mông.

Thực ra, ngài vẫn cảm thấy khó chịu như trước, trong lòng thầm mắng Ba Táp Nhĩ đúng là một kẻ ngu xuẩn, nếu nói cho ta biết thì tự nhiên sẽ có biện pháp xử lý La Mông.

Mặc dù, theo như lời con gái đều là thật, nhưng loại thân phận dân thường như La Mông này đi khiêu chiến với quan chức có quyền uy khiến cho lãnh chúa cảm thấy tức giận. Không liên quan đến vấn đề pháp luật, đơn thuần ngài chỉ tự cảm thấy một quý tộc cao quý bị chạm vào tự ái, cảm thấy phẫn nộ.

"Nghe theo ý của ngươi còn muốn công khai phán quyết Ba Táp Nhĩ?" Nam tước hỏi có phản bác được.

Ở điểm này Ngã Ly Ny cũng kiên trì không nhân nhượng: "Đúng vậy, phụ thân, việc này liên quan đến việc giữ gìn luật pháp nên nhất định phải tiến hành thẩm lý và phán quyết."

Tuy rằng La Mông thu thập chứng cứ cũng chỉ là hành vi quan thuế vụ cất xén tiền thuế, bán trộm tài sản của lãnh chúa, có thể âm thầm xử lý được. Nhưng quan thuế vụ lại muốn giết người diệt khẩu, đủ để ban bố mang tội ác của hắn ra hội đồng quảng trường.

Quảng trường hội đồng là truyền thống của trấn. Tuy nam tước nghĩ rằng không cần phải làm như vậy nhưng vì muốn giữ hình ảnh một người cha tốt trước mặt con gái, đành phải buộc lòng tự mình tham gia tuyên án hành vi phạm tội của Ba Táp Nhĩ.

Hôm đó, ở quảng trường hội đồng có thể nói là người kín hết chỗ. Không chỉ có cư dân trong trấn tham gia lần hội đồng này, có không ít người ở những trấn khác tò mò đến dự.

Nguyên nhân rất đơn giản. Lần này là một sự kiện quan trọng. Quan thuế vụ Ba Táp Nhĩ đã chết. Nguyên nhân chết cũng rất khôi hài. Vì hành vi phạm tội bị bại lộ nên hắn muốn giết người diệt khẩu nhưng kết quả lại bị đối phương giết chết.

Còn về việc ai là kẻ giết người, có người nói là La Mông, có người nói là Pháp Phí. Thậm chí còn có người nói là do tiểu thư Ngã Ly Ny gây nên. Có điều người ta nói như thế lập tức bị chặn lại ngay.

Nguyên nhất hết sức đơn giản, tiểu thư Ngã Ly Ny rất kiêu hãnh đối với người trong trấn. Mặc dù sự việc lần này xuất phát từ tự vệ, nhưng đại đa số dân trong trấn tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ. Có người còn đem chuyện giết người này còn đâu nữa một thiên sứ trong một thiếu nữ trẻ.

Mà theo triệu tập quảng trường hội nghị, sự việc đích xác sẽ từ từ được ban bố cho công chúng. Một âm thanh trong trẻo của nữ mục sư trẻ vang lên phía sau về việc những hành vi phạm tội của quan thuế vụ phải được phán quyết ra đây. Có một bức thư làm vật chứng, La Mông, Pháp Phí cùng nữ mục sư trẻ làm nhân chứng cho hành vi phạm tội của quan thuế vụ.

Tuy rằng quan thuế vụ là người có thái độ tính toán cẩn trọng, thế nhưng việc ác cũng không phải là chưa làm qua. Thấy có người đem hành vi phạm tội của quan thuế vụ ra vạch trần, mà thi thể của quan thuế vụ cũng bị người ta mang đến trước mặt, một số khổ chủ đã từng bị quan thuế vụ tống tiền cũng đều đem cảnh ngộ của mình nói ra trước mặt mọi người.

Trong khoảng thời gian ngắn, quảng trường hội nghị biến thành ngày khóc lóc kẻ lẻ. Mà khổ chủ kẻ ra căn cứ vào chứng cứ xác thực đưa ra. Nhị tiểu thư đại diện cho thân điện cùng phụ thân hướng về những người này mà xoa dịu. Đồng thời, nâng cho ra quyết định đến lục soát tiền ở chỗ Ba Táp Nhĩ, lấy một ít để tiến hành đền bù cho những người đó.

Ngã Ly Ny tiểu thư được tung hô trong tiếng vỗ tay của mọi người. Bọn họ không ngừng hoan hô reo hò không thể nào khống chế được. Mãi cho đến khi nam tước đại nhân phái thị vệ tiến về phía trước giữ trật tự, mọi người mới dần dần yên xuống.

Kế tiếp chính là lúc phán quyết tội giết người của La Mông. Vì có Pháp Phí cùng nhị tiểu thư làm chứng nên tội danh của La Mông dễ dàng được rửa sạch. Khi hắn đi xuống khán đài, thậm chí còn được những khổ chủ bị quan thuế vụ ức hiếp trước kia, hướng về hắn nói lời cảm ơn. Mọi người chào đón hắn giống như một người anh hùng, nhường đường cho hắn đi qua.

Ngồi ở khán đài trên quảng trường, ngài nam tước vẫn trầm tư im lặng, chứng kiến cảnh người dân yêu mến La Mông, nhất thời neho con mắt lại. Chứng kiến cảnh con gái mình được mọi người ủng hộ, nhìn La Mông được người dân trong trấn mình ủng hộ yêu mến, trong lòng ngài lập tức dấy lên sự cảnh giác. Mà La Mông cùng con gái mình gặp nhau, ngài lại càng đau nhức không nói nên lời.

La Mông hẳn tiếp cận Ngã Ly Ny, rốt cuộc là vì cái gì? Chẳng lẽ... chẳng lẽ là để hắn chiếm đoạt được lãnh địa? Để hắn đạt được địa vị? Dù sao, ngài chỉ có hai người con gái, tương lai người sẽ được thừa kế lãnh địa chỉ có con rể mà thôi. Nghĩ đến khả năng đó, sắc mặt của nam tước đại nhân càng ngày càng khó coi.

Ngài xem ra, bất luận kẻ nào cũng có dã tâm, hướng chỉ là La Mông hiện nay. Hắn liều mạng để được thăng cấp chức Đức Lỗ Y là vì cái gì? Còn không phải là vì để nâng cao địa vị của bản thân mình sao? Nghĩ đến dã tâm đối phương sẽ có khả năng chiếm đoạt lãnh địa của tổ tiên mình, trong lòng nam tước cảm thấy chán ghét vô cùng. Đối với tên nhãi ranh này, trong lòng ngài đã thấy chán ghét, nay nghĩ thấy tâm địa xảo quyệt của đối phương, càng cảm thấy giả dối đa đoan.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 55: Nhận Giúp Đỡ (Thượng)

Tiếng hoan hô, tiếng hò hét cũng liên tục vang lên.

Trong khoảng sân rộng đầy rẫy những âm thanh huyền ảo gần như tới mức ở bên ngoài trấn, mọi người cũng có thể nghe thấy. Có thể tưởng tượng, người trong hiện trường lúc này đang có tâm trạng kích động như thế nào.

Có lẽ bản tính của con người là như vậy. Có lẽ, trời sinh con người vốn thích náo nhiệt. Có nhiều chuyện xảy ra chẳng lên quan gì đến việc thiện hay ác, thậm chí còn chẳng có lý do.

Chẳng cần biết người đó còn sống như thế nào, nhưng sau khi chết, những chuyện xấu của kẻ đó thường bị người ta khui ra cho cả thiên hạ biết.

Cũng có thể có chuyện tốt nhưng hơn nửa đều là chuyện ác. Rất nhiều chuyện khi người đó còn sống, người ta không dám nói. Nhưng sau khi người đó chết, những chuyện đã chắc chắn sẽ lan nhanh.

Huống chi, quan thuế vụ Ba Tập Ti khi còn sống vốn không phải là người lương thiện. Mặc dù không tới mức giết người phóng hỏa nhưng lại ý chức quyền làm nhiều chuyện xằng bậy.

Cho nên sau khi gã chết, liên tục có những tội danh đổ lên người gã.

Phần lớn đều là chuyện có thật, có chứng cứ. Nhưng cũng có một số nhỏ là chuyện giả, hoàn toàn do người ta ném đá xuống giếng.

Nhưng lúc này, mọi người đang ồn ào làm gì có ai để ý tới những chuyện đó.

Cho dù La Mông có để ý thì hán còn ước cho tên quan thuế vụ đó nặng tội thêm chứ hơi đâu đi giải thích hộ?

Dù sao thì người cũng đã bị hán giết chết. Đối phương mắc tội danh không thể ân xá nên trách nhiệm của hán càng nhẹ.

Mặc dù nhị tiểu thư đã làm chứng rằng do hán chỉ tự vệ nhưng đối phương cũng là một thành viên quý tộc. La Mông vẫn sợ có một ngày có người lật lại bản án. Chỉ có tăng thêm tội lên đầu y thì bản thân mới an toàn.

Huống chi, mặc dù Ba Tập Ti bị hán xử lý nhưng tên mục sư vẫn còn đó. Hán phải nghĩ được một biện pháp mới được.

Vì vậy mà với cái loại miệng nam mô bụng bồ dao găm đó, hán lựa chọn không để ý.

- Tội của các ngươi rất nặng..

Lúc này đây, trên chiếc đài cao trong quảng trường, mục sư Đặc Ni Tư đang tuyên án với tông phạm của quan thuế vụ.

Lúc này, y mặc một chiếc trường bào màu trắng, sắc mặt hơi tái nhợt, âm thanh khàn khàn. Nhưng dưới ánh mắt của mọi người, y vẫn cố gắng giữ bình tĩnh, đọc bản tuyên án

Trước mặt mục sư Đặc Ni Tư, hai người kia cúi thấp đập, run lấy bầy.

Chẳng phải ai khác. Hai người đó đúng là kẻ đi cùng với Ba Tập Ti. Lúc này, họ không còn sự kiêu ngạo trước đó. Mất đi chỗ dựa vững chắc, bọn họ ngay cả con chó cũng không bằng.

Do Ba Tập Ti là kẻ cầm đầu đã chết cho nên kẻ tông phạm với gã cũng không còn quan trọng.

Lúc này, nhị tiểu thư đang cùng với cha của mình nói chuyện. Nên là một gã mục sư, mục sư Đặc Ni Tư có trách nhiệm duy trì việc này.

Mặc dù trong lòng không muốn nhưng mục sư Đặc Ni Tư vẫn phải đọc lên bản tuyên án tử hình.

Vừa đọc, ánh mắt của mục sư Đặc Ni Tư vừa nhìn xung quanh, quan sát nét mặt của mọi người, sợ họ nhìn thấy sự mất bình tĩnh của gã.

Đúng là trong lòng gã đang lo lắng.

Từ khi biết Ba Tập Ti bị giết, gã đột nhiên có cảm giác thò chết, cáo búi ngủi.

Mặc dù giữa gã và Ba Tập Ti chỉ là lợi dụng lẫn nhau nhưng sau khi đối phương chết, gã dần không còn có lòng tin vào sự an toàn của mình.

Gã và La Mông đã kết oán thù với nhau, thậm chí là đối đầu. Ngay từ đầu, chuyện đó thực ra là giữa hán chứ không phải Ba Tập Ti.

Hiện giờ, Ba Tập Ti bị La Mông giết. Chẳng cần biết đó là do hán tự vệ hay có ý định giết người thì dù sao cũng là bị La Mông giết.

Người chết đã chết, lại còn biến thành một kẻ ác cho mọi người phi nhõ. Kết quả đó khiến cho thực sự mục sư Đặc Ni Tư lạnh người, thêm lo lắng cho bản thân.

Gã không phải là quý tộc, chỉ dựa vào giáo hội ở sau lưng. Nhưng hiện giờ, gã đột nhiên phát hiện, cảm giác ưu việt của mình không đủ trở thành biện pháp để đối phó với La Mông. Hiểu được điều đó càng khiến cho gã lo lắng.

Đột nhiên, ánh mắt của gã bắt gặp một ánh mắt trào phúng trong đám người. Thấy ánh mắt đó, âm thanh của mục sư Đặc Ni Tư rõ ràng hơi run run.

- Ta đại diện cho thần điện, trừng phạt các ngươi... Xóa bỏ thân phận tự cho của các ngươi. Lập tức treo cổ...

Nhanh chóng nhận ra bản thân mình đã thất thố, mục sư Đặc Ni Tư vội vàng thu hồi ánh mắt sau đó cúi gầm mặt xuống mà đọc toàn bộ bản tuyên án.

Nhìn mấy người lính dẫn hai người như hai con chó đi, gã thờ dài một hơi sau đó đi xuống đài. Tới chỗ không có người nào nữa, gã mới đưa tay lên xoa mồ hôi trên trán.

Nhớ tới, vừa rồi đột nhiên bắt gặp ánh mắt của La Mông, trông ngực gã lại đập thành thịch.

Đúng là La Mông sẽ không buông tha cho gã.

Nếu như không nhanh chóng nghĩ cách mà ra tay trước thì gã chắc chắn sẽ trở thành Ba Tật Tiếp theo.

Buổi lễ được tổ chức ở quảng trường diễn ra hết sức thành công. Ít nhất, ngoại trừ linh chủ đại nhân và mục sư Đặc Ni Tư ra thì những người khác đều nghĩ thế. Nhìn mọi người từ từ tản đi, linh chủ đại nhân cũng sai người đánh xe ngựa tới rồi ngồi lên.

- Ngã Lỵ Nỵ! Về đi. - Thấy con gái vẫn còn đứng ở đó nhìn người thiếu niên phía xa một cách xuất thần. Sắc mặt của linh chủ đại nhân càng thêm khó coi. Lão vén rèm xe rồi lên tiếng.

- Cha! Con còn phải về thần điện để ôn tập nên không thể về cùng cha được. - Ngã Lỵ Nỵ đang nhìn La Mông nghe thấy cha gọi liền bưng tỉnh.

Nhưng nàng nghĩ tới ở thần điện vẫn còn chuyện chưa làm xong nên từ chối ý tốt của cha nàng. Linh chủ đại nhân thấy con gái không về liền càng bức tức chui vào trong xe sau đó ra lệnh cho xe đi.

Nghe tiếng ồn ào càng lúc càng xa, linh chủ đại nhân lại bắt đầu suy nghĩ. Vừa rồi, thậm chí y còn có một chút sát khí đối với La Mông. Nhưng nếu thực sự làm thì phải nghĩ kỹ.

Giết chết một kẻ bình dân với y mà nói là chuyện rất dễ. Giết chết một tên Đức Lỗ Y cấp hai cũng không phải là việc khó khăn mặc dù có chút phản đối. Hơn nữa, dưới sự đề ý của con gái, còn có thể làm cho chuyện này trở nên rắc rối.

- Thừa ngài Nam tước. Phía trước có một đội kẻ mạo hiểm tập trung chắn đường. Có cần thuộc hạ xuống quát họ không? - Người đánh xe đột nhiên lên tiếng.

Linh chủ đại nhân nhú mày, đang định hạ lệnh cho người hầu đi làm. Nhưng ánh mắt của lão chợt sáng lên như nghĩ tới chuyện gì đó. Nét mặt tăm tối của lão hoàn toàn biến mất.

- Không cần! Chờ chúng đi rồi thì cho xe đi tiếp. - Tâm trạng trở nên tốt hơn, linh chủ đại nhân tựa đầu vào chiếc gối trong xe mà nhếch miệng cười.

Cùng lúc đó, La Mông đã trở lại cửa hàng cũng chui vào phòng để đếm tiền bạc.

Một túi tiền bày ra trước mặt hắn. Đây là do lúc ở quảng trường, nhị tiểu thư đã thay mặt cha nàng mà thưởng tiền cho hắn.

Thực ra, khi Ba Tật Tiếp tới gặp có mang tới hai cái túi chừng một trăm đồng bạc.

Lúc trước, La Mông từng đòi Ba Tật Tiếp một ngàn đồng bạc. Sau đó, y đúng là có mang tiền theo gặp, phần lớn là lo lắng La Mông sẽ đòi xem tiền trước.

Mà phần lớn khoản tiền đó được sung công, cho vào túi của linh chủ đại nhân. Còn một phần nhỏ thì bồi thường cho khổ chủ. Số còn lại thì thưởng cho La Mông. La Mông đếm số tiền này trong vui sướng vẫn có một chút tiếc nuối.

Thực ra hiện tại lúc này hắn cũng chẳng thừa tiền. Nhưng so với tiền bạc thì hắn còn thiếu một mảnh đất thực sự thuộc về mình.

Chỉ tiếc ở trên cái thế giới này, mặc dù có tiền nhưng nếu muốn có một mảnh đất thuộc về mình thì phải được linh chủ đồng ý.

Cũng như khu vực của Kiệt Pháp ở trong rừng kia cũng là do được linh chủ cho phép nên mới được xây dựng.

Là một Đức Lỗ Y cấp hai, nếu như có một mảnh đất thuộc về bản thân và một mảnh vườn thuốc thì cho dù là trong việc tu luyện hay xử lý dược thảo cũng dễ hơn rất nhiều. Dù sao thì trong không gian, dược thảo có bốn mùa thu hoạch. Điều đó và thời gian thu hoạch ở trên thế giới này là không phù hợp với nhau. Nếu như hắn có được một mảnh đất, dựng lên một ai ôn phòng giống như của Kiệt Pháp thì cũng dễ cho bản thân có được mảnh đất và thực vật tu luyện Đức Lỗ Y mà đối với dược thảo trong không gian có được một bức bình phong.

Hơn nữa, ở kiếp trước, chỗ ở của La Mông rất rộng, trước nhà có vườn, có sân. Khi nhàn hạ có thể ở tầng hai chăm sóc một chút rau cỏ.... Chỉ cần có một cơn gió thổi qua sẽ mang theo mùi thơm của cỏ hoa. Cái cuộc sống đó thật đúng là biết hưởng thụ.

Do có thói quen như vậy nên La Mông sống trong không gian nhỏ hẹp này cảm thấy rất bất tiện.

Trước kia không có tiền thì chỉ đành nhịn. Nhưng bây giờ có tiền mà vẫn còn phải chịu đựng thì đối với La Mông đúng là một sự đau khổ.

Cất tiền bạc vào trong không gian, La Mông nằm trên giường, suy nghĩ làm sao để có được một chỗ thuộc về mình và vườn thuốc.

Đúng lúc này, Ni Khắc đẩy cửa vào nói:

- La Mông! Linh chủ đại nhân phái người tới gọi ngươi.

- Linh chủ đại nhân tìm ta?

Sau khi ăn mặt chinh tề bước ra ngoài, La Mông thấy có một tên thị vệ đang chờ sẵn.

Thấy La Mông đi ra, y cũng chẳng hề khách khí nói ngay linh chủ muốn gặp hần, bảo hần tới thành nói chuyện.

Nếu linh chủ đại nhân đã cho người tới gọi, La Mông không thể từ chối, chỉ đành đi theo người đó vào trong thành.

Trên đường đi, tên thị vệ cũng không nói chuyện. La Mông hỏi vài câu thấy đối phương không muốn trả lời nên đành thôi. Cuối cùng, sau khi đi bộ một đoạn đường, tòa thành hiện ra trước mặt họ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Nhận Giúp Đỡ. (Hạ)

Hoàn toàn khác với người dân trong trấn, tòa thành của Nam tước được xây dựng bằng đá không phải là làm bằng gỗ để biểu lộ quyền uy và thực lực của ngài.

Hần đi theo người có dáng như một tên thị vệ tới trước tòa thành. Sau khi được thông báo, hần đứng chờ để tiến hành kiểm tra.

Ở bên ngoài tòa thành được bao bọc bởi một con sông, có một cây cầu treo bắc qua.

Đại khái là do sợ có người hoặc ma thú từ trong rừng tấn công. Con sông bảo vệ bên ngoài tòa thành được đào rất rộng. Nước sông tỏa ra mùi tanh khiến cho La Mông nghĩ thấy không kiềm chế được mà cau mày.

Lúc này đại khái đang là lúc thủ vệ của tòa thành thay ca nên chưa có người để ý tới. Vì vậy mà họ chỉ đành im lặng đứng chờ bên dưới.

La Mông đứng đó chỉ biết ngẩn người nhìn con sông đào bảo vệ quanh tòa thành. Dưới làn nước thi thoảng lại nổi lên một con cá to khiến cho hần phải nheo mắt.

- Được rồi! Cầu treo đã hạ xuống. Đi nhanh lên đi. - Chẳng biết bao lâu, người thị vệ dẫn đường đột nhiên lên tiếng. Lúc này, La Mông mới nhận ra chiếc cầu trước mặt đang từ từ hạ xuống.

Sau khi cây cầu được hạ xuống, cánh cổng đi vào mới xuất hiện trước mặt hần. Nó cũng được làm bằng đá nhám thạch chắc chắn, tạo thành hai cánh cửa to, nặng. Muốn mở được nó không có năm, sáu người thật khó có thể làm nó nhúc nhích.

La Mông đi theo sau gã thị vệ mà bước lên cầu treo, đi qua con sông. Khi hần vừa đặt chân vào bên trong, hai cánh cửa đá từ từ được người ta đẩy ra.

Có điều, hoàn toàn khác với sự suy nghĩ của hần, người đẩy cửa dường như cũng không cần phải cố sức. Sau mỗi cánh cửa chỉ có một người mà thôi. Tận mắt nhìn hần mới biết hóa ra dưới mỗi cánh cửa lại có bốn bánh xe để di chuyển.

Chờ khi bọn họ rào bước qua cánh cổng, cái cầu treo phía sau lập tức được người kéo lên rồi cánh cổng cùng từ từ được đóng vào. Bên trong cánh cổng còn được người ta dùng mấy cây đòn bằng gỗ chặn ngang. La Mông thấy vậy cảm thán các ngài quý tộc đúng là có mạng quý hơn vàng a.

Gã thị vệ dẫn đường cho hần vẫn im lặng như trước. Chỉ có điều trên con đường đi tới chỗ Nam tước làm việc có một vài nơi đặt trạm kiểm soát khiến cho gã thị vệ kia đành phải lần lượt mở miệng giải thích thân phận của La Mông.

Có thể do đã được thông báo từ trước nên sau khi kiểm tra, xác định trên người La Mông đúng là không có vật gì gây nguy hiểm tới tính mạng của ngài Nam Tước, bọn họ liền cho qua.

La Mông đi theo y qua một đoạn đường dài, cuối cùng thì tới trước một cái sảnh lớn gã thị vệ đứng lại.

- Ngươi tạm thời ở đây chờ ta bẩm báo với ngài Nam tước. - Gã thị vệ nói một cách ôn hòa với La Mông.

La Mông gật đầu, thăm thò ra. Cuối cùng thì hần cũng đến nơi. Đồng thời trong lòng có chút cảm xúc về thế giới xa hoa của đám quý tộc.

Chỉ mới là một Nam tước mà đã xây dựng một tòa thành lớn như thế này. Nếu là một đại quý tộc thì không biết tương tượng như thế nào?

Cho dù La Mông đã từng trải qua nhiều chuyện nhưng lúc này cũng đành phải thu hồi sự kiêu ngạo của mình một chút. Ít nhất thì tầm nhìn của người trên thế giới này không hề nhỏ.

Tới lúc này, với thể lực của hắn mà so sánh với Nam Tước có thể thấy sự cao thấp như thế nào. Vì vậy mà không cho phép hắn có lấy một chút tâm trạng tự đắc.

- Được rồi! Ngươi có thể vào. - Lúc này, tên thị vệ kia từ trong đại sảnh đi ra thấy La Mông liền truyền đạt ý của Nam tước.

Vì vậy mà chỉ một chút sau, lần đầu tiên La Mông được diện kiến ngài Nam tước ở một khoảng cách gần như vậy trong sảnh lớn.

Có thể do tài lực và địa vị thấp bé của hắn mà khi bước chân vào trong sảnh lớn, tâm trạng của La Mông vô cùng kích thích.

Nơi nơi đều có ánh vàng rực rỡ, suýt chút nữa thì làm hắn hoa mắt.

Vách tường được sơn một lớp sơn màu vàng, trên mặt sàn được lát một lớp gạch màu vàng. Cái bàn cũng màu vàng, cái ghế dựa cũng màu vàng.

Quang cảnh khiến cho người ta hoa cả mắt. Còn khoe miệng của La Mông thì giật giật liên tục. Nhưng hắn cũng không nói gì vì trang trí căn phòng thế nào là chuyện của người ta chứ không liên quan tới mình.

Ở giữa đại sảnh, có một vị trung niên quần áo hoa lệ thấy La Mông đi vào cũng không nhìn hắn. Còn La Mông chỉ nhìn thoáng qua cũng thấy dung mạo của người đó.

Đại khái là do tiểu thư Ngã Ly Ny có khuôn mặt giống mẹ nên lần đầu tiên La Mông nhìn thấy người đàn ông trước mắt cũng không thấy có chút gì giống với vị thiên sứ đáng yêu thế kia.

Lúc này, sắc mặt Nam tước cũng không được tốt lắm, khoe mắt có đầy những dấu vết của thời gian. Mặc dù lão mặc một chiếc áo choàng hoa lệ nhưng cũng không thể giấu được thân thể đã già của mình.

Thấy La Mông đi vào, lão ho nhẹ một tiếng. Sau đó mặc dù đã biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi:

- Ngươi chính là La Mông?

La Mông cũng chỉ liếc mắt từ xa, thấy lão như vậy cũng đành thi lễ mà trả lời cho xong:

- Đúng vậy thưa ngài Nam tước tôn kính. Ta chính là La Mông.

- La Mông! Chuyện lần này ngươi làm rất tốt. Ngã Ly Ny cũng đã nói với ta ít nhiều về ngươi. Không ngờ trong lãnh thổ của ta lại có một tên sâu mọt như vậy. Để cảm tạ ngươi, ta dự định ban cho ngươi một mảnh đất, cho ngươi xây dựng một ngôi nhà và vườn thuốc cho mình.... - Thấy La Mông đi vào cửa với một dáng vẻ bình tĩnh, Nam tước càng cảm thấy La Mông có tâm cơ sâu nên cũng không muốn suy nghĩ nhiều, nói ngay những điều mà mình đã nghĩ từ lâu ra.

Lập tức, La Mông ngẩn ngơ. Hắn cứ nghĩ linh chủ đại nhân triệu tập mình tới là để thưởng cho một thứ gì đó. Nhưng khi đối phương đột nhiên nói cho ban thưởng như vậy khiến cho hắn suýt chút nữa thì nhồi máu cơ tim. Sự trùng hợp như thế này khiến cho hắn không nói được nên lời.

Nhìn bộ dáng của hắn, Nam tước thầm cười lạnh trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nói:

- Chẳng qua chỉ là một công lao đơn giản mà ban cho ngươi mảnh đất như vậy sợ rằng những người khác không phục. Vì vậy mà ta dự định giao cho ngươi một nhiệm vụ. Nhiệm vụ này có lẽ sẽ hơi mạo hiểm, phiền lưu một chút. Nhưng chỉ cần ngươi hoàn thành, ta sẽ lập tức thực hiện lời hứa hôm nay. Thế nào? Có muốn suy nghĩ một chút không?

Cho tới lúc này, La Mông cũng biết trên cái thế giới này có việc phong đất thưởng cho kỵ sĩ. Nói tới lãnh địa của một kỵ sĩ khoảng chừng một ngàn mẫu. Nhưng dưới kỵ sĩ cũng có những người nhờ vào tay nghề, trí thức, võ nghệ mà được linh chủ tặng cho một khu vực. Thực tế những nghề dưới kỵ sĩ cũng là những công việc của quan viên linh tinh mà thôi.

Hơn nữa bọn họ có được một mảnh đất rộng từ hai trăm đến ba trăm mẫu. Trong lúc linh chủ gặp nguy, họ cần tự chuẩn bị trường mâu, giáp da, tẩm chắn và kiếm đi làm lính. Đương nhiên họ cũng không có khả năng để mua chiến mã và khôi giáp.

Mặc dù nói như vậy nhưng cũng phân biệt với đám bình dân. Nói một cách nghiêm khắc thì cùng cấp với quan thuế vụ.

Linh chủ đại nhân nói một cách khách khí, ban thưởng lại lớn. Nhưng La Mông cũng không cảm thấy mừng. Hắn vội hỏi:

- Không biết nhiệm vụ của ngài Nam tước là gì?

Nam tước nheo mắt, nở nụ cười:

- Khu rừng rậm ở bên ngoài trấn kia vẫn chưa được tiến hành quản lý tốt. Hôm nay ta gọi ngươi đến đây là muốn cho ngươi theo đám kẻ mạo hiểm đi vào trong rừng, giúp ta vẽ một tấm bản đồ. Có bản đồ đó thì việc quản lý đối với khu rừng mới hiệu quả hơn. Hơn nữa, để phòng ngừa ma thú tấn công cũng có được sự bố trí hoàn hảo thế nào? Nhiệm vụ này ngươi có làm hay không?

Thấy La Mông cúi đầu suy nghĩ, Nam tước lại chăm thêm một chút:

- Nghe Ngã Ly Ný nói người một một đứa bé có trách nhiệm. Vì để loại bỏ con sâu một trong trần, người còn mạo hiểm lấy thân làm mồi nhử. Nhiệm vụ lần này so với lần đó mặc dù nguy hiểm hơn nhưng nếu thành công thì công lao lại lớn hơn nữa. Thực ra, chọn người đi về bản đồ, ta cũng đã suy nghĩ kỹ rồi mới quyết định. Thứ nhất là cho người một cơ hội để lập công. Thứ hai, người là Đức Lỗ Y có thể lựa chọn kẻ mạo hiểm để tham gia vào đội hình. So với người khác đi vào trong rừng có phần bảo đảm hơn. Thứ ba là, ta có lòng tin đối với người. Nếu là người khác, ta sẽ hoài nghi sự chính xác của bản đồ. Vì lợi ích của người dân và lãnh địa, người suy nghĩ đi.

Thấy sắc mặt La Mông trở nên thận trọng, Nam tước lại cười lạnh trong lòng. Đây là biện pháp cách ly La Mông và con gái của lão tốt nhất mà lúc ở trong xe ngựa lão đã nghĩ được.

Mặc dù bây giờ con gái và La Mông mới chỉ có một chút cảm giác nguy hiểm mà thôi, nhưng một người cẩn thận như lão thì không thể mạo hiểm.

Vì vậy mà càng nghĩ lão càng thấy biện pháp này rất tốt. Như thế có thể làm cho La Mông tham gia cùng với những kẻ mạo hiểm.

Kẻ mạo hiểm đi vào trong rừng, khi quay về sẽ mất thời gian rất lâu. Nếu để cho La Mông tham gia vào việc đó thì như vậy có thể tách hẳn và con gái của lão ra.

Hơn nữa, rừng Kinh cực là một nơi nguy hiểm. Cho dù là một người có kỹ năng chiến đấu cao cũng phải bị thương. Để cho hắn đi vào đó, nếu gặp phải chuyện gì không ngờ thì có thể chẳng sống mà ra được, đỡ cho lão phải tốn công suy nghĩ làm thế nào để giết người.

Nhưng làm sao để La Mông tham gia lại là một vấn đề lớn. Dù sao thì hiện tại, La Mông cũng coi như là có nguồn tài chính lớn, lại có được một số di sản, cần gì phải đi mạo hiểm? Mà ban cho những thứ bình thường thì có lẽ La Mông cũng không để ý.

Nghĩ tới thứ mà hiện giờ La Mông cần có, Nam tước liền đơn giản lấy cớ về bản đồ rồi triệu kiến La Mông. Hơn nữa, lão đồng ý nếu việc này thành công sẽ ban cho một mảnh đất để La Mông có chỗ ở và vườn thuốc của mình. Một điều kiện mê người như vậy, Nam tước hoàn toàn tin rằng La Mông sẽ đồng ý.

Có điều, để phòng ngừa La Mông từ chối, Nam tước còn nói thêm mấy thứ nữa.

Vì vậy mà khi Nam tước nói xong liền bình tĩnh chờ La Mông phản ứng.

Còn sắc mặt của La Mông thì thay đổi liên tục, suy nghĩ một lúc rồi cuộc hẳn cũng đưa ra quyết định:

- Nhiệm vụ này ta chấp nhận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Nhiệm Vụ (Thượng)

Nghe thấy vậy, ngài Nam tước đang ngồi đối diện với La Mông chờ đợi câu trả lời của hắn liền nở nụ cười.

- Tốt tốt! - Liên tục nói mấy chữ tốt đủ thấy tâm trạng của ngài Nam tước lúc này như thế nào.

- La Mông! Người quả nhiên là một người nhiệt tình phục vụ cho thị trấn. Ta đúng là không nhìn nhầm người. Chuyện lần này cũng chỉ có người đi làm ta mới yên tâm. Ha ha ha! Người yên tâm! Chỉ cần về được tám bản đồ khu rừng cho tốt, ta nhất định thực hiện lời hứa, ban cho người một mảnh đất.

Thấy đối phương cắn câu, Nam tước cao hứng hơn rất nhiều. Bất ngờ, lão lại phát hiện, tên thiếu niên vốn làm cho mình khó chịu khi nhìn kỹ cũng có chút thuận mắt.

Mà người thiếu niên đứng trước mặt lão sau khi nghe nói vậy cũng khẽ nhếch miệng lên. Mặc dù bên ngoài mặt vẫn duy trì một sự cung kính nhưng thật ra trong lòng La Mông đã mắng cho đối phương te tua.

Mặc dù ngay từ đầu, lão đã thổi hắn lên mây nhưng La Mông cũng không phải là người mới chỉ nghe vài câu đã mất tự chủ. Huống chi, từ lúc Nam tước lên tiếng, La Mông cũng nhận ra dường như ngài lĩnh chủ đối với mình không được thân mật cho lắm.

Mặc dù Nam tước che giấu rất tốt nhưng là một Đức Lỗ Y cấp hai, La Mông vẫn có thể cảm nhận được một cách rõ ràng.

Nhưng La Mông vẫn quyết định nhận nhiệm vụ này.

Thực ra trước khi đưa ra quyết định đó, La Mông cũng suy nghĩ rất nhiều. Sở dĩ cuối cùng hắn đồng ý với lời đề nghị của Nam tước có một phần nguyên nhân là do tình hình cần thiết.

Lại có cái sự ban thưởng này rất dễ khiến cho người ta động tâm. Người dân tự do bình thường có được vài chục mẫu đất, có được sự ban thưởng thì tới hai ba trăm mẫu. Mặc dù đồng ruộng không nhiều nhưng cũng coi như tiếp cận với đặc quyền của giai cấp quý tộc. Nếu ở Trái Đất thời cổ cũng tương đương với thi đỗ tú tài.

Nguyên nhân thứ ba đó là do La Mông luyện tập võ kỹ, tới lúc này đang gặp chướng ngại. Thông qua huấn luyện rất khó có thể tiến thêm được.

Tình hình của Pháp Phí cũng không khác nhiều lắm. Sau khi có thực lực chiến sĩ cấp hai, mặc dù vẫn luyện tập một cách khắc khổ nhưng sự tiến triển lại hết sức thông thả. Trong mấy ngày gần đây, thậm chí hắn còn không có sự tiến bộ. Mặt võ kỹ có dấu hiệu trì trệ không tiến được bước nào.

Tình hình này khiến cho Pháp Phí vốn thể phải trở thành một chiến sĩ buồn bực khiến cho tâm trạng của La Mông cũng vậy.

Mà nghe người ta nói chỉ có qua chém giết mới làm cho võ kỹ được rèn luyện một cách thực sự.

Cũng vì vậy mà đi vào sâu trong rừng Kinh cực đối với La Mông mà nói chỉ là chuyện sớm hay muộn. Nếu lần này, Nam tước muốn hắn đi, thì đơn giản hắn coi như là một lần luyện tập.

Cố gắng sau khi trở về, có khi võ kỹ của hắn lại nâng lên. Huống chi, lúc này, sức chiến đấu cũng không đến mức yếu như người ngoài thấy.

Hơn nữa nếu Nam tước đã có ác ý với hắn thì cho dù hắn không đồng ý chuyện này, ai biết đối phương có nghĩ ra chuyện gì khác hay không? Lui một vạn bước mà nói, mặc dù nguyên nhân nào thì cũng không được ngừng lại. Điều kiện mà đối phương đưa ra đủ cho hắn tranh đấu một chút.

Về một tấm bản đồ, sau khi chuyện này kết thúc, có thể có được một mảnh đất thuộc về mình. Một mảnh đất là điều mà La Mông cần nhất lúc này, vì vậy mà điều kiện này hắn cũng muốn đánh cược một lần.

- La Mông! Đây là cam kết nhiệm vụ được chia thành ba bản. Một bản giao cho ngươi, một bản ta giữ, còn một bản đưa tới thần điện. Ngươi đã chấp nhận nhiệm vụ này thì ký tên vào đây.

Thấy La Mông đồng ý, Nam tước cảm thấy cao hứng rất nhiều, không quên lấy cam kết chuẩn bị trước ra.

Cái cam kết này trên đại lục khi có người nhận nhiệm vụ đều phải ký tên. Chủ yếu là để quy định trách nhiệm của mỗi bên. Dù sao nếu không có quy định, có người nhận nhiệm vụ rồi không đi hoàn thành sẽ làm cho bên đưa ra nhiệm vụ bị tổn thất.

Có điều, về mặt khác, nó cũng hợp lý hóa nhiệm vụ. La Mông vốn dự định đi vào trong rừng nên chẳng hề do dự ký tên mình vào cam kết. Còn người đưa ra nhiệm vụ là Nam tước thì cũng đã đóng dấu lên đó.

Sau đó, Nam tước sai người đưa một bản cam kết tới thần điện. La Mông cũng đứng dậy cáo từ, sau đó cầm một bản cam kết, đi theo tên thị vệ kia ra ngoài.

Nhìn bóng La Mông từ từ biến mất trong tầm mắt, Nam tước cũng nở nụ cười thật tươi. Sau đó, lão ra lệnh cho người hầu chuẩn bị đồ ăn thật tốt.

Hôm nay, lão chuẩn bị chúc mừng một chút, vì sự thông minh của bản thân đã nghĩ ra được một biện pháp hoàn mỹ vừa giải quyết được vấn đề của con gái lại không hề cho người ta dị nghị.

Nam tước càng nghĩ càng đắc ý.

Cầm tờ cam kết trong tay, La Mông ra khỏi thành, đi về trấn nhỏ, vừa đi vừa tính toán. Tự mình đi thì chắc chắn là không thể hoàn thành. Mặc dù lúc này, thực lực của hắn là chiến sĩ cấp một nhưng khi đi sâu vào trong rừng Kinh cực có thể gặp bất cứ sự nguy hiểm nào. Với thực lực chiến sĩ cấp một còn chưa đủ cho ma thú nhét răng.

Còn đội mạo hiểm thì đúng như Nam tước nói. Do hắn là Đức Lỗ Y có khả năng chữa trị vết thương nên nhưng người mạo hiểm chắc chắn sẽ hoan nghênh sự gia nhập của hắn.

Có điều, hợp tác với người không quen không phải là thói quen của La Mông. Cái loại hoàn cảnh nguy hiểm này mà kẻ vai chiến đấu với một đám người không biết thì như thế nào thì cũng đều là chuyện kinh khủng.

Cho nên càng nghĩ, La Mông liền đặt mục tiêu của hắn về phía tiểu đội của Hải Ngõa Duy.

Đội trưởng Hải Ngõa Duy có quan hệ tốt với hắn, đó là một người phóng khoáng lại trượng nghĩa. Còn hắn thì cũng từng cứu người trong đội của gã. Cho nên hợp tác với họ là một sự lựa chọn rất tốt.

Nghĩ đến đây, bước chân của La Mông nhanh hơn. Mặc dù trong cam kết ký với Nam tước có thời hạn một năm nhưng loại trừ mùa đông giá lạnh và mùa hè mưa liên miên ra thì thời gian một năm có thể đi được cũng không nhiều.

Rất nhanh, khu buôn bán của trấn Lý Tập đã hiện ra trước mặt. La Mông quay về cửa hàng được phẩm của mình thấy việc làm ăn vẫn tiến hành theo lẽ thường, dưới bàn tay của Ni Khắc hoàn toàn đầu vào đấy thì yên tâm mà đi ra.

Hắn dự định đi tới nhà trọ Mặc Đặc xem người của tiểu đội Hải Ngõa Duy có ở đó hay không. Nửa tháng trước, tiểu đội Hải Ngõa Duy đi vào trong rừng rậm, nếu không đi quá xa thì có lẽ đã quay về.

Mà mọi chuyện cũng vừa khéo, hắn mới đi được vài bước thì có người của tiểu đội Hải Ngõa Duy đã chạy tới gọi hắn. Khi quay lại cửa hàng, La Mông phát hiện ra đội trưởng Hải Ngõa Duy đang ngồi trên ghế, mặt mày thì tái nhợt.

Thấy La Mông xuất hiện, ánh mắt những thành viên của tiểu đội khác đang đứng xung quanh đội trưởng lập tức sáng lên, vội vã nói tình hình cho La Mông nghe.

Hóa ra, lần này, bọn họ vốn dự định vào sâu trong rừng. Nhưng ai ngờ nửa đường thì đội trưởng Hải Ngõa Duy đột nhiên bị một loài độc trùng cắn bị thương. Mặc dù trên người họ luôn có thuốc chữa thương nhưng lại không có thứ tiêu độc. Vì vậy mà một vài người phải vội vàng đưa đội trưởng ra khỏi rừng về đây để trị liệu.

Do quá trình quay lại không phải là ngắn nên mặc dù đội viên đã sơ cứu để cho chất độc không lan nhưng khi trở lại trấn, đội trưởng Hải Ngõa Duy vẫn bị như thế này.

Do trên trái đất cũng có chuyện người bị độc trùng cắn, cho nên sau khi mở cửa hàng, La Mông nhân lúc rảnh rỗi cũng có tìm hiểu về chuyện đó. Thấy đội trưởng Hải Ngõa Duy cũng chỉ bị thứ độc trùng bình thường cắn, trước mắt yếu đi cũng do chậm chữa trị mà thôi. Cho nên La Mông cũng không quá lo lắng.

Quả nhiên, sau khi được hắn chữa trị, người vừa mới trong trạng thái nửa sống nửa chết đã trở nên linh hoạt như trước.

- La Mông! May là có người. - Hải Ngõa Duy cười cười, vỗ vai La Mông rồi lấy ra một túi bạc, chẳng thèm nhìn xem nhiều hay ít mà đưa cho hắn.

Nhưng lần này, La Mông không nhận lấy. Thấy đội trưởng Hải Ngõa Duy nhìn mình một cách khó hiểu, hắn giải thích:

- Đội trưởng Hải Ngõa Duy! Ngài cứ cất tiền đi. Vừa lúc ta có một việc muốn nhờ ngài.

Sau đó, La Mông liền nói chuyện muốn cùng đi với tiểu đội của Hải Ngõa Duy vào trong rừng rậm, để hoàn thành nhiệm vụ của Nam tước giao cho.

Người của tiểu đội Hải Ngõa Duy nghe La Mông nói xong, đầu tiên thì ngăn người nhưng rồi nhanh chóng hoan hô.

- La Mông! Chuyện này là thật chứ? Vậy thì tốt. Chúng ta hoan nghênh người. - Sau phút kinh ngạc, đội trưởng Hải Ngõa Duy liền mừng rỡ. Có thể được trị liệu kịp thời đối với những kẻ mạo hiểm đang tiến vào trong rừng mà nói là điều rất cần. Đó là lý do mà có rất nhiều kẻ mạo hiểm thất bại mà chết có thể nói là không đếm xuể.

Với bọn họ mà nói thì lần này vốn định đi sâu vào trong rừng. Cũng do gã bị độc trùng cắn, không được trị liệu tại chỗ cho nên mới làm cho nhiệm vụ lần này bị dừng lại tạm thời.

Dù sao thì mất đi một người chỉ huy, nhưng người khác có ở lại đó cũng không được tác dụng gì.

Nhưng nếu có một Đức Lỗ Y tham gia vào đội sẽ có tác dụng trợ giúp họ rất nhiều.

La Mông không phải xin giúp đỡ chỉ là đưa một chút than hồng sưởi ấm trong ngày tuyết rơi mà thôi.

Những thành viên khác có cùng suy nghĩ với Hải Ngõa Duy cũng nhìn La Mông với ánh mắt nhiệt liệt. Mấy người được La Mông chữa trị lại càng hoan nghênh.

Cuối cùng, dưới sự kiên quyết của đội trưởng Hải Ngõa Duy, La Mông nhận một chút tiền chữa trị. Hai bên hẹn nhau, ba ngày sau sẽ đi vào rừng. Còn trước đó, La Mông phải chuẩn bị toàn bộ những thứ cần thiết cho việc vẽ bản đồ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58: Nhiệm Vụ (Hạ)

Việc làm ăn của nhà trọ Mặc Đặc vẫn tốt như thế, kín cả mười bàn lớn. Ngoại trừ những kẻ mạo hiểm vẫn thường hay lui tới, các thành viên trong đội buôn Ba Ân Nhĩ cũng là khách quen ở đây.

Vào lúc này, thành viên của thương đội vừa mới đưa hàng tới thành trở về đang ngồi bàn luận bên năm cái bàn nhỏ.

Là ông chủ của đội, thương nhân Ba Ân Nhĩ vô cùng hiểu rằng nếu muốn con ngựa chạy nhanh thì phải cho nó ăn đầy đủ.

Cho nên chẳng những suy xét về mặt tiền lương mà sau mỗi lần vận chuyển hàng, lão đều mời khách, để cho người trong đội tới nhà trọ Mặc Đặc ăn uống. Với một ông chủ nhân từ như vậy nên các thành viên trong đội vào những thời điểm khó khăn đều không có bỏ.

- Ông chủ! Món bánh của chúng ta đã có hay chưa? - Đội đã lâu mà không thấy món bánh rán mang lên, một thành viên của thương đội đứng dậy gọi.

Do La Mông đã rời nhà trọ nên vợ chồng Mặc Đặc thiếu mất một người thường xuyên giúp đỡ. Mặc dù vẫn có một thiếu niên nhưng chỉ với ba người bọn họ rất khó có thể xoay sở được trong tình hình những hôm đông khách như thế này.

- Đã xong rồi đây. - Phu nhân Mặc Đặc vừa bận bịu làm bánh vừa giúp đỡ thiếu niên mang chín chiếc bánh lên cho người ta.

Nhìn thiếu niên xuyên qua đám người, suýt chút nữa còn làm rơi một cái xuống đất mà phu nhân Mặc Đặc thở dài.

- Than thở cái gì đấy? - Mặc Đặc xuống lấy bánh thấy vợ thở dài liền tò mò hỏi.

Phu nhân Mặc Đặc hơi cảm thán nói:

- Không có chuyện gì. Chỉ là nhớ tới thằng nhóc La Mông kia. Thằng nhóc đó làm việc gọn gàng, không cần phải để người khác nhắc.

Nói xong bà lắc đầu, rõ ràng là đang cảm khái.

Biết vợ không hài lòng với người giúp việc bây giờ, Mặc Đặc cười nói:

- Cái bà này! Bà không nghĩ tới La Mông là ai hay sao? Bây giờ nó là Đức Lỗ Y cấp hai, mở cửa hàng được phẩm ngày thu cả đấu bạc, bà còn muốn nó tới giúp hay sao? Tôi thấy bà đúng là... Ài... - Thấy người giúp việc quay lại, Mặc Đặc vội chuyển sang vấn đề khác.

Ở một góc khác, thương nhân Ba Ân Nhĩ đang trò chuyện với người làm của mình. Việc bọn họ nói chuyện chính là chuyện ở quảng trường mà mình đã bỏ lỡ.

- Thật không ngờ quan thuế vụ lại là người như vậy. Ngầm lại thì y luôn là người bình tĩnh, nhưng phải nói là ngoài thì thon thót nói cười nhưng trong nham hiểm giết người không dao. Người như thế làm sao có thể là người tốt được? - Một gã thành viên của đội buôn vừa uống rượu vừa nói.

Ba Ân Nhĩ không hòa vào cuộc nói chuyện với bọn họ mà suy nghĩ rồi lắc đầu nở nụ cười. Không có ai biết lão đang nghĩ điều gì, có điều nụ cười của lão khiến cho các thành viên của đội buôn càng lớn gan nói chuyện.

- Nghe nói Đức Lỗ Y La Mông vì chuyện này, bả vai còn bị Ba Tật Ti đâm một kiếm tới tận xương. - Một thành viên đang miêu tả lại như thật cho những người khác. Thực ra đó cũng chỉ là những điều mà y nghe kể lại, có điều vẫn nói như mình đã tận mắt chứng kiến.

- Trời ạ! Sau đó thì sao? - Có người vội vàng hỏi. Chẳng cần biết chuyện đó là thật hay giả chỉ cần nghe thích thú là được rồi.

Có người cổ vũ, người kia háng giọng rồi kể La Mông đã nén đau như thế nào, đấu một trận anh dũng với quan thuế vụ ra sao, cuối cùng giết chết thế nào mà nói tới mức phun nước bọt tung tóe cho đồng bọn nghe.

Sau khi nghe xong, rất nhiều người đều cảm thấy tiếc khi không được chứng kiến toàn bộ buổi lễ xử tội ở quảng trường. Thương nhân Ba Ân Nhĩ vẫn lặng lẽ ngồi nghe, thấy thủ hạ nói như mình được chứng kiến tận mắt thì chỉ biết lắc đầu mà cười.

- Có chuyện gì thế ông chủ? Không đúng hay sao? - Một người tò mò hỏi.

Ba Ân Nhĩ lắc đầu cười:

- Không có chuyện gì. Chỉ là ta đột nhiên nghĩ tới một chuyện lý thú trước đây nên cười mà thôi.

Mọi người nghe thấy vậy mới bỏ qua.

Đúng lúc này, một thiếu niên chọt đẩy cửa bước vào.

Vợ chồng Mặc Đặc nhìn thấy hán đầu tiên. Mặc Đặc quay sang hán cười ha hả, còn ôm lấy hán một cái:

- La Mông! Vết thương thế nào?

Đầu tiên La Mông ngăn người nhưng hiểu ra ngay y nói tới vết thương trên vai mình. Hán vội vung tay ý bảo nó tốt rồi.

- La Mông! Ta vừa về đến, nghe nói ngươi có chuyện. Rốt cuộc là có chuyện gì? Ta muốn nghe được nguyên văn toàn bộ câu chuyện. - Sau khi nghe người khác kể, gặp được La Mông, thương nhân Ba Ân Nhĩ nhướn mày mà cười hỏi.

La Mông cũng hơi nhúu mày sau đó cười ha hả, nói:

- Chẳng phải mọi chuyện chỉ có thể thôi sao? Ta có chứng cứ về tội của y. Y muốn giết người diệt khẩu nên bị ta trong lúc tự vệ rồi giết chết.

Nghe hẳn vẫn giữ nguyên cách nói đó, Ba Ân Nhĩ cười ha hả, không hỏi đến nữa. Còn La Mông thì chuyển chủ đề sang một hướng khác.

Sau khi nói chuyện phiếm với mọi người một lúc, cuối cùng La Mông chuyển sang mục đích của mình đó là mua dụng cụ vẽ bản đồ.

- Ngươi muốn vào trong rừng Kinh Cức? - Nghe La Mông nói xong, Ba Ân Nhĩ hơi nhúu mày.

- Công cụ vẽ bản đồ đúng là ta có, nhưng ngươi thực sự muốn đi vào trong rừng rậm hay sao? Sau trong rừng rậm rất là nguy hiểm. Nếu ngươi đi có nắm chắc tự bảo vệ mình hay không?

La Mông lắc đầu:

- Thật ra thời gian qua ta có luyện một chút kiếm thuật nên có thể dùng. Có điều bây giờ có hối hận cũng đã muộn. Ta đã ký vào cam kết, trong vòng một năm phải hoàn thành nhiệm vụ vẽ bản đồ.

Ba Ân Nhĩ lắc đầu, không hiểu nổi cái quyết định của La Mông. Nhưng nếu chuyện đã tới mức này có khuyên cũng chẳng được ích gì. Hắn đành phải cho người mang bộ đồ vẽ bản đồ tới đây.

Tất cả bao gồm: Bút chuyên dụng để vẽ bản đồ, giấy chuyên dụng, và một quyển sách đối chiếu để tính toán cùng với một vài thứ khác nhưng tạm thời chưa biết dùng để làm gì.

Trong cái quyển sách kia có cái dùng để tính toán chiều cao ở một khoảng cách rất xa. Bao gồm, đo độ cao của hòn đảo, đo độ cao của một cái cây, đo độ lớn nhỏ của một ngôi thành, đo chiều sâu của một cái cốc, đo một độ cao của một tòa nhà, độ rộng của một con sông, độ sâu của nước, độ rộng của một cái hồ trên núi, từ trên núi có thể đo được độ rộng của một ngôi thành...

La Mông cầm quyển sách dày mà nhếch miệng một cách bất đắc dĩ. Trước khi đi, hẳn còn phải đọc cho thuộc những thứ này ư? Có điều, sau khi được Ba Ân Nhĩ chỉ cho một chút, La Mông mới hiểu được hóa ra chỗ để vẽ bản đồ về rừng rậm chỉ có một trang mà thôi.

Công cụ vẽ bản đồ cũng không rẻ lắm, tính tổng cộng cũng phải gần một trăm năm mươi đồng bạc. La Mông trả tiền cho Ba Ân Nhĩ, nói chuyện một lúc rồi mới rời đi.

- Hóa ra để vẽ được một tấm bản đồ lại rắc rối như vậy. - Khi về tới phòng của mình, La Mông ngay lập tức lật quyển sách kia ra để xem.

Sau khi xem hết mấy tờ, La Mông mới thở dài một hơi. Mặc dù chỉ có mấy trang nhưng thao tác thực tế lại không phải chuyện đơn giản.

Mãi cho đến trưa, La Mông lắc đầu, bỏ quyển sách vào trong không gian rồi để cho tâm thần chìm vào trong đó.

Trong không gian, ánh mặt trời chiếu rọi khắp nơi. Do không gian được mở rộng tới năm mẫu, và lại thu hoạch một đồng được thảo nên lúc này không gian của sừng Thần Nông có chút trống.

La Mông bước đi chậm chậm trên mảnh ruộng, quan sát kỹ xung quanh. Bởi vì sau khi hắn thu hoạch xong đã lại gieo giống mới xuống cho nên một tháng qua tập trung chăm sóc khiến cho một chút mầm xanh đã lộ đầu lên khỏi mặt đất.

Mặc dù chúng còn chưa dài ra lắm nhưng từ xa vẫn thấy được một khoảng xanh nhạt làm cho người ta có cảm giác hy vọng. Chỉ cần hai tháng nữa lại có thể thu hoạch được.

La Mông đi dạo một vòng trong không gian rồi để cho tâm thần lui ra.

Vốn hắn định nằm xuống ngủ thì có người gõ cửa.

- Mời vào.

Vừa mở cửa ra, thì thấy một cái mặt đầy mồ hôi ló vào.

- Ta cứ tưởng là ai? Cái tên Pháp Phí ngươi biết lịch sự như vậy từ lúc nào? - Thấy gã như vậy, La Mông tức giận nói.

- Chẳng phải ta lo quấy rầy sự tu luyện của Đức Lão Y hay sao? - Nhân vì từng có lần quấy rầy nên lần này Pháp Phí có kinh nghiệm.

Thấy La Mông tức giận nhìn mình, gã cũng biết bản thân bây giờ nhìn hơi buồn cười nên cười ha hả đi vào trong.

Sau khi đóng cửa lại, Pháp Phí đi tới trước mặt La Mông:

- La Mông! Nghe Ni Khắc nói thì ba ngày sau ngươi đi vào rừng Kinh Cúc?

- Đúng thế. - La Mông vừa sửa lại giường vừa trả lời cho xong.

- Ngươi nghe ta nói! Sâu trong rừng rất nguy hiểm. Ngươi đi một mình ta rất lo. Hay là cho ta đi cùng? - Pháp Phí cười ha hả.

La Mông lườm hắt một cái:

- Chẳng phải ngày nào ngươi cũng đi tập hay sao?

Pháp Phí vùng tay lên mà nói với giọng chán nản:

- Đừng nói nữa. Hôm qua chương trình học đã xong, lão sư nói rằng hiện tại ta có thể tự lựa chọn học cái gì đó. La Mông! Ta nghe người ta nói rằng muốn trở thành một chiến sĩ thực sự thì cần phải trải qua chiến đấu. Vì vậy mà ta quyết định theo ngươi vào rừng.

La Mông liếc mắt nhìn:

- Cha mẹ ngươi có đồng ý hay không?

Khác với La Mông, Pháp Phí còn có cha mẹ. Lại do chuyện của Ni Khắc lần trước nên hiện giờ việc La Mông dẫn người đi mạo hiểm có phần bị cấm đoán.

Pháp Phí cười ha hả, nói:

- Tất nhiên là họ đồng ý. Cha của ta còn cổ vũ bảo ta phải rèn luyện cho tốt.

- Được rồi! Ngươi đi về chuẩn bị để đi rừng đi. Ba ngày sau tới đây gặp ta. - La Mông thấy gã thực sự muốn đi, lại nghĩ tới việc kỹ năng chiến đấu của đối phương cũng đã tới nút thắt nên đồng ý. Cho dù hẳn không thể vượt qua nhưng Pháp Phí là chiến sĩ trời sinh, trình độ hiện nay đã đạt tới cấp hai, chỉ còn thiếu chút cọ sát. Nếu trải qua sự tôi luyện là có thể thực sự trở thành một chiến sĩ cấp hai.

Pháp Phí hoan hô một tiếng rồi hỏi La Mông xem phải chuẩn bị những gì sau đó chạy ra ngoài.

Còn La Mông thì lấy kiếm của mình ra mà lau một cách cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Trở Về (1)

Ba ngày sau ở trấn Lý Tập...

- La Mông! Mang theo cái này. Mặc dù ngươi là Đức Lỗ Y, bản thân có pháp thuật trị liệu nhưng dược phẩm cần thiết vẫn phải mang. Vào thời điểm quan trọng có thể giúp đỡ cho ngươi.

Ni Khắc đuổi theo từ cửa hàng dược phẩm, thờ hồn hèn cầm một cái bọc nhỏ mà nhét vào tay La Mông. Đó là một bọc các loại dược phẩm. Mặc dù không nhiều lắm nhưng để sử dụng trong lần mạo hiểm này cũng là đủ rồi.

Do La Mông có không gian của chính mình cho nên bên ngoài hẳn chỉ mang theo những đồ dùng cần thiết, còn đồ vật khác thì không nhiều lắm. Dù sao thì trang phục đơn giản đi vào rừng đối với hắn vẫn là chuyện quen thuộc.

Có điều với sự quan tâm của bạn tốt, hắn chỉ biết cảm tạ, nhận lấy bọc thuốc.

- Thời gian này không có ta, ngươi sẽ vất vả nhiều. Chú ý thân thể, đừng vì chuyện cửa hàng mà làm cho thân thể chậm hồi phục. - Trước khi đi, La Mông cũng không quên dặn dò Ni Khắc.

Nghe xong câu nói của hắn, Ni Khắc nhủ mày, sau đó nói với hắn bằng giọng oán giận?

- Còn nói không có ngươi ở đây ta phải vất vả nữa hả? Ngươi nghĩ khi ngươi có mặt cũng để ý tới chuyện cửa hàng hay sao?

Biết Ni Khắc chỉ muốn xóa đi một chút không khí chia tay, La Mông nở nụ cười rồi chuyển sang vấn đề khác. Trong chuyện kinh doanh cửa hàng, đúng là hần gần như chẳng để ý tới cái gì. Ngay cả việc sổ sách, tính toán lợi nhuận cũng chỉ do một mình Ni Khắc làm.

- La Mông! Đi thôi! Pháp Phí đã tới hay chưa? - Trong lúc hai người đang nói chuyện, đội trưởng Hải Ngõa Duy đột nhiên đi tới, nét mặt có chút lo lắng và khó chịu.

Mới sáng sớm, hơn bảy giờ, những kẻ mạo hiểm trong tiểu đội của Hải Ngõa Duy đã tập hợp trên trấn. Còn một người khác tham gia hành động lần này là Pháp Phí lại chưa tới.

Thấy mặt trời đã đang lên, người trên đường cũng từ từ đông dần, La Mông cũng cảm thấy sốt ruột.

- Hay là để ta tới nhà hần tìm xem. - Nghĩ lại bình thường Pháp Phí cũng không phải là người hay tới chậm nên La Mông cũng không hiểu rõ lắm.

Đang định chạy tới nhà Pháp Phí thì một bóng người đột nhiên xuất hiện ở đầu đường.

- Mọi người! Xin lỗi! Ta tới chậm. - Pháp Phí vừa đeo một cái túi nhỏ vừa chạy hần hển tới gần mọi người.

Thấy gã đến nơi, đội trưởng Hải Ngõa Duy cũng không nói thêm gì, chẳng hề do dự vung tay lên ra lệnh cho cả đội đi vào trong rừng.

- Hôm nay sao chậm vậy? - La Mông và Pháp Phí đi ở phía sau. Vừa đi, La Mông vừa hỏi:

- Đừng để cho người khác chờ lâu, thế là bất lịch sự.

Pháp Phí bất đắc dĩ chỉ cái túi trên lưng mà nói:

- Ta biết! Tại mẹ của ta. Nghe nói ta muốn đi mạo hiểm nên mẹ ta chuẩn bị bao nhiêu thứ. Người nhìn xem, trong cái bao này mới chỉ là một ít đấy. Nếu ta không chạy nhanh, mẹ ta còn nhét thêm vào đầy thứ nữa. - Pháp Phí nói xong chỉ biết thở dài.

La Mông nghe thấy vậy cũng nở nụ cười, vì đó là sự quan tâm của cha mẹ.

Có điều trong lòng hần cũng có chút ghen tị với Pháp Phí.

Những thứ khác không nói, có sự quan tâm của cha mẹ, trước kia La Mông mặc dù cũng có cảm nhận nhưng không có sâu. Tuổi thanh xuân không có gì trở ngại, ra trường, làm việc vài năm cũng chẳng có gì khó khăn.

Nhưng ở cái thế giới này, thân thể thay đổi, trời đất bao la mà hần chỉ có một mình. Cái cảm giác cô độc đó vẫn bị hần giấu thật kín trong lòng. Chỉ khi nào thấy người khác oán giận cha mẹ, hần mới cảm thấy một tiếng.

Còn chờ đợi hần ở phía trước chẳng biết có những nguy hiểm như thế nào. La Mông vừa nghĩ vừa nghe Pháp Phí nói câu được câu không. Đột nhiên, hần có cảm giác bị người khác nhìn liếc quay ngoắt đầu lại.

Chỉ thấy khi đi ngang qua cửa thần điện, vừa lúc một thiếu nữ đi ra. Thấy hần quay đầu lại, nàng nở nụ cười, đồng thời còn giơ tay làm một động tác cổ lên.

Động tác này do lúc trước La Mông vô ý làm nên sau đó bị Ngã Lý Ny học được. Thấy nàng đang mỉm cười với mình, La Mông cũng nở nụ cười, đồng thời cố gắng dùng nụ cười truyền một tin tức "ta sẽ cố gắng" tới cho Ngã Lý Ny.

Ngã Lý Ny gật đầu sau đó xoay người vào trong thần điện.

Đội mạo hiểm với hã gã thành viên mới gia nhập từ từ biến khuất bóng trên con đường ra khỏi trấn. Dân chúng của trấn Lý Tập vốn quen nhìn việc này nên không để ý, chỉ duy nhất khiến cho họ hứng thú đó là lần này lại có La Mông tham gia.

Về chuyện La Mông nhận nhiệm vụ của linh chủ đại nhân đi vào rừng Kinh cực vẽ bản đồ đã sớm lan ra trên trấn. Người bội phục có, mà kẻ khinh thường cũng có.

Có điều hiện giờ, địa vị của La Mông đã thay đổi nên mặc dù có người trong lòng vẫn còn sự khinh thường nhưng cũng không dám nói trước mặt người khác. Còn bàn tán sau lưng thì là điều khó tránh khỏi.

- Cái thằng La Mông đó, ta thấy đầu nó đúng là có vấn đề. Rừng Kinh cực là chỗ ở của ma thú, ngay cả một vài đội mạo hiểm rất mạnh cũng còn bị thương vong. Hần chỉ là một Đức Lỗ Y cấp hai mà muốn đi vào rừng, định làm trò cười hay sao?

Trong nhà trọ Mặc Đặc, có hai người đang ngồi nói chuyện phiếm, trong đó có một người rõ ràng có sự ghen ghét cho nên nói hành động của La Mông với một sự coi thường.

Người còn lại thì không nghĩ như vậy:

- Người nghĩ vậy là không đúng. La Mông là ai? Hiện tại người là là Đức Lỗ Y cấp hai, cho dù hần có thể nào thì cũng không tới lượt người nhận xét. Ta

nói cho người đừng có thấy La Mông là một thiếu niên. Nếu không thì làm sao lúc trước có thể giết chết quan thuế vụ Ba Tật Tỉ chỉ với một kiếm?

- Hừ! Nói ít đi. - Người kia nghe thấy đối phương nhắc tới chuyện Ba Tật Tỉ lại hoảng sợ, thấp giọng xuống:

- Nghe nói rằng mấy ngày nay những người bàn luận về chuyện này đều bị giết. Chúng ta chỉ là người dân bình thường, ít nói về chuyện của quý tộc đi. Uống rượu thôi...

Vì chuyện đó, hai người không còn tâm trạng nói nữa, chỉ nhấp ly rượu mà uống lặng lẽ.

Do hai người nói với nhau quá tập trung nên không nhận ra ở một cái bàn sau lưng họ có một người thanh niên đang yên lặng lắng nghe.

Người thanh niên đó rất anh tuấn, dáng ngồi thẳng tắp, mặc một bộ trang phục chiến sĩ. Trên lưng y đeo một thanh trường kiếm, chân đi đôi giày chiến sĩ. Nhìn y có một thứ gì đó nghiêm nghị.

Chỉ có điều, khi nghe nhắc tới La Mông, ánh mắt người thanh niên đó trở nên lạnh lùng. Y lẩm bẩm nhắc lại cái tên La Mông mà nắm chặt tay. Lúc này, thấy hai người kia không nói tới nữa, người thanh niên suy nghĩ một chút rồi đứng dậy tính tiền, xoay người đi về phía thần điện.

Người thanh niên đó đứng ở cửa thần điện một lúc như đang nhớ tới chuyện gì đó.

Cho tới khi có một người thủ vệ tới hỏi, y mới thu hồi ánh mắt, mỉm cười nói:

- Xin chào! Tôi tới tìm mục sư Đặc Ni Tư. Tôi là bạn của ngài. Xin hỏi hiện giờ mục sư có ở đây không?

Người giữ cửa quan sát người thanh niên thấy y ăn mặc chỉnh tề, phong cách nghiêm nghị không giống một người nói dối liền gật đầu:

- Mục sư Đặc Ni Tư đúng là ở đây. Có cần ta dẫn người đi không?

Người thanh niên vội vàng lễ phép cảm ơn:

- Vậy xin cảm ơn nhiều.

Sau đó, y đi sau người kia, khoan thai bước vào bên trong thần điện.

Diện tích của thần điện rất rộng. Nếu có người nào lần đầu tiên bước vào, khó tránh khỏi cảm giác mất phương hướng. Có điều, nét mặt của người thanh niên kia lại rất nhà nhà. Đi sau người đó, y vừa đi vừa thưởng thức khung cảnh của thần điện, xuyên qua vườn hoa rồi vòng vào một con đường nhỏ.

Tới chỗ mục sư Đặc Ni Tư vẫn thường xuyên luyện tập, người thủ vệ mới dừng lại:

- Đây chính là nơi mục sư Đặc Ni Tư luyện tập. Hiện giờ có lẽ ngài đã luyện tập xong, sẽ nhanh chóng ra ngoài. Người ở đây chờ một chút.

- Cảm ơn người. - Người thanh niên quay sang cảm ơn.

Đúng lúc này, một vị mục sư thanh niên đẩy cửa phòng bước ra khiến cho y chăm chú nhìn.

- Mục sư Đặc Ni Tư! Xin chào! - Người thủ vệ vội vàng lên tiếng chào hỏi mục sư.

- Gã là ai vậy? - Mục Sư Đặc Ni Tư không chút kinh ngạc, phát hiện có người đang nhìn mình chằm chằm liền lập tức trở nên cảnh giác:

- Tại sao người lại mang gã tới đây?

- Mục sư Đặc Ni Tư! Người này nói là bạn của ngài cho nên tôi đưa hắn tới đây. - Người thủ vệ dường như phát hiện hai người không biết nhau nên có chút lo lắng.

- Bạn của ta? - Mục sư Đặc Ni Tư nghe thấy vậy liền kỳ thì thấy hết sức lạ mắt.

- Người là ai? Bạn của ta? Dường như ta không nhận ra người. - Gã nói với giọng lạnh lùng.

Người thanh niên cười đi tới gần mục sư.

- Ngài chính là mục sư Đặc Ni Tư? - Vừa hỏi, người thanh niên vừa nhìn từ trên xuống dưới như muốn khẳng định.

Mục sư Đặc Ni Tư nhận thấy sự khác lạ của đối phương liền lui lại mà nói:

- Đúng vậy! Chính là ta. Rốt cuộc thì người là ai?

Người thanh niên đứng lại sau đó nhìn đối phương với ánh mắt chăm chú, rất lâu sau mới nói:

- Ta tên là Lam Tật Tây.

- Lam Táp Tây? - Mục sư Đặc Ni Tư suy nghĩ kỹ thì vẫn thấy cái tên này rất lạ. Đang định cho người đuổi ra thì đột nhiên người thanh niên kia bước nhanh tới trước mặt y mà ghé vào lỗ tai, nói nhỏ:

- Có lẽ ngài không nhận ra tôi. Nhưng ngài chắc chắn biết cha của ta... Ba Táp Ti.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 60: Trở Về (2)

Trong một gian mật thất được đóng chặt hết tất cả các cửa, có hai người đang ngồi đối diện với nhau.

- Người đứng là Lam Táp Tây con trai của Ba Táp Ti? - Người lên tiếng chính là mục sư Đặc Ni Tư.

Ngồi đối diện với gã là một người thanh niên tướng mạo anh tuấn, nhìn nhỏ hơn vài tuổi nhưng có một thứ khí chất nghiêm nghị.

- Đúng vậy! Ta là con của Ba Táp Ti. Mặc dù ngài chưa gặp qua ta. Nhưng qua cha ta, ta cũng nghe được rất nhiều chuyện về ngài.

Người thanh niên Lam Táp Tây vừa nói, vừa cầm thanh trường kiếm đeo sau lưng rồi đặt lên bàn mà nói:

- Cha đưa ta tới thần điện Chiến thần để luyện tập. Vốn được một năm liền trở thành thánh võ sĩ. Sau khi ta ở thần điện nghe được tin tức của cha ta liền nhanh chóng trở về. Nhưng cái chết của cha ta có rất nhiều cách nói, ngài có thể nói ra cho ta biết cha của ta chết như thế nào không? Tại sao cha ta bị người giết lại còn bị gán cho nhiều tội đến vậy? Còn cái kẻ giết người tại sao lại có thể nhón nhơ ngoài vòng pháp luật? Theo như trước đây cha ta nói với ta thì La Mông cũng không phải là một quý tộc mà chỉ là một bình dân vậy mà lại dám giết một người quý tộc. Cuối cùng thì hẳn dựa vào cái gì?

Như lời người thanh niên đó nói thì người này đúng là con trai của quan thuế vụ Ba Táp Ti, từ lúc tám tuổi đã được đưa tới thần điện Chiến Thần để luyện tập vì vậy mà người dân trong trấn không biết. Lần này, gã qua một người trong tộc biết được chuyện nhà liền nhanh chóng trở về. Kết quả khi trở về chuyện của cha y được người ta nói thành rất nhiều kiểu, nhưng đều là làm ác như thế nào rồi bị La Mông một kiếm giết chết ra sao.

Lam Táp Tây cũng biết đến La Mông. Lần trước, khi y gặp cha mình cũng đã được nói về chuyện đó. Cha y nói rằng người thiếu niên kia có ân oán với mình, sớm hay muộn phải đuổi đi mới yên tâm. Ai ngờ được lần này lại nhận được tin cha y đã bị giết.

Y chỉ biết rằng cha mình bị người tên La Mông giết chết. Mà người đó vẫn còn nhón nhơ bên ngoài vòng pháp luật.

Không chỉ có vậy, cha y còn bị người ta cài lên đầu vô số tội danh. Nhớ tới cha mình có nhắc tới một vị mục sư ở trấn. Cả hai từng kết hợp với nhau đối phó với La Mông. Cảm thấy đối phương rất có khả năng là chỗ mà mình có thể biết tất cả mọi chuyện nên y tìm tới mục sư Đặc Ni Tư.

Sau khi giới thiệu về bản thân một chút, Lam Táp Tây im lặng, ánh mắt sáng ngời quan sát phản ứng của đối phương.

Ngồi đối diện với gã, mục sư Đặc Ni Tư mất một lúc mới tiêu hóa nỗi tin tức đó. Nhưng y vẫn nghi ngờ hỏi lại:

- Nếu người là con của Ba Táp Nhĩ thì tại sao ta chưa từng gặp người?

Người thanh niên Lam Táp Tây cười nói:

- Bởi vì khi ta tám tuổi đã được đưa tới thần điện Chiến Thần để học. Mẹ của ta qua đời rất sớm nên ngoài trừ việc phụ thân tới thần điện gặp ta ra, những năm qua, ta chưa hề trở về đây. Tất cả chỉ nhờ vào sự cung cấp của cha ta.

Nói tới đây, ánh mắt của y trở nên lạnh lùng:

- Cho dù cha ta có làm gì thì cũng vì việc học tập của ta mà vơ vét của cải. Khi nghe được tin, trở về thấy thần điện vẫn không thay đổi còn cha ta thì không thấy đâu nữa. Người vẫn còn chưa tin thân phận của ta?

Sau khi nói một lúc, thấy nét mặt của đối phương vẫn do dự như vậy, Lam Táp Tây nhún mày.

Mục sư Đặc Ni Tư cười khổ, nói:

- Không phải ta không tin người. Thực sự tình hình bây giờ rất phức tạp. Ba Táp Nhĩ mới chết, rất nhiều chuyện còn chưa điều tra được. Đột nhiên có

một người chạy tới nói với ta rằng mình là con của Ba Táp Nhĩ. Chuyện này khiến cho ta phải hoài nghi. Có điều...

Y nhìn thanh kiếm mà người thanh niên đặt trên bàn:

- Thanh kiếm này là của điện Chiến thần đưa cho ngươi đúng không? Trên vỏ kiếm có dấu hiệu đặc biệt của thần điện. Như vậy xem ra cho dù La Mông còn muốn hại ta cũng không có thực lực đi tìm một người của thần điện Chiến Thần tới. Được rồi! Ta tin tưởng thân phận của ngươi. Trước tiên ta sẽ nói cho ngươi biết về cái chết của cha ngươi.

Trong chuyện này, mục sư Đặc Ni Tư cũng không có nói nhiều tới những chuyện linh tinh. Dù sao thì những chuyện này, đối phương cũng chỉ cần đi hỏi trên trời là có thể biết được sự thật.

Huống chi, bản thân mục sư Đặc Ni Tư cũng không hiểu rõ lúc ấy xảy ra như thế nào. Vì vậy mà y chỉ mang những tin tức ở quảng trường kể lại cho Lam Táp Tây.

Cuối cùng, mục sư Đặc Ni Tư dường như thấy không thêm chút mắm muối thì không cam lòng nên thờ dài nói:

- Cha của ngươi cũng tín ngưỡng nữ thần Đất. Nhưng do có những tội danh đó nên lễ tang đơn giản đi nhiều. Còn hiện tại bây giờ, La Mông ở trong trấn rất là đắc ý.

Lam Táp Tây nghe xong, sắc mặt vẫn thản nhiên nhưng trong mắt lóe lên sát ý. Hắn có thể thấy được sự thay đổi trong phong cách của mục sư Đặc Ni Tư nên cảm thấy khinh miệt. Y có thể thấy tính cách của người này không vững vàng, có thể cả đời cũng chỉ dừng lại ở cấp bốn. Tuy nhiên, suy nghĩ một chút, Lam Táp Tây lại nói:

- Nữ thần nông nghiệp Y Tịch Định Tì là một người trung lập, lương thiện. La Mông giết chết cha của ta, còn bày ra nhiều tội như vậy thì sau khi hắn chết khó có thể bình yên. Chủ nhân của ta là chiến thần Ai Đức Mông coi chiến đấu là một sự rửa tội. Người chiến thắng là kẻ chiếm được nghĩa. Vừa lúc ta đang ở trong giai đoạn thăng cấp, nếu ta giết hắn rồi, trải qua khảo nghiệm mà có được thần ân. Ngươi yên tâm, ta và hắn là hai kẻ không đội trời chung.

Thấy thái độ của Lam Táp Tây như vậy, mục sư Đặc Ni Tư liền nở nụ cười thỏa mãn. Có điều, y nhanh chóng che giấu mà hỏi:

- Tiếp theo ngươi định như thế nào? Hiện giờ La Mông không còn như xưa, không chỉ là một Đức Lỗ Y cấp hai mà còn có một đám người vây quanh. Hắn lại còn mở được một cửa hàng dược phẩm nên có mối quan hệ rất tốt với kẻ mạo hiểm. Nên muốn gây rắc rối cho hắn cũng không phải là một chuyện dễ dàng.

Y ngừng lại một chút rồi nói:

- Ít nhất thì về mặt pháp luật, hiện tại đối với La Mông thì việc giết người phải đền mạng. Có điều, mặc dù La Mông rất đáng chết nhưng ngươi cảm thấy rằng sau khi giết hắn rồi, ngươi có thể tránh được pháp luật hay không? Muốn báo thù, ta có một vài suy nghĩ có thể nói cho ngươi. Ngươi có muốn nghe không?

Cũng chẳng phải mục sư Đặc Ni Tư suy nghĩ cho Lam Táp Tây. Thực sự vừa xảy ra chuyện của Ba Táp Nhĩ, nếu La Mông mà chết rất có khả năng sẽ liên lụy tới y. Vì vậy mà y cũng không có ý định đi báo thù ngay.

Nghe đến đó, Lam Táp Tây nở nụ cười lạnh như băng, nhếch môi mà nói:

- Điều đó không cần ngươi dạy cho ta. Thần điện chúng ta vẫn là những người tuân thủ luật pháp. Ít nhất thì về bề ngoài... Có điều ngươi có ý kiến gì?

Nếu như đối phương không muốn cho y đi báo thù thì cũng chẳng có nói ra biện pháp nào khác.

Quả nhiên sau khi biết được Lam Táp Tây là một thánh võ sĩ dự bị. Mục sư Đặc Ni Tư có tính toán trong lòng. Y là một mục sư, đối với tình hình được nhìn cũng hiểu biết. Ở trên cái thế giới này, thánh võ sĩ không phải là kẻ giữ gìn cái gọi là công lý mà chỉ là kẻ nhận được ân của thần, là chiến sĩ đi theo con đường đấu tranh cho thần, vì con đường và ích lợi của thần mà chiến đấu.

Thánh võ sĩ dự bị được ở trong thần điện tu luyện kỹ năng chiến đấu. Sau khi đạt tới cấp năm, nhận thần ân rồi thăng chức hóa thành thánh võ sĩ. Mà nhìn tình hình hiện tại thì người thanh niên này ít nhất cũng là chiến sĩ cấp ba.

Một cái kế hoạch nhanh chóng được y vạch ra trong đầu.

- Ngươi nên như thế này... - Mục sư Đặc Ni Tư nở nụ cười sau đó nghiêng người về phía trước. Mặc dù biết không có người nghe lên nhưng y vẫn nhỏ giọng nói cái kế hoạch của mình cho đối phương nghe.

Còn Lam Táp Tây sau khi nghe được cái kế hoạch đó, từ từ ánh mắt trở nên sáng ngời, trong lòng suy nghĩ: "Người này không nên là mục sư của nữ thần nông nghiệp Y Tịch Định Tì. Nếu như là mục sư của Phúc Nhĩ Khắc Nạp thì chắc chắn là có tương lai."

Chú thích: Phúc Nhĩ Khắc Nạp là một vị thần chuyên lừa gạt, âm mưu...

Một tuần sau ở trấn Lý Táp.

Nếu như nói tới các tin tức ở trong trấn Lý Táp thời gian này, thì đáng chú ý nhất chính là cái thông báo:

- Lam Táp Tây ta là thánh võ sĩ dự bị của thần điện Chiến Thần. Chiến sĩ cấp bốn. Ta muốn tổ chức một buổi kiểm tra, để thành lập một đội mạo hiểm cùng nhau đi vào trong rừng rậm thăm dò...

Thông báo đó được dán bên ngoài nhà trọ Mặc Đặc. Mỗi người tới đó đều tò mò nhìn xem. Có vài người biết chữ liền đọc to nội dung của bảng thông báo, còn người không biết chữ sẽ đứng trong đám người tò mò mà nghe.

Người tới ghi tên chắc chắn là có. Bởi vì thần điện của Chiến thần trên khắp đại lục có danh dự rất cao. Hơn nữa phần lớn dòng binh là chiến sĩ, có tới một nửa theo tín ngưỡng của Chiến thần. Vì vậy mà rất nhiều kẻ mạo hiểm chẳng cần phải xem nói dài ngoằng như thế nào, mới chỉ biết rằng đội trưởng xuất thân là một thánh võ sĩ dự bị của thần điện Chiến Thần cũng đã đi ghi tên.

Có điều, do đối phương lựa chọn thành viên nghiêm khắc, mặc dù có rất nhiều người tới hỏi nhưng cuối cùng người được giữ lại cũng chỉ có ba người. Cũng chính bởi vì đối phương lựa chọn nghiêm khắc nên khơi dậy sự hứng thú của kẻ mạo hiểm đơn độc.

- Hãy nhìn ta đây. - Một người đàn ông khôi ngô cầm một cây búa lớn nhảy dựng lên vung búa chém một hòn đá thành hai nửa.

Đó là một trong những cách lựa chọn thành viên của Lam Táp Tây. Ngoại trừ kỹ năng chiến đấu ra, nếu có người trội hơn thì cũng được tuyển chọn.

- Hay! Tốt lắm. - Liên tục có người ở trong đám đông hò hét, trầm trồ khen ngợi.

Một người thanh niên từ trong đám đông đi ra. Nhìn y cũng không có gì anh tuấn nhưng có một thứ khí chất được huấn luyện nghiêm ngặt của quân nhân:

- Ta là Lam Táp Tây! Đội trưởng mới thành lập đội mạo hiểm. Hoan nghênh sự gia nhập của người.

Nói xong, Lam Táp Tây giơ tay, người kia cười ha ha, xoa tay vào y phục sau đó đưa ra.

Lúc bắt tay với gã, Lam Táp Tây hơi nhũn mảy. Có điều, y nhanh chóng nở nụ cười rồi kéo vị đại hán đó tới chỗ đội của mình. Nơi này đã có ba người gồm hai nam và một nữ. Bọn họ vẫn đứng đó quan sát mọi người thi triển kỹ năng nên có chút hiểu biết với thực lực của người đó. Thấy y đi lại, cả ba đều nở nụ cười hoan nghênh.

Lam Táp Tây để cho họ giới thiệu với nhau, sau đó tất cả quay trở về nhà trọ Mặc Đặc. Tiến vào trong nhà trọ, ngay lập tức có rất nhiều người chủ động chào hỏi Lam Táp Tây.

Lam Táp Tây cũng đáp lễ lại tất cả. Cho tới khi ngồi được vào chỗ cũng phải mất một lúc.

- Đội trưởng! Sức hấp dẫn của ngài đứng là không người nào có thể chống lại. - Một tên đội viên cười nói.

Lam Táp Tây lắc đầu rồi cười nói:

- Đó chỉ là chút lễ phép cơ bản, chẳng có sức hút gì hết. Uống rượu thôi...

- A! Các người có nghe nói không, đội hình của La Mông hôm qua gặp phải ma trư nên có vài đội viên bị thương. May là có La Mông ở đó, chữa trị cho họ kịp thời.... - Nơi bàn bên chọt có người nói chuyện.

Mấy bàn khác nghe thấy vậy cũng có người khoi mào:

- Lạ thật! Cái tên La Mông đó là ai. Ta tới đây vài ngày nhưng luôn thấy người ta nói tới hần. Có điều, cho tới giờ ta vẫn chưa gặp được hần a.

Những người gia nhập vào đội ngũ của người thanh niên đều là những kẻ mạo hiểm đơn độc mới tới trấn Lý Táp trong mấy ngày qua. Mặc dù bọn họ có nghe tới cái tên La Mông nhưng lại chưa từng gặp mặt vì vậy mà rất tò mò.

Lam Táp Tây nghe thấy cái tên La Mông, ánh mắt hơi trở nên lạnh lùng. Có điều, y nhanh chóng nở nụ cười uống một hớp rượu rồi nghe người ta nói về La Mông.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Tỉnh Ngộ (Thượng)

Mùa xuân vạn vật sống lại. Ánh mặt trời chiếu xuống khiến cho toàn bộ khu rừng Kinh Cúc tắm trong ánh nắng. Cả khu rừng chìm trong sự yên lặng.

Do trời mới có một cơn mưa nhỏ nên mặt đất hơi ẩm ướt. Không khí tràn ngập một mùi bùn đất và thực vật thối rữa. Mấy con sâu nhỏ vẩy cánh bay lên khỏi lùm cây. Đột nhiên, có một con trùng nhỏ từ từ bò tới một gốc cây.

Gốc cây động khẽ khiến cho con trùng nhỏ hoảng sợ bay lên, bỏ chạy ra xa. Hóa ra trong đám cỏ đó không ngờ lại có hai người đang trốn. Mà không chỉ có ở đây, những gốc cây xung quanh, ở chỗ có thể ẩn nấp cũng đều có người.

- La Mông! Ta gần như không thể nằm được nữa. Chúng ta phải nằm thế này tới bao giờ? - Pháp Phí khẽ vén một đám cỏ mà rên rỉ.

Bên cạnh hắn, La Mông cũng đang lẳng lặng nằm sấp, thấy gã cầu nhàu liền trừng mắt nhìn.

Do trời sinh vốn hiếu động, khi phải nằm thế này, Pháp Phí có chút bức tức. Thấy La Mông trừng mắt, gã liền nhún vai tiếp tục nằm im.

Đúng lúc này, một mùi tanh chọt xộc vào mũi khiến cho cả hai phải ngừng thở. Một bầy Bạo Tê đang từ từ đi tới. Do cả hai giấu kỹ mình nên bầy Bạo Tê cũng không phát hiện ra họ.

Mãi cho tới lúc, xác định chúng đã bỏ đi, La Mông mới thở phào một cái. Còn nét mặt của Pháp Phí cũng như nói thật may mắn.

- Được rồi! Chúng đã đi qua. Tất cả có thể ra được rồi. - Cách chỗ bọn họ không xa có một người khôì ngồ bước ra, cười ha hả mà nói.

Đó đúng là đội trưởng Hải Ngõa Duy. Hắn cất cung tên rồi đón mọi người.

- Đội trưởng! Làm sao ngài biết được mấy con vật này sẽ xuất hiện sau lưng? - La Mông thấy gã bước ra liền tò mò hỏi.

Hóa ra, tới lúc này, cả đội đã đi vào sâu trong rừng được chừng một tháng. Đường đi của họ càng lúc càng khó, nguy hiểm xuất hiện cũng nhiều hơn. Nhưng nhờ vào kinh nghiệm phong phú của đội trưởng Hải Ngõa Duy nên nhiều lần, họ tránh được nguy hiểm. Chẳng hạn như có lần, họ đang đi, đội trưởng đột nhiên ra hiệu tất cả ẩn nấp. Vốn mọi người đang ngạc nhiên, không hiểu tại sao, nhưng sau khi bầy Bạo Tê đi qua, tất cả cũng đều phải than thở, cảm thấy Hải Ngõa Duy hoàn toàn xứng đáng với chức đội trưởng.

Đặt biệt, La Mông cũng phải xấu hổ vì thân là một Đức Lỗ Y mà hắn không thể cảm nhận được.

Bạo Tê là một loài động vật giống như bò tót ở Trái Đất có lớp da rất dày, vô cùng khỏe. Bình khí bình thường rất khó gây thương tích cho chúng. Hơn nữa, tính tình của loài động vật này hết sức táo bạo cho nên thường khi cứng cảm thấy kẻ địch liền lập tức chiến đấu ngay. Với số lượng của bầy Bạo Tê, nếu mọi người đánh với chúng có lẽ sẽ bị thương vong nặng nề.

Huống chi nhiệm vụ của họ lần này là bắt được một con Ngân Hồ. Loại động vật này không phải dễ giết mà dễ trở thành Ma sủng của pháp sư. Do nó có hiệu quả tăng ma pháp của pháp sư lên một cách rõ rệt vì vậy mà rất quý.

Thời gian để hoàn thành nhiệm vụ là ba tháng mà do đội trưởng Hải Ngõa Duy bị thương ngoài ý muốn vì vậy mà đã mất đi nửa tháng. Chính vì thế lần đi vào rừng này chỉ có thể thành công chứ không được thất bại. Nếu không, không chỉ mất về mặt tiền bạc mà danh dự của cả đội cũng bị giảm xuống.

- Thực ra chuyện này rất đơn giản, Bạo Tê là một loài động vật có ý thức rất cao về lãnh địa. Một khi bọn chúng đã xác định khu vực của mình thì không bao giờ rời khỏi. Những loài ma thú khác cũng vậy. Vì vậy chỉ cần đi qua một lần là có thể biết được loài động vật ở chỗ đó, lần sau có đi qua thì hoàn toàn có thể chuẩn bị sẵn sàng. Nếu có thể đối phó được thì đối phó còn không thì tránh đi. La Mông! Ngươi rất khá. Trên đường đi đều quan sát, học hỏi mọi chuyện. Thói quen này nên giữ, sau này có thể trở thành một kẻ mạo hiểm giỏi cũng nên. Ha ha. - Hải Ngõa Duy cười ha hả, vỗ vỗ vai La Mông như cảm thấy rất thích hắn.

La Mông ngượng ngùng cười cười:

- Thực ra ta hỏi những cái đó chỉ là để vẽ bản đồ cho tốt. Kỹ năng chiến đấu của ta có thể tự bảo vệ mình là tốt lắm rồi làm sao có thể trở thành kẻ mạo hiểm vĩ đại được?

- Ai! Ngươi quá khiêm tốn. Mặc dù ngươi chỉ là một Đức Lỗ Y nhưng với sự chăm chỉ của mình, nếu muốn thì kỹ năng chiến đấu có thể tăng lên. - Hải Ngõa Duy nhận xét. Sau đó, gã đột nhiên lại nghĩ tới chuyện gì đó liền hỏi:

- Đúng rồi. Còn bản đồ của ngươi thì sao?

- Chưa bắt đầu vẽ. Có điều, những gì trên đường, ta đều ghi chép lại. Ta dự định một thời gian nữa sẽ tổng hợp rồi vẽ. - La Mông trả lời.

- Ừm! Tốt lắm! Chờ chúng ta đi qua lãnh địa của Bạo Tê, ngươi phải nghỉ ngơi một chút. Dù sao thì ngươi cũng không như chúng ta có cuộc sống vốn quen với rừng rậm. Đây là lần đầu tiên ngươi đi sâu vào rừng đúng không? - Đội trưởng Hải Ngõa Duy nhìn ra xa rồi nói:

- Đi thêm hai ngày nữa là chúng ta có thể tới khu vực Ngân Hồ thường hay xuất hiện.

Sau đó, tất cả chỉnh lại đội hình rồi tiếp tục đi. Mặc dù tạm thời tránh được bầy Bạo Tê nhưng do chưa ra khỏi phạm vi lãnh địa của chúng nên vẫn chưa thể nói là an toàn.

Sau một tháng tiến vào rừng rậm với tiểu đội của Hải Ngõa Duy, cuối cùng thì La Mông cũng gặp được Ngân Hồ trong truyền thuyết. Vốn theo trí nhớ của Hải Ngõa Duy thì nửa tháng trước, bọn họ đã tới lãnh địa của nó. Nhưng do tính của Ngân Hồ vốn đa nghi vì vậy mà họ phải xoay sở ở đây gần nửa tháng mới gặp được một con.

Ngân Hồ không phải là động vật quần cư, trời sinh tính giả dối, thích một mình. Lần này, bọn họ có thể may mắn gặp được một con cũng là nhờ sự phát hiện của La Mông.

Do là trong nửa tháng ở đây, mọi người trong tiểu đội bắt đầu thấy nhụt chí. Còn La Mông thì thật ra không hề cảm thấy nặng nề vì vậy mà trong lúc mọi người đang chán nản, hắn chủ động làm nhiệm vụ lấy củi, nhóm lửa, thuận tiện xem xét địa hình, chuẩn bị cho việc vẽ bản đồ.

Vào một buổi chiều, lúc hắn rời khỏi chỗ ở đi lấy củi thì bất chợt có một đám dấu chân khiến cho hắn để ý. Đó là hai loại dấu chân khác nhau, dường như là của hai loài động vật sau khi cắn xé nhau để lại. Bởi ở giữa dấu chân còn có vết máu.

Nhìn những dấu chân đó, mặc dù giống với dấu chân của Ngân Hồ mà đội trưởng đã nói nhưng La Mông cũng không cảm thấy chắc chắn. Có điều, hắn vẫn trở lại báo cho mọi người.

Đội trưởng Hải Ngõa Duy vừa nhìn thấy thì vui mừng:

- Đúng là Ngân Hồ! Chắc chắn nó chưa đi xa. Mau đuổi theo.

Theo dấu chân, mọi người không ngờ lại gặp được một cảnh tượng: Một bầy Bối Sơn lang đang chiến đấu với một con Ngân Hồ. Thấy mọi người xuất hiện, bầy Bối Sơn lang không bỏ chạy mà còn tấn công bọn họ.

Bối Sơn lang cũng giống như đám sói trên trái đất, đều có tính hung dữ, ăn thịt động vật. Có điều sức chiến đấu của chúng cao hơn sói ở trái đất gấp đôi. Hơn nữa, chúng sống theo kiểu bầy đàn, nên luôn làm cho kẻ địch đau đầu.

Tin tức về Bối Sơn lang, La Mông từng xem ở trong sách. Thấy một con lao về phía mình, hắn vội vàng rút kiếm ra đón. Mặc dù xét về mặt sức lực thì hắn còn yếu nhưng do đã từng học kỹ năng ám sát nên hắn khẽ tránh sang một bên rồi đâm mạnh một cái. Không ngờ cú đâm của hắn lại trúng vào tim của con Bối Sơn lang.

- Tốt lắm - Thấy La Mông trong tình hình đó mà còn có thể xử lý được một con Bối Sơn lang, đội trưởng Hải Ngõa Duy vẫn đề mắt tới hắn liền khen ngợi. Có điều, gã nhanh chóng để ý về phía con Bối Sơn lang đang tấn công mình. Còn La Mông và Pháp Phí thì sánh vai đối phó với một con Bối Sơn lang khác.

Có thể nói, tôi luyện trong nửa tháng qua khiến cho kỹ năng chiến đấu của La Mông tiến bộ rất nhanh. Những thứ được học từ trước, trải qua ứng dụng thực tế liền hoàn toàn hòa nhập. Pháp Phí cũng giống như vậy. Trong nửa tháng qua, thực lực của hắn cũng chuẩn bị đột phá cấp hai.

Mặc dù trong con mắt của người khác thì cả hai người phần lớn chỉ làm việc hậu cần. Nhưng chính bọn họ lại hiểu hơn ai hết, những việc đã qua có ảnh hưởng tới mình như thế nào.

- La Mông! Cẩn thận. - Lúc này, một con Bối Sơn lang chợt bỏ tới lưng La Mông. Pháp Phí vội vàng bước tới ngăn cản. Đúng lúc này, một tia sáng bạc chợt lao về phía La Mông. Phía sau nó có mấy thành viên của tiểu đội đang đuổi theo. Ngay từ lúc bắt đầu chiến đấu, bọn họ đã phân công sẵn, một nửa đối phó với Bối Sơn lang còn một nửa thì bắt Ngân Hồ.

Do muốn bắt sống nó nên mặc dù tới cả nửa đội viên nhưng trong thời gian dài vẫn không bắt được, mà còn để cho nó có cơ hội chạy thoát.

- Đừng để cho nó chạy. - Đội trưởng Hải Ngõa Duy vừa giết chết một con Bối Sơn lang nhìn thấy vậy liền vội vàng hô to.

La Mông gần như là phản xạ giờ kiếm đâm tới. Những người đang đuổi theo vội vàng hét lên:

- Đừng làm nó bị thương.

La Mông ngăn người thì con Ngân Hồ đã vượt qua hắn rồi bỏ chạy. Sau lưng hắn là một lùm cây lớn. Nếu vào đó, với tốc độ của Ngân Hồ, muốn bắt được nó là chuyện không thể. Đám đội viên dừng lại, nét mặt không giấu được sự thất vọng. Xem ra, muốn bắt được nó thì phải chờ cơ hội khác.

Có điều, La Mông tỉnh táo lại liền đuổi theo.

- Đội trưởng... - Một tên đội viên đang định gọi La Mông thì bị đội trưởng Hải Ngõa Duy giữ chặt. Gã lắc đầu báo tất cả cùng đội. Sau nửa giờ, La Mông đã trở lại.

- Đội trưởng! Ta trở lại rồi. - La Mông quay lại dẫn theo con Ngân Hồ đi ra khỏi bụi cây. Qua sự hiểu biết của hắn thì Đức Lỗ Y có hai bản lĩnh, thứ nhất chính là đuổi theo mùi của dã thú, thứ hai là dung hòa với hơi thở của tự nhiên.

Vì vậy mà La Mông vừa vào trong bụi cỏ liền phát ra thần thuật theo dõi và xóa đi hơi thở của bản thân. Do con Ngân Hồ còn nhỏ nên chỉ có tốc độ và sự xảo quyệt. Vì vậy mà sau khi bị thương, phát hiện không còn nguy hiểm, tốc độ của Ngân Hồ liền chậm lại. Vì thế mà để cho La Mông bắt được.

Ngay lập tức, mọi người liền mừng rỡ, lên tiếng khen ngợi. Nhưng La Mông thì có chút buồn bã, hắn phát hiện sau việc này hơi thở tự nhiên của bản thân lại có một chút thay đổi nhỏ, dường như bất hòa với tự nhiên. Mặc dù sự bất hòa đó rất nhỏ nhưng sau chuyện mấy con trâu, La Mông vẫn luôn chú ý vì

vậy mà cảm thấy được.

Hóa ra, việc này đúng là không thể làm. Hiện giờ còn không đáng lo nhưng thêm vài việc nữa có lẽ chỉ còn có sừng Thần Nông cung cấp lực lượng của thiên nhiên. Vì vậy mà La Mông trở nên cảnh giác hơn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Tỉnh Ngộ (Hạ)

Tốc độ trở về cũng nhanh hơn rất nhiều. Chỉ trong khoảng hai mươi ngày, mọi người đã trở lại trấn Lý Tật. Nhìn những kiến trúc quen thuộc hai bên đường, vừa trải qua hai tháng trong rừng, La Mông có cảm giác vừa xa lạ lại vừa quen thuộc.

Mặc dù vẫn là cây đố, cỏ đố nhưng hẳn có cảm giác rất khác với trước đây.

- La Mông! Người xem! Ha ha! Quan lần mạo hiểm này, chúng ta có thể xem như một chiến sĩ thực sự hay không? - Pháp Phí hưng phấn đi bên cạnh La Mông mà làm nhảm.

La Mông bắt đầu đi liếc hẳn một cái:

- Muốn trở thành một chiến sĩ thực sự thì phải trải qua nguy hiểm. Người có thấy một chiến sĩ nào mới trải qua một lần mạo hiểm đã được mọi người kính nể hay chưa?

- Nhưng dù sao thì lần này ta mạo hiểm thành công chắc chắn sẽ làm cho cha mẹ ta nhìn với một cặp mắt khác xưa. - Nghĩ tới sự kỳ vọng của phụ thân với mình, Pháp Phí hưng phấn mà nói.

- Có chuyện gì thế hả? Tiểu tử kia lại nhớ cha mẹ hay sao? - Đội trưởng Hải Ngõa Duy đi trước bọn họ quay đầu lại mà cười nói ha ha.

Pháp Phí cũng cười ha ha:

- Không có. Tôi đâu phải là đứa trẻ con.

- Nhớ cha mẹ cũng không phải là chuyện xấu. Những người như chúng ta, hàng năm khó được một lần về nhà. Thằng nhóc nhà người còn nhỏ có thể được ở bên cạnh cha mẹ đó là một niềm hạnh phúc. Chờ người lớn hơn một chút, khi rời nhà sẽ biết. - Đội trưởng Hải Ngõa Duy cười nói:

- Cho nên nhân lúc còn được ở nhà thì chăm sóc cha mẹ đi. Đây là lần đầu tiên người đi mạo hiểm nên chắc họ đang ở nhà lo cho người lắm đấy.

Lúc này, cả đoàn đã đi vào trong trấn. Cha mẹ của Pháp Phí nhận được tin đã chờ ở đầu trấn. Thấy con trai bình an vô sự, cả hai vui sướng chạy tới hỏi thăm liên tục.

- Con trai của ta cao lớn thế này nhưng hơi bị đen. Thời gian qua con ăn uống thế nào? Có bị thương không? Để cho mẹ xem nào. - Người vừa lên tiếng là mẹ của Pháp Phí.

- Đúng là đàn bà! Pháp phí của chúng ta là một người đàn ông, làm sao lại như bà nói. - Cha của Pháp Phí lên tiếng.

Nhìn cả nhà ba người vui vẻ đoàn tụ, La Mông đi theo đoàn mạo hiểm mà rời khỏi.

- La Mông! Chúng ta cần phải đến chỗ giao nhiệm vụ ở trong thành. Từ biệt ở đây. Nhớ sáng mai tới nhà trọ Mặc Đặc đấy. Chúng ta sẽ ăn mừng một chút. Đừng quên gọi cả Pháp Phí.

Do đội trưởng Hải Ngõa Duy còn muốn đến chỗ công hội của kẻ mạo hiểm để giao nhiệm vụ Ngân Hồ cho xong nên La Mông chia tay với họ ở ngã tư đường.

Đi một mình trên đường, La Mông tổng kết lại những thứ đã thu hoạch được trong thời gian qua. Lực chiến đấu được nâng lên, khả năng trị liệu và sử dụng được phẩm cũng hiểu thêm được nhiều điều. Tất cả là những gì mà hắn thu hoạch được trong lần mạo hiểm này.

Mà nhiệm vụ chủ yếu của hắn là vẽ bản đồ cũng đang ở trong giai đoạn chuẩn bị. Địa hình của đường đi đều được hắn ghi chép cẩn thận.

- La Mông!

Đang cúi đầu đi, chợt một âm thanh trong trẻo vang lên bên tai. La Mông ngẩng đầu thì thấy trước mặt có một thiếu nữ mặc áo bào trắng đang đứng mà mỉm cười với mình.

- Tiểu thư Ngã Ly Ny. - Nhìn thấy thiếu nữ đáng yêu đó, La Mông cảm thấy vui vẻ, mỉm cười bước tới.

- Lần mạo hiểm này thu hoạch thế nào? Thoáng nhìn thì hình như cao hơn một chút. - Ngã Ly Ny có chút ngượng mọ nhìn La Mông. Một thiếu niên gầy yếu lúc trước, bây giờ nhìn không ngờ lại anh tuấn đến vậy.

Nhận ra điều đó khiến cho Ngã Ly Ny nhìn La Mông mỉm cười mà trái tim khẽ đập rộn hơn một chút. Có điều, ngoài mặt, cô vẫn giữ nụ cười như cũ:

- Thế nào? Chuyện về bản đồ có thuận lợi không? Lần trước nghe nói tới chuyện này, ta cảm thấy lo lắng ngại đi vào rừng xảy ra chuyện nguy hiểm. Có điều, khi đó ngại đi theo cả đội mạo hiểm nên ta cũng không ngăn cản.

- Công việc về bản đồ coi như thuận lợi. Chỉ trong vòng một năm có thể hoàn thành. Sao gần đây nhìn tiểu thư dường như hơi gầy đi thì phải. - La Mông thấy nét mặt Ngã Ly Ny hơi gầy liền hỏi một cách quan tâm.

Ngã Ly Ny nở nụ cười khò lấp rồi chuyển đề tài qua hướng khác:

- Không có việc gì. La Mông! Ngươi có thể kể chuyện trong rừng cho ta nghe không? Từ trước tới giờ, ta chưa đi vào rừng bao giờ nên không biết ma thú trong đó nó như thế nào...

- Tiểu thư muốn biết? Được! Vậy ta sẽ tả cho ngươi nghe. - Vì vậy mà hai người vừa đi, La Mông vừa kể lại những chuyện xảy ra trong hai tháng qua cho Ngã Ly Ny nghe.

Ngã Ly Ny vừa đi vừa nghe La Mông nói mà tâm trạng xấu gần đây cũng biến mất.

Sau khi tiễn Ngã Ly Ny ở cửa thần điện, La Mông về tới cửa hàng thuốc của mình. Vừa mới đặt chân vào, hắn nhận thấy bầu không khí trong cửa hàng hết sức nóng nực. Pháp Phí sau khi về nhà đã chạy đến đây đang kể cho Ni Khắc những chuyện gặp ở dọc đường.

Ni Khắc đang nghe mà hâm mộ.

- La Mông! Sao ngươi về chậm thế? Chẳng phải ngươi về trước ta hay sao? - Pháp Phí nhìn hắn mà nói:

- Nói! Có phải đi tìm ngài...

La Mông lờm gãi một cái:

- Đừng có nói linh tinh

Pháp Phí thấy vậy liền lè lưỡi, chuyển sang chuyện khác. La Mông đành lắc đầu, nói chuyện ngày mai tới nhà trọ Mặc Đặc rồi đi vào gian phòng của mình.

Nhiệm vụ đầu tiên của hắn là chỉnh sửa lại những thứ đã có. Sửa sang lại bản phác thảo thì trời đã tối đen. Sau khi ăn vài thứ, La Mông vội vàng nằm xuống ngủ. Sau đó, hắn ngủ một mạch tới tận sáng.

- Đến đây nào La Mông, Pháp Phí! Ta giới thiệu cho các ngươi một vị. Đây là đội trưởng Lam Tạt Tây. Y là chiến sĩ cấp bốn.

Sáng hôm sau, khi La Mông và Pháp Phí tới nhà trọ Mặc Đặc thì đoàn người Hải Ngõa Duy đã trở về từ trong thành, đang ngồi nói chuyện với mấy nhân vật xa lạ.

Thấy La Mông và Pháp Phí đi vào, Hải Ngõa Duy đứng lên, nhiệt tình giới thiệu một người thanh niên cho cả hai.

Đó là một người thanh niên anh tuấn, kiên nghị, khí phách hiên ngang. Nụ cười của y khiến cho mọi người có cảm giác rất gần gũi. Có điều chẳng biết La Mông có cảm giác nhảm hay không nhưng trong tích tắc hắn có cảm giác ớn lạnh.

- Ngài chính là Đức Lỗ Y La Mông? - Sau khi Hải Ngõa Duy giới thiệu thân phận của La Mông, chẳng riêng gì người thanh niên mà ngay cả những người bên cạnh cũng nhìn hắn với ánh mắt tò mò.

- Đúng vậy! Ta chính là La Mông. - La Mông cảm nhận lại thì không phát hiện điều gì khác đành lễ phép trả lời:

- Đội trưởng Lam Tạt Tây! Rất vinh hạnh được gặp ngài.

Đồ ăn nhanh chóng được vợ chồng Mặc Đặc bung lên. Tất cả mọi người lập tức ăn uống. Trong bữa cơm, La Mông phát hiện ra đội trưởng Hải Ngõa Duy và đội mạo hiểm kia tán gẫu với nhau thì phần nửa câu chuyện là xung quanh một loài động vật đó là Xích Hồ (cáo lông đỏ)

Xích Hồ thật ra chính là Ngân Hồ đã trưởng thành, có thêm nhiều loại pháp thuật thiên phú, lực chiến đấu mạnh, tốc độ nhanh, khó đối phó hơn với Ngân Hồ. Nhưng nếu nó trở thành ma sủng thì trợ giúp cho chủ nhân càng mạnh hơn. Trong công hội của kẻ mạo hiểm cấp bậc của nó cao hơn Ngân

Hồ ba cấp, trở thành nhiệm vụ đặc biệt của công hội kẻ mạo hiểm.

Có một dự cảm không lành xuất hiện trong đầu La Mông. Mà cảm giác đó nhanh chóng trở thành sự thật.

- Có chuyện ta cần phải tuyên bố. - Sau khi ăn xong, đội trưởng Hải Ngõa Duy chợt nói mọi người tập trung lại. Y cười hờn hờ sau đó nhìn người thanh niên Lam Táp Tây đang ngồi bên cạnh rồi tuyên bố với mọi người một việc.

Thì ra là lần này, hai người bọn họ định lập thành một liên minh, tất cả đi vào trong rừng. Mà liên minh của họ phải hoàn thành một nhiệm vụ đó là bắt được một con cáo lông đỏ. Do cấp bậc của cáo lông đỏ rất cao nên số người hoàn thành nhiệm vụ này cũng không hạn chế.

Nghe đến đó, La Mông thở dài. Do lần trước cảm giác chính xác cái chuyện vì ích lợi mà bất dã thú nên có ảnh hưởng tới Đức Lỗ Y. Vì thế hắn vốn định nói với đội trưởng. Nhưng chưa kịp nói thì lại xuất hiện nhiệm vụ này. Bởi vậy mà đối với quyết định của Hải Ngõa Duy, hắn có chút lo lắng.

Có điều, nhiệm vụ đã được nhận, không thể vì cảm giác này mà đi khuyên bảo đội trưởng Hải Ngõa Duy mà từ bỏ. Còn công khai phản đối là điều không thể.

Vì vậy mà hắn chỉ quyết định sau nhiệm vụ lần này không thể tham gia được nữa. Đương nhiên, trước tiên là phải nói với đội trưởng Hải Ngõa Duy.

Bởi vì nhiệm vụ này một tuần sau mới bắt đầu cho nên phần lớn những kẻ mạo hiểm đều thả lỏng ra mà uống. La Mông chưa kịp nói thì đã bị tiểu đội của Hải Ngõa Duy rút cho hơi say.

Khi hắn tập tễnh về đến cửa hàng thuốc, lúc này trời đã tối đen. Ni Khắc đang nhanh chóng tổng kết sổ sách, thấy hắn say rượu định chạy ra giúp thì bị La Mông cản lại.

La Mông từ từ đi vào trong gian phòng của mình. Khi đi ngang qua cửa phòng đọc, qua khe cửa hắn thấy ánh sáng hắt ra. Đang định đẩy cửa vào để xem, thì La Mông chợt nhớ tới La Lai Khắc đang ở trong phòng đọc sách liền lắc đầu. Tia sáng kia chắc là ánh sáng của ngọn nến.

Mặc dù ánh sáng của ngọn nến không phải như vậy nhưng cũng là ánh sáng. Có điều do say rồi nên La Mông chỉ nghĩ rằng vừa rồi mình bị hoa mắt.

La Mông than nhẹ rồi lần vào phòng của mình, sau đó ngã vật ra giường rồi nhanh chóng chìm vào trong giấc mộng.

Mà ở trong gian phòng kia, La Lai Khắc đang mừng như điên mà nhìn hai tay mình một cách chăm chú.

- Ta...ta thành công rồi. Không ngờ ta thực sự có thể thành công. - Gã gần như không thể tin được vào mắt mình là lắm lắm.

Vừa rồi, dựa theo nội dung ở trong sách mà làm, không ngờ đầu ngón tay trở của gã lại có một tia sáng bắn ra. Mà tia sáng trắng đó đúng là biểu hiện của pháp thuật cấp dự bị.

Trải qua thời gian dài học tập, cuối cùng thì La Lai Khắc cũng thành công phóng được pháp thuật cấp thứ nhất.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 63: Tiếp Xúc (Thượng)

Thời gian nhà rồi nhanh chóng trôi qua. Trong nháy mắt thời gian một tuần đã qua mất. Đã đến thời gian tiểu đội lại chuẩn bị đi vào rừng.

Có điều, lần này tiến vào rừng Kinh Cực không chỉ có một đội mà là một liên minh với hai đội.

Cũng giống như lần trước, La Mông và Pháp Phí đều chuẩn bị mọi thứ thật kỹ. Còn lần này, Pháp Phí không muộn như trước nữa.

Hai người theo toàn đội đi vào trong rừng Kinh Cực.

- La Mông! Con đường này so với lần trước còn khó hơn a. - Vừa mới ra khỏi trấn, con đường do trận mưa hôm trước trở nên lầy lội, khiến cho nhiều người phải nhứ mảy.

Sau khi suyt ngã, Pháp Phí đi tới trước mặt La Mông buồn bực nói thảm.

La Mông gật đầu:

- Quả thực là nhìn tình hình như thế này thì đi đường sẽ tốn nhiều thời gian hơn. Nhiệm vụ lần này lại là bắt cáo lông đỏ, mà nó còn khó đối phó hơn so với cáo lông bạc. Xem ra, để hoàn thành nhiệm vụ lần này cũng không phải là chuyện dễ.

- Đúng vậy. - Pháp Phí có gắng tỏ ra thông dong, gạt đầu. Ngay từ đầu, gã cũng không có nhiều lạc quan lắm.

- Có điều, chúng ta cũng còn tốt. Dù sao thì ta cũng chỉ đi với người. Còn người đi theo chỉ để vẽ bản đồ. Người không thấy khi đội trưởng vào trong rừng, khuôn mặt liền trở nên bình tĩnh hay sao?

Đội trưởng mà gã nói chính là Hải Ngõa Duy.

Từ khi tiến vào rừng, Hải Ngõa Duy cũng có chút buồn phiền. Y cũng nhận ra, với tình hình trước mặt, kế hoạch di chuyển sẽ chậm lại một vài ngày. Lại thêm nhiệm vụ lần này là bắt cáo lông đỏ, đó là một thứ ma thú không dễ đối phó. Tất cả khiến cho nhiệm vụ lần này không thể lạc quan.

Tất nhiên, một phần cũng có liên quan tới cuộc nói chuyện với La Mông. mấy hôm trước, La Mông đã nói chuyện chính thức với y rằng chuyện săn bắt động vật sẽ không tham dự, và lần vừa rồi là lần cuối cùng. Thiếu La Mông mọi chuyện sẽ khó khăn hơn rất nhiều.

- Đội trưởng Hải Ngõa Duy.

Lúc này, người từ trước đến giờ chỉ nói chuyện với đội viên của mình còn bình thường thì hơi im lặng, là Lam Tật Tây đột nhiên đi tới bên cạnh Hải Ngõa Duy.

- Ta có một việc muốn nói với người.

- Là đội trưởng Lam Tật Tây à! Người nói đi. Có chuyện gì? - Hải Ngõa Duy đối với người thanh niên này vẫn có cảm giác tốt. Thấy đối phương tới nói chuyện với mình, y liền xốc lại tinh thần.

Lam Tật Tây mỉm cười:

- Là như thế này. Thực ra, mấy năm trước ta từng tới khu rừng này, nên đối với địa hình có sự quen thuộc. Ngài cũng biết, với tình hình đường đi trước mắt mà tiếp tục đi theo con đường này chúng ta sẽ không đủ thời gian. Ta biết có một con đường rất gần, so với con đường này gần hơn một nửa. Mặc dù cũng lầy lội không dễ đi. Nhưng tóm lại tiết kiệm được rất nhiều thời gian. Nếu ngài đồng ý, để cho đội của chúng ta đổi đường. Nếu không, mặc dù chúng ta có bắt được cáo lông đỏ thì với việc quá thời gian, nhiệm vụ cũng thất bại.

Nghe Lam Tật Tây nói vậy, Hải Ngõa Duy trầm mặc một lúc rồi cuối cùng quyết định:

- Được! Vậy cứ theo người nói đi. Có điều, đi theo con đường đó thì phải phiền người dẫn đường.

- Xin cứ yên tâm! Ta chắc chắn sẽ đưa mọi người tới đích. Dù sao thì bây giờ, chúng ta cũng là một đội. - Lam Tật Tây mỉm cười nói.

Nhưng do tiếp theo, đội trưởng Hải Ngõa Duy quay lại nói với đội viên của mình về việc này nên không nhận thấy dưới nụ cười của Lam Tật Tây ẩn giấu sát ý.

Từ đầu tới giờ, La Mông vẫn đi cùng Pháp Phí ở cuối đội hình. Vừa đi, hắn vừa cẩn thận ghi chép lại nhưng nơi đã đi qua. Đối với công tác vẽ bản đồ, La Mông đã qua thời điểm lúng túng lúc ban đầu, trở nên nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Theo bản tính của hắn, thì chờ khi nghỉ ngơi, hắn có thể từ bản phác thảo lúc trước mà vẽ chính thức. Còn Pháp Phí vì lo lắng cho sự nguy hiểm của hắn, nên lúc La Mông kiểm tra, gã vẫn chú ý bảo vệ bên cạnh hắn.

Cả hai người bạn tốt tới lúc này, đều từ những bờ ngõ ban đầu, lột xác trở thành một chiến sĩ thực thụ. Một chiến sĩ thực thụ cũng không cần phải có kỹ năng chiến đấu cao siêu.

Chỉ cần có ý thức về đội hình, có trách nhiệm và khi gặp nguy hiểm không sợ hãi đó chính là tiêu chuẩn của một chiến sĩ.

Chẳng cần biết là chiến sĩ cấp một hay là gì. Chỉ cần có được những điều trên đều có thể tự hào bản thân là một chiến sĩ thực thụ.

Còn La Mông và Pháp Phí thì vào lúc này, đang trải qua quá trình lột xác như vậy.

- La Mông! Người nói xem, Nam tước có thực sự giữ lời hứa hay không? Về được tám bản đồ này, lão có ban cho người một mảnh đất chứ? - Pháp Phí mang theo niềm hy vọng mà hỏi.

La Mông đang vừa đi vừa ghi chép liền gạt đầu:

- Sẽ vậy.

Đây là lời hứa của lãnh chủ, theo lẽ thường thì thực hiện là chuyện đương nhiên. Quan trọng hơn là, qua ba tháng tu luyện, một đồng dược thảo đã được thu hoạch xong, không gian chuẩn bị thăng cấp. Căn cứ theo kinh nghiệm thì chỉ cần không gian thăng cấp, cấp bậc Đức Lỗ Y của hắn cũng sẽ thăng cấp. Mà một Đức Lỗ Y cấp ba có trọng lượng khác hẳn.

- Vậy thì tốt. Ta nghe cha ta nói rằng Đức Lão Y nếu không có vườn thuốc của riêng mình thì việc tu luyện sẽ khó khăn hơn rất nhiều. Hy vọng lần này ngươi có thể có được một mảnh đất của riêng mình. - Pháp Phi thực lòng lo lắng cho bạn.

La Mông cũng cảm nhận được điều đó. Hắn ngẩng đầu và mỉm cười nói:

- Lo cái gì? Cho dù Nam tước không ban cho ta một mảnh đất, ta cũng kiên trì tu luyện Đức Lão Y. Tới một ngày nào đó, ta sẽ trở thành một Đức Lão Y vĩ đại còn ngươi cũng sẽ trở thành một chiến sĩ vĩ đại.

La Mông vỗ vai người bạn tốt, và động viên bản thân cùng với đối phương.

Thực ra có được đất hay không thì trước mắt đối với hắn mà nói cũng không ảnh hưởng nhiều tới việc tu luyện. Bởi vì La Mông đã có không gian của sùng Thần Nông. Qua không gian đó gieo trồng thảo dược, hắn vẫn có thể tu luyện một cách thuận lợi. Có điều, nếu không có một mảnh đất và vườn thuốc làm lá chắn thì tương lai sẽ không thể phát triển một cách rầm rộ mà thôi.

Trong lúc hai người vừa đi vừa nói chuyện, phía trước chợt có tin truyền đến rằng đội hình sẽ thay đổi đường đi.

Lúc đầu, La Mông vẫn có cảm giác ngạc nhiên nhưng nghĩ tới việc đường đi vẫn tới đó thì cũng không nghĩ nhiều lắm. Nhưng đi được một đoạn, nhận ra người dẫn đầu, hắn liền có cảm giác bất an.

Người dẫn đường chính là đội trưởng Lam Tập Tây. Không biết tại sao, mỗi lần đối mặt với người đó, La Mông lại có cảm giác không thoải mái.

La Mông vừa đi vừa nhíu mày. Dưới sự hướng dẫn của Lam Tập Tây, hai đội mạo hiểm bắt đầu rời khỏi đường lớn mà đi vào một con đường nhỏ.

- Đây là đường gì mà còn khó đi hơn với đường vừa rồi? - Pháp Phi vừa đi vừa nhỏ giọng nói. Cũng giống như La Mông, mặc dù tính cách của Pháp Phi có chút thô lỗ và thẳng tính nhưng cũng không thuận mắt với Lam Tập Tây.

Có điều lý do của gã khác với La Mông. Lý do mà thẳng nhóc này ghét đối phương có chút buồn cười.

- Ngươi lớn lên so với ta anh tuấn cũng chẳng có gì. Dù sao thì cũng là bạn bè. Nhưng chẳng biết ở đâu lại có một thằng mặt trắng xuất hiện, lại anh tuấn hơn ta. Ngươi nói xem làm sao ta có thể vừa mắt với y được?

Nghe gã giải thích như vậy, La Mông suýt nữa cười tới mức vỡ bụng.

- Cẩn thận một chút. Con đường này càng lúc càng lệch khỏi quỹ đạo. Có lẽ sẽ có nguy hiểm, phải chuẩn bị tinh thần. - La Mông nhỏ giọng nhắc nhở. Thực ra chẳng cần hắn nhắc thì Pháp Phi cũng hết sức tỉnh táo.

Chẳng riêng gì hắn, những đội viên khác càng đi vào chỗ hẻo lánh càng đề phòng nguy hiểm có thể xuất hiện bất cứ lúc nào.

Đột nhiên, ở phía trước có một đội viên kêu lên một tiếng rồi ngã ra đất. Trên vai cậu y có một mũi tên thô, đang rung động.

- Phía trước có một đám Địa Tinh. Tất cả chuẩn bị chiến đấu. - Hải Ngõa Duy vừa vung kiếm chém gẫy một mũi tên vừa hét lên.

Lúc này, một đám Hùng Địa tinh có bộ lông màu xám, với răng nanh sắc nhọn đang gào thét, giơ cao cây gậy gỗ mà lao tới chỗ những kẻ mạo hiểm.

Thực ra, chẳng cần đội trưởng kêu gọi, sau khi nhận thấy có đội viên bị Địa Tinh bắt, những người khác liền chuẩn bị chiến đấu.

Chỉ có thể nói, đây là một trận chiến không thể trì hoãn.

Kẻ khơi mào trận chiến là đám Địa Tinh. Chúng nó chỉ có được binh khí chế tạo thô sơ, cung tên cũng là do lấy được ở nơi nào đó nên dùng không thạo.

Sau khi bắn bừa mấy mũi tên, vào lúc chém giết với đội mạo hiểm, bọn chúng liền vất cung tên, dùng gậy gỗ tấn công mọi người một cách hung hãn.

Lực chiến đấu của đám Địa Tinh này quả thực rất tốt. Có điều, đội mạo hiểm vốn là những kẻ mạo hiểm có lực lượng mạnh, huống chi đây lại là hai đội hợp nhất cho nên mặc dù có vài đội viên bị thương, nhưng cuối cùng đám Địa Tinh vẫn bị những kẻ mạo hiểm giết chết.

Do lần chiến đấu này chấm dứt rất nhanh, thực lực hai bên cũng có sự cách biệt vì vậy La Mông ở phía sau cũng không tham gia trận chiến.

Còn Pháp Phi mặc dù tham chiến nhưng do nhất thời đắc ý, chẳng những không phát ra được lực chiến đấu mà còn bị một Địa Tinh đánh vào cánh tay. Mặc dù không bị thương nặng nhưng cũng không thể nở mày nở mặt trong trận chiến này. Vì vậy mà sau khi trận chiến kết thúc, nét mặt của Pháp Phi hết sức ảo não.

Khác với bọn họ là thành viên của đội Lam Tập Tây biểu hiện rất xuất sắc.

Kẻ đứng mũi chịu sào hiển nhiên là đội trưởng. Thanh kiếm của hắn mỗi lần vung lên là tiêu diệt một tên Địa Tinh. Đúng là có được kỹ năng chiến đấu phi phàm. Vì vậy mà sau khi trận chiến chấm dứt, rất nhiều người vây quanh đội trưởng Lam Tập Tây để thỉnh giáo kỹ năng chiến đấu.

Còn Lam Tập Tây cũng đúng là người được thần điện Chiến Thần bồi dưỡng, trong tình hình như vậy cũng chỉ điểm vài câu khiến cho người ta có được

cảm giác bỏ ỉch.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 64: Tiếp Xúc (Hạ)

Có điều, địa vị của La Mông trong đội hình cao hơn.

Là một Đức Lỗ Y cấp hai, về mặt trị liệu thực ra La Mông cũng không mạnh. Về mặt phối chế dược phẩm, hẳn không thể chuyên nghiệp bằng người được dạy dỗ.

Nhưng với một chút tri thức cơ sở về dược phẩm cùng với sự giúp đỡ của nó, kẻ mạo hiểm trong đội ngũ của hắn hiện giờ có tinh thần rất cao. Dù sao thì Lam Tập Tây có trâu bò đến mấy cũng chỉ là chiến sĩ mà không thể trị liệu. Còn kỹ năng chiến đấu, mặc dù có sự chênh lệch nhưng mỗi dong binh thân trải qua trăm trận chiến cũng đều có một bộ cho bản thân.

Vì vậy mà thời điểm La Mông tiến hành chữa trị, thường nhận được ánh mắt tín nhiệm của các đội viên dành cho hắn.

Còn lúc này đây, chiến đấu với Địa Tinh, mặc dù liên minh hai đội mạo hiểm dành được thắng lợi nhưng bọn họ cũng phải trả giá với sáu người bị thương.

Trong sáu người đó có bốn người là thành viên của đội Hải Ngõa Duy, hai người khác là của tiểu đội Lam Tập Tây.

Nếu như vừa rồi là sân khấu của Lam Tập Tây thì bây giờ lại tới lượt La Mông. Ai bảo cơ bản mục sư không đi theo đội mạo hiểm?

- Người nói hắn có chữa được hay không? - Lúc này, một nam một nữ bị thương của đội Lam Tập Tây nhìn La Mông chữa trị cho mọi người. Người con gái dường như không tin tưởng lắm mà thì thầm.

Người đàn ông kia tướng mạo thanh tú, lưng đeo một cây cung chính là cung tiễn thủ.

Nghe thấy người con gái nói vậy, y chỉ cười rồi nói:

- Chắc là được. Nếu không làm sao mà họ tin tưởng hắn như vậy?

- Người thì biết cái gì? - Dường như người con gái hết sức khinh thường người đàn ông đó cho nên giọng nói chẳng có lấy một chút khách khí:

- Không tin thì làm được cái gì? Ở chỗ như thế này, chẳng có lấy một ai, không để cho hắn chữa thì đi tìm ai đây? Có điều, ta cũng không dám để cho hắn chữa trị cho ta.

Nói xong, người con gái nghiêng đầu nhìn đội trưởng Lam Tập Tây đang nói chuyện với người khác ở gần đó:

- Đội trưởng Lam Tập Tây từng nói y có thuốc chữa trị đặc hiệu của thần điện. Ta bị thương ở chân, để lại sẹo cũng không được tốt lắm. Ta đi tìm đội trưởng. Với quan hệ của ta với đội trưởng, nhất định y sẽ đưa thuốc cho ta.

Nói xong, nàng cố gắng đứng dậy, bước tới.

Thấy ánh mắt của cung tiễn thủ vẫn mong ngóng La Mông, người con gái đó nhìn một cách khi thường rồi đi về phía đội trưởng Lam Tập Tây.

Để lại cung tiễn thủ vẫn tiếp tục ngăn người ngồi trên tảng đá. Y buồn bã sờ cây cung đeo trên lưng với một sự cô đơn.

Bên cạnh đó, La Mông đã thuận lợi chữa trị cho bốn người bị thương trong đội.

- Cảm ơn người! La Mông! - Một thành viên trong tiểu đội của Hải Ngõa Duy cảm ơn La Mông.

- Không có gì. Các người nghỉ ngơi một chút đi, tiếp tục có lẽ sẽ đi tiếp. Nhân lúc này, hãy hồi phục thể lực đi. - La Mông mỉm cười nói với ba người.

Ba người liên tục gật đầu. Tới lúc này, La Mông mới xoa mồ hôi trên trán nhìn sang Pháp Phí.

Do trúng một gậy nên gã cũng có vinh hạnh được trở thành một người bệnh. Mặc dù vết thương không nặng, La Mông chỉ cần trị liệu một chút là gã có thể cử động thoải mái. Nhưng tinh thần của Pháp Phí hơi xuống một chút.

Nhất là nhìn thấy Lam Tật Tây được mọi người vây quanh, Pháp Phi lại càng bức tức. Có điều, La Mông cũng chẳng khuyên nhủ nhiều. Dù sao thì không trải qua vấp vấp cũng không thể trưởng thành. Hiện giờ, chỉ có một chút chuyện nhỏ, nếu Pháp Phi không thể vượt qua thì con đường sau này của gã sẽ hết sức khó khăn.

Sau khi chữa trị xong cho tiểu đội của Hải Ngõa Duy, La Mông đành phải đối mặt với việc chữa trị cho thành viên của đội Lam Tật Tây. Do ghét y nên La Mông cũng chẳng thích thành viên của họ.

Đồng thời, do La Mông và Lam Tật Tây đều có ngoại hình anh tuấn nên trong trấn có người từng so sánh họ với nhau. Bởi vậy mà đối với những đội viên luôn ủng hộ Lam Tật Tây đứng là có chút né tránh với La Mông.

Cái cảm xúc này mặc dù bình thường không biểu hiện nhưng trong việc trị liệu cần sự tin tưởng thì thể hiện rõ.

Đồng thời, La Mông cũng chẳng có cảm tình đối với những kẻ kiêu ngạo. Nên hẳn lựa chọn việc chữa trị cho thành viên của đội Hải Ngõa Duy trước. Sau khi chữa cho họ xong mới quay sang thành viên của đội Lam Tật Tây.

Chỉ cần nhìn lướt qua, La Mông đã thấy cái chân bị thương của người con gái. Chẳng có cách nào vì lúc này, người con gái đó giống hệt như một con gà tây, muốn để cho người ta không chú ý cũng không được.

Lúc này, cô ta đang dựa cái thân thể khêu gợi của mình vào một cái cây. Còn đội trưởng Lam Tật Tây thì đang đứng trước mặt mà mỉm cười nhìn cô. Còn cô thì cũng nở nụ cười rạng rỡ mà nói điều gì đó.

Lam Tật Tây vừa mỉm cười nghe cô nói vừa nhỏ giọng đáp lại. Vì thế mà nụ cười của cô gái càng thêm tươi tắn.

La Mông liếc mắt nhìn họ một cái rồi chuyển ánh mắt sang nơi khác. Sau đó, hẳn chú ý tới người bị thương còn lại của đội Lam Tật Tây trong trận chiến này.

Ở cách Lam Tật Tây và người con gái đó không xa, trên một tảng đá có một người đang ngồi.

Án tượng của La Mông đối với người xạ thủ đó cũng không tồi lắm. Thấy y cô đơn ngồi cúi đầu ở đó, hẳn liền đi tới.

- Tô Lạp Nhĩ.

Nghe thấy có người gọi tên mình, cung tiễn thủ lập tức ngẩng đầu, thấy đó là La Mông liền mỉm cười.

- Người cho ta xem chỗ bị thương. - La Mông cũng nở nụ cười với đối phương rồi nói.

Cung tiễn thủ Tô Lạp Nhĩ gạt đầu rồi giơ cánh tay phải lên. Ngay lập tức có thể thấy một vết bầm rất rõ.

La Mông gạt đầu:

- Vết thương không nghiêm trọng lắm. Ta giúp người trị liệu.

Sau đó, dưới ánh mắt cảm kích của đối phương, hẳn đặt tay lên cánh tay của Tô Lạp Nhĩ. Một vầng ánh sáng màu lục xuất hiện trên tay hắn. Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của Tô Lạp Nhĩ, vết bầm nhanh chóng biến mất.

- Vết thương của người chỉ cần dùng một chút thần thuật là có thể trị liệu. Người là một xạ thủ đúng không? - La Mông giúp đối phương buông tay áo, sau đó cười nói:

- Nhưng vừa rồi sao ta thấy người lại dùng đao?

Nghe thấy hắn hỏi vậy, xạ thủ Tô Lạp Nhĩ thời dãi:

- Bởi vì cổ tay của ta bị thương trong một lần làm nhiệm vụ vẫn chưa được chữa khỏi. Nếu dùng cung thì sẽ mất đi sự chính xác.

Đó là lý do vì sao mà trước khi vào rừng, biểu hiện của y đủ thu hút sự chú ý của đám người Lam Tật Tây. Nhưng sau khi vào rừng, lại bị người ta khinh thường.

Biểu hiện của hắn trước sau khác nhau khiến cho người ta cảm thấy được chỉ như một cái gối thêu hoa. Chỉ có La Mông nhận ra, vũ kỹ của y khi đối phó với kẻ địch có phần luống cuống là do cơ bản y không sở trường cận chiến. Mà nhìn sau lưng y có một cây cung, nhưng y chưa bao giờ dùng nó. Trong khi đó rõ ràng cây cung không phải là vật trang trí mà là vũ khí thực sự của cung tiễn thủ.

Thấy vết thương trên cổ tay của y. La Mông nói:

- Có phải không? Đưa tay của người cho ta xem.

- Do ở trong rừng bị dính phải độc trùng. Lúc đó không chú ý mãi sau mới nhận ra khiến cho ngón trở và cổ tay xương xuyên có cảm giác co lại, không thể không chế được lực. Vì nguyên nhân đó mà thời gian qua, ta không sử dụng cây cung này.

Nói xong, Tô Táp Nhĩ tháo cây cung xuống cầm trong tay mà vuốt ve.

- Từ nhỏ ta chỉ có hứng thú dùng cung. Nếu phải cận chiến sẽ lúng túng. Lần này ta vào rừng cũng là muốn đề nâng cao năng lực chiến đấu của mình. Nếu không cho dù có học vũ kỹ, đến khi đối địch ta không thi triển được lại liên lụy tới mọi người...

- Đừng nói vậy. Có thể đi vào rừng rậm đã là một sự can đảm. Nói gì thì nói, người cũng không làm liên lụy tới mọi người. Nếu như nói liên lụy thì là ta mới đúng. Người nhìn ta xem, ngoại trừ thuật trị liệu ra, chẳng hề có lấy một chút khả năng bảo vệ bản thân. Mặc dù có học mấy chiêu nhưng khi đối mặt với ma thú cũng chẳng có tác dụng. Ít nhất vết thương của người cũng không phải là không có hy vọng chữa trị.

La Mông nhìn vết thương của Tô Táp Nhĩ, xác định đây là do trúng độc của một loại sâu. Ở cái thế giới này, pháp thuật chữa trị trúng độc không phải là thứ mà một Đức Lô Y cấp thấp có thể thi triển. Còn Đức Lô Y cấp cao thì có phí chữa trị cực kỳ đắt, không phải một dong bình bình thường có thể trả. Vì vậy đó chính là nguyên nhân mà sau khi bị thương, cung tiễn thủ vẫn chưa được chữa trị.

Có điều, vừa rồi La Mông ở trong không gian có nuôi trồng rất nhiều cỏ độc. Qua bộ sách lấy được của bọn đạo tặc, hắn cũng học được rất nhiều phương pháp điều chế ác loại độc. Vì vậy mà vết thương của cung tiễn thủ, hắn có thể chữa khỏi.

Nhưng muốn chữa thì phải chờ sau lần mạo hiểm này kết thúc. Muốn chuẩn bị thuốc cần phải có thời gian.

Sau khi La Mông nói chuyện này cho cung tiễn thủ, ánh mắt y trở nên ngời sáng.

Trong lúc La Mông đang nói chuyện thì La Mông cũng chú ý đến mọi cử động của La Mông. Vừa rồi, khi La Mông ở phía sau, gần như không động thủ đều rơi vào ánh mắt của y.

Tất nhiên biểu hiện của Pháp Phí cũng được y nhìn thấy. Nên từ từ y nở một nụ cười lạnh.

Khi La Mông quay lại, Lam Táp Tây vội nở nụ cười, sau đó cúi đầu nói nhỏ một cái gì đó vào tai của cô gái.

Ngay lập tức tiếng cười của nàng vang lên.

Lúc này, sắc trời cũng bắt đầu tối dần.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 65: Hạ Trại (Thượng)

lúc này, trời sắp sửa tối đen.

Con đường mà Lam Táp Tây chỉ vốn hẻo lánh khó đi. Hơn nữa, sau trận chiến với Địa Tinh, tất cả mọi người đều mệt mỏi.

Hiện giờ, ánh sáng trong rừng đã càng lúc càng mờ, mọi người không thể nhìn rõ được phía trước. Lúc này, nếu tiếp tục dẫn đội đi tiếp thì chưa nói tới nguy hiểm mà rất có thể sẽ lạc hướng.

Hơn nữa, vừa giao chiến với Địa Tinh xong. Sau khi chiến đấu chấm dứt, mọi người phát hiện vị trí của họ không chỉ lệch hướng với con đường lớn mà ngay cả con đường nhỏ do Lam Táp Tây chỉ có lẽ cũng cách rất xa.

Là một người đội trưởng có trách nhiệm, Hải Ngõa Duy lập tức đề nghị, để cho những người có lực chiến đấu mạnh hơn và có kinh nghiệm đi rừng cùng với nhau tản ra xung quanh tìm kiếm.

Mấy tiểu đội nhanh chóng trở lại, và mang về một tin tức xấu.

Vị trí của họ lúc này đã lệch hướng rất nhiều. Chỉ sợ trong màn đêm phía trước là một địa điểm không đúng với kế hoạch.

- La Mông! Người có đói bụng không? - Thấy đội trưởng Hải Ngõa Duy và Lam Táp Tây đang bàn bạc gì đó, Pháp Phí cầm một ít thịt tới chỗ La Mông.

La Mông lắc đầu:

- Hiện giờ vẫn chưa đói. Bây giờ ngươi thấy thế nào? Tâm trạng tốt hơn chưa?

La Mông nói chính là việc chiến đấu của Pháp Phi vừa rồi. Do nhất thời sơ ý mà bị thương khiến cho Pháp Phi một người vẫn mơ mộng trở thành chiến sĩ vĩ đại chán nản.

Thực ra bất cứ người nào chưa trải qua tôi luyện cũng gặp phải vấn đề này. Quan trọng là làm thế nào để rút ra kinh nghiệm và trong lần tiếp theo, dần chuyển hóa nó thành ưu điểm và thực lực.

La Mông hơi buồn cười khi nhìn khuôn mặt của người thiếu niên trước mặt đang vừa ngồi gặm thịt khô vừa nhíu mày.

- Được rồi! Thế mà còn nói trở thành một chiến sĩ vĩ đại nữa. Mới có một chút đã đánh gục ngươi rồi hay sao? - La Mông vừa buồn cười vừa nói:

- Chẳng phải là bị Địa Tinh đánh bại hay sao? Lần sau gặp Địa Tinh, ngươi cẩn thận một chút, lấy lại thể diện là được chứ gì?

Pháp Phi gật đầu:

- Ủm! Đó là điều đương nhiên. Nếu không không thể rửa sạch được sự sỉ nhục này.

Trong suy nghĩ của chiến sĩ, Địa Tinh đúng là một loại sinh vật dã man và dễ tiện. Mặc dù bọn chúng giống người nhưng so với con người còn kém xa, không hiểu biết, lực chiến đấu lại thấp. Cho nên dễ chúng đánh lên thành công, trong suy nghĩ của Pháp Phi đúng là không thể chấp nhận nổi.

Về mặt này, đối với một người trong lòng vẫn đầy sự vinh quang như Pháp Phi vẫn không thể sánh được với những người mạo hiểm đã trưởng thành trong tôi luyện. Trong suy nghĩ của họ, thì một trận chiến đấu còn sống là điều tốt nhất. Còn Pháp Phi lúc này, thì trong quá trình trưởng thành của một chiến sĩ vĩ đại không cho phép có điều đó xảy ra.

Thực ra, trong đầu mỗi một người thiếu niên đều có một giai đoạn suy nghĩ còn ấu trĩ.

Còn trong tương lai, trải qua những trận chiến liên miên, sự non nớt của họ từ từ mất đi thay vào đó là sự trưởng thành, trở thành một chiến sĩ thực thụ. Nếu họ có thể trưởng thành trước và trong chiến đấu thì có thể sống sót.

Mặc dù hiện giờ, La Mông chỉ là một thiếu niên nhưng ở kiếp trước hắn đã qua thời kỳ niên thiếu lâu rồi. Vì vậy mà nhìn tên thiếu niên trước mặt đang ảo não, hắn lại có cảm giác buồn cười, như thấy bản thân trở lại lúc còn niên thiếu. Tất nhiên, từ khi hắn tới đây, sau khi trở thành La Mông, những cảm giác đó lúc nào cũng tồn tại, có điều không quá mạnh mẽ thôi.

- Pháp Phi! Ngươi phải hiểu được rằng không có một chiến sĩ nào sinh ra đã là hoàn mỹ. Nếu không trải qua tôi luyện, không từ từ nâng cao bản thân, bọn họ không thể trở thành một chiến sĩ vĩ đại được mọi người tôn kính. Ngươi chỉ cần nhớ, một lần vấp ngã chẳng là cái gì. Từ đó đứng dậy, rút kinh nghiệm, nâng cao bản thân. Chỉ còn có thể sống thì một ngày nào đó, ngươi sẽ thực hiện được giấc mộng của mình. - La Mông chăm chú nhìn và nói cho Pháp Phi đồng thời cũng đang tự nhắc nhở mình.

Tuy rằng nói việc tu luyện của hắn bây giờ coi như thuận lợi, cuộc sống tưởng như yên ổn. Lần này mạo hiểm cũng là vì để có được mảnh đất của mình. Nhưng La Mông biết, tất cả chỉ là sự tạm thời.

Muốn trở thành một Đức Lỗ Y vĩ đại, với tất cả những gì hắn có trong tay còn xa mới đủ. Trong tương lai, những gì mà hắn đối mặt có thể là vô cùng khó khăn và đầy những chông gai.

Vì vậy mà hắn mới cố vũ cho Pháp Phi. Cho dù đã trải qua một kiếp người, cho dù ở thế giới này có cảm giác cô độc nhưng hắn nhất định phải kiên trì.

Cố gắng sống sót thì sẽ có được tương lai rực rỡ.

- Ủm! - Pháp Phi đứng bên gập đầu, nét mặt như đã hiểu. Mà trong lòng La Mông cũng đồng dạng dâng lên một sự quyết tâm.

- Với tình hình trước mắt không thể tiếp tục đi được. Trời tối như vậy, chúng ta lại rời khỏi con đường mà ngươi dẫn. Hay là đợi tới sáng mai tìm lại. Còn bây giờ, vấn đề đầu tiên cần giải quyết đó là chúng ta phải tìm một chỗ tạm thời để hạ trại. Dù sao thì trong rừng Kinh Cúc càng khuya càng nguy hiểm. Chúng ta vừa mới cùng với Địa Tinh chiến đấu nên mọi người rất mệt mỏi. Nếu như không nghỉ ngơi, ngày mai có đi được hay không cũng còn là một vấn đề. Đội trưởng Lam Tập Tây thấy thế nào?

Đội trưởng Hải Ngõa Duy nói xong ý kiến của mình liền hỏi Lam Tập Tây.

Người thanh niên anh tuấn mặc dù vừa mới trải qua chiến đấu, trên y phục vẫn vương vết máu nhưng cử chỉ của y vẫn giống như đang tản bộ giữa rừng hoa.

Đó là sự cương nghị cùng với chút gì đó thông dong. Từ điểm đó có thể thấy được sự hấp dẫn và năng lực chỉ huy của y.

- Cứ theo ý của đội trưởng Hải Ngõa Duy đi. Ta cũng hiểu hiện giờ đi tiếp đúng là uy hiếp tới sự an toàn của mọi người. Trời đã tối, nhân lúc còn chưa tối hẳn, mọi người tìm xung quanh có chỗ nào an toàn để hạ trại hay không? Chỗ này chật chội, nếu hạ trại ở đây sẽ rất nguy hiểm, chúng ta khó có cơ hội chống trả. - Lam Tập Tây nói xong, lại nói ra lời đề nghị của bản thân.

Vì vậy mà mấy đội có kinh nghiệm vừa rồi lại được phái đi. Số người còn lại của hai đội thì ở đó chờ tin tức, sẵn sàng rời đi.

Thấy một lúc mà mọi người vẫn chưa về, La Mông tới một chỗ ngồi cách những người còn lại ngồi xuống, mở cái bọc đeo bên người lấy công cụ vẽ bản đồ ra.

Cuối cùng, khi lần thứ hai đi vào rừng, La Mông cũng quyết định chính thức vẽ bản đồ.

- Nơi này có một con sông nhỏ, dùng bút vẽ...

La Mông vừa đối chiếu với bản phác thảo và bản ghi chép rồi vẽ phác thảo bản đồ chính thức.

Hắn vẽ bản đồ rất chi tiết. Không chỉ riêng đánh dấu những con đường một cách rõ ràng, mà trong rừng rậm chỗ có nguồn nước hắn cũng đều có ký hiệu.

Do công cụ vẽ bản đồ rất nhiều, lúc trước ngoại trừ việc phác thảo sơ bộ, hắn cũng luyện tập và làm quen, sau đó lại đọc sách tính toán. Tất cả mọi thứ cũng là để chuẩn bị cho việc vẽ bản đồ chính thức.

Thực ra, La Mông làm chi tiết như vậy cũng không phải là vì nhiệm vụ của Nam tước hoàn toàn. Một người cẩn thận như hắn, sau khi mua đủ dụng cụ, từ lúc bắt đầu, hắn đã quyết định giữ lại cho mình vài thứ.

Hơn nữa, bản đồ mà hắn chuẩn bị vẽ cho Nam tước mặc dù rất chi tiết nhưng cũng không phải là toàn bộ những gì trong bản phác thảo và bản ghi chép.

Sở dĩ hắn giữ lại một số tin tức, cùng với những tư liệu lấy được từ kẻ mạo hiểm là để chuẩn bị cho những hành động sau này.

Trong cái bản đồ đưa cho Nam tước, hắn chỉ vẽ con đường, phân bố địa lý cùng với nguồn nước lớn. Nhưng phần bản đồ hắn giữ lại, hắn sẽ cẩn thận vẽ tất cả những gì nhìn thấy, những gì nghe thấy, lãnh địa phân bố của các loài ma thú, nguồn nước, địa hình, lựa chọn vị trí cùng với một số điều phải chú ý. Là một Đức Lỗ Y, sau này trình tự tu luyện sẽ từ từ tăng lên, sống ngoài rừng chắc chắn khó có thể thỏa mãn được nhu cầu. Cỗ lễ, ngày sau, hắn sẽ phải đi vào rừng. Mà có được những thứ này, sau này đối với hắn có thêm sự bảo đảm.

Trong lúc La Mông đang chăm chú vẽ thì đột nhiên có một làn hơi lạnh phả vào gáy của hắn.

La Mông nhú mày, ngẩng đầu lên thì thấy Lam Táp Tây đang đứng gần, mỉm cười nhìn hắn.

- Xin chào! La Mông! Đường như ngươi rất bận đúng không? - Lam Táp Tây vừa hỏi vừa đi tới.

La Mông bất đắc dĩ cất công cụ vẽ vào trong túi rồi mỉm cười đáp lại:

- Không có gì. Nhiệm vụ mà thôi.

- Có phải không? - Nét mặt anh tuấn của Lam Táp Tây vẫn nở nụ cười, nói:

- Thường nghe người ta nhắc đến ngươi. Lần này được đi cùng với ngươi, ta rất vinh hạnh.

- Ha ha! Ta cũng vậy.

Đúng lúc này, có tiếng bước chân từ xa vọng lại. Mọi người vội cảm lấy vũ khí đề phòng.

Thoáng cái đã thấy thành viên mấy tổ phái ra đã trở về. Mỗi người đều không giấu được sự vui vẻ. Xem ra lần này không uổng công vô ích.

Người dẫn đầu là một đội viên của đội Hải Ngõa Duy. Y vừa đi tới vừa cười nói:

- Đội trưởng! Chúng ta tìm được một chỗ có thể hạ trại. Cách đây không xa có một khu vực hoang phế có thể ở tạm một đêm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Hạ Trại (Hạ)

Nghe mấy người đó nói vậy, tinh thần tất cả những người còn lại đều phấn chấn.

Lúc này, trời đã tối sầm. Mặc dù đã là mùa xuân nhưng những con gió đêm thổi đến vẫn còn chút hơi lạnh.

Trước mắt mọi người là một khu đất trống nhỏ. Xong quanh khu đất mặc dù có nhiều cây cối nhưng cũng không thể che nổi những con gió lạnh.

Vì tiện lợi cho việc đi lại nên mọi người ăn mặc nhẹ nhàng. Hiện tại không thể đốt lửa ở đây để sưởi ấm vì chỗ này quá chật, không thích hợp cho việc hạ trại. Cho nên dưới những con gió mọi người đều cảm thấy khó chịu.

Nghe thấy phía trước có một khu hoang phế, nghĩ có được một chỗ nghỉ tạm, tất cả đều không thể đợi được, đứng hết cả dậy.

- Chỗ đó cách đây có xa không? Tình hình xung quanh thế nào? Hãy nói tình hình chi tiết một chút đi. - Hải Ngõa Duy là một đội trưởng nên cần phải biết rõ rồi mới quyết định.

Trong số những người đi tìm kiếm thì có hai người là thành viên của đội Hải Ngõa Duy. Bọn họ liền miêu tả lại cho đội trưởng nghe. Đồng thời, mấy người của đội Lam Tập Tây cũng nhìn thấy nên nói với người của đội mình.

Theo như họ nói thì khu vực bỏ hoang đó cách vị trí này chừng mười phút. Mặc dù đường đi không dễ nhưng cũng không đến nỗi quá xa. Mà ở xung quanh khu vực bỏ hoang đó có rất nhiều cây cối. Lúc ban đầu, họ cũng không phát hiện ra chỗ đó. Sau khi phát hiện ra, bọn họ kiểm tra kỹ xung quanh thì không thấy có dấu hiệu xuất hiện của ma thú.

Căn cứ theo sự miêu tả của họ, thì khu vực bỏ hoang đó trước kia có một kiến trúc rất lớn. Mặc dù bây giờ đã bỏ hoang, nhiều khu vực bị tàn phá nặng nề nhưng cũng có thể phòng bị, miễn cưỡng ở tạm thời được.

- Ta thấy nơi đó có thể được. Đội trưởng Lam Tập Tây thấy thế nào? - Nghe đến đó, đại khái đã nắm được một chút. Cảm thấy nơi này có thể đi, đội trưởng Hải Ngõa Duy liền cười hỏi Lam Tập Tây.

- Ta cũng thấy có thể. Hôm nay trời tối rồi, trong hoàn cảnh này thì phải chọn một chỗ hạ trại. Nghe họ miêu tả thì nơi đó chắc là không có nguy hiểm. Cứ tới đó đi. - Lam Tập Tây gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Vì thế, hai người đội trưởng ra lệnh cho đội viên nhanh chóng thu dọn rồi đi về phía khu vực bỏ hoang đó. Mặc dù khu vực đó chỉ cách chỗ này chừng mười phút nhưng do trời tối nên mọi người hết sức cẩn thận.

Do địa hình ở đây cũng không phải do thiên nhiên tạo thành mà còn có người xây dựng nên. Vì thế mà có nhiều chỗ tương như an toàn nhưng lại thường ẩn chứa một sự nguy hiểm ngầm.

Mặc dù có một con đường nhỏ đi thẳng tới khu vực bỏ hoang đó. Nhưng đi theo con đường đó, rất nhiều người phải nhíu mày.

Không nói tới việc con đường nhỏ hẹp mà trên đường thường xuyên xuất hiện những mảnh binh khí khiến cho những đội viên thì thoáng lại dẫm phải.

Mặc dù đã được những người đi tìm nhắc nhở, tất cả mọi người cũng đã chuẩn bị tâm lý nhưng những tình cảnh xuất hiện trên đường vẫn khiến cho tâm trạng tốt của mọi người giảm đi.

Rất nhiều người cùng nghĩ, một nơi heo lánh như vậy không biết có thể giúp họ vượt qua buổi tối một cách an toàn hay không?

Càng đi theo con đường nhỏ, niềm tin của mọi người càng giảm đi. Đoạn đường không dài lắm vậy mà khi mọi người đi tới nơi, giống như mất một thời gian quá lâu. Cuối cùng thì cái đồng hoang tàn đó cũng hiện ra trước mắt bọn họ.

Tất cả được phủ đầy dấu vết của thời gian, đập vào mắt mọi người.

- Các người nói khu vực hoang phế chính là chỗ này? - Hải Ngõa Duy ngẩng đầu nhìn khu vực tan tành trước mặt mà cảm thán, đồng thời cũng ngạc nhiên khi nghĩ tới sự huy hoàng của nó.

Quang cảnh cung điện bị tàn phá, những bậc thang vỡ nát mọc đầy cỏ dại. Trước cung điện còn có một pho tượng thần bị cụt tay cụt chân. Tất cả đều biểu hiện sự vô tình của năm tháng.

Mặc dù bây giờ trước mặt họ chỉ là một di tích nhỏ nhưng từ những gì còn sót lại vẫn có thể nhận ra trước khi bị bỏ hoang, nơi đây có thể là một thần điện.

Mặc dù có thể do con người gây ra, hoặc năm tháng tàn phá khiến cho nơi này trở thành một đồng hoang phế chính thức, bị con người và thế giới này vất bỏ. Nhưng sự huy hoàng của nó vẫn còn đó trong mắt khiến cho tất cả ngỡ người một lúc lâu.

La Mông đứng giữa đám người, lặng lẽ nhìn đồng hoang tàn.

Trong lúc mọi người đang cảm thán cho sự huy hoàng của nó thì hẳn lại chú ý tới nơi này còn có giá trị.

Hắn đi tới, sờ sờ những cây cột và vách tường thì thấy mặc dù trải qua thời gian, chúng vẫn còn chắc chắn như trước. Ngoại trừ căn phòng phía trước không còn ở được ra, những kiến trúc phía sau như vẫn còn có thể ở tạm một chút.

Cùng nhận ra điều này còn có hai đội trưởng.

- Cũng được! Nơi này mặc dù nhìn như hoang tàn nhưng thu dọn một chút chắc là có thể ở. - Đội trưởng Hải Ngõa Duy nhìn quanh rồi gật đầu.

Trong lúc mọi người thu dọn thì phát hiện ra một căn phòng.

- Mau tới đây. Nơi này có một căn phòng đá.

Mọi người nghe nói vậy thì mới thấy căn phòng đó ở ngay bên cạnh đại điện. Do màu sắc của nó và đại điện giống nhau nên mới đầu không bị mọi người phát hiện.

Lúc này, cửa căn phòng đã được mở ra, từ bên ngoài nhìn vào thì thấy nó trống không.

Đại khái do bị đóng kín trong một thời gian dài, bây giờ đột nhiên mở ra, một mùi gay mũi từ trong căn phòng đập vào mặt khiến cho mọi người vội vàng bật mũi. Đợt khí độc bên trong bay ra hết, tất cả mới tập trung ở cửa nhìn vào trong.

Diện tích của căn phòng rất rộng. Đại khái do bốn bức tường đều được xây bằng đá nên mặc dù những căn phòng khác bị tàn phá nó vẫn còn nguyên vẹn.

Mặt đất cũng được lát bằng đá. Mặc dù lúc này bị phủ đầy bụi nhưng nhìn những viên đá có thể thấy được căn phòng này được sử dụng với mục đích không tầm thường.

Có điều, lúc này, mọi người chỉ chú ý tới giá trị thực dụng của gian phòng.

- Đội trưởng! Chỗ này rất được. Vừa kín đáo lại vừa an toàn. Đêm nay chúng ta có thể ở đây nghỉ ngơi đi.

- Đúng vậy! Chỗ này rất được. Không ngờ trong rừng Kinh Cức lại có một chỗ như thế này. Trước kia đúng là không để ý đến.

Đối với lai lịch của đồng hoang tàn này, mọi người cũng không rõ lắm. Có điều, tất cả đều cao hứng vì đêm nay có thể ngủ ngon giấc.

- Được rồi! Đêm nay ở đây nghỉ ngơi. Có điều, trước khi nghỉ ngơi thì quét dọn căn phòng này một chút. - Sau khi thương lượng với Lam Tập Tây, đội trưởng Hải Ngõa Duy cười ha hả, nói.

Mọi người vừa nghe, lập tức nhanh chóng quét dọn.

Thoáng cái, gian phòng đã được quét dọn sạch sẽ. Mặt đá xám mặc dù không được lau kỹ nhưng chỉ cần quét qua vẫn có thể thấy được chất đá quý bên dưới, mà cảm nhận được sự huy hoàng ở đây.

- La Mông! Người nói xem. Chúng ta thường xuyên vào rừng tại sao trước đây không phát hiện ra một chỗ như thế này? - Pháp Phí sờ vách tường rồi nhìn những kiến trúc bên ngoài mà lắc đầu khó hiểu.

La Mông cười nói:

- Chuyện này có gì đáng ngạc nhiên đâu. Nơi này hẻo lánh như vậy, nếu như không phải vì gặp Địa Tinh thì chúng ta cũng không thể đến được đây. Chưa nói, xung quanh khu này đều là rừng rậm. Nếu như không đến tận nơi, cơ bản không phát hiện được nó cũng là điều bình thường.

- Cũng có thể. - Pháp Phí gật đầu:

- Trước kia nếu biết, có lẽ sớm tới đây xem. Nơi này cách trấn không xa, đi lại cũng tiện.

Người nói vô tâm, nhưng người nghe có ý.

Sau khi Pháp Phí nói xong, La Mông liền trở nên trầm tư. Thực ra từ trước đến nay, La Mông vẫn ôm thái độ bán tín bán nghi với lời hứa của Nam tước.

Mặc dù xét từ bất cứ góc độ nào, lĩnh chủ cũng không có thái độ xấu. Nhưng nếu đối phương có mưu đồ xấu thì thực ra là một Đức Lỗ Y cấp bậc thấp, hẳn cũng chẳng có cách gì. Không nói tới những thứ khác, chỉ cần với quân doanh có trăm chiến sĩ cùng với vài chiến sĩ cấp bốn, cấp năm là đủ ngăn chặn hẳn.

Có điều, là một Đức Lỗ Y, La Mông muốn tiến thêm một bước không chỉ cần có sự cố gắng của bản thân mà còn phải có các nhân tố bên ngoài tác động. Sở dĩ nói như vậy nên một mảnh đất thuộc về bản thân là điều mà hắn cần.

Nhưng trong thị trấn, tất cả đất đai đều thuộc về lĩnh chủ. Có thể thường cho người dân bình thường là chuyện rất ít. Vì vậy mà La Mông mới có suy nghĩ về chỗ này.

Nơi đây cách thị trấn không xa, nếu như không vì chiến đấu kéo dài, chỉ cần ban ngày tới đây có thể miễn cưỡng đảm bảo an toàn. Nếu sửa chữa thì có thể biến nó trở thành căn cứ của mình.

Nếu đến lúc đó, nam tước không chịu ban thưởng đất cho thì hẳn sẽ chiếm mảnh đất này. Dù sao thì nơi đây cũng có thể coi như là chỗ vô chủ. So với

việc chịu trời buộc trong trần, ở đây phát triển thể lực của mình thực ra đối với La Mông càng thêm hợp ý.

Chỉ cần thu dọn khi này sạch sẽ là có thể khởi công. Chỗ này rộng rãi, mặc dù hấn có khai phá một mảnh vườn thuốc thì cũng đủ chỗ.

Một khu vực lớn thế này, trong trần không thể nào có được. Ngay cả Kiệt Pháp là Đức Lỗ Y cấp năm cũng còn phải ở trong rừng tìm một chỗ để xây dựng nơi ở của Đức Lỗ Y cho mình. Nếu La Mông muốn có một chỗ hợp lý cũng chỉ có thể nghĩ tới ở trong rừng.

Mà cho dù là vị trí địa lý hay hoàn cảnh, diện tích thì nơi này cũng làm cho hấn hài lòng.

Trong lúc La Mông đang nhìn ngắm, suy nghĩ thì ở cách đó không xa đội trưởng Lam Tập Tây cũng đang quan sát, trong đầu cũng có ý nghĩ đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Bị Tập Kích Thương (Thượng)

Sau khi quét tước một lúc, thành viên của hai đội vào trong gian phòng đá nghỉ ngơi. Do diện tích của gian phòng khá rộng nên ba mươi người ở cùng hoàn toàn thoải mái.

Vì vậy mà sau thời gian làm chung, sự tách biệt giữa hai đội vào lúc nghỉ ngơi đã được thể hiện rõ.

Mặc dù nói lúc này hay đội mạo hiểm đang kết hợp thành liên minh với nhau, coi như là bạn nhưng trong trạng thái không chiến đấu, người nào cũng có suy nghĩ của mình. Vì vậy mà sự tách biệt là điều không tránh khỏi.

Chẳng hạn như lúc nghỉ ngơi, cho dù thành viên của đội nào thì cũng chỉ muốn ở cùng chỗ với đội của mình, hoặc là do lâu ngày có được sự an ý và tín nhiệm.

Ngoại trừ hai đội trưởng lúc thương lượng ngồi với nhau ra, những người khác có gặp mặt cũng chỉ gật đầu, việc nói chuyện cơ bản là không có.

Dù sao thì hoàn toàn rõ ràng là sau khi nhiệm vụ này hoàn thành, hai đội sẽ lại tách ra mà không thể hợp lại một chỗ nữa.

Nâng cao thực lực và quan hệ chặt chẽ với đội của mình mới là điều mà họ quan tâm nhất. Đó cũng là điều quan trọng với họ trong tương lai.

Về mặt này La Mông cũng không phải là ngoại lệ. Vào lúc nghỉ ngơi, hấn cùng với Pháp Phí và Hải Thụy là một thành viên duy nhất trong đội ở cùng một chỗ.

- Nào! Ăn chậm thôi. Nước đây. - Thấy Pháp Phí đang ngồi cạnh mình gặm thịt khô bị nghẹn, hấn bắt đắc dĩ lắc đầu rồi đưa túi nước của mình ra.

Pháp Phí cũng không khách khí, cầm lấy uống. Sau khi nấc mấy cái, gã mới nuốt được miếng thịt khô xuống. Thấy gã ăn ngon như vậy, La Mông cũng cảm thấy đói bụng, liền lấy túi thịt khô của mình ra rồi nhai.

Nhưng vừa ăn, đột nhiên hấn cảm nhận được miếng thịt có mùi khác lạ, dường như có mùi thối. Nhưng khi ngửi kỹ thì hấn thấy dường như không phải là của thịt.

Sau đó, La Mông mới ngẩng đầu, chú ý tình hình trong thạch thất.

Một đồng lửa đã được mọi người đốt lên khiến cho không khí ấm áp hơn một chút.

Ở trong rừng muốn nhóm lửa là một điều cực dễ, bởi vì có sẵn chất đốt, chỉ cần lấy mấy nhánh cây rồi châm lửa là được. Có điều cũng vì vậy mà rất dễ gây cháy. Cho nên, nếu không phải là chỗ đất trống thì bình thường người mạo hiểm cũng không hay đốt lửa.

Mà ở đây có căn phòng đá che chắn nên không có gì e ngại. Hướng chỉ lúc này, họ còn mở một cái cửa sổ nên có đốt lửa cũng không lo thiếu khí.

Ngồi gần đồng lửa cơ bản đều là đội viên của Lam Tập Tây. Mặc dù kỹ năng chiến đấu và thực lực của họ rất tốt nhưng đã lâu không vào rừng nên chưa thể thích nghi ngay được với sự chênh lệch nhiệt độ trong ngày.

Chỉ duy nhất có thành viên của đội Hải Ngõa Duy là từ mấy năm trước đã tới trấn Lý Tập nên có sự hiểu biết với rừng Kinh Cúc vì vậy mà hoàn toàn thích nghi. Cho nên, mặc dù nhiệt độ ban ngày và đêm chênh lệch rất nhiều nhưng bọn họ vẫn nói chuyện mà chẳng hề để ý.

So với bọn họ thì thành viên của đội Lam Tập Tây vừa ngồi sưởi ấm vừa im lặng, đồng thời chuẩn bị y phục của mình.

Mà cái mùi La Mông vừa mới ngửi thấy đúng là từ phía họ lan tới.

Do một ngày bận rộn, mệt mỏi cho nên hiện giờ phần lớn tất cả tới được nơi an toàn đều ngồi nghỉ ngơi.

Có rất nhiều người không chỉ bỏ áo khoác hơ trên đồng lửa mà ngay cả giày cũng bỏ ra, rửa sạch những vết bẩn.

Đồng lửa trước mặt họ liên tục vang lên những tiếng lách tách, sưởi ấm thân thể mỗi người.

La Mông bất đắc dĩ nhìn thành viên của đội Lam Tập tây đang sửa giày mà hơ trên ngọn lửa. Hắn cúi đầu nhìn miếng thịt không rồi thôi không ăn nữa, cất vào trong bọc.

- La Mông! Ngủ đi! Ngày mai còn phải đi tiếp. - Thấy hắn lại chuẩn bị về bàn đồ, Pháp Phí gần như mở mắt không nổi liền khuyên nhủ.

- Việc này cũng là nghỉ ngơi. - La Mông ghi lại vị trí của đồng đồ nát này vào trong bản phác thảo rồi duỗi lưng ra nằm.

Lúc này, rất nhiều người đã chìm vào giấc ngủ.

La Mông cũng hiểu được nên dựa đầu vào vai Pháp Phí mà nghỉ ngơi.

Là một Đức Lỗ Y, mặc dù đang ngủ nhưng hắn vẫn có sự cảm ứng với xung quanh. Chẳng biết bao lâu, trong lúc ngủ, La Mông đột nhiên cảm nhận có một làn sát khí phả vào mặt. Hắn giật mình mở mắt thì thấy một cây gỗ đang đập thẳng vào mặt mình.

Gần như là phản xạ có điều kiện, La Mông chống tay xuống đất rồi lăn sang một bên khiến cho cây gây gỗ nện xuống mặt đá vang lên một tiếng động. Chẳng cần tưởng tượng cũng biết nếu để cho nó đập vào đầu thì chắc chắn hắn chỉ có kết quả là óc bắn lung tung.

Cùng lúc đó, Pháp Phí cũng nhảy lên. Trước mặt gã có một con quái vật cao lớn đang vung cây gây gỗ mà rít lên.

Loại quái vật này nhìn rất kỳ lạ, có răng nanh dài nhọn, có bộ lông màu xám và cái mặt của một con gấu. Dáng người của nó cũng không cao nhưng cường tráng. Xét một cách tổng thể thì giống ới con người.

- Hùng Địa Tinh! - Vừa nhìn thấy nó, ngay lập tức La Mông nhận ra.

Căn cứ vào những gì mà La Mông biết được thì loại này có bề ngoài cao hơn những loại Đại Tinh bình thường, sức chiến đấu cũng mạnh hơn.

Có điều, chúng cũng say máu, tàn bạo. Do thân hình cao lớn hơn với Địa Tinh bình thường, lại có sức khỏe và tính cách như loài gấu nên được mọi người gọi là Hùng Địa Tinh.

Mặc dù chúng cũng là một loại Địa Tinh nhưng tàn bạo nên cho dù Địa Tinh bình thường cũng trở thành thực vật của chúng. Lần này gặp phải chúng chắc chắn là một trận chiến ác liệt.

Có điều, sau khi nhìn quanh, La Mông liền hít một hơi, cảm thấy ớn lạnh.

Chỉ thấy trong căn phòng không ngờ xuất hiện rất nhiều Hùng Địa Tinh, ít nhất cũng phải hơn ba mươi con.

Chúng nó như đột nhiên chui ra khỏi lòng đất, vung gây gỗ mà tập kích mọi người. Do bất ngờ cho nên mọi người không kịp đề phòng.

Vài đội viên có sự phản xạ kém thì bị đám Hùng Địa Tinh đánh nát, máu tươi chảy đầy đất. Mùi máu tanh khiến cho mọi người buồn nôn.

Sau khi phải trả một cái giá nặng nề, đội viên của hai đội cũng kịp thời phản ứng, cầm lấy vũ khí của mình chiến đấu với đám Hùng Địa Tinh.

Trong lúc hỗn chiến do La Mông phải cứu chữa cho đội viên bị thương nên Hải Ngõa Duy sắp xếp hai gã đội viên bảo vệ hắn.

Mặc dù thi thoảng cũng có Hùng Địa Tinh chạy tới tập kích, nhưng dựa vào hắn và hai người kia liền có thể giải quyết rất nhanh.

Nhưng cho dù không có Hùng Địa Tinh tới gần thì có vài lần, trong lúc cứu chữa cho đội viên, hắn vẫn cảm nhận được có sát ý xuất hiện bên người.

Có điều do tình hình đang nguy cấp và có người ở cạnh hắn nên sát ý chỉ xuất hiện một chút rồi biến mất.

Tình hình đó xuất hiện mấy lần khiến cho La Mông càng cảnh giác hơn. Cho dù cứu chữa cho đội viên nhưng hắn vẫn sẵn sàng chiến đấu.

Một lúc sau, số người bị thương càng lúc càng nhiều và thi thể của Hùng Địa Tinh trên mặt đất cũng nhiều lên.

Thực ra với thực lực của hai đội mà phải trả một cái giá lớn như cũng là do họ mất cảnh giác. Bởi vì trong suy nghĩ của họ thì căn phòng này hết sức an toàn, cho dù bên ngoài có chuyện gì họ cũng có thể ứng phó được.

Vì vậy mà đám Hùng Địa Tinh đột nhiên xuất hiện khiến cho bọn họ trong trạng thái không phòng bị mà tổn thất. Còn mọi người sau phút kinh hoàng

nhanh chóng chỉnh trạng thái chiến đấu.

Trong trận chiến này, Pháp Phí dường như vì sự hổ thẹn của lần trước, mà cũng có thể là do máu tươi kích thích nên biểu hiện của gã rất xuất sắc.

Ở gần La Mông, Pháp Phí vừa mới giết chết một con Hùng Địa Tinh, hấn lại gào lên "đến nữa đi"

Còn cái thi thể không đầu của nó thì bị gã đập cho một nhát đồ gục ra sau.

Pháp Phí cũng không hề để ý, lau vết máu trên mặt rồi cười ha hả, vung cây kiếm lao vào một con Hùng Địa Tinh khác.

Lúc này, tóc tai của Pháp Phí rũ rườì, y phục có mấy vết rách nhưng ánh mắt của gã thì tràn ngập ý chí chiến đấu.

Với khuôn mặt dữ tợn, dính đầy vết máu, nhìn Pháp Phí không còn giống với một thiếu niên mười mấy tuổi nữa.

Nếu như nói, trong trận chiến lần trước, Pháp Phí vì sơ suất nên bị Địa Tinh đánh cho bị thương thì lần này, hẳn biết rút kinh nghiệm của lần trước, phát huy được kỹ năng chiến đấu của mình.

Không coi thường bất kỳ kẻ địch nào, trong tình cảnh nào cũng không lơ là cảnh giác, dốc hết sức khiến cho bản lĩnh của mình mạnh lên.

Đây là điều cần phải chú ý nhất trong chiến đấu.

Và Pháp Phí từ một thiếu niên trải qua chiến đấu liên tục đã từ từ trưởng thành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 68: Bị Tập Kích Thương (Hạ)

Cuối cùng trận chiến đấu của hai đội với Hùng Địa Tinh chấm dứt.

Nhưng trên khuôn mặt của mọi người không hề có nụ cười của sự chiến thắng.

Bầu không khí trong căn phòng đã có chút nặng nề. Cho dù tiếng nói chuyện cũng nhẹ nhàng, dường như sợ ảnh hưởng tới linh hồn của người đã chết. Sáu cái thi thể không còn nguyên vẹn được đặt giữa gian phòng, trước mặt mọi người.

Do không có tấm vải nên lúc này, sáu cái thi thể được phủ bằng mấy bộ quần áo. Mặc dù quần áo không thể che kín nhưng cũng có thể che được mấy khuôn mặt đầy máu và đôi mắt mở to không cam lòng.

Là một kẻ mạo hiểm, cái chết luôn đi theo bên người. Và thần chết cũng như một cái bóng luôn bám theo họ.

Có lẽ, đối với họ, cái chết không phải là điều đáng sợ mà đáng sợ chính là chết một cách buồn cười. Bọn họ liên tục chiến đấu, chém giết không ngơi tay, không ngừng thực hiện các nhiệm vụ. Tất cả một phần vì tiền, một phần cũng là để nâng cao thực lực của bản thân, để cho mình có thể một ngày nào đó trở thành một kẻ mạo hiểm vĩ đại, khiến cho cha mẹ, cho gia tộc được vinh dự vì bản thân.

Còn hiện tại, sáu người vừa chết dưới sự tập kích của Hùng Địa Tinh. Có người còn đang trong giấc mộng chẳng biết ai giết mình, có người thì trơ mắt nhìn cây gậy giáng xuống mà bất lực. Do bọn họ không kịp phản ứng, chỉ biết để mặc cho tử thần gọi đi.

Máu vẫn chảy trên mặt đất. Do cái chết của sáu người rất thảm thiết cho nên để họ có thể có được một thân hình nguyên vẹn để đi khỏi đây, La Mông đành phải dùng kim để khâu lại.

Nhưng cho dù như vậy thì trên y phục của họ vẫn có máu thấm ra. Bọn họ nằm thẳng trên mặt đất, một dòng máu chảy ra từ người họ tới trước mặt mọi người mới bắt đầu khô.

Mùi máu tanh lan khắp căn phòng. Tuy rằng rất khó chịu, nhưng lúc này cũng chẳng ai để ý tới điều đó.

Trong lòng của mỗi người đều như có một tảng đá đè nặng lên trái tim, ngăn cản nó đập. Cảm giác bị đè nén đó khiến cho mọi người cảm thấy hít thở cũng khó khăn.

Chuyện chết chóc trong đội ngũ của những kẻ mạo hiểm cũng từng có, nhưng cái kiểu uất ức thế này đúng là làm cho người ta không thể chấp nhận

được.

Nếu như chết trong chiến đấu thì không nói làm gì.

Nhưng sáu người này lại đều trong lúc ngủ say, không hề đề phòng mà bị Hùng Địa Tinh giết chết. Cái kiểu chết như thế này cho dù là La Mông cũng khó chấp nhận nổi. Dù sao thì trong sáu người, có hai người từng được hấn chữa trị. Mặc dù không có tình cảm sâu đậm như Pháp Phí và Ni Khắc nhưng bọn họ cũng có tình cảm chiến hữu.

Trong số sáu người chết thì có bốn người là thành viên của đội Lam Táp Tây, hai người khác là thành viên của đội Hải Ngõa Duy.

Mặc dù xét về thực lực thì đội của Lam Táp Tây cao hơn một chút nhưng lúc trước họ nằm trong góc chết để ngủ, có vài người còn cởi cả giày không hề có lấy một chút phòng ngự.

Vì vậy mà khi bị Hùng Địa Tinh tập kích, đội của Lam Táp Tây tổn thất nặng nề, chết mất bốn người.

Đội trưởng Lam Táp Tây của họ nhìn thi thể đội viên của mình mà nét mặt tươi cười trở nên âm trầm, không biết đang nghĩ cái gì.

Đội trưởng Hải Ngõa Duy cũng như vậy. Y là một người thực sự có trách nhiệm, lần này xảy ra chuyện như vậy khiến cho có cảm giác nặng nề.

Ngoại trừ sáu người bị chết, số người bị thương của hai đội phải tới một nửa.

La Mông vừa chữa trị cho đội viên, vừa cảm thấy kinh hãi. May là cảm giác của hấn luôn linh mãnh cho nên trước khi nguy hiểm xảy ra đã cứu bản thân một lần nữa.

Nếu không, lúc này trên mặt đất không phải có sáu cái xác mà là bảy.

- Tô Lạp Nhĩ! Hoạt động một chút xem thế nào? - Lúc này, sau khi hấn chữa cho một người cuối cùng xong, chỉ còn lại gã xạ thủ.

Thấy người đó quả thực đứng lên, nghe lời hấn mà cử động một chút, La Mông lập tức mỉm cười. Thấy hấn nở nụ cười, Tô Lạp Nhĩ cũng cười theo.

- Tình hình vừa rồi ta có thấy. Lần này, người biểu hiện rất tốt, không chỉ dừng cảm giết địch mà còn cứu đội viên của mình. Về sau, người nhất định có thể trở thành một chiến sĩ vĩ đại. - Biết Tô Lạp Nhĩ do không để ý tới ăn nói nên vẫn bị thành viên của đội Lam Táp Tây xa lánh, La Mông liền vỗ vai gã mà cổ vũ.

Tô Lạp Nhĩ nở nụ cười miễn cưỡng:

- Thực ra ta cũng bị Hùng Địa Tinh đánh cho một gậy bị thương ngoài da. Vì vậy mà mới có thể cứu người... Còn việc trở thành một chiến sĩ vĩ đại...

Tô Lạp Nhĩ như hồi tưởng lại điều gì đó:

- Thực ra giấc mộng của ta là trở thành một gã thần xạ thủ. Từ nhỏ ta đã rất thích bắn tên. Có điều, do ta vụng về nên lúc trước học bắn tên thường bị người ta cười. Rất nhiều người khuyên, bảo ta nên phát triển theo con đường chiến sĩ. Nhưng ta rất thích cung tên. Cầm nó trong tay, tưởng tượng ra một ngày ta có thể muốn bắn vào đâu là trúng đó. Cái cảm giác đó, chỉ cần nghĩ ta cũng đã rất vui vẻ. Sau này, khi ta thực sự trở thành xạ thủ, rất nhiều người đều cảm thấy khó tin.

Nhưng khi nhớ tới lúc mình bị trúng độc, nét mặt Tô Lạp Nhĩ trở nên u ám:

- Sau đó, ngón tay của ta lại xảy ra vấn đề khiến cho ta không thể kéo được dây cung. Nhưng vì sinh sống, ta đành phải làm những việc khác. Tuy nhiên cái động lực để cho ta tiếp tục phấn đấu đã không còn. Cái cảm giác đó thực sự là đau khổ. Thực ra đã hai năm, ta không động vào cung tên, cũng không có mạo hiểm. Cho tới khi nghe bên ngoài trấn Lý Táp có thảo được chữa được tay của ta, ta mới lấy lại sự tin tưởng rồi bắt đầu mạo hiểm...

Trong quá trình Tô Lạp Nhĩ nói, La Mông vẫn sấm vai là một người nghe. Thi thoảng hấn chỉ nói một vài câu chen ngang còn phần lớn là lắng nghe.

Đối với người này, thực ra La Mông hơi thích. Vì vậy mà cho dù người của đội Lam Táp Tây đối với mình thế nào thì La Mông vẫn có chút quan tâm đặc biệt tới xạ thủ.

- Được rồi! Người không cần phải nghĩ nhiều. Vết thương của người tốt hơn rồi, bây giờ nghỉ ngơi một chút, ngày mai còn có nhiều việc phải làm. - Thấy đối phương có chút mệt mỏi, La Mông vội đứng dậy nói. Tô Lạp Nhĩ nở nụ cười với hấn rồi nhắm mắt lại nghỉ ngơi.

Sau khi La Mông trở lại bên cạnh đám Pháp Phí thì phát hiện hai đội trưởng đang thương lượng điều gì đó. Đối với Lam Táp Tây, La Mông vẫn có chút không thích. Lúc này, y lại mỉm cười đi về phía hấn.

- Thuật trị liệu của người rất tốt. Cảm ơn người đã chữa cho đội viên của ta. - Lam Táp Tây đi tới trước mặt La Mông rồi mỉm cười nó.

La Mông thăm than trong lòng nhưng ngoài miệng vẫn trả lời:

- Không cần phải cảm ơn. Hiện giờ chúng ta không phải là đội hữu hay sao? Chiến hữu với nhau thì có gì phải khách sáo?

- Phải không? Vậy thì tốt rồi. - Lam Tập Tây thấp giọng nói một câu, sau đó xay người đi tìm Hải Ngõa Duy thương lượng chuyện gì đó.

- Cái tên này tại sao cứ làm cho thần kinh của ta căng thẳng... La Mông... La Mông! Người đang nhìn gì đấy? - Thấy gã rồi đi, Pháp Phí liền thì thầm.

Không thấy La Mông trả lời, gã ngừng đầu lên thì thấy La Mông đang nhìn chăm chú vào một góc, mà ở đó không có vật gì.

- Không có gì. - Tối lúc này, La Mông mới sực tỉnh, rồi lắc đầu.

Lúc này, hai đội trưởng cũng ra quyết định tạm thời không rời đi. Mặc dù vừa rồi bị Hùng Địa Tinh tập kích nhưng trong chiến đấu, hơn nửa số người bị thương. Tuy rằng đã được chữa nhưng cũng cần phải nghỉ ngơi để hồi phục.

Mà lúc này, trời còn chưa sáng, nếu đi trong rừng rậm bất cứ lúc nào cũng có thể gặp nguy hiểm chết người. Vì vậy mà tạm thời họ chưa thể rời khỏi đây.

Sau khi tất cả đã yên ổn, hai đội trưởng quyết định kiểm tra căn phòng. Dù sao thì lúc Hùng Địa Tinh đánh úp, cửa căn phòng vẫn còn nguyên. Còn bọn chúng dường như không phải đi từ ngoài vào.

Nếu chúng không đi vào bằng cửa đá thì như vậy chỉ có một khả năng duy nhất đó là trong gian phòng này còn có một con đường khác.

Mà không tìm ra đám Hùng Địa Tinh kia vào bằng cách nào thì sự an toàn của mọi người vẫn không được bảo đảm. Bởi vậy, hoàn toàn không giống với việc quét dọn qua loa lúc đầu, thành viên của hai đội gần như tìm khắp cả gian phòng.

- Pháp Phí! Người nói xem chỗ này có phải có chút khác lạ hay không? - La Mông vừa hỏi Pháp Phí vừa sờ vách tường.

Trên bức tường trước mặt hắn có một hình nữ thần được điêu khắc rất sống động đang mỉm cười nhìn mọi người. Thật ra, trong gian phòng này khắp tường đều có những hình điêu khắc. Nhưng do không có màu nên nếu không nhìn kỹ thì không phát hiện ra được.

Pháp Phí lắc đầu sau đó nhìn La Mông đang sờ pho tượng trên vách tường một cách khó hiểu:

- Khắp tường đều có như vậy. Chúng có gì kỳ quái?

- Ta cũng không biết! Nhưng tóm lại bức tượng thần này gây cho ta cảm giác khác lạ. - La Mông nói xong, liền cẩn thận sờ vào tay của pho tượng.

Trong tay của pho tượng có điêu khắc một cái chìa khóa. Bởi vì nó rất nhỏ nên nếu không nhìn kỹ thì không thể nhận ra được.

Ngón tay của La Mông vừa chạm vào cái chìa khóa...một tiếng lạch cạch liền vang lên.

Ngay lập tức, một con gió lạnh từ dưới đất bốc lên. Bên cạnh hắn và Pháp Phí hai tảng đá to lạng lẹ dịch chuyển sang hai bên.

Sau đó, một cái miệng hầm to xuất hiện trước mặt mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Tìm Tòi (Thượng)

- Đây là...?

Vào lúc này, trên bức tường che kín các bức phù điêu, pho tượng nữ thần vẫn mỉm cười nhìn mọi người và La Mông.

Pho tượng được điêu khắc tới những đường cong mềm mại, ngũ quan mặc dù chỉ thấy thấp thoáng nhưng vẫn có thể cho người ta thấy được là đang mỉm cười.

Đây là một bức điêu khắc hết sức cẩn thận. Có lẽ, lúc mới nhìn thấy, mọi người sẽ cảm nhận nó không khác gì so với pho tượng xung quanh.

Nhưng nếu nhìn kỹ thì sẽ phát hiện ra rằng pho tượng này có vóc dáng hơi nhỏ hơn. Mà công sức để tạo ra một pho tượng với chiều cao giống như người bình thường có thể nói là hơn xa những pho tượng khác.

Chưa nói tới đường cong giống hệt như con người mà càng ngắm, người ta lại càng thấy được một sự tự nhiên.

Còn ngũ quan mơ hồ của nó, lúc mới nhìn sẽ nghĩ là bị hỏng nhưng nếu quan sát kỹ lại thấy được hết sức thích hợp với pho tượng.

Chính bởi vì khuôn mặt của nó mờ ảo nên khiến cho người ta như ngắm bông hoa ẩn giấu trong sương, không nhìn thấy rõ lại càng khiến cho người ta muốn nhìn kỹ hơn.

Mà càng nhìn thì người xem càng cảm nhận được một sức hút kỳ lạ.

Vừa rồi, trong lúc La Mông và Pháp Phí nói chuyện, hần lơ đãng nhìn vào khuôn mặt của pho tượng nên mới bị thu hút.

Không ngờ hần lại thấy ánh mắt của bức tượng nữ thần nhìn đang nhìn mình.

Sau đó, hần nhìn kỹ lại thì thấy không có gì khác lạ. Pho tượng vẫn như đang mỉm cười với tất cả mọi người, mà không có gì thay đổi.

Lúc đó, La Mông chỉ biết tự cười bản thân, vì cũng có lúc hoa mắt.

Có điều, khi hần quay mặt đi cái cảm giác đó lại trở nên mạnh hơn. Nó khiến cho La Mông có thể khẳng định chắc chắn rằng cái cảm giác của mình là không thể sai được.

Là một Đức Lão Y, cảm giác của La Mông vốn nhạy bén hơn người bình thường, lại có sùng Thần Nông liên tục cải tạo thân thể cho nên hiện giờ có thể nói các tổ chất của hần hết sức hoàn mỹ. So với những Đức Lão Y có cùng cấp độ với mình, cảm giác của hần lại càng linh mãnh hơn.

Vì vậy mà phát hiện được sự khác lạ của tượng nữ thần, sau khi đội trưởng Hải Ngõa Duy tuyên bố kiểm tra căn phòng, La Mông liền đi tới chỗ pho tượng đầu tiên.

Có điều, cái chìa khóa trong tay pho tượng, sau khi bị La Mông chạm nhẹ vào lại biến mất như có kỳ tích.

Trong tay của pho tượng liền xuất hiện một cái khóa nhỏ đã được mở. Cái khóa đó như nằm sẵn ở trong lòng bàn tay ngay từ trước đến giờ.

Cái chìa khóa biến mất một cách quái dị như vậy, nếu La Mông không nhìn chăm chú thì hần đã nghĩ mình hoa mắt. Nhưng cho dù hần vẫn nhìn chăm chú thì vẫn không thể phát hiện ra cái chìa khóa và khóa làm sao thay đổi cho nhau.

Cái hiện tượng này khiến cho La Mông và Pháp Phí đều ngây người.

Thậm chí La Mông còn có một cái ảo giác như thấy pho tượng nữ thần vẫn đang mỉm cười nhìn bọn họ có sự thay đổi. Có điều không phải ánh mắt thay đổi mà là nụ cười của nó.

"Nụ cười thật sâu sắc" đây là cảm giác duy nhất sau khi La Mông nhìn thấy.

Cái khoe miệng vốn hơi nhếch lên thì sau khi chiếc chìa khóa biến mất liền như đang mở ra rộng hơn khiến cho pho tượng như phá lệ nở nụ cười vui vẻ.

Mà gần như đồng thời, bên cạnh La Mông và Pháp Phí hai viên đá lát nền đột nhiên di chuyển sang hai bên. Nếu như không phải đứng bên cạnh, La Mông và Pháp Phí cũng không thể nhận ra được sự di chuyển của chúng.

Hai tảng đá nặng như vậy mà không biết vì sao trong quá trình chúng dịch chuyển không ngờ chẳng có lấy một tiếng động.

Sau khi hai tảng đá dịch chuyển sang hai bên, một cái miệng hàm xuất hiện trước mặt La Mông và Pháp Phí.

Cùng lúc đó, một làn gió lạnh từ cửa hàm thổi lên mang theo một mùi tanh lan ra khắp cả căn phòng.

Mặc dù bọn họ không kịp lên tiếng nhưng những người ở gần đó cũng nhìn thấy vội vàng gọi người khác chạy lại.

- Có chuyện gì vậy? - Hải Ngõa Duy cũng phát hiện ra nên từ chỗ khác đi tới.

Thấy hai tảng đá bị dịch sang hai bên, ở giữa lộ ra một lối đi, Hải Ngõa Duy liền hít một hơi, mà nổi hết cả gai ốc.

Tới lúc này, tất cả mọi người hiểu ra tại sao đám Hùng Địa Tinh kia có thể yên lặng không một tiếng động đột nhập vào trong căn phòng mà tập kích họ.

Hóa ra lý do là ở đây. Do nơi này nằm trong một góc, ngăn cách tầm nhìn của mọi người, lại thêm nó dịch chuyển không tiếng động nên sau khi mọi người ngủ say cũng chẳng có ai để ý.

Mà trong lúc mọi người bắt đầu chìm vào giấc ngủ, thì đám Hùng Địa Tinh đã từ dưới chui lên tập kích mọi người. Nghĩ đến cũng vì sơ sẩy một chút mà mất đi sáu người, tất cả đều thở dài.

- Cái mật đạo này là do các ngươi phát hiện? - Hải Ngõa Duy ngồi xồm quất sát rồi hỏi La Mông:

- Cơ quan của nó ở đâu?

Ánh mắt của La Mông lập tức nhìn về phía vách đá. Theo ánh mắt của hắn, tất cả đều nhìn về phía pho tượng.

- Cơ quan chính là pho tượng này? - Hải Ngõa Duy đi tới trước mặt pho tượng rồi lấy tay sờ:

- Ở chỗ nào?

Pho tượng này nhìn chẳng khác gì so với pho tượng người khác, thật sự rất khó phát hiện. Nếu như La Mông không nói thì Hải Ngõa Duy cũng không chú ý.

Cho dù bây giờ có đề ý thì do không có được cảm giác nhạy bén như La Mông, mà thứ lực lượng kỳ lạ kia cũng không kêu gọi cho nên Hải Ngõa Duy nhìn một lúc vẫn không nhận ra sự khác lạ.

Vì vậy mà La Mông liền chỉ chỗ chìa khóa cho y và mọi người nhìn thấy:

- Chính là chỗ này! Vừa rồi, khi ta kiểm tra, vô tình sờ tới. Lúc đó nó vốn là một cái chìa khóa nhưng khi bị ta đụng vào liền biến thành một cái khóa đã mờ, rồi cái cửa hầm kia xuất hiện.

- Thật không? - Bởi vì chuyện này quá mơ hồ nên Hải Ngõa Duy tự mình sờ tay vào cái khóa kia mà nói:

- Thứ cơ quan thể này đúng là ít nghe nói tới.

Khi gã đang nói, chợt một tên đội viên bên cạnh hét lên một tiếng kinh hãi. Gã quay lại nhìn thì thấy cái cửa hầm kia bây giờ đã biến mất không còn thấy bóng dáng.

Quay đầu lại nhìn bức tượng người, chỉ thấy trong tay của nó bây giờ không còn là cái khóa được mở mà đã trở lại thành chiếc chìa khóa.

- Xem ra, cơ quan chính là chỗ này. - Hải Ngõa Duy lại đề vào cái chìa khóa khiến cho cửa vào lại xuất hiện.

Sau đó, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào cái miệng hầm.

Do lối vào rộng lớn nên mặc dù không nhìn rõ được bên trong, nhưng cũng cho mọi người thấy được một chút.

Dưới cái cửa hầm này có thể là một lối đi thông tới nơi khác, hoặc ở dưới thềm đá có một cái hầm ngầm.

Những bậc thang đi xuống dưới làm bằng đá. Dưới con mắt của mọi người không thể nhìn thấy rõ nó kéo dài tới đâu, chỉ thấy càng xuống sâu càng mở rộng.

Những cơn gió lạnh liên tục thổi ra từ bên trong hầm. Bởi vậy có thể thấy được đây không phải là một không gian bị bịt kín mà có được đi tới nơi khác.

- Làm sao mà Hùng Địa Tinh có thể vào thì đã tìm được nguyên nhân. Bây giờ, chúng ta phải làm sao? - Hải Ngõa Duy quay đầu hỏi ý kiến mọi người.

Tất cả đều quay qua bàn bạc nên làm như thế nào. Có người cho rằng nếu đã tìm được lối vào thì chỉ cần canh phòng cẩn thận là có thể đảm bảo được một đêm an toàn, không cần phải xem trong đó có thứ gì. Dù sao thì tất cả đã trải qua một trận đại chiến, hiện giờ bị thương rất nhiều nên không còn sức để rước thêm rắc rối.

Nhưng có một số người lại cho rằng, đã phát hiện được lối vào của Hùng Địa Tinh thì nên tìm tới sào huyệt của nó mà báo thù. Đây là điều phải làm. Hơn nữa, lấy công làm thủ có thể bảo đảm tốt an toàn cho mọi người.

Tất cả những ý kiến đều có, có điều cũng chỉ xoay quanh hai ý kiến đó. Mọi người tranh cãi kịch liệt quanh hai ý kiến. Cuối cùng thì Lam Tập Tây phải ngăn cản mọi người lại.

Đầu tiên, gã thể hiện là người suy nghĩ cho đội viên. Kế tiếp, lời nói của gã thay đổi, nhắc tới sáu thi hài vẫn còn đó mà Hùng Địa Tinh thì chưa bị tiêu diệt hết đúng là chuyện làm cho người ta nuối tiếc.

Với giọng nói cuốn hút của gã, vốn những người vẫn còn giữ quan điểm của mình cũng từ từ im lặng. Cuối cùng thì quan điểm thứ hai chiếm ưu thế áp đảo, trở thành kế hoạch hành động.

Căn cứ theo đề nghị của Lam Tập Tây, thì cứ để cho những đội viên bị thương nghỉ ngơi, còn những người không bị thương đều phải xuống để kiểm tra bên dưới xem có cái gì.

Nếu có thể tìm thấy được tung tích của Hùng Địa Tinh mà báo thù thì cũng làm cho sáu người kia được nhắm mắt. Sau khi thấy ý kiến của mình được mọi người đồng ý, Lam Tập Tây quay sang La Mông nói:

- La Mông! Người cũng tham gia chứ?

Chương 70: Tìm Tòi (Hạ)

Muốn đi vào mật đạo cần khoảng tám người.

Nếu số lượng ít hơn thì chẳng những không thể bảo vệ lẫn nhau mà ngược lại còn khiến những người đi vào bị nguy hiểm.

Còn nếu đi vào đông hơn thì một là những người ở lại không có ai bảo vệ, hai là khoảng trống không cho nhiều người tới mức như vậy.

Hai đội của Hải Ngõa Duy và Lam Tập Tây có khoảng chừng hơn ba mươi người, ngoại trừ những người đã chết thì lúc này vừa đủ con số ba mươi.

Do có mười bảy người bị thương nên số người còn lại có sức chiến đấu chỉ khoảng mười ba người.

Nhưng vấn đề là hiện giờ người bị thương đã được La Mông chữa, miệng vết thương cũng đã khép lại, nhưng muốn hồi phục lực chiến đấu thì còn phải nghỉ ngơi một khoảng thời gian.

Tối thiểu từ giờ tới sáng ngày mai, vết thương của họ chưa thể trở lại như lúc bình thường. Mà ngoại trừ một số người không phải bị thương ở tay chân, những người còn lại cũng không thể cầm đao, kiếm hoặc tạm thời chưa thể đi lại.

Trong tình hình như vậy, những người này mà gặp nguy hiểm thì không thể làm gì được. Vì vậy mà ngoài những người đi vào trong mật đạo ra còn phải để lại một vài người ở đây để bảo vệ.

Mặc dù trước đó mọi người đã tìm kỹ xung quanh. Nhưng không ai dám chắc chắn sau khi xuống mật đạo, bên trên không có chuyện gì xảy ra.

Cũng bởi vì như vậy mà trong số mười ba người còn sức chiến đấu phải có một vài người ở lại bảo vệ.

Điều này khiến cho số lượng người có lực chiến đấu đã ít lại càng ít thêm. Do La Mông không bị thương nên muốn tham gia vào đội kia.

Vốn Pháp Phí cũng định đi cùng với hắn, nhưng Lam Tập Tây và Hải Ngõa Duy đều không đồng ý.

Bọn họ để cho Pháp Phí ở lại bên trên cùng với mấy đội viên khác bảo vệ những người còn lại.

Chưa nói tới việc lúc chiến đấu với Hùng Địa Tinh, Pháp Phí xông xáo giết địch, trên người mặc dù cũng bị thương nhẹ nhưng không phù hợp với điều kiện đi xuống dưới.

Do đối phương nói rất có lý cho nên mặc dù Pháp Phí vẫn cố nhưng cuối cùng cũng đành chấp nhận.

Dù sao thì trong đội mạo hiểm, ngoại trừ vấn đề nguyên tắc ra, nếu không bình thường mà mâu thuẫn với đội trưởng cũng không phải là chuyện tốt.

Chưa nói tới việc đối phương thuyết phục một cách hợp tình hợp lý nên mặc dù Pháp Phí rất muốn La Mông ở lại nhưng vẫn không thành công. Gã chỉ đành vỗ vai La Mông sau đó nói hắn phải cẩn thận.

Đối với sự quan tâm của bạn, La Mông hết sức cảm động nhưng hắn cũng chỉ cười cười, sau đó bảo gã ở bên trên phải cẩn thận.

Ngoại trừ La Mông và Lam Tập Tây còn có sáu người khác cũng đi vào trong mật đạo đó là:

Tiểu Tập - Chiến sĩ cấp hai của đội Hải Ngõa Duy, Lộ Sa - Nữ xạ thủ của đội Hải Ngõa Duy, Chu Mã Lệ - Nữ chiến sĩ cấp hai của đội Lam Tập Tây, Hách La - Chiến sĩ cấp hai của đội Lam Tập Tây, Bi Đắc - Chiến sĩ cấp hai của đội Lam Tập Tây và Á Đương là đạo tặc thuộc đội Lam Tập Tây.

Tiểu Tập! Đừng có thấy cái tên của gã đáng yêu mà nhầm, hắn là một người cao lớn vạm vỡ. Gã sử dụng đại đao. Luận về vóc dáng thì tương đương với Tô Lạp Nhĩ của đội Lam Tập Tây. Trước lần mạo hiểm này, ở trong đội của Hải Ngõa Duy, gã cũng được coi như là một đội viên lâu năm. Do số lần mạo hiểm rất nhiều, kinh nghiệm phong phú cho nên lúc bị Hùng Địa Tinh đánh lén cũng không bị thương. Hơn nữa, lại còn mạnh mẽ chém cho con Hùng Địa Tinh đánh lén thành hai nửa. Do thực lực của hắn mạnh cho nên lần này cũng là một trong những người phải đi xuống.

Lộ Sa là cô gái duy nhất trong tiểu đội của Hải Ngõa Duy. Sở dĩ có danh tiếng trong đội mạo hiểm là vì rất ít khi có nữ đội viên xuất hiện. Bởi vì trong đội mạo hiểm không thích hợp lắm cho việc nhận nữ đội viên. Thứ nhất là do thể lực và hạn chế về tuổi tác đối với nữ đội viên, một số ít nữ chiến sĩ cấp thấp hay có nghề khác có thiên phú mà cả cuộc đời này cũng không hy vọng đạt tới cấp năm, có được địa vị quý tộc. Mà thường vì tiền để dương lão, họ qua đêm với người khác để tích góp. Hiện tượng này rất hay xảy ra trong đội mạo hiểm, thậm chí một số ít đội viên cũng có quan hệ. Nhưng trong đội ngũ của Hải Ngõa Duy, sự xuất hiện của Lộ Sa hoàn toàn là do năng lực của bản thân nàng.

Bình thường nàng không thích nói chuyện. Có điều, lúc chiến đấu lại có tác dụng rất lớn, tên bắn ra gần như là tiêu diệt mục tiêu. Mặc dù là con gái về mặt sức khỏe có chút yếu như về mực độ linh hoạt và kỹ năng chiến đấu vẫn khiến cho nàng có một vị trí trong đội mạo hiểm. Một số người có ý với nàng cũng thường xuyên bị nàng đánh cho bầm dập. Chính vì thái độ của nàng, cộng với thực lực nên được đội viên của đội Hải Ngõa Duy công nhận, trở thành một thành viên thực sự.

Chu Mã Lệ lại khác với Lộ Sa. Người con gái này trời sinh là một người không ân phận. Nàng lớn lên cũng không phải xinh đẹp, thậm chí khuôn mặt sương gió có chút tàn nhang nhưng dáng người cũng rất gợi cảm, ăn nói dịu dàng khiến cho trong đoàn người cũng có vị trí. Có điều, khác với Lộ Sa, thành viên trong đội quan tâm tới nàng với một mục đích khác. Do Hùng Địa Tinh háo dâm nên khi ra tay với con cái thường không độc ác mới giúp cho lần này nàng có thể sống sót. Cũng bởi vì có mục đích với Lam Tập Tây cho nên chẳng cần y nói, nàng chủ động tham gia việc này.

Hách La là một chiến sĩ cấp ba trong đội Lam Tập Tây có kinh nghiệm chiến đấu phong phú, lúc chiến đấu có chút tàn nhẫn, một khi ra tay là không lưu tình. Trong đội của Lam Tập Tây, ngoại trừ đội trưởng ra, thì gã là người cao nhất. Vì vậy mà trong chiến đấu với Hùng Địa Tinh gã không bị thương.

Bi Đắc là chiến sĩ cấp hai trong đội Lam Tập Tây, tuổi vẫn còn trẻ. Trong cả đội, chỉ có La Mông và Pháp Phí nhỏ hơn gã. Bốn năm trước, gã đã bắt đầu tham gia chiến đấu nên sức chiến đấu rất tốt.

Á Đương là đạo tặc, vẫn là người mà La Mông hơi đề phòng. Do nghề của đội phương khiến cho hắn cảm thấy không thích. Một phần cũng là do đã tiếp xúc với công hội đạo tặc cho nên trong ấn tượng của La Mông đạo tặc là một nghề đáng ghét. Người theo cái nghề này có tính cách giả dối... Nhưng xem tình hình thì mặc dù Á Đương có chút láu cá nhưng cũng không đến nỗi. Kỹ năng ám sát của gã mặc dù kém so với Thích khác nhưng do thân thủ nhanh nhẹn nên trong chém giết với Hùng Địa Tinh cũng bảo vệ được bản thân.

Xét một cách tổng thể thì tám người trước mặt, ngoại trừ La Mông và hai gã thành viên của đội Hải Ngõa Duy, những người khác đều là thành viên của đội Lam Tập Tây. Hơn nữa, do thái độ của Lam Tập Tây quá hoàn hảo nên trước mắt bọn họ có thể nói là thân tín của gã. Mà Chu Mã Lệ thì thực sự tôn thờ Lam Tập Tây. Nhìn tổng thể, La Mông có một thứ cảm giác rất lạ. Chẳng qua xét thấy bản thân có thể ứng đối mà vừa rồi không có căn cứ chính xác nên La Mông cũng không phản đối.

Chỉ có điều hắn càng thêm cảnh giác, đề phòng xuất hiện tình huống bất lợi đối với bản thân.

Có điều sau khi xác định được người đi xuống mật đạo, Hải Ngõa Duy bị thương cánh tay trái đột nhiên đi tới:

- Ta cũng muốn xuống. - Âm thanh của gã trầm thấp.

Vốn lúc này nói đề cho đội viên bị thương nghỉ ngơi ở bên trên, Hải Ngõa Duy không phản đối, nhưng trong lúc mọi người thương lượng, hắn nhìn thì thể đội viên rồi thay đổi suy nghĩ.

Lần này, chẳng riêng gì Lam Tập Tây phản đối, ngay cả tiểu Tập, Lộ Sa cũng phản đối.

- Đội trưởng! Vết thương của nguoi mới lành, cần phải nghỉ ngơi. Nguoi cứ ở đây chờ tin tức của ta.

- Đúng vậy! Đội trưởng! Vết thương của nguoi mới lành, không được đi xuống.

Nhưng Hải Ngõa Duy thân là đội trưởng có trách nhiệm nên cương quyết tham gia, cho dù mọi người có khuyên bảo thế nào cũng không có hiệu quả, cuối cùng đành phải đồng ý.

Còn Lam Tập Tây thì suy nghĩ một lúc cũng đồng ý cho Hải Ngõa Duy đi xuống. Vì vậy mà con số từ tám người đã biến thành chín.

Do đi vào mật đạo có thể xảy ra chuyện không lường trước cho nên mọi người chuẩn bị kỹ lưỡng.

Chẳng hạn như đuốc, đồ đốt lửa...

Có đuốc không những có thể soi sáng mà còn có thể kiểm tra tình hình thông khí trong mật đạo. Mặc dù vẫn có gió thổi lên nhưng cẩn thận cũng chẳng có gì hại.

Còn vũ khí thì mỗi người đều nắm chặt trong tay.

Cho tới khi tất cả chuẩn bị xong, hai tên đội trưởng mới sắp xếp một số ở bên trên.

Lúc này, thời gian tìm kiếm đã tới.

Chín người trang bị đầy đủ, cẩn thận bước xuống thêm đá. La Mông đi cuối cùng. Trước khi hắn bước xuống, liền nhìn Pháp Phí rồi vẫy tay.

Sau đó, La Mông mới bước xuống...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 71: Tượng Thần (Thượng)

Đi xuống theo bậc đá, mọi người mới biết rằng phía bên dưới không ngờ là một căn phòng được khoét vào đất.

Trong hầm ngầm được làm bằng đá tảng, có điều diện tích nhỏ hơn căn phòng bên trên rất nhiều. Trong căn phòng này không có gì khác lạ. Nơi này đầy những đồ vật vắt lung tung, ngay cả chỗ để đặt chân cũng không có.

Trong không khí đầy mùi ẩm mốc, rất khó ngửi.

Tiểu đội chín người theo thứ tự đi xuống là Hải Ngõa Duy, Lam Tập Tây, Chu Mã Lệ, Lộ Sa, Tiểu Tập, Hách La, Bì Đắc, Á Đương, La Mông.

Hải Ngõa Duy đúng là một người đội trưởng có trách nhiệm. Mặc dù cánh tay trái bị thương nhưng không ảnh hưởng tới khả năng sử dụng kiếm của y. Vì vậy mà y đứng mũi chịu sào đi xuống đầu tiên.

Bước xuống đất, gã gần như chẳng để ý tới không khí khó ngửi. Nét mặt gã âm trầm, quan sát tình hình xung quanh.

Điều khiến cho gã cảm thấy không ngờ đó là không có Hùng Địa Tinh xuất hiện. Bốn phía rất im ắng, ngoại trừ phía sau có tiếng bước chân của đồng đội ra thì không còn tiếng gì khác.

Xét đến tình cảnh này, do có bài học nên Hải Ngõa Duy rất cẩn thận, không dám sơ suất. Gã cầm kiếm quan sát kỹ xung quanh.

Đi ngay sau lưng gã là đội trưởng Lam Tập Tây.

Nét mặt của y vẫn thông dong cương nghị. Ngay cả trong tình cảnh này vẫn thế. Khí độ của gã khiến cho Chu Mã Lệ đi ngay sau càng nở nụ cười tươi.

Hoàn toàn khác với đội viên của đội Hải Ngõa Duy, đội của Lam Tập Tây mới được thành lập nên trước lần mạo hiểm này những thành viên trong đội của y cũng không biết nhau.

Lần mạo hiểm này là lần hợp tác đầu tiên của họ cho nên đối với bọn họ mà nói cũng không có quá nhiều tình cảm. Có chăng chỉ là cái cảm giác thô chét căo đầu lòng mà thôi.

Cho nên chủ động yêu cầu đi xuống dưới đối với Chu Mã Lệ cũng chỉ để tăng thêm cơ hội tiếp xúc với đội trưởng Lam Tập Tây.

- Ông trời ơi! Đúng là khó ngửi thật. - Chu Mã Lệ bước xuống, một tay cầm kiếm còn một tay bịt mũi, nét mặt đầy sự khó chịu. Khi nàng nhìn thấy căn phòng thì mày nhú lại, mấy lần định nôn.

So với biểu hiện của nàng thì Lộ Sa đi ngay sau lại hết sức bình tĩnh. Mặc dù cũng là con gái khiến cho khi nàng ngửi thấy cái mùi đó cảm thấy khó chịu nhưng cũng không thể hiện một cách quá đáng như Chu Mã Lệ. Nàng nắm chặt cung tên trong tay.

Phía sau hai cô gái là Tiểu Tập, Hách La, Bì Đắc, Á Đương và La Mông cũng nhanh chóng bước xuống.

Ba người Tiểu Tập, Hách La, Á Đương có phản ứng giống nhau. Khi nhìn thấy căn phòng đều có sự thất vọng. Có điều, bọn họ vẫn cảnh giác với xung quanh đề phòng tình huống bất ngờ xảy ra.

Sở dĩ nói như vậy, đôi khi tính cách của một người như thế nào thì chỉ cần gặp trường hợp là có thể biểu hiện ra ngoài.

Biểu hiện của La Mông hoàn toàn khác với mấy người kia. Hắn chẳng hề có chút lo lắng, hay thất vọng, cũng như khó chịu với cảnh tượng xung quanh.

Từ lúc mới bắt đầu, hắn yên lặng đi sau, vừa đi vừa quan sát. Ngay từ lúc hắn đặt chân xuống bậc đá đã bắt đầu hành động như vậy.

Thực ra, sở dĩ hắn đi sau cùng cũng không phải vì khiếp đảm mà là có ý định khác.

La Mông chủ yếu muốn quan sát mọi chuyện nơi đây.

Khi hắn bước chân xuống bậc đá từng ngừng đầu đưa tay sờ soạng trên trần. Quả nhiên hắn mò thấy được một vật giống như cái khóa. Chẳng cần phải nhìn, chỉ bằng cảm giác, La Mông có thể cảm nhận được chiếc khóa này cũng giống như cái trong lòng bàn tay của pho tượng kia.

Cái này chứng minh được suy đoán của hắn. Lối đi này cả trong và ngoài đều có cơ quan. Đó là lý do tại sao đám Hùng Địa Tinh kia có thể từ trong đi ra ngoài. Mà suy xét một cách sâu xa, Hùng Địa Tinh có thể tìm được cơ quan này để lợi dụng tập kích mọi người chứng tỏ rằng chúng không chỉ một lần đi qua đây. Mà nếu chúng thực sự đi qua lối này, thì sào huyệt của chúng cách đây không quá xa.

Đi xuống theo thêm đá, từng dấu vết trên vách khiến cho La Mông chú ý. Hắn nhẹ nhàng xoa một số dấu vết mà nhú mày. Đây là dấu vết do đao kiếm cắt qua. Ngoại trừ những dấu vết đó thì còn có cả vết máu. Có thể thấy được từng có người đến đây, thậm chí còn xảy ra trận chiến nảy lửa. Chẳng lẽ là

với Hùng Địa Tinh?

- Tất cả cẩn thận, kiểm tra căn phòng này. Chú ý tới sự an toàn. Nếu có phát hiện gì thì nói cho mọi người chứ không được tự tiện hành động. - Lúc này, đội trưởng Hải Ngõa Duy đã kiểm tra qua tình hình ở đây nhưng không phát hiện ra Hùng Địa Tinh. Có điều, gã vẫn quyết định kiểm tra kỹ một lần cho chắc chắn.

Tất cả mọi người đều đồng ý sau đó phân tán ra kiểm tra. Đến lúc này, La Mông cũng bước xuống đến nơi rồi tới trước mặt Hải Ngõa Duy:

- Đội trưởng! Hùng địa tinh chắc chắn là qua đây để vào căn phòng kia. Ta nghĩ ở đây có khả năng có lối đi thông đến nơi khác.

- Cũng chỉ có thể giả thích như vậy. Để xem chúng ta có thể phát hiện được hay không?- Đội trưởng Hải Ngõa Duy trầm mặt nói.

Do có kinh nghiệm ở căn phòng bên trên nên lúc này, quá trình tìm tòi của mọi người hết sức cẩn thận.

- Mọi người xem ở chỗ này! - Đột nhiên có một đội viên chột kêu lên. Những người khác nhanh chóng chạy tới gần y thì thấy hóa ra trước mặt người đó có một cây gậy gỗ nằm trên mặt đất.

Cây gậy gỗ một chỗ vát còn một chỗ tròn có thể thấy được chế tạo một cách thô sơ. Nhưng nếu dùng trong chiến đấu thì có thể nói đây là một thứ binh khí vừa tay.

- Đây là cây gậy của Hùng Địa Tinh. Xem ra đúng là chúng nó từ đây mà lên căn phòng đá trên kia. Nơi này chắc chắn còn có dấu vết của chúng. Cứ theo đó nhất định sẽ tìm được chỗ ẩn nấp của Hùng Địa Tinh.

Quả nhiên, cách chỗ đó không xa có một chỗ có vẻ ít bừa bộn, ở đó có vài dấu chân của Địa Tinh đi thẳng vào mặt tường rồi biến mất ở trong một đồng hồ đặc linh tinh.

Mọi người nín thở, cẩn thận đi tới trước chỗ đó.

- A! - Đột nhiên Chu Mã Lệ chạm chân phải cái gì đó khiến cho nàng suýt nữa ngã ra đất. Nàng đưa tay quơ một cái thì nắm phải một cái xương cánh tay của con người liền vắt ra chỗ khác.

Ngay lập tức, nàng nhào vào lòng của Lam Tập Tây ở bên cạnh khiến cho gã nhúu mày nhưng không đẩy ra.

Còn những người khác sau phút giật mình thì nhanh chóng đẩy đồng rác sang một bên. Khi cảnh tượng trước mặt xuất hiện, cho dù là Hải Ngõa Duy cũng phải kinh hãi.

Chỉ thấy trước mặt họ chồng chất đầy hài cốt của con người.

Từng đồng xương trắng chất chồng lên nhau với một số lượng nhiều tới mức ghê người khiến cho người ta ớn lạnh. Có bộ xương vẫn còn giữ tư thế bò khi còn sống. Có bộ thì chỉ còn một vài thứ vụn vặt. Đào kiếm và vũ khí rải rác bên cạnh những bộ hài cốt.

- Trời ạ! Tại sao lại có nhiều người chết như vậy? - Tới lúc này mới có người kêu lên kinh hãi.

Có người đầu tiên phá vỡ bầu không khí nặng nề khiến cho người khác từ trong sự sững sờ tỉnh lại.

Chu Mã Lệ nhìn thấy vậy lập tức ôm chặt lấy Lam Tập Tây. Thấy đối phương không từ chối, nàng nở nụ cười tươi rói.

Có điều nàng cũng không biết rằng mặc dù đang ôm lấy mình, nhưng nét mặt Lam Tập Tây thoáng nở nụ cười lạnh rồi biến mất.

Chỉ có người nào tinh tế sẽ phát hiện ra điều đó. Còn thực ra lúc nào, ánh mắt của gã cũng như đang cười.

Tới lúc này, Hải Ngõa Duy ngồi xổm trên mặt đất, cẩn thận quan sát đồng hài cốt. Đối với người khác nhìn đồng hài cốt thì đáng sợ, còn một người mạo hiểm lão luyện như gã thì chỉ thấy dấu vết của người chết để lại mà thôi.

Sau khi gã kiểm tra xong liền có được một cái kết luận.

- Trong số bọn họ chỉ có một số ít là chết do binh khí còn phần lớn thì xương cốt không có vết thương nên có khả năng là chết vì nguyên nhân khác. - Hải Ngõa Duy đứng dậy nói với mọi người.

Tâm trạng của tất cả lập tức trùng xuống, chẳng lẽ ở đây, ngoại trừ Hùng Địa Tinh ra còn có thứ gì khác đáng sợ?

- Đội trưởng! Mau tới đây xem. Ở đây dường như còn có cái gì đó. - Đúng lúc này, lại có một đội viên khác phát hiện ra thứ gì đó.

Nghe thấy tiếng gọi của y, mọi người vội vàng đi tới thì thấy trước mặt có một chỗ được dọn dẹp.

Một cái khe hở lớn xuất hiện trên tường.

Cái khe hở đó dường như không phải do con người tạo thành. Nó cắt một đường từ trên xuống dưới, nhìn có chút đáng sợ.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, cái khe hở chỉ cỡ bằng một bàn tay, không đủ để cho Hùng Địa Tinh đi qua.

Hải Ngõa Duy lắc đầu, lập tức phủ định đây là một lối đi khác.

nếu không phải là lối đi, Hải Ngõa Duy không có ý định thăm dò xem nó có cái gì.

Đúng lúc gã chuẩn bị bước đi xem nơi khác thì đột nhiên một tiếng rít vang lên từ trong khe hở. Rồi một bầy doi từ trong khe hở bay ra.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 72: Tượng Thần (Hạ)

- Là Hấp Huyết Biên Bức biến dị. - Khi những con doi từ trong khe hở bay ra liền bắt đầu công kích với đám đội viên.

Do hình dạng của nó và phương thức công kích đều có đặc điểm nên vừa xuất hiện, nó bị một gã đội viên nhận ra.

Hấp Huyết Biên Bức có tên đúng như ý nghĩa có nó, đó là một loại động vật hút máu để sống. Chúng nó hút máu của các loài, cũng là loại động vật có vú hút máu đặc biệt.

Bình thường Hấp Huyết Biên Bức thường xuyên sống trong rừng rậm, bình nguyên hay một số nơi âm u, ẩm ướt. Hình thể của chúng nó nhỏ, cho dù lớn nhất cũng không vượt qua gam. Nó có đôi ranh nanh rất lớn giống như hai lưỡi dao. Răng hàm của nó nhỏ gần như không có tác dụng. Con Hấp Huyết Biên Bức cái rất mạnh, nó có thể bò được trên mặt đất, thậm chí trong lao cực nhanh trong cự ly ngắn. Đôi mắt của chúng so với những loài doi bình thường thì to hơn nhưng trong bóng tối cũng chẳng có tác dụng. Khứu giác và thính giác của chúng rất nhạy, giống như những con gioi khác có thể nghe được tiếng âm thanh phản lại. Chúng nó phát ra âm thanh cao tần, vượt qua ngưỡng nghe của con người. Cũng giống như những con doi khác, Hấp Huyết Biên Bức có vuốt có thể treo mình lên vách đá.

Mặc dù phần lớn loài doi khi ở mặt đất rất khó di chuyển nhưng Hấp Huyết Biên Bức thì có cái chân dài nhỏ và hai cánh khiến cho có thể di chuyển trên mặt đất không tốn chút sức nào. Trong số các loài động vật thì Hấp Huyết Biên Bức sống thành đàn ở các vách đá nơi thung lũng. Chúng gần như chỉ sống ở những nơi không có ánh sáng, và nơi chúng ẩn nấp thường có mùi máu tan ra. Ban ngày chúng ẩn nấp trong hang tối đêm mới bắt đầu hoạt động. Chúng nó hạ xuống người trâu, ngựa, hươu... rồi bò lên phần vai, cổ mà lợi dụng răng để cắn rách da sau đó dùng lưỡi liếm máu chảy ra.

Khi hút máu trên người gia súc, chúng có thể nhanh chóng bay lên tránh khỏi động tác của con mồi làm cho bị thương. Do nước bọt của hấp huyết biên bức làm cho máu không đông nên việc hút máu tương đối dễ dàng. Mỗi một con Hấp Huyết Biên Bức, mỗi đêm có thể hút được lượng máu nặng bằng nửa trọng lượng của nó. Ở một số nơi nó gây trở ngại cho việc sinh trưởng của gia súc do truyền bá bệnh dại và các loại bệnh tật. Bởi vậy chúng là một thứ động vật bị người ta căm ghét. Mà Hấp Huyết Biên Bức cũng hút cả máu người.

Những thứ này từ trước tới giờ, La Mông mới chỉ biết được ở trong sách. Nhưng nhìn hình dạng của chúng to hơn những con doi bình thường rất nhiều như thể mà muốn ăn no chắc chắn người bị hút sẽ mất máu mà chết.

Biến dị! Có trời mới biết chúng sinh sống trong rừng Kinh Cực bao lâu, hút máu của ma thú trong một thời gian dài thì trong cơ thể chúng lúc này lượng độc tố chắc chắn rất kinh khủng. Mà bị Hấp Huyết Biên Bức hút máu thì cho dù có hai cái mạng cũng không đủ.

La Mông vùng thanh kiếm điên cuồng vùng quanh người, chém những con Hấp Huyết Biên Bức lao tới mình. Hiện tại, hắn đã hiểu tại sao số hài cốt ở đó lại nhiều như vậy. Có lẽ là do họ bị Hấp Huyết Biên bức tập kích nên mới chết ở đây. Mặc dù hiện tại hắn còn pháp thuật trị liệu nhưng tiếp đó không biết còn gặp phải cái gì nữa. Hắn cũng không muốn lãng phí pháp thuật trị liệu quý báu với đám Hấp Huyết Biên bức này.

Nghĩ đến đây, hắn càng vùng kiếm một cách điên cuồng. Số lượng Hấp Huyết Biên Bức bị chết dưới kiếm của hắn cũng nhiều dần lên. Thi thể của chúng nằm trên mặt đất bốc lên mùi tanh. Một số con bị mọi người đâm phải nát vụn.

Lúc này, do chém giết Hấp Huyết Biên Bức nên La Mông đã tới gần đám người Hải Ngõa Duy.

Trong lúc hắn đang ngẩng đầu chém một con Hấp huyết biên bức đáng ghét thì đột nhiên có một làn sát ý áp tới người.

La Mông lập tức phản ứng, nhanh chóng quay đầu lại thì thấy cách mình không xa, Lam Táp Tây cũng đang chém giết đám Hấp Huyết Biên bức với một nét mặt bình tĩnh, giống như người nhìn La Mông không phải là y.

Có điều, La Mông vẫn cảm nhận được một thứ sát ý trên người gã vẫn chưa kịp biến mất.

Thấy đối phương cố tình quay sang, khóe miệng La Mông khẽ giật làm như không nhìn rồi tiếp tục chém giết đám Hấp Huyết Biên Bức.

- La Mông! Không sao chứ? - Mặc dù số lượng Hấp Huyết Biên Bức rất nhiều nhưng dưới sự hợp sức của chín người liền nhanh chóng diệt sạch. Hải Ngõa Duy lo lắng cho lực chiến đấu của La Mông yếu bị Hấp Huyết Biên Bức làm cho bị thương. Cho nên y vừa đánh vừa tiến tới gần. Khi gần tới gần La Mông thì sự chiến đấu của hắn cũng đã xong.

Cùng lúc đó, mọi người cũng chấm dứt chiến đấu. Có thể nói, Hấp Huyết Biên Bức mặc dù lợi hại nhưng nếu một vài chiến sĩ cấp một hoặc cấp hai đã cảnh giác thì chúng không thể làm gì được. Bởi vậy mà cũng có thể nhận ra những người chết ở đây có thực lực không đủ mạnh, hoặc là do lo là cảnh giác, hoặc vì một lý do nào đó làm cho họ mất sức chiến đấu để cho Hấp Huyết Biên Bức tập kích.

Vào lúc này, nhìn xác doi trên mặt đất, đừng nói là Chu Mã Lệ, ngay cả Lộ Sa cũng khó chịu. Xem ra, Hấp Huyết Biên Bức là thứ động vật mà bị con gái ghét nhất.

Cho nên, chín người đàn ông còn lại đành phải thể hiện phong độ, dọn dẹp xác Hấp Huyết Biên Bức và xương cốt. Còn hai người con gái thì tiếp tục tìm kiếm manh mối.

Có điều, kết quả cuối cùng là tưởng như không tìm được thì trong lúc vô tình lại có người phát hiện ra một gian phòng khác.

Lần này, người phát hiện ra căn phòng đó là Chu Mã Lệ. Do nàng và Lộ Sa cảm thấy khó chịu với đám xác nên chủ yếu tìm kiếm ở những chỗ đã được dọn dẹp.

Do quần áo trên người có một vài chỗ bị Hấp Huyết Biên Bức cào rách nên Chu Mã Lệ rất khó chịu, khi tìm kiếm cũng không tập trung. Vào lúc mà nàng đá văng cái tủ gỗ dựng sát vách tường thì ở phía sau đó có một cánh cửa thấp bé xuất hiện ngay trước mặt.

Lúc mọi người chạy tới. Do có bài học từ trước nên đội trưởng Hải Ngõa Duy lại đi trước, đá mạnh cánh cửa đó ra. Đội một lúc không thấy thứ gì khác, bọn họ mới cẩn thận đi vào.

Đây là một căn phòng dùng để cầu nguyện. La Mông chỉ cần nhìn qua là biết được mục đích của nó. Nguyên nhân rất đơn giản, sự bố trí trong căn phòng này và căn phòng cầu nguyện trong thần điện của nữ thần Mùa màng nơi hắn ở hoàn toàn giống nhau. Ngoại trừ trên mặt đất có vài cái đệm, trong phòng còn có một cái bàn, bên trên có đặt một pho tượng nữ thần rất nhỏ. Trước tượng nữ thần là các thứ đồ vật dùng để cầu nguyện.

Lần đầu tiên nhìn thấy pho tượng đó, La Mông có cảm giác quen quen. Đây là một pho tượng bằng gỗ được sơn rất bình thường. Trải qua năm tháng, thậm chí còn không nhìn rõ hình dạng củ nó, chỉ thấp thấp thoáng là hình như pho tượng đang cười.

Nụ cười đó khiến cho La Mông có cảm giác quen thuộc. Nghĩ một chút thì hắn nhận ra nó giống hệt với nụ cười của pho tượng được điêu khắc trên vách tường. Thậm chí cách ăn mặc của chúng cũng giống. La Mông càng nhìn càng cảm thấy chúng là một nữ thần.

Có lẽ những người khác không nhận ra nhưng là một Đức Lỗ Y cấp hai, La Mông chỉ cần nhìn thoáng qua là phát hiện. Nơi này dường như đã lâu không có người quét tước nên bị bỏ hoang. Có điều trên pho tượng thần đó còn có một thứ linh quang. Thứ linh quang này nếu không phải do bản thân tượng thần ẩn chứa lực lượng rất mạnh, hoặc có thể là do thường xuyên được người thờ cúng mà sinh ra. Nhưng căn cứ vào tình hình ở đây thì có thể thấy nó được sinh ra là do phương án thứ hai.

La Mông thấy những người khác tìm kiếm trên vách tường để xem xét có cơ quan hay không mà không có ai chú ý đến bức tượng. Hắn liền đi về phía cái bàn rồi đưa tay định nhắc nó lên.

Đúng lúc này, một chuyện hết sức quái dị xảy ra.

Thời điểm ngón tay La Mông chạm vào pho tượng thì hắn cảm giác trong cơ thể của pho tượng có thứ gì đó chấn động mạnh.

Nhưng chuyện đó chỉ diễn ra trong nháy mắt...

Trong một cái nháy mắt đó, bản thân hắn và thế giới như bị cách ly hoàn toàn. Tất cả mọi người xung quanh và âm thanh dường như không còn có quan hệ với hắn.

Mặc dù thân thể hắn vẫn đứng ở đây nhưng linh hồn của hắn lại như bay tới một nơi khác. Nhìn bề ngoài, hắn dường như không có gì thay đổi nhưng bên trong người lại như đất bằng dậy sóng.

Đúng lúc này một âm thanh chọt vang lên nơi lỗ tai của hắn. Khi âm thanh đó vang lên, tất cả mọi thứ liền trở lại bình thường.

- La Mông! Có chuyện gì vậy? - Người lên tiếng là Hải Ngõa Duy. Gã thấy La Mông đứng yên trước bàn liền chú ý mà hỏi.

La Mông thoát ra khỏi cảm giác kỳ quái đó, thấy Hải Ngõa Duy liền khẽ cười:

- Không có việc gì. Chỉ đang nghĩ một chút thôi.

- Nơi này không an toàn. Hãy cẩn thận một chút. - Hải Ngõa Duy gật đầu, vỗ vai La Mông rồi đi tới một chỗ khác.

Tới lúc này, La Mông mới rút tay khỏi pho tượng rồi như không để ý, nhìn xung quanh. May mắn không ai để ý tới hành động khác thường của hắn. Hắn liền quay lại nhìn chăm chú vào pho tượng mà trong lòng có vô vàn cảm xúc.

- Đáng tiếc là tình hình hiện tại không cho phép ta tìm hiểu. Để sau vậy. - La Mông thở dài.

Sau đó hắn nhanh chóng bỏ pho tượng vào trong người.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 73: Đột Biến (Thượng)

La Mông là người cuối cùng bước ra khỏi phòng cầu nguyện. Ở trong ngực áo hắn là pho tượng nữ thần lấy ở trong phòng cầu nguyện.

Đối với lực lượng từ pho tượng đó tản ra, tại sao lại khiến cho lực lượng của cơ thể mình phát sinh chấn động thì La Mông vẫn không hiểu rõ.

Càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái. Nếu như xung quanh không có người, La Mông thực sự muốn tìm hiểu xem pho tượng thần này như thế nào.

Vốn tại trong rừng Kinh Cức có thể phát hiện ra đồng hoang tàn của một cái thần điện cũng đủ khiến cho mọi người cảm thấy ngạc nhiên.

Mà bắt đầu từ nụ cười của pho tượng nữ thần khắc trên vách tường, La Mông càng tiếp xúc càng cảm thấy đồng hoang phế này trước đây đã từng trải qua những giai đoạn huy hoàng.

Mặc dù hiện tại, từ những đồ vật để lại vẫn khiến cho hắn có cảm giác khó hiểu.

- Tượng thần a tượng thần! Rốt cuộc người là ai, có mối quan hệ với ta? Không ngờ vừa thấy mặt đã như thế... - La Mông thâm thở dài trong lòng rồi bước ra khỏi phòng cầu nguyện.

Bởi vì không tìm được trong phòng cầu nguyện một vật nào có giá trị cho nên sau khi mọi người đi ra tiếp tục tìm kiếm trong căn hầm ngầm.

Sau khi tiến hành kiểm tra toàn bộ, cuối cùng một cái cơ quan nhỏ cũng bị một gã đội viên tìm được.

Đó là một cái hình tam giác nhỏ được tạo bằng đá trên sàn nhà.

Một tên đội viên khi tìm trên vách tường không thấy có cơ quan thì vô tình phát hiện, dưới chân của mình có một cái hình tam giác nhỏ.

Bởi vì có một ví dụ trước cho nên khi tên đội viên phát hiện ra sự khác thường cũng không dễ dàng bỏ qua mà ngồi xổm xuống kiểm tra.

Xem xét một lúc, gã phát hiện ra ngoại trừ viên gạch này có hình đó ra, những viên gạch xung quanh hoàn toàn không có.

Mà khác biệt như vậy thì có khả năng viên gạch này có bí mật.

Tên đội viên tò mò đưa tay sờ sờ một chút sau đó gã kinh ngạc phát hiện ra rằng hình tam giác đó có thể dịch chuyển.

Vì vậy mà gã vội vàng gọi mọi người. Khi tất cả nhìn thấy cũng đều nghĩ đây có thể là một cơ quan.

Do không biết nếu khởi động nó có xuất hiện tình hình nào khác hay không. Đầu tiên tất cả thảo luận với nhau xem nếu có tình huống xảy ra thì phải làm như thế nào.

Sau khi trải qua bàn bạc, tất cả mọi người đều đồng ý thử khởi động cái cơ quan đó.

Mới chỉ thử một lần, cái hình tam giác từ từ di động. Cách vị trí đó không xa, cái vách đá bóng loáng không hề có khe hở, đột nhiên tách ra làm hai. Từ từ, chúng tách ra càng lúc càng rộng, cuối cùng để lộ một khoảng không vừa một lối đi.

Nhìn qua lối đi thì thấy một cái đại sảnh rộng lớn trống trải.

- Tiến lên thật cẩn thận. - Hải Ngõa Duy vẫn đi trước vừa cẩn thận quan sát xung quanh. Gã dẫn mọi người vượt qua vách tường đi vào trong cái đại sảnh kia.

Và lần này, La Mông vẫn đi ở cuối như trước. Vừa đi hẩn vừa cảnh giác, quan sát tình hình xung quanh. Có điều, lần này hoàn toàn khác với lần trước. La Mông đi cuối cũng không hề đề phòng phía sau, mà giành cho những người khác.

Bởi vì lúc đầu với Hấp Huyết Biên Bức, La Mông cảm ứng được Lam Tập Tây đối với mình có địch ý, cho nên hiện giờ trong tình cảnh phần lớn số người là thành viên của đội đối phương, hẩn thực sự hết sức cẩn thận, đề phòng nguy hiểm.

Đối với việc hẩn tự động đi sau, Hải Ngõa Duy như có thể hiểu. Gã từng qua một lần mạo hiểm chứng kiến sự dũng cảm của La Mông cho nên hiện tại hẩn làm như vậy thì gã chỉ coi như là một hành động lý trí. Huống chi, xét một cách nghiêm túc thì La Mông cũng không phải là kẻ mạo hiểm chính thức. Hẩn và Pháp Phi chỉ vì việc vẽ bản đồ và rèn luyện kỹ năng chiến đấu. Với hai người bọn họ, Hải Ngõa Duy có yêu cầu không cao. Khi chiến đấu thường để cho người khác ứng phó chứ không chủ động giao cho hai người. Thậm chí còn đề bảo vệ cho La Mông khi trị liệu cho đội viên.

Nhưng còn mấy người của tiểu đội Lam Tập Tây thì nghĩ hẩn là một thiếu niên nhát gan. Ngoại trừ là một cái túi da ra thì cũng chỉ coi như là một có kẻ thuật trị liệu chứ không có giá trị nào khác. Mỗi khi nghĩ tới một người như vậy mà được mọi người trong trấn coi ngang hàng, thành viên của tiểu đội Lam Tập Tây cảm giác khó hiểu.

Có điều cho dù họ có không thích La Mông, hay La Mông không thích họ thì vào lúc này tất cả cũng là người cùng phía với nhau. Cho nên, sau khi tiến vào đại sảnh, vừa đi về phía trước, cự ly giữa chín người từ từ thu hẹp. Như thế này khi ứng phó với các tình huống phát sinh sẽ dễ dàng hơn.

Đại sảnh này rộng chừng gần ba, bốn cái sân bóng. Đi được một đoạn ngắn, thoáng cái, đám người La Mông liền phát hiện thấy một số xương cốt con người rơi rụng trên mặt đất.

Bởi vì đoạn đường lúc trước gập ghềnh cho nên họ không phát hiện dấu vết gì. Tiếp tục đi về phía trước, mặt đất bắt đầu bằng phẳng thì một số dấu vết của Hùng Địa Tinh bắt đầu xuất hiện.

Khi mọi người đi sâu vào trong, một con Hùng Địa Tinh xuất hiện từ trong ngõ ngách liền bị mọi người đánh chết. Sau đó, một cuộc chiến bắt đầu xảy ra.

Hiển nhiên, sau khi đại sảnh này bị bỏ hoang đã trở thành sào huyệt của Hùng Địa Tinh. Khi nhìn thấy con người xuất hiện, rất nhiều Hùng Địa Tinh từ các nơi trong đại sảnh lao tới.

Nhưng sức chiến đấu của chúng so với tiểu đội Hùng Địa Tinh tấn công mọi người ở bên trên kém hơn rất nhiều. Vì vậy mà mặc dù số lượng Hùng Địa Tinh rất nhiều nhưng lại khó thể chống lại được sự tấn công của chín người.

Lực lượng của chín người so với đám Hùng Địa Tinh ở đây mạnh hơn rất nhiều. Bởi vậy mà mặc dù đông hơn nhưng chúng vẫn bị đám người La Mông áp đảo.

Chín người bao vây bốn phía, không để cho một con Hùng Địa Tinh nào trốn thoát.

Trận chiến đấu này so với tưởng tượng của chín người thoải mái hơn rất nhiều. Vì vậy mà trong quá trình bao vây, tâm trạng của họ từ từ bình tĩnh hơn rất nhiều.

- Chúng nó định chạy trốn. Không được để cho chúng chạy. - Một đội viên chọt hô lên sau đó đuổi theo một Hùng Địa Tinh đang bỏ chạy.

Chu Mã Lệ không chế một góc. Kỹ năng chiến đấu của nàng rất tốt. Giao chiến với Địa Tinh cũng rất thoải mái.

Nhưng đúng lúc này, khi nàng ngẩng lên thì phát hiện ra những con Hùng Địa Tinh còn sót lại đột nhiên nhào về phía mình. Thấy vậy, nàng hét lên một tiếng rồi nhảy sang một bên.

Khoảng trống do nàng tránh ra cũng đủ cho đám Hùng Địa Tinh chạy trốn.

Đã tìm được sào huyệt của Hùng Địa Tinh, mắt thấy chúng đang bị bao vây mà lại để lọt lưới...

Trong tình hình như vậy đám Hải Ngõa Duy không cam lòng. Vì vậy mà dưới sự cầm đầu của Hải Ngõa Duy, mọi người vùng vũ khí hét lên đuổi theo đám Hùng Địa Tinh.

Có điều, có lẽ do mẫn cảm đặc biệt của một Đức Lỗ Y, La Mông đang bám theo sau mọi người đuổi theo, thì đột nhiên trong lòng hẩn có cảm giác bất an.

- Đội trưởng Hải Ngõa Duy. Hãy dừng lại. - Hẩn vội vàng hét lên.

Có điều, tiếng hét của hẩn đã chậm. Vào lúc này, Hùng Địa tinh đã trốn vào trong góc phía Nam của đại sảnh.

Ở đó dường như có một cái cơ quan. Chỉ thấy một con Hùng Địa Tinh lấy tay đặt lên một viên đá lay nhẹ một cái. Sao đó từng tia sáng từ trong vách đá bắn ra, vượt qua chúng lao thẳng vào mặt những người đang đuổi theo.

Hiển nhiên là những tia sáng này chỉ có người khởi động và người thi pháp là có thể nhìn vậy. Sau khi La Mông hét lên thì cũng nhìn thấy những tia sáng khác.

Những người còn lại như không nhìn thấy cứ vậy vọt thẳng tới những tia sáng.

Cũng có thể mọi người có nghe thấy tiếng hét của La Mông, cũng nhìn thấy tia sáng kia nhưng vào lúc này, tốc độ của bọn họ đang rất nhanh, không thể dừng lại.

Hải Ngõa Duy xông lên đầu tiên, tự nhiên là người số một lao vào những tia sáng đó. Khoảng khắc thân thể của gã và tia sáng chạm vào nhau, liền tản ra những ánh sáng rực rỡ.

Ánh sáng chói mắt tản ra, vài bóng người trong tầm mắt của La Mông từ trước bị bay ngược về phía sau rồi nện mạnh xuống đất.

Mà một làn khí thể mạnh mẽ, sau khi ánh sáng biến mất vẫn còn lưu lại.

Qua một lúc lâu, thị lực của La Mông mới hồi phục lại. Cảnh vật trước mắt từ từ hiện ra rõ ràng.

Có điều, khi nhìn thấy rõ, La Mông trở nên ngơ ngẩn.

Chỉ thấy đám Hùng Địa Tinh chạy trốn vào lúc này đã cháy thành than.

Nhưng nhìn việc chúng chạy tới mở cơ quan thì có lẽ chúng đã biết cơ quan này có thể làm cho kẻ địch bị thương nhưng đồng thời cũng làm cho bản thân bị thương lớn hơn.

Nhưng loài sinh vật dũng mãnh, hung ác như Hùng Địa Tinh mà khi biết mình phải chết không ngờ cũng lựa chọn cách cùng chết với kẻ địch. Ít nhất có thể làm cho kẻ địch bị thương nặng đối với chúng cũng là một cái thắng lợi.

La Mông đang sợ hãi, đột nhiên có mấy tiếng rên rỉ vang lên bên tai.

Sau khi nghe thấy mấy tiếng rên đó, hắn mới giật mình: "bây giờ còn nghĩ gì nữa! Cứu người quan trọng hơn!"

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 74: Đột Biến (Hạ)

Uy lực của thứ ánh sáng đó rất mạnh. Khi ánh sáng tỏa ra chói mắt, những người đang xông tới bị một thứ lực lượng đánh cho bay ra ngoài. Cho tới khi mọi người rơi xuống đất, thứ lực lượng đó vẫn còn làm cho thần kinh của họ chấn động rất lâu không mất.

Thương tích của họ rất nặng. Chẳng khác nào một người đang chạy trốn, đột nhiên va vào một cái xe đang chạy như bay.

Mặc dù những người đi xuống hầm ngầm có tố chất thân thể và vũ kỹ đều rất tốt. Nhưng bị thứ lực lượng đó tấn công, bọn họ vẫn bị thương nặng.

Sau khi ngã trên mặt đất, mấy người kia gần như không thể động đậy, chỉ có thể rên rỉ. Còn hai người con gái thì hôn mê bất tỉnh.

Lúc này không còn có thời gian cho La Mông suy nghĩ. Nhìn người bên cạnh mỗi lần hô hấp giống như đang đẩy chết, hắn vội vàng hành động.

Là một Đức Lỗ Y cấp hai, La Mông có thể đồng thời thi triển pháp thuật thực ra cũng không nhiều.

Cùng trong một ngày, đầu tiên sau khi bị Hùng Địa Tinh đánh lên đã trị liệu vết thương. Hiện tại, lại còn phải trị liệu vết thương nặng của mọi người.

Chỉ vừa mới cứu được một người, La Mông bắt đầu dĩ khi nhận ra mặc dù bản thân mình hiện giờ chỉ còn có thể chuyển hoá pháp thuật trị liệu được vài lần.

Nhưng nếu bây giờ không nhanh chóng chữa trị thì mấy người bị thương nặng rất có khả năng không chịu nổi tới lúc pháp thuật của hắn có thể sử dụng lại, mà cũng không thể chịu đựng được đến khi trở về trấn.

Nếu không được chữa trị, rất có khả năng họ sẽ chết ở đây. Đội trưởng Hải Ngõa Duy cố nén đau đớn không phát ra một tiếng rên.

Lúc này, La Mông quyết định cho dù thế nào cũng phải cứu được đội trưởng rồi nói sau. Nghĩ tới đây, La Mông đi tới trước mặt Hải Ngõa Duy đưa bàn tay chạm lên ngực gã.

Sau đó, La Mông nhắm mắt lại, dường như chìm vào trạng thái minh tưởng. Cái trạng thái này liên tục xuất hiện trong một thời gian ngắn. Một cảnh tượng

kỳ quái xuất hiện.

Chỉ thấy trên mặt La Mông đột nhiên xuất hiện màu lục rồi biến mất chuyển thành màu đỏ. Màu sắc trên mặt liên tục thay đổi, sau vài lần mới trở lại bình thường.

Khi La Mông mở mắt ra, giờ tay lên thì thấy một vầng ánh sáng màu lục đã xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

Hắn thở ra một hơi sau đó bắt đầu tiếp tục trị liệu vết thương cho Hải Ngõa Duy.

- Cảm ơn người La Mông! - Sau khi được chữa trị ban đầu, nỗi đau của Hải Ngõa Duy bớt đi rất nhiều. Tạm thời vẫn không thể di động được nhưng gã đã có sức nói chuyện với La Mông.

La Mông lấy thuốc chữa thương mang cho người, bôi lên vết thương cho gã mà cười nói:

- Chúng ta là người cùng đội. Cần gì phải nói lời cảm ơn?

- Ha ha! Đúng là huynh đệ thân thiết. Lúc cần phải cảm ơn thì cảm ơn... Ôi! - Hải Ngõa Duy cố gắng xoay nửa người vừa cười ha ha. Gã không ngờ làm ảnh hưởng tới vết thương mà méo cả miệng rồi lại nằm xuống.

- Đúng là không biết có chuyện gì xảy ra. Làm sao lại đột nhiên bị thương?

- Vết thương của ngươi rất nghiêm trọng. Hiện tại ta chỉ có thể trị cho ngươi. Có điều, vết thương không còn lo lắng nữa. Bây giờ, ngươi cứ nằm yên ở đây. Một lát nữa chắc là có thể cử động. - La Mông bắt đầu đi khi thấy đối phương nôn nóng.

- Về phần vừa rồi có chuyện gì xảy ra...ta ở sau nhìn thấy rất rõ. Mấy tên Hùng Địa Tinh kia dường như động vào một cái cơ quan nào đó. Sau đó, một dòng những tia sáng đột nhiên xuất hiện. Các ngươi chạm phải chúng liền bị như thế này. Ta đi xem những người khác. Ngươi không được cử động. - Sau khi dặn dò, La Mông đi tới trước mặt những người khác rồi bắt đầu trị liệu.

Cũng giống như Hải Ngõa Duy, thương tích của những người này mặc dù có nhẹ hơn một chút nhưng nếu không kịp cứu thì có khả năng sẽ chết ở đây.

La Mông đành phải lấy pháp thuật công kích của bản thân, chuyển đổi thành pháp thuật trị liệu mà chữa cho họ sơ bộ.

Nói tới việc chuyển đổi pháp thuật này, không thể không nhắc tới đặc điểm của Đức Lỗ Y. Trên thế giới này, Đức Lỗ Y trong mắt người thường là một người đại diện cho hòa bình.

Bình thường, mọi người đều cho rằng, Đức Lỗ Y là một người hòa hợp với tự nhiên, chẳng khác gì một ẩn sĩ coi cả cánh đồng hoang vu là nhà của mình. Như vậy, lực lượng đặc biệt của họ đó là bảo vệ thiên nhiên, khiến cho cả thế giới có được sự cân bằng. Đức Lỗ Y gần như không có khả năng công kích, nhưng thực tế thì trong một số tình huống không phải như vậy.

Bởi vì Đức Lỗ Y là người gìn giữ và yêu thích tự nhiên cho nên để bảo vệ thiên nhiên họ vẫn phải có sức chiến đấu.

Vì vậy, nếu không có pháp thuật công kích thì khi không thể bảo đảm được tính mạng của mình cũng chẳng thể giúp cho họ giữ được tự nhiên.

Pháp thuật công kích cũng là điều bắt buộc trong chương trình học của Đức Lỗ Y. Mặc dù do tính chất của Đức Lỗ Y nên pháp thuật công kích chiếm tỷ lệ rất nhỏ.

Nhưng gần như mỗi một vị Đức Lỗ Y khi được tự nhiên chấp nhận thì cũng có được một số pháp thuật công kích thấp kém.

Mà những pháp thuật công kích đó cũng phải học. Mặc dù không cần phải khắc khổ tu luyện nhưng vào lúc quan trọng cũng có thể gây cho địch nhân một đòn trí mạng, bảo vệ tính mạng mình được an toàn.

Bởi vì có pháp thuật công kích nên năng lực chỉ thuộc về Đức Lỗ Y mới xuất hiện.

Đó là chuyển hoá năng lượng.

Đó cũng là do Đức Lỗ Y ủng hộ tự nhiên, ngoài ra còn có một nguyên nhân quan trọng khác đó là Đức Lỗ Y còn có khả năng trị liệu.

Không những đề tâm của mình hòa vào với thiên nhiên mà họ còn có thể cứu trị cho người khác. Bản lĩnh cứu sống người này cũng là một nhân tố khiến cho họ được mọi người quý trọng.

Do pháp thuật công kích không được sử dụng thường xuyên, còn pháp thuật trị liệu sử dụng thường xuyên cho nên Đức Lỗ Y sau khi dùng hết pháp thuật trị liệu thì cơ thể chuyển hoá pháp thuật công kích thành pháp thuật trị liệu.

Nhưng ngược lại, pháp thuật trị liệu lại không thể chuyển hóa thành pháp thuật công kích.

Một khi dùng hết pháp thuật cũng giống như hết sức lực, cần phải có thời gian nghỉ ngơi. Mà số lượng pháp thuật có thể thi triển cũng liên quan tới trình độ tu luyện và cấp bậc.

Chính bởi vì sự chuyển hướng một chiều như vậy nên Đức Lỗ Y trong số tất cả các nghề có thể ngang hàng với mục sư, một nghề được người ta tôn kính.

Hiện tại việc La Mông đang làm đó là chuyển hóa toàn bộ pháp thuật công kích thành pháp thuật chữa trị để cứu cho người bị thương.

Mặc dù vừa rồi hắn cũng để ý tới Lam Tật Tây có ác ý với mình và bây giờ gã cũng không bị thương. Nhưng hắn không nghĩ rằng đối phương sẽ gây khó dễ đối với mình.

Nếu chỉ vì một sự suy đoán mà không chữa cho đám người Hải Ngõa Duy thì đúng là chuyện không thể. Thành viên của đội Lam Tật Tây có thể không nói. Hắn với bọn họ không có quan hệ, có chết thì chết. Nhưng thành viên của đội Hải Ngõa Duy có quan hệ mạo hiểm với hắn cho nên hắn không thể vì một sự suy đoán mà không chữa cho họ.

Huống chi mặc dù Lam Tật Tây có ác ý thật với hắn thì trong tình hình như thế này, chỉ với một mình hắn mà dựa vào những pháp thuật kia có lẽ cũng chẳng có nhiều tác dụng lắm. Thủ đoạn phòng thân chủ yếu của La Mông đó là những vũ kỹ đã học và thủ đoạn ám sát của đạo tặc.

- La Mông! Vất vả cho ngươi. Bọn họ bây giờ thế nào? Đội trưởng Hải Ngõa Duy có thể cử động được không? - Trong lúc La Mông đang cân nhắc đề phòng thì người đó đã đi tới.

Thấy Lam Tật Tây nhìn mình với ánh mắt tahan thiết, đội trưởng Hải Ngõa Duy cũng không nghĩ nhiều chỉ lắc đầu:

- Hiện tại vẫn chưa thể cử động được. La Mông mới chỉ chữa trị sơ bộ. Muốn trị tiếp phải chờ.

- Tại sao? La Mông! Pháp thuật của ngươi đã dùng hết rồi sao? - Lam Tật Tây quay đầu nhìn về phía La Mông mà hỏi một cách ân cần:

- Ta thấy tình hình của đám Hải Ngõa Duy không tốt. Nếu còn có thể thì phiền ngươi nhanh chóng chữa cho họ.

La Mông thấy vẻ mặt của đối phương thì lo lắng, nhưng ánh mắt lại có gì đó vui sướng thì đề cao cảnh giác:

- Quả thật là pháp thuật trị liệu của ta đã dùng hết.

- A! Nếu như vậy ta lên gọi người xuống để cho họ đưa người bị thương lên. - Lam Tật Tây thở dài rồi đứng dậy bước đi.

Đúng vào lúc, La Mông thực sự cho rằng gã bỏ đi thì người thanh niên đó chợt rút thanh kiếm bên hông rồi xoay người bỏ về phía La Mông.

Một tiếng "xoẹt" vang lên. May là La Mông đã đề phòng sớm. Nhưng không ngờ đối phương thực sự có thù hận với mình vừa làm trò trước mặt mọi người đã trở mặt hạ sát thủ với hắn.

Trong nháy mắt hắn có phản ứng nghiêng đầu sang một bên đồng thời lui lại mấy tấc. Nhưng hắn vẫn bị đối phương tập kích chém thẳng vào ngực.

La Mông bị thương rất nặng. Cũng may vừa rồi hắn đã nhét pho tượng thần vào ngực nên đỡ cho một chút.

Nhưng lực của đối phương rất mạnh khiến cho sau khi chém vào pho tượng vẫn tiếp tục làm cho La Mông bị thương nặng.

Vào lúc này, La Mông chỉ có một suy nghĩ là số phận lại bị đùa cợt một cách trớ trêu.

Nhưng hắn quyết tâm cho dù thế nào thì trước khi chết cũng phải học Hùng Địa Tinh mà không để cho đối phương được thoải mái.

Có điều, đúng vào lúc này, kỳ tích đã xảy ra.

Khi La Mông ngã xuống đất, đột nhiên pho tượng thần bị vỡ trong áo của La Mông lại tản ra một luồng năng lượng chui vào trong cơ thể hắn. Làn năng lượng đó chạy khắp cơ thể La Mông và bắt đầu chữa trị vết thương cho hắn.

La Mông có thể cảm nhận sự thay đổi một cách rõ ràng trong cơ thể. Bởi vậy, hắn liền nằm sấp xuống làm ra vẻ đau đớn để kéo dài thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Dữ Tợn (Thượng)

Biến cố bất ngờ gần như xảy ra trong nháy mắt. Mặc dù chỉ trong nháy mắt nhưng Lam Táp Tây chém người, La Mông bị thương, thần tượng vỡ nát chỉ diễn ra cực nhanh.

Chờ khi tất cả mọi người kịp phản ứng thì Lam Táp Tây đã thành công. La Mông bị chém ngã xuống, máu chảy đầy đất. Việc đã xảy ra không thể cứu vãn được nữa.

Bởi vì chuyện xảy ra quá đột ngột cho nên khiến cho mọi người sửng sò, tới khi bừng tỉnh thì chỉ biết quát hỏi:

- Đội trưởng! Người đang làm gì vậy? Đó là La Mông chứ không phải là Hùng Địa Tinh. Tại sao người lại chém hắn?

- Lam Táp Tây! Người điên rồi sao?

- La Mông! Tôi xem hắn thế nào! Khốn kiếp, không thể nhúc nhích được.

Đội viên của Lam Táp Tây thì kinh ngạc. Còn đội viên Hải Ngõa Duy thì ngây người. Bọn họ không hiểu hành động của Lam Táp Tây là như thế nào. La Mông trong việc cứu chữa từ trước đến nay lúc nào cũng tận tâm tận lực. Lần trước mạo hiểm với đội viên Hải Ngõa Duy, mọi người có quan hệ rất tốt. Tuy rằng đội viên của Lam Táp Tây có chút thành kiến nhưng việc tàn sát lẫn nhau khiến cho bọn họ kinh hãi.

Còn đội trưởng Hải Ngõa Duy sau phút kinh hoàng cố gắng bò tới bên cạnh La Mông. Thấy La Mông vẫn còn chưa tắt thở, đang cố gắng mở mắt nhìn mình thì cảm thấy khó sở:

- La Mông! Người bị thương có nặng không? Đừng lo lắng! Ta sẽ đưa người về trấn, nhờ đại sư Kiệt Pháp chữa cho người.

- Không...hắn không để cho chúng ta trở về... - Lúc này, La Mông đang cảm nhận thứ lực lượng kia chữa trị cho thân thể của mình. Thứ hiện tại mà hắn cần đó là kéo dài thời gian, để cho hắn có thể hồi phục. Thấy Hải Ngõa Duy đi tới trước mặt mình, hắn ho khan mấy tiếng.

Nhìn thấy La Mông đang chảy máu, hết sức yếu ớt, Hải Ngõa Duy càng nhìn càng tức giận. Gã quay đầu nhìn Lam Táp Tây giận dữ mà nói:

- Lam Táp Tây! Nhìn chuyện người làm xem. Người điên rồi hay sao? Tại sao lại xuống tay với cả đồng bọn của mình?

Tuy rằng gã không biết Lam Táp Tây và La Mông có chuyện gì, cũng không hiểu tại sao y lại hạ độc thủ với La Mông nhưng gã tin thái độ làm người của La Mông không làm chuyện nguy hại với thành viên trong đội. Mà ngoại trừ lý do này ra, oán thù riêng trong những lúc thực hiện những nhiệm vụ lớn ra mà giải quyết đó là điều mà Hải Ngõa Duy không thể chấp nhận được.

Oán thù riêng có thể ở trong trường hợp khác giải quyết một cách quang minh chính đại hoặc ám sát cũng được. Nhưng trong thời điểm đang hợp tác với nhau, đột nhiên lại có sự trở mặt thì đối với những kẻ mạo hiểm như Hải Ngõa Duy so với ám sát và sử dụng âm mưu quỷ kế còn dễ tiện hơn.

Đó chính là sự hạ thấp danh dự của bản thân, dẫm lên niềm tin của đồng đội. Làm như vậy trong bất cứ thời điểm nào cũng không thể tha thứ được. Là một kẻ mạo hiểm lão luyện, Hải Ngõa Duy căm thù tận xương tận tủy với những kẻ đem oán thù riêng vào trong quá trình thực hiện nhiệm vụ.

Có điều, gã nghĩ như vậy nhưng không phải ai cũng nghĩ thế. Ít nhất với tình hình trước mắt thì đám thành viên đội Lam Táp Tây sau lúc kinh ngạc liền im lặng.

Bọn họ đang đợi một lời giải thích của đội trưởng tại sao lại hạ sát thủ đối với La Mông. Trong suy nghĩ của họ vẫn hy vọng đội trưởng có thể cho họ một lời giải thích hợp lý.

Tuy rằng vừa rồi La Mông chữa trị cho họ khiến cho họ cảm động nhưng là đội viên, họ có phần nghiêng về phía đội trưởng của mình hơn.

Hơn nữa, vũ kỹ, phong độ, sức hút của Lam Táp Tây cùng với thủ đoạn đều hết sức đúng chỗ. Trong khoảng thời gian ngắn, gã tạo cho thành viên của mình một sự tín nhiệm rất lớn. Vì vậy đối với một người vốn có thành kiến và một người là đội trưởng của mình, thành viên của Lam Táp Tây lựa chọn tin vào người thứ hai.

- Người đừng có nhúc nhích, để ta xem. Nhất định là La Mông có vấn đề nếu không thì đội trưởng sẽ không ra tay với hắn. Để xem, đội trưởng sẽ nhanh chóng đưa ra lý do để cho chúng ta nhận rõ bộ mặt của hắn. - Thấy Hách La ở bên cạnh cử động, lo lắng hắn gây rắc rối cho Lam Táp Tây nên Chu Mã Lệ ở bên cạnh liền kéo gã xuống rồi lớn tiếng nói.

Hiển nhiên, lời nói của cô ta cũng là suy nghĩ của tất cả thành viên của đội Lam Táp Tây.

Nghe thấy cô nói vậy chỉ có Hải Ngõa Duy và tiểu đội của mình là nhìn cô ta với ánh mắt tức giận.

- Chu Mã Lệ! Người đang nói cái gì?

Chu Mã Lệ chẳng hề để ý chỉ cười lạnh, nói:

- Ta nói gì? Hừ! Đội trưởng Lam Táp Tây vừa muốn giết hắn chứng tỏ hắn có vấn đề. Nếu không vì sao đội trưởng không giết người khác mà lại ra tay với hắn? Bây giờ thế nào? Hắn là thành viên của các người, bây giờ có vấn đề, người sợ hãi việc gì thì cứ nói thẳng. Chúng ta là người đại nhân đại lượng sẽ không chê cười tiểu đội các người...

Nói xong, cô ta cố gắng dịch chuyển sang một bên, nở nụ cười lạnh nhìn những thành viên trong đội của mình sau đó ngẩng đầu lên hỏi với một sự hy vọng:

- Đội trưởng! Ngươi nói cho họ biết rằng tại sao ngươi lại muốn giết La Mông?

Thấy ánh mắt của mọi người đầy hy vọng nhìn mình, Lam Tật Tây nhắc bảo kiếm, mũi kiếm chĩa về phía La Mông, tay kia nắm chặt lại rồi đột nhiên bả vai gã khẽ run run rồi càng lúc càng mạnh.

Áp lực tiếng cười lúc đầu mọi người còn không nghe thấy nhưng về sau gần như thành tiếng cười điên cuồng.

Trong tiếng cười như kẻ điên của mình, Lam Tật Tây như biến thành một kẻ khác, mất đi sự tao nhã hiền lành bên ngoài, chẳng khác gì một kẻ điên.

Điều đó khiến cho Chu Mã Lệ cảm thấy sợ hãi. Gã cười gần như tới mức không thở nổi. Cho tới khi dừng lại, bả vai của gã vẫn còn giật giật như nghe thấy chuyện gì buồn cười nhất thế gian.

- Ngươi cười cái gì? Tại sao không nói cho chúng ta biết lại ra tay độc ác với La Mông? Ngươi là một tên điên. - Đột nhiên thấy gã cười như vậy, Hải Ngõa Duy tức giận gầm lên với gã.

- Ha ha! Ta cười cái gì? - Lam Tật Tây cười nhẹ, đồng thời đưa tay chỉ vào mũi của mình. - Muốn biết ta cười gì hay sao? Ha ha! Ta đang cười các ngươi là một lũ ngu xuẩn.

Hắn đột nhiên giơ tay, nắm lấy tóc của Chu Mã Lệ rồi nhắc lên.

Thấy cô ta hoảng sợ nhìn mình Lam Tật Tây lại bật cười.

lần này gã chỉ cười mỉm giống như trước. Có điều, trong mắt của Chu Mã Lệ lại thấy một sự âm trầm đáng sợ khiến cho sắc mặt của cô ta trở nên khó coi.

- Ngươi có biết không? Ngay từ lúc đầu, ta đã rất ghét ngươi. Nhưng vì để cho kế hoạch báo thù của ta được trở nên hoàn mỹ, ta đành phải cố gắng nghe cái âm thanh khó chịu, những hành động kinh tởm của ngươi. - Lam Tật Tây cười lạnh, nhìn Chu Mã Lệ với ánh mắt căm ghét như trong tay mình là một thứ rác rưởi, đáng buồn nôn.

- Đội trưởng... - Lúc này, Chu Mã Lệ vẫn còn chưa nghe hết được lời của đối phương do nét mặt của Lam Tật Tây đã làm cho cô ta sợ hãi.

Cô ta cố gắng đưa đầu ra xa Lam Tật Tây hơn một chút.

- Lam Tật Tây! Rốt cuộc thì ngươi muốn làm gì? Ngươi có phải điên thật rồi hay không? - Lúc này, một gã thành viên trong đội của Lam Tật Tây không nhận được nữa, nhìn nét mặt hoảng sợ của Chu Mã Lệ mà quát lên.

Thấy nét mặt sợ hãi của Chu Mã Lệ, Lam Tật Tây nhú mày rồi vắt cô ta sang một bên.

- Đúng! Ta điên! Ta điên rồi. Các ngươi hỏi ta làm gì? Ta nói cho các ngươi biết, ta muốn giết La Mông! Giết một tên dân đen như hắn. Đừng có hỏi ta tại sao, ta không muốn nói mà các ngươi cũng không xứng để biết.

Lam Tật Tây cười lạnh chỉ từng người một:

- Các ngươi chỉ cần biết La Mông là kẻ thù của ta. Hôm nay nhất định phải giết hắn. Không! Không! Không thể giết hắn một cách nhẹ nhàng như vậy, ta phải giữ cho hắn còn chút hơi thở để cho hắn tận mắt nhìn thấy ta chặt tay chân của hắn xuống, tra tấn hắn.

Nói tới đây, như đang tưởng tượng ra cảnh đó, nét mặt của Lam Tật Tây xuất hiện nụ cười tàn nhẫn.

- Lam Tật Tây! Hóa ra ngươi đã có âm mưu từ trước. - Hải Ngõa Duy nghĩ tới những chuyện xảy ra gần đây mà sự tình sau đó nói:

- Chẳng lẽ ngươi không sợ công hội kẻ mạo hiểm đuổi giết hay sao?

Vừa dứt lời nét mặt của những thành viên khác cũng trở nên nghiêm túc. Còn ánh mắt thành viên của đội Lam Tật Tây thì nhìn gã với ánh mắt phức tạp.

Công hội kẻ mạo hiểm đã có quy định rõ ràng đó là khi làm nhiệm vụ các thành viên không được tàn sát lẫn nhau.

Nếu làm như vậy, không chỉ khiến cho kẻ mạo hiểm trên cả thế giới căm thù mà còn bị sự trừng phạt nghiêm khắc của công hội kẻ mạo hiểm.

- Ha ha ha! - Lam Tật Tây lại như nghe thấy chuyện gì buồn cười nhất trên đời.

- Ngươi hỏi ta có sợ công hội kẻ mạo hiểm đuổi giết hay không à? Ha ha ha! Thật là buồn cười...

Lúc này, gần chân của hắn, Chu Mã Lệ đang từ từ dịch chuyển ra xa. Cô ả di chuyển hết sức cẩn thận sau đó cố gắng đứng dậy định bỏ chạy.

Hóa ra vừa rồi cô ta bị thương cũng không nặng lắm. Nhưng bây giờ, cảm giác sợ hãi khiến cho cô ta chỉ muốn chạy xa khỏi chỗ này càng nhanh càng

tốt.

Nhưng ả nhanh chóng bị Lam Tập Tây phát hiện. Gã giờ kiểm lên rồi bỏ về phía Chu Mã Lệ. Một tiếng hét thảm thiết vang lên, thân thể của ả bị tách ra làm đôi. Còn Lam Tập Tây thì nói một cách đắc ý:

- Người chết thì làm sao mà nói được?

Hành động của gã ngay lập tức khiến cho tất cả tức giận.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Dữ Tợn (Hạ)

Cái chết của Chu Mã Lệ rất thảm, bị chém xả từ vai xuống dưới, chỉ còn chút nữa là tách làm hai. Khi ngã xuống đất, mọi người còn thấy cô ta đau đớn gẫy nhẹ mấy cái, ngón tay có giết, miệng há rộng như định nói cái gì đó nhưng không phát ra được thành tiếng.

Trong khoảng khắc, máu chảy thành dòng trên mặt đất, so với khi La Mông bị thương còn nhiều hơn, làm kích thích thần kinh của người khác.

Vốn các thành viên của đội Lam Tập Tây còn ôm ảo tưởng với ý nhưng lúc này ý niệm đó đã tắt hoàn toàn. Vì mục đích của mình, ngay cả thành viên tin tưởng mình nhất mà gã cũng không tha.

Còn lúc này, thân thể của La Mông đã hồi phục tới chỗ quan trọng. Nhìn bên ngoài, hần như đang đau đớn, yếu ớt.

Nhưng trên thực tế, hiện tại trong cơ thể hần đang có sự thay đổi rất lớn, luồng sức mạnh đó liên tục từ pho tượng thần tràn vào trong cơ thể La Mông. Thứ lực lượng này tập trung vào một bộ phận thần bí nào đó trong cơ thể hần.

La Mông có thể cảm nhận một cách rõ ràng một bộ phận thần bí nào đó của hần đang lớn lên, đồng thời một số các bộ phận khác cũng bị ảnh hưởng.

Nỗi đau do vết thương bị kiếm chém từ từ giảm bớt. Hơn nữa miệng vết thương đã hơi ngứa. Trước kia La Mông có bị thương nên đã từng dùng pháp thuật trị liệu chữa trị cho mình nên biết cảm giác này là do vết thương đang nhanh chóng khép miệng.

Nhưng ngày vui ngắn chẳng tày gang, lực lượng phát ra từ tượng thần càng lúc càng mạnh. Một luồng năng lượng chui vào trong ngực hần khiến cho vết thương của gã đang khép lại.

Nhưng lồng ngực của hần còn đang thoải mái ấm áp thì ngay sau đó đột nhiên lại nóng hừng hực như có một ngọn lửa tiêu đốt khiến cho hần giống như một người sắp chết khát chỉ mong có được một ngụm nước mát chui vào họng.

Vết thương vừa mới đang khép miệng, cơn đau giảm bớt thì lại bị một làn lực lượng xé rách, thấp thoáng nhìn thấy cả máu thịt.

Nhưng cơn đau đó không kéo dài, lực lượng đó lại bắt đầu chữa trị vết thương trên người La Mông. Có điều, không dễ cho cảm giác đau đớn của La Mông kịp biến mất, một làn lực lượng từ pho tượng thần lại tràn vào trong cơ thể hần khiến cho vết thương mà xé rộng nó ra. Vết thương rách nát do không thể chịu được lực lượng quá mạnh.

Đặc biệt cái bộ phận thần bí trong cơ thể hần cũng không gánh vác nổi thứ lực lượng mạnh như vậy. Cái cảm giác đó trong trí nhớ của La Mông cũng từng xuất hiện vô ố lần nhưng vào giờ phút này, hần mới hiểu thật sự đau đớn là cái gì.

Khi La Mông đang định hét to lên thì trong cơ thể hần thứ lực lượng thuộc về sùng Thần Nông cuối cùng cũng thức tỉnh. Sau đó có sự phản ứng giữa hai thứ lực lượng với nhau.

Một thứ lực lượng nhẹ nhàng hoàn toàn khác biệt với thứ lực lượng kia xuất hiện từ sâu trong cơ thể hần.

Cái cảm giác đó từ từ trung hòa lực lượng của thần tượng khiến cho sự dồn dập của nó dần trở nên nhẹ nhàng. Về sau, mặc dù lực lượng của thần tượng vẫn tràn vào trong cơ thể hần nhưng cảm giác đau đớn cũng không còn nữa.

Dường như đã có mục tiêu, thứ lực lượng của thần tượng ngoại trừ một phần nhỏ vẫn tiếp tục chữa trị vết thương, làm cho bộ phận thần bí trưởng thành và làm cho thân thể của hần hồi phục ra, phần lớn lực lượng đều yên lặng ẩn giấu vào trong cơ thể.

Cũng đúng vào lúc này, Lam Tập Tây đội nhiên chém chết Chu Mã Lệ.

Vào thời điểm đó, La Mông biết mình không thể tiếp tục yên lặng được xuống. Nếu không kết quả là trước khi hắn hồi phục đã bị Lam Táp Tây giết chết.

- Lam Táp Tây! Khoan đã. - Thấy Lam Táp Tây cầm kiếm đi về phía mình, La Mông vội vàng kêu lên.

Lam Táp Tây nheo mắt lại, lạnh lùng nhìn La Mông. Thấy hắn lúc này vẫn bình tĩnh nhìn mình, gã hừ một tiếng rồi nói:

- Thế nào? Ngươi định chết trước?

La Mông làm như đang yếu ớt, cố gắng nói:

- Không phải! Ta chỉ muốn biết tại sao ngươi lại hạ độc thủ với ta? Tin rằng những người khác cũng muốn biết lý do. Trước khi ngươi ra tay có thể cho ta hiểu được chân tướng của sự việc không?

- Ngươi muốn biết chân tướng? - Lam Táp Tây trầm ngâm một chút rồi cười nói:

- Cũng tốt! Cho các ngươi biết mình chết vì cái gì. Dù sao thì các ngươi có biết cũng không thể tiết lộ được. La Mông! Ta giết ngươi là để báo thù cho phụ thân của ta.

- Phụ thân ngươi? - La Mông nhanh chóng suy nghĩ rồi nghĩ tới một khả năng.

- Đúng vậy! Ta chính là con của Ba Táp Nhĩ. Không ngờ rằng lúc trước ngươi giết cha của ta còn bây giờ lại bị ta giết đúng không? Thế giới này rất công bằng. - Thấy La Mông kinh ngạc nhìn mình, biết đối phương đã đoán được thân phận nên Lam Táp Tây liền nói luôn:

- Bây giờ ngươi đã hiểu chưa?

Nói xong, Lam Táp Tây xách kiếm lên đi về phía Hách La.

La Mông vội kêu lên:

- Khoan đã ! Ta còn có một việc nữa.

- Còn việc gì nữa. - Lam Táp Tây dừng lại như cảm thấy rất hứng thú. Gã nheo mắt rồi cười ha hả, nói:

- Hồi đi! Ngươi muốn kéo dài thời gian sao? Ta chẳng sợ. Thương tích của các ngươi không thể nào hồi phục nhanh được. Mà trước khi hồi phục ta sẽ xử lý hết các ngươi không để cho ai có thời gian để thở. Hồi đi! Hôm nay là ngày cuối cùng của ngươi. Hôm nay không hồi thì sau này các ngươi sẽ không còn cơ hội nữa đâu.

- Ta không hiểu là tại sao ngươi không tìm ta quyết đấu mà lại sắp xếp việc này... - La Mông cố tình làm như yếu ớt để nói.

Cũng lúc đó, những người khác cũng lắng nghe. Đối với ý định kéo dài thời gian của La Mông, bọn họ có thể hiểu được. Mặc dù đối phương sẽ không có cơ hội phản kích nhưng La Mông hai lần ngăn cản Lam Táp Tây giết người khiến cho ngay cả thành viên của đội Lam Táp Tây cũng cảm kích.

Vào lúc này, thật ra trong lòng thành viên của đội Lam Táp Tây đang rất mâu thuẫn. Bọn họ không ngờ đội trưởng mang tới vinh quang cho đội cuối cùng lại làm thế này với mình. Còn người thiếu niên mà họ không để ý thì vào lúc này lại cố gắng kéo dài thời gian, tranh thủ cơ hội. Hai sự đối nghịch khiến cho họ cũng bắt đầu tỉnh lại, đánh giá khả năng nhìn người của mình.

Còn Lam Táp Tây đang nhìn La Mông, khi nghe hắn nói ra sự khó hiểu, gã liền nở nụ cười lạnh:

- Thực ra theo ý nghĩ của ta, ta chỉ muốn một kiếm giết chết ngươi. Nhưng mục sư Đặc Ni Tư nói đúng, vì giết một tên dân đen như ngươi mà làm ảnh hưởng tới tiền đồ của ta thì không đáng. Vì vậy mà ta mới bày ra việc này. Chỉ cần ta giết hết các ngươi, sau đó nói cho họ biết là các ngươi bị Hùng Địa Tinh giết chết thì với những gì biểu hiện của ta trước đây, nhất định sẽ không có người nào hoài nghi. Càng nghĩ càng thấy cái kế hoạch này hoàn mỹ. Ha ha.

- Mục sư Đặc Ni Tư? - Ánh mắt của La Mông sáng lên. Có điều hắn nhanh chóng che giấu, làm như không tin hỏi tiếp:

- Sao có thể như vậy? Y là mục sư của thần điện nữ thần nông nghiệp thì làm sao làm chuyện đó? Lam Táp Tây! Đến mức này mà ngươi còn muốn nói xấu người khác hay sao?

Lam Táp Tây như đang nhìn một kẻ ngốc mà cười ha hả:

- Ngươi đúng là thằng ngu hay già vớ? Mục sư Đặc Ni Tư vẫn muốn xử lý ngươi, chẳng lẽ ngươi không nhận ra điều đó? Thật sự chẳng biết ngươi có điểm gì nữa. Được rồi! Ta đã nói xong. Hiện giờ, để ta giải quyết ngươi trước cho ngươi không hồi nữa mà làm phiền ta.

Nói xong, Lam Táp Tây đúng là không đi giết người khác mà bước về phía La Mông. Lúc này, cơ thể của La Mông đã được chữa gần như xong. Miếng vết thương của hắn đã lành lại rất tốt. Thể lực của hắn dưới lực lượng của pho tượng thần cũng trở nên dồi dào.

Có điều, thấy Lam Tật Tây đi về phía mình, La Mông vẫn giả như đang gầy dựa mà không thể nào nhúc nhích để đánh lừa đối phương, tìm cơ hội tốt mà ra tay.

- La Mông! Ngươi có muốn biết tiếp theo ta sẽ làm gì với ngươi hay không? Đầu tiên ta sẽ lấy dao chặt tay của ngươi. Sau đó lấy ngón tay của ngươi nhét vào miệng ngươi cho ngươi nếm thử tay mình có mùi như thế nào.

Đi tới trước mặt La Mông, Lam Tật Tây nở nụ cười tàn nhẫn nhìn hấn như nhìn một con mồi sắp bị mình làm thịt.

- Lam Tật Tây! Ngươi đúng là thằng điên. - Đám người Hải Ngõa Duy ở bên cạnh mắng to. Nhưng đáng tiếc bây giờ họ không thể nhúc nhích chỉ biết trở mặt nhìn đối phương mà bất lực.

- Đúng có tội. Sẽ tới lượt các ngươi. Hiện tại, ta sẽ cho các ngươi và ta cùng chơi một trò chơi. - Lam Tật Tây nói xong chuẩn bị xuống tay với La Mông.

Nhưng ngay vào lúc Lam Tật Tây quay đầu nói với đám người Hải Ngõa Duy, ánh mắt của La Mông sáng lên. Ngay khi Lam Tật Tây quay đầu, chuẩn bị ra tay với mình, La Mông liền kéo mạnh tay, rồi như một viên đạn lao thẳng về phía đối phương.

Tốc độ của hấn cực nhanh như trải qua bao lần luyện tập. La Mông rút con dao găm sắc bén bên hông, sử dụng kỹ thuật ám sát mà hấn học được từ quyển sách ở công hội Đạo tặc. Có điều, đây là lần đầu tiên hấn ứng dụng vào thực tế.

Con dao găm đâm vào tim Lam Tật Tây sau đó theo kỹ thuật của đạo tặc được xoáy mạnh, phá nát trái tim của gã.

La Mông vội vàng lui lại như sợ Lam Tật Tây sắp chết phản đòn. Nhưng trên thực tế, y chẳng có lấy một cơ hội phản ứng, ngay người một chút rồi mới nhận ra sự khác biệt mà há hốc miệng. Máu tươi từ trong miệng gã phun ra nhưng không phát được một tiếng nào.

Sau khoảng hai giây, cái thi thể của Lam Tật Tây mới đổ ập xuống.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Phân Phối (Thượng)

Thế nào là kiến cần chết voi? Thế nào là mở rộng tầm mắt? Cho dù có dùng kiến và voi để hình dung thực lực của La Mông và Lam Tật Tây cũng không thỏa đáng.

Nhưng như thế cũng có thể thấy được lần đột biến này khiến cho mọi người khó có thể tin vào mắt mình.

Đúng là không thể tin nổi. Phải nhớ rằng La Mông dù sao cũng chỉ là một Đức Lỗ Y cấp hai. Còn Lam Tật Tây thì đã là chiến sĩ cấp bốn, sắp sửa đột phá lên tới cấp năm.

Một Đức Lỗ Y mới cấp hai mà mất đi pháp thuật, còn một người là chiến sĩ cấp bốn. Nếu chỉ so sánh về sức lực thì La Mông không phải là đối thủ của Lam Tật Tây.

Dù sao thì với chiến sĩ, mỗi một cấp tăng lên đều không phải là chuyện dễ dàng. Có thể nói, tăng lên được một bậc cũng đồng nghĩa với việc thực lực bản thân tăng lên rất mạnh.

Vì vậy mà trong tình hình như vậy, La Mông chỉ đánh cược một lần và đã làm cho mọi người kinh ngạc.

Hấn và Lam Tật Tây có thù hận rất sâu tới mức không thể hóa giải. Nếu không giết Lam Tật Tây thì cũng bị y giết. Trong tình hình như vậy, hấn phải dốc hết khả năng của mình.

Mà thuật ám sát của đạo tặc hấn đã từng học, luyện tập rất nhiều nên tới lúc này phát huy tác dụng.

Còn cây chủy thủ mà La Mông cầm trong tay rất sắc bén, không giống với những con dao nhỏ mà đám mạo hiểm hay sử dụng. Thanh chủy thủ này cứng hơn, dùng để ám sát rất tốt. Nó có thể xuyên thủng một bộ giáp bình thường thì làm sao mà thân thể con người có thể chịu được? Hơn nữa, nếu nhìn kỹ còn có thể phát hiện ra rằng trên thanh chủy thủ đó còn có một chỗ vết. Tác dụng của chúng nó khiến cho người ta ớn lạnh. Một khi rút nó ra, thì cái đó sẽ móc vào thịt làm cho vết thương của đối phương nặng hơn. Điều đó khiến cho vũ khí của La Mông chiếm ưu thế.

Mà căn cứ vào tình hình lúc đó thì Lam Tật Tây đã coi La Mông không còn sức phản kháng. Vì vậy mà hành động của hấn hoàn toàn nằm ngoài suy

nghĩ của y.

Trên thực tế, tình huống đúng như sự tưởng tượng trước đó của La Mông. Con dao găm đâm thẳng vào tim đối phương rồi sau đó rút ra kéo theo một phần nhỏ của trái tim.

Khi hấn rút mạnh con dao găm ra, máu tươi phun ra từ ngực đối phương nhưng không hề dính vào người La Mông. Đây là chỗ cao minh của thuật ám sát, cho dù giết người nhưng không để máu của đối thủ dính vào. Sau đó, Lam Tập Tây trợn mắt, không tin được vào chuyện đã xảy ra mà ngã ngửa lên mặt đất.

Nhìn gã đồ gục xuống, La Mông nở nụ cười lạnh.

La Mông cảm thấy may mắn khi giết chết được đối phương. Đồng thời, qua lời của Lam Tập Tây hắn cũng có được một cái cơ để xử lý mục sư Đặc Ni Tư.

So với Lam Tập Tây thì việc để lại mục sư Đặc Ni Tư lại càng uy hiếp tới sự an toàn của hắn. Nhưng đối phương từ trước tới giờ làm việc rất cẩn thận, từ sau chuyện của Ba Tập Nhĩ đã trở nên vô cùng an phận. La Mông vẫn không tìm được một lý do nào thích hợp để loại bỏ cái tai họa ngầm đó.

Cuối cùng thì hôm nay cơ hội đó cũng tới. Vừa rồi, Lam Tập Tây nhắc tới mục sư Đặc Ni Tư, trong lòng La Mông ngoại trừ một chút hồi hộp do tìm được cơ hội ra thì còn có một sự thoải mái vì đã tìm được nhược điểm của đối phương.

- La Mông! Ngươi có sao không? - Thấy thi thể của Lam Tập Tây đổ xuống đất, La Mông liền thở phào rồi giả vờ yếu ớt ngồi trên mặt đất mà thở hổn hển. Hắn không muốn bản thân mình lâm lộ bí mật của pho tượng nữ thần.

Còn đội trưởng Hải Ngõa Duy gần với La Mông nhất, nhìn mọi chuyện xảy ra trước mặt, một lúc sau mới tỉnh táo lại, rồi nhìn La Mông một cách kinh ngạc. Y không hiểu La Mông lấy sức ở đâu để giết người, và đồng thời lo cho vết thương của hắn nặng thêm.

Vừa rồi, y chỉ thấy La Mông bật dậy sau đó cắm dao vào ngực của Lam Tập Tây. Còn La Mông không muốn mọi người thấy mình biểu hiện quá khác nên cũng ngồi trên mặt đất khiến cho Hải Ngõa Duy thấy hắn rất yếu.

Còn những người khác thì thấy La Mông bị trọng thương vẫn có thể đâm thương người thì ngạc nhiên. Nhưng Lam Tập Tây chết vẫn khiến cho họ thở phào nhẹ nhõm. Vừa rồi tình huống trở nên nguy hiểm nên chẳng ai nghĩ rằng La Mông ra tay tàn nhẫn.

Mà cách thi thể của Lam Tập Tây không xa, mắt của Chu Mã Lệ vẫn còn mở trừng trừng như không hiểu tại sao mình lại biến thành oan hồn trong tay Lam Tập Tây.

- Ta vẫn còn...vẫn còn một pháp thuật trị liệu. Nên thương tích của ta có thể chữa được. Có điều không hiểu sao bây giờ không còn lấy một chút sức lực. - La Mông chống tay xuống đất, cố gắng định đứng dậy, nhưng hơi loạng choạng làm như không còn sức.

- Thì ra là vậy! May là vừa rồi có ngươi. Nếu không thì chúng ta hôm nay đều bị chết ở đây. Lam Tập Tây đúng là tên điên. Vì một chút ân oán cá nhân, giết người trong lúc làm nhiệm vụ không nói, mà ngay cả đội viên của mình cũng không tha. - Hải Ngõa Duy căm ghét nhìn cái thi thể của Lam Tập Tây mà nói.

Hai gã thành viên khác của đội Hải Ngõa Duy cũng vì hành vi của Lam Tập Tây mà tức giận. Còn những thành viên của đội Lam Tập Tây thì trầm mặc, không ai lên tiếng.

Nhất thời, bầu không khí hết sức nặng nề. Cũng chẳng ai có tâm trạng đi nghỉ ngơi chuyện La Mông nói là thật hay giả.

Dù sao thì tự mình giữ lại một thuật trị liệu đó cũng không phải là hành vi lừa gạt. Còn về chuyện La Mông sau khi trị liệu có thể hành động thì mọi người chỉ nghĩ do tu luyện Đức Lô Y mà có liên quan tới sự hồi phục của thân thể. Được người khác trị liệu và tự trị liệu cho mình có hiệu quả hoàn toàn khác nhau.

Do một đòn của La Mông hết sức nhanh và sắc bén cho nên Lam Tập Tây bị mất mạng ngay.

Đây là điểm khác nhau giữa thuật ám sát và võ kỹ bình thường. Võ kỹ bình thường khi đánh nhau là đâm thương rồi giết người. Nhưng thuật áp sát khi đánh trúng thường xuyên là bị mất mạng.

Còn La Mông sau khi xác định Lam Tập Tây chết hắn liền nhét con dao găm vào trong lót giấy. Do võ kỹ của bản thân chưa mạnh nên ngoại trừ việc mạng kiếm ra thì hắn còn giấu con dao ở trong giấy. Như vậy ở trong những trường hợp khác nhau, hắn đều có thể sử dụng được nó, giữ được tính mạng của mình.

Sau khi xử lý thi thể của Lam Tập Tây và Chu Mã Lệ, mọi người nhất trí, để thi thể của chúng ở đây sau đó đợi tới khi công hội mạo hiểm điều tra sẽ tới đưa về.

Nhưng cho dù vậy thì hiện tại có người bị thương đã được La Mông chữa, miệng vết thương đã khép hoặc dần khép thì muốn hồi phục lại hành động cũng phải chờ một lúc.

Trong khoảng thời gian này, La Mông là người duy nhất còn có thể hoạt động nên chịu trách nhiệm bảo vệ cho họ. Hơn nữa, sau khi kiểm tra xung quanh, không ngờ hắn còn phát hiện một số bảo vật.

Mấy thứ này có khả năng là lúc trước có người trốn ở đây, không biết là do họ đã chết hay là nó bị lãng quên ở chỗ này. Có điều bây giờ, nó lại thuộc về tay La Mông và những người ở đây.

Mặc dù trong tích tắc, hắn có ý định chiếm hết số bảo vật đó. Điều này đối với hắn rất dễ, chỉ cần cho vào trong không gian của sừng Thần Nông thì là được. Nhưng ngay lập tức ý nghĩ đó bị La Mông vất bỏ.

Sau khi hắn nói tin tức về số bảo vật đó cho mọi người, tất cả lại nhìn hắn với ánh mắt khác. Những thành viên của đội Lam Táp Tây có thành kiến với hắn thì bây giờ lại thâm bội phục.

- Ha ha! Tốt lắm! La Mông! - Lúc đội trưởng Hải Ngõa Duy hồi phục hành động, khi thấy được đồng bảo vật đó liền vỗ vai La Mông. Mặc dù y không nói gì, nhưng La Mông cũng hiểu được ý của gã. Đối diện với một đồng của cái, hắn không bị lừa mắt mà động tới thành viên không có năng lực phản kháng. Hành vi này tưởng như là điều rất dễ nhưng thực ra lại không nhiều lắm.

Vì vậy mà vừa trải qua đại nạn sinh tử, thấy được một số của cải như thế, tất cả đều cảm thấy an ủi.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, thể lực của tất cả cũng hồi phục được một chút. Lúc này nhìn đồng thi thể ở khắp trong đại sảnh, chẳng ai có chút vui vẻ.

Vì vậy mà mọi người mang theo chiến lợi phẩm, nhanh chóng đi lên căn phòng bên trên.

Lúc này, cửa hầm vẫn còn mở, mà những người bên trên đã hồi phục, đang túm năm tụm ba nói chuyện.

Nhưng trong ánh mắt của họ có thể thấy được sự lo lắng. Pháp Phi đang lớn giọng đề nghị mọi người nói gì đó khiến cho mọi người có thể nghe thấy được.

Vào lúc, đám người La Mông vừa ở dưới hầm chui lên, những người ở bên trên đều giật mình.

- La Mông! Các người có chuyện gì vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Phân Phối (Hạ)

Không thể trách tại sao họ kinh ngạc. Thật sự nhìn đám người Hải Ngõa Duy lúc này quá nhếch nhác. Không chỉ có tóc tai rối loạn, mà sắc mặt tái nhợt, y phục thì dính đầy bùn đất và máu tươi. Thoáng nhìn thì như đều bị thương.

Sau khi đám người lục tục bò lên, một mùi máu tanh cũng tràn lên theo.

Bọn họ ai cũng cầm theo một cái túi nhỏ, nhưng không biết bên trong có thứ gì. Sau khi ra khỏi hầm, tất cả đều không muốn nói nhiều. Điều đó khiến cho những người ở bên trên không hiểu thế nào.

- Bên dưới còn rất nhiều vàng. Người...người...người theo ta xuống lấy lên. Thành viên của đội Lam Táp Tây, các người cũng đi theo ta. - Đội trưởng Hải Ngõa Duy bước lên trước, liền chỉ mấy thành viên trong đội đã hồi phục. Suy nghĩ một chút, gã lại chỉ thêm mấy thành viên của đội Lam Táp Tây để cho họ đi xuống lấy chiến lợi phẩm lên.

- La Mông! Các người có chuyện gì vậy? Gặp phải chuyện gì thế? - Pháp Phi thấy người nào cũng âm trầm liền giật nhẹ La Mông rồi hỏi nhỏ:

- Mà ta còn nhớ lúc các người xuống có chín người, tại sao bây giờ lại có bảy? Hai người kia đâu?

La Mông lắc đầu:

- Rồi người sẽ biết.

Mấy thành viên của đội Lam Táp Tây ở trên không thấy đội trưởng của mình và Chu Mã Lễ đều cảm thấy thắc mắc. Nhưng hỏi qua mấy thành viên từ dưới lên, thì không một ai muốn đề cập tới. Vì vậy mà họ chỉ biết chờ đám người Hải Ngõa Duy đề hỏi.

Sau khi mang toàn bộ chiến lợi phẩm lên trên, đám người Hải Ngõa Duy ngồi quây lại một chỗ. Gã mở miệng trước:

- Các vị! Chỗ vàng này, các ngươi cũng biết đó là chiến lợi phẩm tìm được dưới hầm ngầm. Trước đó, chúng ta còn tiêu diệt sào huyệt của Hùng Địa Tinh coi như báo thù cho thành viên đã chết. Số vàng này, chúng ta sẽ bỏ một phần để gửi cho người nhà của những người đã chết. Dù sao không có họ, chúng ta cũng không tìm được hầm ngầm, cũng chẳng lấy được số vàng này. Các ngươi cho ý kiến đi.

- Không có ý kiến.

- Chúng ta cũng không có ý kiến.

- Đúng thế! Đội trưởng cứ làm như vậy đi.

Không chỉ có thành viên của đội Hải Ngõa Duy mà những thành viên của đội Lam Táp Tây cũng đồng ý với quyết định đó.

Do số vàng mang lên rất nhiều nên có phân ra cho vài người thì cũng chẳng mất đi bao nhiêu. Hai là do Hải Ngõa Duy nói ra nên mọi người cũng không phản đối.

Có điều, tới lúc này, có thành viên của đội Lam Táp Tây đưa ra câu hỏi của mình:

- Đội trưởng Hải Ngõa Duy! Ta có thể hỏi một câu được không? Đội trưởng của chúng ta cùng với mọi người đi xuống, tại sao lại chỉ có bằng này người trở về? Y và Chu Mã Lệ đâu? Có phải họ xảy ra chuyện gì rồi không? Nếu không nói rõ chuyện này, cho dù có lấy vàng thì chúng ta cũng không thoải mái.

Có người nói ra, những thành viên khác của đội Lam Táp Tây cũng không im lặng nữa, mỗi người nói một câu. Thậm chí còn có người nhìn đội Hải Ngõa Duy với ánh mắt không tốt, chỉ cần không có tin tức là họ chuẩn bị ra tay.

Đúng là phải cảm phục hành động của Lam Táp Tây. La Mông ngồi bên cạnh Hải Ngõa Duy vẫn im lặng.

Cùng với hắn, những thành viên của đội Lam Táp Tây tận mắt nhìn hành động y phát cuồng giết người, khi nghe những người khác hùng hổ nó mà chỉ muốn tìm một kẻ nút để chui xuống.

- Các ngươi muốn biết tình hình của Lam Táp Tây hay sao? - Hải Ngõa Duy hết sức bình tĩnh nói:

- Không cần phải vội! Đây là chuyện thứ hai mà ta muốn nói. Nó cũng là chuyện mà từ khi ta làm kẻ mạo hiểm đến giờ thực sự tức giận nhất.

Tiếp theo, Hải Ngõa Duy cảm phần nói ra hành động của Lam Táp Tây gây nên. Sau khi nói, xong, gã nhìn mọi người với ánh mắt tin thì tin không tin thì thôi.

- Đội trưởng Lam Táp Tây không thể làm chuyện như vậy. - Một gã thành viên của đội Lam Táp Tây không tin đứng lên nói:

- Ta không tin! Trừ khi ngươi có thể đưa ra chứng cứ.

- Được rồi! Được rồi! Ta biết các ngươi cùng một đội với Lam Táp Tây cho nên dù sự thật xảy ra trước mắt, các ngươi vẫn không tin. Có điều, ta có thể thề, những điều đội trưởng Hải Ngõa Duy nói đều là sự thật. Lam Táp Tây đúng là tàn nhẫn giết chết Chu Mã Lệ, lại còn trong lúc làm nhiệm vụ mà báo thù riêng. Tất cả điều này đều là sự thật. Không tin thì các ngươi có thể đi điều tra xem thân phận của Lam Táp Tây có đúng là con của Ba Táp Nhĩ hay không, đồng thời xuống dưới xem thi thể của họ có phải như lời đội trưởng Hải Ngõa Duy nói hay không? - Một gã thành viên của đội Hải Ngõa Duy cũng đứng dậy, tức giận nói.

- Ngươi... - Gã thành viên của đội Lam Táp Tây không cam lòng định nói tiếp thì bị Hách La hét lên:

- Được rồi! Tất cả những điều họ nói đều là thật. Lam Táp Tây đúng là một tên khốn.

Từ trước đến nay Hách La có thực lực đứng thứ hai trong đội, lại có quan hệ rất tốt với Lam Táp Tây mà còn nói vậy thì lời nói của Hải Ngõa Duy là sự thật không cần phải nghi ngờ nữa. Gã thành viên của đội Lam Táp Tây vẫn muốn phản đối liên kinh ngạc mà im lặng.

Còn đám người đội Hải Ngõa Duy thì kể cho đám người Pháp Phi nghe chuyện xảy ra ở bên dưới. Tất cả nét mặt của đội Lam Táp Tây đều tối sầm ngồi im.

Sau khi tất cả mọi người hiểu được, đội trưởng Hải Ngõa Duy lại đứng lên tuyên bố chuyện thứ ba:

- Hiện tại, ta phải tuyên bố chuyện thứ ba. Tất cả mọi người hãy nghe đây.

- Hiện tại ta tuyên bố, đội Hải Ngõa Duy và đội Lam Táp Tây chấm dứt hợp tác ở đây. Do Lam Táp Tây ngay từ đầu đã tiến hành âm mưu nên khiến cho bốn huynh đệ của chúng ta bị chết ở chỗ này, không còn cơ hội trở về cố hương. Mối thù này, khiến cho ta không còn bình tĩnh đối với đội Lam Táp Tây được nữa. Vì vậy các ngươi hãy mang theo vàng mà rời khỏi đây. Còn có hoàn thành nhiệm vụ này nữa hay không thì đó là việc của đội các ngươi, chúng ta không quan tâm nữa. Nhưng ta sẽ báo cho công hội mạo hiểm tất cả những việc xảy ra ở đây, để cho họ tới đây quyết định.

Quyết định của Hải Ngõa Duy vừa nói ra khỏi miệng khiến cho tất cả thành viên của đội Lam Táp Tây ngẩn đầu, kinh ngạc nhìn nhau định nói gì đó nhưng không còn mặt mũi để lên tiếng.

Nếu trong bản cá nhân ở công hội mạo hiểm mà có thêm mấy dòng như vậy thì đúng là một vết nhơ. Như vậy, thành viên của đội Lam Tật Tây từ nay về sau đều phải gánh lấy nỗi nhục đó, nếu có tiếp tục lẫn lộn trong giới mạo hiểm cũng không còn được ai tin. Điều này hiển nhiên là chuyện không thể chấp nhận được.

Nhưng theo những gì mà Hải Ngõa Duy nói thì hành động của họ lần này xuất phát từ âm mưu của Lam Tật Tây. Hai đội liên minh với nhau cũng là một phần âm mưu. Hiện tại, chủ mưu đã chết, mặc dù họ không cảm kích nhưng là thành viên của đội Lam Tật Tây, bọn họ sẽ phải gánh một phần trách nhiệm.

Nếu như Hải Ngõa Duy nói thì cái âm mưu đó gián tiếp hại chết mấy người, mà người tiến hành âm mưu đó lại là người đội trưởng mà họ có cảm tình rất tốt. Mặc dù bọn họ trước đó nói không biết nhưng người khác làm sao có thể tin?

- Đội trưởng Hải Ngõa Duy! Ta có vài lời muốn nói. - Tối lúc này, La Mông đột nhiên lên tiếng.

- Người nói đi. - Ấn tượng của Hải Ngõa Duy đối với La Mông lúc này rất tốt. Có điều, ân oán của Lam Tật Tây lại chủ yếu nhằm vào La Mông cho nên gã gật đầu đồng ý.

Chỉ thấy La Mông đứng dậy, nhìn Hải Ngõa Duy rồi nói:

- Đội trưởng Hải Ngõa Duy! Ta muốn nói rằng đồng ý với quyết định của người, tạm thời chấm dứt việc liên minh. Nhưng ý của ta là việc chấm dứt không phải là vì sự thù hận giữa hai đội... Thực ra, tất cả không hề biết rằng việc đó lại diễn ra từ ta và Lam Tật Tây. Việc ân oán riêng mà dùng cách này để bảo thủ chắc chắn sẽ không để lộ với người khác. Nói cho cùng thì thành viên của đội Lam Tật Tây cũng bị hại. Bọn họ chỉ bị Lam Tật Tây đánh lừa khiến cho có người còn vì vậy mà mất mạng. Cho nên, nói hại người, tất cả là do Lam Tật Tây. Thành viên của đội Lam Tật Tây dù sao cũng không thể tính là đồng mưu. Lúc ở dưới hầm, Lam Tật Tây cũng muốn giết tất cả. Hơn nữa, hiện giờ, chúng ta còn có chuyện quan trọng cần phải làm. Cho nên dù thế nào cũng không thể nội loạn.

La Mông giải vây cho thành viên của đội Lam Tật Tây khiến cho những kẻ mạo hiểm đều nhìn hắn với ánh mắt cảm kích. Dù sao, nếu gánh trách nhiệm phản bội thành viên thì những người này từ nay về sau không còn đất để lẫn lộn nữa.

Đội trưởng Hải Ngõa Duy nghe La Mông nói vậy cũng im lặng. Thực ra, việc này gã cũng đã nghĩ tới, nhưng do căm ghét Lam Tật Tây khiến cho gã giận lây sang cả đội. Hiện giờ, nghe La Mông nói vậy, im lặng một lúc, gã lên tiếng:

- Được rồi! Theo như lời người nói thì bây giờ chúng ta phải làm sao?

- Đội trưởng Hải Ngõa Duy có còn nhớ trước khi chết Lam Tật Tây nói thế nào không? Ý nói rằng âm mưu này là do mục sư Đặc Ni Tư ở trong trần bày cho. Là một nhân viên thần chức không ngờ lại có thể bày ra một âm mưu độc, gián tiếp làm cho nhiều người bị chết như vậy, suýt chút nữa còn khiến cho thành viên của hai đội trở mặt với nhau. Một kẻ đứng sau giật dây như vậy, so với Lam Tật Tây còn đáng giận hơn. - La Mông trầm giọng nói.

- Đúng! La Mông nói đúng.

- Ta đồng ý.

- Tên đó đúng là đề tiện.

La Mông vừa mới dứt lời, chẳng riêng thành viên của đội Hải Ngõa Duy đồng ý mà những thành viên của đội Lam Tật Tây cũng hận tới cực điểm. Nếu như không do tên mục sư đó thì làm sao họ bị người ta lừa? Nếu như không có tên mục sư đó thì làm sao mà suýt chút nữa, họ mang tội phản bội lại đồng đội?

Hiện tại có cái cơ đó, mỗi người lên cho một ý. Hơn nữa, thành viên của đội Lam Tật Tây còn tức giận hơn người của đội Hải Ngõa Duy nhiều.

Những người mạo hiểm là những người ân oán phân minh vì vậy mà họ càng ghét những người sử dụng mưu kế như Lam Tật Tây, lại càng oán hận mục sư Đặc Ni Tư.

Vì vậy mà toàn bộ cả đội, quyết định đình chỉ việc mạo hiểm, trở về trần để tiêu diệt tên mục sư đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 79: Đoàn Kết (Thượng)

Bên ngoài trần Lý Tật.

Một đoàn gần ba mươi kẻ mạo hiểm dừng lại. Còn La Mông thì đứng trước mặt họ, vất và nói cái gì đó.

- La Mông! Người ngăn chúng ta lại làm gì? Chẳng lẽ, người không muốn tìm tên kia nói rõ? - Hải Ngõa Duy khó hiểu nhìn La Mông.

Sau khi quyết định trở về trấn, cả đoàn kẻ mạo hiểm nhanh chóng quay về, hiển nhiên là muốn lời tên mục sư Đặc Ni Tư ra để trút giận.

Có điều, trong chuyện này, La Mông không cảm thấy đơn giản như vậy. Bởi vì, so với những kẻ mạo hiểm, hắn còn hiểu rõ thái độ của mục sư Đặc Ni Tư và Nam tước lĩnh chủ hơn.

Đầu tiên, người mà bọn họ muốn đụng tới không phải là một người thường mà là một nhân viên thần chức. Đây là loại người mà ngay cả quý tộc cũng không dễ phán quyết. Tất cả tội lỗi đều phải từ giáo hội quyết định.

Mục sư Đặc Ni Tư là người chủ trì thần điện trong trấn. Nếu gã phải nhận thì cho dù có thêm người tới làm chứng cũng không thể trị tội gã được.

Huống chi, nam tước đại nhân càng không hy vọng trong lãnh địa mình có nhân viên thần chức xảy ra việc làm ác. Vì vậy có thể sau khi chuyện xảy ra, lão còn cản trở hành vi trả thù của kẻ mạo hiểm.

Quan trọng hơn nếu để cho những kẻ mạo hiểm này vọt vào trong thần điện, thì dưới con giận rất dễ xảy ra chuyện âm ỉ. Sau đó, hành vi của họ sẽ là tiêu điểm cho những người khác công kích.

Hiện giờ, điều phải làm đó là công bố chân tướng sự việc ra ngoài để cho mọi người đều biết, làm cho chuyện trở nên càng âm ỉ càng tốt. Tốt nhất là tới mức không còn đề cập được nữa. Có như vậy, cho dù mục sư Đặc Ni Tư có quỷ kế gì thì cũng vô dụng còn nam tước muốn ngăn cản thì cũng bất lực.

Nghĩ tới đây, La Mông liền cảm thấy được việc quay về trấn là một sự lựa chọn không sáng suốt.

Vì vậy mà trước khi đoàn mạo hiểm hùng hổ xông vào trấn, La Mông nhanh chóng can lại.

Hải Ngõa Duy thấy La Mông ngăn lại thì cảm thấy khó hiểu. Có điều, nghe xong La Mông giải thích, y cũng thấy mình mất bình tĩnh:

- Vậy chúng ta phải làm thế nào bây giờ? Về công hội kẻ mạo hiểm trước?

- Đúng vậy! Trước tiên, chúng ta về công hội kẻ mạo hiểm, lên án chuyện mục sư cấu kết với Lam Tập Tây đánh lén thành viên trong đội với công hội. Giải quyết như vậy so với việc hùng hổ vào trong trấn. Như vậy, nếu có phải đối mặt với quan viên, chúng ta cũng nắm quyền chủ động. Dù sao thì công hội kẻ mạo hiểm cũng là người đứng ra bảo vệ kẻ mạo hiểm. Đến đó, có lẽ là một phương thức giải quyết hay nhất đúng không? - La Mông nói.

- Đúng vậy! Nghe theo lời người. Trước hết quay về công hội kẻ mạo hiểm, mang chuyện xảy ra mà báo lên công hội. Thành viên của đội Lam Tập Tây, các người cũng có thể tố cáo với công hội. Dù sao thì việc lần này, các người cũng là người bị hại. - Sau khi nghe La Mông nói, đội trưởng Hải Ngõa Duy cũng quyết định không trở về trấn nhỏ ngay mà về công hội trước.

Đồng thời, gã cũng chấp nhận lời đề nghị của La Mông, giữ chuyện hợp tác với thành viên của đội Lam Tập Tây.

Mặc dù chuyện Lam Tập Tây làm nói là ân oán riêng nhưng là một người mạo hiểm, hành vi của gã đã làm cho bọn họ nổi giận. Cái chuyện phản bội thành viên trong khi làm nhiệm vụ là một chuyện không thể tha thứ đối với kẻ mạo hiểm. Bất kể hành động này có ảnh hưởng tới cuộc sống của mình hay không.

Dù sao thì chuyện này một khi được dung túng, mà tiếp diễn thì sau khi thực hiện nhiệm vụ, tính mạng của thành viên trong đội bất cứ lúc nào cũng bị uy hiếp.

Kẻ mạo hiểm vốn là một trong những nghề rất nguy hiểm. Trong lúc liên tục mạo hiểm làm nhiệm vụ còn phải đề phòng người xung quanh ám sát mình thì sẽ ảnh hưởng rất nhiều tới cả đội.

Vì vậy, một khi xuất hiện hành vi phản bội của kẻ mạo hiểm trong khi thực hiện nhiệm vụ thì kẻ đó chắc chắn sẽ bị tất cả những kẻ mạo hiểm khác phi nhổ.

Huống chi, hành vi của Lam Tập Tây còn gián tiếp làm mấy người bị chết. Hơn nữa, gã còn ra tay giết chết một thành viên trong đội của mình, còn chuẩn bị diệt khẩu tất cả những thành viên khác có mặt trong hầm ngầm. Người như vậy đủ khiến cho cả đội tức giận.

Mà thành viên của đội Lam Tập Tây có thể nói là không chỉ oán hận y lừa gạt tình cảm của họ mà còn hận y máu lạnh, khiến cho họ có cảm giác bị sỉ nhục.

Vì vậy mà sau khi Lam Tập Tây bị chết, tất cả con giận của họ đổ hết lên người của mục sư Đặc Ni Tư. Hơn nữa, thời gian trôi đi, con giận lại càng lúc càng tăng.

Sau khi nghe không về trấn trước mà đi vòng tới công hội kẻ mạo hiểm ở trong thành, thành viên của đội Lam Tập Tây cũng đồng ý.

Vì vậy mà đoàn người lại chậm rãi đi về thành nhỏ.

Vào mùa xuân, cái thành nhỏ nhìn có sức sống hơn mùa đông rất nhiều. Binh lính nơi cửa thành cũng nhìn mới hơn, mặc dù ăn mặc có chút giản dị nhưng cũng coi là có tinh thần. Mà đội tân binh hoàn toàn khác với đội lính cũ, ngày đầu tiên đứng gác khiến cho họ cảm thấy thoải mái. Văng thái dương lên cao khiến cho họ đứng khuất trong cửa thành mà tán gẫu, thảo luận về một cô gái xinh xắn nào đó.

Đúng lúc này, một tên binh sĩ chợt ngẩng đầu nhìn ra ngoài thành mà giật mình, vội lùi tay người bên cạnh.

- Này này! Đám người kia là ai? Đường như không đứng lăm. Chúng ta có phải tra hỏi một chút không?

Đám binh lính ngẩng đầu nhìn lên thì thấy trên đường có một đám thoáng nhìn như tộc ăn thịt người đang hùng hổ đi tới. Trên người bọn họ lại có vết máu khiến cho chúng kinh hãi.

- Đường như không ổn lăm. Chẳng lẽ...là địch tới tập kích sao? Chúng ta! Chúng ta có nên đóng cửa thành hay không? - Do đây là một đám tân binh, lại lần đầu tiên gặp tình huống như vậy cho nên kinh hoàng, nhanh chóng đóng cổng thành lại.

Khi đám La Mông tới nơi, thấy cảnh tượng như vậy chỉ biết dờ khóc dờ cười. Cho dù họ có nói thế nào thì đám binh lính cũng không chịu mở cổng.

Cho tới khi quan giữ cửa thành chạy tới, hỏi rõ tình hình thì đã được một lúc. Bởi vậy mà đám mạo hiểm vốn tức giận vì chờ đợi trong thời gian dài, cũng chỉ biết trừng mắt nhìn đám lính nhưng không thể ấn đầu chúng xuống đất. Ai bảo bản thân mình hiện giờ nhìn cũng đâu giống với những người lương thiện? Vì vậy mà họ đành phải dõn con tức lên đầu mục sư Đặc Ni Tư rồi hùng hổ đi tới công hội kẻ mạo hiểm.

Thấy đám người La Mông đi xa, quan giữ cửa thành vỗ đầu đám binh lính:

- Nói cho ta các người có cái gì? Chưa thấy kẻ mạo hiểm bao giờ hay sao?

Đám tân binh bị quát đều cúi đầu, lăm lăm như đang hối lỗi. Tới lúc này, trong lòng họ mới xuất hiện ý nghĩ, việc giữ cửa thành cũng không phải là việc thoải mái lăm.

Còn đám người La Mông nhanh chóng đi tới công hội kẻ mạo hiểm. Lần này, đón tiếp bọn họ vẫn là người trung niên mà lần trước La Mông đã gặp. Thấy quần áo họ nhếch nhác, y cũng không ngạc nhiên như là chuyện thường xuyên vậy.

- Các người muốn vào tố cáo ai? Tố cáo có người trong lúc làm nhiệm vụ phản bội đồng đội? - Nhưng khi vào đến bên trong, tới đại sảnh của công hội, nữ tử từng đăng ký Đức Lễ Y cho La Mông biết được tin liền kinh ngạc nhìn mọi người.

Chẳng riêng gì cô, những kẻ mạo hiểm khác có mặt nghe thấy vậy cũng chạy tới. Có một số người quen biết với Hải Ngõa Duy liền nhanh chóng hỏi thăm.

Sau đó mọi người mới biết được người có tên Lam Tập Tây không ngờ trong lúc làm nhiệm vụ vì báo thù riêng còn định giết chết tất cả thành viên. Tội ác đó khiến cho tất cả những kẻ mạo hiểm đều tức giận.

Còn sau đó, đám người Hải Ngõa Duy tuyên bố tội của mục sư Đặc Ni Tư lại khơi dậy mối thù chung của mọi người.

Kẻ mạo hiểm là một trong những nghề có thể nói là đoàn kết nhất. Mặc dù bọn họ thường xuyên trong lúc thi hành nhiệm vụ có sự cạnh tranh nhưng không ảnh hưởng tới việc bọn họ đối chọi với những kẻ bên ngoài. Đó chính là sự đoàn kết của cái nghề này.

- Không ngờ mục sư cũng có kẻ khốn nạn như vậy. - Một người không quen biết với đám người La Mông mắng to:

- Người như thế mà có thể làm mục sư thì đúng là hoang đường. Đây đúng là làm vậy bán cho thần điện.

- Đúng vậy! Cái loại khốn nạn đó mà có thể làm mục sư thì đúng là nực cười.

- Già không xứng đáng làm mục sư. Cái loại này mà còn có thể ngồi ở trấn Lý Tập thì không biết là còn gây ra chuyện gì nữa.

- Nói đúng lắm! Tất cả mọi người phải chống lại hắn. Người như thế mà có thể khoác áo mục sư thì đúng là khinh nhờn tới nữ thần đại địa.

Rất nhiều kẻ mạo hiểm nổi giận với thái độ của mục sư Đặc Ni Tư, và bất mãn đối với việc y có thể làm mục sư.

Trong sự phẫn nộ của mọi người, công hội kẻ mạo hiểm quyết định điều tra chuyện này. Hơn nữa, dưới nhiều người làm chứng, chuyện này nhanh chóng lan rộng trong giới kẻ mạo hiểm.

Công hội kẻ mạo hiểm ra mặt cũng đồng nghĩa với việc thông cáo với tất cả kẻ mạo hiểm, thừa nhận tính chân thật của sự việc này.

Còn đám người Hải Ngõa Duy nhằm vào những người quen của mình khiến cho những kẻ mạo hiểm khác biết được chuyện này cũng vô cùng tức giận.

Chương 80: Bài Ca Mở Đầu

Sáng sớm, ở phía Tây của thành.

Đây là một chỗ gần hồ nước có phong cảnh rất đẹp.

Tất cả hoa cỏ ở đây đều tươi tốt. Tại một thành thị đang dần trở nên náo nhiệt thì một cái nơi này chỉ cần mùa xuân đã làm cho sức sống của nó bùng bùng.

Cái hồ ở đây có diện tích không lớn lắm, ước chừng bằng một cái sân bóng. Nó chảy xuyên qua góc phía Tây của thành rồi hòa vào với một con sông lớn ở bên ngoài.

Có điều, so với con sông thì cái hồ nhỏ hết sức yên tĩnh, chỉ có những lớp cỏ non mơn mẫm, những đóa hoa tuyệt đẹp mọc ở mảnh đất ven hồ, lẳng lẳng sinh trưởng. Trông không gian tràn ngập một bầu không khí tươi mát của mùa xuân.

Ở xung quanh cái hồ nhỏ, được người ta làm một con đường để cho những hộ gia đình lúc rảnh rỗi hay là nam nữ, ông cháu đi dạo. Trong sáng sớm bầu không khí ở đây rất trong lành nên có rất nhiều người tới đi bộ.

Bên cạnh chiếc hồ nhỏ có một tòa lầu thanh lịch. Người sáng sớm đi ra đây thư giãn, mỗi khi tới tòa lầu đó liền có ý hạ thấp giọng, nét mặt cũng hết sức thành tâm, nghiêm túc chậm rãi đi qua. Thậm chí có lúc khi tới trước cửa có người còn dừng lại, hai tay chắp trước ngực rồi nhắm mắt mà cầu nguyện. Sau đó mới nhẹ nhàng rời khỏi đây. Cho tới khi đi xa khỏi phạm vi của tòa lầu, những người đó mới hồi phục tính cách vui đùa ồn ã nói cười.

Ở bên trong tòa kiến trúc đó, có một chỗ như một cái quảng trường nhỏ. Một pho thần tượng cao năm thước được điêu khắc vô cùng sống động. Đây là thần tượng của một nữ thần, được điêu khắc với một sự đang nhìn chúng sinh từ trên đài cao.

Ở phía sau lưng của nàng, có trâu được cùng với vô số những loại hoa cỏ xinh xắn được điêu khắc.

Pho tượng nữ thần đó được điêu khắc bằng đá trắng, trên đầu đội một cái vương miện làm bằng hoa, mặc quần áo màu xanh lục, dung mạo xinh xắn. Đứng từ xa có thể thấy được những đường cong mơ hồ đầy quyến rũ. Hơn nữa, khi người ta ngắm có cảm giác tim đập nhanh đó là do mặc dù nàng chỉ là một pho tượng nhưng đôi mắt lại vô cùng sống động. Đó chính là nữ thần Mùa màng Y Tịch Dịch Ty.

Vừa rồi, những người đó dừng lại cũng chính là để cầu nguyện với nàng. Đây là một cái thần điện của nữ thần mùa màng, có phong cách hoàn toàn khác so với ở trấn Lý Tập. Ngôi thần điện mặc dù chiếm một diện tích rộng lớn nhưng kiến trúc được xây dựng theo khuynh hướng thanh nhã, yên lặng, ôn hòa, chất phác. Có điều, sự chất phác chỉ là cái cảm giác ban đầu của người đứng xem, thực sự trải nghiệm sẽ có cảm giác rằng ở trong thần điện có một thứ linh khí không lồ và hơi thở ma pháp. Mặc dù kiến trúc nhìn cũng không lớn hơn so với trấn Lý Tập lắm nhưng vẫn khiến cho người ta có cảm giác muốn lễ bái.

Đi theo con đường chính của thần điện, hai bên cây cối sinh trưởng tươi tốt.

Có điều, khác với thực vật, vào mùa xuân, con người lại lười biếng hơn.

- Hôm nay thời tiết thật đẹp. - Một vị mục sư mặc áo bào đang nằm trên một cây ghế được đặt bên thân cây. Thông qua kẽ lá, lão có thể cảm nhận được hơi nắng mặt trời ấm áp.

Người mục sư đó có hình dạng bình thường, ngũ quan tề chỉnh, khiến cho người ta có một thứ cảm giác ôn hòa, hiền lành.

Râu của lão rất dài buông xuống ngực, được tỉa tót một cách sạch sẽ. Mỗi khi có con gió thổi qua, chòm râu lại phát phơ. Hơn nữa, lão mặc một bộ áo bào mục sư mặc trắng nên khiến cho người ta có cảm giác thần thánh.

Trước mặt lão mục sư có một cái bàn nhỏ bằng gỗ không cao lắm được đặt rất gần. Chỉ cần lão đưa tay ra là có thể chạm được. Trên cái bàn gỗ có bày một ít nước trong vắt, một chút hoa quả. .

Lão mục sư thờ dài, giờ tay cầm lấy trái cây rồi ăn một cách thông thả. Dường như lão rất thích hưởng thụ cái cảm giác yên lặng ôn hòa này. Cho dù ăn cái gì cũng không chỉ đơn thuần là ăn mà như phối hợp với cả không khí.

Vừa lúc đó, có tiếng bước chân từ bên ngoài vọng vào, như đang chạy tới đây.

Lão mục sư hơi nhíu mày, như không hài lòng lắm với người đang đến quấy rầy.

- Lão sư! Nghe nói ngài tìm tôi? - Thoáng cái, người đó đã tới nơi. Thấy lão mục sư mờ mắt, y liền cung kính đứng trước mặt lão mà hỏi.

Thấy đó là một gã học sinh của mình, lão mục sư bót khó chịu hơn nhưng vẫn nhún nhường:

- Sa Tư Đặc! Ta chẳng dặn ngươi, bình thường ngươi rất được nhưng ở thời điểm quan trọng luôn thiếu kiên nhẫn khiến cho ta lo lắng. Hiện giờ ta đã già mà vẫn ở cấp năm, có thể thấy là rất khó đột phá. Ngươi còn trẻ, hiện giờ đã tới cấp ba, con đường về sau có thể nói là rất tốt. Hy vọng sau này ngươi sẽ cố gắng. Được rồi, biểu hiện của ngươi rất tốt. Nhưng cũng đừng có ganh đua với người khác. Là một gã mục sư, thì điều cần phải làm đó là tận hưởng, rất nhiều thứ không cần phải tranh.

- Vâng! Vâng! - Người vừa tới là một gã mục sư, tuổi chừng hai mươi lăm tới hai mươi sáu. Có điều nét mặt của y nhanh chóng thay đổi, nói:

- Lão sư! Ngài nói rất đúng. Nhưng chuyện này cần có ngài đứng ra, nếu không sẽ ảnh hưởng tới danh dự của thần điện và sự vinh quang của nữ thần.

- Có chuyện gì nghiêm trọng như vậy?

- Là thế này! Công hội kẻ mạo hiểm chính thức yêu cầu thần điện điều tra chuyện này vì nó có liên quan tới mục sư Đặc Ni Tư. - Mục sư Sa Tư Đặc vội vàng nói xong, trong lòng có thể nói là hết sức kích động.

Cùng với mục sư Đặc Ni Tư trưởng thành nhưng y có chỗ dựa sau lưng nên trở thành mục sư chủ trì, có thần điện ở một nơi, nên rất dễ dàng có được thần ân. Bởi vậy mà Đặc Ni Tư tiến bộ rất nhanh. Tuy rằng mấy năm gần đây không tiến triển nhưng cũng tới cấp bốn. Còn Sa Tư Đặc thì hiện giờ mới có cấp ba.

- Hóa ra là chuyện này. - Nghe xong mục sư Sa Tư Đặc nói, lão mục sư liền trầm ngâm.

Thấy lão trầm ngâm, Sa Tư Đặc từ từ báo cáo chuyện trong thành.

Quan thông cáo của công hội kẻ mạo hiểm thì chuyện này có liên quan tới kẻ mạo hiểm. Và chuyện của mục sư Đặc Ni Tư cũng từ từ lan ra.

Hơn nữa, không chỉ có vòng luẩn quẩn của kẻ mạo hiểm bởi vì hiện giờ rất nhiều kẻ mạo hiểm thường xuyên tới quán rượu, ăn cơm và nói chuyện. Ngay cả người dân trong thành cũng xôn xao bàn tán về chuyện này.

Chuyện này mặc dù không có liên quan tới thần điện ở đây nhưng do cùng là mục sư của nữ thần mùa màng cho nên nghe người qua đường bình luận khó tránh khỏi có cảm giác khó chịu.

Lão mục sư nghe xong liền nói:

- Xem ra đúng là phải rửa sạch.

Nói xong, lão nhìn Sa Tư Đặc với ánh mắt đầy ý nghĩa.

Là một lão sư, suy nghĩ của Sa Tư Đặc làm sao lão không biết. Có điều trong thần điện cảm đầu đá lẫn nhau. Nhưng hiện tại có việc này thì có thể quang minh chính đại làm cho mục sư Đặc Ni Tư rút đài, cho đệ tử của mình một cái cơ hội.

- Xin nghe theo lời dạy của ngài thưa lão sư. - Bởi vì được đồng ý một cách dễ dàng như vậy cho nên mục sư Sa Tư Đặc cũng không dám tin. Trong nháy mắt, thấy nét mặt kiên quyết của lão sư, trong lòng y thầm vui vẻ. Trong suy nghĩ của hắn thì chỉ cần mục sư Đặc Ni Tư hạ đài thì trong thần điện với tốc độ của hắn chắc chắn sẽ chủ trì vị trí đó.

Cho dù mình không được như ý nguyện thì vẫn làm cho đối thủ cạnh tranh với y ngã xuống. Điều này đúng là khiến cho người ta cao hứng.

Với suy nghĩ của y thì tình hình hiện nay rất có lợi cho bản thân. Hắn quyết định châm thêm một mồi lửa làm cho ồn ào thêm một chút.

Vài vậy mà sau khi bàn bạc một chút với lão mục sư, mục sư Sa Tư Đặc liền cáo từ.

Nhìn bóng lưng của y rời khỏi, lão mục sư nằm trên ghế lắc đầu, không nói gì.

Nửa ngày sau, cách ngôi thành nhỏ hai trăm dặm là giáo hội.

- Cái gì? Không ngờ lại xảy ra chuyện này. Khốn nạn. Rốt cuộc thì mục sư Đặc Ni Tư đang làm cái gì? Nếu quả thật có chuyện đó thì tội của mục sư Đặc Ni Tư không thể tha được.

Giao chủ đại nhân ở đây phụ trách gần mười ngôi thành, hơn trăm trấn nhỏ. lúc này, nghe được tin tức mật báo từ trấn Lý Táp, lão tức giận tới mức mặt trắng bệch.

Từ khi lão đảm nhiệm giáo chủ khu vực này đến nay, chưa từng có chuyện nghiêm trọng như vậy xảy ra. Nếu chuyện tiếp tục âm ỉ thì có lẽ sẽ có quan hệ tới lão.

- Không được! Không thể để cho mọi chuyện đi theo chiều hướng xấu. Phải nhanh chóng làm rõ chuyện này. Chuyện này càng lúc càng âm ỉ chắc chắn sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng tới danh dự của nữ thần.

Hóa ra, trong bản mật báo, có kể lại đủ hành vi phạm tội của mục sư Đặc Ni Tư cùng với chuyện y cấu kết với kẻ mạo hiểm hãm hại người khác như thế

nào.

Điều khiến cho giáo chủ tức giận đó là việc này có ảnh hưởng quá lớn tới tín đồ của nữ thần. Điều này cũng làm cho mục sư dưới sự lãnh đạo của lão trong khu vực này bị mọi người không tin tưởng.

Nếu tiếp tục để cho chuyện này diễn biến thì có khả năng ngay cả giáo chủ cũng bị trừng phạt. Sự trừng phạt đó chẳng những tới từ giao hội mà còn có thể tới từ nữ thần.

Vì vậy, giáo chủ nhanh chóng triệu tập hội nghị.

Kết quả là phái một gã mục sư cấp năm tới trấn Lý Tap, quyết định xem mục sư Đặc Ni Tư có trong sạch hay không?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 81: Thử Thách

Từ trước đến nay trong trấn luôn yên bình. Nhưng lần này lại có một cảnh hết sức náo nhiệt. Lần này không phải để mừng một ngày hội hiếm có trong năm, lại càng không phải vì vui mừng kỷ niệm một năm thu hoạch được mùa.

Cảnh tượng náo nhiệt tung bừng là bởi vì có rất nhiều người. Trong trấn Lý Tap này đã có nấp đón nhiều người mạo hiểm ở trấn khác đến. Nhưng lần này lại lần lượt đón nhiều khách từ nơi khác đến. Đều là khách không mời mà đến.

Sở dĩ những người khách này không mời mà đến, thật sự bởi vì lúc bình thường không gặp họ trong thị trấn. Hôm nay họ lại xuất hiện, thật khiến người ta ngạc nhiên.

Vào buổi sáng sớm, khi ngày mới bắt đầu ló rạng, nguyên có một nhóm người xuất hiện trong trấn, ăn mặc quần áo lộng lẫy, ngăn nắp sạch sẽ, trang phục khác nhau, ngồi trên xe ngựa lớn, kéo theo một đám bụi lớn phía sau họ.

Họ có cả nam lẫn nữ, ngôn hành cử chỉ không giống như những người quê mùa trong thị trấn. Về sau họ dò hỏi khắp nơi chuyện tình của mục sư Đặc Ni Tư.

Người trong thị trấn tò mò hỏi thân phận họ là ai. Đối phương tự xưng chính là người đến từ Công Hội, lần này đến thị trấn là để đặc biệt điều tra về hành vi phạm tội của mục sư Đặc Ni Tư có thật hay không.

“Các người biết không? Mục sư Đặc Ni Tư thực sự gây nên tội! Vừa rồi các người đều đã trông thấy sao mà lại quay trở về tòa thành nhỏ này mà điều tra. Hẳn bình thường thoạt nhìn rất ôn hòa, không ai nghĩ lại có thể là người phạm tội.

“Cũng không nhất định thế. Gia đình của mục sư có tâm địa không tốt, làm thế nào có khả năng trở thành mục sư chứ? Lẽ nào khi Thần điện tuyển chọn hẳn làm tín đồ, chưa từng phát giác ra sao?”

“Cho nên mới nói chuyện này chưa hẳn là thật. Gia đình cũng không nói. Chúng tôi tới tiến hành điều tra, nếu như nói rằng có chứng cứ thật, còn phải điều tra làm gì? Có đúng hay không?”

Trong quán trọ trong trấn, mấy người dân đang thảo luận sôi nổi chuyện này.

Bọn họ ngồi hai bên trái phải một bàn, đúng là một nhóm người mạo hiểm. Những người trấn dân này nghe được chuyện điều tra. Trong đó có một người không kìm nổi, cười lạnh nói: “Tiến hành điều tra không thể nói lên mọi thứ? Ta nói cho các người, việc này khiến mục sư Đặc Ni Tư không thể nào là một người tốt. Chúng tôi mới từ thành nhỏ bên kia trở về, đối với các người ở đây thì không rõ tình huống bằng ở đó. Chỉ có điều mọi người ở đó cũng đều mừng rằng Đặc Ni Tư đúng là một tên mục sư bại hoại.”

“Mọi người cũng đều mừng chứ mục sư Đặc Ni Tư sao? Vì sao?” Vì tòa thành ở đây cách quá xa, vùng đất lại tương đối hẻo lánh nên việc mục sư Đặc Ni Tư hăm hại người cấp dưới không được truyền đến. Một số người nghe được thì quay trở về nơi ấy kể cho mọi người.

“Vì sao? Cũng vì mục sư Đặc Ni Tư ở hậu trường chỉ thị một người tên là Lam Tap Tây. Rồi sau đó chính người này đã phản bội lại, đã tố cáo hắn lên Công Hội. Đám người ban nãy chính là quay trở lại đây để điều tra chuyện này. Thực ra, theo ta thấy, còn phải điều tra cái quái gì. Nhân chứng có tới mấy chục người. Chuyện này tuyệt đối là không thể nào giả được.” Người kia càng nói càng bức tức. “Dù sao thì mục sư Đặc Ni Tư tuyệt đối không phải là một người tốt. Một người như vậy, lại còn có thể đứng trong thần điện, thật bối nhọ cho thần điện mà.”

“Đứng vậy, đứng vậy!” Những người ở bên cạnh đều phụ họa theo.

"Cái gì? Lam Táp Tây phản bội chính người cộng sự của mình? Mục sư Đặc Ni Tư ở phía sau là kẻ xúi giục? Sự việc này thật có chút khiến mọi người ngoài dự đoán nên trong khoảng thời gian ngắn cả quán trọ rơi vào kinh ngạc.

Họ cũng không chú ý tới cùng lúc ấy có một nhóm người áo bào trắng vừa mới qua cửa quán trọ, nghe được mọi người nói chuyện. Người thủ lĩnh hơi nhíu lông mày lại.

“Đại nhân, có nên vào trong ngăn bọn họ ...”

"Thôi đi. Tin đồn đã lan ra rồi. Hãy nghĩ làm sao có thể giải quyết căn nguyên nguồn gốc đã." Thủ lĩnh nhẹ nhàng nói, sau đó giơ tay ra hiệu cho người đi theo phía sau hắn đi nhanh hơn.

Tòa thành nam tước.

“Ngài nam tước, bên ngoài có người muốn gặp, nói là... nói là sứ giả của Giáo Hội Nữ Thần Mùa Màng được phái đến, muốn gặp ngài.”

Ngài nam tước vừa ăn xong, đang trong phòng đọc sách, đột nhiên nghe được tên đầy tớ vào trình báo, không khỏi giật mình. “Sứ giả của Giáo Hội? Mau mời họ vào... Thôi thôi, để ta thân chinh ra ngoài đón tiếp!”

Giáo Hội là một thứ vương quyền đặc thù cao hơn làm một nam tước nhỏ nhỏ- một lãnh chúa được phong một mảnh đất không lớn, tự nhiên không dám đi đắc tội với Giáo Hội. Đừng nói hắn là một người có tước nam tước nhỏ nhỏ được coi như là một quốc vương của một quốc gia, khi đối mặt với Giáo Hội cấp cao đều phải kính nể ba phần.

Vì sự việc tới quá đột ngột, trước đó cũng không có một dấu hiệu báo trước nào, nên nam tước vừa chỉnh sửa lại quần áo y phục chỉnh tề vừa đi ra ngoài, mặt khác trong lòng cảm thấy bất an.

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì chứ? Vì sao Giáo Hội lại phái sứ giả đến nơi này của mình? Tuy rằng hắn chẳng phải tự ti nhưng bản thân có bao nhiêu cân lượng thì chính nam tước hiểu rõ nhất. Hắn được phong đất trên danh nghĩa dường như không nhỏ, thế nhưng trên thực tế lãnh thổ thống trị cũng chỉ có một tòa thành cùng một thị trấn mà thôi. Một chỗ như thế mà khiến Giáo Hội để mắt đến thật khiến hắn vừa mừng mà lại vừa lo.

Dù sao thì trong thị trấn của mình đã có một tòa thần điện rồi. Nếu nói có chuyện gì, thì hoàn toàn có thể ra lệnh cho mình đi đến thần điện, sẽ do mục sư ở thần điện thông báo cho mình biết.

Xảy ra chuyện gì mà cuối cùng Giáo Hội lại phái sứ giả đích thân xuống?

Khi nam tước đi tới tòa thành bên ngoài, cửa chính được mở ra thì thấy một nhóm mục sư áo bào trắng đang đứng bên ngoài, dẫn đầu là một người nhìn qua là một mục sư rất nghiêm minh.

Người mục sư kia thấy nam tước thân chinh ra đón, liền thi lễ, sau đó tự mình đưa cho nam tước xem giấy chứng minh của mình.

Vì đối phương là sứ giả do Giáo Hội phái đến, nam tước không dám khinh thường, nhìn thoáng qua giấy chứng minh thì vội vàng đáp lễ chào và nói: “Thì ra là mục sư An Ni Tháp Tư, không biết ngài tới nơi này, là vì...”

Vị mục sư An Ni Tháp Tư này do Giáo Hội phái đến là mục sư cấp năm. Trên đường đi tới, hắn nghe được không ít lời bàn luận về chuyện tình của Đặc Ni Tư, sớm đã có phần phần nộ rồi. Khi nghe nam tước đề cập, liền tự mình lên tiếng rằng đã nhận nhiệm vụ đi chuyện này. Sau đó hắn bảo sẽ không vào thành, giải thích mục đích đến sau, rồi đứng dậy đi thẳng đến thần điện.

Đây là tác phong làm việc của Giáo Hội Nữ Thần Mùa Màng. Tuy rằng uy quyền của Giáo hội áp đảo hơn rất nhiều. Thế nhưng khi làm việc họ vẫn tuân thủ tôn trọng tránh mắc bất cứ sai lầm nào. Mặc dù là họ đến thị trấn nhỏ để kiểm tra nhưng nam tước là lãnh chúa ở đây nên họ đến thông báo một tiếng trước, xem như là làm đủ phép tắc.

Sau đó thì họ muốn dùng đến chức trách của Giáo Hội. Mà khi sử dụng đến chức trách của Giáo Hội, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng cản trở, bằng không thì xem là đối nghịch với Giáo Hội.

Nhìn những người mục sư rời đi, ngài nam tước đứng một chỗ. Trong tai không ngừng vọng lên những lời nói của của mục sư An Ni Tháp Tư kia.

Nam tước tự hỏi về chuyện liên quan đến La Mông. Vì mục sư An Ni Tháp Tư đã đại khái nói ra nội dung chuyện Đặc Ni Tư, hiểu rõ rằng La Mông gia nhập tiểu đội Hải Ngõa Duy và nam tước lập tức rất nhanh đã hiểu rõ ràng sự việc.

Vòng vo một hồi, về mặt nam tước càng u ám hơn.

Tuy rằng Đặc Ni Tư cùng mình có quan hệ vai vế như nhau. Thế nhưng một người là mục sư cấp bốn, lại có thể bị La Mông đưa vào tình trạng này, tất nhiên khiến cho nam tước sinh ra cảnh giác.

“Cái tên La Mông, thật khiến cho người ta lo lắng. Một lúc lâu, nam tước đại nhân tức giận nắn khế một câu. Sau đó ngài xoay người trở về thành.

Sau đó có một chiếc xe ngựa từ trong thành chạy ra. Mà lúc này, trong thần điện ở trong thị trấn đã có một đoàn người. Về việc mục sư Đặc Ni Tư đã

sớm bị truyền vào khiến cho trong thần điện bị xáo động không ít.

Tuy rằng thị trấn không quá lớn, nhưng cái ghế ngồi trong thần điện này không hề nhỏ. Thế nên ngoại trừ Đặc Ni Tư làm mục sư chủ trì ra, còn có vài người được cấp trên thay phiên phái xuống trợ giúp, gọi là mục sư kiến tập.

Ngoại trừ tiểu thư Ngã Ly Ny, những mục sư kiến tập bây giờ đang tập trung lại một chỗ, nhẹ giọng bàn luận về sự việc của mục sư Đặc Ni Tư.

Đã có không ít người đến thần điện cầu khẩn, nghe được lời đồn đãi nên có cũng có một chút ý kiến cảm nhận. Tuy rằng chuyện đó không làm lòng tin tưởng bị dao động nhưng tình hình càng ngày càng nghiêm trọng.

Đây là sau khi đoàn người của An Ni Tháp Tư đến.

“Ngài là ai?” Một mục sư kiến tập trông thấy một nhóm mục sư xa lạ trong thần điện như thế, có phần kinh ngạc, đi tới hỏi. Trong thị trấn chỉ lan truyền tin tức có người của Công Hội đến điều tra, không đề cập đến người của Giáo Hội. Vì thế khi đoàn mục sư xuất hiện, mọi người đều kinh ngạc.

“Ta là mục sư cấp năm An Ni Tháp Tư, được chính giáo chủ phái đến nơi này để kiểm tra. Trong các người ai là mục sư Đặc Ni Tư? Mục sư An Ni Tháp Tư liếc nhìn mọi người hỏi.

“Mục sư Đặc Ni Tư đang trong phòng của hấn. Ngài nói là ngài muốn chủ trì việc thử thách, thẩm lý và xét xử mục sư Đặc Ni Tư à?” Nghe nói việc có người của giáo hội xuất hiện trong thị trấn, tất cả mọi người đều cảm thấy rằng tình hình thực sự nghiêm trọng. So với bọn họ tưởng tượng, còn tồi tệ hơn thế.

An Ni Tháp Tư ra hiệu cho hai người ở hai bên lập tức đi theo gã mục sư đến một phòng trong thần điện “Mời” mục sư Đặc Ni Tư ra đây.

“Người chính là mục sư Đặc Ni Tư? Ta là An Ni Tháp Tư được giáo chủ phái đến nơi này tiến hành kiểm tra đối với người. Việc thử thách một lúc sau mới tiến hành. Người ở đây trong thời gian này sẽ bị người của chúng ta theo dõi nghiêm ngặt. Được rồi, ta cũng không muốn nhiều lời gì. Về ngọn nguồn mọi việc, thử thách rồi sẽ nói rõ. Hiện tại, đem dẫn hấn đi, tạm thời trông coi.”

An Ni Tháp Tư ra lệnh một tiếng, lại có vài tên mục sư xuất hiện, sau đó áp giải Đặc Ni Tư đi.

An Ni Tháp Tư lại xoay người hướng về những mục sư kiến tập trong thần điện. “Trong thời gian thử thách, các người cũng phải tham gia. Hiện tại, mời mọi người đi tắm thay trang phục. Một lúc sau mọi người hãy cùng đến thần điện để kiểm nghiệm lòng trung thành đối với nữ thần.” Nói xong hấn không nhìn phản ứng của mọi người, đã xoay mình đi đến thần điện để chỉ đạo.

Một lúc lâu sau, trong thần điện của thị trấn sẽ đánh dấu lần thử thách đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Thử Thách (Hạ)

Việc thử thách chính là một loại nghi thức do thần linh phán quyết trước những thành viên của thần điện cùng tín đồ. Đây là một nghi thức để chính thần linh kiểm nghiệm xem thành viên thần điện cùng tín đồ có tội hay không.

Quá trình nghi lễ hết sức thiêng liêng, nhưng thực ra giai đoạn chuẩn bị trước nghi lễ không hề phức tạp, chỉ là cẩn thận quét tước lau dọn xung quanh tượng nữ thần một lần. Sau đó những người chịu thử thách phải tắm rửa sạch sẽ thay y phục trước đó, tiến vào thần điện chờ thử thách.

Vì vị trí của thị trấn rất hẻo lánh nên những mục sư trong thần điện từ trước đến nay luôn rất an phận. Chính vì vậy nên trong lịch sử ghi chép của thị trấn, cho tới bây giờ, dường như chưa bao giờ trải qua chuyện thử thách này. Khi tin tức Giáo Hội phái người tiến hành thử thách mục sư Đặc Ni Tư bị phát tán ra, lập tức khiến cho thị trấn bị xáo động dữ dội. Loại nghi lễ này chỉ khi nào có tình thế hết sức nghiêm trọng mới có, chỉ khi kẻ phạm tội có hành vi tội ác quá tồi tệ. Trong tình huống như vậy, phương thức chỉ điều tra rồi hòa giải không thể hồi phục sự việc bị ảnh hưởng như ban đầu, chỉ có thể thông qua thử thách để đi đến quyết định người này có tội hay không. Nếu một khi thần linh phán quyết rằng có tội, thì người này tội không thể tha thứ.

Mọi người đều hiểu kỳ, tụ tập đông đảo ngoài cửa thần điện muốn tận mắt thấy nghi lễ. Thị trấn bình thường hết sức yên bình nhưng lúc này giống như là một ngày nghi lễ đột nhiên có quá nhiều người. Tiếng bàn luận, tiếng cảm thán, có người không tin, có người lại tò mò hiếu kỳ, nói chung là đủ loại mọi người vì những mục đích khác nhau.

Trước mặt bọn họ, cửa chính của thần điện đóng kín. Khi ánh sáng mặt trời đầu tiên chiếu vào cửa thần điện, cổng chính mở ra.

Rất nhanh chóng, có một gã mục sư mặc áo bào trắng từ trong thần điện đi tới. Hấn là người hộ tống mục sư Sa Tư Đặc. Hấn lướt mắt nhìn, lập tức mọi âm thanh đều yên ắng lại. Trong khoảng đất to lớn như vậy, chỉ có tiếng hấn không ngừng vang lên: “Xin mọi người giữ yên lặng một chút, nghi thức thử

thách đã bắt đầu rồi. Khi thần linh đến, mọi người gây tiếng động nhón nháo sẽ xúc phạm đến thần linh. Ta biết rõ mọi người đều muốn biết kết quả thử thách. Nhưng có điều việc thử thách là chuyện vô cùng nghiêm túc. Đây là một nghi lễ của Giáo Hội, người không phải phục vụ trong thần điện đều không được phép vào xem. Về việc này, ta tỏ lòng xin lỗi. Vì thế, ta xin mời mọi người quay về.”

Nói xong, mục sư Sa Tư Đặc hướng về mọi người thi lễ, sau đó quay vào trong cửa chính. Khi bóng dáng biến mất sau cổng chính, cánh cửa từ từ đóng lại.

“Nếu đã không thể vào nhìn thì còn ở chỗ này làm gì chứ?” Một người quay đầu bức tức nói, sau đó xoay người bỏ đi.

Những người có ý nghĩ như hần cũng không ít. Biết không thể vào trong, một số người cảm thấy cảm thấy buồn chán, xoay người đi trở về. Nhưng mà cũng có một số người vẫn đứng nguyên bên ngoài thần điện, muốn đợi được kết quả công bố ra, trực tiếp nghe được tin tức.

Một chiếc xe ngựa lặng lẽ đậu ở bên ngoài đám đông. Quanh xe ngựa có mấy người trai trẻ đang cẩn thận coi chừng bốn phía.

“Nam tước đại nhân, đã trở về được chưa?” Một người trai trẻ lúc này đi tới bên cạnh xe ngựa, khẽ giọng hỏi.

Trong xe ngựa vang lên một tiếng buồn bực. “Không trở về, ở lại đây chờ kết quả. Nhị tiểu thư cũng ở bên trong chứ?”

“Đúng vậy. Khi cử hành nghi lễ yêu cầu toàn bộ mục sư trong thị trấn đều phải tham gia. Nhị tiểu thư là mục sư cấp hai, lại là mục sư trợ lý, tất nhiên là phải ở trong.” Tên thanh niên trả lời.

“Đã như vậy thì ở đây chờ nhị tiểu thư ra. Sau đó cùng nhau trở về thành.” Nam tước nói một cách rầu rĩ ở trong xe ngựa.

Lúc này, bên trong xe ngựa, tâm trạng trong lòng nam tước vô cùng phức tạp. Tại chính lãnh địa của mình lại có thể xảy ra loại chuyện mục sư phạm tội này, không chỉ có việc Công Hội phái người điều tra mà càng làm Giáo Hội chú ý. Hần không muốn nghĩ cũng đủ biết sớm muộn trong vòng vài nghìn dặm, chuyện trong thị trấn này nhất định sẽ trở thành truyện cười cho những quý tộc khác. Hần vốn dĩ không được coi trọng vì làm linh chúa trong một địa phương hẻo lánh. Bây giờ hần lại trở thành trò cười cho kẻ khác trong lúc trả dư tửu hậu. Lúc này trong lòng hần cảm thấy tồi tệ vô cùng.

Mà trong giờ khắc này, ngoại trừ hần còn có một người có tâm sự vô cùng tồi tệ, đồng thời hết sức hoảng sợ. Đó chính là người chịu nghi lễ thử thách, mục sư Đặc Ni Tư.

Bên ngoài thần điện, đám người tụ tập cũng không chịu rời đi. Ở trong thần điện lúc này, toàn bộ mục sư cũng đã đi đến trước tượng của Nữ Thần Mùa Màng.

Thử thách, sắp bắt đầu.

“Đặc Ni Tư, những lời ta giải thích, người đều nghe được chứ? Người đã không có cách nào tự mình xóa bỏ được những tội danh của mình, phải để thần linh tiến hành phán quyết.” Mục sư cấp năm An Ni Tháp Tư do Giáo Hội phái xuống đứng đối diện nhìn về mặt nguội lạnh của mục sư Đặc Ni Tư.

“Ta...” Môi của mục sư Đặc Ni Tư rung rung muốn nói điều gì, nhưng cuối cùng không nói ra.

Mục sư Sa Tư Đặc mỉm cười, trong lòng lộ ra vui sướng. Chỉ cần hần ngã xuống, chính bản thân gã có thể lên làm mục sư chủ trì thần điện.

“Được rồi. Mời các vị mục sư cùng ta đón tiếp nữ thần đến...” Mục sư cấp năm An Ni Tháp Tư không nhìn tới Đặc Ni Tư mà quỳ rạp xuống đất, thần sắc vô cùng mộ đạo hướng về tượng nữ thần, bắt đầu nói lầm bầm trong miệng. Đây là lời thỉnh cầu thử thách đặc biệt, có thể nhanh chóng thu hút sự chú ý của nữ thần.

Cùng lúc đó, các mục sư khác cũng đều quỳ rạp xuống đất, bao quanh mục sư Đặc Ni Tư đang quỳ trên mặt đất.

Theo tiếng niệm đọc của mục sư cấp năm An Ni Tháp Tư càng lúc càng lớn, một tia sáng lạ dần dần xuất hiện ở trước mặt mọi người. Đầu tiên là tia sáng trắng bỗng nhiên xé trời, phá tan mây mù, từ phía trên chiếu thẳng xuống, che phủ tượng nữ thần. Sau đó, lại có một tia sáng nữa...

Rất nhanh, hơn mười luồng ánh sáng từ không trung chiếu xuống, bao trùm tượng đá ở trong. Một loại sức mạnh thần thánh bắt đầu lan tỏa xung quanh tượng nữ thần.

Nhóm mục sư biết nữ thần đến, đều quỳ mọp thân thể trên mặt đất. Một vài mục sư thường ngày có việc trái với lương tâm, toàn thân đã có phần run rẩy. Ở tại nơi có sức mạnh thiêng liêng phủ xuống, người có ý chí mạnh mẽ thế nào đều cũng trở thành yếu đuối.

Tượng nữ thần lúc này đột nhiên phát ra những tia sáng trắng chói lòa, hơn mười chùm sáng chiếu xuống. Toàn bộ tượng thần không có điểm nào mà không được chiếu sáng. Tuy rằng ánh sáng phát ra không mạnh mẽ nhưng lại mang theo cảm giác được bảo hộ, không hề cảm thấy chói mắt, không hề rực rỡ, là một thứ ánh sáng dịu dàng nhưng không bị lu mờ bởi ánh sáng khác.

Lúc này, mục sư cấp năm An Ni Tháp Tư chỉ dẫn những mục sư kia hướng về tượng nữ thần tiến hành cầu nguyện. Cùng một cường độ sức mạnh, ánh sáng quanh tượng nữ thần mùa màng từ từ tăng lên theo lời cầu nguyện, bắt đầu quét qua mọi người có mặt.

Bị năng lượng của nữ thần quét qua từng mục sư, có người có sắc mặt tái nhợt, hoặc có người thể hiện lòng kính sợ, đều cúi đầu xuống thấp hơn, thân thể lạnh run. Tuy rằng năng lượng của nữ thần Mùa Màng là ôn hòa nhẹ nhàng thuộc về tự nhiên, nhưng mỗi khi đảo qua thì lại khiến lương tâm giao động

“A! Đùng!” Đột nhiên, một âm thanh kinh khủng vang lên. Mọi người vội vàng ngừng đầu, chỉ thấy mục sư Đặc Ni Tư ở giữa kêu lên the thé.

Hai tay hai chân của hắn giãy dụa vùng vẫy, tìm cách trốn nhưng không ngăn được nữ thần dò xét. Mục sư Sa Tư Đặc thấy thế, liền mừng rỡ. Mục sư phạm vào tội lớn, chỉ cần bằng lòng ngoan đạo hối cải, giữ lòng trung kiên với nữ thần, không giống như những thần hội xử lý nghiêm khắc khác, tổng hội sẽ giữ lại một con đường sống. Khả năng lớn nhất là mục sư Đặc Ni Tư bị lột bỏ ba cấp bậc, trở thành mục sư cấp một, tính mệnh được giữ lại.

Thế nhưng như trò hề bây giờ, thậm chí có chống cự, nữ thần cũng sẽ không khoan dung cho hắn. Quả nhiên, trong nháy mắt, khắp trên người mục sư Đặc Ni Tư có ánh sáng thần linh bao phủ, lập tức tắt vụt.

Hơi thở của mục sư trên người Đặc Ni Tư đã không còn nữa rồi. Tuy rằng không phải khai báo rõ ràng tội lỗi và hình phạt, thế nhưng kết quả này cũng hết sức rõ ràng rồi.

Trải qua việc thử thách, tội lỗi của Đặc Ni Tư đã cho thấy rõ. Mà hắn ở trước thần điện, cũng mất đi thần ân, mất đi tư cách mục sư. Nhìn một người từ mục sư tứ cấp trong nháy mắt mất đi toàn bộ vinh quang, hình ảnh ấy nhất thời khắc sâu vào trong tâm mỗi người.

Thử thách đã định, Đặc Ni Tư mất đi cấp bậc mục sư, về sau chỉ có đường chết. Mục sư Sa Tư Đặc đang vui sướng đứng giữa mọi người, đợi đến lúc nữ thần rời đi. Thế nhưng hắn đột nhiên kinh ngạc thấy một chuyện thứ hai xảy ra.

Chỉ thấy phía trên đầu tiểu thư Ngã Ly Ny giáng xuống một tia sáng.

“Không thể nào, Ngã Ly Ny tiểu thư cũng...” Một mục sư kiến tập ngậm kinh ngạc trong lòng.

Mục sư cấp năm An Ni Tháp Tư hiểu rõ ý nghĩa của ánh sáng, không khỏi kinh ngạc nhìn chùm sáng bao phủ trên đầu người con gái, rồi hắn gật đầu.

Ánh sáng không cướp đi thần ân của nàng, trái lại, một ánh sáng xanh hiện ra.

“Đúng là thần ân! Rõ ràng là thần ân!” Lúc này, hầu như toàn bộ mục sư đều đã hiểu ra được ý nghĩa của tia sáng! Đó là thần ân phủ xuống! Người được thần linh chiếu cố đến! Ngã Ly Ny trong mắt các mục sư kiến tập, toát ra vẻ ganh kỵ.

Chỉ có mục sư Sa Tư Đặc ngẩn người chết lặng, trong lòng tức khắc trầm xuống.

Tại nghi lễ thử thách, một số người có thể được thần linh chiếu cố. Điều này chắc chắn cho thấy người này vô cùng thành kính ngoan đạo, tâm lòng lương thiện thuần khiết. Người như vậy chẳng những tương lai có thể tu luyện thần thuật mà vì có thần ân nên càng tiến lên dễ dàng hơn người khác. Dù sao đi nữa, được nữ thần quan tâm chiếu cố, người đó sẽ có triển vọng vô cùng về sau.

Chùm sáng kia biến mất rất nhanh. Tiểu thư Ngã Ly Ny hình như đã biết là nữ thần đã chiếu cố đến mình, quay về tượng nữ thần, tiến hành lễ bái thành kính lần thứ hai.

Sau nghi lễ thử thách, cửa chính của thần điện được mở ra. Tin tức về việc tư cách mục sư của Đặc Ni Tư bị tước mất và bị thần nữ phán xét là có tội lan truyền rất nhanh trong trấn.

“Bây giờ ta tuyên bố tội danh giết người của Đặc Ni Tư được thành lập, bị kết án tử hình. Người đâu, hãy lôi hắn ra trước công thành, lập tức hành hình treo cổ.” Nam tước đại nhân chờ chực ở ngoài thần điện, nghe được kết quả của thử thách, tuyên bố tử hình với Đặc Ni Tư.

“Bây giờ ta cũng muốn tuyên bố một chuyện, một chuyện tốt. Bất luận là với thị trấn mà nói, ngay cả đối với Giáo Hội thì đây đều là chuyện tốt. Tiểu thư Ngã Ly Ny, xin mời bước đến bên cạnh ta.” Mục sư An Ni Tháp Tư mỉm cười nói với Ngã Ly Ny.

Chờ Ngã Ly Ny đi tới trước mặt, mục sư An Ni Tháp Tư ngay lập tức tuyên bố rằng tiểu thư Ngã Ly Ny sẽ nhận chức mục sư chủ trì thần điện trong trấn, đồng thời đem chuyện nàng được thần ân mà tuyên bố khắp mọi nơi.

Nếu không phải Ngã Ly Ny còn quá trẻ, lại chưa đạt đến mục sư cấp ba thì có thể lập tức bổ nhiệm chức mục sư chủ trì thần điện.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 83: Cự Tuyệt

Mùa xuân là mùa có ánh mặt trời ấm áp. Nhưng đồng thời nó cũng là mùa có rất nhiều ngày mưa. Làm như ghen tị với ánh mặt trời độc hường cả một mùa xuân đẹp, một trận mưa trút xuống. Trận mưa này kéo dài rất lâu, một trận mưa bụi tinh tế, nhẹ nhàng xoa dịu cây cỏ mới mọc, làm ẩm ướt ruộng đất.

Giá treo cổ ở cửa thành đã sớm được dỡ bỏ. Trên mặt đất, những dấu tích rất nhỏ đã bị những trận mưa đầu mùa xóa hết.

Ngược lại khoảng thời gian thử thách hôm đó. Ngày đó Đặc Ni Tư bị tước đi tư cách mục sư, sau đó bị một đám dân chung vây quanh xem hán bị treo cổ ở cửa trấn. Cùng lúc đó, vì được thần ân phù xướng người, nhị tiểu thư cũng bất ngờ trở thành mục sư chủ trì thần điện.

Thử thách. Thần ân. Hai sự kiện đều làm chấn động thị trấn nhỏ một thời.

Lúc đó, La Mông còn tự mình đi xem Đặc Ni Tư bị treo cổ, nhìn kẻ đối nghịch mình giãy dựa khi dây thừng hạ xuống, dần dần tắt thở, một lúc sau lác lư trong gió. Nhưng không hiểu vì sao trong lòng La Mông lại đột nhiên có một cảm giác kỳ lạ. Đó là sự cô đơn thê lương.

Loại cảm giác này khiến cho La Mông nhiều lần cảm thấy bị ảnh hưởng. Bất quá, hán vẫn nhìn từ xa cảnh binh sĩ kéo xác của mục sư như kéo xác chó tha đi. Đã từng có địa vị vinh quang, một ngày mất đi thì sẽ không bằng chó lợn. Hiện thực. Cũng là chân thật. Nhìn cái xác bị tha đi rất xa, La Mông cảm than một tiếng, cuối cùng thì chuyện này đã kết thúc.

Khi hán bỏ đi không phát hiện thấy một chiếc xe ngựa đang đứng một góc khuất. Nam tước đại nhân đẩy một góc màn xe, lạnh lùng nhìn chăm chú vào bóng lưng hán.

Sau sự kiện thử thách, thị trấn lại khôi phục lại về bình yên.

Tuy rằng thỉnh thoảng vẫn có người bàn luận về sự kiện thử thách. Thế nhưng thời gian thực sự là một loại vũ khí có khả năng tiêu diệt bất cứ điều gì, bất kể là cảm giác buồn ngủ, hay sự kinh ngạc sững sốt đều theo thời gian trôi đi, từ từ bị xóa bỏ. Huống hồ, bây giờ là lúc xuân đang đến, mọi người dân trong thị trấn đều bận rộn tập trung vào công việc. Thỉnh thoảng họ có nói chuyện về thử thách ngày đó. Nhưng theo thời gian trôi đi, càng ngày những người biết về chuyện ấy càng ít. Càng ngày càng có nhiều chuyện thú vị mới xuất hiện thu hút sự chú ý của họ. Nào là những chuyện gia đình của các ông chủ... mới là những chuyện dân chúng thường ngày hay buồn chuyện.

Khí trời càng ngày càng ẩm áp cũng đồng nghĩa với việc nhiệm vụ do công hội mạo hiểm đưa ra càng lúc càng nhiều. Những người mạo hiểm không còn bàn luận tới đề tài đó nữa.

Sự thử thách tuy rằng chấn động một thời, thế nhưng cuối cùng cũng lắng xuống.

Mọi người vẫn ra vào rừng Kinh Cúc như thường lệ. La Mông cũng đi theo tiểu đội Hải Ngõa Duy, tiếp tục chấp hành nhiệm vụ. Nhưng những nhiệm vụ liên quan tới dã thú thì hán không tham gia.

Lúc này công tác vẽ bản đồ đã tiến triển rất nhiều. La Mông đã có một mảnh vẽ ở bên ngoài rừng bụi gai, chú thích là “Khu vực rìa bờ rừng”. Khoảng một nửa bản đồ hán tiến hành ghi chép tỉ mỉ. Một mặt hán đưa cho nam tước bản đồ vẽ tổng thể, cùng lúc lại lưu cho mình một bản có ghi chú kỹ càng những suy nghĩ của mình cùng những ý kiến của người khác.

“La Mông, trở lại tắm rửa, ngủ một hôm thôi. Nhiệm vụ lần này gặp phải mấy ngày mưa, thật đúng là xui xẻo”. Ngày này, tiểu đội Hải Ngõa Duy từ rừng Kinh Cúc đi ra. Lúc này đây, bọn họ hoàn thành xong nhiệm vụ vì nhiệm vụ lần này gặp phải vài ngày mưa nhỏ liên miên. Thế nên quần áo trên người mọi người đều bị ướt. Vừa ra khỏi rừng cây thì ai cũng muốn lập tức về nhà thay quần áo khô ráo.

Đội trưởng Hải Ngõa Duy vì sự tình lần trước tự nhiên có cảm tình tốt hơn với La Mông nên lần này có nhiều phá lệ chiều cố. Qua chuyện phân phối bảo vật, đội viên Hải Ngõa Duy cùng đội viên Lam Tập Tây càng đánh giá cao nhân phẩm của vị Đức Lão Y La Mông này.

Một lần nữa, bọn họ chia số tiền chiến lợi phẩm tìm được trong địa đạo. Căn cứ vào quy định của dong binh thì số chiến lợi phẩm này, ngoại trừ cho gia đình những đội viên đã chết, số tiền còn lại thì chín phần chia đều cho ba mươi đội viên hai bên, còn lại một phần thì cho La Mông. Vì ngày ấy La Mông đã cứu vãn tình thế nguy hiểm.

Tuy rằng La Mông cần nhiều tiền để thực lực của mình càng ngày càng mạnh. Thế nhưng, hán mà cảm toàn bộ số tiền, chỉ sợ phiền phức cũng sẽ không ít. Như vậy, hán chỉ cầm một phần tiền mà thôi, để mang tiếng là không tham lam với người khác. Nhưng đôi lại hán có thể tiếp cận mối quan hệ thêm gần hơn, cũng có thể nói là có lợi cho hán. Dù sao thì một phần của số bảo vật cũng đáng giá đến 600 đồng vàng, quả thực là không ít.

Với số vàng này, hơn nữa còn có tiền hán kiếm được nhờ mở cửa hàng, cùng với những lần rửa tiền trước, thì bây giờ trong túi của hán có khoảng chừng ba nghìn đồng vàng. Đây là một khoản lớn. Chỉ cần hán có thể nhận được một mảnh đất, hán có thể nhanh chóng phát triển căn cứ địa của Đức Lão Y. Mỗi lần nghĩ đến đây, La Mông đều cảm thấy phấn khởi hơn.

Nghe được đội trưởng Hải Ngõa Duy nói, tuy rằng cảm thấy đột phá của chính mình, tâm trạng cũng tốt hơn, La Mông nở nụ cười: “Cũng không thể nói là xui. Nếu như không phải trận mưa này, nhiệm vụ cũng không có khả năng hoàn thành nhanh được, có đúng hay không?”

“Haha. Nếu như không phải vì trời mưa, thì tung tích của cáo lông đỏ không thể bị chúng ta phát hiện nhanh như vậy. Sức chiến đấu của nó cũng bị yếu đi. Nói như vậy, ta lại càng cần trận mưa này ít nhiều đấy chứ.” Hải Ngõa Duy nghe La Mông nói, cười ha hả trả lời.

Đoàn người nói cười một chút rồi đi về hướng về thị trấn. Tới chỗ giao lộ trên thị trấn, vì muốn giao nhiệm vụ cho công hội, Hải Ngõa Duy cùng với mọi người chia tay La Mông.

La Mông trở lại tiệm thuốc. Đầu tiên là hán pha nước nóng tắm, sau đó thay một bộ quần áo khô ráo, nằm lên giường, nhắm nghỉ lại một lần trong đầu những việc phát sinh trong rừng.

Phần nào bản thân mình cần phải cải thiện, phần nào bản thân làm không tốt, La Mông đều hồi tưởng lại một lần. Sau đó hần nhắm mắt lại, tâm trạng mệt mỏi chìm vào trong không gian Sùng Thần Nông.

Diện tích không gian lúc này, có lẽ khoảng năm mẫu, ba mươi cây ăn quả. Trong khoảng thời gian này, chúng cao lên rất nhiều, đồng thời lại bắt đầu kết những trái nhỏ. Nói vậy, không bao lâu nữa có thể mùa hái trái cây ăn rồi.

Mà khi đến, hần không ngờ có một loạt được thảo lục nha, bây giờ đã lớn lên, cao hơn nhiều so với trước đây, làm thành một mảng xanh mượt, trông vô cùng khả quan.

Quả cầu ánh sáng bên trong không gian vẫn có vẻ caonhư cũ. Bởi vì trong khoảng thời gian này, không gian bên ngoài luôn đổ mưa liên miên nên ánh sáng bắt đầu mờ xuống nhưng nó vẫn thực hiện nhiệm vụ của mình, đem ánh sáng chiếu vào bất kể góc nào của không gian, sưởi ấm vạn vật.

Một trận gió thổi qua nhẹ trên một khe suối. Vài con ong mật bận rộn bay qua lại trên mặt nước. Dòng suối nhỏ có mọc rất nhiều hoa nhỏ mê người, phơi bày vẻ đẹp. Khắp không gian tràn ngập mùi hoa.

Mỗi lần La Mông đến nơi này, đều có một cảm giác hết sức tự tại thanh thản. Hần dạo bước ven dòng suối nhỏ, không ngừng xem xét tình trạng sinh trưởng của thực vật. Thông thường, lui tới không gian này lâu sẽ có một tinh thần một mối uể oải. Thế nhưng lần này chẳng biết vì sao, khi hần có ý thức rời khỏi không gian, thì vẫn cảm thấy tràn đầy sức lực.

Thế nhưng lúc này, La Mông vẫn còn lo lắng một chuyện. Trong lòng hần kêu lên, tức khắc trước mặt hần xuất hiện một đốm sáng nhỏ nhàn nhạt rồi nhanh chóng to ra, biến thành một nửa khung dữ liệu trong suốt. Khung dữ liệu mang theo một thứ ánh sáng lơ mơ, nổi lơ lửng giữa tầm mắt, hiện ra hàng loạt số liệu.

Tên họ: Tiền Phẩm Cát, La Mông.

Sinh mệnh chủng tộc: loài người không rõ huyết thống, kích hoạt cấp hai.

Nghề nghiệp: ông chủ có quyền hạn bậc nhất của không gian, Đức Lỗ Y cấp ba.

Sinh mệnh thuộc tính: sức mạnh: 12, thể chất nhanh nhẹn: 12, trí thông minh: 14, cảm giác và mị lực sức hấp dẫn: 15.

“Quả nhiên là khi đạt đến Đức Lỗ Y cấp ba rồi, các trị số cũng tăng trên diện rộng?” La Mông lẩm bẩm đọc thông tin, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng kinh ngạc cùng vẻ mặt sáng tỏ.

Kỳ thực, về phương diện tăng cường sức mạnh cùng thể chất, sau sự việc với Lam Tạt Tây, hần cũng đã có cảm thấy được. Khi trở về, hần tự cảm thấy tốc độ của bản thân nhanh hơn nhiều. Hơn nữa, thời gian đi đường trong rừng Kim Cúc, hần cũng cảm thấy thoải mái nhẹ nhõm hơn so với trước kia. Lúc cầm kiếm chiến đấu cùng dã thú, sức mạnh cũng tăng lên không ít.

Lúc đó La Mông chưa kịp tự kiểm tra tỉ mỉ bản thân mình đã có gì xảy ra. Mãi cho đến gần đây, hần đột nhiên cảm thấy được sự đột phá lúc đó.

Vào lúc này đang rảnh rỗi, nghĩ lại kỹ càng thì toàn bộ trị số đều tăng lên lần này, rất có khả năng liên quan đến chuyện mạo hiểm. Có thể vì chính bản thân trải qua một lần sinh tử nên các phương diện đều có đột phá.

Khả năng lớn hơn nữa có thể là do tượng thần đã trị hết những vết thương trong cơ thể hần, thay đổi thể chất của hần, khiến cho các trị số lần này nhảy vọt.

Nói đến tượng thần gỗ kia, từ lần suýt chết trước, hần được tượng thần truyền cho sức mạnh để trị hết vết thương. Cuối cùng nghĩ lại, hần vẫn chưa lần nào sử dụng toàn bộ sức lực của mình. Thậm chí hần chỉ mới dùng một phần nhỏ trong đó mà thôi. Còn phần lớn năng lượng của tượng thần đều ẩn bên trong cơ thể hần. Tuy rằng khi thức dậy có cảm giác là lạ, nhưng đối với chuyện đó La Mông không có cách nào, chỉ biết thuận theo tự nhiên mà thôi.

Mặc kệ thế nào, các trị số phương diện của hần đều được nâng cao đồng thời hần còn bất ngờ được thăng chức Đức Lỗ Y đến cấp ba. Chuyện này thật khiến kẻ khác phải kinh ngạc.

Phải biết rằng Đức Lỗ Y cấp hai muốn lên cấp ba thì không dễ dàng bằng cấp một thăng chức lên cấp hai. Có thể nhanh chóng thăng chức tới Đức Lỗ Y cấp ba, bất kể một bước nhỏ tu luyện, địa vị trong hiện thực của hần chắc chắn được nâng cao.

Pháp thuật của Đức Lỗ Y cấp hai.

Thuật thụ phụ, thuật cấy mạnh, thuật nhẹ nhàng, thuật tạo gió, thuật định thân động vật, thứ cấp giải trừ ma pháp, thuật thứ cấp phục hồi như cũ, thuật ngưng trệ trong bảy đàn, chống lại nguyên tố thương tổn, thuật triệp tập quái vật cấp hai, thuật quấy rầy.

Xem xét tỉ mỉ lực lượng thiên nhiên, một lát sau, trên mặt La Mông lộ ra vẻ phấn khởi tươi cười. Nói chung, hần đã gia tăng sáu phần lực lượng thiên nhiên.

Đương nhiên, điều có ý nghĩa chính là câu này: “kích hoạt huyết mạch cấp hai không biết”. Cho tới bây giờ hần còn chưa thể hiện ra sự khác thường.

Chương 84: Cự Tuyệt (Hạ)

Nửa ngày sau, tại tòa thành của nam tước, trong vườn hoa.

Trên một chiếc ghế lớn thoải mái, trên khoảng đất trống trong vườn hoa.

Ánh nắng tươi sáng chiếu lên từng bụi hoa tươi khiến cho cảnh vật có thể nói là thư thái vô cùng. Chỉ có điều nam tước đại nhân nằm trên ghế, lại có vẻ mặt buồn rầu u ám.

Dường như trong lòng có điều gì bế tắc không giải thích được, khiến cho ngài khó cảm thấy nhẹ nhàng.

Mà trên thực tế, đúng là hắn đang nghĩ về một việc. Một chuyện khiến hắn vô cùng buồn bực.

Lúc này bầu trời đã sáng rõ. Vì mới qua một cơn mưa nhỏ nên trên những thảm cây xanh như được bao phủ một lớp nước.

Rải rác trên cỏ hoa, trên mỗi cánh hoa đều mang theo những giọt sương long lánh trong suốt, lộ ra vẻ kiều diễm không gì sánh được. Bầu trời được nước mưa tẩy sạch tỏa ra sắc xanh da trời trong suốt, một dải cầu vồng thấp thoáng ở chân trời. Cảnh vật xem ra cực kỳ tươi đẹp.

Một loạt tiếng bước chân từ cửa vườn hoa vọng vào. Sau đó, một cô gái xinh đẹp từ bên ngoài đi vào. Nàng mặc y phục mục sư màu trắng hết sức sạch sẽ. Khuôn mặt tuy rằng không phải cực kỳ xinh đẹp, thế nhưng tổng thể lại khiến người khác có cảm giác thoải mái, cảm thấy nàng rất thánh khiết.

Nam tước nhìn thấy thiếu nữ, nhất thời thu hồi vẻ mặt u sầu, trên mặt lộ ra một nụ cười: “Con gái à, lên làm chủ mục sư, cảm giác thế nào?”

Hóa ra người đến chính là con gái thứ hai của nam tước, tiểu thư Ngã Ly Ny.

Từ nghi thức thử thách lần trước nàng đã bắt ngờ hưởng thần ân. Hơn nữa, chủ mục sư thần điện trong thị trấn Đặc Ni Tư đã bị treo cổ, thần điện không thể không có ai chủ trì đại cục. Vậy nên tiểu thư Ngã Ly Ny đã được chỉ định làm mục sư chủ trì thần điện. Sau khi lên làm mục sư chủ trì, trong khoảng thời gian này tiểu thư Ngã Ly Ny phải nhanh chóng làm quen với các quy trình công việc, không còn nhiều thời gian ở nhà.

“Thưa cha, sau khi lên làm mục sư chủ trì, tất cả mọi thứ đều tốt. Chỉ có điều thời gian ở bên ngoài bị ít đi.” Chính bản thân biết rõ trong khoảng thời gian này nàng rất ít khi có ở nhà, không thể phụng dưỡng phụ thân, tiểu thư Ngã Ly Ny có chút áy náy, đi lại đối diện nam tước.

“Con gái à, người đến ngồi xuống đây. Hai cha con chúng ta cùng tâm sự có được không?” Nam tước cười ha hả nói, sau đó ra lệnh người hầu mang ra một cái ghế lớn đặt ở bên cạnh nam tước. Tiểu thư Ngã Ly Ny nghe lời ngồi xuống.

“Con gái à, công việc ở thần điện tuy rằng là quan trọng, con cũng không được để bản thân mình làm việc quá cực nhọc. Con xem, mấy ngày nay con đã gầy đi. Qua khoảng thời gian này, hãy sắp xếp lại một chút công việc mà nghỉ ngơi đi. Dù sao, một người con gái như con thế này mà có thể trở thành mục sư chủ trì một tòa thần điện đã khiến cho cha cảm thấy tự hào rồi. Cha tin tưởng, chỉ cần con có thể kiên trì tiếp tục kế thừa như thế này, không bao lâu con sẽ trở thành một mục sư chủ trì chính thức.” Câu nói kế tiếp nam tước không nói gì, thế nhưng trong lòng đã sớm vô cùng đắc ý.

Nói chuyện cùng Ngã Ly Ny một hồi thì người của thần điện đến tìm Ngã Ly Ny có chuyện gì cần nàng xử lý. Nam tước nhìn con gái đi khỏi, trên mặt lại xuất hiện vẻ u sầu.

Chính con gái Ngã Ly Ny của mình, một nữ mục sư cấp hai mới mười mấy tuổi, vượt qua thử thách ở thần điện cùng mục sư sứ giả của Giáo Hội, đã được thần ân. Mỗi khi nhớ tới chuyện này, nam tước đều không nhịn được cười ra tiếng.

Đầu tiên, tiền đồ tu luyện của Ngã Ly Ny không chậm, nàng lại có danh tiếng tốt trong dân chúng. Điều này đã khiến cho nam tước cảm thấy vô cùng vinh dự. Bây giờ, tiền đồ của cô con gái thứ hai Ngã Ly Ny được chói sáng, chắc chắn trong thời gian không xa sẽ trở thành mục sư cấp ba cùng mục sư chủ trì chính thức. Cứ như vậy, một nhà của nam tước có thể hãnh diện trong giới quý tộc.

Vì thế, bây giờ hắn càng nhìn cô con gái thứ hai Ngã Ly Ny, lại càng cảm thấy nàng thật sự là vinh quang của gia tộc trong thời gian này. Nhưng đối với chuyện nàng cùng La Mông, trong lòng lãnh chúa đại nhân có phần lo lắng. Hắn tỉ mỉ xem xét sự việc trước sau, phát hiện cái chết của quan thuế vụ và mục sư đều liên quan đến La Mông. Hết lần này đến lần khác, hắn vẫn không bắt được nhược điểm của La Mông. Vẫn là người thâm trầm cơ mưu, cũng vì chính con gái của mình, hắn phải thận trọng đối đãi.

“La Mông ơi La Mông, không nghĩ tới, ngay cả rừng Kinh Cức không có khả năng lấy mạng của người lại còn giúp người thăng đến Đức Lỗ Y cấp hai, tốc độ quá nhanh...” Nam tước khẽ thở dài dường như tiếc nuối. Hắn còn không biết ngày hôm nay La Mông đã trở thành Đức Lỗ Y cấp ba. Đột nhiên một ý nghĩ hiện ra trong đầu nam tước: “Hay là, hắn có khả năng...”

Một giờ sau.

“Đại sư Kiệt Pháp, xin mời.” Cửa tòa thành mở ra, vẻ mặt tên vệ sĩ cung kính nghênh đón một người khách đến.

Vị khách mời ăn mặc không có vẻ lộng lẫy, nhưng lại mang một phong thái lãnh đạm của người đàn ông trung niên. Hắn mặc một áo choàng có màu sắc mộc mạc nhưng có chất liệu tốt, bước đi trên đường có cỏ mọc theo. Dọc đường đi tới, hoa cỏ bốn phía cũng phảng phất bị hắn hấp dẫn, không ngừng chấp chôn đứng đưa.

Thấy thị vệ khiêm nhường dẫn đường cho mình, người đàn ông trung niên thần nhiên gật đầu, sau đó đi theo sau thị vệ, vừa đi vừa thưởng thức phong cảnh bên đường.

Thị vệ dẫn đường cho hắn cũng không dám nhiều lời. Trên đường đi, hai người không nói một lời nào.

“Pháp sư Kiệt Pháp, nam tước đại nhân đang ở trong vườn hoa chờ ngài.” Đi qua một cái cửa vòm thì hai người thấy trước mặt một vườn hoa.

Người đàn ông trung niên gật đầu lần nữa với thị vệ, sau đó men theo con đường đá nhỏ đi vào vườn hoa. Khu vườn không lớn nhưng rất tinh tế, hợp với sảnh đường nguy nga của nam tước. Ở đây tỏa ra một mùi hương thiên nhiên.

Có rất nhiều loại hoa cỏ, cây cối cũng không quý giá, nhưng toát lên màu xanh mượt. Toàn bộ quang cảnh vườn hoa như được tía tốt từ tay một nàng thiếu nữ.

Mà trên thực tế thì quả thực là như thế. Vườn hoa trong thành của nam tước, từng cái cây ngon cỏ, trước kia đều do tiểu thư Ngã Lý Ný thiết kế. Vì thế vườn hoa rất thanh nhã cùng với mùi hương thiên nhiên.

Người đàn ông trung niên nhìn vườn hoa gật đầu khen ngợi. Người này chính là Đức Lỗ Y cấp năm Kiệt Pháp. Lần này hắn đến thành là do yêu cầu của nam tước.

“Đại sư Kiệt Pháp đã tới? Xin mời ngồi bên này.” Nam tước đang nằm trên ghế dài nghỉ ngơi về nỗi băn khoăn, khi ngẩng đầu lên thấy khách của mình đã tới rồi, liền tức khắc cười ha hả mời Kiệt Pháp ngồi xuống ghế bên cạnh.

Đức Lỗ Y Kiệt Pháp thi lễ với nam tước, sau đó theo lời ngồi xuống.

“Lãnh chúa đại nhân tìm ta, không biết vì chuyện gì?” Đức Lỗ Y Kiệt Pháp không quanh co, hỏi thẳng vào vấn đề.

“Cái này...” Nam tước đại nhân cười ha hả, làm như thật không ngờ Kiệt Pháp lại hỏi trực tiếp như vậy. Hắn suy xét lại, sau đó nói: “Là như thế này, nghe nói La Mông trước kia từng là đệ tử của ngài?”

“La Mông?” Đức Lỗ Y Kiệt Pháp hơi nhíu mày, nói rằng: « Đúng thật là trước đây ta đã dạy La Mông một thời gian. Nhưng về sau do không hợp nên hắn đã ra đi. »

“Nguyên nhân là như vậy. Xem ra những gì đồn đãi mà ta nghe được là thật. Nếu đã như vậy, đại sư Kiệt Pháp cũng không tán đồng cách làm của La Mông chứ ? » Nam tước thăm dò hỏi.

Đức Lỗ Y Kiệt Pháp chưa hiểu rõ ý tứ của nam tước. Hắn chỉ gật đầu nói rằng: “Đúng vậy. Vì ta không tán thành cách làm của hắn. Vì ý niệm không hợp nên cuối cùng ta đã đoạn tuyệt với hắn.”

“Đoạn tuyệt mới tốt, cắt đứt mới tốt...” Nam tước ngẫm ngợi rồi, mỉm cười ra mặt, tiếp tục hỏi: “Như vậy, đại sư Kiệt Pháp, người đã không hợp ý niệm với La Mông, vì sao còn muốn nhìn hắn tiếp tục phát triển như vậy? Nếu có một ngày hắn thực sự khuếch trương phát triển, chẳng phải đến lúc đó, nếu có chuyện gì thì người không có cách nào ngăn cản sao?”

“Lãnh chúa đại nhân, ngài nói lời này là có ý gì?” Lúc này, mặc dù rất ít giao thiệp nhưng Kiệt Pháp cũng thấy nam tước đại nhân có chuyện tình. Hắn hơi điều chỉnh điệu bộ, nhìn chăm chăm vào mặt nam tước, trên mặt có phần cảnh giác.

Nam tước cười ha hả. Nếu đã nói như trên thì chính mình phải nói rõ.

“Là như thế này, đại sư Kiệt Pháp, như đã nói ở trên, ta cũng không gạt người. Đối với tên La Mông kia, kỳ thực ta thực sự không thấy thuận mắt. Việc của Ba Tập Nhĩ lần trước, ta đã xem xét, không hề đơn giản như vậy. Tuy rằng ta và Ba Tập Nhĩ chỉ là người đồng tộc, nhưng đối với thái độ đối nhân xử thế của Ba Tập Nhĩ, ta có phần hiểu rõ. Tuy rằng thường ngày Ba Tập Nhĩ có một vài vấn đề nhỏ, nhưng mà việc giết người bịt miệng thì sẽ không làm. Nếu sự việc không phải do lỗi của Ba Tập Nhĩ, thì chính là La Mông đang nói dối. Hắn còn một mục tiêu tới con gái ta làm người làm chứng. Người ngấm lại xem, ngay cả con gái cũng bị hắn lừa gạt thì tâm địa của tên thiếu niên La Mông này phải mưu mô lắm. Một tên thiếu niên nhỏ nhoi, tâm địa thâm trầm như vậy, giữ lại thật là tai họa lớn. Vì vậy, ta mong người có thể giúp ta, xem như là giúp cả chính người, chúng ta hai người hợp tác thế nào? Cùng nhau diệt trừ cái họa này thế nào? Có thể chỉ ít là đuổi La Mông đi chứ...”

Nam tước nói xong nhìn về phía Đức Lỗ Y Kiệt Pháp, thấy hắn nghe mình thuyết giảng xong có phần nhíu mày, liền vội vàng bổ sung thêm: “Đương nhiên, để báo đáp, ta sẽ đưa cho đại sư Kiệt Pháp một phần tạ lễ lớn. Chỉ cần đại sư tìm ra được nhược điểm của La Mông, đồng thời đứng ra diệt trừ hắn, ta không chỉ ban cho người một mảnh đất mà còn cho người một số tiền. Được thôi, tiệm thuốc của tên La Mông kia ta cũng sẽ thu hồi rồi tặng cho người. Thế nào đại sư Kiệt Pháp, những điều đó có đủ thể hiện thành ý của ta chưa?”

“Thì ra lãnh chúa đại nhân đến tìm ta là vì chuyện này. Xin lỗi, chuyện này ta không thể đồng ý với ngài.” Đức Lỗ Y Kiệt Pháp lắc đầu, đứng dậy bỏ đi.

Nam tước đại nhân nhất thời giật mình. Hắn tự cho là mình đã nói rõ nguyên nhân ở đâu, đành phải nói: “Được! Nếu như ngài có thể đáp ứng yêu cầu của ta, đứng ra diệt trừ La Mông, ta có thể ban cho ngài vườn được thảo. Ngài muốn vườn ở chỗ nào, ta cấp cho ngài ở chỗ ấy. Như vậy đã chu toàn chưa?”

Thấy Kiệt Pháp vẫn không thay lòng, nam tước đại nhân lại đồng ý thêm nhiều điều kiện khác. Cuối cùng Kiệt Pháp đứng lên, lễ độ từ chối. Thấy nam tước nói xong, hắn ngừng lại một chút rồi nói: “Nam tước đại nhân, ta là một Đức Lỗ Y, không phải là kẻ thích khách! Hơn nữa, tuy rằng ta có quan điểm khác nhau, nhưng xuất phát từ Đức Lỗ Y. Còn chính ta lại rất thích hắn phát triển. »

Sau đó, hắn cúi đầu chào, quả quyết ra đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 85: Điều Kiện (Thượng)

Một trận gió thổi qua.

Đứng cạnh một bụi hoa không ngừng dập chồn đủ mọi màu sắc, sắc mặt của nam tước cũng không ngừng biến đổi. Sắc mặt hắn lúc trắng lúc đỏ cho thấy trong lòng nam tước đang có một ngọn lửa hừng hực bốc cháy. Sau cùng, hắn cố nén không cho ngọn lửa trong lòng bộc phát ra.

Kiểm chế. Đây là điều mà hắn suy nghĩ trong đầu. Không được nổi giận. Không được nổi giận. Nam tước không ngừng nói với mình trong lòng. Chỉ ít không được nổi giận trước mặt Kiệt Pháp. Bị người ta từ chối sau đó nổi giận thì sẽ thể hiện là hắn không có lòng khoan dung độ lượng. Hơn nữa với tình hình này, hắn cũng không thể nổi giận được.

Dù sao, hắn cùng Kiệt Pháp bàn bạc chuyện này thật là không thể làm âm ỷ được. Tuy rằng hắn là lãnh chúa nơi đây nhưng lại không thể tìm ra bất luận điểm yếu nào của La Mông, rồi lại lập kế hoạch mưu hại kiểu này. Bây giờ bị người khác biết được, cũng là một sự phiền toái. Vì thế, mặc dù bị Kiệt Pháp kiên quyết cự tuyệt, hắn cũng chỉ có thể nhẫn nhịn. Không được nổi giận.

Hắn chỉ có thể nhìn ra cửa ra vào vườn hoa, mắt mở trừng trừng nhìn đức lỗ y cấp năm nhanh chóng bỏ đi.

Giờ khắc này, ánh mắt hắn nhìn chăm chú vào bóng lưng của Đức Lỗ Y Kiệt Pháp. Mùi hương tự nhiên trên người đối phương không ngừng thu hút hoa cỏ trong vườn, khiến chúng dập chồn hoan hỉ. Nhìn cảnh tượng này, nam tước đại nhân cảm giác được đặc tính công việc của Đức Lỗ Y. Cũng bởi vì như vậy, tâm tình nam tước càng thêm nôn nóng.

Dù sao, với cấp bậc Đức Lỗ Y càng ngày càng cao, đối với quý tộc nam tước đại nhân, một ngày nào đó sẽ khó tìm được biện pháp nào chống đối với La Mông. Mà trước đó, hắn phải tiên hạ thủ vi cường, ra tay trước, dập tắt dã tâm của tên thiếu niên tiểu tử mà đá đi, hay tổng xuống địa ngục, nếu không thì cũng phải tổng đi rất xa, vĩnh viễn không quay về đến đây được.

Ôi, thật là đáng tiếc. Vốn tưởng rằng Kiệt Pháp có khả năng tiêu diệt La Mông. Hết lần này đến lần khác...

Hết lần này tới lần khác, cái tên Kiệt Pháp này, thật đúng là không thức thời...

Mãi cho đến khi hình bóng của Kiệt Pháp đã hoàn toàn đi khỏi tầm mắt, nam tước không kiềm chế lửa giận trong lòng nữa, hắn vung tay túm một nhúm hoa bên cạnh, sau đó vò nát.

“Tốt, Kiệt Pháp!” Ném bó hoa tàn rồi dùng chân nghiền nát một cách hung hăng, nam tước tức giận chửi thề Kiệt Pháp.

Tuy rằng hắn hiểu rõ tính cách lãnh đạm của Kiệt Pháp, chắc chắn sẽ không tiết lộ chuyện này ra ngoài. Thế nhưng khi bị cự tuyệt, nam tước vẫn cảm thấy căm tức. Là vô cùng vô cùng căm tức.

Ban đầu, trước khi liên lạc với Đức Lỗ Y Kiệt Pháp, nam tước vẫn có ý thử thăm dò xem tình huống mâu thuẫn giữa Kiệt Pháp cùng La Mông rồi sau đó muốn nhờ Kiệt Pháp diệt trừ La Mông. Vì thế hắn quyết tâm hứa hẹn rất nhiều lợi ích. Chỉ vì một Đức Lỗ Y cấp hai, thì với những điều kiện như vậy, hắn nghĩ rằng không đáng chút nào.

Thứ nhất là nam tước không hề nghĩ tới sự phiền phức nào khi mượn Kiệt Pháp ra tay đi làm chuyện này, thật càng hợp lý. Dù sao thì chuyện Đức Lỗ Y quyết đấu cũng không phải là chưa từng có.

Thứ hai là nam tước biết rõ rằng con gái mình cùng La Mông có quan hệ tốt. Tuy rằng việc diệt trừ La Mông là nguyên nhân chính, nhưng hắn không muốn quá minh bạch chuyện này khiến cho mình và con gái vì việc này mà trở thành kẻ thù.

Vì thế, mượn người khác ra tay tiêu diệt La Mông thì tốt hơn. Mà Kiệt Pháp cùng La Mông có quan niệm không hợp, đồng thời lại có cấp bậc cao hơn rất nhiều, lại từng là thầy của La Mông. Đúng là một sự lựa chọn thích hợp nhất.

Thế nhưng, đến bây giờ nam tước mới biết được là hấn sai rồi. Hấn thực sự là quá sai.

Cái tên Đức Lỗ Y Kiệt Pháp đúng là quanh năm chỉ tiếp xúc với cây cỏ, đã sớm biến thành giống như cây cỏ. Đối mặt với nhiều điều khoản như vậy mà hấn lại có thể không động tâm, thật không nể mặt mũi nào cho nam tước.

Kết quả này thật sự là ngoài dự đoán của nam tước. Ban đầu Nam tước đã tính toán rất kỹ lưỡng. Bây giờ chỉ vì thiếu đi một nhân vật then chốt quan trọng mà bỏ lỡ cả kế hoạch.

"Nếu đã không giết người được, như thế thì phải dùng biện pháp khác." Nam tước trút toàn bộ tức giận, chán nản ngồi trên ghế, thở dài lắm bầm nói một mình.

Đối với Đức Lỗ Y Kiệt Pháp, trải qua mấy lần nói chuyện với nhau, hấn không còn trông mong được gì. Cái tên này quả thực là một người bảo thủ. Cá tính đậm bạc, lại là một tên Đức Lỗ Y kiêu ngạo trong nghề nghiệp, không muốn làm chuyện khác, đại khái là không có khả năng.

Thế nhưng, nếu như không mượn tay Kiệt Pháp diệt trừ La Mông thì hấn còn biện pháp nào khác? Nhìn mặt đất đầy hoa, nam tước lại càng suy tư.

Đối với La Mông, thực ra hấn không muốn nghĩ đến việc dùng quân đội hoặc dùng phương thức ám sát thần không biết quỷ không hay. Thế nhưng, bây giờ hấn phải tập trung quân đội trong thị trấn để bao vây La Mông? Nếu như hấn không nói ra được lý do, như sự kiện thử thách, người trong thị trấn sẽ bị kinh động vô cùng nhốn nháo.

Nếu như y phái quân đội vây quét La Mông, những kẻ có cảm tình với hấn sẽ đi kiện cáo, chẳng phải sự việc càng lớn hơn nữa sao. Chưa nói tới chuyện mưu đồ của La Mông về lãnh địa của y, chỉ sợ trước đó, y đã bị làm cho bẽ mặt rồi.

Tuy rằng y nghĩ rằng những chuyện đó có quan hệ với La Mông nhưng do không có chứng cứ, mà y cũng không muốn vì chuyện này mà con gái trở mặt với mình.

Thế nhưng nếu như áp dụng phương thức ám sát, lại không đảm bảo. Nếu như sự việc bị bại lộ, danh tiếng của hấn xem như kết thúc. Biện pháp tốt nhất là công khai tội lỗi của La Mông, hoặc để Đức Lỗ Y Kiệt Pháp ra mặt. Căn cứ xác thực được công khai ra, không cần phải suy nghĩ. Mà bây giờ Kiệt Pháp lại cự tuyệt điều kiện của hấn đưa ra, thì căn bản mọi việc không tiến hành được.

Dưới tình huống như vậy, để ngăn cản con gái không tiếp tục đi cùng La Mông, nam tước đành phải suy nghĩ về việc có còn phương pháp khác không. Sau cùng, hấn thấy là còn áp dụng được phương pháp ôn hòa, trước tiên để La Mông rời xa con gái mình.

"Thị vệ." Kiên quyết, nam tước đứng lên gọi một gã thị vệ. "Đi tìm Đức Lỗ Y La Mông trong thị trấn đến đây, ta có việc nói với hấn. Bảo hấn mang địa đồ đã vẽ đến đây."

« Tuân lệnh." Tên thị vệ lĩnh mệnh, sau đó tức tốc ra khỏi thành, đi tìm La Mông truyền mệnh lệnh.

Lúc này La Mông vừa từ rừng Kinh Cức về không lâu. Sau khi nghỉ ngơi được một ngày thì hấn bắt đầu chỉnh sửa lại và vẽ bản đồ rừng Kinh Cức.

Tuy rằng hấn phải hoàn thành nhiệm vụ, bình thường không có mặt ở trong tiệm. Thế nhưng vì có Ni Khắc, việc buôn bán trong tiệm vẫn thông suốt. Ngoại trừ La Lai Khắc khoảng thời gian gần đây có một chút khác thường, còn lại tất cả đều như cũ.

Nghĩ đến hành động bất thường của La Lai Khắc gần đây, La Mông cảm thấy có phần khó chịu. Hơn nữa, đúng là càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu. Cuối cùng hấn đem cất bản vẽ địa đồ rồi từ trong phòng đi ra.

"La Lai Khắc, đúng là người có tâm sự gì hay không? Có chuyện gì xảy ra vậy?" La Mông vừa vào đại sảnh tiệm thuốc, trông thấy La Lai Khắc đang ngồi trong góc, ngay người nhìn chính đôi tay hấn.

Quả nhiên đúng là như thế. Đối phương trong trạng thái như vậy đã mấy ngày rồi. Từ khi hấn từ rừng quay lại thì cảm thấy tình hình của La Lai Khắc không tốt, luôn luôn rầu rĩ không vui một mình. Thình thoảng ánh mắt đối diện với La Mông có phần né tránh. Điều này khiến La Mông chú ý. Thấy bộ dạng hấn mấy ngày nay như thế, La Mông không do dự đến bên đối phương, vỗ vai một cái, muốn hỏi rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì.

"A? Cái gì? Tâm sự? Không có đâu!" Ngẩng đầu thấy người hỏi là La Mông, La Lai Khắc đột nhiên bị hoảng sợ, từ trên ghế đứng dậy, sắc mặt trở nên tái nhợt thiếu sức sống.

La Mông nhíu lông mày. Sắc mặt khó coi như vậy mà không có việc gì?

"Thực sự không có việc gì?" Hấn có phần hồ nghi nhìn La Lai Khắc. Sau đó hấn nghĩ tới một khả năng. "Có đúng là người bị đòn ở nhà không?"

"A? Không phải mà... Có khách đến... Ta... Ta đi đây." Vừa lúc có khách từ bên ngoài đi vào, La Lai Khắc được giải thoát, vội vàng đi đến bắt chuyện với khách.

Nhìn bóng lưng La Lai Khắc, La Mông lắc đầu sau đó đi tới bên cạnh Ni Khắc đang tính toán sổ sách. « Ni Khắc, gần đây người có cảm thấy La Lai

Khắc đường như có phản hồi lạ ? »

« Có một chút chứ. Có thể là gần đây hấn sống hơi mệt mỏi. Hơn nữa, nghe nói quan hệ của hấn với ba hấn vẫn không tốt lắm, hình như vừa bị trách mắng. » Ni Khắc ngừng đầu nhìn một chút, sau đó lại cúi xuống tính toán sổ sách.

« Có phải vậy không ? » La Mông cũng nhìn về phía La Lai Khắc, chỉ thấy hấn đang ra sức giới thiệu cho khách tác dụng các loại thuốc, cách cư xử rất tốt. La Mông lắc đầu, cảm thấy chính bản thân mình qua nhạy cảm.

« Có thể là ta đa cảm quá. Một tên tiểu tử thì có gì mà kỳ lạ chứ ? Có thể hấn vừa bị bắt nạt ở nhà cho nên mới khổ sở trong lòng. » Nghĩ đến hoàn cảnh gia đình La Lai Khắc, La Mông lại lắc đầu lần thứ hai, thương cảm cho tên thiếu niên sinh ra trong một gia đình như thế, phải chịu đau khổ không ít.

“Tháng này cấp thêm một ít tiền lương cho La Lai Khắc. Ta thấy hấn làm việc rất chăm chỉ, cho hấn thêm một ít cũng tốt.” La Mông nói.

“Yên tâm đi. Tháng trước, ta cũng đã cho hấn thêm một ít tiền lương. Chuyện đó mà ta không nghĩ ra sao?” Ni Khắc vừa tính toán sổ sách, vừa trả lời, tiện thể liếc La Mông một cái.

“Vậy là tốt rồi.” La Mông gật đầu. Đối với năng suất làm việc của Ni Khắc hấn vô cùng hài lòng. Nói chuyện với Ni Khắc vài câu làm cho đối phương có vẻ bị bận rộn, khiến hấn cảm thấy mình là một ông chủ thật quá ư nhàn rồi, cũng phải bắt tay vào làm gì đó.

Đúng lúc này, La Lai Khắc dẫn theo một người có dáng vẻ thị vệ đi tới trước mặt La Mông.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Điều Kiện (Hạ)

« Người chính là Đức Lão Y La Mông ? Nam tước đại nhân muốn mời người tức khắc đi tới gặp ngài. Được rồi. Nhớ mang theo bản đồ về một phần của khu rừng. Nếu như không có chuyện gì thì đi theo ta. » Tên thị vệ nhìn thấy La Mông thì quan sát kỹ một chút, sau đó nói là đến đưa đi gặp nam tước.

Có điều, ý tứ của nam tước có phần cứng nhắc, còn tên thị vệ thì nói chuyện uyển chuyển khéo léo hơn rất nhiều.

“Nam tước muốn gặp ta?” Từ khi nam tước giao nhiệm vụ chỉ có mấy tháng trôi qua mà thôi. Thời hạn một năm còn rất xa. La Mông không rõ vì sao nam tước lại đột nhiên muốn gặp mình vào lúc này. Có điều, lãnh chúa đã gọi thì hấn không thể nói không đi.

“Có mang theo bản vẽ rừng cây chưa?” La Mông gật đầu. “Được thôi, xin người tạm chờ một chút, ta vào trong lấy bản địa đồ. » Nói xong, để tên thị vệ chờ trong sảnh đường, còn hấn vào trong lấy địa đồ.

La Mông vừa đi vừa suy nghĩ, càng nghĩ càng cảm thấy khó hiểu. Thời hạn cho nhiệm vụ của hấn còn chưa tới, nam tước lại muốn nhìn địa đồ? Thực sự có biến cố gì trong đó hay không?

Dù sao La Mông nghĩ cứ cầm bản vẽ hơn nửa phần này cho lão xem, nhân tiện xem rốt cuộc đối phương có dụng ý gì.

La Mông trở lại gian phòng, lấy bản địa đồ trong bọc ra giao cho nam tước. Suy nghĩ một chút rồi lại đưa bản đồ của mình vào trong không gian. Lúc này hấn mới đẩy cửa ra, vào sảnh lớn của tiệm thuốc.

“Đức Lão Y La Mông, đồ đạc đã cầm đủ cả chứ? Chúng ta có thể đi được chưa?” Tên thị vệ đang đứng ở giữa sảnh đường chờ, vừa thấy hấn đi ra liền nói.

“Được thôi. Chúng ta có thể đi. » La Mông bắt tay rồi trả lời.

Sau đó hai người một trước một sau đi ra cửa tiệm. So với tiệm thuốc của La Mông, tiệm thuốc đối diện của Kiệt Pháp làm ăn không được tốt. Nhưng không biết vì sao hôm nay, người đến người đi bên ngoài không hề vắng vẻ chút nào.

Một chiếc xe ngựa đang đỗ ở ngoài cửa tiệm thuốc Kiệt Pháp. Xem ra trước kia Kiệt Pháp đã vài lần ngồi chiếc xe đó.

“Người này chính là đại sư Kiệt Pháp? Thì ra lời đồn trong thị trấn là thực à. » Tên thị vệ đi đằng trước có vẻ rõ ràng là rất ít khi ra khỏi thành, nên thấy việc trong thị trấn mở song song hai nhà thuốc là rất kỳ lạ. Có điều khi nghe đối phương nói như vậy, La Mông đi theo sau lại thờ dài.

Vừa ngừng đầu thì hấn thấy một người trung niên đang đứng ở cửa đối diện, ánh mắt chăm chú nhìn hấn, nét mặt có vẻ rất lãnh đạm.

Vĩnh viễn là như thế này, cái thời gian vị đức lão y cấp năm mãi mãi đối mặt với chính bản thân mình luôn là như vậy. La Mông lại thờ dài lần thứ hai.

“Đại sư Kiệt Pháp.” Tuy rằng đối phương luôn hờ hững với mình, nhưng mỗi lần gặp mặt, La Mông vẫn chủ động chào hỏi đối phương. Dù sao đi nữa, đối phương cũng từng là thầy mình, không thể không lễ phép. Còn chuyện đối phương có đáp lại hay không, từ trước đến giờ La Mông không thèm để ý. Quả nhiên, nhìn thấy La Mông chào hỏi mình, sắc mặt Đức Lão Y Kiệt Pháp hơi nhú lên, cũng không nói gì, xoay người đi vào trong tiệm thuốc Kiệt Pháp.

“Đi thôi.” Nhìn vẻ mặt của tên thị vệ bên cạnh, La Mông lại thở dài lần nữa. Thị vệ gât đầu, vẻ mặt có vẻ khó hiểu, khiến La Mông hơi bực mình.

Đúng lúc này, có mấy người đàn ông thoạt nhìn có vẻ không thân thiện đột nhiên xuất hiện ở hướng hai người đang đi tới. Trên người họ nồng nặc mùi máu tanh, bộ dạng hung hăng khiến cho tên thị vệ kia cảnh giác muốn rút kiếm.

Người đứng đầu đi tới trước hai người. Đầu tiên hắn liếc mắt nhìn tên thị vệ, sau đó bỗng nhiên vỗ mạnh vai La Mông cười nói ha hả: “La Mông, lần này ngươi chạy cũng không thoát. Buổi tối phải đi đến chỗ nào đặc biệt, ta sẽ đem ngươi đến một quán! Tửu lượng của ngươi thực sự là không tệ nhỉ. Lần trước ngươi có thể khiến ta say, hôm nay ta cần phải hòa một ván được không?”

“Cáp Mông đại ca, ngươi đừng chê cười ta. Lần trước cũng là ngươi nhường cho ta...” La Mông cười khổ mà nói. Cáp Mông là một người rất phóng khoáng trong một nhóm mạo hiểm mới tới. Hắn đã vài lần gặp La Mông, quan hệ hai người cũng không tệ. Thế nên hắn vẫn hay thích thú La Mông rủ đi uống rượu. Đối phương là một người có tính cách rất hào sảng, lần nào cũng khiến La Mông cảm thấy vừa vui vẻ vừa phải bắt đắc dĩ.

“Không muốn đi à? Vậy không được. Không đến thì không nể mặt mũi ta à. Buổi tối nhất định phải trở lại, ta mời khách... » Đối phương chẳng thèm nghe hắn nói chỉ cười ha hả vỗ vai La Mông vài cái, sau đó cùng mấy người kia nghênh ngang bỏ đi.

Nhìn tên thị vệ bên cạnh thở dài, La Mông lắc đầu. “Chúng ta đi thôi.”

Hai người cuối cùng cũng thoát được, đi đến thành.

« La Mông, lại đi ra ngoài à ! »

“La Mông, khi nào quay lại nhớ đến chỗ ông chủ chúng tôi uống một ngụm nhé!”

“La Mông, đừng quên theo chúng ta uống rượu!”

“La Mông...”

Không ít người bắt chuyện hỏi thăm La Mông. Mặc dù có nghe sức ảnh hưởng của La Mông, nhưng hiện tại những gì tên thị vệ thấy vẫn khiến y kinh ngạc.

Hắn sững sờ nhìn La Mông, không nghĩ một thiếu niên nho nhỏ như thế không chỉ có tài năng thiên phú, lại có thể có nhân duyên tốt như vậy. Nghĩ về lời đồn đãi về La Mông và tiểu thư Ngã Ly Ny, nhất thời, y có thái độ nhiệt tình hơn.

Thành nam tước. Vườn hoa.

Vẫn nằm trên ghế như trước, lửa giận của nam tước đã hạ xuống không ít. Lão đang lật giở một quyển sách trong tay. Tuy rằng mắt nhìn nhưng chẳng có tâm trí nào.

« Nên cho hắn đến đâu chứ ? Nghe nói lần trước tên tiểu tử phát hiện ra một đồng phước tích cách thị trấn một đoạn. Không chừng... Thì đem nơi ấy cho hắn... » Trong lòng đã quyết, nam tước đặt cuốn sách sang bên cạnh.

Đúng lúc này, tên thị vệ từ bên ngoài đi vào. “Nam tước đại nhân, La Mông đã đến ngoài vườn hoa rồi.”

“Vậy à?” Nam tước suy nghĩ. “Cho hắn vào đi.”

“Vâng lệnh...”

Chờ La Mông đi vào chỗ ngồi trong vườn hoa, nam tước nở một nụ cười trên khuôn mặt. Đương nhiên, khi hắn trông thấy ba ký hiệu của La Mông thì thờ người ra.

Đức Lão Y cấp ba. Tên tiểu tử này đã trở thành Đức Lão Y cấp ba !

Tuy rằng không phải là Đức Lão Y, lãnh chúa cũng biết có một loại pháp thuật cấp hai gọi là “Thuật vương vù”. Ngoại trừ đá và thành lũy ra, thuật vương vù này còn có khả năng làm sinh sôi nảy nở cây cối, có thể lập tức biến cây cỏ trong một trăm mẫu ruộng phát triển rất mạnh, khiến đối phương mắc kẹt bên trong, đồng thời gây thương tổn.

Pháp thuật này một khi thi triển, có thể khiến một tiểu đội binh sĩ bị mắc kẹt sau đó từ từ bị bắn chết. Vì thế nên khi bắt đầu tiến đến Đức Lão Y cấp ba, thì đã có khả năng chống đối với lãnh chúa.

Thấy tình huống này, trong lòng La Mông vui như có được huy chương. Vừa nãy trên đường hắn đã thấy vô số người ngạc nhiên. Thế nhưng lúc này hắn lại hết sức khiêm nhường, hành lễ : « Lãnh chúa đại nhân, người có gì dặn bảo ? »

« A, La Mông, ngươi đã đến rồi à ! » Nam tước thờ người ra, sau đó lại đổi thành một nụ cười, trong lòng lại có một chút thay đổi, đáng về hòa nhã nói với La Mông : « Lần trước nói với ngươi về nhiệm vụ, ngươi đã hoàn thành thế nào ? »

“Thưa nam tước đại nhân, ta đã vẽ hết bản đồ hai phần ba vùng lân cận khu rừng.” La Mông không bị sự nhiệt tình của đối phương đánh lừa, chỉ lễ phép đáp lại.

Nam tước nheo mắt lại. “Đã vẽ hai phần ba bản đồ rồi? Tốt, tốt lắm.”

Động tác rất nhỏ của nam tước đã bị La Mông chớp được. Trong lòng La Mông hơi có phần trùng xuống, xem ra hôm nay có sự tình gì.

"Nam tước đại nhân bảo ta mang bản đồ đến, là muốn?" Sau đó La Mông mang đến bản địa đồ, hỏi thăm dò.

Nam tước cười ha ha: “Là như thế này, vì việc thâm nhập vào rừng Kim Cúc quá nguy hiểm. Hơn nữa ta không có dự định quản lý khu vực đó nên hiện nay việc vẽ một bản đồ là đủ rồi.

Lão vừa nói rồi đồng thời mang ra một văn kiện đã soạn sẵn, viết qua loa thêm vài chữ rồi đưa cho La Mông: “Đây là văn kiện, lần trước chúng ta bàn khi vẽ hết bản đồ thì cho ngươi một phần đất. Bây giờ ta thực hiện lời hứa lúc trước.”

Nhận bản đồ của La Mông, nam tước chỉ nhìn lướt qua rồi để sang bên cạnh. Sau đó ánh mắt lão nhìn chăm chăm về mặt của La Mông, xem hắn có biểu hiện gì.

“Đổng hoang tàn phạm vi hai km?” La Mông nhìn địa điểm đánh dấu trên giấy chứng nhận, có phần kinh ngạc.

Hắn thực sự có phần bất ngờ. Hắn không ngờ nam tước lại có thể đem mảnh đất này cho hắn. Mảnh đất di tích này hắn rất hài lòng, có thể có địa điểm căn cứ cho Đức Lỗ Y.

Vốn đang dự định chờ một thời gian rồi mới hỏi nam tước về mảnh đất kia. Hắn thật sự không nghĩ rằng nam tước không đợi hắn mở lời, đã chủ động đem phần đất ấy cho hắn, mà lại còn là cả chu vi hai km.

La Mông vẫn ngằm chuẩn bị ứng phó là bị nam tước trách móc chứ không nghĩ tới chuyện này.

“Thế nào? Ngươi nghĩ chỗ ấy không tốt à?” Nam tước dò hỏi ý tứ của La Mông, về mặt có phần trầm xuống. “Nếu như ngươi không thích chỗ ấy, ta có thể tìm chỗ khác ở ngoài khu rừng, trong thị trấn cũng được. Nhưng ngươi biết đấy, ngay cả căn cứ của đại sư Kiệt Pháp cũng đều ở trong rừng cả. Ở trong trấn thì không có chỗ nào vô chủ.”

“Còn nếu như ngươi muốn tạo một vườn thuốc rồi buôn bán dược thảo trong tiệm, ta có thể giảm thuế, cho ngươi được giảm phân nửa thuế dược thảo. Ngươi thấy thế nào?” Thấy La Mông không nói gì, nam tước còn nói thêm.

Điều này không phải là hắn có ý tốt cho sự việc mà vì trông thấy La Mông đã trở thành Đức Lỗ Y cấp ba nên tăng thêm điều kiện. Mục đích là khiến cho La Mông đi đến khu di tích đó mà thành lập khu căn cứ, vừa đỡ phải đi tìm phần đất khác cho La Mông, lại khiến đối phương không ở trong thị trấn mà tiếp xúc quá nhiều với con gái mình.

La Mông cũng không phải là kẻ dấn dộn. Đối phương rõ ràng là cấp cho mình những lợi ích, là vì cái gì? Vừa mới mừng rỡ vì nhận được đất đai xong, nhưng bây giờ trong lòng hắn chỉ còn lại nghi ngờ: “Ta không rõ, nam tước đại nhân vì sao...”

“Ngươi không rõ? Tốt! Ta đây nói trực tiếp cho ngươi rõ! Ta cho ngươi ruộng đất, giảm thuế cho ngươi. Nhưng sau đó muốn ngươi không được tiếp tục gần gũi Ngã Ly Ny, được không?” Sắc mặt nam tước u ám nhìn chăm chăm La Mông.

Chỉ cần La Mông dám nói một câu không đồng ý, thì cho dù lão cùng con gái trở mặt nhau, phải liều mạng mạo hiểm, thì lão cũng phải dứt khoát làm cho bằng được. Lão chỉ có thể khoan dung một mức độ nào đó với Đức Lỗ Y cấp ba.

“Để ta phải rời xa tiểu thư Ngã Ly Ny?” La Mông trầm giọng hỏi. Vậy là hắn đã rõ, hiểu rõ vì sao nam tước có lòng thù địch với hắn, cũng hiểu rõ vì sao nam tước trao cho hắn nhiệm vụ đi vẽ địa đồ. Nguyên nhân, tất cả là ở chỗ này.

Nam tước lạnh lùng cười: “Không sai, ngươi muốn có một tương lai tốt phía trước, ta đã cho ngươi một tương lai, trở thành chủ đất, có rất nhiều con đường mở rộng đối với ngươi. Với khả năng của ngươi, ngươi cũng có thể trở thành tước hiệp sĩ, có dòng họ gia tộc. Điều này là không sai được. Ngã Ly Ny cũng cần phải có một thời gian để được tiến bộ. Hai người các ngươi phải tự mình hạn chế tiếp xúc. Ta bây giờ là phụ thân của nó, hi vọng ngươi, mong ngươi không nên ngăn cản tương lai của nó.”

La Mông nhìn chăm chăm nam tước. Nam tước cũng nhìn chăm chăm La Mông.

Một lúc lâu, La Mông thở một hơi, nói: “Ta không thể bảo đảm là không gặp tiểu thư Ngã Ly Ny nữa. Thế nhưng, ta có thể bảo đảm có thể không chủ động đi tìm nàng.”

Nam tước thở phào nhẹ nhõm. Tuy rằng chưa hoàn toàn đạt được mục đích. Thế nhưng cũng không có gì sai biệt lắm. Lão nói: “Tốt lắm. Đã như vậy, ba ngày sau cử hành lễ sắc phong!”

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Sắc Phong (Thượng)

La Mông trở thành Đức Lỗ Y cấp ba, cùng tin tức sắc phong đã lan truyền đi khắp toàn bộ thị trấn.

Rất nhiều người dân trong thị trấn đến đây chúc mừng, ngoài ra còn có các quan chức. Không ai tin được trong một đêm, La Mông như đã trở thành một thành viên trong xã hội thượng lưu, trở thành một người danh giá.

Ba ngày sau thì lễ sắc phong diễn ra ở Thần Điện nữ thần Đại Địa, do nam tước cùng Ngã Ly Ny chủ trì. Buổi sắc phong gần như long trọng giống như với một vị kỵ sĩ.

Địa chủ ở thế giới này có địa vị cao hơn so với dân thường. Phần lớn những người theo hầu quý tộc hay kỵ sĩ, nếu hộ tống theo sau sẽ phải cùng tiến ra chiến trường cùng vị kỵ sĩ đó. Nếu như có được vinh quang cùng chiến tích thì khả năng có thể được phong chức kỵ sĩ.

Đương nhiên, thời đại phát triển đến bây giờ, tùy tùng theo sau còn có ý nghĩa phô trương, những địa chủ không thu được danh kỵ sĩ thì làm tùy tùng theo sau cũng thu được danh tiếng.

Vậy nên đến khi được sắc phong, La Mông mới biết, trong phạm vi quyền hạn của nam tước có nhiều tùy tùng như vậy.

Buổi sáng hôm nay, La Mông đặc biệt thay một bộ đồ mới. Khi hắn vừa từ trong tiệm đi ra thì lập tức xung quanh vang lên tiếng hoan hô reo hò. Đây là người dân trong thị trấn hoan hô, trong đó có Ni Khắc và Pháp Phi đang hết sức xúc động.

La Mông vội vàng vẫy tay về bốn phía chào mọi người, liếc mắt qua, đặc biệt là vợ chồng Ba Ân Nhĩ, đội trưởng Hải Ngõa Duy, cùng những kẻ mạo hiểm khác. Mọi người đều có vẻ hâm mộ, vẫy tay với hắn.

La Mông đi lên trước, xuyên qua đoàn người, đi tới thần điện. Lúc này, hắn thấy có hơn mười người mặc quần áo sang trọng hướng về phía La Mông ra hiệu gạt đầu. Đảo mắt qua, hắn thấy các quan chức trong thị trấn cũng đến.

Đương nhiên, người đáng chú ý nhất chính là trung đội trưởng Khoa Thụy La. Hắn mặc lễ phục, trên người đeo một cái huân chương, một làn lực lượng hùng hậu bao phủ xung quanh hắn, cấp sáu, dĩ nhiên là cấp sáu.

La Mông rung mình.

Hắn nhìn những người khác, có bốn tiểu đội trưởng, trong đó có tiểu đội trưởng Lý Tra Đức đã từng dạy dỗ chỉ bảo hắn. Ngoài ra còn có cảnh vệ thần điện Trường Ba Tập, được sư An Sâm, nữ quân gia Tát Lâm phu nhân cũng đều tới.

Toàn bộ hơn năm mươi danh sĩ trên toàn lãnh thổ của nam tước cũng có phong thái hết sức trang trọng, nhất loạt đứng lên.

Trong bầu không khí đó, La Mông đi lên bậc thang, vào thẳng trong thần điện.

Nam tước đã ở bên trong. Đương nhiên Ngã Ly Ny cũng ở đó. Nàng mặc áo choàng trắng tinh, khi đi lại để lộ ra cặp đùi trắng. Trên ngực nàng có một biểu tượng màu vàng. Đây là vật biểu tượng của nữ thần mùa màng. Thế nhưng, điều khiến người chú ý đến chính là dấu hiệu đánh dấu tiêu chuẩn của mục sư cấp ba.

Ngã Ly Ny đã trở thành mục sư cấp ba, hiểu rõ cách điều trị vết thương nhẹ cùng thuật chữa trị bệnh tật sơ đẳng. Đây là tiêu chuẩn khiến nàng có thể chủ trì thần điện, xóa đi dấu hiệu cấp hai. La Mông không thể không vui mừng cho nàng.

Phía sau La Mông, hàng loạt người có uy tín trong trấn đều được vào. Họ hữu ý đứng làm hai hàng thẳng hai bên thần điện.

"Lãnh chúa đại nhân!" La Mông tiến về phía nam tước mà hành lễ.

La Mông, người đã đến rồi. Vậy hãy bắt đầu thôi!" Nam tước nói, đồng thời liếc mắt nhìn ba ký hiệu trên người La Mông, tượng trưng cho dấu hiệu Đức Lỗ Y cấp ba, rồi ngài liếc nhìn Ngã Ly Ny.

Tiểu tử này vậy mà đã trở thành Đức Lỗ Y cấp ba. Tốc độ thật là quá nhanh !

"Tốt lắm, kính mời Duy Cách Tư đại nhân làm người chứng kiến." Ngã Ly Ny nhìn người mục sư mặc áo choàng đen. Đây không phải là mục sư của nữ thần Mùa Màng, mà là của thần Pháp Luật và Khế Ước có tên là Tát Đức Đạt.

“Nguyên tuân theo giáo đạo, tuân theo pháp luật, cam đoan công chính ngay thẳng!” Duy Cách Tư cầu khẩn ngắn gọn, sau đó gật đầu ra hiệu có thể bắt đầu được rồi.

Sắc mặt nam tước điềm nhiên, hỏi: “La Mông, ngươi có nguyện dựa theo khế ước lập sẵn mà phụng sự cho ta không?”

La Mông nói ngắn gọn: “Ta sẵn lòng! »

Nói xong, hắn hướng về nam tước hành lễ. Hai người thậm chí còn ôm nhau một cái.

Sau đó, nam tước đem một cây nhỏ là biểu tượng một khối đất phong tặng, trao cho La Mông. Sau đó nghỉ thức kết thúc.

Quá trình rất đơn giản. Mục sư Duy Cách Tư, không nói lời nào, chỉ dùng mắt ghi lại quá trình. Cuối cùng, y ký tên vào văn kiện, chứng tỏ mình là nhân chứng.

“Các vị có ý kiến gì không?” Nam tước theo thói quen, lớn giọng hỏi.

“Không có!” Mọi người chung quanh đều nói.

Rồi nghe tiếng nam tước nói: “Như vậy thì kết thúc thôi!”

Vừa dứt lời, phía trong và ngoài thần điện vang lên tiếng hoan hô.

Sau đó, nam tước tỏ vẻ rằng cơ thể không khỏe nên ra về. Thấy nam tước mang theo một nhóm quan chức dần dần đi xa, rất nhiều người thoải mái, bắt đầu tụ tập lại một chỗ nói chuyện phiếm.

Trước mắt bao người, Ngã Lỵ Ny cũng không nói gì. Nàng nói mấy câu rồi cũng ra về.

“La Mông, chúng ta đi chứ ? »

La Mông quay đầu nhìn, thì ra là thương nhân Ba Ân Nhĩ. Hắn đã có mấy lần hợp tác với thương nhân này rồi.

“Được, chúng ta hãy nói chuyện!” La Mông theo hắn từ trong thần điện đi ra, chậm rãi đi tới: “Ba Ân Nhĩ, ngươi có chuyện gì?”

La Mông hỏi, trên thực tế thì trong đầu đã sớm hiểu rõ. Vị thương nhân này có sự quan tâm đặc biệt với hắn.

Chính như hắn đã dự đoán trước, Ba Ân Nhĩ hỏi: “La Mông, mảnh đất của ngươi, rốt cuộc là rộng chừng nào?”

“Khu di tích ở trung tâm, chu vi chung quanh hai km đều là của ta. Nhưng mà vùng xung quanh đều là rừng rậm.”

“Chu vi hai km, nếu như chỗ đó không quá hoang vu, cũng chẳng khác nào mảnh đất của một kỵ sĩ, có thể dựng nên cả một làng. La Mông, ta chỉ muốn hợp tác. Ngươi muốn xử lý mảnh đất đó thế nào? » Ba Ân Nhĩ hỏi

“Ba Ân Nhĩ, ta muốn tiến hành từng bước một, ban đầu nghĩ rằng sẽ tu sửa một chút, đem vứt bỏ đồng đá vụn trong di tích đi. Thực tế thần điện bị bỏ hoang đó mà chỉnh trang lại, chính là một pháo đài kiên cố.” La Mông mỉm cười nói: “Sau đó, ta muốn xung quanh thần điện trồng một hàng rào cây phòng ngự trong khoảng một năm đầu tiên!”

“À, nghe nói Ni Khắc cùng Pháp Phí ở cùng một nhà với ngươi, đều cũng chuẩn bị chuyển đến lãnh địa của ngươi?” Ba Ân Nhĩ liếc nhanh La Mông, nói: “Lãnh chúa đã cho phép?”

“Trà một trăm đồng tiền vàng, đã đồng ý rồi thì sau đó bọn họ sẽ không trực tiếp thuộc về lãnh chúa, mà thuộc về ta!” La Mông nói: “Ngoài khu vực dân cư ở ngoài còn có một bức tường hàng cây rào xung quanh. Ta còn muốn có một lữ quán hai tầng ở bên trong do mẹ Pháp Phí đến quản lý. Người qua đường cũng có thể ghé qua nghỉ ngơi tạm thời, có thể mua thuốc luôn.”

Đối với những gì La Mông nói, Ba Ân Nhĩ liên tục gật đầu: “Ồ nơi đấy mà xây dựng một nơi nghỉ ngơi, quả thật không sai!”

“Những điều ngươi muốn, thì ngươi đảm đương được, ta hiểu rõ, ngươi có biện pháp làm!” La Mông nói, đây là một vụ làm ăn không nhỏ.

“Đương nhiên. Ta làm việc này, đảm bảo có thể đúng thời hạn. » Ngừng lại một chút, về mặt Ba Ân Nhĩ trở nên nghiêm túc. Lão nhìn hai bên một chút, đến gần La Mông khẽ hỏi nhỏ : «La Mông, ngươi đã là Đức Lỗ Y cấp ba rồi ? Nghe nói ngươi muốn xây một cái ôn phòng. Nếu như thực thế, ngươi có thể nói cho ta được không ? »

La Mông bước chậm chậm lại, suy nghĩ một lát thì nói: “Ba Ân Nhĩ, đúng vậy, ta đã là Đức Lỗ Y cấp ba, cũng muốn xây một căn phòng ấm. Thế nhưng ngươi cũng biết rõ, đây là một hạng mục hao tổn tài sản nhất. Những hạng mục khác không nói, riêng quả cầu thủy tinh chiếu ánh sáng ban ngày cũng rất cao giá.”

Thủy tinh chiếu sáng có giá trên thị trường là ba trăm đồng vàng.

Ba Ân Nhĩ đương nhiên nghe hiểu được ý tứ của La Mông nói. Lão hơi nhú mày, một lát sau hạ quyết tâm, nói: “Vậy kế hoạch của ngươi như thế nào?”

Ta muốn nghe nội dung cụ thể một chút. Nếu như khả thi, ta có thể đồng ý bỏ vốn một phần!”

Tuổi trẻ như vậy mà đã là Đức Lỗ Y cấp ba. Tốc độ nhanh đến mức lão phải sợ hãi, nhưng cũng kích thích lão- đúng là thiên tài mà!

Trong lòng La Mông cực kỳ phấn chấn, hân nhân cơ hội nói: “Ba Ân Nhĩ, thực ra then chốt là ở chỗ này. Người biết đó, ta tuy rằng tiến bộ rất nhanh, nhưng không được người dạy bảo, những nền tảng căn bản của Đức Lỗ Y không hề vững chắc. Nếu như mù quáng xây căn phòng ăm, như vậy thật là mạo hiểm quá lớn. Nếu một ngày mà thất bại thì đúng là tổn thất quá lớn cho cả người và ta. Ta nghĩ bước đầu tiên sẽ đem dọn dẹp đồng phệ tích, xây tường che chắn, lữ quán, phòng ốc được xây lên. Nói như vậy thì mới có doanh thu được.”

“Bây giờ là đầu tháng năm, xây tường che bên trong, cày cuốc lại ruộng đất, móc lại chiến hào, dọn sạch bãi cỏ, đồng thời có thể gặt cỏ đại đem phơi khô. Ngoài ra còn có thể mua hai con trâu cày, vài con cừu lợn, một vài gà vịt, đợi đến tháng mười có thể gieo hạt lúa mì vụ đông.”

Những lời này khiến Ba Ân Nhĩ liên tục gật đầu. La Mông tuổi còn trẻ, nhưng làm việc thật chín chắn, tính toán tiếp theo sau đều là những việc làm ăn không nhỏ. Lão nói: “Không sai, người yên tâm, ta sẽ giúp người tuyển công nhân tới xây tường bao quanh lữ quán. Người cũng không phải lo lắng về những người chần chừ. Về phần cơ bản, nếu ta muốn tìm một Đức Lỗ Y thì bỏ ra một chút tiền là có thể tìm được một nhóm Đức Lỗ Y tu hành có bài bản.”

“Nếu như nói vậy thì không có vấn đề. Ta đã học một chút căn bản Đức Lỗ Y. Hiện tại bây giờ ta là Đức Lỗ Y cấp ba, nghiêm túc mà nói, thì sau nửa năm ba tháng, ta có thể hoàn toàn học được nền tảng cơ bản.” La Mông nói: “Khi đó, ta có thể xây nhà kính, tầng hầm bên dưới di tích có thể mở rộng thêm. Chúng ta không cần phải xây thêm, chỉ cần có thêm thủy tinh chiếu sáng hoàn chỉnh bồi dưỡng đất đai là có thể tiến hành được rồi. Tuy rằng chưa có dàn thờ thiên nhiên, hiệu quả kém hơn một chút nhưng có thể bù đắp bằng các phương pháp khác.”

Ba Ân Nhĩ về mặt thần tình, liên tục gật đầu. Thiếu niên này luôn làm việc và ghi chép lại mọi việc, khiến lão không nghi ngờ mà hoàn toàn tin tưởng vững chắc. Đối với vị thiếu niên đầy kinh nghiệm này, hoàn toàn đáng đầu tư.

La Mông thấy Ba Ân Nhĩ đã hoàn toàn thuận theo, lúc này mới lên tiếng nói: “Kỳ thực, ta thu được một bí truyền của một vị đại nhân về một loại thuốc mới. Nếu như mà xây nhà kính có thể sản xuất số lượng lớn.”

Ba Ân Nhĩ lập tức giao động, loại tân dược này hẳn đã sớm nghe nói qua. Đáng tiếc là số lượng quá ít nên không kịp cung cấp trong thị trấn, căn bản không kịp tiêu thụ trong nội thành. Nghe đến đó, hắn nói nhanh: “Thì ra là thế. La Mông, chỉ cần người có thể giao cho ta quyền đem tiêu thụ thuốc này, còn những chuyện khác thì ta sẽ gánh giúp người.”

La Mông cười nói: “Ba Ân Nhĩ tiên sinh, ta chỉ tạo ra thuốc, còn sử dụng ra sao và tiêu thụ thì toàn bộ dựa vào người cả. Còn quá trình xây dựng thì ta sẽ không đi. Tuy rằng việc mở mang khai phá đất nông nghiệp không trái với tự nhiên. Thế nhưng có thể không phải đi đến nơi xây dựng thì ta sẽ không đi.”

Nghe đến đó, mặt mày Ba Ân Nhĩ không khỏi rạng rỡ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 88: Sắc Phong (Hạ)

“La Mông, người yên tâm. Ta sẽ thuê một nhóm thợ có kinh nghiệm dồi dào đến. Bọn họ sẽ nhanh chóng dọn dẹp đồng phệ tích, đồng thời sẽ xây tường bao quanh cùng phòng ốc nhà cửa. Về phần mua mấy con trâu cày các loại, việc này hãy cho ta khoảng thời gian một tháng, ta có thể xong hết ! » Ba Ân Nhĩ dứt khoát nói : «Tài liệu nền tảng Đức Lỗ Y, ta cũng có thể thông qua lão pháp sư Tát Khắc Duy. Dù sao thì Đức Lỗ Y trong Công Hội cũng được coi như là một dạng người sử dụng pháp thuật! »

“Vậy ta phải mất bao nhiêu tiền?” La Mông hỏi.

“Xây phòng, dọn dẹp tu sửa, mua trâu bò, chỉ cần hai trăm đồng vàng, như vậy đủ rồi. Bốn miếng thủy tinh chiếu ánh sáng ban ngày cũng là một nghìn hai trăm đồng tiền vàng. Về phần trọn bộ tài liệu căn bản Đức Lỗ Y, chỉ sợ cũng phải một nghìn đồng vàng!” Ba Ân Nhĩ lo lắng nói ra con số: “Tổng số đại khái cũng phải hai nghìn bốn trăm đồng vàng!”

“Ta chỉ có một nghìn năm trăm đồng vàng!” La Mông phòng chừng, cảm thấy hợp lý. Bản thân hắn có khoảng chừng ba nghìn một trăm đồng vàng. Thế nhưng mà hắn vẫn kiên quyết nói khó khăn.

Ba Ân Nhĩ ở trong thành, cũng là thương nhân có chút quan hệ cùng đường đi nước bước. Đã như vậy, tại sao lại không lôi kéo?

Vay tiền lão, trái lại sẽ khiến quan hệ thêm gần lại. Cái gì cũng không yếu mới có thể hợp tác hai bên chứ. Vậy nên cho dù La Mông có tiền cũng phải mượn một chút, như vậy thì quan hệ mới vững chắc.

“Ngươi yên tâm, ta còn có một nghìn đồng vàng. Ta cho ngươi vay trong vòng một năm không lấy lãi. Chỉ cần về sau ngươi giao quyền tiêu thụ thuốc cho ta.” Nghe được La Mông nói như vậy, mặt mày Ba Ân Nhi trở nên rạng rỡ.

Trong lòng La Mông cũng hết sức phấn chấn vì hắn đã tạo thêm mối quan hệ.

Khi hắn tới lữ quán, đội trưởng Hải Ngõa Duy ra nghênh tiếp, vỗ thật mạnh vào vai rất đau: “La Mông, vậy mà ngươi đã có được một mảnh đất, chúc mừng nhé!”

La Mông vội vã tăng bốc: “Đội trưởng Hải Ngõa Duy, ngươi bây giờ đã là chiến sĩ cấp bốn. Nếu như muốn một có một mảnh đất thì sau này cũng là chuyện dễ dàng mà!”

Lý luận La Mông nói thật không sai. Chiến sĩ cấp bốn Hải Ngõa Duy nhờ vào nhà quý tộc, hiện tại có hẳn một binh hộ, có được một mảnh đất cũng là chuyện có thể. Thế nhưng thực tế không dễ dàng như vậy. Nếu như đạt cấp năm thì mới dễ dàng có được.

Hải Ngõa Duy nghe xong, trong lòng thấy sáng khoái, kéo La Mông vào trong. Lữ quán liền vang lên những tiếng reo hò đĩnh tai nhức óc.

Chỉ thấy có mười mấy dong binh ăn mừng cùng mấy người bản xứ trong vùng.

“Đội trưởng Hải Ngõa Duy, ta muốn mời các ngươi đi đến khu di tích một lần. Chỗ tường bao quanh trước thành cần canh phòng, trong khu rừng um tùm thật không an toàn!” La Mông vội vã nói nhanh: “Việc này, ngươi có thể bàn bạc với tiên sinh Ba Ân Nhi!”

“Không có việc gì. Chúng ta vừa dịp được nghỉ dưỡng, việc này cứ để chúng ta lo.” Hải Ngõa Duy nói rất hào sảng.

“Vẫn còn phải thông qua người của Công Hội nữa, như vậy vẫn còn nhiều thời gian.” La Mông nói: “Trong thứ tự tôn ti của Công Hội, Đội trưởng cũng muốn được thăng cấp mà! Việc này quan trọng lắm!”

Nói mà không đợi trả lời, La Mông hô: “Hôm nay ta mời khách, có rượu và thịt quay!”

“Hay!” Lập tức trong lữ quán trở nên ồn ã.

Ánh mặt trời giữa trưa chiếu vào lữ quán. Rất nhiều người ăn uống rượu thịt bên trong, vợ chồng Mặc Đặc cũng tụm lại.

“Ồ kia, rượu uống hết rồi thì sẽ khai thêm một vò nữa chứ!” Mặc Đặc phu nhân nói.

“Thật là uống thỏa thích!” Mặc Đặc nói có phần khó chịu. Nhìn lại, không chỉ dong binh mà những người khác trong thị trấn cũng chạy đến uống một chén, làm cho khung cảnh càng thêm hỗn loạn. “Lại chẳng có quan hệ thân thích gì.”

“Bọn họ vì La Mông mà vui vẻ, thế nhưng cũng đổ kị đấy!” Mặc Đặc phu nhân vội vàng thả một miếng thịt vào trong lò nướng, nói.

Mặc Đặc nghe xong, nhìn lại, thấy quả là đúng. Rất nhiều người, tuy rằng làm như hài lòng với La Mông, nhưng mà vẻ mặt còn có chút đổ kị, có một chút chua xót không nói ra ngoài miệng. Gã xuống tầng hầm phía dưới khiêng lên một vò rượu.

Dù sao thì ngay chính trong lòng mình cảm thấy vui vẻ, cũng có một chút chua chát!

Trước kia những người đi theo hầu quý tộc và kỵ sĩ thì bây giờ được gọi chung là một từ “huương thân”. Trở thành một hương thân thì có khá nhiều quyền lợi, có thể đảm nhận chức quan trong lãnh địa. Hiện tại, bất luận gia tộc cao quý phồn vinh thế nào, đều khởi đầu từ việc này. Nó có nghĩa là gia nhập vào hàng ngũ của giai cấp thống trị là bước đầu tiên để ngoi lên tầng lớp trên.

Tất nhiên, bây giờ La Mông không có lỗi gì. Hắn cần phải giành được sự thừa nhận, còn phải lãnh đạo một cái làng. Không thể gạt bỏ một hương thân đã sẵn có, hắn có thể xây dựng một ngôi làng mới Với thực lực của La Mông, may ra hắn có thể tự mình trông thấy gia tộc của hắn từ cái làng đó phát triển vững chắc.

Nghĩ tới đây, ai mà không có cảm giác chua xót?

Buổi chè chén kết thúc là tới chiều. Lữ quán vắng lặng. La Mông, Pháp Phí cùng Ni Khắc ngồi một chỗ, ăn bánh và thịt, hạ giọng nói chuyện phiếm.

“Lúc nào bắt đầu tiến hành?” Ni Khắc vội vã hỏi.

“Đừng có gấp. Hiện tại trong rừng vẫn còn không an toàn. Chờ tường được vây rồi, phòng ốc được xây rồi, trâu cày tới, thì sẽ dọn sạch sẽ hết.” La Mông trả lời.

“Đúng vậy, dù sao thì cũng không còn bao nhiêu ngày nữa.” Ni Khắc uống một chén, tự mình khuyên nhủ. Hắn đã đi qua chỗ đó. Di tích dựa lưng vào một ngọn núi. Xung quanh đúng là rừng cây um tùm, lại có dòng suối, nếu mà khai khẩn lên thì cũng không tệ. La Mông sớm đồng ý rằng sẽ không thu thuế má: “Nhà cửa và ruộng đất của chúng ta thì sao?”

“Nhà ngươi cũng chỉ có năm mẫu đất, không bằng giữ lại.” Pháp Phí nói: “Đây là đất ở trên thị trấn, giữ lại sau này còn có việc dùng.”

"Bây giờ cũng không sai. Thuế vụ quan tâm nhậm cũng rất ít tìm chúng ta làm phiền." Ni Khắc lạc quan nói. Địa vị của La Mông được nâng cao. Sau này tư pháp và thuế quan muốn những tay vào cũng không được. Ni Khắc trên danh nghĩa là phụ giúp cho La Mông, nhưng tình hình chung chỉ có La Mông có thể quản lý.

"Pháp Phí, người cũng đừng đi làm lính nữa, không bằng làm đội trưởng đội bảo vệ bên trong lãnh thổ của chúng ta. Người cảm thấy thế nào?" La Mông chính thức hỏi.

"Được!" Pháp Phí thẳng thắn trả lời. Vấn đề này hắn đã suy nghĩ rất lâu rồi.

Tuy rằng lãnh thổ hiện tại rất nhỏ, nhưng La Mông sẽ phát triển không ngừng.

Rất nhiều dong binh có ý muốn được ký thác nhờ cậy vào đội trưởng. Một mai đội trưởng có thể trở nên nổi trội, bọn họ cũng tùy theo nước lên thì thuyền lên. Đây là thói quen của thế giới này. Cho nên những thành viên trong tiểu đội của Hải Ngõa Duy đều hết sức hỗ trợ đội trưởng. Trước đó vài ngày, Lam Táp Tây cũng được đội viên đặt niềm hy vọng, đương nhiên sau cùng thất vọng cũng rất nhiều. Pháp Phí cũng không phải ngoại lệ!

"Ba Ân Nhĩ vừa nói gì?" Ni Khắc hỏi.

"Ta đem lãnh thổ ủy thác cho hắn khai phá." La Mông uống một ngụm rượu: "Ta còn nhờ hắn mua một bộ lọ thuốc thủy tinh mới. Hiện giờ đã thiếu rồi."

"Mất rất nhiều tiền rồi, hay là chúng ta bỏ thêm tiền túi ra?" Ni Khắc dò ý, nhanh chóng nói.

La Mông thờ dài trong đầu. Trước đây cho dù coi như là anh em huynh đệ tốt, cũng chỉ là nhờ quan hệ cá nhân, không có loại quan hệ máu mủ liên quan. Loại quan hệ như vậy tại thế giới này đã tiếp diễn trên mấy trăm năm.

« Không có việc gì. Ni Khắc, chúng ta bây giờ có rất nhiều chuyện không đủ sức làm. Trước tiên cho hắn lời ít tiền thì không thành vấn đề. Chúng ta phải có con mắt nhìn xa ». La Mông giải thích rõ: « Thật ra chuyện nhân khẩu mới là vấn đề lớn. Ba gia đình theo chúng ta, khó mà khai phá phát triển lên được. Nếu có mười gia đình thì tốt rồi. »

« Nếu như không phải vợ và tìm người, thật ra có thể liên lạc với dong binh ». Pháp Phí nói: « Ta đi đến Công Hội của dong binh, bao giờ cũng có người ở đó. »

« Được rồi, việc này người làm ! » La Mông nhún vai: « Chúng ta đi thôi, không còn sớm nữa. »

Hai người càu nhàu một tiếng, vợ và mang một chút rượu theo rồi đi cùng.

Lúc này, Hải Ngõa Duy cùng Ba Ân Nhĩ dường như đã thỏa thuận xong. Ba Ân Nhĩ đi tới: "La Mông, nếu không có việc gì, hôm nay ta trở về trong nội thành. Xây dựng một ngôi làng, đủ thứ gì đó cũng rất phiền phức đấy!"

"Không có việc gì, nhưng mà hôm nay phải đi luôn?"

"Nếu vậy cũng được. Ta sẽ lập tức đi làm. Đây là việc tâm đắc của Ba Ân Nhĩ ta đấy ! » Ba Ân Nhĩ nói có chút đắc ý: « Hải Ngõa Duy bọn họ và ta sẽ cùng nhau quay trở lại. »

"Ta cũng đi theo. Vừa đúng lúc được gặp đội trưởng Hải Ngõa Duy". Pháp Phí nói: "Vừa thuận tiện cho nhiệm vụ, cũng rèn luyện thêm."

Những người ở tầng lớp xã hội thấp phải vật lộn, cuộc sống đều rất khó khăn gian khổ. Các dong binh có rất nhiều nhiệm vụ phải chấp hành. Bình thường lúc nhàn rỗi không phải rèn luyện vũ kỹ thì làm những nhiệm vụ nhỏ. Những nhiệm vụ này bao gồm tiêu diệt dã thú vùng lân cận, thậm chí cả việc đốn củi, săn bắn, tìm kiếm dược liệu. Sức mạnh và kinh nghiệm được tích lũy dần dần.

Bản thân Pháp Phí xuất thân từ gia tộc chiến sĩ. Việc này hắn hết sức rõ ràng. Hắn là hắn luôn thường xuyên chú ý việc tích lũy này.

La Mông gật đầu suy ngẫm bản thân có tìm được một loài vật tương trợ hay không?

Động vật tương trợ thông qua khế ước, chia sẻ vui buồn cùng nhau, ngoài ra còn trợ giúp cho sức mạnh cho Đức Lỗ Y.

Trên lý thuyết, một Đức Lỗ Y có thể tìm một loài động vật làm vật nuôi. Nhưng đương nhiên chỉ có thể tìm thấy những loài động vật thông thường nhất, ví dụ như rắn, chuột, nhện các loại.

Có Sùng Thần Nông, La Mông không hề lo lắng về lực lượng hay mức độ linh hoạt. Dù sao thì sự biến đổi của Thần Nông Sùng tiếp tục khiến cho hắn trở nên mạnh mẽ. Thế nhưng, có một vài năng lực rất khó đạt được, ví dụ như bay trên không và trinh sát.

Sống cả đời trên địa cầu, hắn đương nhiên biết khả năng trinh sát ở trên cao, khi tất yếu thậm chí con người có thể bay trên không trốn xa, đúng là một kỹ năng vô cùng quý giá. Cho nên, La Mông khao khát giành được một loại động vật biết bay làm vật nuôi, đặc biệt loại cỡ hơn trung bình, có thể cho người bay cùng.

May ra lần trước hắn trông thấy một chùm lông đại bàng nào đó. Đúng là một loại động vật nuôi thích hợp. Nó giống như một đàn chim sinh hoạt trên vách núi cheo leo. Một con chim đại bàng trưởng thành, có thể giúp người bay trên bầu trời.

Đây là loại động vật nuôi rất tốt. Đáng tiếc là, nghe nói rằng một con đại bàng trưởng thành nhất định phải do Đức Lão Y cấp 7 trở lên mới có thể thu phục được đồng thời còn phải ký kết khế ước. Dẫu sao thì động vật nuôi càng mạnh, nỗ lực sức mạnh của chủ nhân càng lớn. Nếu như là một con cự long trưởng thành, coi như là cấp 21 trong huyền thoại, cũng không có khả năng gánh vác được, trừ khi là bán thần.

Hay là có thể ký kết cùng một con chim đại bàng nhỏ? Hoặc là ít nhất tìm một trứng chim rồi tự mình ấp nở. Nghĩ tới đây, La Mông quyết định đề cập với Ba Ân Nhĩ về việc trên thị trường hiện nay có loại trứng này hay không.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Loại Sản Phẩm Mới (Thượng)

Đây là ánh nắng tươi sáng của một ngày. Lúc này khí trời càng ngày càng ấm áp. Mặt đất che phủ bởi màu sắc xanh biếc. Cành lá trên cây cũng nhú ra xanh tươi.

Người mạo hiểm trong rừng Kinh Cức càng ngày càng nhiều. Người của Công Hội tuyên cáo những nhiệm vụ. Vô số người mạo hiểm từ các địa phương xa xôi đều bị thu hút đến thị trấn hẻo lánh này.

Khác với việc những người mạo hiểm liên tiếp đến, tiệm thuốc của La Mông trên thị trấn thời gian gần đây rất yên tĩnh. Không thể nói là khách tới tiệm thuốc ít đi, mà là yên tĩnh hơn so với cảnh náo nhiệt trước đây. Bây giờ khách đến và đi đều vội vàng. Bởi vì, nhân vật trung tâm của tiệm thuốc, La Mông, thời gian gần đây không hề xuất hiện trong tiệm.

“Ni Khắc, cho ta một chai thuốc chữa bệnh. » Tiệm thuốc yên ắng hôm nay hình như đón tiếp một vị khách. Đó là một người mạo hiểm đi ra từ rừng Kinh Cức.

Ni Khắc cúi người xuống, lấy trong tủ bày ra một chai thuốc, mỉm cười: “Đây là chai cuối cùng trong ngày, mười đồng bạc.”

“Đây, đưa cho người.” Vừa lấy thuốc, người mạo hiểm kia vừa đặt năm đồng bạc lên quầy hàng. Sau đó hắn tò mò nhìn quanh. “Ngày hôm nay La Mông không ở trong tiệm à?”

“Hãy để La Mông yên tĩnh, gia đình Pháp Phi rất có tiếng học tập!” Ni Khắc lắc đầu: “Đã vài ngày rồi ta không thấy hắn, mỗi ngày đều đưa thuốc đến nơi ăn nơi ở hơn nửa tháng nay.”

Nhiều ngày trôi qua như vậy có biết bao nhiêu người qua hỏi nên Ni Khắc cũng không cần nghĩ mà cứ thế trả lời.

“Học tập à?” Người mạo hiểm hỏi có chút kỳ quái.

“Đúng vậy. Ba Ân Nhĩ nhờ hiệp hội pháp sư cấp cho La Mông một bộ tài liệu học về Đức Lão Y. La Mông đang nghiên cứu tỉ mỉ. Chờ học xong thì hắn có thể đi đến khu căn cứ!”

“Căn cứ? La Mông tự mình xây dựng lên khu căn cứ của Đức Lão Y? Thật đúng là mau quá. » Mặc dù La Mông đã tự mình hoàn thành nhiệm vụ, được Nam Tước ban cho ruộng đất. Thế nhưng cùng lắm lần trước bọn hắn mới vào rừng, nên nghĩ rằng việc xây dựng căn cứ sẽ không nhanh như vậy, không nghĩ tới việc bắt đầu xây dựng.

“Đúng vậy. Bây giờ trời đã ấm áp, muốn xây dựng khu căn cứ trong năm nay, thì tất nhiên phải xây dựng càng sớm càng tốt. Có điều hiện giờ bọn họ đang tiến hành dọn dẹp mặt trên phế tích. Việc này hẳn là phải mất rất nhiều công sức đấy.” Ni Khắc nói: “May là La Mông đã tuyển rất nhiều người. Trước khi mùa hè đến, có thể tiến hành xây dựng căn cứ được rồi.”

Những lời này hắn đã trả lời lặp đi lặp lại giống nhau. Cho nên hắn cũng không suy xét như trước mà trực tiếp trả lời luôn.

“À, có đúng thế không? Lát nữa ta phải mang rượu và đồ ăn vào trong đó xem hắn thế nào. Xem chừng trong khoảng thời gian này hắn sẽ có nhiều việc bận bịu thì uống rượu thế nào được.” Người mạo hiểm cười ha hả, sau đó vội tay chào ra đi.

Nhìn người mạo hiểm kia rời đi, Ni Khắc lắc đầu, tiếp tục cúi đầu tính toán sổ sách. Hắn đang tính lần trước tiểu đội Lam Táp Tây vẫn còn nợ tiền. Vì mỗi tiểu đội Hải Ngõa Duy cùng tiểu đội Lam Táp Tây cùng phân một nhóm bảo vật. Vì vậy sau sự kiện thử thách, hai đội mạo hiểm đường ai nấy đi.

Sau khi đội viên của đội Lam Táp Tây lấy tiền rồi trở về, đồng thời thanh toán xong khoản dư, hắn liền gọi xạ thủ Tô Táp Nhĩ rồi giữ lại, đồng thời mới tới chỗ của mình.

Tiểu đội Hà Ngõa Duy nhận lời của La Mông làm bảo vệ khu vực phía sau, đồng thời tiếp tục hoàn thành các nhiệm vụ khác. Vì khu cửa vào lãnh địa của La Mông ở trong khu vực rừng rậm, nên sẽ thay phiên nhau nhận nhiệm vụ. Một nửa chấp hành nhiệm vụ, còn một nửa ở lại trên lãnh địa nghỉ ngơi.

Vậy mà mọi chuyện đều lưỡng toàn.

Trong một xó, trên mặt La Lai Khắc hiện rõ tâm tình bất định. Hắn lấy ra từ trong ngực một cuốn sách.

Nhìn cuốn sách ma pháp nhập môn mà La Mông làm rơi trong tiệm thuốc bị hắn lật em vô số lần, trong mắt tên thiếu niên toát ra khát vọng mãnh liệt: “Chỉ cần cho ta cơ hội, ta cũng có thể trở thành một người có địa vị. Nhất định không phải xem chừng về mặt của người khác. Thế nhưng... cơ hội, cơ hội ở nơi nào chứ?”

Lúc đầu, từ khi La Lai Khắc lên học được phép thuật kia, vì không có sách ma pháp cao hơn nên không cách nào học tiến lên được. Tính cách u buồn của hắn trước nay không dám đề cập chuyện này với người khác. Hầu như mỗi ngày mỗi khác hắn đều ảo tưởng tự mình có thể có dịp học tập ma pháp thêm một bước nữa.

Sách ma pháp khác biệt với những sách loại khác. Loại sách này không những đắt tiền, cũng không phải chỉ cần có tiền là mua được. Do đó, tuy rằng La Lai Khắc đã học xong hai cuốn sách, nhưng vẫn chỉ ở cấp 0 phép thuật. Hắn tự cảm thấy mình có tiềm lực ma pháp, thế nhưng, cấp phép thuật càng cao, căn bản không có sách nên khó học xong. Vì nguyên nhân đó, tinh thần hắn gần đây không hề linh lợi.

Giấc mộng pháp sư khó có thể thực hiện khiến hắn vô cùng bị đả kích. Hơn nữa, La Mông giống như hắn, cùng từng ở tầng lớp thiếu niên thấp nhất. Hiện tại không chỉ địa vị bản thân, hắn còn ảo tưởng đến việc bản thân được người khác quan tâm và tiếng vỗ tay hoan hô, thậm chí chính mình vượt qua La Mông, trở thành một huyền thoại anh hùng trong thị trấn. Hắn, nhất định ước vọng thành một nhân vật anh hùng. Về tình trạng hiện nay, La Lai Khắc rất khó chấp nhận.

Đó là lý do vì sao, cùng lúc hắn tiếp nhận việc làm một kẻ làm thuê giúp việc trong tiệm thuốc của La Mông, còn mặt khác thì hắn luôn luôn căm ghét La Mông. Hắn căm ghét vận khí của La Mông tốt hơn mình, căm ghét địa vị của La Mông, căm ghét tài sản của La Mông, căm ghét tất cả mọi thứ hiện nay của La Mông. Hắn muốn mình cũng có tất cả mọi thứ. Hắn cũng muốn trở thành tâm điểm, muốn cho cha hắn nhìn mình với cặp mắt khác.

Đó kì giống như là một con dao sắc nhọn. Lưỡi dao cắt xuyên tâm can của La Lai Khắc. Hắn phát hiện ra rằng không còn cách nào khác là phải tiếp tục học phép thuật để thay đổi số phận bản thân. Dồn nén oán hận từ lâu rốt cục đã đến lúc bùng phát.

“Hay là, ta nên nghĩ biện pháp tự mình thay đổi vận mệnh.” Hắn lẩm bẩm tự nói, sau đó, tay cầm giẻ lau nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hầu như đồng thời, xa một chút, gia đình Pháp Phi có vẻ vắng vẻ. Vì mẹ của Pháp Phi đã mang theo em trai của hắn là Ngõa Đẳng đi đến khu lãnh địa degiups đỡ, một vài đồ dùng sinh hoạt trong gia đình đã được chuyển đi.

Bây giờ đến chỗ ở của La Mông.

Nội thất phòng ốc đã được sửa chữa rất gọn gàng. Bốn phía có giá sách. Trên giá có bày khoảng mười bộ sách. Đây là bộ sách tài liệu giáo trình Đức Lỗ Y căn bản đáng giá một nghìn đồng vàng.

Ở giữa phòng có bày một bàn làm việc vuông vức bằng cẩm thạch. Bên cạnh bàn còn có mười mấy cái sọt. Sọt không lớn nhưng chúng đều cùng được mở đồng thời, khiến người ta ngạc nhiên. Trong từng cái sọt đều chứa được thảo. Những mùi được thảo trộn lẫn vào nhau cùng một chỗ khiến cho gia phòng lúc này có mùi hết sức kỳ quái.

Trên bàn đá cẩm thạch bày hai mươi mấy kiện dụng cụ thủy tinh, trong đó có một cái đang phát ra tiếng sôi sục kỳ lạ. Bên cạnh bàn, một thiếu niên đang cẩn thận chú ý phản ứng trong dụng cụ thí nghiệm, ngay cả hơi thở cũng hồi hộp, đứng lên ngồi xuống.

Bên trong dụng cụ thủy tinh này, một tầng khí nhạt màu lục tỏa ra, đang dần dần biến thành một loại chất lỏng trong suốt màu xanh biếc. Đồng thời nó cũng không ngừng sủi bọt. Đột nhiên làn khí màu xanh lục biến mất.

Đúng lúc này, La Mông lập tức nói lẩm nhẩm, ánh sáng xanh xuyên qua thủy tinh vào bên trong. Trong nháy mắt, chất lỏng trong đó bỗng nhiên đổi thành màu xanh thẫm rồi ngưng kết lại.

“Ha Ha! Thành công rồi!” La Mông vừa thấy thế, lập tức không nhịn được, cười phá lên.

Cẩn thận xem loại thuốc ở trong bình, rồi đóng thật chặt lại. Đây là “Thuốc giải độc”, mỗi bình giá mười đồng bạc. Tất cả hoàn tất, La Mông thở ra hài lòng, ngồi xuống nghỉ ngơi.

Trên bàn đá cẩm thạch bày ra dãy dụng cụ thủy tinh. Đây đó bày la liệt cái phễu, cốc chịu nóng, ống nghiệm, đồ chưng cất cùng bộ sách. La Mông lộ ra vẻ hài lòng: “Hoàn hảo, đáng giá. Học hết toàn bộ sách, ta xứng đáng với danh hiệu Đức Lỗ Y”.

Mười cuốn sách, giá trị một nghìn đồng vàng, bằng một vạn đồng bạc, nhưng cũng có thể mua hơn một trăm con trâu. Tri thức tại thế giới này chính là bằng chứng cho sức mạnh. La Mông đã đọc xong xuôi mười quyển sách, liên quan đến nguyên lý căn bản của Đức Lỗ Y, cơ sở tri thức, thảo dược tri thức cùng một số cách bào chế thuốc căn bản. Những gì Kiệt Pháp giáo dạy lúc trước, khoảng chừng một phần tư trong đó.

Nguyên là Sùng Thần Nông của La Mông có số liệu là 13, tương đương với chỉ số thông minh 133 trên địa cầu. Bây giờ hắn đã cải tạo lại, tăng lên 14, chẳng khác nào chỉ số 145 trên địa cầu.

Trong bài trắc nghiệm trí thông minh điển hình, bình quân chỉ số thông minh thì phân nửa có chỉ số từ 9 cho đến 20 là 1230 người chiếm 7%, 1340 người chiếm 3%. Số người còn lại có chỉ số hơn 140. Vì vậy trí lực 14 đã là trong 200 cá nhân nhân tài rồi.

Sự thay đổi này không trực tiếp thể hiện trong kế sách và sự từng trải. Thế nhưng La Mông rõ ràng cảm giác được rằng học tập dễ dàng hơn rất nhiều. Nửa tháng nay, hắn đã nghiên cứu hơn phân nửa mười quyển sách. Tuy rằng chưa thấu hiểu hết nhưng cũng ghi nhớ được.

Thuốc giải độc, một trong mười phương thức bào chế trong sách, vừa được thực nghiệm thành công, lại có khả năng tăng thêm chủng loại trong tiệm thuốc.

Đương nhiên, thí nghiệm chất xúc tác trên địa cầu thành công, có thể thêm vào nhiều chủng loại thuốc. Với những thành phần thiên nhiên, có thể tăng phẩm chất của thuốc giải độc, nâng cao một phần. Thế nhưng, thêm vào nhiều ít bao nhiêu, có đúng một phần mười hay không, còn phải tùy vào thực tế - vết thương độc của Tô Tập Nhĩ, phải chậm rãi điều trị.

Bây giờ La Mông ăn mặc tuy rằng không lôi thôi, thế nhưng cũng tuyệt đối không sạch sẽ giống như bình thường. Một bên thân áo dài dính không ít mảnh vụn dược thảo. Thậm chí, khi hắn tránh luồng hơi bắn ra nhưng không kịp tránh thuốc bột, lúc này khi hắn cười không ít bột phấn rơi xuống.

Trong tình huống này, La Mông tự cười bản thân. Hơn hết, thấy việc nửa tháng mà có thể nghiên cứu chế tạo ra thành quả, trong lòng hắn thật cao hứng.

Lúc trước Ni Khắc nói cho hắn, là trong tiệm thuốc thiếu một ít loại thuốc, hắn thận trọng nghĩ tới sau đó, nếu loại thuốc này có thể nghiên cứu chế tạo thì nhất định sẽ được hoan nghênh. Hơn nữa trong tiệm thuốc thiếu một vài chủng loại. Hắn bàn giao với Ni Khắc và Pháp Phí vài câu xong thì lao vào nghiên cứu trong nửa tháng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Loại Sản Phẩm Mới (Hạ)

Những bộ sách và dụng cụ trong căn phòng thí nghiệm gần như phần lớn là do Ba Ân Nhĩ cung cấp. Do trên lãnh địa không xây thành nên La Mông tạm thời đặt phòng thí nghiệm ở đây. Đồng thời những kiến thức của Đức Lỗ Y cũng được hắn chuyển hóa thành kiến thức của mình.

Sau khi tiêu hóa những kiến thức đó đối với La Mông đúng là có vô số điểm lợi. Nhưng đối với độc dược thì La Mông trải qua vô số ngày đêm thí nghiệm cho tới hôm nay mới chế ra được.

Hiện giờ, cuối cùng thì hắn cũng thành công. Mỗi một bước cũng đã có kết quả.

Tâm trạng của hắn lúc này hết sức vui sướng:

- Cuối cùng thì cũng chế tạo được một số dược phẩm khác. Chẳng hạn như dược phẩm có tác dụng trị liệu bệnh tật có thể nói là rất hữu dụng đối với người dân trên trấn. Hơn nữa, còn có sừng Thần Nông cung cấp thảo dược, lại có chất xúc tác nâng cao khả năng điều chế thì sau này sẽ kiếm lớn.

- Hiện tại thời hạn một tháng vẫn còn mười ngày nữa. Bây giờ ta cần phải học tập để củng cố kiến thức. Đồng thời còn phải làm quen với những thứ này, không để xuất hiện sai lầm. - Sau khi vắt bỏ nước thuốc hóng đi, La Mông lại bắt đầu công việc.

- Đầu tiên cần phải kiểm một cái cân tiểu ly thật chính xác. - La Mông lẩm bẩm nói.

Qua mấy ngày vừa rồi, hắn phát giác được nguyên nhân ảnh hưởng tới việc điều chế dược phẩm là do không có một thứ gì đó để tạo thành công thức. Đặc biệt là cái cân. Ở trên thế giới này, cân tiểu ly cũng có nhưng mức độ khác biệt rất nhiều. Đối với ngành dược phẩm của y mà nói rõ ràng là không đủ để dùng. Có lẽ thế giới này có thể mua được cân tiểu ly nhưng hiện tại mức độ tài chính của La Mông và cách tiếp cận chưa cho phép. Hắn trầm tư suy nghĩ, nhớ lại những kiến thức của kiếp trước rồi lợi dụng lực lượng thiên nhiên để tăng độ chính xác đồng thời cải tiến một số dụng cụ.

Thời gian nhanh chóng trôi qua. Với những kinh nghiệm dần tích trữ được, La Mông kết hợp với những quan niệm hiện đại mà chế tạo được mấy loại dược phẩm. Số dược phẩm này chẳng những có thể cung cấp cho những kẻ mạo hiểm mà còn được chia ra làm ba mức độ trị liệu là thượng, trung và hạ để nhắm cả vào người dân trong trấn. Hắn còn nghiên cứu phối chế thêm cả pháp thuật vào trong dược phẩm nhờ đó mà hiệu quả của dược phẩm chậm hơn nhưng đồng thời cũng rất tiện lợi. Hơn nữa có thể bảo quản trong thời gian dài. Dược phẩm không có pháp thuật vẫn bảo đảm chất lượng, đủ để trị liệu đối với bệnh tật bình thường của người dân trong trấn.

Mười ngày sau, La Mông mang kết quả của mình ra khỏi phòng thí nghiệm.

Ngay vào buổi chiều hôm đó, cửa hàng dược phẩm của La Mông liền ra thông báo về việc ba loại dược phẩm trị liệu đối với kẻ mạo hiểm. Giá cả của nó thậm chí so với trong thành còn rẻ hơn một phần.

Mà nhắm vào người dân trong trấn, cửa hàng của La Mông cũng có vài loại dược phẩm. Số dược phẩm này có phương pháp điều chế đơn giản, nguyên liệu lại rẻ. Nhưng do La Mông dùng phương pháp đặc biệt để điều chế nên cuối cùng cũng tạo ra thứ dược phẩm vốn vẫn bán trong các cửa hàng hiệu

quả hơn nhiều. Những loại được phẩm này khiến cho phần lớn người dân bình thường trong trấn chào đón.

Vì vậy mà loại thuốc mới của cửa hàng La Mông vừa xuất hiện đã được mọi người hoan nghênh. Đồng thời, danh hiệu Đức Lỗ Y cấp ba cũng được mọi người tin tưởng.

Trong lúc cửa hàng đang đông khách, Ni Khắc bận rộn bán hàng thì La Mông lại đi theo đoàn xe tới khu di tích của mình.

Trong một tháng qua, khu di tích đó do có đủ mọi loại người đến nên đã tạo ra một con đường. Thi thoảng lại thấy mấy cái cọc gỗ bị chặt cùng với dấu vết của xe, ngựa. Cho dù tất cả bánh xe đều đã được gia cố nhưng vẫn tạo ra được con đường.

La Mông đi bộ ở phía sau để cho con ngựa giảm bớt gánh nặng.

- Đại nhân! Tôi nơi rồi. - Người đánh xe lên tiếng.

Lần đầu tiên được người khác gọi là đại nhân, La Mông cảm thấy đặc ý. Từ xa nhìn tới, hắn thấy xung quanh lãnh địa đã được dựng một lớp hàng rào bằng gỗ kiên cố, cao chừng mười thước.

Cánh cổng vào thậm chí còn có một cây cầu treo, hai bên còn có tháp tên.

- La Mông! - Noi cửa lớn, thương nhân Ba Ân Nhĩ, Pháp Phí, Tô Tạp Nhĩ bước ra đón hắn.

Không gian bên trong hàng rào rất rộng. Đập vào mắt đầu tiên là trong năm gian phòng bằng gỗ có một tòa lầu hai tầng. Thậm chí còn có kho thóc, chuồng cho súc vật. Đặc biệt là trong khu lán cho súc vật còn có bốn con trâu, hai con cái và hai con đực đang ăn cỏ.

- Tất cả đều được xây dựng theo tiêu chuẩn trang viên. - Ba Ân Nhĩ chỉ vào số kiến trúc mà tự hào giới thiệu:

- Có những thứ này, về sau sẽ đỡ tốn công hơn.

La Mông đảo mắt qua mọi thứ rồi gật đầu. Sau đó, hắn được dẫn vào trong căn lầu có hai tầng. Xung quanh vẫn còn tỏa ra mùi gỗ mới.

La Mông đi tới đâu cũng phải xuýt xoa một tiếng.

- Đại sảnh bên dưới có thể chứa được hai mươi người dùng cơm. Đây là phòng ngầm để chứa đồ, hiện giờ không có gì nhưng sau này có thể chứa rượu và lương thực. Đây là phòng khách nhỏ để cho khách. Còn đây là phòng bếp... A! Bên trên có phòng ngủ, giường đã được chuẩn bị, chỉ còn thiếu đệm nữa thôi.

- Đây là phòng họp có đầy đủ giấy sách.

Khi đẩy cửa phòng họp ra, có thể thấy một cái bàn dài, xung quanh bày tám chiếc ghế. Bên trong phòng còn có một cái lò sưởi...

- Tất cả ngồi đi. ! - La Mông tự mình đi đến ghế chủ tọa ngồi xuống. Còn Ba Ân Nhĩ, Pháp Phí và Tô Tạp Nhĩ cũng ngồi xuống theo.

- Đúng là thoải mái. Ta rất thích. - Pháp Phí lên tiếng. So với La Mông, gã còn cao húng hơn.

- Nếu có thêm một vài thị nữ nữa là hoàn mỹ. - Ba Ân Nhĩ cũng hâm mộ lên tiếng.

Mặc dù Ba Ân Nhĩ là người xây dựng nhưng những thứ này không thuộc về lão. Thậm chí bản thân có tiền thì lão cũng không xây được căn phòng như vậy.

Nếu như không có nghề nghiệp nào đó, chỉ dùng tiền mua một mảnh đất như thế này thì cho dù Ba Ân Nhĩ có bán hết toàn bộ số phòng trong thành, dùng hết cả tài sản cũng không thể mua được.

Người có nghề nghiệp đúng là tốt. Ba Ân Nhĩ hí hóp mắt nhìn La Mông. Gia tộc của lão cũng cần phải bồi dưỡng ra được một người có nghề nào đó.

- Thị nữ? Cái này vẫn còn quá sớm. Chỉ cần một người đầu bếp nữ và mang tới lương thực. - La Mông khoát tay rồi nói tiếp:

- Có đầu bếp nữ, nhà trọ của chúng ta có thể khởi công.

- Đúng vậy! Những kẻ mạo hiểm sẵn sàng chấp nhận ở đây. Dù sao thì từ đây trở lại trấn cũng mất cả một ngày đêm, quá lãng phí thời gian. - Pháp Phí vỗ trán, nhớ tới điều gì đó rồi nói tiếp:

- Đúng rồi! Đội trưởng Hải Ngõa Duy có giới thiệu một gã dong binh tới đây. Y có tên là Lô Tư có điều kiện giờ bị tàn phế. Nhưng vợ con của y lại biết nấu ăn.

- Việc này rất tốt. Vậy mời họ tới đây đi.

- Y chỉ có một yêu cầu đó là hy vọng bản thân là dân tự do chứ không phải là tá điền. - Pháp Phí nói xong. Không phải là tá điền đồng nghĩa với việc không phải nộp thuế. Mà con cháu về sau cũng không cần. Điều này nhanh chóng được La Mông đồng ý.

- Vậy tới đây đi ! Tìm thêm hai hộ nữa cho đủ năm hộ dân tự do. - La Mông cười cười. Có năm gia đình, lãnh địa của hấn hoàn toàn có thể hoạt động.
- Nếu như là dân tự do thì ta có thể giới thiệu được hai nhà. Một nhà làm nông còn một là thợ mộc. - Ba Ân Nhĩ lên tiếng.
- Vậy thì tốt! Hy vọng trong vài ngày tới có thể hoàn thành. A! Ngài Ba Ân Nhĩ! Dược phẩm của ta cũng đã được điều chế. Có một loại là thuốc giải độc, một loại là thuốc trị bệnh. Ta có thể cam đoan, chất lượng so với trong thanh còn tốt hơn, nhưng giá cả lại rẻ hơn.
- A! Thật sao? Đây đúng là tin tốt. - Ba Ân Nhĩ lập tức mở to mắt ra nhìn.

La Mông hơi cúi đầu:

- Đáng tiếc đó là hiện tại lực lượng thiên nhiên của ta có hạn. Dược phẩm trị thương cần phải có thuật trị liệu của ta. Một ngày nhiều lắm chỉ có thể điều chế được mười đơn vị dược phẩm, không đủ cung cấp cho ngài. Nhưng đối với thuốc giải độc và thuốc trị bệnh thì chỉ điều chế từ dược thảo nên ngài hoàn toàn có thể yên tâm.
- Có cái này là tốt rồi. Ta tin rằng sau này chúng ta có thể hợp tác với nhau nhiều hơn. - Ba Ân Nhĩ hơi thất vọng nhưng cũng hiểu được:
- Bây giờ trời vẫn còn sáng. Hay là chúng ta vào bên trong xem.
- Được! Chúng ta vào trong xem.

Bây giờ đang là buổi chiều, số lượng người ở đây rất nhiều. Có kẻ mạo hiểm, có công nhân. những người này đều nhận công việc ở đây.

Do thời gian đã được một tháng nên cái thần điện cơ bản cũ nát gần như không còn thấy. La Mông đi vào thì phát hiện ra kết cấu chính của thần điện vẫn còn. Mặc dù một số có dấu hiệu bị mục nhưng thực tế vẫn còn tốt. Chỉ cần sửa chữa là có thể hồi phục.

- La Mông! Chúng ta xây phòng ảm ở phía dưới phải không? - Pháp Phí hỏi như vậy là do thấy đám công nhân đi qua hành lang, dọn dẹp căn phòng dưới đất. Tất nhiên, lúc đầu, những bộ hài cốt cũng khiến cho họ nhảy dựng lên.

La Mông vẽ một bản thiết kế, lợi dụng căn hầm để làm phòng ảm. đồng thời hấn cũng tham khảo rất nhiều nguyên lý nhà kính ở Địa cầu.

- Đúng như vậy!. - La Mông đi xuống quan sát thì thấy tầng hầm bản thủ đã được rửa sạch. Không còn lấy một con dơi hay động vật nào khác. Mà bầu không khí bên dưới cũng trong sạch hơn.

Trước kia, hấn vẫn ngưỡng một việc Kiệt Pháp có được mảnh đất thuộc về mình.

Điều đó chẳng những là sự hưởng thụ mà còn là điều hết sức thực tế. Cho dù hấn có được không gian của sùng thần nông thì cũng không thể để nó lộ ra ngoài. Vì vậy mà mặc dù trong không gian của hấn luôn có được thảo nhưng tùy theo từng thời điểm mà chỉ có thể bán ra được vài loại, hơn nữa lại còn phải cẩn thận che giấu. Chuyện này khiến cho hấn phải suy nghĩ nát óc.

Hiện tại, có được một mảnh đất thuộc về bản thân, lại có được một căn phòng ảm của mình thì dược thảo bán ra không ai nghi ngờ nữa.

Hơn nữa, hiện tại đã qua nửa năm, không gian thần nông lại một lần nữa nâng cấp. Tuy nhiên khả năng nâng cấp đối với Đức Lỗ Y cũng không mạnh. Có điều, không gian tăng thêm một cấp cũng đồng nghĩa với việc nó sẽ mở rộng ra gấp đôi, chừng mười mẫu. Điều đó cũng có nghĩa là có thể gieo trồng được nhiều loại thực vật, cung cấp nhiều lực lượng của tự nhiên hơn.

Trong tình hình như vậy thì còn lo gì tới việc cấp độ của Đức Lỗ Y không tiếp tục tăng lên?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Khai Khẩn (Thượng)

Trên bản đồ, địa bàn của La Mông chính thức được thừa nhận. Khu vực đó được chính thức hoạch định.

Hiện tại La Mông không phải là kỵ sĩ nên không có họ. Tuy nhiên trên bản đồ, khu vực của hấn được đặt tên là "mảnh rừng của gia đình".

Đầu tháng sáu, những cơn mưa thường xuyên xuất hiện.

Hôm nay, một cơn mưa bụi rơi xuống khiến cho cả khu rừng như chìm trong làn nước mưa. Mây đen đầy trời khiến cho cả không trung trở nên âm ảm,

bầu trời như lúc hoàng hôn. Thi thoảng lại có một tia chớp lóe lên kèm theo tiếng sấm phát ra tiếng nổ đình tai nhức óc.

Trong làn mưa, một đám kẻ mạo hiểm chặt vật đi vào khu rừng của gia đình.

Mặc dù đang trong cơn mưa, nhưng những kẻ mạo hiểm cũng có thể thấy được phía trong hàng rào có một mảnh ruộng đã được khai khẩn. Đồng thời có mấy ngôi nhà đã được dựng lên. Trong số đó có cả một cái nhà trọ.

Lúc này, trong nhà trọ đã lên đèn khiến cho trong căn nhà hết sức sáng sủa. Ngọn đèn được đốt bằng dầu động vật, chỉ cần bỏ chút tiền là có thể thu mua từ những kẻ mạo hiểm.

- Ông chủ! Mang rượu, thịt lên đây. - Đội trưởng Bì Khắc Tư cao giọng nói.

Khuôn mặt của y mang nét điển hình của một người trung niên tuy nhiên vẫn còn có thể thấy được sự anh tuấn lúc còn trẻ.

lúc này, ở tầng dưới của nhà trọ đã chật ních người, không còn chỗ ngồi. Thậm chí có người còn ngồi hằn trên những tấm da trải trên mặt đất. Những âm thanh hối hả vang lên trong quán cùng với mùi rượu và mùi thịt lan tỏa khắp không khí.

- Tới ngay. - Một thiếu niên đầy mồ hôi đang hết sức bận rộn cùng với một thiếu nữ đang phụ giúp. Thiếu niên đó chính là Ngõa Đẳng, em trai của Pháp Phí. Do kinh tế được cải thiện, lại đứng vào lúc gã đang dậy thì nên nửa năm qua, thể hình của gã cao lên rất nhanh.

Thiếu nữ đi theo sau có tên là Ngã Ly vốn là nhà hàng xóm ở trên trấn. Cả hai có thể coi như đôi bạn thanh mai trúc mã. Ở thời đại này, mọi người kết hôn khá sớm. Mới mười lăm, mười sáu tuổi là có thể kết hôn. Vì vậy mà cả hai nhà gần như coi cả hai là vợ chồng.

Nhìn tình cảnh quán trọ náo nhiệt, mẹ của Pháp Phí mặc dù bận rộn nhưng vẫn nở nụ cười thỏa mãn.

Thân thể của Ngõa Đẳng gầy còm nên học tập kỹ năng chiến đấu để trở thành chiến sĩ có khả năng không nhiều. Nhưng trong nhà đã được phân phối năm mươi mẫu đất, lại thêm căn nhà trọ đồng thời còn có sản nghiệp nên năm sau có thể cho Ngõa Đẳng và Ngã Ly kết hôn.

Rượu và thịt bung lên tỏa ra mùi thơm ngào ngạt. Ở đây bán ra chỉ có rượu trái cây với giá rất rẻ. Nhưng quan trọng hơn là không hề có pha lẫn nước. Điều đó khiến cho những kẻ mạo hiểm sau một ngày mệt mỏi ăn uống thoải mái.

Đội trưởng Bì Khắc Tư nâng cao chén rồi đặt móng ngồi lên một chiếc ghế. Sau khi nhấp một ngụm, cái cảm giác cay nồng chui vào miệng, chảy xuống cổ rồi lan khắp bụng. Gã khà một tiếng, hai mắt híp lại.

- Nghe nói... Hôm nay ở trong thành có bảy, tám nhà dòi đi. Tại sao lại có người chấp nhận không là dân tự do ở trong thành mà lại tới đây? - Xung quanh có người cắn một miếng thịt to, mỡm còn dính đầy mỡ mà nói.

- Ủm! Khi ta đi ra ngoài thì thấy bọn họ đi vào. Ta có biết một nhà trong số đó. Người đó tên là Phú Dịch trước kia là đội trưởng của một đội mạo hiểm. - Một kẻ mạo hiểm đặt chén rượu xuống, cầm lấy một miếng thịt bỏ vào miệng nhai lấy nhai để.

- Về chuyện dân tự do, không có cơm ăn thì cho dù tự do cũng chết. Những điều này là do trong thành không đáp ứng được cho người ta.

- Phú Dịch là chiến sĩ cấp ba, tại sao lại tới mức này?

- Ba cấp thì làm sao? Bị sói cắn đứt một cánh tay. Vì việc chữa trị mà dùng hết cả tiền. Người thì già, tàn phế, không còn làm được gì nữa. La Mông chấp nhận đón y về đã là điều tốt rồi. Chưa nói, nhà y vẫn là dân tự do. La Mông cũng không phải là kẻ khách khí. Những người khác có xuất thân kẻ mạo hiểm sẽ không có được sự đãi ngộ như vậy, chỉ làm tá điền thôi.

- Ôi! Số phận của kẻ mạo hiểm, một khi già, tàn phế thì đúng là khó khăn.

Nghe tới đó, Bì Khắc Tư làm tức trâm mặc, tay trái theo bản năng siết chặt lại. Mặc dù y không bị tàn phế nhưng cũng đã bốn mươi tuổi. Tới tuổi này, còn có thể ở trong đám mạo hiểm được bao nhiêu năm nữa?

- Đội trưởng! Uống rượu đi. - Một lão huynh đệ đột nhiên lên tiếng rồi cầm lấy bầu rượu. Y rót cho vị đội trưởng hơn hai mươi năm của mình rồi lại rót cho mình một chén.

- Cạn! - Bì Khắc Tư cầm cái chén lên rồi ngẩng cổ uống một hơi cạn sạch. Hơi rượu lạnh lạnh chui qua cổ nhưng khi xuống đến bụng lại bốc lên hừng hực.

Người mời ta, ta mời người. Trong đội mạo hiểm bắt đầu không còn e ngại gì nữa mà cười nói thật to. Sau nửa giờ, tất cả đều loạng choạng lên lầu, chui vào phòng rồi ngã vật ra đất mà ngủ khò khò.

Ở gần đó, La Mông, Pháp Phí, Bì Khắc và Tô Tập Nhĩ đang nói chuyện với Phú Dịch.

- Tô Tập Nhĩ! Tình hình thế nào? - La Mông hỏi.

- Cũng không tệ lắm. Tay gần như đã hồi phục. Dự thêm một tháng nữa có lẽ là có thể được. - Tô Tập Nhĩ vui vẻ nói. Gã nhìn ngắm bàn tay của mình, ngón tay bị trúng độc cứng đờ thì bây giờ đã bắt đầu cử động được linh hoạt.

- Vậy là tốt rồi! Pháp Phí thường xuyên ra ngoài rèn luyện. Ngươi hãy đảm nhiệm việc an toàn cho lãnh địa đi. - La Mông lên tiếng.
- Yên tâm! Việc này cứ giao cho ta. - Tô Tập Nhĩ sờ sờ cây trường cung mà nở nụ cười tự tin. Một khi hồi phục, khí chất của một xạ thủ ưu tú lập tức lại xuất hiện.
- Phú Dịch! Sau này việc quản lý khai khẩn đất đai giao cho ngươi. A! Còn phải chăm sóc sáu con trâu cày nữa.
- Đại nhân cứ yên tâm! Chút việc đó ta có thể làm được. - Sau khi được phân một căn phòng, một mảnh đất ba mươi bốn mẫu, Phú Dịch cảm thấy sự lựa chọn của mình là điều hoàn toàn đúng.
- Có trâu cày thì việc khai khẩn toàn bộ mảnh đất bên trong hàng rào là việc đơn giản.

La Mông gật đầu. Phú Dịch vốn là đội trưởng của những kẻ mạo hiểm. Mặc dù mất một cách tay nhưng vẫn rất tốt. Gần một trăm mẫu y gần như đã khai phá xong.

Mảnh rừng của gia đình hiện tại cư dân có tới mười mấy hộ với khoảng mấy chục người. Hơn nữa ở chỗ xa xôi, đường đi không tiện lắm. Có điều, nơi đây coi như là chỗ trung chuyển của kẻ mạo hiểm vì vậy mà trong khoảng thời gian gần đây việc kinh doanh cũng rất tốt.

Sau khi nói vài câu, Tô Tập Nhĩ và Phú Dịch rời đi. La Mông giữ Pháp Phí và Ni Khắc bàn luận chuyện công việc có liên quan tới lãnh địa.

- Mười loại thuế đối với dân tự do và tá điền là điều quá mức ưu đãi. - Ni Khắc đã bổ sung rất nhiều kiến thức lại kinh doanh một tiệm thuốc nên có nhiều kinh nghiệm:

- Không có quy định, thì không có lĩnh chủ. Cho dù là chúng ta cũng phải làm theo điều đó.

- Ủm! Ý tưởng của các ngươi rất đúng. - La Mông nói:

- Đối với dân tự do thì mười lấy một. Còn tá điền thu ba phần mười là được rồi.

Thu thuế thấp có khi về mặt lâu dài mà nói chưa chắc đã là một sự nhân từ.

- La Mông! Ta muốn làm một quan nội chính trong lãnh địa của ngươi. - Ni Khắc ghi chép xong liền lên tiếng.

- A! Vậy cửa hàng trong trấn thì làm thế nào?

- Có thể giao cho La Lai Khắc! Gã đã quen thuộc sống trong cửa hàng lại biết chữ. - Ni Khắc nói xong:

- Hơn nữa trong cửa hàng có bao nhiêu lợi nhuận ta đều biết rõ.

- Chuyện này... - Đối với La Lai Khắc, La Mông có chút cảm giác không yên tâm. Nhưng nghĩ lại thì suy nghĩ của Ni Khắc cũng đúng. Bản thân mình lên thì Ni Khắc cũng muốn tiến bộ. Hơn nữa, đúng là lợi nhuận của cửa hàng trong trấn hết sức ổn định, không có người nào dám làm bừa. Vì vậy mà hấn đồng ý:

- Vậy được rồi! Giao cửa hàng cho La Lai Khắc, còn ngươi thì tới đây đi.

Ni Khắc liền nở nụ cười. Gã viết soạn soạn lên giấy mệnh lệnh vừa rồi. Gã không nhìn nhầm người, La Mông quả thực quan tâm đến mình.

Pháp Phí ngồi bên cạnh, ngáp một cái. Đối với chuyện này gã không thấy hứng thú. Hơn nữa, hiện tại gã đã trở thành chiến sĩ cấp ba, chứng tỏ được bản thân là chiến sĩ trời sinh nên lên làm đội trưởng của lãnh địa mới là chuyện đương nhiên.

Đột nhiên nhớ tới một việc gì đó, Pháp Phí lập tức lên tiếng:

- La Mông! Gần đây tại sao không thấy ngươi tới thần điện?

La Mông ngẩn người, ho khan vài tiếng. Thỏa thuận với Nam tước, người ngoài không biết vì vậy mà hấn chỉ đám qua loa rồi nói về chủ đề mới:

- Hiện tại trong kho còn bao nhiêu lương thực?

Ni Khắc cúi đầu, nhớ lại một chút rồi nói:

- Lương thực còn đủ cho một tháng, sau đó thì phải bổ sung. Có điều, thương đội của Ba Ân Nhĩ cũng tới rồi, sẽ có thêm một số lương thực được vận chuyển tới, không cần phải ra ngoài để mua. Chỉ có điều... La Mông! Nghe nói bốn quả cầu thủy tinh sẽ được đưa tới đây. Hiện tại tiền có còn đủ không?

Nói tới đây, Ni Khắc lập tức tính toán:

- Xây tường, xây nhà, mua trâu so với kế hoạch đã trội thêm bốn trăm mười một đồng vàng. Lần trước, người mua sách của Đức Lỗ Y hết một ngàn

kim tệ nên chỉ còn lại tám mươi chính đồng vàng. Hiện tại đối với cửa hàng, mỗi tháng nhiều lắm chỉ có thể cho lợi nhuận sáu trăm đồng bạc...

Trong số ba nghìn đồng vàng, La Mông lấy ra một nửa nên trong túi đúng là không còn nhiều tiền. La Mông nói:

- Ba Ân Nhi đã đồng ý cho nợ.

- Mặc dù Ba Ân Nhi đã đồng ý cho nợ nhưng cũng có lãi. Hơn nữa, nếu lúc đó chúng ta không trả được là có thể lấy lãnh địa của chúng ta để gán nợ. Chúng ta phải tính đến tình huống xấu nhất nhằm tận lực trả hết nợ.

- Ừm! Đừng lo! Việc này để ta giải quyết. - La Mông nghe xong cũng hiểu được việc tận lực để trả hết nợ cần phải tính toán cẩn thận. Hắn nhớ tới trong không gian của sừng Thần Nông có một đám dược thảo đã trưởng thành, trong lòng liền cảm thấy an tâm. Số dược thảo đó mặc dù không phải là có chất lượng quá tốt nhưng nếu bán đi thì ít nhất cũng phải được ba trăm đồng vàng.

Vấn đề là năm mẫu ruộng thảo dược mà tự mình thu gặt đúng là một chuyện vất vả.

Nhưng hiện tại vất vả chút vẫn có thể làm được.

Nhưng lần này thu gặt thảo dược xong là sừng Thần Nông có thể thăng cấp. Dựa theo quy luật trước kia thì diện tích sẽ mở rộng ra tới hai mươi lăm mẫu. Trừ đi năm mẫu gieo trồng cây ăn quả ra thì còn khoảng hai mươi mẫu. Nhiều đất vườn như vậy muốn cây cuốc đúng là khó khăn.

Mà hắn cũng không thể nào gọi người vào đó làm việc. Nghĩ tới đây, La Mông cảm thấy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 92: Khai Khẩn (Hạ)

Vào đầu mùa hạ, đông tố tới nhanh mà tan cũng nhanh.

Cứ mỗi tháng một lần, đoàn xe của Ba Ân Nhi là lặn lội, vào lúc xế chiều cũng tới đứng khu rừng của gia đình.

Điều đầu tiên đập vào mắt họ là một đám người đang lao động với khí thế hùng hục.

Đám người kia nhìn thì giống như công nhân nhưng lại có thân thể cường tráng của kẻ mạo hiểm. Bởi vì gần đây số lượng kẻ mạo hiểm tới nhiều hơn cho nên nhiệm vụ của công hội mạo hiểm cũng không còn dễ nhận được như trước, sự cạnh tranh cũng tăng lên. Vì vậy mà một số kẻ mạo hiểm vào lúc La Mông tuyển công nhân cũng tới đây làm việc.

So với đám công nhân kia, những kẻ mạo hiểm có sức lực, thân thể tốt, nên khi làm việc có thể chịu được gian khổ. Nếu như số lượng kẻ mạo hiểm tiếp tục tiến tới ngày càng nhiều thì công nhân bình thường cũng không cần phải thuê nữa.

Mà trong số những kẻ mạo hiểm có một người khiến người khác chú ý. Lúc này, kẻ đó đang cúi trần, cố gắng nhấc một tảng đá ở trên mặt đất để sửa chữa ngôi điện đá. Những người đứng xung quanh liên tục hò reo, ủng hộ.

Cũng vào lúc này, một người đeo một cây cung đang tuần tra. Nhìn thấy người đó, trong lòng Ba Ân Nhi khẽ động. Đó chính là Tô Tập Nhi, hiện tại có thân phận giám sát. Tài bắn cung của y hết sức lợi hại. Với bộ cung tiễn trong tay, y có thể giết chết mười gã binh lính mà không thành vấn đề. Lão không thể tưởng tượng được rằng La Mông lại có thể tìm được người này.

Ba Ân Nhi cũng từng muốn chiêu mộ nhưng Tô Tập Nhi là người hiểu biết nên mặc dù trước mặt có lợi thế nào gã cũng không dao động.

Đây cũng là nguyên nhân lúc trước La Mông thích y. Lần này, La Mông có được mảnh đất này, vào thời điểm khởi công thì đầu tiên đã nghĩ ngay tới Tô Tập Nhi. Hơn nữa, còn muốn gã trở thành đội phó của đội trị an.

Mặc dù Pháp Phí và Ni Khắc là bạn tốt của hắn nhưng Ni Khắc thì bận rộn còn Pháp Phí trong thời gian này đang chuẩn bị thăng cấp chiến sĩ nên đã tới gặp lão sư. Mỗi ngày, gã huấn luyện vô cùng vất vả, hơn nữa, nhiều lần đi làm nhiệm vụ để rèn luyện bản thân, thức khuya dậy sớm, khi về tới nhà chẳng khác nào một con chó chết. Việc trị an dựa vào gã là không được.

Vì vậy mà hiện nay, Tô Tập Nhi là lực lượng phòng ngự quan trọng nhất ở đây.

- Các vị! Ăn cơm thôi. - Lúc này, La Mông đã cầm theo một đồng đồ ăn từ trong quán ra, có cả rượu và thịt. Mọi người nhìn thấy lập tức trở nên vui vẻ.

- Tô Tập Nhi! Thế nào? Có mệt không? - La Mông tới gần Tô Tập Nhi rồi nói:

- Độc của người mặc dù đã được điều trị nhưng vẫn còn phải điều dưỡng một chút. Về sau, người chỉ cần ở đây còn không phải làm gì, đỡ bị mệt.

- Ha ha! Không sao. Từ nay về sau ta chú ý là được. - Tô Tập Nhĩ cười.

La Mông vỗ vỗ bờ vai của y, sau đó ánh mắt chuyển về phía Ba Ân Nhĩ.

Ba Ân Nhĩ nhìn với ánh mắt khen ngợi. Đồng thời lão cũng phát hiện thần điện đã được sửa chữa rất tốt. Đại sảnh bằng đá được bày đủ loại bàn dài, dụng cụ thủy tinh và cân tiểu ly. Hiện nhiên tất cả những gì được chế tạo từ đại bản doanh đã được chuyên tới đây.

- Ái chà! Đã chuẩn bị xong rồi sao? - Ba Ân Nhĩ lên tiếng hỏi.

- Chuẩn bị xong! Tiên sinh Ba Ân Nhĩ! Người đến xem, tầng hầm ngầm đặc biệt ở đây. - La Mông nói với giọng hết sức nhiệt tình.

Vốn thần điện dùng để cầu nguyện nên có diện tích rất lớn.

Vốn thần điện được xây dựng từ đá nhiên hiện tại sau khi được dọn dẹp và mài hết lớp rêu bám ở ngoài khiến cho lớp đá sáng ngời.

Vốn cái lỗ thùng lớn, hiện tại đã được phủ một lớp thủy tinh. Ánh mắt trời chiếu xuống qua lớp kính khiến cho cả đại sảnh tràn ngập ánh sáng mặt trời.

Cách đây ba trăm năm, thủy tinh là thứ đồ hiếm lạ có giá cực cao. Nhưng hiện tại, thủy tinh cũng chỉ là một thứ vật phẩm hơi xa xỉ một chút. Ở trong thành có hai xưởng làm đồ thủy tinh, mặc dù không làm được thủy tinh to nhưng những mảnh nhỏ vẫn có thể làm được. Loại thủy tinh này, người dân trong trấn không thể mua được, chỉ có hương thân hoặc thương nhân mới gần cửa sổ, chứng minh địa vị của bản thân với người khác.

Có điều, đồng thủy tinh ở đây cao chừng hai thước. Đồng thủy tinh như vậy cũng là để sửa chữa.

Thấy ánh mắt của Ba Ân Nhĩ, La Mông cười nói:

- Lĩnh chủ đại nhân của chúng ta trang hoàng biệt thự và tòa thành có dùng một đồng thủy tinh, nên có thừa một chút liền để cho ta mua.

Thì ra là vậy, trong lòng Ba Ân Nhĩ cảm thấy thoải mái, nói:

- Thật là tốt.

Nhưng thứ đập vào mắt là cái bàn dài vài mét, trên bàn có đủ các loại thiết bị.

Hơn nữa, xung quanh có đặt mấy cái tủ lớn với vô số những ngăn kéo đều được dán nhãn ghi các loại nguyên liệu.

Nhìn thấy những thứ đó, Ba Ân Nhĩ hết sức hâm mộ. Đây là phòng luyện kim.

Trong mắt của thương nhân, nơi đây là một chỗ để sản xuất ra tiền bạc.

Pháp sư và Đức Lỗ Y, thậm chí mục sư đều biết một chút thuật luyện kim. Đối với thương nhân mà nói thì sự khác biệt giữa họ cũng không có nhiều điều quan trọng. Quan trọng là có thể kiếm được tiền.

Điều chế dược phẩm, vũ khí phụ ma pháp, chế tạo ma trượng và vật phẩm. Bất cứ thứ nào, chỉ cần biết một loại trong đó thì tiền bạc đổ vào cuộn cuộn. Đừng nói là nuôi sống một nhà mà cho dù nuôi cả một lãnh địa cũng dư dả.

Chưa nói tới La Mông là Đức Lỗ Y cấp ba, sau này còn có thể phát triển tiếp. Việc đầu tư này đúng thật là có lãi.

Không biết tới cảm xúc và suy nghĩ của Ba Ân Nhĩ, La Mông dẫn lão đi xuống tầng ngầm.

Tầng ngầm rất tối. La Mông niệm chú một chút, một quả cầu sáng từ từ bay tới rồi giống như một ngọn đèn lơ lửng trên đầu La Mông, chiếu sáng chòm mười thước xung quanh.

Thuật ánh sáng là pháp thuật mà mục sư, Đức Lỗ Y, pháp sư đều biết. Nó có thể tạo ra một quả cầu ánh sáng trên đỉnh đầu để chiếu sáng xung quanh. Thời gian chiếu sáng của mỗi quả cầu là mười phút. Với cấp bậc của La Mông, một khi thi triển thì hoàn toàn đáp ứng đủ.

Tầng ngầm được chiếu sáng có thể thấy một dãy kệ được chia làm mấy tầng phủ một lớp bụi dày. Chỉ có điều hiện tại không có mầm mống được gieo trồng.

- Tiên sinh Ba Ân Nhĩ! Còn chờ thủy tinh chiếu sáng của ngài.

- A! Ở đây! Ở đây! - Ba Ân Nhĩ vội vàng lấy ra một cái hộp. Mở hộp ra, ở bên trong có bốn quả cầu thủy tinh to bằng bốn quả trứng gà tản ra ánh sáng. Xem ra chúng đã được hấp thu đủ năng lượng dưới ánh mặt trời.

- Ta cần phải treo cái này lên. - La Mông nói xong, không hề khách khí đón lấy rồi cầm một quả cầu, leo lên một cái thang tới gần trần nhà. Ở đây có một thứ gì đó giống như đèn đóm nhưng thực ra là một thứ trận pháp nhỏ để kích phát ánh sáng của thủy tinh.

Sau khi thả thủy tinh vào đó, cố định nó rồi rót vào chút lực lượng, lập tức quả cầu thủy tinh sáng lên khiến cho người xung quanh phải nhắm mắt lại.

- Đã được chưa? - Ba Ân Nhĩ mở mắt ra thì thấy La Mông đã bỏ thuật ánh sáng. Còn quả cầu thủy tinh phát ra ánh sáng chẳng khác gì mặt trời chiếu rọi toàn bộ hầm ngầm.

- Tất nhiên! Nhưng chỉ chiếu sáng được tám giờ. Hơn nữa, hầm ngầm được giữ kín nên nhiệt độ ổn định. Đây chính là một căn phòng ám - La Mông nói xong liền nói tiếp:

- Hiện tại có thể bắt đầu gieo giống.

- A a! - Nét mặt của Ba Ân Nhĩ phức tạp nhìn quanh. Đây đúng là một cái mò bạc.

- Tiên sinh Ba Ân Nhĩ! Chúng ta tính toán số nợ đi. - La Mông quan sát xong rồi nói.

Đây là chuyện chính khiến cho Ba Ân Nhĩ sực tỉnh. Lão đi theo La Mông lên tới căn phòng nhỏ bên cạnh đại sảnh rồi ngồi xuống. Căn phòng được bố trí đơn giản, chỉ có vài cái ghế và một cái bàn.

Sau khi La Mông ngồi xuống, Ba Ân Nhĩ liền nói ngay:

- Những khoản tiền khác đã kết toán. Thủy tinh chiếu sáng có giá một ngàn hai trăm đồng vàng. Những thứ khác được vận chuyển cùng với lương thực, hạt giống, nông cụ có giá khoảng một trăm.

- Một ngàn ba trăm đồng vàng. - La Mông trầm ngâm một chút, ngón tay hần gõ gõ vào thành ghế. Dừng lại một chút, hần nở nụ cười rồi đột nhiên ỏi:

- Vừa rồi ngài có thấy căn phòng ám có lớn không?

- Rất rộng! - Ba Ân Nhĩ chuẩn bị chờ La Mông kêu khổ sau đó hỏi mượn tiền lão. Qua đó hần phải nợ lão một ân huệ. Nhưng đột nhiên hần hỏi vậy khiến cho lão ngẩn người.

- Căn nhà ám rộng, phòng luyện kim cũng rộng nhưng đáng tiếng là thiếu người. - La Mông đột nhiên nói vậy.

Nhưng Ba Ân Nhĩ là người thông minh, ánh mắt lập tức sáng lên:

- Mạo muội hỏi một câu, người một nhận học đồ?

Mặc dù Ba Ân Nhĩ biết vài vị pháp sư nhưng chỉ là những giao dịch bình thường. Còn muốn xếp mình thành đệ tử thì đúng là rất khó. Điều này là do sự hạn chế về lực lượng.

Nói thực tế, thật sự La Mông còn phải cảm tạ Nam tước. Năm đó khi Kiệt Pháp đến an cư trong trấn, nam tước đã tuyển vài tên học đồ. Kết quả khiến cho La Mông được lợi. Tất nhiên cho dù như vậy thì Kiệt Pháp dạy rất thô thiển. Nếu như không có sùng Thần Nông thì hiện tại hần chẳng có khả năng đột phá.

- Học đồ? Không không! Ta không chuẩn bị dạy đồ đệ. Nhưng có thể để cho họ ở đây giúp đỡ. - La Mông lập tức nói ngay.

- Vậy người có điều kiện gì? - Ánh mắt của Ba Ân Nhĩ lóe lên, chẳng thèm để ý tới điều đó. Mặc dù không thực sự thu đồ đệ nhưng trong quá trình cũng có thể học được một chút, về sau cũng có thể có cơ hội trở thành Đức Lão Y. Mà học được được phẩm bình thường, cơ sở mình tưởng là có thể trở thành luyện kim sư chuyên nghiệp.

Điều này không giống với giáo trình. Giáo trình không có ai dạy. Chỉ riêng ngôn ngữ và thuật ngữ của ma pháp cũng là điều quá khó với rất nhiều người.

- Yêu cầu của ta không cao. Chỉ cần nghe lời, thông minh một chút... Ừm! Nếu là cô bé thì tốt nhất.

Cô bé? Việc thuê bé gái làm người hầu là chuyện rất bình thường. Ba Ân Nhĩ cũng chẳng hề do dự mà ngay không đẩy con gái mình đi làm việc này. Nhưng lão lại không có con gái. Tính đến vài cô bé còn nhỏ trong tộc, lão thử hỏi:

- Máy người?

- Khoảng chừng năm đi.

- Có thể! Việc này cứ để ta lo.

- Ừm! Việc này đành nhờ ngài. Còn có chuyện tiền xin để qua ba tháng có được không?

- Tất nhiên là có thể. Đây là vinh hạnh của ta. Ta sẽ không tính lãi với ngài. - Ba Ân Nhĩ lập tức đồng ý.

Nói tới đây, cả hai không nhận được nhìn nhau mà cười.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 93: Thể Hiện (Thượng)

Trong hầm ngầm...

Những cái kệ bùn đất được sắp xếp chỉnh tề bắt đầu mọc lên những chiếc lá xanh biếc.

Trên trần nhà có một thứ giống như cái đèn, được gắn một quả cầu thủy tinh đang tản ra ánh sáng mặt trời, chiếu sáng toàn bộ đại sảnh.

- Phù phù... Cuối cùng thì cũng xong.

Trong không gian đột nhiên xuất hiện một bó thảo dược tỏa ra mùi hương thơm ngát. La Mông hơi ngẩn người một chút rồi mở mắt, bó đồng thảo dược vào trong một tấm da thú sạch sẽ.

Ngày mai có thể để cho Ba Ân Nhĩ mang đi. Ít nhất cũng có được ba trăm đồng vàng.

La Mông nghĩ vậy nhưng lúc này hắn không có tâm trạng để suy xét tới việc này. Rõ ràng hắn cảm giác được sừng Thần Nông đang có sự thay đổi khiến cho linh hồn của hắn cũng phải chấn động.

Lần này, sự thăng cấp của sừng Thần Nông so với trước kia có sự khác biệt.

Tinh thần của La Mông lại tiến vào trong không gian.

Quả cầu ánh sáng lơ lửng ở độ cao năm mươi thước tỏa ra ánh sáng vàng nhạt phủ khắp cả không gian.

Cả không gian rộng chừng mười mẫu được bao phủ bởi một làn ánh sáng. Con suối nhỏ với bèo, rong cũng sinh trưởng nhiều thêm. Một đám cá to đang bơi lội ở trong khe nước. La Mông để ý thấy chúng cũng phải được mấy cân.

Trên hai mẫu đất đám cây cối mang từ trái đất và những thực vật khác tiếp tục được gieo trồng. Còn những thứ khác thì được gieo trên khoảng tám mẫu còn lại gần như đều được thu gặt, hiện tại trống trơn. Có một làn sương mù mang theo bầu không khí trong lành, lượn lờ khắp cả không gian.

Một cái khung tư liệu xuất hiện lơ lửng trước tầm mắt, hiện ra vô số những số liệu trước mặt La Mông:

- Không gian cấp ba đã đạt tới tiêu chuẩn thăng cấp. Có thăng cấp hay không?

- Thăng cấp! - La Mông liền nói ngay.

Vừa mới dứt lời, ánh sáng màu xanh lục trở nên rực rỡ. Cái lồng ánh sáng bao phủ không gian nhanh chóng mở rộng. Mặt đất gần như được sinh ra từ trong không khí. Gần như đồng thời, cường độ ánh sáng của quả cầu cũng được tăng lên. Không gian mở rộng ra xung quanh chừng một trăm thước. Còn quả cầu ánh sáng chẳng những di chuyển về phía trước chiếu sáng cả không gian mà thể tích của nó cũng tăng lên mấy lần.

Nhưng đúng vào lúc này, một điều không ngờ chợt xuất hiện.

- Trong lúc thăng cấp không gian phát hiện có năng lượng đặc biệt. Muốn đồng bộ hay là hấp thu vào không gian? - Một âm thanh vang lên từ khung tư liệu.

La Mông lấp bắp, nhớ tới tượng nữ thần. Suy nghĩ một chút rồi hắn hỏi:

- Lực lượng gì?

- Thuộc tính không biết. Chờ sau khi hấp thu xong mới xác nhận.

La Mông do dự một chút rồi nói:

- Hấp thu thôi.

Vừa mới dứt lời, hắn cảm giác thấy trong không gian xuất hiện một con lốc xoáy. Con lốc xoáy đó vừa mới xuất hiện trong không gian thì cũng đồng thời trong cơ thể của hắn cũng có một chút lực lượng bị dẫn dắt, từ trong cơ thể xuyên qua lốc xoáy tới không gian rồi biến thành những cơn sóng nhẹ.

Lốc xoáy nhanh chóng vận chuyển giống như hấp thu lực lượng đó. Nhưng trong cơ thể lực lượng dường như bắt đầu dao động.

Lực lượng ẩn nấp trong cơ thể bắt đầu xuất hiện, từng chút một bị hút ra. Nó từ một bộ phận khác lại tập trung đến từng bộ phận nào đó trong cơ thể. La Mông có thể cảm nhận được rằng bộ phận thần bí đó đang dần dần lớn lên.

La Mông cảm thấy sợ hãi. Hắn nghĩ tới cái ngày đó gần như phải chống đỡ với việc cơ thể suýt bị nổ tung. Nhưng lúc này không còn kịp nữa rồi, La Mông chỉ biết chờ đợi.

Từ từ các bộ phận trong cơ thể có chút hơi ngửa, giống như có một bộ phận nào đó đang lớn lên cực nhanh. Còn cảm giác hôn mê càng lúc càng mạnh.

- Hấp thu nhanh lên. - Tình hình này không ổn chút nào. La Mông chỉ hy vọng lốc xoáy hấp thu nhanh chóng. Nhưng lốc xoáy trong không gian Thần Nông dường như có chương trình của bản thân nên hấp thu một cách từ từ. Mỗi một vòng tuần hoàn đều chỉ hấp thu một chút.

Thời gian từ từ trôi đi, lực lượng trong cơ thể hắn càng lúc càng sôi lên, chẳng khác nào trong cơ thể từ từ có một ngọn lửa lớn đang có tác dụng co kéo.

Con đau giống như lần trước ở trong hàm ngâm từ từ xuất hiện. La Mông chỉ biết cắn răng, chuẩn bị hứng chịu con đau.

Từ từ cái cảm giác thân thể như bị xé rách càng lúc càng mạnh. La Mông cắn răng gần như đứt cả môi.

Từ từ, bộ phận thần bí trong cơ thể cũng trở nên bão hòa. Tới lúc này, con đau không đáng là cái gì. La Mông hoảng sợ phát hiện ra sự bão hòa đó lại có dấu hiệu bùng nổ.

La Mông chẳng hề có chút nghi ngờ. Nếu như bùng nổ thì bản thân hắn sẽ không còn xác.

Nhưng vào lúc mà La Mông đang sợ hãi thì lực lượng đang tiếp tục bốc lên từ từ đạt tới trạng thái cao nhất, không còn dâng lên nữa. Hiển nhiên nó đã đạt tới cực hạn.

Lập tức La Mông thờ phào nhẹ nhõm. Mặc dù lúc này con đau vẫn còn nhưng hắn có thể cảm thấy được một chút lực lượng đã bị không gian của sừng Thần Nông lấy mẫu và chuyển hóa. Toàn bộ năng lượng liên tục giảm xuống.

Cái cảm giác lạnh lẽo từ trong chỗ sâu nhất của cơ thể. Còn ánh sáng do sừng Thần Nông tản ra liên tục lấy mẫu năng lượng trong cơ thể. Chờ sau khi năng lượng cơ thể được lấy mẫu tất cả, La Mông cảm thấy toàn thân thoải mái. Chỉ nghe thấy một âm thanh:

- Huyết mạch không biết đạt tới cấp ba! Có kích hoạt hay không?

Lúc này, La Mông không còn có sự lựa chọn. Do dự một lúc rồi hắn nói:

- Kích hoạt.

Trong cơ thể hắn có chút gì đó chấn động rồi một khung tư liệu từ từ hiện ra:

- Xác định tin tức không biết. Dòng máu tinh linh. Tuổi thọ của người được nâng thêm mười phần trăm. Có được thị lực hồng ngoại tuyến cùng với dò xét ánh sáng.

"Dòng máu tinh linh? Không phải là dòng máu của rồng hay ma thần?" La Mông có chút nuôi tiếng nhưng xem xét ngay.

Tên: La Mông (Tiễn Phẩm Cát)

Chủng tộc sinh mệnh: Con người (pha tạp dòng máu tinh linh)

Thuộc tính: lực lượng 1 2 (1 0), linh mẫn 1 6 (1 0), thể chất 1 2 (1 0), trí lực 1 4 (1 0), tri giác 1 6 (1 0), sức hấp dẫn 1 5 (1 0)

Nghề nghiệp: Chủ nhân quyền hạn thứ nhất của không gian. Đức Lỗ Y cấp ba.

Nhóm kỹ năng:

Vĩnh cửu tính cổ hóa. - Dò xét ánh sáng cấp hai.

Bộ pháp cơ bản cấp ba.

Kiểm pháp cơ bản cấp ba.

Phát hiện không có cái gì tăng lên, La Mông đang nuôi tiếc thì lại có tin tức mới:

- Xác định tin tức không biết. Không gian phát sinh dị biến, xin lập tức rời khỏi năm phút.

"Không gian xảy ra dị biến?"

La Mông đành phải rời khỏi, lo lắng chờ đợi. Hắn có thể cảm nhận được cả không gian của sừng Thần Nông đang xảy ra thay đổi mạnh mẽ. Mặc dù chỉ có năm phút nhưng sự lo lắng trong lòng hắn rất mạnh. Nhưng La Mông cũng chỉ biết gãi đầu, gãi tai, đi đi lại lại trong tầng hầm.

Vừa hết thời gian, La Mông liền nhào vào trong không gian.

Một cái khung tư liệu mờ tự động xuất hiện lơ lửng trước tầm mắt của hắn. Phần lớn số liệu lập tức hiện ra:

- Không gian đã thăng cấp xong. Người có được một cái lĩnh vực. Có lựa chọn hay không?

- Lĩnh vực? Đây chẳng phải là đặc quyền của mục sư hay không? Tại sao ta lại có được điều đó? - Tôi hiện tại, sau khi biết điều này, La Mông có chút run rẩy, ngơ ngác nhìn xung quanh.

Không gian đã rộng lớn hơn. Mà quả cầu ánh sáng cũng đang lơ lửng ở độ cao trăm thước trên bầu trời, tản ra ánh sáng chiếu rọi không gian. La Mông nhạy bén cảm giác được quả cầu dường như có sự thay đổi. Có một tia lửa ở xung quanh đang thò ra thụt vào.

Diện tích của cả không gian biến thành chừng hai mươi lăm mẫu. Còn dòng suối nhỏ cũng mở rộng ra gần như cả một dòng sông, xuyên qua toàn bộ không gian. Chỉ có điều do mở rộng nên nước của nó cũng ít đi. Cả đàn cá trong dòng nước cạn đang nhảy loạn.

Ngơ ngẩn một lúc, La Mông mới tỉnh hồn, hỏi:

- Có thể lựa chọn lĩnh vực nào?

- Lĩnh vực Hỏa. - Trên khung tư liệu chỉ có một dấu hiệu ngọn lửa.

Ngây người một lúc, La Mông quỳnh quáng. Thì ra chỉ có một lĩnh vực vậy thì tuyển chọn ở đâu? Hắn liền chọn ngay.

Khung tư liệu lơ lửng ở trong tầm mắt. Ngay lập tức kết quả được hiện ra:

- Đã lựa chọn lĩnh vực Hỏa. Xác nhập vào hàng ngũ Đức Lỗ Y, trở thành Đức Lỗ Y hệ Hỏa.

- Không gian thăng cấp xong. Hiệu ứng nuôi trồng tăng thêm hai mươi phần trăm. Xuất hiện hiệu ứng tăng cường - Tối ưu hóa mầm mống.

- Từ nay về sau, bất cứ hạt giống nào ở trong không gian sinh trưởng đủ một chu kỳ thì có hạt giống giữ lại sẽ được giữ lại hai mươi phần trăm hiệu ứng tối ưu hóa. Nếu rời khỏi không gian thì sẽ giảm đi. Mỗi lần giảm năm phần trăm.

Cuối cùng trạng thái của La Mông cũng hiện lên rồi từ từ biến mất.

Tên: La Mông (tiền Phẩm Cát)

Sinh mệnh chủng tộc: Con người (mang dòng máu tinh linh)

Thuộc tính: lực lượng 1 2 (1 0), linh mẫn 1 6 (1 0), thể chất 1 2 (1 0), trí lực 1 4 (1 0), tri giác 1 6 (1 0), sức hấp dẫn 1 5 (1 0)

Nghề nghiệp: Quyền hạn chủ nhất thứ nhất của không gian. Đức Lỗ Y hệ Hỏa cấp ba.

La Mông ngây người trong chốc lát rồi cảm thấy đúng là trong không gian của sừng Thần Nông có một tia nguyên tố hệ Hỏa. Nó lấy quả cầu ánh sáng làm trung tâm đang từ từ dao động.

Dựa vào pháp môn minh tướng của Đức Lỗ Y, cái tâm tự nhiên trong cơ thể của Đức Lỗ Y, quan sát một cách cẩn thận thì thấy ở giữa của nó có một tia lửa bốc lên. Dựa theo minh tướng, không chế tinh thần của bản thân, La Mông thử thăm dò tiếp xúc với tia lửa đó. Mới tiếp xúc một chút, trong nháy mắt hắn hiểu được nó có ý nghĩa như thế nào.

Lửa cũng đồng nghĩa với việc phân giải và tỏa ra nhiệt năng.

Điều này làm cho La Mông cảm thấy vui sướng. Cảm nhận kỹ một chút, cái cảm giác như có như không đó, hắn nhủ mày, suy nghĩ. Quan sát tầng hầm ngầm, hắn như hiểu được điều gì đó rồi đi dọc theo hành lang mà ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Thể Hiện (Hạ)

Vừa ra khỏi tầng hầm ngầm, khung cảnh sáng rực lên bởi ánh mặt trời.

Thời gian vừa vụt qua chính ngọ. Lúc này đang là cuối tháng sáu, ánh mặt trời tỏa xuống chói chang. Nhưng bên quanh bức tường rào đang có mười người đang lao động.

Mặt đất sau khi được thu dọn cơ bản hết sức bằng phẳng. Những khu vườn đất trống được khai phá. Một con đường nhỏ tách khu vườn ra làm đôi, giống như khu ruộng thời cổ của Trung Quốc.

Phần lớn kẻ mạo hiểm đã đi ra ngoài. Chỉ còn lại vài người rảnh rỗi đang lang thang. Tô Tập Nhĩ cảm trường cung cảnh giác mọi nơi.

La Mông hơi chớp mắt, cười cười. Tô Tập Nhĩ đúng là một nhân tài.

Hắn không hề do dự đi ra ngoài. Quả nhiên, khi ánh sáng chiếu lên người của hắn thì tâm của tự nhiên và không gian của sừng Thần Nông... Một tia sáng dung hòa vào với tâm của tự nhiên rồi từ từ chuyển hóa thành sức lửa bổ sung cho tâm tự nhiên. Sau một lát liền chuyển thành màu lục.

Đây chính là lực lượng của lĩnh vực Hòa. Quả nhiên, ánh sáng và Hòa không phân biệt mà có mối liên hệ chặt chẽ với nhau. Tất nhiên nếu trực tiếp là Hòa thì so sánh lại càng rõ ràng.

Có thể lực chọn lĩnh vực giống như mục sư. Mặc dù mục sư có thể lựa chọn được hai lĩnh vực nhưng đó không phải là điều chủ yếu. Chủ yếu là do pháp thuật mà lĩnh vực ban cho. Nhưng trước mắt cho dù có lĩnh vực Hòa mà không hình thành pháp thuật thì chỉ là Hòa Đức Lỗ Y chứ không phải thực sự là Hòa mục sư.

Nhưng chỉ cần có được lực lượng thì cũng có thể bù đắp. Tất nhiên với La Mông mà nói thì điều chủ yếu của hắn đó là thu được lực lượng, chạy theo thực vật và sinh vật, kéo dài nhằm tăng Hòa nguyên tốt. Thứ lực lượng này đương nhiên càng thêm củng cố.

La Mông giờ tay lên, một ngọn lửa đỏ liền xuất hiện từ trong lòng bàn tay của hắn. Theo quy luật trên Trái Đất thì màu đỏ sậm khoảng chừng 600 độ. Xem ra ở trên thế giới này cũng vậy.

Đây đúng là một niềm vui lớn. Đáng tiếc từ xưa, nguyên tố của Đức Lỗ Y, trong số tư liệu của hiệp hội pháp sư không hề ghi chép. Nhưng khẳng định là pháp sư có sự nghiên cứu với hệ Hòa. Sau khi bán được một chút được phẩm có thể mua chút tư liệu để nghiên cứu.

- Loại được phẩm mới chỉ phí khoảng hai đồng bạc nhưng trên thị trường lại bán với giá mười lăm đồng bạc một lọ, coi như hắn thu được khoảng mười đồng. Sau khi khấu trừ thuế và lương thì mỗi bình thu được khoảng sáu đồng bạc. Đáng tiếc hiện tại không thể mở rộng việc trồng trọt và chế tạo. Đặc biệt là được phẩm trị liệu.

La Mông thả lỏng suy nghĩ, hít mắt quan sát lãnh địa, trong đầu những suy nghĩ nhanh chóng xuất hiện:

- Từ nơi đây có thể thấy được tương lai. Quy mô nơi đây không thể mở rộng. Đây là điểm khác biệt lớn nhất giữa Trái Đất và nơi này. Vì vậy mà lúc đầu đi theo con đường kiếm tiền còn muốn phát triển thì phải mở rộng lãnh địa.

Nhớ tới hiệu quả mới của không gian, La Mông cảm thấy thích thú.

Tối ưu hóa hạt giống. Cho dù là loại hạt giống nào mà sinh trưởng một chu kỳ trong không gian thì giữ được hai mươi phần trăm hiệu ứng tối ưu. Sau khi rời khỏi không gian sẽ giảm xuống.

Hơn nữa, trong không gian, do trạng thái sinh trưởng rất tốt nên trên thực tế sẽ rút ngắn được thời gian sinh trưởng. Bởi vậy mà hiện tại loại tiểu mạch trên thế giới này sẽ vừa đúng thu gặt trước tháng mười. Đây chính là do chất lượng của hạt giống tốt.

Đừng có xem thường cái hiệu ứng hai mươi phần trăm. Chỉ với chừng đó cũng đủ làm cho lãnh địa thêm phong phú.

Nghĩ tới đây, La Mông nhìn quanh thì thấy Pháp Phí và một kẻ mạo hiểm đang luyện vũ kỹ. Pháp Phí đứng hiên ngang, hét lớn một tiếng rồi vùng trường kiếm mà chém rồi bỏ.

Đối phương không đón đỡ, chỉ sải bước tránh sang một bên rồi đâm thẳng.

Pháp Phí xoay kiếm chỉ nghe một tiếng "keng" vang lên, hai người cùng lùi lại nửa bước.

Sau đó hai người lại lao vào nhau. Mặc dù chỉ là luyện tập nhưng cũng có thể thấy được sự chặt chẽ khiến cho La Mông lú lờ.

Đừng có thấy La Mông hiện tại có được bộ pháp và kiếm thuật cấp ba. Cho dù vậy nhưng hắn vẫn không phải là chiến sĩ cấp ba. Nếu thực sự so sánh thì hắn chỉ tương đương với chiến sĩ cấp một tới cấp hai là cùng. Bởi vì chiến sĩ còn phải xét tổng hợp thực lực chứ không chỉ huấn luyện một cách đơn giản.

- Rất hay! Tiếp tục nào. - Có người đứng xem, liền huyýt sáo một tiếng.

- Tốc độ nhanh thật, Pháp Phí đúng là chiến sĩ trời sinh. - La Mông lắc đầu rồi nở nụ cười. Không biết tại sao, lúc này hắn chợt nhớ tới cổ hương, nhớ tới căn phòng có điều hòa và làm việc với máy tính.

- La Mông đại nhân! - Vào lúc xế chiều, Ni Khắc và Phú Dịch đi tới. Nét mặt cả hai không giấu được sự vui mừng, kéo theo sáu con trâu cày.

- À! Ruộng đất đã được cày hết rồi hay sao? - La Mông hỏi.

- Đúng vậy! Mảnh đất trong hàng rào, ngoại trừ những chỗ để lại cho xây nhà thì những chỗ khác đều đã được khai phá. Ước lượng được khoảng chừng một ngàn một trăm mẫu. - Ni Khắc vui vẻ nói. Điều này cũng tương đương với lãnh địa của một số kỵ sĩ.

- A! Vậy thì tốt quá. Vào thư phòng của ta, chúng ta bàn bạc một chút. - La Mông nhìn quanh thì thấy quả nhiên đám cỏ dại xung quanh hàng rào đã được dọn dẹp.

Ở thế giới này, có một mảnh đất phong cảnh những có được kinh tế mà còn có được quyền lực bao gồm hành chính, tư pháp, kinh tế, thậm chí là quân sự.

Vì vậy mà việc tổ chức cũng có sự khác biệt.

Sau khi vào căn phòng nhỏ của La Mông, mở cửa sổ xong, Ni Khắc chẳng hề do dự ngồi xuống. Còn Phú Dịch thì có chút lo lắng.

La Mông nhìn ra ngoài cửa sổ, ngón tay gõ gõ lên mặt bàn rồi nói:

- Nói đi.

- Được! La Mông! Lần trước nói với ngươi về việc phân chia lãnh địa. Đó mới chỉ là chút phác thảo. Lãnh địa chúng ta được phân chia lấy cái dòng suối kia làm giới hạn. Diện tích mảnh đất ở trong hàng rào khoảng chừng một cây số vuông. Trừ đi một số chỗ cần giữ lại thì phát quang được chừng một ngàn một trăm mẫu. La Mông ngươi chuẩn bị chia mảnh đất này như thế nào? - Ni Khắc cầm flays bút, chuẩn bị ghi chép.

- Trên danh nghĩa Nam tước đại nhân là lãnh chủ của chúng ta những thứ này đều phải nộp một phần cho lãnh chủ đại nhân và các thần điện. Vì vậy mà khi phân chia đều phải căn cứ vào pháp luật và có văn kiện ghi lại.

- Chuyện này ta chưa hiểu lắm. Ngươi nói rõ xem nào.

- Được! Lúc đầu, ta cũng chưa định hình rõ ba mảnh đất này lắm. Hiện tại thì điều đầu tiên chính là mảnh vườn của ngươi. Theo pháp luật và giáo hội của thần trật tự thì nó được coi như là mảnh đất trực thuộc lãnh chủ. - Ni Khắc lấy ra một bản văn kiện rồi ghi chép.

Đại khái thì vùng đất trực thuộc lãnh chủ là do lãnh chủ tự mình trực tiếp việc quản lý, kinh doanh và trồng trọt trên mảnh đất đó. Bình thường, đó cũng là mảnh đất phì nhiêu nhất trong lãnh địa, được tá điền khai thác miễn phí từ lãnh chủ.

- Tiếp theo là mảnh đất của tá điền. Đó là khu vực nhỏ mà tá điền có được từ lãnh chủ. Quyền sử dụng chỗ đất đó vẫn thuộc lãnh chủ, tá điền chỉ có quyền sử dụng. Mặc dù được thừa hưởng qua nhiều thế hệ nhưng tá điền vẫn phải nộp phí. Hiện tại thì nộp bằng điền sản. - Ni Khắc đọc một cách máy móc.

- Cuối cùng là mảnh đất của dân tự do phải giao nộp hai phần điền sản thu được. Có người tự do không cần phải giao nộp thuế mà chỉ cần giao nộp một ngàn tề. Nhưng nếu mua bán thì phải căn cứ theo pháp luật.

- Ừm! Ta hiểu rồi. - La Mông hiểu rõ liền nói:

- Trước tiên hãy chuẩn bị đất của dân tự do cho tốt đã. Những điều ta đồng ý trước đây vẫn không thay đổi. Ni Khắc, Pháp Phí và Phú Dịch! Ba nhà các ngươi hãy chọn trước một vùng đất phì nhiêu nhất. Ni Khắc và Pháp Phí được năm mươi mẫu. Phú Dịch ba mươi mẫu. Còn ba nhà Lỗ Tư có thể chỉ cho mười mẫu.

Ni Khắc nở nụ cười, nhanh chóng ghi chép những điều này lại. Còn Phú Dịch cũng thở phào nhẹ nhõm. Mặc dù trước đó đã được chia những nếu không có văn bản ghi lại thì không có ý nghĩa.

- Khu vực của tá điền và mảnh đất của lãnh chủ có tỉ lệ như thế nào? - La Mông hỏi.

- Thần pháp luật có quy định ba loại tỷ lệ. 5 - 5, 4-6 và 6-4. - Ni Khắc lập tức trả lời.

Mảnh đất của nông dân và mảnh đất của lãnh chủ vẫn được chú ý tới nhiều nhất, bởi vì nó phản ánh sự bóc lột của lãnh chủ. La Mông suy nghĩ rồi nói:

- Vậy theo tỷ lệ bốn, sáu đi. Mảnh đất của lãnh chủ chiếm bốn phần còn những thứ khác chiếm sáu phần. Nông dân giao nộp ba phần. Dân tự do giao nộp một phần. Các ngươi có ý kiến gì không.

- Không có. Ta biết La Mông ngươi sẽ lựa chọn như vậy. - Ni Khắc không nên nổi sự vui mừng, hoa chân múa tay rồi nhanh chóng ghi chép lại. Đây là sự nhân từ khó có trên thế giới này.

- Xét tổng thể thì phần đất của nông dân chiếm sáu trăm mẫu. Mỗi hộ có chừng năm mươi mẫu là điều thích hợp. Trừ đi ba nhà chúng ta thì còn lại tám hộ như vậy thì còn thiếu chừng bốn hộ nữa.

- Đại nhân! Ngài yên tâm. Với sự nhân từ của ngài thì bổ sung chỗ thiếu đó không khó. Nếu ngài cho phép thì ta xin liên hệ với bốn nhà lúc trước đều là

đồng bình, hiện tại gia đình vô cùng khó khăn. - Phú Địch vội vàng nói.

- Được! Việc này giao cho ngươi. - La Mông gật đầu, cũng chẳng để ý tới việc Phú Địch như thế nào. Trên thế giới này, với sự uy nghiêm của thần pháp luật và trật tự cũng đủ xóa bỏ rất nhiều sự bất lợi.

- Ni Khắc! Ngươi ghi vào văn bản cho ta rằng ta chính thức bổ nhiệm ngươi làm quan nội chính.

- Được! Ta sẽ ghi chép lại. - Ni Khắc nở nụ cười. Mặc dù hiện tại lãnh địa của La Mông đã được khai phá toàn bộ nhưng cũng chỉ được chừng ba ngàn mẫu. Nếu chỉ dựa vào nông nghiệp thì cũng có chỉ chừng mười hộ. Tuy nhiên vẫn phải có quan nội chính.

Quan nội chính từ thời cổ truyền lại là một chức tránh mấy ngàn năm không đổi. Có trách nhiệm phụ trách toàn bộ việc kinh tế trong lãnh địa, tuần tra lãnh địa, quản lý canh tác, thu gặt, chăn nuôi, mua bán, phân phối nhân viên....điều thúc những người có chức vụ khác làm việc.

Quan nội chính không cần phải hỏi ý của lãnh chủ, rất nhiều việc bản thân tự quyết định. Bởi vậy và năng lực và trí tuệ của quan nội chính sẽ quyết định tình trạng kinh doanh.

Về sau, quản lý đồng áng chính là ngươi. - La Mông nói với Phú Địch.

- Đa tạ đại nhân! - Phú Địch lên tiếng. Công việc này làm việc tiếp xúc trực tiếp với nông dân, quản lý canh tác, thu hoạch và cất giữ. Công việc rất vất vả nhưng thù lao cũng tốt.

Cơ cấu được thành lập, La Mông suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đúng rồi! Ngươi đưa cho ta túi hạt giống, chừng khoảng chừng hai mươi mẫu.

Phú Địch ngẩn người. Vào thời đại này gần như đã thành quy định, từ tháng một tới tháng hai là thời gian bón phân cho đất. Từ tháng ba tới tháng tư là vụ xuân. Tháng năm gieo trồng rau dưa, hoặc là đào hào, phạt cỏ. Tháng sáu là thời gian canh tác màu mỡ. Tháng bảy để phơi cỏ khô. Tháng tám thu hoạch tiểu mạch. Tháng chín và tháng mười gieo lúa mì vụ đông cùng với ngũ cốc. Tháng mười một ủ phân. Tháng mười hai gieo trồng và thu hoạch các loại đậu cùng với cây bừa cho đất.

Bây giờ đang là tháng sáu đúng vào thời điểm màu mỡ nhưng do không gieo trồng vụ xuân nên phải tới tháng chín mới bắt đầu bận rộn gieo trồng lúa mì vụ đông. Còn hiện tại mà gieo lúa mì thì làm sao được? Không phải thời điểm.

Có điều gã cũng không hỏi tại sao mà chỉ nói:

- Vâng.

Sau chừng một khắc, có được hạt giống trong tay, La Mông liền đi vào trong rừng.

Tinh thần của La Mông vừa mới chìm vào trong không gian liền phát hiện không gian sáng ngời, đồng thời có một tin tức truyền tới:

- Phát hiện có giống thực vật mới đang chờ tên.

- Tiểu mạch loại B. - La Mông trả lời. Trong không gian của rừng Thần Nông có được gần như toàn bộ thông tin ở Trái đất vì vậy mà mới phải chuyển gen để tạo ra loại thực vật mới. Còn tiểu mạch ở thế giới này mặc dù giống với tiểu mạch ở Trái Đất nhưng khác về phẩm chất. Gọi nó loại B nhằm để chỉ thế giới thứ hai.

Ngay lập tức cả không gian sáng lên một chút.

La Mông cũng không dừng lại. Không gian cấp hai thì cần có ba loại sản phẩm mới. Còn không gian cấp ba là năm loại. Mà không gian cấp bốn là mười loại. La Mông lên kế hoạch gieo trồng cỏ Cửu Diệp, một số hạt giống của táo và lê tuyết ở thế giới này. Sau một chu kỳ sẽ cải thiện được phẩm chất của nó.

Sau khi sắp xếp kế hoạch gieo trồng xong xuôi, trong không gian liền hiện lên ánh sáng màu xanh lục. Hiện giờ chỉ có một vấn đề nhỏ đó là con sông. Hiện tại nó đã rộng tới năm trăm thước, uốn lượn chảy trong cả không gian.

Giữa không gian vắng lặng, La Mông liền cởi quần áo, trằm mình xuống chỗ một dòng suối nhỏ. Nước suối ở đây rất tốt.

Qua ý chí của hắn, nước liền lập tức ủa vào khiến cho trong không gian xuất hiện một trận mưa lớn. Sau chừng nửa giờ, nước sông mới đầy lên chừng tám phân. Đàn cá nhận thấy có sự thay đổi lập tức vui mừng bơi lội.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Trúng Ưng (Thượng)

Tại một khoảng đất ngoài rừng Kinh Cức, cách trấn Lý Tập chừng nửa ngày đường.

Một chiếc xe ngựa đang lăn bánh. Lúc này, đã là tháng chín. Mùa mưa dầm đã bắt đầu thay đổi.

Trên chiếc xe ngựa có một chiếc màn cửa làm bằng lụa mỏng khiến cho những cơn gió mang theo mùi thơm cây cối có thể xuyên qua. Ngã Ly Ny rất thích sự hương thụ như thế này. nàng nhìn ra ngoài cửa sổ, ngắm khu rừng rậm mênh mông mà hít một hơi thật sâu.

Xuyên qua khu đồng ruộng, con đường trở nên rộng rãi khiến cho tốc độ của chiếc xe càng lúc càng nhanh. Được một lúc, chiếc xe đột nhiên dừng lại. Tiếng người đánh xe vang lên:

- Tiểu thư! Đến rồi.

Bước xuống xe ngựa, Ngã Ly Ny liếc mắt nhìn dãy hàng rào được dựng thẳng đứng bên trên vót nhọn.

- A! Xây dựng rất tốt. - Ngã Ly Ny nghĩ thầm rồi đi vào.

Khi qua cửa, nàng phát hiện thấy bên trong có những cánh đồng rộng chừng ngàn mẫu với hơn mười người nông dân đang làm việc hiển nhiên là chuẩn bị gieo trồng cho vụ đông.

Trong bức tường, con đường nhỏ cũng không phải bằng đất mà được rải đá dăm, hai bên còn được trồng một chút cây ăn quả. Đợi một thời gian nữa, có lẽ nó sẽ tạo thành một khu rừng nhỏ.

Nơi đây có chừng mười lăm hộ dân cư được bố trí chỉnh tề, rõ ràng là quy hoạch rất tốt. Tất cả những căn nhà đều được dựng lên bằng gỗ, quang cảnh rất khả quan. Thậm chí còn thấy cả mấy đàn gà đang chạy lăng xăng.

Cảnh tượng có thể nói là tràn ngập sức sống. Không thể tưởng được là La Mông đã dựng lên một cái thôn nhỏ.

Ngã Ly Ny liếc mắt nhìn quanh thì thấy căn nhà trọ có hai lầu, biệt thự của lĩnh chủ La Mông và tất nhiên điều thu hút sự chú ý của người ta nhất đó chính là đồng hoang tàn trước kia bây giờ đã trở thành phòng luyện kim được phẩm và nhà ẩm.

Mặc dù đã trải qua sửa chữa nhưng từ những dấu vết vẫn có thể nhận ra đó là một khu thần điện. Ngã Ly Ny thầm đoán có lẽ đây là thần điện của một vị thần nào đó từ mấy trăm năm trước.

Không thấy có người quen thuộc, Ngã Ly Ny tự mình đi tới trước căn phòng nhỏ của lĩnh chủ. Lúc này, có một cô bé xinh xắn, tóc được buộc bằng một sợi tơ lụa, trên có một cái chuông nhỏ đang đi tới. Cô bé lên tiếng hỏi:

- Ngài là?

- Ta là Ngã Ly Ny muốn tới gặp La Mông.

- A! Hóa ra là tiểu thư Ngã Ly Ny! Chủ nhân ở trong phòng luyện kim. Để ta dẫn tiểu thư đi. - Nói xong, cô bé liền dẫn Ngã Ly Ny đi theo.

Sau khi vào phòng luyện kim, Ngã Ly Ny quan sát thấy căn phòng được dọn sạch sẽ, qua những phiến đá có thể thấy được sự xa hoa trước đây. Cái sảnh rộng có thể chứa được gần trăm người được chia cắt bằng những cái bàn dài bên trên có đầy đủ thứ dụng cụ và lọ thủy tinh.

Cạnh một chiếc bàn dài, La Mông và bốn cô bé đang làm việc.

Bốn cô bé đều hết sức bận rộn. Ngã Ly Ny quan sát thấy mỗi cô bé đều làm một việc khác nhau. Mặc dù đều tập trung vào trong chiếc nồi điều chế nhưng hiển nhiên là nguyên vật liệu khác nhau.

Mà lúc này, La Mông lăng lẳng quan sát động tác của các cô bé. Tuy rằng hắn thấy Ngã Ly Ny tới nhưng cũng chỉ gật đầu rồi lại chú ý tới sự thay đổi của các vị thảo dược trong mấy cái nồi.

Sau đó, hắn đột nhiên lấy ra một cái bình lớn. Mấy cô bé gần như cùng lúc đóng cửa nồi nấu rồi khuấy dược phẩm sau đó cho vào trong bình. La Mông lấy ra một cây gậy rồi bắt đầu khuấy nhẹ.

Theo động tác của hắn, chất lỏng từ mấy chiếc nồi không ngờ chậm chậm chuyển thành chất lỏng màu trắng ngà. La Mông lại lấy một cái bình nhỏ, rồi nhỏ vào đó hai giọt. Lập tức từng làn khói mỏng bốc lên, tản ra trong không trung một mùi hương. Khi làn sương tan đi màu sắc của chất lỏng trong bình chuyển thành màu lam nhạt.

Lắc nhẹ một cái, rồi La Mông mở một loạt bình nhỏ sau đó đổ chất lỏng vào đó. Mỗi bình đại khái được đổ đầy chừng hai tới ba phần. Sau khi đổ

khoảng năm bình mới hết toàn bộ số chất lỏng.

Bốn cô bé lập tức đẩy nắp rồi dán nhãn.

Tới lúc này, La Mông mới quay lại nói với Ngã Ly Ny:

- Tiểu thư Ngã Ly Ny! Thật sự xin lỗi.

- Không sao! Người đang chế tạo thuốc giải độc đúng không? Thật là nhanh. - Ngã Ly Ny tập trung quan sát với ánh mắt sáng ngời.

- Loại thuốc giải độc này tất nhiên là kém với thần thuật giải độc nhưng có thể giữ được trong một thời gian dài. Hơn nữa, gần như có tác dụng với tất cả các loại độc. Tác dụng chủ yếu của nó là giảm bớt độc tính, tránh để cho độc phát ra ngay tại chỗ để còn thời gian điều trị bằng thần thuật hoặc là thuốc.
- La Mông nói một cách bình tĩnh. Từ khi trở thành Đức Lỗ Y cấp ba lại là chủ nhân của một vùng đất, hẳn từ từ có sự thay đổi. Cái tác phong của một thiếu niên trước đây từ từ biến mất, thay vào đó là một chút gì rất khó miêu tả.

Ngã Ly Ny thoát ngay người:

- La Mông! Không ngờ người lại tinh thông dược phẩm, kiếm tiền nhiều được như vậy.

- Cũng không đến mức quá tệ. Tiểu thư Ngã Ly Ny! Trưa nay ở đây dùng cơm nhé. Tới lúc đó sẽ nói kỹ cho cô nghe. - La Mông rửa tay xong rồi đề nghị.

- Cũng được.

Cả hai đi về phía biệt thự của linh chủ. Còn bốn cô bé thì tiếp tục thu dọn dụng cụ. Riêng cô bé có đeo cái chuông thì chạy về trước.

Căn phòng nhỏ được mới được xây dựng nên vẫn tỏa ra mùi gỗ mới. Sau khi cả hai đi vào liền ngồi xuống vị trí nhà ăn. Một nữ đầu bếp trung niên liền mang thực vật lên.

Bữa ăn có thịt nướng, canh cá nấu với nấm, bánh ngọt, bánh mì, pho mát và có cả rượu.

Bữa ăn cũng không tới mức quá sang trọng nhưng cũng không quá kém, gần như đạt tới mức của quan viên trong trấn. Ngã Ly Ny tươi cười rồi cầm lấy đĩa ăn và thìa gỗ.

La Mông cũng nở nụ cười, nhìn nàng mức súp. Nhưng chưa ăn hết, cô bỗng nhũn mày rồi đột nhiên phản chấn.

Cô vội vàng mức một thìa nữa cảm nhận thì thấy ngon vô cùng.

Buông chiếc thìa xuống, cô kinh ngạc hỏi:

- Món súp cá này rất ngon. Người thêm gì vào đó?

- Ha ha! Ta là Đức Lỗ Y nên có thể tìm được đồ gia vị thích hợp. - La Mông nói với giọng đắc ý. Nhưng thật ra gần đây hắn phát hiện cá trong không gian chịu ảnh hưởng gián tiếp của hiệu ứng trong không gian. Nó loại bỏ mùi tanh của thịt cá và làm cho chất thịt ngon hơn, sau đó kết hợp với nấm gieo trồng trong đó thì đúng là tuyệt.

Cuối cùng thì Ngã Ly Ny không nhịn được bắt đầu mức canh cá. Cho dù bát canh cá đặc nhưng cũng không có mùi tanh khiến cho khi nàng cho vào miệng còn hơn cả dùng với nguyên liệu quý.

Sau đó, nàng nhắm nháp những thứ thực vật khác cũng thấy mặc dù chúng chỉ là thực vật bình thường nhưng hương vị lại rất thơm. Tiếp tục ăn, nét mặt của nàng thay đổi liên tục.

Nàng không thể ngờ được La Mông lại biết hưởng thụ như vậy, không khác gì với quý tộc thế tập. Nàng cũng không ngờ được điều kiện kinh tế của La Mông hiện giờ tới mức này. Xem ra hắn kiếm được rất nhiều tiền.

Ở trong thế giới này đối với kinh tế cũng chẳng khác gì người châu Âu, châu Mỹ...tất cả đều rất coi trọng.

- Ừm! Hiện tại có một ít người giúp nên mỗi ngày có thể làm ra được mười bình thuốc giải độc, mười bình dược phẩm khác và mười bình dược phẩm được tăng thêm pháp thuật.

- A! Nếu như vậy thì tính trung bình mỗi ngày kiếm được hai trăm đồng bạc. - Ngã Ly Ny nhắm tính mà kinh ngạc.

- Không được! Tính cả chi phí cùng với tiền tiêu thụ, lại thêm thuế má, chi phí vận chuyển thì kiếm được chừng năm mươi đồng bạc. Hơn nữa, trong tháng không phải là ngày nào cũng có thể điều chế. Vì vậy mà mỗi một tháng nhiều lắm chỉ kiếm được chừng một ngàn đồng bạc. - La Mông nói một cách khiêm tốn. Trên thực tế chi phí của hắn gần như không có nên lợi nhuận khoảng chừng một ngàn năm trăm đồng bạc.

- Có thể nói là rất giỏi. Sản xuất của cả một thôn, thuế má trong nửa năm cũng chỉ có được con số như vậy mà thôi. - Ngã Ly Ny cũng biết, lãnh địa của Nam tước có mười thôn trấn, tính thêm cả một ít khoáng sản, thuế mua bán thì một năm cũng chỉ thu được tám vạn đồng bạc. Còn hiện tại một mình La

Mông thì một năm cũng có tới một vạn đồng bạc.

Chẳng cần tính toán nhiều, chỉ một con số đó cũng đủ giật mình.

La Mông lắc đầu rồi nở nụ cười:

- Nhưng cũng chỉ được như vậy chứ không thể mở rộng hơn.

Vấn mình mà pháp khác với khoa học kỹ thuật ở điều này. Nghe nói rằng các vị pháp sư cấp cấp có nhiều thứ nghiên cứu mà khoa học kỹ thuật vẫn không theo kịp nhưng cho dù vậy thì thế giới Khoa học kỹ thuật vẫn thông dụng hơn.

- Thế là được rồi. - Ngã Ly Ny rất kinh ngạc. Nàng bỏ đĩa xuống tỏ ý ăn xong. Tới lúc này, La Mông mới để ý trên tay nàng có một cái nhẫn với hoa văn màu bạc.

Thấy La Mông để ý, Ngã Ly Ny nở nụ cười nói:

- Tháng trước ta tới thần điện theo triệu kiến của giáo chủ, chính thức trở thành mục sư chủ trì trong trấn. Hơn nữa, ngài còn thưởng cho ta chiếc nhẫn này.

- A! Thực sự là rất đẹp. Rất thích hợp với tiểu thư. - La Mông lên tiếng hẳn có thể cảm nhận được từ chiếc nhẫn có một thứ lực lượng thần thánh. Xem ra chiếc nhẫn không phải là một thứ bình thường. Đột nhiên, hẳn nghĩ tới cái nhẫn của Kiệt Pháp.

Tới lúc này, bản thân hẳn ngay cả một thứ ma pháp hay trang bị tự nhiên cũng không có.

- Tiểu thư Ngã Ly Ny! Còn nhớ lần trước ta nói cho tiểu thư xem tầng ngầm không? Hiện giờ chỉ có chúng ta. Ta mời tiểu thư đi xem. - La Mông ăn xong liền nói với Ngã Ly Ny.

- Thật không? Được! Ta cũng muốn xuống xem. - Nàng đã nghe nói La Mông xây căn phòng ẩn ở dưới tầng ngầm. Nếu không phải do thời gian gần đây bận rộn thì Ngã Ly Ny đã tới rồi.

La Mông dẫn Ngã Ly Ny tới chỗ cơ quan lúc trước rồi đi xuống. Cả hai theo bước trên bậc thềm đá mà có một thứ cảm giác khó tả.

- La Mông! Chỗ này rất tốt nhưng mà hơi tối. - Ngã Ly Ny lên tiếng.

- Đi qua hành lang là tối. - Quả nhiên, đi qua hành lang, tới đại sảnh, ánh sáng của thủy tinh chiếu xuống từng cái phản bìn đất với đủ loại thực vật xanh tốt. Ngã Ly Ny bước đi mà ngo ngáy nhìn xung quanh. Bản thân nàng cũng lựa chọn lĩnh vực thực vật nên về phương diện này cũng giống như Đức Lỗ Y có thể cảm nhận được tốt xấu.

- Đúng là rất tốt! Thực sự đã xây dựng được một cái trụ sở như thế này. La Mông! Người thực rất giỏi. - Ngã Ly Ny nói.

Mặc dù đã trưởng thành nhưng khi nghe nàng khen, La Mông vẫn đỏ mặt.

- Lần này tới, ta cũng mang theo đồ tới chúc mừng người thành lập được cơ sở của mình. - Ngã Ly Ny nói rồi đưa tay ra, có một quả trứng:

- Ta biết người muốn có một quả trứng ưng. Vừa lúc ta có một quả.

Thực ra trước kia đối với La Mông nàng có một thứ cảm giác giống như của một người chị với một người em.

Nhưng hiện tại, với bao nhiêu thành tích của hẳn, cảm giác của nàng từ từ có sự thay đổi. Hơn nữa, từ người của thiếu niên này có một thứ khí chất kỳ lạ hấp dẫn nàng khiến cho nàng không thể kiềm chế được.

Lần này, thấy hẳn ngạc nhiên và vui mừng, nàng cũng vui vẻ theo.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 96: Trúng Ưng (Hạ)

Vào buổi chiều...

Lãnh địa nho nhỏ nhưng bắt đầu có đông người qua lại.

Xe ngựa từ từ đi xa. Nhìn bóng La Mông xa dần qua cái rèm cửa, Ngã Ly Ny buông rèm xuống không nhìn nữa.

Từ trước cho tới giờ cô không tỏ vẻ gì là thích La Mông. Nhưng lần này, dưới sức ép của phụ thân lại khơi dậy tâm lý đối đầu của cô. Mặc dù cô cũng không rõ điều đó lắm.

- Càng ngày càng trưởng thành, trở thành đàn ông thực sự. - Ngã Ly Ny nhìn về phía sau thì thấy gã thị vệ mà phụ thân cho vẫn đi theo mình.

Nhưng thích ai, ai thích thì nàng lại không tự mình quyết được.

- Tiểu thư Ngã Ly Ny! Tiểu thư Vi Ngọa tới tìm. - Vừa mới trở về thần điện, một gã mục sư trợ lý liền dẫn một thiếu nữ tới gặp cô. Khi hai thiếu nữ gặp nhau, cả hai liền im lặng. Nhận thấy tình hình có gì đó, vị mục sư trợ lý liền nhanh chóng rời đi.

- Ngã Ly Ny! Tại sao ngươi lại đi gặp tên khốn đó? - Thấy gã mục sư trợ lý đi rồi, Vi Ngọa nhìn Ngã Ly Ny rồi mở miệng nói trước.

- Vi Ngọa! Ta hoan nghênh ngươi tới đây nhưng nếu nói những chuyện như vậy thì xin lỗi, ta không muốn nghe. - Đối mặt với cô gái đáng yêu, tiểu thư Ngã Ly Ny hơi nhú mày. Mấy ngày này, quan hệ giữa Vi Ngọa và nàng có thể nói là tương đối khá do cùng tuổi và có tiếng nói chung.

Điều duy nhất khiến nàng cảm thấy ghét đó là người thiếu nữ này coi La Mông là một người xấu, nếu có cơ hội lại khuyên nàng đừng bị hắn đánh lừa, nói rằng La Mông chỉ lợi dụng nàng. Mặc dù lúc ấy, nàng không nói gì nhưng rõ ràng là đối phương chưa từ bỏ ý định.

Hôm nay cô ta lại chạy tới đây nói tiếp. Có điều, cho dù như vậy thì cô cũng khó khiến người ta cảm thấy khó chịu.

Nhìn thấy cô không tin, Vi Ngọa nhìn chăm chú vài giây rồi thở dài:

- La Mông lừa ngươi đúng là rất giỏi, không ngờ khiến cho ngươi tin đến vậy. Ta thực sự phục hắn.

- Ngươi tới ta là bạn bè nhưng ta với hắn cũng là bạn. Ta tin tưởng hắn. - Tiểu thư Ngã Ly Ny nói một cách thân nhiên.

- Nếu vậy thì ta cũng không nói nhiều nữa. Một ngày nào đó, rồi ngươi sẽ nhận ra bộ mặt thật của La Mông. - Vi Ngọa thấy không thể thuyết phục được nàng liền bực tức mà về.

- Cái gì? Nó lại đi gặp La Mông? - Cùng lúc đó, trong thành của Nam tước, Nam Tước đại nhân cũng vừa mới nghe thủ hạ báo cáo. Đối với việc con gái không nghe lời, lão cảm thấy đau đầu.

La Mông thật là giỏi. Đã hứa không gần gũi với con gái mình vậy mà lại có thể làm cho nó tự tìm tới. Làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ cứ để mặc cho chúng tự tiếp xúc? Nếu việc kia xảy ra thì sao?

- Đúng rồi! Vừa rồi người thiếu niên kia đã đi chưa? Hãy gọi gã vào đây. - Đột nhiên nghĩ tới một chuyện, Nam tước vội nói.

Bọn thủ hạ vội vàng lên tiếng trả lời rồi đi ra ngoài. Chỉ trong chốc lát, một gã thiếu niên tuấn tú đi vào.

- La Lai Khắc! Ngươi có thể báo cáo bí mật của La Mông cho ta một cách nhanh chóng, ta rất vui vì trong trấn có một người như vậy. Bắt đầu từ bây giờ, ngươi hãy chú ý La Mông và nhị tiểu thư một cách chặt chẽ cho ta. Bất cứ chuyện gì cũng phải nhanh chóng báo cho ta biết. Để trả công... Ừm! Ngươi muốn cái gì? - Nam tước suy nghĩ rồi quyết định hỏi xem gã thiếu niên kia muốn gì.

La Lai Khắc liếc mắt nhìn Nam tước rồi thấp giọng nói:

- Bẩm Nam tước đại nhân...ta...ta muốn học pháp thuật.

Hóa ra là vì muốn có cơ hội học pháp thuật. Gã nghĩ lại những lời đồn giữa La Mông và nhị tiểu thư, lại nghe điều kiện mà Ni Khắc nói về việc Nam tước ban đất cho La Mông, gã lập tức nhận ra một cơ hội để cho mình thăng chức.

- Muốn học pháp thuật? - Lão thầm nở nụ cười lạnh. Một tên dân đen không ngờ vọng tưởng học được pháp thuật trở thành pháp sư? Có điều, ngoài mặt, Nam tước đại nhân vẫn mở miệng đồng ý:

- Không thành vấn đề. Chỉ cần ngươi giám sát và báo cáo sát sao về La Mông và nhị tiểu thư. Sau này, ta sẽ cho ngươi một cơ hội để học pháp thuật. Còn về việc ngươi có nắm được cơ hội đó hay không thì còn phải xem ở ngươi.

- Xin Nam tước đại nhân yên tâm. Ta nhất định sẽ giám sát La Mông và nhị tiểu thư chặt chẽ. - La Lai Khắc không giấu được sự vui sướng.

Nhìn gã vui mừng đi ra ngoài, Nam tước nhếch mép cười lạnh. Mặc dù lão ghét La Mông nhưng đối với tên tiểu tử kia cũng không thấy thích. Phản bội chủ nhân của mình, cho dù là ai cũng không chấp nhận được điều đó. Mà trên mặt pháp luật thì mặc dù gã không phụ thuộc La Mông nhưng trên mặt kinh tế thì gã làm thuê cho La Mông nên vẫn giống nhau.

Một lúc sau, trong đại sảnh rộng lớn tràn ngập mùi thơm của thuốc. Mấy cô bé đều đeo khẩu trang. Mặc dù dược phẩm không độc nhưng chúng vẫn phải cẩn thận.

Vào lúc xế chiều, La Mông xong mười bình được phẩm liền thở phào nhẹ nhõm bước ra khỏi phòng luyện kim.

Lúc này khoảng chừng ba, bốn giờ chiều. Phú Địch hết lớn, gọi mười lăm gia đình lấy đá vụn ra để rải tiếp. Lần lượt tất cả các con đường nhỏ tới bây giờ đều được rải đá. Một số cây ăn quả cũng được trồng bên ven đường.

Sau vụ thu, mọi người có chút rảnh rỗi nên làm xong tất cả những việc vặt trong lãnh địa. Có thể thấy Phú Địch đảm nhiệm chức vụ này hoàn toàn xứng đáng. Tất cả những chuyện nhỏ trong lãnh địa tới lúc này, La Mông không hề phải quan tâm. Tất nhiên, một phần cũng là nhờ thực lực kinh tế dồi dào hậu thuẫn. Có thể nói con số La Mông đầu tư vào mảnh đất này rất nhiều.

Nhìn lãnh địa từ từ hình thành theo ý tưởng của mình, trong lòng La Mông có cảm giác vui sướng không nói được thành lời. Cho dù lãnh địa hay thực lực của các cá nhân cũng đều tiến bộ.

- Tất cả những thứ này mới chỉ là bước khởi đầu. - La Mông thì thầm tự nhắc nhủ bản thân. Mặc dù nói vậy nhưng sự vui vẻ vẫn hiện lên trên nét mặt của hắn.

- Đây! La Mông! - Ni Khắc từ xa chạy tới.

- Quan nội chính phải giữ lấy phong độ của mình. - La Mông ho khẽ rồi sửa tác phong người bạn của mình.

La Mông vốn hay nói đùa nhưng Ni Khắc nghe xong liền đang từ "chạy" liền chuyển thành "đi" với một sự nghiêm túc. Điều đó khiến cho La Mông cảm thấy buồn cười.

- Hừ Hừ... La Mông! Ta vừa nhận được thiệp mời. Đây là thiệp mời của gia tộc Đái Mặc Táp. - Nét mặt của Ni Khắc hết sức hưng phấn.

- Đái Mặc Táp? Đó là ai? - La Mông không hiểu có chuyện gì.

- La Mông! Người không để ý tới những nhân vật có máu mặt xung quanh. Gia tộc Đái Mặc Táp là một trong bốn gia tộc nhận được tước kị sĩ trong lãnh địa của Nam tước. - Nét mặt Ni Khắc có một sự vinh hạnh. Thấy La Mông vẫn ngờ ngác, gã liền giới thiệu một chút.

- Gia tộc Đan Ni Tư của nam tước, từ ba trăm năm trước đã tới vùng đất La Táp Tư. Khi đó nơi đây là một vùng hoang vu. Trải qua ba trăm năm hiện tại lãnh địa lệ thuộc phát triển thành mười thôn trấn. Còn kị sĩ Phí Nhĩ Sát đi theo từ lâu nhất. Kị sĩ Phát Cát Nhĩ được phong cách đây hai trăm năm. Gia tộc Đái Mặc Táp được phong cách đây một trăm năm. Trung đội trưởng Khoa Thụy La được phong cách đây mười năm. Tính cho tới lúc này là có bốn nhà.

Ni Khắc thuộc tất cả những chuyện đó như trong lòng bàn tay. Gã nói với một giọng say sưa:

- Gia tộc Phí Nhĩ Sát mặc dù giữ được thân phận kị sĩ của Nam tước nhưng có thể coi như giữ chức truyền đời, chính thức là quý tộc. Vì vậy mà cả nhà đã vào trong thành. Mười năm trước gia tộc Pháp Ni Tư được phong vẫn còn quá trẻ. Ở trên lãnh địa của chúng ta ngoại trừ Nam tước ra thì hai gia tộc Phát Cát Nhĩ và Đái Mặc Táp đều có danh tiếng. Được gia tộc Đái Mặc Táp mời, đó là niềm vinh hạnh của chúng ta. Như thế đồng nghĩa với việc chúng ta đã gia nhập vào hàng ngũ của gia tộc. .

- Thật sao? - Tới lúc này La Mông mới hiểu được. Thực ra danh hiệu kị sĩ đồng nghĩa với việc gia nhập hàng ngũ quý tộc.

Có điều kị sĩ vẫn chứ chính thức trở thành quý tộc, chỉ khi nào trở thành kị sĩ được truyền từ đời này qua đời khác thì mới trở thành quý tộc.

Gia tộc kị sĩ Phí Nhĩ Sát có một cái thôn với hơn trăm gia đình là một nhân vật có máu mặt. Nghe nói ở cạnh quảng trường trong thành còn có rất nhiều đất.

Chỉ có điều qua nhiều thăng trầm, gia tộc Phí Nhĩ Sát không thể liên tục sản sinh ra một kị sĩ thực sự (từ cấp năm trở lên). Ít nhất thời đại này, kị sĩ Phí Nhĩ Sát đương nhiệm chỉ có một đứa con trai và ba con gái. Đứa con trai không đi con đường kị sĩ mà lại trở thành mục sư của nữ thần trí tuệ và trí thức. Mà trong ba cô con gái thì đã có một người lấy chồng, chỉ còn hai đứa.

Nói tới đây, ánh mắt Ni Khắc liền sáng lên:

- La Mông! Chẳng lẽ người ta có ý định chọn rể?

Ni Khắc vẫn thường xuyên qua lại. Mặc dù lần trước quy định về Ngã Ly Ny là chuyện bí mật nhưng gã cũng có nghe phong phanh. Có điều gã nghĩ thiên kim tiểu thư của Nam tước quá cao, nhưng lần này thì rất tốt.

- Không thể có chuyện đó. Những thứ khác không nói nhưng trong trấn còn rất nhiều người có máu mặt, làm sao lại để ý tới ta? - La Mông cười cười.

- Điểm mặt trên trấn thì chỉ có bốn nhà kị sĩ, và mười bốn nhà tùy tùng. Ừm! Hiện tại có mười lăm nhà. Mặc dù nhà chúng ta mới được phong nhưng có tiền, có trâu, có ngựa cùng với cả ngàn mẫu ruộng. Chưa nói tới căn phòng ấm để nuôi trồng thảo dược. Có thể nói hiện tại trong số những nhà tùy tùng thì nhà chúng ta có thể nói là đứng số một hoặc số hai. Đặc biệt là người còn có thể thăng cấp. - Ni Khắc nói hoàn toàn có lý.

- Tiểu thư Âu Văn Na được kị sĩ Phí Nhĩ Sát yêu quý, nên đã dành riêng một căn phòng ở trong thành để cho nàng. Hơn nữa, hiện giờ nàng mới có mười bảy tuổi.

- Hừ hừ! Chuyện này thì có gì? Ni Khắc! Một năm trước, chúng ta mới chỉ là mấy thiếu niên vẫn còn không có một chút tiếng nói ở trong trấn. Hiện tại thì sao? Mới chỉ có một chút lãnh địa. Ni Khắc! Người cứ tin ta. Qua một năm nữa, ta có thể trở thành Đức Lỗ Y cấp bốn. Chỉ cần đột phá tới cấp năm thì đến lúc đó đừng nói là tiểu thư của gia tộc kỹ sĩ mà cho dù tiểu thư của Nam tước ta cũng có thể để ý. - La Mông hầm hừ nói. Sừng Thần Nông đột phá khiến cho lòng tự tin của hắn tăng mạnh.

- Chuyện này... - Ni Khắc định nói La Mông đang khoác lác nhưng nghĩ tới một năm đã leo lên vị trí này thì lời của hắn có khả năng trở thành hiện thực. Vì vậy mà gãi gãi đầu gãi tai, nói:

- Vây...có định tới chỗ kia hay không?

- Có! Va vấp một chút cũng tốt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 97: Hiểu Biết (Thượng)

Sau khi cho trứng ung vào trong không gian để ấp trong ba ngày thì đã tới ngày hai mươi lăm, tháng chín năm bảy ngàn bốn trăm tám mươi tám Thánh nguyên.

Trong vương quốc Ngã Tư Khắc, quận Mạt Khắc Đặc, lãnh địa La Tạt Tư.

Diện tích của vương quốc Ngã Tư Khắc không rộng lắm, nhưng có rừng có biển. Trong khu vực của vương quốc, đồi núi cũng không cao. Nghe nói ngọn núi cao nhất là Bồ Tư cũng chỉ cao tới 550 thước. Trong khu vực lãnh địa của Nam tước La Tạt Tư thì phía Tây là rừng Kinh Cúc, phía Bắc là một dãy núi kéo dài vài dặm.

Nghe nói ngọn núi này trên danh nghĩa thuộc về lãnh địa của Nam tước Gia Lặc.

Gia Lặc là tên của lãnh địa, cũng là tên của thị trấn trung tâm. Nghe nói trong lãnh địa có tới ba trấn và mười tám thôn. Chiếm hơn nửa diện tích của lãnh địa là vùng bình nguyên phì nhiêu. Đây cũng là một trong số năm Nam tước giàu có nhất.

La Mông một mình một ngựa đi trên con đường trong rừng. Hắn thầm nghĩ trong lòng, cảm giác cái tên đó thật quen thuộc. Nghĩ một lúc thật lâu, hắn mới nhớ ra ở trong thành A Phổ Tư từng gặp được một vị pháp sư Nhã Các Bồ. Ở đó, hắn có gặp con của Vụ Luân. Y dựa vào sự sủng ái của linh chủ với mình cùng với thân phận pháp sư rồi cạnh tranh với đứa con cả, kết quả là bị đuổi khỏi nhà.

Hiện tại, linh chủ Lan Tư cũng là anh của y. Nói tiếp, lãnh địa của La Mông dựa lưng vào ngọn núi thuộc lãnh địa của nam tước Gia Lặc, nên gần như nó nằm giữa hai lãnh địa.

La Mông vừa đi vừa nghĩ. Đối với quý tộc mà nói thì việc cưỡi ngựa cũng là một môn cần phải học. Cho dù là khoảng cách ngắn hay đường dài thì bản thân cần phải tự trải nghiệm mới từ từ học được.

Lúc trước La Mông chưa từng cưỡi ngựa chứ đừng nói là đi đường dài.

Nhưng đối với Đức Lỗ Y mà nói thì họ có thể kết nối được với tâm tư của động vật. Cho dù chỉ là chút ý nghĩ thô thiển cũng đủ điều khiển được ngựa.

Tất nhiên La Mông cũng không tới mức phải cần một con ngựa hay, chỉ cần một con ngựa là được. Hiện tại trong lãnh địa của hắn có bốn con ngựa, cũng đủ để làm một số việc.

Đi dạo qua khu đồng ruộng, La Mông cảm thấy chỗ đuôi cọ vào mình ngựa hơi đau. Đây là chuyện mà cho dù là Đức Lỗ Y cũng không có cách nào khác.

Lãnh địa của La Mông giáp với một khu vực tương đối hoang vu. Nhưng càng quát ngựa đi tiếp thì khu vực đồng ruộng trải dài cũng từ từ hiện ra, còn rừng rậm thì cũng lùi lại phía sau.

Thấy trước mặt có một cây cầu, La Mông dựa vào lực lượng đặc biệt của Đức Lỗ Y khiến cho ngựa đi chậm lại. Cây cầu nhỏ được làm bằng đá, bắc qua con sông rộng hai thước. Nếu như nhớ không nhầm thì qua đây sẽ bước vào vùng đất của kỹ sĩ.

Con ngựa hiểu ý liền đi chậm lại. La Mông ngồi trên lưng ngựa, quan sát xung quanh. Đây là một khu ruộng được một con sông cắt ngang. Khu ruộng này rộng chừng hai nghìn mẫu. Ở đây đang được trồng lúa mì cho vụ đông. Đám nông dân làm việc bận rộn trên khu vực đồng ruộng.

Cây cối ven đường không biết có tên là gì. Dưới những con gió thu, mấy cái lá cây bay xuống khiến cho phong cảnh thu hoạch càng thêm sinh động.

Khu vực của kỵ sĩ cũng rất dễ tìm. Đó là một ngôi biệt thự nằm dưới nắng chiều. Mặc dù nói là tiệc tối nhưng là một tùy tùng mới, lại có được lời mời quý tộc nên tối sớm là một chuyện lễ phép.

Từ xa nhìn lại, ngôi biệt thự cũng không có hoa viên, chỉ dùng gạch xếp để thành bức tường thấp. Ngồi trên lưng ngựa có thể thấy cảnh tượng bên trong ngôi lầu ba tầng.

Con ngựa chậm chậm bước đi. Khi tới cửa, những người ở bên trong cũng đã nhìn thấy liền đi ra.

- Ngài là kỵ sĩ Đái Mặc Táp? Thật vinh hạnh khi được ngài mời. - La Mông nói xong liền xoay người xuống ngựa với động tác hết sức mạnh mẽ.

Người đứng ra cửa là một người trung niên có khí chất ôn hòa. La Mông so sánh thì thấy so với quan nội chính, thậm chí là Nam tước còn có khí phách của quý tộc hơn.

- Ngài chính là tiên sinh La Mông? Đúng là còn trẻ quá. Hoan nghênh ngài. - Người trung niên cười vang:

- Tới đây! Vào trong này đi. Không cần phải quá lễ tiết.

Bước vào trong căn lầu, tới đại sảnh thì La Mông nhận ra ở đây có tới ba, bốn gia đình, dường như hẳn đều thấy trong danh sách phong. Đều là những người có máu mặt ở quanh đây. Tất cả họ cùng ngồi một chỗ trò chuyện, đánh bài với thái độ nhàn nhã.

- Hôm nay tới đây còn có Đái Lợi, Bô Lan Đặc, Bảo Đức Lý! Cái ngài làm quen với nhau đi. - Kỵ sĩ Đái Mặc Táp nói.

Cả ba nhà đều mang theo nữ nhân, tuổi đều tầm trung niên. Chỉ có vợ chồng Bảo Đức Lý mới chừng hai mươi tuổi. Hai người thấy giới thiệu cũng gật đầu lễ phép chứ không tỏ vẻ thân cận hay bất hòa.

- A! Tiên sinh La Mông! Thật vui khi gặp ngài ở đây. - Còn Bảo Đức Lý lại tương đối nhiệt tình.

- Tới đây nào.

- Tốt! Hiện tại còn sớm. Mọi người đánh bài, nói chuyện phiếm đi. - Kỵ sĩ Đái Mặc Táp nói. Căn phòng này rất rộng khiến cho La Mông nghĩ tới cái gọi là phòng khách.

Phòng khách là một căn phòng rộng để trở thành nơi tiếp khách. Người ra vào đó phần lớn là tiểu quý tộc ở trong thành hoặc là nông thôn, hoặc một người diễn kịch được mời tới, thi nhân, nhạc sĩ, hoặc sĩ...

Thật ra, mỗi nhà đều có phòng khách của mình, là nơi để tụ tập, ăn uống, thưởng thức âm nhạc, bàn luận những vấn đề hứng thú.

Vốn cái phòng khách là nơi để nói chuyện một cách thoải mái chứ không phải như phòng khách xa hoa trong phim ảnh.

La Mông ngồi xuống nhìn Bảo Đức Lý đánh bài. Có điều, đối với y, thì đề tài hấp dẫn vẫn là La Mông.

- La Mông! Nghe nói người đã khai khẩn đất đai rất tốt. Không biết vụ thu thế nào? - Bảo Đức Lý đánh một lá bài rồi nói. Do tuổi tương đương nhau nên y tương đối thoải mái, như quen thuộc với nhau từ lâu.

La Mông ngồi trên chiếc ghế sofa như được bọc từ da dê, không quá quý giá. Hiện giờ đang là tháng mười, ngồi trên loại ghế này vẫn thích hợp. Nghe đối phương hỏi vậy, hẳn liền lên tiếng:

- Đúng thế! Đã xong vụ thu.

- Có được vụ thu là được rồi. Sang năm thu hoạch được là đi vào quỹ đạo. - Đái Lợi ngồi đối diện đánh một lá bài cũng thuận miệng nói một câu. Gã là một người trung niên chừng ba mươi tuổi. Ngồi bên cạnh y là đứa con chừng tuổi La Mông.

Mặc dù mới là tháng mười nhưng cái lò sưởi trong phòng cũng vẫn được đốt lên. Bên cạnh là để hai bó củi tốt. Thi thoảng người hầu xuất hiện bỏ vào lò một cây gỗ để duy trì ngọn lửa cháy không to lắm.

La Mông chú ý thấy trong ngôi nhà, người hầu cũng không có nhiều lắm chỉ chừng năm, sáu người. Hoàn toàn phù hợp với thân phận của một kỵ sĩ. Đúng lúc này, đột nhiên lại vang lên tiếng bước chân từ phía cầu thang.

Từ trên lầu đi xuống trước là kỵ sĩ Đái Mặc Táp. Theo sau là một vị phu nhân đoan trang và hai thiếu nữ.

Lần đầu tiên La Mông tới đây liền đứng dậy thi lễ với phu nhân:

- Đây chính là phu nhân của kỵ sĩ? Ta là La Mông! Vinh hạnh được gặp phu nhân.

- A! Tiên sinh La Mông! Ngài không cần phải quá khách sáo. Ta cũng vinh hạnh khi có thể mời được thiên tài Đức Lễ Y tới đây làm khách. - Phu nhân liếc mắt nhìn qua rồi cũng đáp lại với thái độ ôn hòa.

Nghe người ta nói thì phu nhân cũng xuất thân từ một gia đình kỹ sĩ. Nàng mang tới rất nhiều sách vở làm đồ cưới, đối nhân xử thế luôn luôn hòa ái, dễ gần. Tới bây giờ, hẳn mới thấy điều đó là hoàn toàn đúng.

Phu nhân khách khí nói tiếp:

- Những thành tích của ngài đã lan truyền khắp nơi. Ta thực sự vinh hạnh được giới thiệu với ngài hai đứa con gái của ta là Âu Văn Na và Y Mễ Toa.

Âu Văn Na và Y Mễ Toa cùng xoay người, kéo váy thi lễ. Đây là lễ tiết chuẩn mực của một thiếu nữ. Nhưng điều đó khiến cho La Mông chợt nhớ tới ở thời cô, thiếu nữ khi gặp được khách quý liền kéo váy để lộ cặp đùi mà long trọng đón tiếp.

Tới thời đại này mới chuyển sang thành hơi kéo lên một chút. Điều này cũng trở thành lễ tiết thông dụng của một người con gái đẹp. La Mông lập tức hoàn lễ.

Nói ra thì Âu Văn Na lớn hơn hẳn vài tuổi. Nàng có một mái tóc màu vàng dài tới tận lưng. Đầu mắt sáng ngời, bộ ngực cao ngất cùng với một đôi chân thon dài. Còn Y Mễ Toa thì nhỏ hơn vài tuổi, khoảng chừng mười ba, mười bốn nên vẫn còn chưa trưởng thành.

- Tiên sinh La Mông! Thật vinh hạnh khi thấy ngài. - Âu Văn Na nói một cách thân nhiên, đồng thời ánh mắt thì dán trên người La Mông.

Sau đó, tất cả ngồi vào ghế. Đồng thời trà sữa cũng được dâng lên. Hai vị tiểu thư cũng không quá mức buồn chán. Mặc dù không nói nhiều nhưng cũng đủ khiến bầu không khí nào nhiệt hơn. Nói đi nói lại, cuối cùng đề tài lại chuyển tới cái thôn mới của La Mông.

- Một ngàn mẫu? Ngay lập tức khai phá nhiều như vậy thì tốn không ít tiền phải không? - Bảo Đức Lý buông bài xuống rồi hỏi.

- Cũng nhiều. Khoảng chừng ba ngàn đồng vàng. - La Mông nói một cách bàng quơ. Điều đó khiến cho những người ở đây đều giật mình. Không phải là họ không có được khoản tiền đó. Nhưng nếu muốn bỏ ra thì cũng phải bán một số đồ vật.

- Xin thứ cho ta mạo muội. Nhưng không biết ngài kiếm đâu ra số tiền đó? - Bảo Đức Lý kinh ngạc hỏi. Ai cũng đều biết rằng, một năm trước La Mông chỉ là một tên tiểu tử không đáng được nhắc đến.

- Nói tới chuyện này thì hơi dài một chút. Đơn giản là ta được thừa kế một số tài sản từ người chú, khoảng chừng một ngàn đồng vàng. Tiếp nữa, tất cả đều biết rằng ta là một Đức Lỗ Y nên cửa hàng được phẩm do ta mở ra mỗi tháng cũng thu được chừng sáu mươi đồng vàng. Hơn nữa, tiên sinh Ba Ân Nhị lại cho ta mượn một khoản tiền nên mới có thể giải quyết được. - Mặc dù lời nói của Bảo Đức Lý hơi mạo muội nhưng La Mông cũng không để ý. Trên thực tế, hẳn đang muốn nói với mấy thứ này cho người khác để cho thanh danh được truyền bá.

Có điều những thứ như sừng Thần Nông thì không thể để lộ. Nhưng có nhiều thứ thì lại cần phải tuyên truyền. Đây là điều mà gần đây La Mông hiểu được. Nếu có những điều đó thì có thể giảm được rất nhiều rắc rối mà có thêm bạn bè.

Nghe tới đó, tiên sinh Đái Lợi và tiên sinh Bồ Lan Đặc cũng kinh ngạc. Tiên sinh Bồ Lan Đặc nhắm tính rồi nói:

- Mỗi tháng thu được sáu mươi đồng vàng thì một năm được bảy trăm. Cộng với thu nhập của lãnh địa thì một năm ngài có thể thu được một tám trăm đồng vàng, tương đương với tám ngàn đồng bạc.

Một năm thu được tám ngàn đồng bạc đối với Nam tước chỉ là một phần mười. Còn đối với thương nhân trong thành thì cũng không đáng gì. Nhưng với phần lớn những người có thân phận kỹ sĩ và tùy tùng mà nói thì hoàn toàn đáng để tán thưởng.

Gia tộc của kỹ sĩ Đái Mặc Tập một năm cũng chỉ thu nhập chừng đó. Nhưng đó là một vị kỹ sĩ với sản nghiệp của gia tộc được truyền lại cả trăm năm.

Nhìn nét mặt của mọi người, La Mông cười nói:

- Có điều sản phẩm luyện kim rất ít. Với trình độ này cũng không thể mở rộng. Chưa nói tới cái kỹ thuật đó rất khó truyền qua nhiều thế hệ. Dù sao thì Đức Lỗ Y là do trời ban. Còn đối với một gia tộc mà nói thì lãnh địa và buôn bán kiếm được lợi nhuận mới là nền tảng của gia tộc.

Câu nói này ai cũng thích nghe. Ngay tiên sinh Đái Lợi cũng gật đầu, nói:

- Đúng vậy.

Sau khi nói chuyện một lúc, ánh mắt của mọi người nhìn La Mông hoàn toàn khác trước. Đặc biệt là ánh mắt của Âu Văn Na cũng sáng hơn.

Chẳng qua tới lúc này cũng là thời điểm khai tiệc...

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 98: Hiểu Biết (Hạ)

Tối buổi chiều, La Mông và tiểu thư Âu Văn Na thúc ngựa đi cùng nhau.

Sau khi chạy được một đoạn đường, cả hai đều gò cương cho ngựa đi chậm lại.

- Phía trước là bùn đất rồi. Đá chỉ được rải tới đây. - Tiểu thư Âu Văn Na có chút không vui lên tiếng:

- Đường trước mặt bị phá hỏng.

- Đúng là đường bị phá hỏng. - La Mông cũng đồng tình. Hắn lập tức nhảy xuống ngựa rồi giúp tiểu thư Âu Văn Na xuống ngựa theo.

Ở thời đại này, ngoại trừ một số con đường được rải đá thì những con đường khác đều là đường đất. Có điều, La Mông cảm thấy hết sức thoải mái. Vừa rồi ở trong nhà Đái Mặc Tập đánh bài, hắn thua mất cả trăm đồng bạc.

Cái đám khốn kiếp đó, tên nào cũng tưởng là kỳ sĩ nhưng từ đầu tới cuối chỉ quay kiếm tiền của hắn. Nhưng La Mông cũng có nhãn nhin, không sử dụng pháp thuật để nhìn thấy bài đối phương.

Khi thấy La Mông thu tới mức mặt xám xịt, phu nhân của Đái Mặc Tập đã khéo léo để cho La Mông và Âu Văn Na ra ngoài cưỡi ngựa, hóng gió.

Hóng gió ở đây rất thích. Lúc này vào mùa thu, ven đường còn có hoa dại nở lác đác.

Đặc biệt quanh hàng rào của nông trại có rất nhiều cây cỏ. La Mông từ xa nhìn ngắm rồi lại nhìn sang tiểu thư Âu Văn Na một cách thích thú.

Tiểu thư Âu Văn Na mặc một bộ đi săn, dáng người thướt tha, ăn nói nhẹ nhàng nhưng thể hiện một chút thông minh.

Cô gái bước xuống nhìn La Mông rồi thờ dãi:

- Thuật cưỡi ngựa của ngài rất giỏi. Con ngựa như rất quen thuộc với ngài, có phải luyện tập lâu rồi không?

- Không phải! Đặc tính chủ yếu của Đức Lỗ Y có thể biết nó nghĩ gì. - La Mông nói một cách đơn giản:

- Còn thật ra ta mới chỉ cưỡi ngựa được một tuần.

- A! Thì ra là vậy. Điều này thật khiến cho người ta hâm mộ. - Cô gái có chút tự giễu:

- Mẹ của ta vốn không muốn cho ta học cưỡi ngựa. Nhưng cách đây ba năm, anh của ta đi làm mục sư. Mà gia tộc của kỳ sĩ phải có một người để thừa kế vì vậy mà ta mới được học. Nhưng cũng phải mất một năm mới đạt tới trình độ nhưng của ngài.

- A! Thì ra là vậy. - La Mông kinh ngạc. Hắn mở linh nhãn thì thấy quả nhiên trên người nàng tản ra ánh sáng màu trắng. Đây là lực sinh mệnh ẩn nấp trên cơ thể của chiến sĩ. Nhìn tình hình thì thực lực của nàng khoảng cấp hai.

Linh thị ở thế giới này rất dễ bị người ta phát hiện. Hơn nữa, nó rất dễ nhìn lên cơ thể của đối phương. Mặc dù không rõ ràng lắm nhưng những đường cong cũng có thể thấy.

Cấp hai đúng là khiến cho người ta hâm mộ. Có thể thấy gia tộc kỳ sĩ thực thụ có phương pháp huấn luyện của riêng mình mà chiến sĩ tự do không thể sánh được.

- Cho dù nói như vậy nhưng cũng còn có sự hạn chế. Sau này ngài có thể đến đây nhiều hơn thì ta cũng có thể được đi săn thú. - Âu Văn Na vừa nói vừa nhìn ra phía trước, sau đó lại quay sang La Mông.

- Đến thì không có vấn đề gì. Chỉ có điều, ta là Đức Lỗ Y, không thể tham dự được những cuộc đi săn của quý tộc. - La Mông thấy nét mặt của nàng như vậy thì mỉm cười. Vừa được sống trong một gia đình kỳ sĩ lại vừa được mẹ dạy dỗ, đây đúng là một thiếu nữ rất đẹp.

- Có điều trong thời gian ngắn tới đây thì không được vì ta còn phải vào rừng rậm, chủ yếu là để quan sát một số địa hình và tìm một số thứ.

- A! Khi nào vậy? Có thể đưa ta đi không?

- Việc này rất nguy hiểm. Ta không có lý do để đưa cô đi. - La Mông nở nụ cười.

- Hừ! Đúng là giả dối. - Cô nở nụ cười:

- Sau này chúng ta là bạn bè, ngài có thể đưa ta đi không?

- Là bạn bè thì lý khác. - La Mông chuyển sang chuyện khác:

- Chẳng lẽ không có bạn bè nào khác đưa cô đi?

Tiểu thư Âu Văn Na nở nụ cười:

- Chỉ mong ta có thể nói với ngài là có. Nhưng thực ra lại không có. Có mấy đứa con của các gia tộc kỵ sĩ khác chỉ vào trong thành tìm bạn bè thích hợp chứ rất ít ở lại nông thôn.

Lời nói của nàng có chút ám ức khiến cho La Mông nở nụ cười.

- Xem ra cô ở đây có chút ám ức. Chẳng lẽ không được tới chỗ khác hay sao?

- Có nhiều chỗ mẹ ta cho là quá xa. Cho dù ta có đưa ra đề nghị nào thì cũng bị gạt đi. Mẹ ta nói rằng hiện giờ ta chưa phải là kỵ sĩ. - Nàng có chút tức giận:

- Lúc trước ta không được luyện tập vũ kỹ. Tới mười bốn tuổi mới bắt đầu. Ba năm đạt tới cấp hai là tốt lắm rồi. Nhưng để đạt tới cấp năm để được thụ phong kỵ sĩ thì còn sớm quá.

- Đúng là như vậy. - La Mông lên tiếng một cách cảm thông. Lúc này, tâm trạng của hắn liền chuyển tới sùng Thần Nông bởi có một tin tức xuất hiện.

Trước mắt hắn xuất hiện một điểm sáng rồi nhanh chóng mở rộng trở thành một khung tứ liệu mờ mờ. Khung tứ liệu nhanh chóng hiện lên số liệu:

- Số tiểu mạch B đã chín, có thể thu hoạch.

Ngất! Mười lăm mẫu chín thì làm sao có thể thu hoạch? Diện tích lớn như vậy mà muốn thu hoạch cũng phải mất tới mấy ngày.

Nghĩ tới chuyện thu hoạch, La Mông hơi rùng mình. Có điều hắn nhanh chóng định thần, nói chuyện với vị tiểu thư bên cạnh.

Cùng lúc này, trong phủ đệ của kỵ sĩ, hai vợ chồng lão đang nói chuyện với nhau.

- Này! Cung ơi! Ta đã nhận được tin báo rằng lời nói của La Mông là sự thật. Hắn có một người chú, nghe nói là người của quận Đức Đạt Cách đã để lại một số tài sản cho hắn.

- Người của quận Đức Đạt Cách? Tên là gì?

- Sa Cách Lai.

- Không nghe nói tới.

- Cung ơi! Hiện tại La Mông đã là tùy tùng, lại còn là Đức Lỗ Y cấp ba, còn có một lãnh địa rất tốt. Hơn nữa lại không có người thân. Một tên tiểu tử có tương lai, đối xử với bạn bè rất tốt, mỗi năm lại thu được tám ngàn đồng, chưa nói còn có thể tăng thêm. Xem ra, thực sự nên cho mấy đứa nhỏ tiếp xúc.

- Này? Chẳng lẽ con gái của ta lại phải sử dụng phương pháp này? - Kỵ sĩ có chút chần chừ.

- A! Thần Phi Nhĩ Lâm trên cao (nữ thần trí tuệ và trí thức). Cung ơi! Nói cho ông biết là bây giờ không còn giống với hai trăm năm trước. Hiện tại đám con của mấy nhà kỵ sĩ đều đã vào thành. Con của công hầu phải là đã chạy mất rồi đó sau. Còn con của đám nhà tùy tùng khác thì rất thô lỗ. Ta đang tính toán tên tiểu tử này cũng được, phải nhanh chóng bắt lấy.

- Bà mời hắn tới đây chính là vì quyết định này sao?

- Tất nhiên! Có điều phải xem mặt trước. Hôm nay ta thấy sau này chúng ta có thể mời thêm được.

- Được rồi! Được rồi! Nếu bà đã định làm vậy thì cứ thế đi. - Kỵ sĩ liền nhanh chóng đồng ý cho xong.

Ở thế giờ này, bình thường người ta làm việc chín ngày, nghỉ ngơi một ngày, tạo thành một tuần. Một tuần có mười ngày, một tháng có ba tuần. Ba tháng thành một quý. Mười hai tháng là một năm. Điều này so với một tuần có bảy ngày đúng là hoàn mỹ hơn.

Khoảng ba giờ chiều, La Mông và Âu Văn Na quay về. Lúc này, ánh chiều tủa xuống cánh đồng, ánh lên một màu vàng rực.

- Chị... - Từ xa, âm thanh trong trẻo của Y Mễ Toa vang lên. Cô bé chạy xuống theo bậc thang, dáng người nhẹ nhàng, giống như một con nai nhỏ, còn nhanh hơn cả người hầu tới đón ngựa.

- Chị! Hai người đi ra ngoài thật? - Y Mễ Toa nói với chị rồi liếc mắt nhìn La Mông.

- Y Mễ Toa! Lần sau chị đưa em ra ngoài chơi. - Âu Văn Na nhảy xuống, giao ngựa cho người hầu rồi cúi người nói với cô bé.

Y Mễ Toa mặc một bộ quần áo yêu kiều. Mặc dù mới có mười bốn tuổi nhưng cũng đã có thể thấy được những điểm trắng muốt...

Dáng người cô bé thật đẹp khiến cho La Mông phải liếc nhìn mấy lần.

Âu Văn Na không nhận ra ánh mắt khác thường của La Mông nhưng cô bé Y Mễ Toa nhạy bén thì phát hiện. Nàng thừa dịp chị không chú ý liền lườn một cái.

La Mông có chút xấu hổ. Hắn lén nhìn ngực cô bé bị phát giác. Vì vậy mà hắn ho vài tiếng rồi bước đi, mắt thì ngấm nhìn khu nhà xung quanh.

Sân ở đây dường như để cho kỵ sĩ rèn luyện nên rất rộng, nhưng lại có sắc thái truyền thống. Toàn bộ khu vực biệt thự có chừng hai mươi mẫu đất trống, xung quanh trồng những loại cây ăn quả và dưa.

Trên mặt đất có đặt mấy bó củi mới được chặt. Cách đó một đoạn còn có một khu chuồng ngựa mới được sửa lại.

Mặc dù đang là mùa thu nhưng những đám dây leo vẫn chưa héo bám đầy trên tường.

Sau khi hết cơn xấu hổ, La Mông đang định quay lại thì đột nhiên hắn thốt lên một tiếng rồi đi về phía một cái cây.

Đó là một cái cây mới chặt đang tản ra ánh sáng. Có điều ánh sáng của nó rất yếu. La Mông mặc dù có con mắt linh quang nhưng phải tới rất gần mới nhận ra được.

La Mông liền bước tới, gơ tay sờ thì thấy có một dòng linh lực chảy vào.

Sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc. Hắn suy nghĩ một chút với những kiến thức của Đức Lão Y. Đột nhiên, La Mông mừng rỡ khi nghĩ tới một thứ: "thụ tinh?"

Lúc này, Âu Văn Na sau khi dỗ em gái xong liền đi tới. Thấy nét mặt của hắn như vậy liền ngạc nhiên hỏi:

- Có chuyện gì thế?

- Âu Văn Na! Chỗ củi này hôm nay mới mang đến?

- A! Đúng vậy! Có chuyện gì thế?

- À! Loại cây này có khả năng là một thứ hữu dụng đối với Đức Lão Y chúng ta. Có thể cho ta hay không? - La Mông nói mà không hề có chút khách khí.

Âu Văn Na quan sát thì thấy đây chỉ là một loại củi bình thường, thậm chí còn hơi nhỏ nên nói:

- Ngài đã nói vậy thì lấy đi.

La Mông gật đầu rồi lấy dao găm, cắt một đoạn cây xuống sau đó nói với Âu Văn Na:

- Ngài quá. Ta phát hiện ra chuyện này cần phải nhanh chóng về để xử lý. Bởi vì nếu để qua hôm nay thì sẽ mất đi hiệu lực. Nếu như không có gì bất ngờ thì một tuần sau ta sẽ mang lễ vật đến để bày tỏ sự xin lỗi của mình. Còn bây giờ, ta phải nhanh chóng tới gặp cha mẹ cô để từ biệt.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Thụ Tinh (Thượng)

Thấy La Mông nhanh chóng đi như vậy, kỵ sĩ hết sức kinh ngạc. Theo lão thấy thì bây giờ vẫn còn rất sớm. Đợi lát nữa sẽ tới tiệc tối, sau tiệc tối còn có vũ hội. Tối lúc đó, cuộc sống trong phòng khách mới trở nên sôi động.

Sau khi nghe Y Mễ Toa nói, ánh mắt của kỵ sĩ lại càng thêm kinh ngạc. Có điều họ cũng không hỏi nhiều:

- Nếu đã như vậy thì một tuần sau gặp lại. Có điều khi đó, ngài không được nói tạm biệt vội vàng đấy.

Hai vợ chồng kỵ sĩ tiễn La Mông ra cửa.

La Mông lên ngựa thì ánh dương quang cũng đang tối dần. Mấy đám mây trên đỉnh núi, dưới ánh chiều tà khiến cho cảnh tượng càng thêm đẹp.

Do trong lòng có tâm sự cho nên sau khi La Mông từ biệt hai vợ chồng kỵ sĩ liền vội vàng ra đi. Mãi cho tới đường lớn, thấy họ đã cách xa, nét mặt của La Mông mới hơi thư giãn.

Cảnh tượng đồng ruộng hai bên nhuộm màu thu nhưng La Mông cũng chẳng chú ý tới chúng. Hắn thò tay lấy đoạn thân cây tìm được ở gia đình của kỵ sĩ rồi sử dụng lực lượng Đức Lỗ Y để quan sát. Ngay lập tức, ánh mắt của hắn xuất hiện một sự vui mừng.

Một chút ý thức mỏng manh trong đó cho hắn biết vẫn còn một chút hơi tàn. Nhưng rõ ràng là nếu không được chữa trị nhanh thì rất dễ chết.

Sau khi tới con đường nhỏ trong rừng, tới gần khu phế tích. Nơi này mọc đầy cỏ hoang, thi thoảng lại có thể thấy được mấy tảng đá được chôn nửa chìm nửa nổi trên mặt đất. Không gian vắng lặng cho thấy không hề có người tới.

La Mông xuống ngựa, thấy xung quanh vắng lặng mới nhắm mắt trầm tư. Trên tay hắn chợt lóe lên ánh sáng màu xanh:

- Trị liệu vết thương.

Ánh sáng màu xanh lan tới khúc gỗ lập tức nó chợt nảy ra một cái mầm. La Mông cảm nhận kỹ thấy được ý thức bên trong liền mỉm cười:

- Đúng là thụ tinh.

Không thể trách tại sao La Mông lại hưng phấn như vậy. Dù sao thì trong tư liệu của Đức Lỗ Y, thụ tinh là một thứ sinh mệnh đặc biệt, rất khó bị người ta phát hiện.

Trong truyền thuyết, thụ tinh gắn liền với tiên nữ trong rừng. Mỗi một thụ tinh đều sinh ra một tiên nữ. Bình thường, tiên nữ ở trong khu vực của thụ tinh, gắn liền với sinh mệnh và nhịp thở của nó. Khi cây chết đi, tiên nữ sẽ chết theo nó.

Bề ngoài của tiên nữ đều là các thiếu nữ xinh đẹp, có thân hình mảnh mai. Thoáng nhìn có thể lầm tưởng các nàng là tinh linh. Tất nhiên đó chỉ là thụ tinh trưởng thành.

La Mông cẩn thận nâng niu thân cây trong tay. Trong lòng hắn ngoại trừ một chút kích động còn có một chút may mắn.

Nếu như hắn không phải là Đức Lỗ Y, lại không tới nhà của kỵ sĩ thì không thể thấy được ánh sáng trên thân cây. Mà cái cây này sau khi bị chặt xuống chỉ cần qua ba mươi sáu giờ thì thụ tinh cũng sẽ chết.

Tất nhiên, nhìn qua thì thụ tinh mới được sinh ra, như thế việc chữa trị cần phải nhanh chóng.

La Mông nhắm mắt, tiến vào trong không gian. Gần như cùng lúc, thân cây trong tay của La Mông cũng biến mất.

Trong sừng Thần Nông, quả cầu ánh sáng vẫn lơ lửng ở độ cao trăm thước như cũ. Có điều không giống với trước kia đó là qua một thời gian, ngọn lửa màu vàng cùng với ánh sáng màu vàng kim gần như dung hợp hoàn toàn.

Vừa mới bước vào, không gian hơi rung động một chút rồi một điểm sáng nhanh chóng xuất hiện, biến thành một khung tư liệu mờ. Nó lơ lửng trước mắt La Mông:

- Phát hiện có thực vật đặc biệt. Có kích hoạt không gian dự trữ đặc biệt hay không?

La Mông gãi gãi da đầu rồi trầm nghĩ. Lần đầu tiên hắn mới nghe nói còn có không gian dự trữ đặc biệt liền gật đầu nói:

- Có.

Một lát, khung tư liệu từ từ thay đổi:

- Tên của thực vật đặc biệt.

La Mông lên tiếng:

- Thụ tinh loại B.

- Thụ tinh loại B đang ở trong trạng thái sắp chết .mời lập tức gieo trồng và chăm sóc. - Khung tư liệu lập tức trả lời.

La Mông hơi kinh hãi rồi quan sát toàn bộ không gian. Cả hai mươi lăm mẫu đất, số lúa mạch đang chín. Vì vậy mà khi tìm được một chỗ đất trong bên bờ sông, La Mông điều bước tới đào đất rồi cẩn thận đặt gốc cây vào trong đó, tưới nước.

Có thể thấy, sương mù trong không gian lập tức tập trung lại xung quanh thân cây. Đồng thời, trong cả không gian cũng nổi lên những gợn sóng và một số điểm sáng màu xanh cũng xuất hiện.

Nhưng lúc này, La Mông không thể ở trong không gian lâu quá. Sau khi thấy tình hình ổn định, La Mông liền tỉnh lại rồi lên ngựa, nhanh chóng chạy về nhà. Có điều bây giờ hắn cũng chưa thể yên tâm. Căn cứ theo những gì ghi chép lại thì thụ tinh không được cách cây quá xa. Không biết hiệu quả chữa trị của không gian thế nào.

Vì vậy mà La Mông phải nhanh chóng trở về, tra xem làm thế nào để chữa được cho thụ tinh. Hắn còn nhớ rõ trong một quyển Đức Lỗ Y có nhắc tới vài câu. Nếu phối hợp tốt chắc là có thể gia tăng tỉ lệ sống sót.

Nghĩ như vậy, La Mông liền thúc ngựa lao đi nhanh hơn về phía lãnh địa của mình.

Thôn trang của hắn cũng không gần đây. Nhưng do cưỡi ngựa nên mất chừng hai giờ, lãnh địa đã hiện ra trước mắt hắn.

Sau khi vào trong lãnh địa, có rất nhiều người đang bận rộn. Thấy La Mông đi qua, những người đó đều dừng tay, quay sang chào lãnh chủ của họ.

La Mông gật đầu với mọi người rồi nhanh chóng giục ngựa về phía mình.

Trong tâm trạng nóng vội, nhưng ngoài mặt La Mông vẫn cố gắng kìm nén. Hắn không muốn mọi người biết rằng mình vừa có được một thứ bảo bối.

Đúng lúc này, Phú Dịch bước tới đón:

- Đại nhân.

- Có chuyện gì thế? - Sau khi trải qua nhiều chuyện, La Mông đã vững vàng hơn, liền kéo ngựa rồi hỏi.

- Đại nhân! Việc cày bừa vụ thu đã qua một tuần. Nếu không gieo giống sẽ bị chậm. - Phú Dịch hơi lo lắng mà nói. Một khi bị chậm thì nửa năm không có thu hoạch mới là chuyện lớn.

- A! Việc này ta biết. Ngày mai bắt đầu. Người chuẩn bị giống trước đi. - La Mông nói ngay.

Phú Dịch gật đầu nhìn La Mông đi xa.

La Mông thúc ngựa đi. Ngôi tiểu lâu nhanh chóng xuất hiện trong mắt hắn. Hiện giờ, ngôi biệt thự đã thay đổi hình dạng. Đó là do La Mông dựa theo những kiểu dáng của Địa Cầu mà thay đổi khiến cho nó có một phong cách khác.

Sau khi xây dựng xong, rất nhiều người bị kiểu dáng lịch sự thanh nhã mà ngạc nhiên. Còn hiện tại, mỗi người trong lãnh địa tới đây đều phải cảm thán một chút vì ngôi biệt thự.

La Mông xuống ngựa, sau khi dắt vào chuồng liền nhanh chóng lên lầu.

Nhìn từ bên ngoài vào, ngôi lầu chỉ có hai tầng. Có điều, đó là không tính tới tầng hầm. Lầu một được dùng để tiếp đãi khách. Tầng hai là phòng đọc và chỗ ngủ của La Mông. Còn tầng ngầm để đặt những đồ tạp hóa.

Lên tới lầu hai, một mùi thơm khiến cho tinh thần hưng phấn đập vào mũi. La Mông bước tới giá sách. Hiện tại có năm chiếc tủ bày rất nhiều các loại sách. La Mông căn cứ theo trí nhớ của mình mà rút một quyển sách thật dày, rồi mở ra xem.

Lật tới trang một trăm sáu mươi, hắn tìm thấy một số lời giới thiệu về thụ tinh.

La Mông nhanh chóng lật xem.

Bên trên có ghi lại một số yếu điểm của thụ tinh.

Thụ tinh không thể cách cái cây của nó quá xa. Thê lực của nó sẽ giảm xuống, sau ba mươi sáu giờ sẽ chết. Pháp thuật trị liệu có thể tạm thời làm cho nó mạnh lên nhưng cũng không vượt được quá bảy ngày.

Còn về tình trạng cây bị thương thì giải quyết như thế nào, đúng là trong này có ghi vài điều.

Cây bị thương thì thụ tinh cũng sẽ bị thương. Sinh mệnh lực của thụ tinh sẽ khiến cho thân cây tản ra ánh sáng mong manh. Chỉ có người nào có cảm giác nhạy bén, nhất là Đức Lỗ Y mới có thể nhận ra được thứ ánh sáng đó. Đó chính là lý do vì sao mà La Mông có thể phát hiện được cái cây nhỏ đó mà những người khác thì không.

Để trị liệu cây bị thương thì biện pháp đơn giản nhất đó là dùng thuật trị liệu để chuyển hóa thành lời cầu nguyện tự nhiên.

La Mông xem tới đây liền không chần chừ, nhanh chóng tiến vào không gian.

Sau khi trở về từ chỗ nhà của kỵ sĩ tới bây giờ khoảng chừng hai giờ. Trong khoảng thời gian này, La Mông cảm giác sinh mệnh của cây dường như ổn định lại. Ngay lập tức hắn chuyển hóa thuật trị liệu thành lời cầu nguyện tự nhiên.

Rất nhanh, một vầng ánh sáng màu xanh đậm bao phủ trên thân cây. Sau khi ánh sáng tản đi, cái mầm cây nhỏ liền trưởng thành hơn một chút, chồi lên năm sáu cái lá.

Hôm nay, lực lượng thiên nhiên của La Mông còn tới ba lần nên hắn thi triển luôn ba lượt.

Chờ sau khi ba lần ánh sáng tắt đi, cái mầm cây mới đã trở thành một cây nhỏ, cao chừng nửa thước.

La Mông đưa tay sờ lên mầm còi. Phía bên dưới của đoạn cây đã mọc ra một bộ rễ. Mặc dù còn rất nhỏ nhưng có thể đảm bảo nó sống sót.

Chuyện này giải quyết khiến La Mông thở phào nhẹ nhõm. Tới lúc này, hấn rầu rĩ mà nhìn mười lăm mẫu lúa mạch.

La Mông quay lại biệt thự rồi xuống sân luyện kim. Hấn móc chiếc chìa khóa tùy thân rồi mở cửa. Sau đó hấn đi xuyên qua đại sảnh tới chỗ cơ quan rồi ấn xuống. Ngay lập tức, phiến đá từ từ dịch chuyển để lộ cái hành lang.

Sau khi đóng cánh cửa lại, trong thông đạo trở nên tối đen. La Mông nhanh chóng đi xuống, rồi bước tới đại sảnh có ánh sáng của thủy tinh. Trong đại sảnh có đặt mấy cái liềm.

Nhìn thấy mấy cái liềm, La Mông nở nụ cười khổ. Tiếp theo chính là khoảng thời gian bận rộn.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 100: Thụ Tinh (Hạ)

Mười lăm mẫu lúa mạch. Không gian mặc dù rộng nhưng không có gió vì vậy mà chúng mọc thẳng đứng, chín vàng từng khóm.

Khi La Mông để ý tới lúa mạch thì một điểm ánh sáng chợt biến thành khung tư liệu rồi xuất hiện tin tức:

- Lúa mạch loại B đã chín, cần thu hoạch.

Lúa mạch khi được trồng tăng hai mươi phần trăm hiệu quả sản xuất vì vậy mà lúc La Mông gieo nó rất hưng phấn và mong đợi.

Chỉ có điều nhìn diện tích cánh đồng lúa rộng như vậy, La Mông cảm thấy khó khăn. Đây không phải là một mẫu, hai mẫu mà là mười lăm mẫu.

- Mười lăm mẫu... - Mặc dù đã sớm nghĩ tới sự rắc rối khi thu hoạch nhưng khi tận mắt chứng kiến, La Mông vẫn cảm thấy khó giải quyết.

Diện tích lớn như vậy mà muốn gặt hái thì cũng phải mất vài ngày. La Mông đau khổ nhìn cánh đồng đang chờ đợi bản thân...

Ài! Không có cách nào khác. Dù sao thì thu gặt cũng có thời gian hạn chế. Đây lại đúng lúc mà nông dân trong lãnh địa của hấn cần tới lúa mạch. La Mông phải nhanh chóng gặt đóng lúa này để cung cấp cho nông dân có như vậy mới có thể đảm bảo cho việc gieo trồng hoa màu năm nay không bị ảnh hưởng.

Sau khi hạ quyết tâm, tinh thần của La Mông ra khỏi không gian của sừng Thần Nông rồi nhìn mấy cây liềm ở trong góc.

Bí mật của không gian sừng Thần Nông không thể để cho người ngoài biết. Thậm chí không để cho họ có một chút nghi ngờ. Hơn nữa, cho dù người khác có muốn giúp cũng không được. Vì vậy mà hấn đã sớm chuẩn bị xong dụng cụ thu hoạch.

Không chỉ có mười cây liềm sắc bén, còn có một cái dao phạt cỏ với một chiếc gùi trúc to. Sau khi cho mấy thứ vào trong gùi trúc, tinh thần của La Mông lại chìm vào trong không gian của sừng Thần Nông.

Sau khi trở lại không gian, La Mông bỏ dao phạt cỏ xuống rồi cầm lấy mấy cái liềm mà đi về phía mười lăm mẫu ruộng.

Đây là lần đầu tiên hấn tự tay thu hoạch hoa màu. Vì vậy mà cầm cây liềm trong tay, La Mông cảm thấy hơi ngượng.

Theo những động tác thu hoạch của mọi người trong trí nhớ, La Mông bắt đầu thò tay gặt lúa.

Lần đầu tiên vùng liềm, kết quả có thể nói là rất tốt. Mặc dù hấn giờ liềm còn thấy hơi ngượng nhưng dưới sự cẩn thận của hấn, đám lúa mạch vẫn được hấn gặt lấy. Sau đó, hấn bỏ vào trong cái giỏ trúc đeo sau lưng.

Giây phút mở màn thắng lợi khiến cho La Mông có phần tự tin trước việc gặt lúa. Ôm tư tưởng thật ra việc này không khó, hấn tiếp tục vùng liềm mà gặt.

Có điều, sự đặc ý ban đầu của La Mông mới được nửa mẫu đã bị đánh nát.

Do liên tục vùng liềm, cánh tay của La Mông đau nhức, còn thắt lưng giống như bị chặt đứng, không còn ý nghĩ muốn cúi xuống.

Bàn tay cầm liềm đã xuất hiện mấy vết phồng rộp rất đau đớn.

Ai mà ngờ được để có được bát cơm lại vất vả tới vậy. Từ đầu tới cuối, hấn mới chỉ có một việc gặt mà đã vất vả chật vật như vậy. Khi nghĩ tới những người làm nghề nông, La Mông khẽ thở dài, rồi cắn môi làm tiếp.

Dưới cây liềm của La Mông, cánh đồng chín vàng bắt đầu thu nhỏ lại. Mà đồng lúa mạch trên khoảng đất trống sau lưng La Mông càng lúc càng cao.

Do diện tích của lúa mạch ước chừng mười lăm mẫu cho nên La Mông cũng không trồng cấy trong ngày một ngày hai có thể thu hoạch hết. Suy nghĩ của hắn chỉ là trong một ngày có thể gặt được ba mẫu, lấy làm giống.

Nói như vậy, vừa gặt vừa lấy giống, trong vòng năm ngày có thể gặt xong cũng đủ tới thời gian gieo trồng hoa màu ở bên ngoài.

Sau khi hạ quyết tâm, La Mông lại bắt đầu thu hoạch

Mặc dù sức khỏe của hắn hiện giờ so với khi ở Địa Cầu mạnh hơn nhiều nhưng về mặt này cũng không có nhiều ưu thế. La Mông chỉ mới gặt được nửa giờ đã mệt tới gần chết.

Mỗi khi quay đầu lại, La Mông nhìn mầm cây ở phía sau, có thể cảm nhận được bên trong đó có một thứ ý thức đang ở trong giai đoạn ngủ say. Nhớ tới những gì ghi lại trong giáo trình Đức Lễ Y, La Mông lại vô cùng mong đợi thụ tinh. Không nói tới ngoại hình xinh đẹp, các nàng còn là người làm việc đặc biệt nhất.

Do các nàng không thể rời cây cối quá xa cho nên cũng rất cô đơn.

Nghĩ tới đây, mỗi khi La Mông mệt lại tới bên cái cây nhỏ rồi nằm xuống bên cạnh và trò chuyện với nó. Chỉ cần nghĩ tới sau này có thụ tinh xuất hiện cũng đủ cho hắn có cảm giác an ủi.

Sau nửa đêm cố gắng, hai mẫu ruộng đã được La Mông gặt xong.

La Mông để đồng lúa mạch vừa gặt trên đất trống. Nhưng tới lúc này, sự khổ cực của hắn mới bắt đầu, trong khoảng thời gian kế tiếp, La Mông phải đập lúa để lấy giống lúa.

Sau khi toàn bộ bông lúa được đập xong, La Mông cũng mất rất nhiều sức lực chuẩn bị mấy bao lúa mạch cho thật tốt. Cuối cùng sau một đêm, La Mông có thể thở phào, nằm dài trên bãi cỏ.

Hắn nằm dang tay dang chân mà thở. Hai mẫu ruộng được bốn trăm cân lúa mạch cũng được làm xong. Ngay cả La Mông cũng phải phục bản thân không ngờ trong một thời gian ngắn có thể gặt vãi tuốt xong được.

Hắn nằm dang hai tay hai chân. Giờ bàn tay cầm liềm lên, lúc này bàn tay có một chút máu. Còn tay kia cũng nổi lên mấy cục chai, rất rát. Mặc dù như vậy nhưng nhìn đồng lúa đã xong, La Mông vẫn cảm thấy vui sướng.

Sau khi nghỉ ngơi một lúc, La Mông liền ra khỏi không gian.

- Thuật trị liệu. - La Mông yên lặng lắm lắm. Ngay lập tức một vầng ánh sáng màu xanh bao phủ trên bàn tay của hắn khiến cho mấy chỗ chai biến mất.

Sau một buổi lao động, toàn thân hắn mỏi nhừ. La Mông cố gắng mở một cái hộp, bên trong có thực vật. Đó là thứ mà hắn chuẩn bị sẵn cho những hôm thực nghiệm mà quên ăn cơm.

La Mông ăn như hùm như hổ. Sau khi ăn xong, hắn thở phào một cái.

Sau đó, hắn lại cố gắng mang từ trong hầm ngầm ra năm bao tải lúa giống. Hắn vừa đi vừa lê chân khiến cho phát ra những tiếng động mạnh.

Sau khi lên tới bên trên, ngẩng đầu nhìn lên cửa sổ, có thể thấy được vầng thái dương vừa mới mọc đang tỏa ra ánh sáng màu vàng sáng sủa, chiếu vào trong đại sảnh.

Đúng lúc này, cánh cửa được mở ra, bước vào là cô bé có buộc cái chuông trên đầu. Tên của cô cũng là Linh Đang. Vừa mới bước vào, cô bé liền nhìn ngay thấy La Mông.

- Đại nhân! Đêm qua ngài không ngủ? - Cô bé lấp bắp mà nhìn đôi mắt đỏ quạch của La Mông.

La Mông không trả lời mà nói:

- Đợi lát nữa Phú Dịch tới đây thì đưa lúa giống cho hắn hiểu không?

- Vâng thưa đại nhân - Linh Đang trả lời.

La Mông cũng chẳng nói chuyện tiếp với cô bé. Bên cạnh đại sảnh là cái phòng nghỉ, có một cái giường nhỏ, tất nhiên ở đây không được thoải mái như căn phòng của hắn. Có điều lúc này, La Mông cũng chẳng để ý. Hắn nhào lên giường rồi chìm vào giấc ngủ với tiếng ngáy o o.

Trong lúc hắn đang ngủ đột nhiên, có một đôi bàn tay nhỏ bé, lướt khắp từ đầu, vai, tới các bộ phận trên cơ thể La Mông. Khi thì bóp khi thì đấm. Ngay lập tức cảm giác đau nhức cùng với thoải mái liên tục xuất hiện.

La Mông khê hé mắt thì thấy Linh Đang đang cố gắng xoa bóp cho hắn. Do phải dùng sức nên khuôn mặt trắng như tuyết của cô bé ửng hồng.

Có một chút gì đó có thiếu nữ phiêu lãng trong không khí. Nét mặt của La Mông từ từ thư thái. Chẳng lâu sau, hần từ từ chìm vào giấc ngủ. Sau một lúc lâu, cô bé kêu lên một tiếng rồi rút tay lại.

Một lát sau, liền có người tới.

- Ai? - Cô bé cố gắng bình tĩnh lên tiếng.

- Linh Đang! Đại nhân nói sáng nay ta tới gặp ngài. - Phú Dịch lên tiếng.

- A! Việc này ta biết. Đại nhân bảo đưa những thứ này cho ông. - Linh Đang chỉ chỉ những cái bao tải.

Phú Dịch liếc mắt nhìn thấy mấy cái bao cùng với La Mông đang nằm trên giường ngủ mà gật đầu. Gã hạ thấp người xuống rồi cời miệng bao. Lập tức những hạt lúa mạch đập vào mặt gã.

Nhìn thấy những hạt lúa giống, nét mặt của Phú Dịch có chút mê hoặc. Nhưng nghĩ tới cái tảng ngầm khổng lồ nuôi dưỡng dưới đất, gã tự nhủ sự ảo diệu của Đức Lỗ Y thì ai mà biết được.

Hơn một ngàn mẫu đất, luân phiên canh tác được chỉ làm ba cánh đồng. Khu ruộng lúa mạch chiếm ba trăm mẫu. Hai khu khác thì được trồng những loại cây nông nghiệp một năm. Nhưng suy đoán thì chỗ lúa giống này cũng chỉ đáp ứng được một phần ba mảnh ruộng.

Dân lấy ăn làm chính. Vì vậy mà sau khi nhận được số hạt giống, buổi tối lại nói với đại nhân rằng chỗ đó còn chưa thỏa mãn được nhu cầu.

Phú Dịch không nói gì thêm liền quay về. Sau một lát có mấy người đàn ông bước vào, khênh chỗ lúa giống ra ngoài. Ở bên ngoài, mấy người nông dân đang chờ đợi lập tức đón lấy.

Cả cánh đồng bắt đầu trở nên bận rộn... Nhưng tất cả những việc đó như chẳng liên quan gì tới La Mông đang ngủ say.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 101: Ma Sủng (Thượng)

Thời gian nhanh chóng trôi đi, trong nháy mắt đã qua năm ngày.

Ngày hôm nay, La Mông ở trong không gian của sùng Thần Nông.

Sùng Thần Nông rất kỳ lạ có thể cho đồ vật ra vào. Hơn nữa, theo lý luận mà nói thì thân thể của La Mông sẽ ở bên ngoài còn vào bên trong chính là linh hồn của hần. Nhưng việc trị liệu và vết thương bên trong cũng xuất hiện trên cơ thể.

Trong không gian của sùng Thần Nông, quả cầu ánh sáng lơ lửng ở độ cao trăm thước tản xuống ánh sáng mặt trời. La Mông từ từ phát hiện, chẳng cần biết bên ngoài là mưa hay nắng, quả cầu đó cũng chẳng hề ảnh hưởng, không cần hấp thu ánh nắng mặt trời.

La Mông nằm trên mặt đất. Cách đó không xa chính là cái cây con. Trong vòng năm ngày qua, nó cũng lớn lên được rất nhiều. Thấp thoáng như có thể nhìn thấy những cái chồi non mọc lên, cùng với những cái lá xanh non, tỏa ra mùi thơm mát.

Trong cả không gian, mười lăm mẫu ruộng đã trống không. Dưới sông, đàn cá đã lớn hơn rất nhiều.

Một khung tư liệu mờ mờ xuất hiện, lơ lửng trước tầm mắt của La Mông. Rất nhiều số liệu hiện ra trước mắt hần:

- Đồng ruộng đã gặt xong có muốn thu hồi lại hay không?

- Thu hồi. - La Mông trả lời.

Vừa mới nói xong, trên mặt đất xuất hiện một vầng ánh sáng màu xanh. Trong vầng ánh sáng đó, những gốc rễ nhanh chóng biến mất vào trong lòng đất rồi hóa thành một phần đất đai.

Chỉ trong vòng năm phút, mười lăm mẫu đất đã hồi phục lại độ phì nhiêu.

Liếc nhìn thụ tinh, La Mông khẽ thở dài rồi quay sang đám cỏ khô.

Ở đó có một quả trứng, dưới ánh mặt trời vẫn không có động tĩnh gì. Đây là quả trứng ung mà tiểu thư Ngã Ly Ný đã đưa cho La Mông. Hẳn cho vào không gian để ấp nhưng vẫn chưa thành công. Nếu như không có cảm giác của Đức Lỗ Y, biết nó vẫn còn sự sống thì hẳn đã thất vọng.

La Mông ra khỏi không gian, rồi mở mắt. Hiện tại hắn đang ngồi trên một cành cây, đập vào mắt là cả cánh rừng rậm. Cho dù đây đã là tháng mười một nhưng một màu xanh ngắt vẫn trải dài ra trước mắt.

Trên bầu trời, vầng thái dương vẫn lơ lửng trên không trung. Ánh sáng của nó không đủ xuyên qua tán lá um tùm. Phía bên kia, những đám mây đen kéo đến, từ từ tập trung lại, báo hiệu một trận bão.

Nhưng con chim nhanh chóng bay đi, tìm kiếm thức ăn. Đối với chúng mà nói, trước trận bão có thể tìm được thức ăn đúng là chuyện quan trọng.

Dù sao thì trong tổ của chúng có lẽ còn có con non đang đợi cha mẹ mang thức ăn về. Vì vậy mà chúng vội vàng kiếm tìm để duy trì sự sống.

La Mông đứng lên, từ trên cao nhìn xuống có thể thấy cả cánh đồng của con người kéo dài mấy chục dặm. Đây chính là chỗ mà lần trước nhà kỵ sĩ Đái Mặc Tập đã chặt cây.

La Mông không hiểu tại sao Thụ tinh lại ở gần con người như vậy. Điều này không có ghi chép trong tư liệu.

Nhưng không cần phải hỏi thì cái thụ tinh kia chắc chắn là ở chỗ này. Vì nếu sau khi chặt cây mà quá ba mươi sáu giờ thì chắc chắn thụ tinh sẽ chết.

Chính vì vậy mà sau khi La Mông gặt xong, đáp ứng được nhu cầu gieo trồng liền không nghỉ ngơi mà tới ngay khu rừng này.

Lúc này, hắn đang đứng trên khu vực đất trống. Mặc dù chuyện tìm kiếm thụ tinh là điều rất khó nhưng La Mông vẫn tìm. Vào lúc hắn bắt đầu thất vọng thì đột nhiên lại chú ý tới một đám cây cối.

So với những cây cối khác thì đám cây này vẫn còn có màu xanh lục, cao chừng hai thước có thân và cành rất dày. Lá của nó giống như lá liễu, khi gió thổi qua, những tán lá mềm mại khẽ lay động.

Hầu như tất cả loại cây này đều có màu xanh lục, tuy nhiên ở đầu cành lại có màu hồng, tản ra một mùi thơm mát, theo con gió lan ra trong không khí.

Ở khu vực gần đó có cả một rừng hoa tươi đẹp. Phần lớn có màu đỏ hoặc là màu trắng mê người. Những bông hoa rất to có đường kính chừng nửa thước. Bên dưới đóa hoa là những chiếc lá cây xanh biếc, hoặc có màu xanh lục tương xứng, cũng có thể có cả hai màu trắng lục.

Mỗi con gió thổi qua, những khóm hoa lại khẽ lay động. Đồng thời chúng mang theo hương thơm, tản ra khắp không gian.

"Đây là loại cây gì?" La Mông trầm nghĩ.

Đúng lúc này, mấy con động vật nhỏ ở gần đó đang cẩn thận kiếm ăn. Mùa đông rét đang tới, chúng nó phải tranh thủ để kiếm được một chút lương thực.

Trong số đó có hai con thỏ hoang có bộ lông màu xám, dường như có sự hứng thú với những cái nấm mọc giữa đám hoa kia liền chạy tới.

Một trong hai con vừa đi tới gần một cái cây màu xanh thì một cảnh tượng quái dị bỗng xuất hiện. Những cái cành cây vẫn đang đưa theo gió bất chợt như có tính ngòi. Mặc dù con thỏ phản ứng nhanh nhưng tốc độ của mấy cành cây còn nhanh hơn, trong nháy mắt đã quán nó lên.

Trong rừng rậm, thỏ hoang không phải là yếu. Con thỏ hoang bị mấy cái cành cây quán lấy liền gãy mảnh, thoát khỏi sự trôi buộc của mấy cành cây mà nhảy đi.

Khi nó rơi xuống đất, cái chỗ bị cành cây quán lấy không ngờ lại xuất hiện vết thương. Còn con thỏ khác muốn đi tới nhưng e ngại mấy cái cây màu xanh đó nên chỉ đứng ở xa mà nhìn một cách lo lắng.

Trong ánh mắt soi mói của nó, con thỏ hoang bị thương liền khắp khiễng đi tới. Khi nó chuẩn bị tới gần bạn của mình thì đột nhiên xuất hiện dị biến.

Tới lần này thì con thỏ hoang không còn may mắn như lần trước. Không để cho nó kịp phản ứng, vị trí của nó vừa mới đứng chỉ còn lại một bãi máu. Trên đầu nó, một đóa hoa to cũng vừa mới khép miệng. Trên cánh hoa trắng muốt vẫn còn lại vài vết máu.

Sau khi đóa hoa khép lại, ở bên trong nó có thứ gì đó gãy rất mạnh. Nhưng nhanh chóng, sự gãy dựa đó càng lúc càng yếu, cuối cùng chỉ còn lại cánh hoa và đóa hoa cọ sát vào nhau.

Tận mắt nhìn thấy bạn chết thảm, con thỏ hoang còn lại sợ hãi chạy ra khỏi khu vực đó. Nhưng trên đường đi, nó không cẩn thận bị một cái cành của cây màu xanh quán lên. Nhanh chóng vô số những cái cành của nó lập tức bao phủ con thỏ.

Tới khi những cái cành giãn ra, một bộ xương không còn tí thịt và da nào rơi xuống, rồi nát thành bột phấn. Còn đóa hoa kia thì cũng nở ra, rồi phun một đồng xương cốt xuống đất.

Nếu không nhìn kỹ thì thực ra rất khó phát hiện. Dưới đám thực vật màu xanh cùng với những đóa hoa xinh đẹp ở đây có những đồng xương trắng không đầy đủ của động vật. Mà nhớ có những đám xương đó khiến cho thực vật sinh trưởng ở đây lại càng thêm tươi tốt.

Tuy nhiên không ngờ nhìn chúng đẹp như vậy nhưng lại có bản chất như thế.

Đứng cách đó không xa, La Mông chỉ biết mở to mắt ra để nhìn. Một lúc sau, hần mới định thần, đưa tay lau mồ hôi trên trán.

- Cây ăn thịt? Tại sao lại có loại cây này ở đây? - La Mông nhìn khu vực đã trở lại bình thường mà toát mồ hôi, thậm chí cảm thấy may mắn cho bản thân.

Chẳng cần phải hỏi cũng biết nếu hần bước tới trước thì rất có khả năng bây giờ đã ở trong miệng đám cây ăn thịt đó với đầy thương tích. Cái kết quả đó không phải là điều mà hần muốn.

La Mông nhìn mấy cái cây đã trở lại trạng thái mềm yếu của mình rồi lại nhìn mấy đóa hoa quái dị kia mà lắc đầu. Hần nghĩ việc tìm kiếm cây cối mới tất nhiên là quan trọng nhưng cái mạng nhỏ cũng cần phải chú ý. Sau khi thấy được cảnh tượng đó, hần liền bỏ ý định chặt chúng rồi cho vào trong không gian.

Tới lúc này, không gian xung quanh La Mông đột nhiên tối sầm. Hần ngẩng đầu, mới phát hiện, vầng thái dương vừa rồi vẫn còn trên đỉnh đầu đã bị mây đen che khuất.

Xem ra cơn bão đã chuẩn bị tới. La Mông vội vàng chạy về chỗ ở tạm thời của mình.

Chỗ ở tạm thời của hần trên thực tế cách khu trang trại rất xa.

Có lẽ rằng do khi quay về, do thay đổi đường đi nên La Mông mới phát hiện được một loại thực vật mới. Có một thứ cây màu lam mọc lẫn giữa đám cỏ, sinh trưởng thành một đám. Mặc dù hơi héo một chút nhưng rất có tính khả quan. Có điều sử dụng thế nào thì hần không rõ.

Sau khi xác định không có gì nguy hiểm, La Mông mới thu chúng vào trong không gian. Mặc dù không thể gieo trồng nhưng cũng có thể giữ được giống của chúng. Trong lúc hần đang xem kỹ xung quanh xem còn có gì hay không thì đột nhiên trong không gian lại có rung động rồi một tin tức truyền tới.

La Mông ngẩn người. Bản thân hần hết sức quen thuộc đối với không gian tại sao lại có thứ dao động quái lạ như vậy? Hần nhìn quanh thấy không có gì nguy hiểm mới để cho tinh thần tiến vào trong không gian, tìm kiếm chỗ có động tĩnh khác lạ.

Cách đó không lâu, trong không gian của La Mông, một quả trứng đột nhiên lay động rồi một cái mỏ non nớt từ từ chui ra khỏi quả trứng.

Một con chim lông xù giống như con gà chui ra liền kêu lên chirp chirp.

Đó là tiếng kêu gọi cha mẹ chú ý. Càng lúc, tiếng kêu càng dồn dập.

Mặc dù bên ngoài trời đang tối nhưng trong không gian của sừng Thần Nông, ánh mặt trời vẫn ở trên cao. Khu vườn thuốc vẫn sinh trưởng rất tốt, theo con gió tản mùi hương đi xa.

Dòng suối nhỏ vẫn yên lặng chảy róc rách. Nước trong suối mặc dù không quá nông nhưng vẫn trong suốt tới tận đáy. Những tảng đá nhỏ trong dòng suối, dưới ánh mặt trời trông hết sức sáng sủa.

Trên dòng suối nhỏ liên tục có ong bướm bay lượn cùng với tiếng vù vù của đàn ong. Chúng liên tục bận rộn không hề chịu ảnh hưởng bởi tiết thu bên ngoài.

Nhưng tất cả những điều đó với sinh mệnh nhỏ cũng chẳng có tác dụng. Âm thanh của nó càng lúc càng thảm thiết, vang vọng trong không gian mà không có câu trả lời.

Khác với loài chim ở Trái Đất, sau khi kêu mãi không thấy cha mẹ trả lời, nó liền nhỏ lệ rồi không gọi nữa. Sau đó, nó bắt đầu cố gắng đi về phía cái vỏ trứng.

Trong tình hình không có cha mẹ, con non mới sinh ra bắt đầu đi ăn vỏ trứng để có được sức khỏe. Mặc dù cố gắng như vậy cũng chẳng được ích gì vì sau nửa ngày, nó sẽ đói chết hoặc trở thành thức ăn cho loài khác.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 102: Ma Sủng (Hạ)

Chẳng qua, nó không cần phải giãy dụa như vậy...

Trong không gian sáng ngời, La Mông xuất hiện, bắt đầu tìm kiếm nơi phát ra chấn động.

Rất nhanh, tại một góc của không gian, hắn tìm ra nơi có chấn động đó. Mới liếc mắt một cái đã thu hút sự chú ý của hắn.

La Mông chẳng hề quan sát tới những tình huống khác trong không gian mà đi tới ngay trước mặt con vật nhỏ. Hắn ngồi xuống nhìn nó, nét mặt đầy sự ngạc nhiên và vui mừng.

Con vật nhỏ đang cố gắng đi về phía cái vỏ trứng. Chút lông tơ bên miệng khiến cho nó thật đáng yêu.

Quả trứng này là quả trứng ung mà trước đó La Mông đã bỏ vào đây. Trải qua thời gian một tháng không ngờ tới hôm nay đã nở ra. Do không rõ chu kỳ ấp trứng, hơn nữa, nhiệt độ trong không gian cũng không giống như thế giới bên ngoài vì vậy mà La Mông cũng không nghĩ hôm nay sẽ đón tiếp con chim nhỏ này ở đây. Vì vậy mà nhìn thấy nó, đối với La Mông mà nói đúng là một tin mừng.

Khi La Mông đi tới gần nó con chim nhỏ bắt đầu dùng cái mỏ nhỏ của mình mà mổ vào vỏ trứng. Có điều, do sức lực không đủ cùng với cái vỏ trứng lại quá rắng cho nên con chim ung có cố đến mấy thì cái vỏ vẫn không làm sao.

La Mông ngồi xuống, duỗi tay ra. Vừa mới chạm vào nó, con chim ung lập tức kêu lên mấy tiếng chirp chirp. Hiển nhiên là nó đã phát hiện ra La Mông. Âm thanh của nó không còn vang dội như trước nhưng có một sự mong đợi.

La Mông nhìn kỹ thì thấy cái đầu của nó còn ướt sũng. Đôi mắt nửa mở nửa không trợn lên dường như đang nhìn hắn. Cái đầu nó ngẩng lên sau đó ồ ồ găng chạy về phía La Mông. Có điều mới chạy được một đoạn ngắn nó liền ngã lộn nhào trên mặt đất.

La Mông vừa có chút tò mò vừa buồn cười nhìn con chim trong tương lai sẽ trở thành một vị vua của không trung nhưng lúc này lại thơ ngây đến vậy. Thấy nó ngã nhào trước mặt sau đó lại mổ vào tay mình và phát ra những tiếng kêu.

La Mông biết, loài chim vừa mới sinh ra, thấy ai đầu tiên sẽ coi đó là mẹ của nó. Cho nên, hắn lấy ngón tay, xoa nhẹ lên cái đầu của nó. Không ngờ con chim nhỏ nhắm mắt lại một cách thoải mái, như cảm nhận được sự an toàn. Tuy nhiên, sau đó La Mông lại thấy nó há miệng về phía hắn mà kêu lên.

La Mông giờ tay cầm lấy nó lên tay. Con chim nhỏ đứng trên tay La Mông vẫn liên tục kêu lên.

Hiện tại, nhìn nó chẳng khác gì một con gà con. Nhất định là đang đói bụng.

Nét mặt của La Mông mặc dù vẫn thản nhiên nhưng trong lòng đã không còn bình tĩnh. Dù sao thì nếu nó có thể lớn lên thì nhất định trong tương lai sẽ trở thành một trợ thủ đắc lực cho hắn.

La Mông vội vàng chạy tới bên sông, vốc một chút nước rồi cho vào cái mỏ tham lam của con vật nhỏ.

Sau khi uống được một chút nó lại kêu lên.

Trong lúc nhất thời không có loại thịt nào trong tay, La Mông liền để ý tới đàn cá dưới sông. Hiện giờ chúng rất béo. Hơn nữa trong hoàn cảnh an toàn, sự cảnh giác của chúng cũng không cao.

Suy nghĩ một chút, La Mông liền lấy thanh đao để trong không gian. Đây là một con dao tốt ở Trái Đất chuyên dùng để đi dã ngoại. Nó rất sắc.

Trong dòng nước trong suốt có vài loại cá lớn. La Mông ngồi xổm bên bờ sông, chờ đợi một lúc rồi đâm mạnh xuống nước.

So với một năm trước, thân thủ của hắn đã có sự thay đổi rất nhiều. Cú đâm đó mặc dù bị trượt nhưng vẫn sượt qua người con cá khiến cho nó nổi lên.

La Mông lấy tay hất con cá lên trên mặt đất.

Sau khi đập chết con cá, hắn mới bắt đầu xẻ thịt. Con chim nhỏ ở bên cạnh, không chịu nổi cứ há to mồm mà kêu lên liên tục.

La Mông càng nhìn nó lại càng yêu. Thấy nó đói quá, hắn liền cầm một miếng thịt đưa tới. Con chim ung cũng chẳng khách khí liền nuốt chửng lấy. Sau đó, dường như hài lòng với mùi vị của bữa ăn, ánh mắt khát vọng của nó lại nhìn về phía La Mông.

La Mông lại cắt vài miếng thịt cá cho con chim ung. Con chim ung cứ nuốt xong một miếng lại nhìn hắn với ánh mắt khát vọng. Cả con cá béo vậy mà nó ăn liên tục cho tới khi chỉ còn cái đuôi và cái đầu cùng với nội tạng thì nó mới no.

La Mông cầm nó đặt bên đồng cỏ khô gần vỏ trứng. Con vật nhỏ liền nằm lên đó mà nghỉ ngơi.

Khi La Mông ra ngoài thì phát hiện trên người ướt sũng. Hắn ngẩng đầu lên nhìn thì thấy mây đen dày đặc trên không trung, đang xối xả tuôn mưa xuống đầu.

La Mông thay quần áo ướt cho vào trong không gian rồi lấy một bộ quần áo khác. Y phục ẩm ướt cho vào trong không gian có nắng to như vậy sẽ khô rất nhanh.

La Mông chờ đợi một lúc, tới khi thời tiết sáng hơn một chút mới bắt đầu lấy ra một chút phấn thủy tinh bắt đầu vẽ một vài đường.

Căn cứ theo giáo trình thì nguyên bản Đức Lỗ Y hoàn toàn có thể dựa vào lực lượng tự nhiên của mình để ký kết khế ước. Dù sao thì việc này cũng quá

nặng, khả năng thành công rất thấp. Nhưng tới bây giờ, không chỉ có Đức Lỗ Y mà chỉ là thuật sĩ hay pháp sư cũng có được ma súng. Tất nhiên gọi chúng là ma súng so với động vật là bạn của Đức Lỗ Y thì hoàn toàn khác.

Từ từ, trên mặt đất xuất hiện một số hình ảnh. Bọt thủy tinh dưới ánh trời chiều phản chiếu những tia sáng. Trên mặt đất bắt đầu hình thành một cái vòng tròn ma pháp. La Mông chẳng hề do dự cho thêm nhiều loại vật liệu khiến cho trận pháp càng lúc càng thêm hoàn thiện.

Cuối cùng, sau khi trận pháp hình thành, La Mông bề một cảnh cây rồi cắm vào trung tâm. Ngay lập tức một tia sáng màu xanh lục từ tâm lan ra toàn bộ trận pháp.

Trên không trung cả trận pháp lập tức được bao phủ bởi thứ ánh sáng màu xanh lục.

Từ sau khi có trứng của chim ưng, La Mông liền chuẩn bị trận pháp này nên tới bây giờ có thể hoàn thành.

Hắn giơ tay bắt lấy con chim ưng ra ngoài. Đột nhiên hoàn cảnh thay đổi nó kêu lên mấy tiếng lo lắng. Nhưng đảo mắt, cảm nhận được những mùi vị thân thiết, nó thôi không kêu nữa.

Khi ở Trái Đất, La Mông rất thích loại chim này. Chúng nó thường sống ở trên vách núi, có đôi cánh cứng cáp và ánh mắt sắc bén.

Chúng có thể ở trên độ cao vạn trượng mà quan sát rõ ràng tình hình bên dưới, xác định con mồi. Móng vuốt của chúng sắc bén, đôi cánh cứng tạo cho chúng một thứ bản lĩnh đi săn.

Còn ở thế giới này, chim ưng sau khi trưởng thành, sải cánh dài tới hai thước. Đây đúng là một cỗ máy vừa công kích vừa trinh sát đúng sở thích của La Mông. Vì vậy mà nghĩ tới việc bản thân chuẩn bị ký kết khế ước với con chim ưng, hắn lại cảm thấy hưng phấn.

Khế ước có nhiều loại nhưng đối với La Mông mà nói có thể lựa chọn cũng rất ít. Nguyên nhân rất đơn giản vì hắn là Đức Lỗ Y. Trong một vài loại, hắn có thể lựa chọn việc chia sẻ lực lượng. Hơn nữa, sau này còn có thể bỏ khế ước.

La Mông bắt đầu niệm chú. Chú ngữ thần thánh qua miệng hắn thốt ra khiến cho trên trận pháp bắt đầu ngưng tụ lực lượng của thiên nhiên. Trước lực lượng khổng lồ như vậy, La Mông có cảm giác bản thân như chìm trong biển nước, tinh thần từ từ có sự cộng hưởng với con chim ưng.

Lúc mới bắt đầu, con chim ưng còn sợ hãi nhưng sau đó từ từ cảm nhận được ý chí của La Mông, nó không còn sợ mà gần gũi hơn.

Đây là dấu hiệu của sự thành công.

Chú ngữ thần thánh vẫn tiếp tục được hắn đọc, hiển nhiên là rất dài. Những âm tiết ẩn chứa ma lực cùng với ma pháp trận và con chim ưng nhỏ càng lúc càng có mối liên hệ mạnh. Cuối cùng, trên mặt đất xuất hiện một ký hiệu huyền ảo. La Mông biết rằng đó chính là văn tự khế ước.

Gần như trong nháy mắt khi khế ước được thành lập, La Mông cảm nhận được có một tia lực lượng chảy vào trong thân thể của La Mông đồng thời cũng có một tia chảy vào người con chim ưng.

Trong nháy mắt, lĩnh vực tinh thần xuất hiện một thứ cảm giác không muốn xa rời. Đó chính là tinh thần của chim ưng.

La Mông cũng phản hồi lại với một sự dịu dàng và che chở khiến cho tiểu tử kia lập tức vui mừng.

Đối với nó mà nói thì La Mông chính là tất cả.

Thấy mọi chuyện thành công, La Mông thở phào một cái, rồi chơi với nó một lúc. Sau đó, La Mông lại cho con chim ưng vào trong không gian. Thế giới bên ngoài đối với một con chim ưng mới sinh là quá nguy hiểm. Nó cần lớn hơn một chút.

Nghĩ đi nghĩ lại, La Mông quyết định săn một con thỏ hoang.

Con chim ưng vừa mới sinh nhưng nó vẫn là một loại chim tự do có sức ăn rất lớn, trưởng thành rất nhanh. Hơn nữa, được La Mông cung cấp lực lượng nó sẽ dậy thì sớm, hơn nữa còn có trí tuệ tương đương với đứa trẻ con năm, sáu tuổi.

Hắn cầm kiếm của mình, tìm kiếm khu vực xung quanh. Mặc dù đang là cuối thu nhưng vì nơi này màu mỡ cho nên thỏ hoang rất nhiều. Tìm kiếm một lúc, La Mông liền phát hiện ra mục tiêu.

Đó là một con thỏ hoang. Lúc này, nó đang đứng gần La Mông mà ăn cỏ. La Mông cẩn thận đi tới gần con thỏ.

Có điều, động tác của hắn mặc dù nhẹ nhưng vẫn làm động tới con thỏ. Sau khi nghe thấy tiếng động, con thỏ đang ăn giật mình, chẳng cần nhìn xem ai liền xoay người bỏ chạy.

Làm sao La Mông có thể để nó chạy thoát. Thấy tốc độ của con thỏ rất nhanh, hắn vung tay, phóng thanh kiếm găm con thỏ trên mặt đất.

Do hắn căn rất chuẩn nên khi thanh kiếm chạm vào, con thỏ cũng chết ngay.

La Mông có chút đắc ý, nhổ thanh kiếm. Thân thủ của hắn so với một năm trước có sự tiến bộ rất nhiều.

Sau đó, hần cầm con thỏ tới bờ sông, cẩn thận lột da rồi cắt thành mấy miếng thịt cho vào trong không gian. Đây là bữa ăn tiếp theo của chim ưng. Ở trong không gian, thịt tươi có thể để rất lâu.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Giao Lưu (Thượng)

Tại quảng trường của gia đình kỵ sĩ Đái Mặc Tập.

- Pháp Phi! Tôi đây đi. Để cho ta thấy thực lực của ngươi. - Một người đàn ông nổi giận gầm lên một tiếng. Thanh trường kiếm trong tay y tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo.

Tay phải Pháp Phi cầm kiếm, ánh mắt ngưng trọng vùng kiếm lên đón tiếp.

Keng! Hai thanh trường kiếm va vào nhau phát ra tiếng động.

Cả hai người liên tục tấn công. Sau một lát, Pháp Phi bắt đầu rơi vào thế yếu, nhưng gã vẫn cố gắng, chưa chịu từ bỏ.

Còn Âu Văn Na thì đứng bên quan sát.

Phía trên bậc thang, La Mông và kỵ sĩ Đái Mặc Tập đang quan sát. Lúc này, ánh mắt của kỵ sĩ sâu thẳm nhìn trận chiến đấu bên dưới mà nói về lịch sử của kỵ sĩ:

- Tiên sinh La Mông! Khôi giáp của kỵ sĩ chính quy có mũ giáp, giáp ngực, bảo vệ tay và đùi. Nó có thể phòng ngự được cung nỏ. Bởi vậy mà sức nặng có bộ giáp cũng kinh người, phải tới hai mươi lăm cân.

- Với sức nặng như vậy đòi hỏi yêu cầu rất lớn. Vì vậy mà gia tộc kỵ sĩ mới cần tới loại ngựa quý, hơn nữa chú trọng tới huyết thống của ngựa. Chỉ có loại thần mã mới có thể chịu được sức nặng của kỵ sĩ.

La Mông lắng nghe rồi gật đầu.

- Nhưng xét cho cùng vẫn là thực lực bản thân của kỵ sĩ. Nếu không đạt tới cấp năm trở lên thì nặng quá cũng làm cho chiến sĩ mất đi sức chiến đấu. Nhiều lần từng có những người chưa tới cấp năm, mặc áo giáp xuất chiến, kết quả bị người khác lợi dụng đánh ngã xuống ngựa rồi sau đó chém chết.

- Kỵ sĩ Đái Mặc Tập! Đạt tới cấp năm thì như thế nào? Đấu khí là cái gì? - La Mông quay sang hỏi. Hần hơi nhìn thoáng qua Âu Văn Na nhưng thấy nàng đang chăm chú nhìn trận chiến.

Kỵ sĩ Đái Mặc Tập nói với giọng tán dương:

- Đấu khí là sự ban thưởng của thần. Nếu như nói chiến sĩ cấp một và cấp hai chỉ dựa vào huấn luyện thân thể vào kỹ xảo. Chiến sĩ cấp ba và cấp bốn phải trải qua thời gian huấn luyện dài để cho cơ thể của họ tích trữ được lực lượng. Nhưng lực lượng đó còn phụ thuộc vào con người. Chỉ có người nào thành tín nhất mới có thể chiêm ngời cho lực lượng trong cơ thể khiến cho chúng thăng hoa, tạo thành đấu khí. Một khi có được đấu khí, cho dù áo giáp nặng tới hai mươi lăm cân cũng không còn là gánh nặng. Nhờ đó mà chiến sĩ mới có thể sử dụng chúng được một cách tự nhiên và phát huy được uy lực thực sự. Hai trăm năm trước, nước ta từng dẫn ba trăm bảy mươi kỵ sĩ mặc trọng giáp, xung phong đánh tan vạn tên địch. Đây đúng là một chiến thắng lừng lẫy.

- Phải có tín ngưỡng? - La Mông liú lười. Hần gần như hết hy vọng mà hỏi:

- Vậy không có biện pháp nào để có được hay sao?

- Có thì có nhưng bản chất hoàn toàn chênh lệch. Đấu khí là niềm tin thành kính và sự thăng hoa của lực lượng. Điều ấy vốn là bí mật. Nhưng hai trăm năm trước, sau chiến tranh duổi ma thứ mười người đứng đầu giáo hội đã công bố cho mọi người. Có điều, cho dù như vậy. Thì có thể đạt tới cấp năm cũng là một con số ít. - Kỵ sĩ Đái Mặc Tập nói một cách cảm thán. Đột nhiên, lão mỉm cười:

- A... dường như là đã phân thắng bại. Có điều người đội trưởng của ngươi cũng đầy đủ trình độ của chiến sĩ cấp ba. Ta có thể cảm nhận được trong cơ thể y đã bắt đầu tích lũy sức mạnh...

Trên quảng trường, Pháp Phi liên tục lùi về phía sau, hiển nhiên là đã hết sức.

Hai người thu kiếm, quay lên trên bậc thang rồi thì lễ.

Lần này La Mông tới đây chẳng những là để xin lỗi kỵ sĩ Đái Mặc Tập chuyện lần trước mà còn đưa Pháp Phí tới để thỉnh giáo kỹ năng chiến đấu với gia đình kỵ sĩ. Còn Kỵ sĩ Đái Mặc Tập cũng rất khảng khái.

Nhưng vừa vào đến cửa, La Mông hơi nhúc nhích đầu khi nhìn thấy một vị phu nhân.

Chồng của phu nhân Bội Lý là một kỵ sĩ thể tập, cũng là một trong năm kỵ sĩ ở trong lãnh địa. Y cũng có một trang viên ở trong thành. Nhưng hai năm trước, ông đã chết, để lại lãnh địa và số lượng tài sản lớn cho con mình.

Nhưng số di sản đó thì trước khi đưa con được mười tám tuổi sẽ có người giám hộ trông coi. Mà theo lệ thường thì người đó sẽ là phu nhân Bội Lý.

Nhìn thấy phu nhân như vậy, La Mông chỉ đành mỉm cười.

Phu nhân Bội Lý khoảng chừng ba mươi tuổi, dáng người cao gầy, khuôn mặt thanh tú xinh xắn. Nàng nhìn La Mông từ trên xuống dưới rồi mỉm cười:

- A! La Mông phải không? Dường như ta đã nghe người ta nói về cậu. Ừm! Hình như là thiên tài Đức Lỗ Y, mới mười sáu tuổi đã đạt tới cấp ba. Nhưng nghe nói rằng người xuất thân bình dân?

Câu hỏi này có chút không khách khí. Nhưng La Mông vẫn trả lời ngay:

- Đúng vậy.

- Chẳng trách mà phong thái hành động của người đều lộ vẻ quê mùa. Nếu như không được học tập nghi lễ cùng với dáng đi thì sau này người rất khó bước chân vào xã hội thượng lưu. Đặc biệt là lần đầu tiên bước vào, một khi người đề cho người ta có ấn tượng không tốt sẽ mất rất nhiều thứ.

La Mông có chút xấu hổ.

Kỵ sĩ Đái Mặc Tập liền cười nói:

- Ái chà! Phu nhân Bội Lý! Bây giờ chỗ này cũng không phải là trong buổi nghi lễ. Tới đây đi. Hôm nay sao quý bà lại rảnh rỗi tới đây thế này?

Phu nhân Bội Lý cười cười:

- Ta phải dạy cho con gái của nhà Đức Mạn. Xong rồi nên ta tới đây.

La Mông vội vàng lui lại phía sau hơi xa một chút rồi ngồi xuống ghế sa lông. Âu Văn Na ngồi xuống bên cạnh hắn rồi nói:

- La Mông! Cô ấy là tín đồ của nữ thần Y Ni Ti, nữ thần của tình yêu và sắc đẹp. Là một người chuyên về nghi lễ trong thành. Tất cả những nhà quý tộc trong thành, thậm chí là ở gần cũng đều muốn mời cô ấy đến để dạy.

Hóa ra đây là bệnh nghề nghiệp. La Mông búng tỉnh, nhe răng cười:

- Vừa rồi đúng là khiến cho người ta xấu hổ.

- Điều đó cũng đúng. Đối với đàn ông mà nói thì việc học nghi lễ dù sao cũng có hạn. Bởi vì đàn ông lấy sức mạnh và tri thức làm chính. Nhưng đối với con gái thì nghi lễ, bước đi, ánh mắt, cử chỉ, cách ăn nói...đều là một môn học văn tinh tế. - Âu Văn Na nói nhỏ với giọng oán giận:

- So với học những thứ đó, ta thích học kiếm và làm kỵ sĩ hơn. Tất nhiên, may mắn là khi ta tới mười bốn tuổi liền được chuyển sang học. Nếu không chẳng biết ta có chán tới chết hay không.

Hiển nhiên là người con gái bên cạnh hắn trước đây cũng từng bị dạy dỗ một cách "nghiêm khắc". La Mông cũng có chút đồng tình. Đột nhiên hắn nhớ tới một chuyện rồi hỏi:

- Nàng nói bà ta là tín đồ của nữ thần tình yêu và sắc đẹp Y Ni Ti?

Âu Văn Na đỏ mặt lên, trừng mắt liếc nhìn hắn một cái:

- Hừ hừ! Ta biết ngay đàn ông chỉ hứng thú với mấy cái đó mà. Có điều, người đề cho một cô gái trả lời vấn đề đó đúng là quá thất lễ.

Nói xong, nàng đứng dậy bỏ đi, để lại La Mông ngơ ngác ngồi đó.

Sau một giờ, phu nhân Bội Lý cáo từ, ra về. Khi đi qua, nàng còn nhìn lướt qua La Mông rồi nói:

- Đây tiên sinh La Mông! Nếu ngài muốn học kỹ năng giao tiếp thì mới tới số mười lăm trong thành để tìm ta.

La Mông đáp lời rồi nhìn nàng ra ngoài.

- La Mông! Nghe nói người phải vào thành có phải không? - Kỵ sĩ Đái Mặc Tập lên tiếng hỏi.

- Đúng vậy! Ta sẽ đi tới công hội mạo hiểm một lần. Dù sao thì ta cũng là hội viên. - La Mông trả lời rồi nói tiếp:

- Đồng thời cũng muốn gặp một vài vị bằng hữu.

- Nếu vậy thì ta không giữ ngại nữa. - Thấy thời gian không còn sớm, kỵ sĩ Đái Mặc Tập liền nói:

- Về sau nếu ngại còn tới đây chơi, ta rất vui được đón tiếp.

- Đa tạ kỵ sĩ.

Chờ một lát, La Mông liền dẫn Pháp Phi lên ngựa rồi đi vào thành.

Diện tích của thành A Phổ Tư cũng không rộng lắm. Số lượng dân cư khoảng chừng một vạn. Nhưng lượng người ở đây bao giờ cũng nhiều, hơn nửa là do thương nhân và thủy thủ thường xuyên tới.

Đây là lãnh địa truyền đời của tử tước Tát Nhĩ Văn.

Ở cái thế giới này, Tử tước không chỉ là một tước vị có địa vị dưới bá tước mà là chư hầu một phương. Địa vị và thực lực hoàn toàn vượt lên trên Nam tước.

Diện tích lãnh địa của tử tước Tát Nhĩ Văn không rộng lắm nhưng cũng chừng ba trăm cây số vuông. Quan trọng nhất là chiếm lĩnh vùng ven biển, có cảng để thông thương mậu dịch nên thành thị hết sức phát triển, trở thành viên ngọc của quận Mạt Khắc Đặc.

Từ lãnh địa của kỵ sĩ tới trong thành mất khoảng nửa ngày. Cả hai người thúc ngựa đi thật nhanh cho tới buổi trưa cũng tới biên giới lãnh địa của tử tước, cho tới chiều cũng vào được trong thành.

- Mặc dù đã tới đây vài lần nhưng ngôi thành này quả thực là rộng. - Pháp Phi là nông dân nên khi vào thành cũng phải thót lên.

La Mông ngoài mặt thì làm như không biết nhưng trong lòng lại nở nụ cười. Ngoại trừ lần đầu tiên ra những thứ khác đều không thể khiến cho hắn kinh ngạc. Dù sao thì ở Trái Đất những thành thị lớn như thế này có rất nhiều. Thậm chí cả một thị trấn, số lượng dân cũng phải tới năm vạn người thì một cái thành mới có hai vạn dân đã tính là gì?

La Mông cố nhịn cười, chỉ liếc mắt nhìn ngôi thành rồi nói:

- Pháp Phi! Buổi tối công hội kẻ mạo hiểm không mở cửa. Chúng ta hoàn thành một số chuyện khác trước.

Pháp Phi đồng ý. Cả hai người thúc ngựa tới công hội kẻ mạo hiểm, giao ngựa cho người hầu xong, rồi dưới ánh mắt hâm mộ của những kẻ mạo hiểm mà đi vào trong sảnh.

Hai người nhanh chóng đi tới chỗ giải quyết công việc.

Như trước đây, một số người đang ở trước ô cửa sổ để cố vấn hoặc giải quyết công việc. Còn nhân viên thì ở trong ô cửa mà nói chuyện với người bên ngoài.

Đợi một chút, Pháp Phi xong rồi tới lượt La Mông.

La Mông đưa ra giấy chứng nhận mạo hiểm.

- Thân phận của ngài đã được xác nhận chính xác. Ngài là Đức Lỗ Y cấp ba. Trong năm nay, ngài hoàn thành năm nhiệm vụ còn chưa được đủ mười điểm tích lũy. Mời ngài nhanh chóng hoàn thành, nếu không sẽ mất tư cách kẻ mạo hiểm. - Người con gái bên trong lên tiếng.

Ngát! Lại còn có chuyện như vậy.

Người con gái thấy La Mông như vậy liền cười nói:

- Thực ra kiểm được mười điểm tích lũy rất dễ dàng. Ngài là Đức Lỗ Y cấp ba, nhận nhiệm vụ danh dự cấp hai là có thể đủ số điểm tích lũy rồi.

- A! Để ta xem có nhiệm vụ gì liên quan tới Đức Lỗ Y hay không. - La Mông liền nói.

- Được! Vậy mời ngài chọn. - Sau một lát liền có một số nhiệm vụ của Đức Lỗ Y được đưa ra, phần lớn là kiểm tra cây trồng, trừ sâu bệnh, trị liệu cho gia súc. La Mông không để ý tới mấy nhiệm vụ đó. Đột nhiên, có một nhiệm vụ thu hút sự chú ý của hắn.

- Nhiệm vụ Đức Lỗ Y giao lưu. Yêu cầu từ cấp ba trở lên, có rừng rậm hoặc là lãnh địa. Điểm tích lũy mười lăm.

Giao lưu? Vừa lúc mình cũng phải giao lưu. - La Mông chẳng hề do dự nhận lấy nhiệm vụ này.

- Nhiệm vụ này đã được ghi lại trong hồ sơ. Trong vòng một tháng sẽ có một Đức Lỗ Y tới giao lưu với ngài. Hy vọng ngài có thể tiếp đãi chu đáo, hoàn

thành nhiệm vụ công hội ủy thác. - Thiếu nữ ghi xong liền nói.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 104: Giao Lưu (Hạ)

Sau khi đi ra khỏi công hội kẻ mạo hiểm, La Mông và Pháp Phí đều ngẩn người.

Có một đội binh lính đi qua. Bon họ đội mũ sắt, mặc áo giáp nhẹ, trên lưng đeo trường đao, tay cầm khiên. Người đi đầu cười chiến mã, mặc trọng giáp có một thứ uy nghiêm.

Trên bộ giáp của y không ngờ có ký hiệu một cái thuyền buồn màu lam, bên trên có một cái vương miện. Hai bên có dải lụa trang sức treo một cái huân chương.

Tới thế giới này lâu như vậy cho dù thế nào thì La Mông cũng biết được đó là dấu hiệu của gia tộc hoàng thất Phát Lý Đức.

Bốn trăm năm trước, anh hùng Mai Khắc Tháp nổi tiếng trong trận hải chiến, rồi trong trận chiến đuổi mai lập được chiến công hiển hách. Nhờ đó mà mới thành lập được vương quốc A Phở Tư ở vùng duyên hải. Mà ở cái thế giới này vương quốc cũng không rộng lắm, chưa có được quy mô của một đế quốc.

Ở cái thế giới mà có sự tồn tại của thần linh thì cái gọi là đế quốc thống nhất chỉ là chuyện vô căn cứ.

Bởi vậy mà trong lịch sử, trăm năm trước có nói tổng diện tích vương quốc nơi La Mông ở chiếm năm mươi lăm cây số vuông. Trong phạm vi vương quốc có chừng bảy quận.

Chỉ có điều theo những gì ghi lại thì quận Ai Đức Mễ, quận Hòa Phở Lan là lãnh địa của hoàng thất. Đặc biệt là quận Hòa Phở Lan chính là một bình nguyên phì nhiêu, là vùng sản xuất lương thực cho cả nước, đồng thời có rất nhiều nho và ô liu. Trên thực tế nó sớm trở thành khu vực cơ bản của hoàng thất.

Quận Áo Ân Nhĩ và quận Y Lâm Sâm là những nơi mà sự ảnh hưởng của hoàng thất còn lan tới, đồng thời cũng hiếm một chút lãnh địa.

Còn ba quận Mạt Khắc Đặc, Lỗ Mỗ Khắc và Đức Đạt Cách đều do các bá tước nắm giữ. Trên danh nghĩa là phụ thuộc vương quốc nhưng thực chất là tự trị.

Quận này của hẳn chính là quận Mạt Khắc Đặc do bá tước Khâm Phở Lâm và các quý tộc cai quản. Tại sao quân đội của quốc vương có thể tới đây?

Nghĩ tới chuyện số lượng kẻ mạo hiểm tăng lên trong rừng Kinh Cức, La Mông liên hệ một chút liền nghĩ tới điều gì đó. Pháp Phí nói:

- La Mông! Đi thôi. Chẳng phải ngươi muốn tới cửa hàng Khắc Lan Phở để gặp Ba Ân Nhĩ và Phí Tề Á hay sao?

Suy nghĩ bị cắt đứt, La Mông gãi đầu rồi nios:

- Được! Vậy chúng ta đi thôi.

Trên Trái Đất, thành thị thời trung cổ đường phố lầy lội. Nhưng ở thế giới này đã có cống thoát nước, hơn nữa, trong thành có người chuyên dọn vệ sinh, và dọn dẹp được phố.

Hiện tại, trên đường phố tất cả mặt tiền đã trở thành cửa hiệu và vô số các quán.

La Mông và Pháp Phí bước đi. Trên đường, người đi lại cũng không đông lắm. Mặc dù ngôi thành này không lớn nhưng tập trung rất nhiều thương nhân và kẻ mạo hiểm.

- Tới cửa hàng Khắc Lan Phở rồi. - La Mông liếc mắt trông thấy liền nói.

Cửa hàng Khắc Lan Phở ở trong thành có diện tích vừa phải.

Khi La Mông và Pháp Phí đi vào, liền có bồi bàn bước ra đón tiếp:

- Hoan nghênh hai vị tiên sinh. Không biết có thể giúp gì cho hai vị?

- Ta là La Mông! Hãy thông báo cho quý chủ nhân. - La Mông nói xong liền bước vào bên trong. Trong đại sảnh bố trí có thể nói là tương đối đẹp, có phong cách.

Người nọ chỉ đơn giản nói với người sau quầy mấy câu rồi lên lầu hai, nhẹ nhàng gõ một cánh cửa.

- Là ai? - Âm thanh của Ba Ân Nhĩ vang lên.

- Xin chào ngài! Có hai người tên là La Mông và Pháp Phí muốn tìm ngài.

Chỉ sau một phút, cửa phòng mở ra. Sau khi nhìn thấy hai người, Ba Ân Nhĩ liền cười nói:

- Hoan nghênh! Mời hai vị vào đây. Hôm nay tại sao lại rảnh rỗi tới đây thế này?

- A! Bọn ta tới công hội kẻ mạo hiểm, đồng thời cũng tới đây để quyết toán. - La Mông cũng không khách khí, ngồi xuống một cái ghế.

Tổng kết cuối năm gần như là truyền thống của nhiều nước và nhiều xã hội. Ở thế giới này cũng không ngoại lệ. Hiện tại đang là tháng mười một, tính toán sổ sách là hơi sớm.

Ba Ân Nhĩ ngắt người ra nói:

- Vậy tốt.

Lão cầm giấy bút, tính toán một chút rồi nói:

- Tiên sinh La Mông! Hiện giờ giao dịch được tổng cộng mười một món. Chủ yếu là được thảo trong lần thứ hai có số lượng khá lớn. Hiện tại ngài còn nợ 615 đồng vàng.

Nghe thấy vậy, Pháp Phí nhướn mày. Mới một năm trước, cả hai vì ba trăm đồng bạc mà quá lo. Hiện tại số tiền đó gần như không có ý nghĩa gì cả.

La Mông nghe xong, nhẹ nhàng nói một cách băng quơ:

- Nếu như không có gì thay đổi thì năm sau lương thực thu hoạch trên lãnh địa có lẽ cũng giống như thu hoạch lúa mì trước vụ đông. Tính toán cả lương thực và vật tư, người tính bao nhiêu tiền.

- Nếu như lần trước, thì do giá cả gần đây có tăng lên nên cũng phải được 250 đồng vàng. - Ba Ân Nhĩ nhấm một chút trà rồi trả lời.

- Ta cũng có thể trước tháng sáu giao được thảo cho người. Số lượng đó đều là do phong ẩm sản xuất, chất lượng của nó tin rằng người cũng biết. - La Mông nghĩ nghĩ một chút rồi nói.

- Nếu xét số lượng thì nhiều hơn lần trước một nửa.

- Nhiều hơn một nửa? - Ba Ân Nhĩ hít một hơi rồi nói:

- Nói như vậy thì ta mua vào với giá ba trăm đồng vàng có được không?

La Mông trầm ngâm một chút rồi đồng ý. Ba Ân Nhĩ thấy vậy liền mỉm cười. Trong một năm qua, làm ăn với La Mông khiến cho lão kiếm lời được rất nhiều.

La Mông hỏi một cách băng quơ:

- Gần đây giá lương thực và vật tư có tăng lên à?

- Đúng vậy! Tăng lên rất nhiều. Chẳng những lương thực mà được thảo cũng thế. - Ba Ân Nhĩ trả lời.

- Nếu vậy thì chắc chắn là buôn bán tốt. Nếu có cơ hội thì đừng quên hợp tác với ta. - La Mông chỉ nói vậy.

Sau khi trở thành Đức Lỗ Y, có được căn cứ an toàn, cuối cùng thì La Mông cũng có thể thở phào. Ở cái thế giới này, có một vùng đất để sống yên thân, những kinh nghiệm ở Trái Đất cũng từ từ được phát huy.

Thành thị ở thế giới thường có diện tích không rộng lắm. Thủ đô của vương quốc cũng chỉ có tới năm vạn người. Nghe nói cả đại lục chỉ có một số ít thành thị là có dân cư đạt tới mười vạn người. Thành thị bình thường chỉ có từ năm vạn tới hai vạn người.

Ở thế giới này, hiện tại mức độ sản xuất cũng tương ứng. Một thành thị có vạn người, hàng năm cần ba tấn lương thực. Những nông thôn xung quanh phải cần tới hai mươi vạn mẫu mới có thể nuôi sống cư dân thành phố.

Con số này cũng không chính xác, chỉ đại khái một chút mà thôi.

Bình thường hàng hóa được duy trì ở một mức độ nào đó. Hiện tại được nâng lên hiển nhiên là có vấn đề.

Ba Ân Nhĩ nghe thấy La Mông nói vậy thì lắp bắp kinh hãi, đánh giá La Mông. Với trình độ tri thức ở thế giới này, nghe La Mông nói vậy thì thật là khó tin.

Chẳng hạn như Pháp Phí thì làm sao mà nghĩ ra được vấn đề này?

Sự liên hệ như vậy, chỉ có loại thương nhân già dặn như Ba Ân Nhĩ mới có thể nhận ra và lợi dụng. Nghe La Mông nói vậy, lão chần chừ suy nghĩ một chút rồi nói:

- Đúng là như vậy. Trong thành dự trữ lương thực nên thu mua rất nhiều.

Sau đó lão liền ngậm miệng không nói nhiều nữa.

Cuối cùng thì La Mông là người ngoài, đối với chuyện này nói nhiều cũng không có lợi. Thấy Ba Ân Nhĩ có chút lo lắng, La Mông ngạc nhiên, một lát sau liền nói tiếp:

- Ta muốn chuẩn bị một số lễ vật.

- Đưa cho ai? - Ba Ân Nhĩ hỏi.

- Đầu tiên là cho lĩnh chủ đại nhân, trên danh nghĩa là tùy tùng của y. - La Mông nói một cách thần nhiên.

- Chuyện này tất nhiên. Lễ vật này ta sẽ chọn. - Ba Ân Nhĩ nở nụ cười. Đối với chuyện của La Mông như vậy, trên đại lục này cũng là chuyện bình thường.

- Tiếp theo là lễ vật cho tiểu thư Ngã Ly Ny. Chuyện này người hãy chọn cho ta vật nào đó trị giá khoảng chừng một trăm đồng vàng.

- Một trăm! - Tất cả đều lắp bắp kinh hãi. Số lượng này bằng với một nửa năm thuế của cả một thôn.

- Còn gì nữa không?

- Cho Kiệt Pháp! Mặc Đặc và tiên sinh Khắc Duy Nhĩ, kỵ sĩ Đái Mặc Tập. Mấy thứ này chỉ là chút lễ mọn, tỏ trọn tình nghĩa.

- Cuối cùng, thì cho người trong lãnh địa của ta. Chi ra thành dân tự do và tá điền. Mỗi nhà đều có một chút quà mừng năm mới. Dù sao thì lãnh địa cũng thành lập được năm đầu tiên. - La Mông nói xong thì cười khò một chút. Thân là lĩnh chủ, chẳng cần biết tới việc nhân từ hay không. Nếu không có lý do hợp lý chỉ sợ sẽ phản tác dụng.

Điều cuối cùng, Ba Ân Nhĩ có chút bất đắc dĩ, nhưng lý do có chút miễn cưỡng nên có thể đồng ý được.

Cuối cùng là vì hai nhà Pháp Phí và Ni Khắc mua một số lễ vật, đưa tới trước cuối năm. Số quà này tổng giá trị chừng hai trăm đồng vàng khiến cho Pháp Phí đau lòng. Nhưng đối với La Mông mà nói thì không sao cả. Có sùng Thần Nông thì hấn lo gì không kiếm được tiền?

Sau đó bọn họ cáo từ đi ra ngoài.

Mới ra khỏi cửa, nét mặt của Pháp Phí có chút âm trầm nhìn quanh chỉ thấy ở ngã tư đường có hai người đi lại.

Một người là một kỵ sĩ mặc khôi giáp, tuổi khoảng chừng hai mươi bảy, hai mươi tám có mái tóc màu vàng kim. Điều khiến cho La Mông ấn tượng sâu nhất chính là bộ giáp. Nhìn qua thì ít nhất nó cũng phải nặng tới ba mươi cân. Nhưng gã mặc vẫn hành động một cách tự nhiên, chẳng khác nào mặc áo da.

Thật là một chiến sĩ mạnh mẽ, ít nhất phải từ cấp năm trở lên. La Mông không dám dùng linh nhãn dò xét.

Đi sau là một người không thể nói là con gái. Nhìn khuôn mặt thì không vượt quá hai mươi nhưng từ khí chất thì lại vượt quá. Cô mặc một bộ trường bào mực sù màu trắng, trên chiếc áo choàng vẽ một huy hiệu mặt trời với sáu đường chỉ màu vàng. Chẳng cần hỏi cũng biết, cô là mực sù đứng đầu, hơn nữa còn là mực sù cấp sáu.

Thánh võ sĩ và mực sù?

Mặc dù La Mông đã nghe nói qua nhưng đây là lần đầu tiên nhìn thấy.

La Mông nhìn một chút sau đó vỗ vỗ Pháp Phí rồi nói:

- Pháp Phí! Cuộc thi chiến sĩ cấp ba đã qua chưa?

Pháp Phí nở nụ cười:

- Đã vượt qua.

Thật sự là thiên tài. La Mông nghĩ hiện tại Pháp Phí đạt được tới mức này có thể nói là quá giỏi. Bản thân hẳn phải dựa vào không gian của sừng Thần Nông mới có thể đạt tới cấp ba. Còn gã thì dựa vào quá trình rèn luyện, đúng là chiến sĩ trời sinh. La Mông vui vẻ, vỗ vai gã:

- Chúng ta về đi.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 105: Khách Tới Thăm (Thượng)

Từ trong thành trở lại lãnh địa đã là tháng mười hai.

Từ mấy ngày trước đó, bầu trời xám xịt, nặng nề khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Quả nhiên, sau một trận sương mù lớn thì những bông tuyết bắt đầu rơi xuống rừng Kinh Cúc.

Trên lãnh địa, người đầu tiên phát hiện ra tuyết rơi đó là La Mông.

Buổi sáng, hán tinh dậy ra mở cửa sổ thì thấy sương mù đã từ từ mỏng đi. Từ trên không bắt đầu có những bông tuyết lất phất bay xuống khu đất trống trong rừng và cánh đồng trong lãnh địa.

Một bầu không khí trong lành phả vào mặt khiến cho áp lực mỗi một trong mấy ngày qua tan biến.

La Mông rất thích tuyết. Từ lúc còn ở Trái Đất hẳn đã thích mùa đông. Khi tới những thành thị phía Bắc, hẳn thường đứng lặng người nhìn bông tuyết bay xuống.

Đi tới thế giới này, hẳn đã được đón mấy trận tuyết. Tuyết ở đây cũng giống với ở Trái Đất. Mặc dù sông núi thì khác nhau, thế giới khác nhau nhưng bông tuyết bay xuống khiến cho hẳn nhớ về quê cũ, nhớ lại những nơi quen thuộc của mình.

Nhìn bông tuyết rơi xuống đất, La Mông đi khỏi cửa sổ, sau đó đẩy cửa bước ra ngoài. Chào đón hẳn là một đợt không khí lạnh buốt.

La Mông đứng trên bậc thang lẳng lặng nhìn tuyết rơi xuống tạo thành một lớp mà tuyết bay là tả, phản chiếu ánh sáng có chút chói mắt.

Mùa đông, tuyết rơi cũng là một quá trình tự nhiên. La Mông cảm thấy tâm tự nhiên của mình dao động.

- Đại nhân dậy sớm - Mới đi được một đoạn đường, đứng trước căn nhà ấm thì thấy một đội mạo hiểm đi qua đây. Trong số đó có mấy người nhận biết La Mông nên lên tiếng chào hỏi.

Hiện tại, La Mông xứng đáng được gọi là đại nhân.

La Mông mỉm cười gật đầu với họ:

- Các vị cũng sớm.

Hắn đứng ở đó nhìn họ đi xa. Nhìn cả đất trời chìm trong màu trắng trải rộng ra xa. Lắng nghe từ trong rừng rậm, trên lớp tuyết có một số sinh vật đang phát ra âm thanh.

Từ sau lần thu hoạch lúa lần trước, La Mông lại vất vả thu hoạch được thảo.

Mấy ngày hôm nay, cơ sở của Đức Lỗ Y đã được hẳn từ từ hấp thu. Mà ở dưới tầng hầm, do liên tục được cải tạo nên cho dù không có tể đàn tự nhiên của Đức Lỗ Y cấp năm nhưng với những kiến thức từ Trái Đất của hẳn cùng với trình độ Đức Lỗ Y khiến cho căn nhà ấm càng thêm hoàn mỹ.

Không cần phải để ý tới tiêu chuẩn, chỉ cần phù hợp với yêu cầu của một căn nhà ấm với La Mông thế là đủ.

Có sự tồn tại của sừng Thần Nông thì hiệu quả của ngôi nhà ấm có thể nói là quan trọng. Nếu không có nhà ấm thì bình thường có thể tiêu thụ được phẩm nhưng tới mùa đông và mùa xuân, được thảo khan hiếm khiến cho giá cả tăng lên tất sẽ ảnh hưởng tới sự tiêu thụ được phẩm, ảnh hưởng tới lợi nhuận của hẳn.

Mà hiện tại, có được căn nhà ấm này thì mấy vấn đề đó không còn tồn tại đối với hẳn.

Đặc biệt, ngoại trừ không gian của sừng Thần Nông, trong căn nhà ấm cũng có một đồng thảo được sắp được thu hoạch khiến cho La Mông vui vẻ.

Việc gieo trồng số được thảo này thực ra cũng không có gì khó khăn. Do hạt giống của chúng đã được tối ưu hóa, hơn nữa nhiệt độ của nhà ươm và độ ẩm được khống chế cho nên gieo trồng thảo được ở đây cũng không kém với không gian sùng Thần Nông là mấy.

Nghĩ tới đây, hẳn quay người đi tới đại sảnh.

Đại sảnh là phòng luyện kim, ngầm bên dưới là căn phòng ươm. Nếu như nói đại sảnh còn có mấy cô bé giúp việc thì ở dưới căn phòng ươm chỉ có một mình La Mông được đi vào. Căn phòng ươm của La Mông, phòng thí nghiệm của pháp sư đều là chỗ thần thánh không muốn người khác đi vào. Nên La Mông cũng mừng rỡ mà làm theo.

Có điều, thảo được trong căn phòng ươm không cần phải giữ bí mật. Lao động nặng nề lần trước tới nay vẫn còn in sâu trong đầu La Mông. Vì vậy lần này thấy căn phòng tới thời điểm thu hoạch, hẳn quyết định tìm người tới giúp. Diện tích của đại sảnh có thể chứa được mấy trăm người, lại được chia ra thành sáu tầng bùn đất. Có nhiều thảo được như vậy nếu chỉ một mình hẳn làm việc thì thật vất vả.

Trong đại sảnh, năm cô bé đang cầm sách học tập. Thấy La Mông đi vào, tất cả đều đứng dậy chào hẳn.

Qua nửa năm được mấy cô bé dọn dẹp, đại sảnh đã thay đổi rất nhiều. Không nói tới đại sảnh, hai căn phòng cầu nguyện ở hai bên cũng được đổi thành phòng khách. Xung quanh phòng khách được đặt mấy cái ghế sofa.

Trong phòng khách còn đặt mấy cái bàn, trên bàn còn có cả nến.

- Chủ nhân! - Linh Đang vội vàng đứng dậy đặt lên cái ghế của chủ nhân một ngọn nến. Mặc dù bây giờ đang là ban ngày nhưng tuyết rơi rất nhiều khiến cho trong phòng cũng không sáng lắm.

Nơi vách tường có một cái lò sưởi với hai bó củi. Cô bé khác vội vàng đứng dậy đi châm lửa. La Mông cười cười, nói:

- Không cần! Các người tránh ra.

La Mông giơ tay, một ngọn lửa bốc cháy trong lòng bàn tay của hẳn, tỏa ra ánh sáng đỏ sậm. Hẳn ném ngọn lửa vào trong lò sưởi lạnh như băng.

Lửa gặp củi trong lò. Ngọn lửa này có thể duy trì được mười phút. Mà mười phút đủ cho gỗ trong lò được đốt cháy. Ngọn lửa trong lò bốc lên, tỏa ra hơi ấm khiến cho cả căn phòng khách ấm áp.

Đây là Hỏa linh vực. Sau khi có được nó, La Mông có được năng lực nhất định chi phối lửa. Qua sự nghiên cứu, hiện tại hẳn có thể thi triển ra hai loại pháp thuật giống như bàn tay lửa và thuật cầu lửa của pháp sư. Như thế có thể sinh ra ngọn lửa có thể ném đi được. Đáng tiếc là ngọn lửa đó chỉ có màu đỏ sẫm chưa đạt tới màu đỏ thắm.

Năm cô bé há to miệng. Mặc dù đây là lần đầu tiên nhìn thấy pháp thuật nhưng vẫn khiến cho mấy cô bé sửng sốt.

- Cơ sở mình tưởng là thông dụng, chỉ dùng để ngưng tụ tinh thần. Các người phải tu luyện cho tốt. - La Mông nói tiếp:

- Sau khi có được cơ sở mình tưởng, các người mới có thể lựa chọn xem trở thành pháp sư, mục sư hay là Đức Lỗ Y.

Nghe xong hẳn nói, nét mặt năm cô bé không giấu được sự khao khát. Gần đây, cả năm đều một lòng phục vụ hẳn mà học nấu ăn, bào chế cả phê, đưa rượu ngon, thậm chí là còn phục vụ mát xa. Tất cả những điều đó La Mông đều để ý. Vì vậy mà lúc nhàn rỗi, hẳn lại mang tri thức cơ bản ra dạy cho chúng.

Vì để thay đổi vận mệnh của mình, mấy cô bé đều cố gắng, đáng tiếc là ngoại trừ Linh Đang, bốn cô bé kia thì chỉ có mức độ.

Những nghề này đều là ngàn dặm chọn lấy một, làm sao mà cả năm cô bé đều có thể nhập môn được.

Nhưng chỉ cần cả năm đều cố gắng thì cho dù là người bình thường cũng có thể đạt tới mức độ học đồ. Sau đó trở thành người điều chế dược phẩm, cũng là một nghề.

Ngọn lửa trong lò sưởi cháy to, xua tan toàn bộ hơi lạnh trong căn phòng. Nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, La Mông đi ra ngoài thì thấy một nữ nhân khoác một cái áo choàng đang đứng ngoài cửa.

- A! Cô là? - La Mông thoáng lấp bắp kinh hãi. Từ trên người đối phương, hẳn cảm nhận được hơi thở giống như mình. Đối phương cũng là một Đức Lỗ Y.

- Xin chào! Ngài là La Mông đại nhân? Ta là Ngã Duy Tây cũng là một Đức Lỗ Y! Lần này từ trong thành tới đây muốn giao lưu với ngài một chút. Đặc biệt nghe nói ngài kiến tạo được một căn nhà ươm nên muốn đi thăm. Hy vọng ngài có thể cho phép yêu cầu mạo muội của ta. - Cô gái bỏ áo choàng xuống, để lộ khuôn mặt thanh lịch. Mái tóc dài mềm mại xõa xuống lưng khiến cho dáng của nàng càng thêm thanh nhã.

A! Sao cái thế giới này lại sản sinh ra nhiều mỹ nữ tới vậy?

La Mông ngăn người thì thấy nàng đưa ra một phong thư.

Nếu là thư cho hần thì hần làm sao lại không xem. Hần tiện tay mở phong thư, đọc xong mới nhận ra đây là nhiệm vụ của công hội mạo hiểm. Lập tức hần nhớ ra nhiệm vụ đã nhận khi đó. Nhìn phong thư thì thấy được viết từ ba ngày trước. La Mông hơi nhũn mày có thể là do trận tuyết nên đến chậm.

Nghĩ vậy, hần liền mỉm cười nói:

- Tiểu thư Ngà Duy Tây! Ta chính là La Mông, Đức Lỗ Y cấp ba cũng là lĩnh chủ ở đây. Hoan nghênh cô đến đây.

Ngà Duy Tây cười cười với La Mông sau đó theo hần vào trong đại sảnh.

La Mông xây dựng phòng luyện kim này hoàn toàn theo trí nhớ từ Trái Đất. Trong phòng có đặt một cái bàn thật dài với đủ các dụng cụ thủy tinh, đèn cồn, cân tiểu ly và giấy thủy tinh...

Ngà Duy Tây nhìn quanh thấy kết cấu của thần điện, ánh mắt liền có chút thương cảm. Nhưng nét mặt đó trong nháy mắt biến mất. Nàng vừa quan sát vừa hỏi. La Mông cũng không có gì dấu diếm, cứ vậy mà trả lời. Tất nhiên, mấy vấn đề đó cũng không đề cập tới chuyện quá nhạy cảm.

La Mông vừa đi vừa giới thiệu cho cô gái. Đúng lúc này, bên ngoài lại có tiếng bước chân. Quay đầu lại, thì thấy là Phú Định dẫn một nhóm người đi tới.

La Mông mỉm cười chào hỏi bọn họ. Đây là mấy người mà La Mông gọi tới để giúp đỡ thu hoạch dược thảo. Do dược thảo sinh trưởng trong căn phòng ẩm rất nhanh nên tới mùa đông lại đón một lứa dược thảo trưởng thành. Với sức một mình La Mông mà muốn thu hoạch hết thì phải mất rất nhiều sức. Vì vậy mà La Mông cho đám nông dân dưới sự quản lý của Phú Định vào đây giúp.

Thấy mấy người đó đến, La Mông cũng không nói gì thêm dẫn mấy người bọn họ và tiểu thư Ngà Duy Tây vào trong hầm ngầm có căn phòng ẩm.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 106: Khách Tới Thăm (Hạ)

Ngoại trừ Phú Định đã tới đây một lần, những người khác mặc dù là nông dân trong lãnh địa nhưng lần đầu tiên được tới đây. Tuy rằng họ đã nghe nói tới sự thần kỳ của căn phòng ẩm nhưng vừa thấy được vẫn bị rung động.

Sau khi xuống tầng ngầm, trong căn phòng ẩm, mỗi một tấm phản bùn đất là dược thảo mọc tươi tốt. So với cảnh tượng bên ngoài tuyết rơi trắng xóa thì căn phòng ẩm của Đức Lỗ Y đúng là không tầm thường.

Bước trên thảm đá, dè dặt đi vào bên trong, nét mặt của họ thể hiện một sự phấn khích.

Còn tiểu thư Ngà Duy Tây đi cuối cùng, bước trên hành lang mà cũng không giấu được cảm xúc.

- Tới rồi! - La Mông đứng giữa căn phòng ẩm, xung quanh tràn ngập sức sống mà vui vẻ.

- Lĩnh chủ đại nhân! Chúng ta bắt đầu từ đâu trước? - Phú Định cung kính hỏi.

La Mông chỉ vào chỗ thảo dược trên một cái phản mà nói:

- Trước tiên bắt đầu từ đây đi. Còn thu hoạch thảo dược như thế nào thì chú ý nhẹ chân nhẹ tay và cẩn thận. Bắt đầu đi.

- Vâng thưa đại nhân. - Tất cả mọi người đều lên tiếng.

Ngay lập tức trong căn phòng ẩm náo nhiệt hẳn lên. Tất cả những người đang làm đều là nông dân có thu nhập thấp chứ không phải là người học nghề. Vì vậy mà La Mông đứng cùng chỉ dạy họ thu hoạch thảo dược thế nào, tránh phá mất tác dụng của nó.

- La Mông đại nhân! Thật vui khi ngài có thể tiếp ta trong nhiệm vụ giao lưu. Sau này có thời gian, hy vọng ta có thể ở đây giao lưu với ngài, đặc biệt là được vào nhà ẩm làm việc. - Tiểu thư Ngà Duy Tây thấy hần bận rộn liền nói.

- Có thể nói là tại sao không? - La Mông hơi tò mò.

Nhìn trang phục của tiểu thư Ngà Duy Tây mặc dù đơn giản nhưng cũng bằng những chất liệu quý, chắc chắn không phải là người thiếu tiền. Hơn nữa, mỗi cử chỉ của nàng đều cho thấy một sự quý phái. Rất có khả năng nàng xuất thân từ một gia đình quý tộc. Một thiếu nữ như vậy mà lại muốn ở trong căn phòng ẩm của hần để làm công?

Nhận thấy sự tò mò của La Mông, Ngà Duy Tây mỉm cười, giải thích:

- Là như thế này. Do giấc mộng của ta là trở thành một Đức Lỗ Y thực sự, hy vọng có thể đi xa hơn trên con đường này. Còn ngài là thiên tài Đức Lỗ Y nổi tiếng trong khu vực quanh đây. Hơn nữa, trước kia, khi nghe nói ta cũng không tin lắm. Nhưng cho tới hôm nay, thấy ngài xây dựng căn phòng ươm này ta mới biết được đó là sự thật. Ta muốn ở lại đây là để tiếp tục học tập, cũng thể nghiệm một chút cái cảm giác của căn phòng ươm. Ngài biết đấy, là một Đức Lỗ Y cấp ba, muốn có được căn phòng ươm cho mình là chuyện khó khăn như thế nào.

Nàng nói với một nét mặt hết sức chân thành.

La Mông nghe nàng nói xong liền nở nụ cười:

- Được rồi! Tiểu thư Ngã Duy Tây, hoan nghênh cô tới thăm căn phòng ươm của ta. Hy vọng sau này chúng ta có thể học tập lẫn nhau, cũng hy vọng cô ở đây có thể vui vẻ.

- Vô cùng cảm tạ. - Không ngờ La Mông lại đồng ý nhanh như vậy, tiểu thư Ngã Duy Tây quá đổi vui vẻ.

Thực ra trước khi tới đây, tiểu thư Ngã Duy Tây đã nghĩ tới nhiều khả năng. Chẳng hạn như sau khi đưa nàng đưa ra lời đề nghị, La Mông sẽ từ chối. Nhưng nàng không ngờ được rằng đối phương lại đồng ý một cách thoải mái như vậy.

Thấy La Mông nở nụ cười bình thản, tiểu thư Ngã Duy Tây có chút tò mò, hỏi thăm:

- Đại nhân La Mông! Không ngờ ngài lại độ lượng như vậy. Bình thường rất ít Đức Lỗ Y nào muốn cho người khác đi vào trong phòng ươm.

La Mông cười ha hả. Đây là chuyện bình thường. Dù sao thì ở thế giới này một nghề nào đó muốn giao lưu và học tập cũng không phải là chuyện dễ dàng nhất là một Đức Lỗ Y lại càng giữ bí mật với căn phòng ươm.

Có điều, là một người đã từng sống ở Trái Đất, La Mông cũng không mang quan điểm đó.

Chưa nói, La Mông xây dựng căn phòng ươm này cho dù là Đức Lỗ Y cao cấp thì cũng phải thấy có nhiều thứ mới. Nhưng bản chất của nó cũng chỉ là một nơi giữ bí mật.

Mà bây giờ, có một nữ Đức Lỗ Y cấp ba xuất hiện muốn từ căn phòng ươm của hắn học được cái gì đó. Làm sao mà hắn lại không muốn cùng một Đức Lỗ Y đồng cấp thực sự để học tập và giao lưu?

Vì vậy mà La Mông cười, trả lời:

- Khi ta còn là học đồ đã mất sự dạy dỗ của lão sư, chỉ toàn dựa vào tư liệu của công hội để mày mò. Là một Đức Lỗ Y cấp ba, ta hiểu được việc học ở trường khó khăn như thế nào. Cô muốn tới đây giúp đỡ ta không có gì phản đối. Chưa nói, ta còn có rất nhiều điều cần phải nhờ cô dạy...

La Mông cũng không hề che giấu yếu điểm của mình. Có nhiều thứ mà giáo trình không thể nào bổ sung được.

Tiểu thư Ngã Duy Tây nghe thấy vậy cũng mỉm cười. Nàng vươn tay ra:

- Vậy chúng ta cùng hợp tác với nhau.

La Mông cũng giơ tay nắm lấy. Do lúc này xung quanh mọi người đang bận rộn nên hai người đứng giữa phòng có chút vướng. Vì vậy mà cả hai liền lui sang một bên.

Do số lượng người rất đông nên hai người đợi chừng nửa giờ, với tốc độ rất nhanh, đám công nhân đã thu hoạch xong. Bọn họ chào hắn rồi rời đi.

Nhìn đồng thảo dược được thu hoạch tốt, La Mông kiểm tra một chút thì thấy sản lượng dược thảo đúng là nếu so với trồng bên ngoài thì số lượng và chất lượng đều cao hơn.

Khi hắn xem chỗ thảo dược, tiểu thư Ngã Duy Tây cũng ở bên cạnh mà quan sát với một sự kinh ngạc. Khi phát hiện ra số lượng dược thảo có sự khác biệt, cô đột nhiên mở miệng nói:

- La Mông đại nhân! Ngài dự định bán hết tất cả chỗ này hay lấy để làm thuốc?

La Mông nhìn đối phương rồi trả lời một cách thành thật:

- Ta dự định bán một nửa còn một nửa giữ lại để làm dược phẩm.

- Có thể cho phép ta làm việc ở chỗ ngài điều chế dược phẩm không? - Tiểu thư Ngã Duy Tây nghe La Mông nói vậy liền nói ngay.

- Chuyện này... Tất nhiên là ta hoan nghênh. - La Mông lập tức đồng ý.

Mặc dù điều chế dược phẩm đối với người khác là việc cần giữ bí mật nhưng dược phẩm của La Mông thì cơ bản Đức Lỗ Y đều biết. Cái vốn của hắn đó là dựa vào không gian của rừng Thần Nông cùng với ngôi nhà ươm, cho nên phương thuốc căn bản cũng không bị lộ đối với tiểu thư Ngã Duy Tây.

Lên tới đại sảnh, hai người ngồi trong phòng khác. Lập tức có một cô bé mang cà phê tới.

La Mông uống một ngụm rồi nói:

- Tiểu thư Ngã Duy Tây. Mặc dù cô vì nhiệm vụ của công hội tới đây, nhưng nếu muốn ở lại chỗ này thì hay là ký một cái hợp đồng về mặt dược phẩm.
- Cô biết rằng một liều thuốc trị thương bình thường có giá mười lăm đồng bạc. Còn ta phải chế dược phẩm sẽ cho thêm một vài nguyên liệu đặc biệt có giá nửa đồng bạc. Nếu cô tham gia, mỗi ngày hoàn thành được một lọ dược phẩm có kèm thêm pháp thuật, ta sẽ trả cô bảy đồng bạc. Cô thấy thế nào?

Tiểu thư Ngã Duy Tây dường như cũng không để ý, nói:

- Được! Cứ như thế đi.
- Nếu vậy chúng ta sẽ ký một bản hợp đồng mà pháp với kỳ hạn ba tháng. Sau ba tháng, chúng ta sẽ căn cứ vào tình hình để xem có tiếp tục ký hay không. - La Mông lấy từ trong ngăn kéo ra hai cuộn da cừu.

Hai người viết điều khoản rồi ký tên mình lên trên.

- Còn về phần ăn uống và ở, thì cô được một căn phòng nhỏ, cơm nước miễn phí. Cô muốn ở đâu?
- La Mông đại nhân! Bên cạnh chẳng phải có một phòng khách nhỏ đấy thôi? Ta hy vọng được ở đó.

La Mông nghe xong gật đầu:

- Vậy thì được. Để ta dẫn cô đi.

Tất cả liền ra ngoài. Linh Đương đi trước dẫn đường. Căn phòng đó trước vốn là một phòng cầu nguyện, hiện tại được thu dọn sạch sẽ.

Mở cửa ra bên trong hơi tối, chỉ có một cái bàn nhưng không có giường.

Một cô bé châm ngọn nến đặt lên bàn. Mọi người nhìn quanh thì thấy ở phía đông có một cái lò sưởi, trong lò sưởi vẫn còn mờ hồ dấu hiệu và tranh vẽ từ trước đó.

La Mông nhìn lướt qua cũng không chú ý lắm. Hắn căn dặn:

- Linh Đương! Ngươi hãy thông báo cho người ta đưa giường tới đây, thêm cả tủ quần áo, giá sách, bàn... Những thứ này chắc ngươi biết.

Linh Đương ngoan ngoãn nói:

- Vâng thưa đại nhân! Ta biết rồi. Tất cả trước buổi chiều đều được hoàn thành.

Sau khi căn dặn xong, La Mông lại dẫn tiểu thư Ngã Duy Tây vào đại sảnh, đi quan sát lần thứ hai. Lần này tương đối kỹ hơn một chút. Hắn cho cô xem một số thiết bị của mình cùng với đồ điều chế chất lỏng, đồng thời vừa hướng dẫn, giảng giải cho cô. Dù sao thì trong thời gian tới tiểu thư Ngã Duy Tây cũng ở đây giúp đỡ. Nếu không nói rõ thì sau này sẽ xuất hiện rắc rối.

Mà gần như đồng thời, Linh Đương cũng dẫn người quét dọn lại phòng khách, sau đó bê giường tủ và giá sách vào.

Tiếp theo là bàn ghế cùng với cũi được mang tới để nhóm lò sưởi.

Còn giường thì thêm một cái đệm nữa cho ấm áp. Tất cả đều chuẩn bị xong trước khi đêm xuống. Thấy vậy, La Mông hết sức hài lòng với Linh Đương. Cô bé không chỉ có tiềm lực mà công việc cũng rất tốt.

Chờ đến buổi tối, La Mông dẫn tiểu thư Ngã Duy Tây vào phòng khách.

Do sắc trời còn sớm nên trong phòng khách vẫn còn có vài người. Ni Khắc ngồi ở đó vừa uống cà phê vừa tính toán. Đã tới cuối năm, chẳng những trên lãnh địa mà cửa hàng cũng cần phải tổng kết.

Pháp Phí ngồi dựa vào cửa sổ, nhìn ngắm vào toàn bộ lãnh địa. Còn Tô Tạt Nhĩ thì giám sát toàn bộ lãnh địa, đang có rất nhiều kẻ mạo hiểm đang trở lại.

Khi La Mông dẫn tiểu thư Ngã Duy Tây tới, tất cả mọi người đều quay sang nhìn, đặc biệt là cô gái.

- Tất cả chú ý chút. Đây là tiểu thư Ngã Duy Tây, Đức Lỗ Y cấp ba, nhận sự ủy thác của công hội tới đây giao lưu. - La Mông lại nói tiếp:
- Tiểu thư Ngã Duy Tây, đây là Ni Khắc, Pháp Phí và Tô Tạt Nhĩ.
- Tiểu thư Ngã Duy Tây rất hoan nghênh cô tới đây. - Cả ba người cùng lên tiếng.

Ni Khắc ân cần hỏi thăm:

- Tiểu thư Ngã Duy Tây! Xin chào cô! Cô muốn ăn bữa tối như thế nào? Có muốn thử một chút canh thịt mới không? Chắc chắn là hương vị rất ngon.

Tiểu thư Ngã Duy Tây quay sang cảm ơn, nói:

- Ta ăn không nhiều lắm, chỉ cần hoa quả, pho mát và chút bánh bao là được. Còn thịt thì cơ bản là ta không ăn.

- A! - Nghe thấy cô trả lời như vậy, tất cả quay đầu nhìn La Mông.

Cũng đều là Đức Lỗ Y tại sao lại khác nhau nhiều như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 107: Điềm Báo (Thượng)

Vào nửa đêm, tiếng chuông của điện phong thần vang lên trong không trung. Các tín đồ không hẹn mà cùng nhau quỳ xuống cầu nguyện.

Cùng lúc này, ở một chỗ nào đó trong thần điện, tại một chỗ trong đại sảnh, tất cả mọi người đang quỳ thành hàng, ánh mắt nhìn thẳng, thấp giọng cầu nguyện.

Trên những cái cột, được khảm những viên ngọc tỏa ra ánh sáng màu trắng. Khi những lời cầu nguyện vang lên, vô số những điểm sáng màu vàng xuất hiện trong không trung giống như một trận mưa rơi xuống. Người chủ trì, gật đầu nói:

- Các vị! Năm cũ đã qua, năm mới đã đến. Tất cả hãy tổng kết một chút đi.
- Vâng thưa đại giáo chủ. Đoàn thánh kiểm kị sĩ đã vào đúng vị trí.
- Vâng thưa đại giáo chủ. Ba mươi một điểm có khả năng bùng nổ đã được giám sát chặt chẽ.
- Vâng thưa đại giáo chủ! Mục sư bản địa đã bí mật tiến hành khảo sát và thu dọn.
- Thưa đại giáo chủ! Quý tộc từ cao đến thấp của vương quốc đã được khảo sát xong.
- Thưa đại giáo chủ, bố cục của rừng Kinh Cức đã hoàn thành, kế hoạch đã hoàn thành được một phần ba.
- Thưa đại giáo chủ! Công hội kẻ mạo hiểm đã nằm trong lòng bàn tay. Một khi có biến động có thể phát ra nhiệm vụ với hình thức động viên.

Nói xong, tất cả mọi người đều khoanh tay nín lặng chờ đợi.

- Tốt lắm! Theo lời dạy của thần thì tai họa ma quỷ sắp tới gần, vì vậy mới phải khống chế những địa điểm có thể bùng nổ. Đây cũng là sự thử thách của thần để cho người trên thế gian biết rằng chỉ có chủ nhân của chúng ta mới là người cứu vớt tất cả mọi thứ. - Đại giáo chủ với mái tóc bạc trắng nhưng giọng nói thì không hề có chút ngập ngừng.

Những người có mặt đều lập tức cung kính nghe đại giáo chủ nói tiếp:

- Nhưng theo thói quen thì trong chiến tranh, những nhân vật nổi tiếng đều phải trải qua tai họa ma quỷ, coi đó như là một buổi lễ rửa tội. Chúng ta chỉ chọn ra kẻ ưu tú nhất có thể truyền bá vinh quang của chủ nhân chúng ta.
- Vâng thưa đại giáo chủ. Chỉ có điều những giáo hội khác, đặc biệt là giáo hội của nữ thần mùa màng và tình linh. Trải qua mấy lần chiến tranh cũng không còn có được mấy người tài.
- Duy chỉ có chủ ta là vinh quang vĩnh hằng. - Đại giáo chủ chỉ nói vậy.
- Vâng! - Tất cả mọi người thi lễ. Sau đó thấy đại giáo chủ không nói gì nữa, mọi người liền trật tự rời khỏi.

Trong thế giới này, có một câu ngạn ngữ: Một đòn trước khi chết mới là trí mạng nhất.

Điều đó hoàn toàn đúng đối với độc vật mùa đông. Do mùa đông, vạn vật đều nghỉ ngơi và hồi phục. Rất nhiều độc vật vào mùa đông nếu không chết, không ngủ đông thì đây là thời gian mà chúng nó đang gầy dựa nhất, độc tố trong cơ thể cũng nhiều nhất, cũng là lúc độc nhất.

Nếu trong thời gian này, con người mà bị độc vật chạm phải thì không chết cũng phải bị lột da. Huống chi, mấy thứ này trong rừng Kinh Cúc lại rất phổ biến, cho dù là những mùa khác cũng thường xuyên thấy.

Đối với những kẻ mạo hiểm thường xuyên đi vào rừng làm nhiệm vụ mà nói nếu như có được một thứ thuốc chống lại độc hữu hiệu thì đúng là như có than sưởi ấm trong ngày tuyết rơi. Trong tình hình như vậy, cửa hàng dược phẩm của La Mông bán ra một loại thuốc giải độc khiến cho nó được những kẻ mạo hiểm đề ý.

- Nghe nói là hiện tại có thể mua được một loại thuốc giải độc. Mặc dù đối với độc tính đặc biệt thì hiệu quả không cao nhưng đối với phần lớn các loại độc thì đều có tác dụng giảm bớt.

Do công hội kẻ mạo hiểm cách trấn Lý Tập không xa lại có rất nhiều nhiệm vụ đưa ra nên số lượng kẻ mạo hiểm tới nhận nhiệm vụ rất nhiều. Mỗi cái cửa sổ trong đại sảnh, người xếp thành một hàng dài. Vì để cho những người chờ đợi có thể nghỉ ngơi, công hội kẻ mạo hiểm sắp đặt một chỗ nghỉ ngơi, mấy cái ghế dựa. Vào lúc này, số lượng người ngồi ở đây cũng rất nhiều.

Chỗ nghỉ ngơi ở hàng thứ nhất có hai người đang ngồi. Dường như họ quen biết với nhau nên đang thấp giọng hàn huyên. Thấy hàng dài người vẫn chưa giảm bớt, một người trong đó buồn chán, đột nhiên nhớ tới một tin tức hữu dụng. Sau đó, y rút một cái bình nhỏ ở trong túi, rồi giờ lên trước mặt người kia:

- Xem xem chính là cái này. Ta nhờ người mua hộ. Nghe nói có thể trị tất cả các loại độc bình thường mà giá cả cũng rẻ.

- Đó là thật hay giả? - Tên kia còn giật mình hỏi lại, sau đó nghi ngờ cầm lấy bình thuốc ngắm nghía, rồi lại mở nắp ra để ngửi:

- Mùi của nó có chút lạ. Loại thuốc này từ trước đến nay chưa hề thấy. Nó xuất xứ ở đâu? Có thật trị liệu độc được được không? A? Đây là cái gì?

Gã đại hán lật xem cái bình nhỏ thật kỹ thì thấy dưới đáy bình có hình một cái tên kỳ quái. Cái hình đó do một cái lá cây và một số chữ kết hợp lại. Nếu đọc kỹ dòng chữ kia thì thấy đó là hai chữ La Mông.

Thấy gã chú ý tới chỗ đó, tên kia cười ha hả:

- Đoán ra được chưa? Đây là loại thuốc mới do cửa hàng thuốc của La Mông phát ra. Đó cũng là kiệt tác của thiên tài Đức Lỗ Y. Nghe nói nó có thể điều trị được nhiều loại độc, hiệu quả rất tốt mà giá cũng rẻ. Ta vừa nghe nói liền nhờ người mua cho năm bình. Ha ha! May mắn ta nhanh chân nhanh tay. Hiện tại trong trấn Lý Tập đây người đi mua loại thuốc này. Hiện tại người muốn mua được một lọ cũng không dễ. Bởi vì ai cũng nghĩ tới việc nhiệm vụ nhiều, đi rừng lắm. Mà cái ký hiệu này nghe nói chính do La Mông nghĩ ra. Hắc! Một cái lá cây và tên của hắn. Quả là đơn giản để cho người khác phân biệt rõ. A! Có chuyện gì thế?

Vào lúc người đó càng nói càng kích động, đột nhiên có người đi tới làm cho gã giật mình. Kẻ mạo hiểm đó đang chực nổi giận thì thấy người xuất hiện đó là một lão nhân tuổi chừng năm mươi. Vì vậy mà y đang định mở miệng chửi mắng lập tức nuốt ngay vào miệng. Có thể trở thành kẻ mạo hiểm thì con mắt cũng phải có.

- Hai vị! Ta vừa đi ngang qua, đúng lúc nghe thấy các ngươi nói tới loại thuốc giải độc. Nhưng theo ta biết, mặc dù hiện giờ loại thuốc giải độc không phổ biến lắm nhưng cũng không tới mức hiếm. Không biết loại thuốc giải độc mà các ngươi nói như thế nào? - Vị lão nhân cười hỏi.

- Hóa ra là hỏi cái này. - Tới lúc này, hai người mới hiểu ra.

Người mua thuốc giải thích:

- Tiên sinh! Trước kia phần lớn chỉ là dược phẩm, mà trong rừng độc vật nhiều như thế, ai có thể mang đi toàn bộ? Giáo hội cũng có thuốc giải độc toàn năng nhưng rất quý. Còn loại thuốc mới này thì người mới nghiên cứu ra nó là một Đức Lỗ Y ở trấn Lý Tập. Cửa hiệu dược phẩm do hắn mở ra có rất nhiều loại thuốc, giá cả cũng rẻ mà chất lượng cũng tốt. Chẳng lẽ, lão tiên sinh muốn mua loại thuốc này?

- Nếu tiên sinh muốn mua thì không đúng lúc. Bởi vì nghe nói người mua loại thuốc này có nhiều lắm nên cung không đủ cầu. Hiện tại mà ngài muốn mua thì rất khó.

- Thì ra vậy. - Lão nhân nghe xong có chút thất vọng:

- Không dám nói dối hai vị, người quen của ta rất cần mua loại thuốc này. Không biết có thể để lại cho ta hai bình được không?

Người mua được thuốc đang do dự thì trước mắt chợt xuất hiện một cái túi tiền. Ngẩng đầu lên thì thấy lão nhân đang đưa cho gã mà cười nói:

- Ta cũng không để cho ngươi chịu thiệt. Đây là hai mươi đồng để bù lại tổn thất của ngươi. Nghe nói ngươi mua được năm bình, hy vọng ngươi có thể tặng cho ta một bình.

- Hai mươi đồng bạc? Vậy ngài cầm lấy đi. - Sau khi nhìn qua túi tiền, xác định bên trong đúng là có hai mươi đồng bạc. Tên kia nhanh chóng đưa một bình thuốc cho lão nhân. Dù sao mua một lọ thuốc như vậy cũng chỉ mất sáu đồng bạc mà thôi. Chỉ mới một chút đã được lời gấp ba nên kẻ mạo hiểm tất nhiên là đồng ý.

Sau khi lão nhân cầm lấy cái bình liền đi qua một cái cửa ngách của đại sảnh.

Sau khi bước qua cánh cửa, lão không vội đi tiếp mà mở lọ, nhỏ ra một giọt. Ngửi một chút, nét mặt lão hơi kinh ngạc:

- Xem ra đúng là có chút hiệu quả. Trở về sẽ kiểm tra lại.

Bên trong là một cái hành lang thật dài. Đường như lão già rất quen thuộc nên không cần người khác dẫn đường cứ thế cầm lọ dược phẩm đi vào bên trong. Đi tới cuối hành lang, lão rẽ sang bên trái rồi đi thêm chừng năm mươi bước rồi mở một cánh cửa. Sau khi đi qua một cái hành lang thật dài, đột nhiên xuất hiện một khu vực sáng sủa.

Bước ra ngoài, ở đây là một mảnh vườn. Trong vườn có một người trung niên đang cầm cuốc trông trọt cái gì đó. Chẳng qua nhìn tư thế của gã không thuần thực lắm, rõ ràng đây chỉ là một cách thư giãn mà thôi.

- Phó hội trưởng! - Lão già kính cẩn thi lễ.

- Nói đi! Có chuyện gì? - Người trung niên bỏ cây cuốc xuống rồi nói.

- Vâng! Khu vực đồi Albira có hiện tượng lạ, có năng lượng tản ra. Hiện tại còn chưa rõ ràng. Nhưng dự tính sang xuân sẽ ảnh hưởng tới cây trồng trong khu vực này.

- A! Nhanh như vậy sao? Lại còn có năng lượng tản ra? - Người trung niên hơi nhúm mày, dường như cũng đoán từ trước:

- Vậy đó là lãnh địa của ai?

- Phó hội trưởng! Trên danh nghĩa nó thuộc lãnh địa của Nam tước Lan Tư Vưu.

- Ừm! Ngươi chỉ cần giám sát chặt chẽ, không cần phải tiết lộ, cũng không can thiệp. - Người trung niên suy nghĩ một chút rồi ra lệnh.

- Vâng! - Lão già trả lời. Giọng nói lạnh nhạt của kẻ bề trên khiến cho lão ớn lạnh.

- Đúng rồi! Còn có chuyện gì nữa không? - Người trung niên nói xong dường như có chút khó chịu. Điều này đã được quy định từ trước tại sao còn tới đây để hỏi? Chẳng lẽ còn có điều gì do dự hay sao?

- Phó hội trưởng đại nhân! Thực ra ta phát hiện một thứ rất tốt. - Thấy nét mặt của y như vậy, lão nhân lo lắng sợ bị kẻ bề trên cho mình là người không quyết đoán. Nhưng đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, lão liền cầm lọ thuốc đưa cho y.

- Đây là cái gì? - Người trung niên xoa xoa tay sau đó mới nhận lấy cái bình.

- Dược phẩm?

Mở nắp bình ra, một mùi hương thơm lập tức tràn ngập trong không khí.

- Đúng vậy! Phó hội trưởng. Đây là thuốc giải độc. Nghe nói trấn Lý Táp có một người là Đức Lão Y La Mông phát minh ra thứ này. Hiệu quả mặc dù kém xa so với thuốc giải độc của giáo hội nhưng có tác dụng với phần lớn độc tính. - Lão nhân chỉ nói như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 108: Diễm Báo (Hạ)

- La Mông? Một Đức Lão Y? Tại sao ta chưa nghe thấy ai nhắc tới cái tên này? Hẳn lại phát minh ra thứ thuốc giải độc này sao? - Người trung niên suy nghĩ một chút rồi giao lọ dược phẩm cho người hầu:

- Tìm động vật thử nghiệm xem nó có hiệu quả thế nào với độc tính dưới vực sâu?

- Vâng! - Tên người hầu nhận lấy lọ dược phẩm rồi cung kính lui xuống, để lại lão già ngồi đó với sự lo lắng.

Một lúc sau, tên người hầu kia nhanh chóng quay lại:

- Bẩm đại nhân! Thuốc hạ bắt năm loại động vật làm thí nghiệm, cho chúng dính độc của vực sâu. Kết quả sau khi ăn thuốc này xong, chúng chết hết.

Ngay lập tức nét mặt lão già tái nhợt, nhưng lại nghe người hầu nói tiếp:

- Nhưng thời gian cái chết của chúng được kéo dài thêm năm phút. Hiển nhiên là loại dược phẩm này có chút tác dụng kháng lại loại độc dưới vực sâu.

Người trung niên nghe xong, ánh mắt sáng lên rồi gật đầu:

- Đúng là dược phẩm tinh khiết. Có được hiệu quả như vậy đúng là tin tức tốt. Hách Bì Đặc! Người có thể phát hiện được loại thuốc này tốt đúng là có công...ta hy vọng có thể tự mình gặp người chế tạo loại thuốc này một lần.

- Cảm ơn phó hội trưởng! Ta sẽ tới trấn Lý Táp nhất định mời được vị Đức Lão Y tới công hội để gặp ngài. - Lão nhân Hách Bì Đặc mới nghe người trung niên nói vậy liền mừng rỡ.

- Vậy người đi đi. - Người trung niên thân nhiên nói.

- Vâng! Vâng! - Sau khi người đó thi lễ, liền nhanh chân bước ra ngoài. Nhìn động tác của lão chắc lúc còn trẻ từng là người nhiệt tình và sức sống.

Người trung niên cười lạnh, cất cái bình đi.

Một con đường nhỏ yên tĩnh nằm giữa rừng cây xanh tốt. Con đường quanh co, khúc khuỷu. Đây là con đường mới mở đi từ lãnh địa của La Mông tới trấn.

Ở một cái hồ nước, gió thổi lên những gợn sóng. Đồng thời mặt hồ phản chiếu ánh sáng lấp lánh.

La Mông nhìn những gợn sóng trên mặt hồ mà cảm thấy hài lòng. Những hồ nước trên thế giới này có bản được tạo ra rất đẹp. Năm tháng trôi đi chưa từng để lại một chút dấu vết nào.

Một tiếng chim ung vang lên. Một con chim anh vẫy cánh lượn quanh mặt hồ. Trong hai tháng qua nó gần như lớn gấp đôi.

La Mông tìm một chỗ bên hồ ngồi xuống, khoanh tay, ngơ ngẩn nhìn hồ nước. Mặt nước hồ xanh biếc in bóng khuôn mặt của hắn xuống đó:

- A! Dường như đã trưởng thành lên nhiều.

Nhìn bóng mình dưới mặt nước, La Mông hơi sờ cằm mà lẩm bẫm.

Năm tháng trôi đi. Qua năm mới, hắn đã mười bảy tuổi. Mà pháp luật ở thế giới này thì mười tám tuổi cũng là chính thức trưởng thành.

Vốn thân thể của La Mông là một thiếu niên anh tuấn. Chẳng qua đó là theo bình thường, nếu hắn là một người nông thôn ở trên trấn thì có lẽ cũng được mấy cô gái nông thôn yêu mến.

Chỉ có điều, sau khi chiếm thân thể và được sùng Thần Nông cải biến khiến cho hắn có được lực lượng và địa vị, sức hấp dẫn tăng lên, gương mặt anh tuấn có chút cương nghị và uy nghiêm.

Trong mấy ngày nay, cuộc sống của hắn thoải mái giống như thiên đường.

La Mông đứng dậy rồi nở nụ cười. Đặc biệt là tiểu thư Ngã Duy tây tới đây. Trên thực tế, hiện tại La Mông cảm thấy may mắn mình có thể nhận được nhiệm vụ này ở công hội của kẻ mạo hiểm rồi gặp được tiểu thư.

Trong ấn tượng của hắn, tiểu thư Ngã Duy Tây là một người ôn hòa, càng là một Đức Lão Y có cơ sở hết sức vững chắc.

Một tháng qua, tiểu thư Ngã Duy Tây đã thể hiện rõ cơ sở tri thức về Đức Lão Y vững chắc như thế nào. Bọn họ trao đổi với nhau rất nhiều. La Mông học những giáo trình Đức Lão Y đúng là phong phú nhưng có nhiều điểm quan trọng hắn không hiểu được.

Có những điều tiểu thư chỉ thuận miệng nói ra những cũng khiến cho La Mông hiểu được, cảm giác thỏa mãn với những vấn đề mà hắn không có cách giải quyết.

Toàn bộ cơ sở của Đức Lão Y được hắn nhanh chóng dựng lên, tạo thành một hệ thống để phát triển tiềm lực của hắn. Trong đó có rất nhiều là về mặt phối chế dược phẩm. Ngã Duy Tây đã cho La Mông rất nhiều đề nghị hữu dụng. Một số đề nghị của cô còn có sự giải thích độc đáo mà tư liệu không hề có.

Trong một tháng này, số thảo dược mới thu được thì một phần được giữ lại còn một nửa thì bán ra. Số giữ lại, La Mông dùng cho việc chế tạo dược phẩm.

Ngã Duy Tây cũng giúp đỡ La Mông rất nhiều trong việc chế tạo dược phẩm.

Nếu như nói về mặt xây dựng nhà ấm còn có điều đáng cho Ngã Duy Tây học La Mông thì những cơ sở chế tạo dược phẩm của Đức Lão Y và tri thức thì La Mông lại cần phải học nàng nhiều hơn.

Gần đây, sản lượng dược phẩm ở cửa hàng thuốc của La Mông liên tục tăng lên một phần cũng là do có sự góp mặt của nàng, đồng thời chất lượng cũng cải thiện.

Sáng sớm hôm nay, La Mông liền nhận được một phong thư tới từ cửa hàng. Đây là phong thư thứ ba tới từ cửa hàng về tin tức muốn hợp tác.

Nghe qua đám kẻ mạo hiểm nói, số lượng được phẩm do hắn sản xuất ra rất được kẻ mạo hiểm chào đón, thậm chí còn có vài loại được phẩm hiệu quả tốt mà giá cả lại rẻ, vừa mới xuất hiện đã bị mua hết. Những chuyện như vậy liên tục lan truyền ở công hội kẻ mạo hiểm và một số cửa hàng lớn khiến cho nhiều thương nhân cũng rục rịch.

Nhưng tất cả những chuyện đó cũng là do có người giúp đỡ. Hai Đức Lão Y cấp ba hợp tác với nhau, bù đắp những thiếu hụt cho nhau, nâng cao trình độ của nhau khiến cho sản phẩm ra hiệu quả rất mạnh. Trong cả quá trình, cả hai người dường như hết sức ăn ý.

Mặc dù đối với La Mông thì tiểu thư Ngã Duy Tây vẫn là một dấu hỏi lớn. Chỉ có một số điều cô nói cho hắn biết. Nhưng đối với một người xuất thân từ Trái Đất như La Mông mà nói thì cũng không muốn tìm hiểu. Ai chẳng có bí mật của mình.

Trong suy nghĩ của hắn, so với việc tìm hiểu, dò xét thì chẳng bằng học hỏi từ cô. Những tri thức và tài năng về Đức Lão Y trên người cô khiến cho La Mông có cảm giác cho dù là Kiệt Pháp cũng không thể bằng.

Lúc này, hắn đang đứng bên hồ suy nghĩ miên man thì từ xa có một chiếc xe ngựa lặn bánh đi theo con đường nhỏ tới đây.

La Mông nhíu mày, kêu lên một tiếng:

- Tia chớp.

Con chim ưng xuất hiện. Trên thế giới này, chim ưng vốn có chút trí tuệ. Sau khi trở thành ma sủng hoặc là đồng bọn, nó có thể chia sẻ với La Mông một chút lực lượng. Bởi vậy mà trí tuệ của nó nhanh chóng trưởng thành, đã có thể nghe hiểu được con người nói.

Tia chớp đang chao lượn trên không trung, lập tức vỗ cánh nhanh chóng cắt qua mặt hồ, bay tới rồi đậu trên vai La Mông khiến cho hắn trĩu người xuống.

Sau khi Tia chớp trưởng thành, sai cảnh của nó phải tới bốn thước. Cho dù thế nào cũng không thể đứng trên vai hắn.

Tia Chớp cảm nhận được suy nghĩ của chủ nhân liền kêu lên một tiếng. Nếu chú ý sẽ thấy có chút gì đó uy nghiêm của một vị vua trên bầu trời.

Chiếc xe ngựa chậm rãi chạy tới trước mặt La Mông. Người đánh xe mặc trang phục của một kẻ mạo hiểm, kinh ngạc nhìn con chim ưng trên vai hắn rồi hỏi:

- Xin hỏi nơi này có phải là lãnh địa của La Mông không?

- Đúng vậy! Ta chính là La Mông.

- A! May quá. Đại nhân của ta muốn gặp. - Người đánh xe ngạc nhiên rồi nói với giọng vui mừng. Y quay người nói vọng vào trong xe:

- Đại nhân! Chúng ta đã gặp tiên sinh La Mông.

- Tốt quá. - Âm thanh bên trong vang lên. Sau một chút, một lão nhân từ trong xe chui ra. Ánh mắt của lão khẽ liếc lên người La Mông rồi dừng ở trên vai của hắn. Ngay lập tức lão hiểu ra.

"Một con chim ưng nhỏ? Thực lực của Đức Lão Y này cũng không tệ lắm." Mặc dù nghĩ như vậy nhưng lão lại nói:

- Tiên sinh La Mông! Ta là Can sự trưởng Hách Bì Đặc của công hội kẻ mạo hiểm ở thành A Phổ Tư.

- Không biết Hách Bì Đặc các hạ tìm ta có chuyện gì? - La Mông kinh ngạc thì lễ rồi hỏi lại.

Thực ra xưng hô như vậy có chút ảo diệu. Nếu nói La Mông có thể được bình dân xưng là đại nhân còn từ các hạ thì bình thường dùng cho những người không có tước vị nhưng lại đặt tới cấp năm hoặc là những người có cùng địa vị.

Mặc dù công hội kẻ mạo hiểm không phải thuộc cơ cấu của vương quốc, cũng không có nhiều quan hệ trên dưới với La Mông. Nhưng đối với những người âm thầm điều hành rất nhiều kẻ mạo hiểm, hơn nữa công hội kẻ mạo hiểm lại có liên quan tới các lãnh chúa nên La Mông không dám coi thường.

- Tiên sinh La Mông! Gần đây xuất hiện một loại thuốc giải độc. Đó có phải là kiệt tác của ngài không? - Hách Bì Đặc cười nói.

- Đúng là do ta điều chế. Nhưng nó cũng chỉ là do cải tiến một chút từ người đi trước mà thôi. - La Mông không hiểu ý nên trả lời một cách cẩn thận.

- Tiên sinh La Mông quá khiêm tốn. Không phải là vị Đức Lão Y dưới cấp năm nào cũng có thể giống ngài thay đổi loại thuốc. Hôm nay ta tới đây là vì một chuyện. Được phẩm của ngài được bán ra khiến cho kẻ mạo hiểm nhận được nhiều lợi ích. Phó hội trưởng - Huân tước Ai Nhĩ của công hội kẻ mạo hiểm thành A Phổ Tư sau khi biết được liền muốn mời ngài tới công hội một chuyến. - Hách Bì Đặc nhớ phó hội trưởng phái mình nhanh chóng tìm người tới nên không dám chần chừ và khách sáo.

- A! Ngay cả phó hội trưởng đại nhân cũng biết? - La Mông lắp bắp kinh hãi.

Ở thế giới này muốn có được tước vị rất khó, hơn nữa nó còn có cơ cấu kỳ quái.

Chiến sĩ đạt tới cấp năm thì được phong danh hiệu kỵ sĩ. Còn nếu như có lãnh địa thì có tước vị Tước Sĩ.

Nhưng mục sư, pháp sư và Đức Lỗ Y tổng thể mà nói đều so với chiến sĩ cùng cấp mạnh hơn nhưng lại rất khó có được tước vị và ban cho lãnh địa. Đương nhiên chuyện nào cũng không phải là tuyệt đối. Có một số người cống hiến kiệt xuất cũng có được địa vị huân tước, cũng có thể truyền đời. Đây không phải do các linh chủ phong mà cho chính quốc vương ban cho.

Tên của phó hội trưởng hẳn vẫn còn nhớ rõ là huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ. Điều này đã nói lên vị tiên sinh đó ở một phương diện nào đó có được cống hiến kiệt xuất, nên lấy được tước vị hơn xa Tước Sĩ bình thường, thậm chí khiến cho quốc vương phải phong tước vị cho y.

Nghe thấy nói như vậy, La Mông hơi do dự một chút rồi trả lời:

- Nếu huân tước đã triệu kiến thì tất nhiên là ta không dám từ chối. Lúc nào phải đi?

- Nếu tiên sinh La Mông không có chuyện gì khác thì vậy hiện tại chúng ta quay về, tôi xé chiều là có thể gặp phó hội trưởng đại nhân. - Hách Bì Đặc cũng muốn trở về sớm. Để cho bề trên đợi lâu không phải là chuyện tốt.

- Hách Bì Đặc các hạ! Tôi xin nghe theo sự sắp xếp của ngài. - Nói xong rồi La Mông hơi cúi chào lão một cái, tỏ vẻ nghe theo lời sắp xếp của lão khiến cho Hách Bì Đặc hài lòng.

Sau một lát, cái xe ngựa quay đầu đi vào trong thành.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 109: Độc Quyền (Thượng)

Thành A Phổ Tư...

Công hội kẻ mạo hiểm nằm ở đoạn đường phồn hoa nhất trong thành. Mặc dù không phải là lần đầu tiên tới đây nhưng mỗi khi nhìn thấy nó, La Mông lại có cảm giác rung động.

Có thể nói, thời tiết buổi chiều thật là tốt. Ánh dương quang chiếu xuống khiến cho mọi người cảm thấy thoải mái.

Can sự trưởng Hách Bì Đặc cho xe đi nhanh vào trong một bãi để xe rồi mới dừng lại. Khi lão đi tới tầng một, bất cứ người nào thấy cũng đều cúi chào.

- Bình thường, phó hội trưởng thường ở trong phòng nhỏ. Từ đây tới đó còn phải mất một đoạn đường. Trên đường có rất nhiều nơi có cảnh sắc đẹp, ngài có thể thưởng thức. - Hách Bì Đặc vừa dẫn La Mông đi xuyên qua đại sảnh vừa nói.

- Hách Bì Đặc các hạ! Ngài nói vậy quá khách khí. Đây là vinh hạnh của ta. - La Mông gật đầu:

- Phiền ngài dẫn đường.

Hai người cứ vậy đi vào trong. Đại khái vì đây là thời điểm mà công hội bận rộn nhất trong ngày cho nên trên đường đi, cứ vài phút, La Mông lại gặp một nhóm người.

Người đi bộ trong hành lang, cho dù là nam hay nữ đều có sự khác biệt với những kẻ mạo hiểm bên ngoài. Hiển nhiên là những người này là những người quản lý bên trong công hội kẻ mạo hiểm.

Bọn họ thấy Hách Bì Đặc là can sự trưởng lại vừa đi vừa cười nói với La Mông thì rất tò mò. Tất cả đều thầm tự hỏi xem La Mông là người như thế nào.

- Những người này đều là thành viên trong công hội. Ta muốn sau này các ngươi còn có thể gặp nhau. - Những người đó chào hỏi Hách Bì Đặc. Còn lão cũng nhất nhất đáp lại. Sau khi đám người đó đi xa, lão mới cười nói với La Mông.

La Mông biết cấp bậc hội viên của mình một khi đạt tới trình độ nhất định sẽ có cơ hội tham gia những việc bàn luận trong công hội, khi đó thời điểm giao tiếp với những người này sẽ nhiều lên. Hách Bì Đặc nói vậy hiển nhiên là tế nhị mong sau này La Mông có thể phát triển.

La Mông nghĩ như vậy nhưng ngoài miệng lại nói:

- Hy vọng là như vậy! Có điều ta cũng hy vọng sau này có thể gặp mặt ngài nhiều hơn.

Hách Bì Đặc nghe thấy vậy lập tức cười ha hả, nói:

- Được! Được! Hy vọng sau này chúng ta sẽ có cơ hội gặp mặt nhau nhiều.

Sau đó, Hách Bì Đặc vừa đi vừa giới thiệu cho La Mông những cảnh sắc bên đường.

Hách Bì Đặc dẫn La Mông đi xuyên thẳng tới chỗ vườn ươm. Trên đường đi, quả nhiên La Mông thấy rất nhiều thứ lạ mà hắn chưa từng gặp qua.

- Người xem, thứ thực vật khiêu vũ này là do phó hội trưởng mang từ thủ đô của vương quốc về. Nghe nói đây không phải là sản phẩm của vương quốc mà là do một vị thương nhân lớn mang về. Lúc đó, phó hội trưởng rất thích cho nên đã bỏ ra một số tiền lớn để đưa về đây... - Nghe Hách Bì Đặc giới thiệu, La Mông chỉ biết cảm thán về công hội kẻ mạo hiểm. Nếu không có được doanh thu lớn thì làm sao ở đây có nhiều cây cỏ lạ như vậy...

Nhưng nói đi nói lại thì hội trưởng của công hội là do linh chủ hay người đại diện của linh chủ ở địa phương hoặc trên danh nghĩa đảm nhiệm. Còn những công việc thực tế thì chính là phó hội trưởng. Hơn nữa, vị này lại chính là huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ, bản thân là một quý tộc. Nghe nói y còn có rất nhiều sản nghiệp. với thực lực kinh tế như vậy không có nhiều của lạ mới là chuyện khó hiểu.

Sau khi đi xuyên qua nhiều đoạn hành lang, cuối cùng một cái tiểu lâu nằm giữa một vườn hoa xinh xắn hiện ra trước mắt La Mông. Hách Bì Đặc nói cho La Mông biết rằng đây là phòng làm việc của phó hội trưởng và là chỗ tiếp khách.

La Mông kinh ngạc. Hắn có thể cảm nhận được bên trong có mấy làn hơi thở rất mạnh. Cho dù không cần dùng tới linh nhãn để xem, chỉ bằng cảm giác cũng thấy được có mấy người cấp năm.

- Tiên sinh La Mông! Phó hội trưởng đang ở trong. Xin ngài chờ một chút. Ta đi sẽ quay lại. - Hách Bì Đặc đi một mình vào trong phòng hiển nhiên là thông báo. Sau một chút, lão lại mỉm cười xuất hiện ở cửa:

- Mời vào! Phó hội trưởng đang chờ ngài.

La Mông cố bình tĩnh, đi theo đối phương vào trong gian phòng thì mới phát hiện từ bên ngoài nhìn không rộng lắm nhưng khi vào bên trong mới thấy gian phòng cũng không hề nhỏ. Có thể thấy càng là quý tộc thì mục tiêu sống chủ yếu là đạt tới sự thanh thản. Vì vậy mà trong căn phòng này, La Mông không hề có một cái cảm giác xa hoa, nhưng nhìn kỹ thì hắn phát hiện, mỗi một chỗ bố trí ở đây nhìn như tiện tay nhưng hoàn toàn chính xác.

Những vật đơn giản như vậy nếu nhìn kỹ có lẽ còn quý hơn cả vàng ròng với bạc trắng.

Khi La Mông bước vào, trong gian phòng có ba người đang ngồi. Một người trung niên có khí chất nho nhã đang ngồi bên trong. Bên cạnh y có một lão nhân hói đầu, dáng người không cao lắm, khuôn mặt chữ điền, lông mày rậm, chòm râu dài trắng như tuyết. Đúng là chủ nhân của xưởng ma pháp mà La Mông đã từng làm công, ma pháp sư cấp năm Tát Khắc Duy Nhĩ.

Bên cạnh lão là một người đàn ông tuổi hơn hai mươi, mái tóc xám nhưng lại có một đôi mắt màu vàng với làn da tái nhợt.

Sự có mặt của ma pháp sư cấp năm Tát Khắc Duy Nhĩ khiến cho La Mông bất ngờ.

- Phó hội trưởng đại nhân. - Hách Bì Đặc thi lễ rồi nói:

- La Mông! Vị này chính là phó hội trưởng - Huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ của công hội chúng ta.

- Can sự trưởng Hách Bì Đặc vất vả quá. - Người trung niên đó đứng dậy, sau đó mỉm cười nhìn La Mông:

- Ta nghĩ vị thiếu niên anh tuấn này chính là thiên tài Đức Lỗ Y - Tiên sinh La Mông có phải không?

- Phó hội trưởng quá khách khí. Ta chỉ làm một chút mà thôi. - Hách Bì Đặc thấy phó hội trưởng nói vậy vội vàng lên tiếng.

- Xin chào huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ. Ta chính là La Mông! Xin kính cẩn chào ngài. - La Mông thi lễ với đối phương:

- Thật sự ta không dám nhận hai chữ thiên tài. Ta chỉ là một Đức Lỗ Y bình thường mà thôi.

- Tốt lắm! Tới ngồi đây đi. - Huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ đã gặp vô số người nhưng nhìn thấy thiếu niên trước mặt có khí chất xuất chúng, tướng mạo anh tuấn nên tương đối hài lòng, bảo hắn ngồi xuống.

La Mông cũng quay sang lão pháp sư thi lễ. Thấy bọn họ chào hỏi nhau, huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ tò mò:

- La Mông! Các ngài biết nhau?

La Mông mỉm cười, nói:

- Ta đã từng làm công ở xưởng của đại sư Tát Khắc Duy Nhĩ.

Tất Khắc Duy Nhĩ cười ha ha:

- Đúng vậy! Không ngờ trong khoảng thời gian ngắn mà ngươi cũng có được thành tựu như vậy, thật khiến cho người ta kinh ngạc. Đây là bằng hữu của ta Bá Cách Ân Ba Lợi Tư.

- Xin chào tiên sinh Bá Cách Ân Ba Lợi Tư! - La Mông nhìn lướt qua mà có chút ớn lạnh. Không nói tới sắc mặt người này tái nhợt. Bộ áo choàng đen bản rộng thùng thình khoác trên người che đầy từ đầu tới chân khiến cho nhìn lão giống như một âm hồn.

Mà từ cổ tay áo, bàn tay dài nhỏ bé duỗi ra có màu xám trắng thoáng nhìn chẳng khác nào là bộ xương.

Tiên sinh Bá Cách Ân Ba Lợi Tư ho khan một tiếng nhìn La Mông rồi gật đầu.

- Thật là trùng hợp. Ta và đại sư Tất Khắc Duy Nhĩ cũng là bằng hữu. Lần này, ta và lão có chuyện cần hợp tác. Các ngươi lại quen biết nhau vậy chúng ta nói chuyện cũng tiện. - Huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ vui vẻ nói:

- Tiên sinh La Mông! Chắc là can sự trưởng Hách Bỉ Đặc cũng đã nói ý tứ của ta cho ngài biết?

- Đúng vậy! Ta đã nghe các hạ Hách Bỉ Đặc nói qua. - La Mông gật đầu. - Nghe nói thì ngài có hứng thú đối với loại thuốc giải độc của ta?

- Đúng vậy! Quả thật là ta cảm thấy hứng thú với loại thuốc giải độc của ngài. - Ngoài suy nghĩ của La Mông là huân tước không hề có ý định che giấu về việc đó.

- Ngài là một Đức Lão Y sống ở trấn Lý Táp, nơi đó rất gần với rừng Kinh cực. Hàng năm đều có kẻ mạo hiểm đi vào đó làm nhiệm vụ. Cho nên chắc ngài biết nếu có một loại thuốc giải độc xuất hiện thì sẽ có ý nghĩa như thế nào. Loại thuốc này xuất hiện đủ khiến cho mọi người kinh ngạc. Có điều...

Nói tới đây, huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ hơi dừng lại một chút rồi nói tiếp:

- Chính vì loại dược phẩm này có ý nghĩa đặc biệt nên nếu có thể sản xuất đại trà và xử lý thích hợp thì đối với nó mà nói sẽ là một chuyện tốt. Lúc trước ta có nghe nói loại dược phẩm này cung không đủ cầu. Trong khoảng thời gian ngắn, loại dược phẩm này có khả năng tạo ra lợi nhuận rất tốt. Nhưng nếu cứ tiếp tục như vậy khó tránh khỏi khiến cho người khác có suy nghĩ khác...vì vậy mà tay hy vọng chúng ta có thể hợp tác. Ngươi cung cấp phương thuốc, ta cung cấp nhân lực, vật lực đến giúp ngươi sản xuất với quy mô lớn. Hơn nữa, lấy danh nghĩa của ngươi, đồng thời đăng ký độc quyền loại dược phẩm này để tránh cho thương nhân khác làm hàng nhái. Lợi nhuận cuối cùng, mỗi bình ngươi được nhận một phần mười. Ngươi thấy thế nào?

Huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ ngày xử lý cả vạ chuyện, cơ bản không cần phải nói nhiều với một Đức Lão Y nhỏ bé. Y nói thẳng ra với một sự quyết đoán, giống như mệnh lệnh. Nói xong, y liền nhìn La Mông, tin rằng hắn sẽ không từ chối.

Quả nhiên, La Mông chỉ do dự một chút rồi gật đầu:

- Yêu cầu của ngài cũng chính là mệnh lệnh với ta.

So với quan thuế vụ trong trấn, mục sư thậm chí là Nam tước, người trước mặt thực sự là kẻ bề trên. Hơi thở của y mang theo mùi máu tanh khiến cho La Mông ớn lạnh. Nên hắn suy nghĩ một chút liền đồng ý.

Mặc dù không nghĩ La Mông có gan từ chối nhưng câu trả lời đó vẫn khiến cho huân tước hài lòng.

La Mông lại nói tiếp:

- Ngài có thể đưa cho ta một tờ giấy không? Ta sẽ lập tức viết phương pháp điều chế và những công việc cần chú ý.

"Ừm! Rất hiểu biết!" - Huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ nở nụ cười:

- Tất nhiên là có thể. Can sự trưởng Hách Bỉ Đặc! Ngươi cũng thảo một bản hợp đồng đi.

- Vâng! - Hách Bỉ Đặc không dám chần chừ vội vàng đáp lời.

Lấy được giấy bút, La Mông lập tức viết ngay. Phương pháp điều chế đối phương hết sức quen thuộc, chỉ cần chú ý một chút.

Sau khi viết xong, La Mông kính cẩn trả lại bút rồi dâng phương pháp lên. Huân tước gật gật đầu nhận lấy rồi đưa cho Tất Khắc Duy Nhĩ và Bá Cách Ân Ba Lợi Tư.

Tất Khắc Duy Nhĩ xem một chút rồi gật đầu, sau đó đưa cho Bá Lợi Tư. Bá Lợi Tư cầm trên tay quan sát như đang nghiên cứu.

Thấy nét mặt của hai lão như vậy, huân tước biết phương thuốc không hề giả. Mà cho dù thế nào thì một tên Đức Lão Y nhỏ bé cũng không dám.

Tới lúc này, Hách Bỉ Đặc cũng thảo xong hợp đồng. Huân tước không thèm nhìn tới mà đưa cho La Mông.

La Mông hơi liếc qua rồi ký tên lên trên, cũng không hề giằng co.

"Một tiểu tử rất biết điều," huân tước có chút đắc ý.

- Cái này có tính chất như là nhiệm vụ. Tính 500 điểm cống hiến đi.

Kẻ bề trên thuận miệng nói một câu, Hách Bì Đặc liền xác nhận.

Thấy không còn chuyện gì khác, Hách Bì Đặc liền thi lễ rồi dẫn La Mông đi ra ngoài. Mà huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ cũng không thèm để ý. Việc này đối với y chẳng tính làm gì.

Ra ngoài, Hách Bì Đặc mới cười nói:

- Chúc mừng ngươì tiên sinh La Mông. Mặc dù mỗi bình chỉ có một phần mười lợi nhuận nhưng dưới sự chế tạo của công hội kẻ mạo hiểm, cứ mỗi năm chắc chắn cũng được một vạn bình. Coi như là một món tiền.

- Đó là ân điển của huân tước, cũng được ngài chiếu cố. Ta sẽ không quên ơn ngài. - La Mông cũng đáp lại một cách khách khí.

Thuốc giải độc không cần pháp thuật chỉ là dược phẩm tinh khiết. Nhưng nếu mở rộng sản xuất mà do mình thì toàn bộ lợi nhuận là của mình. Hiện tại chỉ còn được có một phần mười. Hơn nữa, số tiền kia còn phải xuất ra một phần cho người ta. Chẳng hạn như vị Hách Bì Đặc trước mặt.

Nhưng cũng không còn cách nào khác.

Quả nhiên, thấy La Mông hiểu ý, Hách Bì Đặc hài lòng gật đầu rồi đi vào đại sảnh.

- Can sự trưởng. - Nữ nhân viên trong đại sảnh lập tức đứng dậy thi lễ.

- Đưa cho tiên sinh La Mông công huân cấp năm và 500 điểm cống hiến. Đây là lệnh của phó hội trưởng.

- Vâng! Ta sẽ làm ngay. - Nữ nhân viên đó tiếp nhận tấm thẻ mạo hiểm rồi thao tác một lúc. Sau đó, cô gật đầu nói:

- Tiên sinh La Mông! Ngài đã trở thành hội viên cấp ba của công hội. Xin chúc mừng ngài.

La Mông mỉm cười. Có thể từ một thành viên cấp một nhảy lên cấp ba cũng đủ khiến cho hắn hài lòng. Mà điều này cũng đồng nghĩa với việc có quyền mua những tin tức đặc biệt. Cho nên, cảm cái chứng minh hội viên xem mà La Mông thầm cảm thán.

Mất đi phương thuốc giải độc nhưng cuối cùng cũng được bồi thường một chút. Có trời mới biết, nếu hắn tự mình từ bỏ mà đi thì phải làm bao nhiêu nhiệm vụ mới lên được tới hội viên cấp ba?

Nghĩ tới đây, La Mông cảm thấy thoải mái hơn một chút.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Kiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 110: Độc Quyền (Hạ)

Bây ngày sau, thành A Phổ Tư nằm ở phía Nam của vương quốc Ngã Tư Khắc cũng là trung tâm mậu dịch với kinh tế phát triển nhất, là một trong những địa phương có lượng người qua lại nhiều nhất.

Mặc dù nó khá gần rừng Kinh cực, giải đất bình nguyên cũng bị phần lớn núi và sông suối chia cắt khiến cho đường đi lại khó khăn, nhưng cũng không gây trở ngại cho đội buôn tới đây để mua bán. Bình thường, các đội buôn sẽ vượt qua dãy núi để buôn bán, có một số sẽ chọn mậu dịch trên biển. Tóm lại, hiện giờ, thành A Phổ Tư ở vương quốc Ngã Tư Khắc có thể coi như là một thành nhỏ nhưng mức độ phồn hoa của nó có thể nói là gần như nhất.

Đội buôn Ba Ân Nhĩ là một đội buôn lớn nhất ở quanh trấn Lý Tập. Bọn họ cũng hợp tác với mấy đội buôn trong thành. Do ngôi thành có kích thước không lớn, xung quanh lại nhiều địa hình hiểm trở nên những đội buôn muốn có được lợi nhuận đều phải bốn ba nhiều ngày. Nhưng điều đó cũng không làm giảm đi sự nhiệt tình của Ba Ân Nhĩ. Trong nguy hiểm tìm lấy phú quý, thương nhân vì lãi lớn mà có thể bất chấp nguy hiểm, làm sao lại để ý tới một chút mệt?

Lần này, đội buôn của Ba Ân Nhĩ dừng lại ở cửa sau của một cửa hàng lớn thứ hai trong thành A Phổ Tư. Do lần này vì thời tiết nên bị chậm khiến cho hàng hóa của Ba Ân Nhĩ nhiều hơn những lần trước. Chỉ có điều, thành viên trong đội buôn rất khó trong một khoảng thời gian ngắn tháo dỡ được toàn bộ hàng hóa. Vì vậy mà cửa hàng cũng triệu tập thêm người để dỡ hàng rồi kéo vào trong kho.

- Tiên sinh Ba Ân Nhĩ! Nếu ngài chậm thêm vài ngày thì cửa hàng của chúng ta sẽ hết hàng. - Ông chủ mập mạp của cửa hàng bắt đầu đi lên tiếng:
- May là lần ngày ngài vận chuyển nhiều hàng tới đây nếu không thì ta thật muốn khóc.

- Tiên sinh Á Ma Tư! Đối với chuyện lần trước ta thực sự xin lỗi. Do đường bị hỏng nên đội buôn của ta không thể chở hàng hóa tới đây đúng lúc được. Vì vậy mà lần này ta quyết định dành cho ngài một phần ưu đãi, hy vọng có thể bù lại tổn thất của cửa hàng ngài trong lần trước.

Ba Ân Nhĩ cũng hiểu chuyện lần trước thật là có lỗi. Đối với chuyện vận chuyển hàng hóa đúng là chuyện không dễ dàng. Không phải chỉ vận chuyển hàng hóa qua cả ngàn dặm, mà còn phải lường trước đủ mọi vấn đề. Lần trước, do đội buôn của Ba Ân Nhĩ dính phải trời mưa liên miên khiến cho đường bị hỏng vì vậy mà không trở về kịp. Hàng hóa trên xe do sợ bị mưa làm hỏng cho nên cũng phải vội vàng tiến hành xử lý trên đường.

Lần này, để bồi thường thiệt hại cho đối phương, càng quan trọng là để giữ danh dự của đội buôn cho nên y giám chút giá cả hàng hóa để cho đối phương được sự ưu đãi nhất định.

Lúc này, hàng hóa đã được mọi người tháo xuống bởi đội buôn và nhân viên cửa hàng. Sau khi thanh toán tiền hàng, Ba Ân Nhĩ thở phào nhẹ nhõm rồi từ biệt đối phương:

- Tiên sinh Á Ma Tư! Sau này lại hợp tác.

- Hy vọng sau này lại hợp tác vui vẻ. A! Đúng rồi! Nghe nói trước đây ngài vẫn lui tới trấn Lý Táp? - Vốn đang định quay vào, ông chủ cửa hàng nhìn Ba Ân Nhĩ rồi nhìn ra xa sau đó hỏi một câu như vậy.

Ba Ân Nhĩ cũng nhìn theo ánh mắt chỉ thấy cách cửa hàng rất gần có rất nhiều xe ngựa đậu ở đó. Còn có những người giống như chiến sĩ ra vào liên tục:

- Đúng! Hơn một nay nay, ta thường xuyên qua lại trấn Lý Táp. Đó là một chỗ rất được.

- Đúng vậy! Nghe nói rằng ở đó xuất hiện một Đức Lỗ Y thiên tài, tuổi còn nhỏ mà có thể nghiền cứu rồi điều chế ra được phẩm trừ độc. Đúng là không ngờ. Hiện tại người nào trong thành cũng bàn tán về hắn. Nghe nói loại thuốc của hắn đã được công hội kẻ mạo hiểm chế tạo với số lượng lớn, bán đại trà cho kẻ mạo hiểm để giải quyết nguy hiểm. Hiện tại, đâu đâu trong thành A Phổ Tư cũng nghe người ta bàn tán về hắn. - Nét mặt của chủ cửa hàng đầy sự khen ngợi.

Thấy nét mặt kinh ngạc của Ba Ân Nhĩ, biết y đi xa về chưa nghe tới chuyện này nên chủ cửa hàng Á Ma Tư chỉ tay về phía đám người đang tập trung:

- Có thấy chỗ đó không?

Ba Ân Nhĩ gật đầu. Thoáng nhìn thì dường như chỗ đó vừa mới xây xong.

- Đó là xưởng được phẩm do công hội kẻ mạo hiểm đầu tư xây dựng để phối chế được phẩm ngay trong thành và tiêu thụ. Tuy sản xuất với quy mô lớn như vậy thế mà được phẩm bán ra mỗi ngày vẫn không đáp ứng đủ nhu cầu. La Mông không chỉ là một thiên tài mà còn là một thiếu niên thần kỳ. Đúng rồi! Nếu tiên sinh Ba Ân Nhĩ có ở trấn Lý Táp, chắc cũng biết tới Đức Lỗ Y La Mông đó chứ? Ngài biết đấy. Con gái của ta năm nay vừa mới mười tám, vẫn tức giận không có thiếu niên nào làm cho nó vừa ý. Nếu ngài và Đức Lỗ Y La Mông có quen biết nhau thì hay là... Ha ha... - Á Ma Tư cười ha hả.

Thấy ánh mắt của đối phương nhìn mình như vậy, Ba Ân Nhĩ nuốt nước bọt:

- Chuyện đó... Tiên sinh Á Ma Tư! Ta và Đức Lỗ Y La Mông cũng không coi là quen biết. Có điều, nếu có cơ hội, ta sẽ nói việc này với hắn...

Nói xong, lấy cớ còn có việc, lão kéo thương đội đi luôn. Cứ nói đùa. Con gái bảo bối của Á Ma Tư, lão đã nhìn thấy, so với Á Ma Tư còn to hơn một chút. Một cô gái như vậy, đừng nói là giới thiệu cho La Mông, cho dù với đám kẻ mạo hiểm đi đây đường trong trấn Lý Táp cũng phải bỏ chạy trốn chết.

- Không ngờ, thương đội vừa mới đi được hơn một tháng, La Mông đã làm chuyện lớn như vậy... - Nhìn cảnh vật trên đường đang trôi về phía sau, Ba Ân Nhĩ đưa tay vuốt cằm mà trầm tư. Trong lòng lão có chút không thoải mái. Vốn Ba Ân Nhĩ vẫn là đại lý làm ăn của La Mông, buôn bán lời được rất nhiều tiền. Lần này ra ngoài trở về, nghe nói tới việc này, lão có cảm giác qua cầu rút ván.

Sau khi vận chuyển một số mồi làm ăn tới trấn Lý Táp, Ba Ân Nhĩ chẳng để ý tới một nhọc, tự mình chạy tới trên trấn.

Mới có ít ngày không gặp, trên trấn đã phồn vinh hơn một chút. Lúc này, đang là giữa trưa, do vừa tới đầu xuân nên ánh mặt trời cũng không quá gắt. Lúc này, trên đường vẫn thường xuyên có những kẻ mạo hiểm và thương nhân qua lại một cách náo nhiệt với đủ loại âm thanh ồn ào.

Từ trên xe ngựa bước xuống, Ba Ân Nhĩ đều nghe mọi người bàn tán về La Mông, đúng như lời lão chủ cửa hàng kia nói. La Mông nghiền cứu ra thuốc giải độc rồi sản xuất với số lượng lớn, giảm bớt nguy hiểm cho kẻ mạo hiểm. Đồng thời, điều đó cũng khiến cho thanh danh của La Mông vang xa. Trên đường đi, Ba Ân Nhĩ thấy không có kẻ mạo hiểm nào mà lão gặp lại không biết tới La Mông. Mặc dù phần lớn bọn họ chưa gặp hắn nhưng vì thuốc giải độc của hắn khiến cho nhiều người được lợi, cứu được tính mạng của nhiều người vì vậy mà bọn họ rất ca ngợi hắn.

Càng nghe thấy những điều đó, Ba Ân Nhĩ lại càng trùu xuống. Vốn lão định kháng nghị với hắn nhưng hiện tại đã mất đi ý định đó.

Hiện nay, La Mông đã có thanh danh và sức ảnh hưởng lớn như vậy, cho dù có chỉ trích và kháng nghị cũng chẳng có nhiều tác dụng. Còn về việc dùng vũ lực thì lão cũng không nghĩ tới.

- La Mông! Ta phản đối. - Trong lúc tâm trạng của Ba Ân Nhĩ đang thay đổi, thì ở phía sau cửa hàng thuốc của La Mông, Pháp Phi đối diện với hắn một cách không khoan nhượng:

- Từ sau khi thuốc giải độc của người được bán ra, xung quanh cửa hàng thuốc và những vùng lân cận thường có những người lạ mặt xuất hiện khiến cho ta gặp rắc rối.

- Đừng lo! Qua một thời gian nữa, khi tất cả đều biết rằng thuốc giải độc đã bị công hội kẻ mạo hiểm cầm thì không còn chuyện gì nữa... - La Mông bắt đầu nói với bạn.

Đối với việc rắc rối cho thanh danh và ích lợi của bản thân mang lại, La Mông có chút bất đắc dĩ. Hiện tại nghĩ tới việc mình và công hội kẻ mạo hiểm hợp tác không biết là lợi hay hại nhiều hơn.

Nói cách khác, áp lực cho món lợi khổng lồ này đưa tới, hiện tại hắn không thể tự mình gánh vác.

- La Mông! Người có ở cửa hàng không? - Đúng lúc này, Ba Ân Nhĩ liền bước vào.

- A! Tiên sinh Ba Ân Nhĩ! Hoan nghênh ngài tới đây. - La Mông nhìn thấy lão liền nói với một thái độ nhiệt tình. Điều đó khiến cho Ba Ân Nhĩ có phần an ủi.

Nói xong, La Mông liền căn dặn La Lai Khắc:

- Người ra ngoài tiếp khách. Ta và tiên sinh Ba Ân Nhĩ vào bên trong.

La Lai Khắc cúi đầu đáp lời rồi nhìn Ba Ân Nhĩ và La Mông đi vào bên trong.

Gã do dự xem nên tiếp tục công việc hay bám theo sau. Nhưng hiện tại, gã không thể nào thoát thân được. Hơn nữa, gã cũng lo La Mông có thể phát hiện hành động của mình.

Hai người đi vào bên trong căn phòng vốn là văn phòng của Ni Khắc. Căn phòng hơi hẹp nhưng cũng đủ cho hai người ngồi.

- Tiên sinh Ba Ân Nhĩ! Đối với chuyện này ta thực sự có lỗi. Nhưng như ngài thấy ta cũng chẳng còn cách nào. Phó hội trưởng của công hội kẻ mạo hiểm chỉ đích danh ta rồi yêu cầu phương thuốc giải độc. - Vào đến bên trong, La Mông liền nói một cách thành khẩn.

- Phó hội trưởng công hội kẻ mạo hiểm - Huân tước Lôi Đặc Ai Nhĩ yêu cầu? - Ba Ân Nhĩ biến sắc. Đây là một nhân vật lớn mà lão cũng phải cúi đầu, không phải thứ mà hiệp hội thương nhân có thể so sánh.

Vì vậy, La Mông liền nhất nhất nói từ đầu tới cuối mọi chuyện. Nói xong, hắn lại nói thêm:

- Việc này do Can sự trưởng Hách Bỉ Đặc tự mình mời có rất nhiều người thấy. Hơn nữa, thực ra ta cũng tổn thất rất lớn. Hiện tại, được phẩm chế tạo ra, mỗi bình ta chỉ được nhận có một đồng bạc. Cho tới lúc này được hai nghìn đồng, nhưng mất năm trăm đồng cho Hách Bỉ Đặc. Hơn nữa, so với việc một mình ta tiêu thụ thì hoàn toàn ảnh hưởng tới lợi nhuận. Ngài nghĩ xem lợi nhuận lúc trước trong cửa hàng ta thu được như thế nào thì biết.

Nói tới đây thì Ba Ân Nhĩ cũng hiểu được. Việc này đúng là không thể trách La Mông. Tất nhiên, nếu La Mông là một tên tiểu tử nhỏ bé không đáng kể thì cho dù không phải trách nhiệm của hắn, lão cũng có thể giận chó đánh mèo. Nhưng hiện tại...lão miễn cưỡng, cười cười rồi nói:

- La Mông! Người yên tâm. Đây không phải là trách nhiệm của người. Ta không để ý đâu.

"Không để ý mới lạ!" La Mông thầm nghĩ trong lòng, chỉ cần nhìn sắc mặt lão là biết. Nghĩ tới đây, hắn chợt nghe Ba Ân Nhĩ lên tiếng hỏi:

- Vậy thảo dược sản xuất đâu?

Đây là một món lợi nhuận lớn.

La Mông có lỗi nói:

- Đại nhân Ba Ân Nhĩ! Công hội yêu cầu ta cung cấp toàn bộ. Nhưng ta sẽ chừa lại một phần giao cho ngài.

Ba Ân Nhĩ âm thầm, cố gắng cười nói:

- Vậy đa tạ người.

Tới lúc này, La Mông chợt nở nụ cười thần bí, nói:

- Tiên sinh Ba Ân Nhĩ! Thực ra chúng ta có thể hợp tác theo cách khác mà vẫn kiếm được lợi nhuận. Thậm chí không hề kém so với trước.

Thấy lão không tin, La Mông cũng chỉ cười mà không nói thêm. Để thêm một thời gian nữa, lão sẽ biết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 111: Hơi Ấm Mùa Xuân (Thượng)

Hôm nay là một ngày đầy nắng. Lúc này, thời tiết càng lúc càng ấm áp hơn. Khắp mặt đất hoàn toàn được bao phủ bởi một màu xanh lục.

Số lượng kẻ mạo hiểm trong rừng Kinh Cức càng lúc càng nhiều. Các nhiệm vụ do công hội kẻ mạo hiểm tuyên bố kéo những kẻ mạo hiểm từ nơi xa xôi về trấn nhỏ nơi hẻo lánh.

Trong hàng rào, đám nông dân đang cuốc, bừa, bón phân. Vào tháng sau cũng là tháng ba đồng nghĩa với việc bắt đầu vụ xuân.

Nơi này, cho dù là nông dân kinh doanh cá thể hay là trang viên trồng trọt sản lượng lớn cũng đều thực hiện quy định ba ruộng, hơn nữa còn thực hiện sử dụng gia súc cây bừa.

Cái gọi là quy định ba ruộng đó là đất được chia làm ba vùng.

Một vùng trồng lúa mì vụ đông từ tháng mười tới tháng sáu thì có thể gặt.

Một vùng để trồng lúa mạch, được gieo từ tháng ba cho tới tháng tám có thể gặt.

Còn một vùng nữa dùng để gieo trồng các loại đậu.

Tiểu mạch, hay đại mạch đều là thực vật. Còn yến mạch thì dùng để làm thức ăn cho gia súc, gia cầm. Còn phần đậu thì gieo trồng khiến cho đất đai tăng độ màu mỡ, và tăng sản lượng thu hoạch.

Dưới sự phát triển của lãnh địa, có thêm một hộ gia đình đồng ý chuyển tới làm dân trong lãnh địa nên cho tới bây giờ đã tăng lên tới hai mươi hộ.

Tuy nhiên nó cũng không thể thỏa mãn được nhu cầu của La Mông. Chỉ với bằng đó người chưa thể canh tác nông nghiệp tới mức tối đa. Tới thời điểm hiện tại, người ở đây đa phần là do La Mông thuê tới làm việc.

- Đúng rồi! Đúng là thế này. Tốc độ không không chậm. Tốt lắm. - La Mông nhìn xem rồi cười nói.

Ni Khắc và Phú Định ngơ ngác đứng đằng sau nhìn. Ngã Duy Tây cũng nhàn nhả đứng ở đó. Thấy cảnh như vậy, Ni Khắc gãi đầu gãi tai rồi hỏi:

- La Mông! Ngươi còn chuẩn bị nhận thêm dân mới cho lãnh địa? Quỹ đất dường như không còn đủ để phân phối.

- Đúng vậy! Đại nhân! Có trâu để cày nên mỗi hộ ít nhất có khả năng quản lý ba mươi mẫu đất, ít hơn cũng không được. - Phú Định cũng nói:

- Hay là khai khẩn thêm đất bên ngoài hàng rào?

- Hà! Khai phá đồng ruộng có một mức thôi. Không cần phải khai phá thêm đồng ruộng thông thường. Trong hàng rào, tổng cộng khai phá được một ngàn hai trăm mẫu, phân cho dân trong lãnh địa chừng bảy trăm mẫu. Với số đó thì hai mươi hộ dân là vừa đủ. Nhưng ta vẫn muốn nhận thêm dân trong lãnh địa là để khai phá những ngành sản xuất khác. - La Mông cười nói.

"Ngành sản xuất khác?" Hai người ngơ ngác dò hỏi. Có điều, Ni Khắc gần gũi hơn nên lên tiếng:

- La Mông! Vậy ngươi nói rõ hơn cho chúng ta biết.

- Được! Ta đã tính toán rồi. Thực ra với số lương thực mà dân trong lãnh địa sản xuất, trừ đi số lương định mức phải nộp lên cho phủ lãnh chúa cũng đã đầy đủ. Thậm chí là đủ cho đội hộ vệ. Nếu trồng thêm lương thực sẽ không kinh tế. Ta chuẩn bị một loại khác nên cần rất nhiều người chăm sóc. - La Mông hưng phấn nói xong rồi chỉ vào rừng rậm bên ngoài hàng rào:

- Ta chuẩn bị ở bên ngoài hàng rào trồng thêm một ngàn mẫu ruộng cây ô liu.

- Ruộng Ô liu? - Tiểu thư Ngã Duy Tây nghe xong cũng tò mò.

- Đúng vậy! Cây ô liu rất đẹp, bốn mùa xanh tốt. Nó có thể làm xanh môi trường, tinh lọc không khí, không phá hỏng rừng rậm, đồng thời có thể trở thành một lớp lá chắn bên ngoài lãnh địa. Tất nhiên, quan trọng nhất đó là một khi trồng thành rừng thì có thể cho quả trăm năm. Ta đã tra qua, khí hậu vùng duyên hải chúng ta là địa điểm tốt cho loại cây này. - La Mông chỉ chỗ xong rồi phát tay về phía đám cỏ hoang và cây bụi bên ngoài hàng rào:

- Hơn nữa, nơi đó không an toàn, cần phải dọn dẹp. Để trồng được mảnh rừng đó lên cần tới ít nhất mười hộ chuyên môn chăm sóc ruộng cây ô liu. Lại còn phải có người làm trong xưởng ép dầu nên ít nhất cần thêm năm hộ.

- Dầu cây ô liu? - Ni Khắc nghe xong liền hưng phấn.

Dầu cây ô liu là loại dầu ăn mà quý tộc thường dùng. Còn ép ô liu thành dầu chỉ cần công nghệ đơn giản. Nó được coi là chất lỏng hoàng kim nếu như có thể trồng được một khu ruộng cây ô liu thì đúng là lãnh địa không phải lo chuyện cơm áo.

- La Mông! Có điều nghe nói cây ô liu cũng có phẩm chất. Mà phẩm chất giống của chúng ta... - Ni Khắc có chút lo lắng.

- Không thành vấn đề. Việc này để ta giải quyết. - La Mông vung tay nói. Trong sừng Thần Nông của hắn chỉ có quả đào, dưa hấu, khoai tây, táo... Còn cây ô liu thì không có. Nhưng vào năm trước, khi hắn đọc được cây ô liu ở thế giới này thì lập tức suy nghĩ tới nó nên đã trồng mười cây ô liu vào đó.

Mười cây ô liu trong không gian nhanh chóng trưởng thành rồi đơm hoa, kết trái.

Có lẽ do nhân tố của không gian hoặc do đặc tính cây ô liu của thế giới này nên mỗi cây ô liu cho sản lượng chừng 500kg. Tất nhiên, La Mông cũng biết cây ô liu cần phải trồng bảy năm mới có kết quả, còn thời kỳ ra quả khoảng chừng tháng mười hàng năm. Cây ô liu mới ban đầu cho quả rất ít. Mỗi cây chỉ chừng mấy kg. Sau hai mươi lăm năm mới tăng lên rõ rệt, mỗi cây có thể cho 500kg. Mỗi cây cho ra quả vào năm trước thì năm sau sản lượng sẽ giảm. Ít nhất phải nghỉ ngơi một hai năm mới cho sản lượng như cũ.

Nhưng với mười cây giống trong không gian đã cho 5000kg hạt ô liu, đủ cho một ngàn mẫu đất.

Đặc biệt là sừng Thần Nông còn tối ưu hóa đối với giống cho nên phẩm chất của cây ô liu được nâng cao. Mà một điều người ta không biết đó là cho dù người hái trái cây và lấy giống phẩm chất sẽ bị thoái hóa. Như vậy vẫn giữ được cây ô liu trong lãnh địa có chất lượng đứng đầu.

- Hơn nữa, trong lãnh địa chúng ta, thực ra ta không chuẩn bị chi dùng tường gỗ. Cái này không đủ chắc chắn. Nhưng ta cũng không chỉ dùng tường đá mà kết hợp cả hai. - La Mông cười ha ha:

- Ta chuẩn bị lấy đá làm cơ sở lại trồng thêm cây gai và cỏ lưỡi liềm. Như vậy rất tốt.

- Cây ô liu ở bên ngoài, bảy năm sau mới có kết quả. Nhưng người vẫn phải nhập thêm. Ta chuẩn bị cho năm trăm mẫu đất của ta không trồng lương thực mà trồng nho, cà phê, trà. Mà phải có người chuyên môn chăm sóc. Mặt khác, phải mở rộng đồng cỏ chăn nuôi gia súc, gieo trồng cỏ tốt để nuôi súc vật và động vật.

- Trong lãnh địa còn phải mở một cái bách hóa để tách nhà trọ ra.

- Cũng phải có một nhà thợ rèn. chẳng những là vũ khí mà có nhiều nông cụ cần sửa chữa và tạo thêm. Không thể cái gì cũng vào trong thành mua được.

La Mông trầm nghĩ; "phòng ma pháp cũng không thể thiếu!"

Ni Khắc nghe xong thì gật liên tục. Nếu tính toán như vậy trong lãnh địa cần ít nhất sáu mươi hộ mới đủ. Cái này cũng gần với quy mô lãnh địa của một kỵ sĩ tiêu chuẩn.

Trước kia, Ni Khắc vẫn hâm mộ những người tai to mắt lớn trên trần có được lãnh địa thuộc về mình, vẫn nghĩ tới bản thân phải cố gắng có được điều đó. Gã không ngờ tới bây giờ nó đã trở thành hiện thực.

Mặc dù chủ yếu là của La Mông nhưng gã là quan nội chính, hơn nữa cũng có một ít đồng thuộc về bản thân.

- Như vậy sau này sẽ không phải phân chia ruộng đất nữa? - Ni Khắc nghĩ nghĩ rồi hỏi.

- Về cơ bản cũng chẳng phân biệt được. Chỉ cần cấp đất làm nhà cùng với một ít vườn rau xung quanh. Khi thiết kế, chẳng phải ta đã để lại nhiều đất trống đó hay sao? - La Mông đắc ý nói:

- Một vườn hoa ở giữa. Ta đều để lại.

Ni Khắc nghe thấy vậy mới bừng tỉnh, liếc mắt nhìn đất trống hai bên đường. Vốn gã cảm thấy lãng phí, bây giờ mới biết được đã có sự chuẩn bị từ trước.

- Còn có cống thoát nước, ao trữ nước cũng phải làm. - La Mông nói tới đây liền lắc đầu thờ dài:

- Hiện tại có hai mươi hộ. Nếu thêm ba mươi hộ nữa cũng được. Nhiều công trình như vậy không thể chỉ dựa vào việc thuê kẻ mạo hiểm.

- Hiểu rồi. - Ni Khắc gật đầu liên tục. Trong lòng gã chỉ biết bái phục sát đất.

- Đại nhân! Hiện tại thanh danh của ngài đã lan xa. Trong số kẻ mạo hiểm muốn chiêu mộ thêm ba mươi nhà cũng được. - Phú Định lên tiếng:

- Với số người như vậy, cho dù đội bảo vệ thôn thêm năm nhà cũng có.

- Ủm! Ý tưởng này rất hay. Giao cho người. - La Mông gật đầu liên tục. Đúng lúc đó, hắn nghe thấy tiểu thư Ngã Duy Tây lên tiếng:

- La Mông đại nhân! Ta về trước. Hiện tại còn có một cái thí nghiệm chưa làm xong.

- Được! Cô đi đi. - La Mông nói xong nhìn theo bóng lưng cô gái mà lắc đầu một cách bất đắc dĩ. Vị tiểu thư Ngã Duy Tây này cái gì cũng tốt, chỉ đáng tiếc đó là quá lạnh lùng. Ngoại trừ La Mông những thứ khác đều không... La Mông có cảm giác cô gái như người ở cách đó cả ngàn dặm.

Chẳng lẽ đó là tính tình của một Đức Lỗ Y thực sự?

La Mông trầm nghĩ trong đầu.

Đúng lúc này, bên ngoài lại có âm thanh vọng vào. La Mông cũng không để ý. Hiện tại, những người mạo hiểm liên tục qua lại rất náo nhiệt và ồn ào. Mặc dù phần lớn là tới rồi đi một cách vội vàng.

Nhưng sau một lát, Ni Khắc chạy tới cầm trong tay một cái thiệp mời màu vàng:

- La Mông! Có kẻ mạo hiểm nhận ủy thác đưa thiệp mời.

- Để ta xem. - La Mông đón lấy thiệp mời mở ra liền trở nên trầm tư.

Lúc này, Pháp Phí vừa mới chạy tới cũng tò mò:

- La Mông! Ai gửi thiệp mời vậy?

Pháp Phí đạt tới cấp ba mới có mục học tập thực sự. Đó chính là cưỡi ngựa và súng trường. Nhưng hạng mục như thế này phải vào trong thành mới có thể học được. Hơn nữa còn cần một số tiền rất lớn. Tất cả những khoản đó đều được La Mông ứng ra cho hắn, hơn nữa còn mua ngựa của kỵ sĩ, mặc dù không phải là loại thượng phẩm nhưng giá trị cũng không nhỏ.

Pháp Phí chẳng hề khách khí nhận lấy hết. Từ từ, trong lòng gã coi La Mông như là lãnh chúa.

- Đó là thiệp mời tới dự bữa tiệc do thương nhân tổ chức trong thành A phổ thông. - La Mông đưa thiệp mời cho hai người xem rồi hỏi Ni Khắc:

- Người đưa thiệp đâu?

- Đi rồi. - Ni Khắc lật thiệp mời xem rồi hỏi lại:

- La Mông! Yến hội này người có đi không?

Ni Khắc xem xong có chút hưng phấn nói tiếp:

- Yến hội của hiệp hội buôn bán thì tất nhiên chỉ có những nhân vật có thể diện mới được tham dự. Hiện tại mời người đi chứng tỏ thanh danh và địa vị của người khiến cho đám thương nhân không dám coi thường. Thế nào? Có đi hay không?

- Không đi! Hiện tại ta còn quá nhiều việc. - La Mông nói ngay. Mặc dù hai người bạn của hắn nói vậy cũng đúng nhưng hiện tại hoàn toàn chưa phải lúc.

Quả thực lúc này cần phải xử lý chuyện trong sừng Thần Nông. Đặc biệt cần phải thu hoạch cây ô liu. Mặc dù nói ép dầu ô liu rất dễ nhưng nhiều như vậy cũng phải mất rất nhiều thời gian chứ chưa nói tới việc phân loại giống.

Sau khi không gian đạt tới cấp bốn thì diện tích mở rộng ra tới hai mươi lăm mẫu. La Mông có cảm giác càng ngày càng cố hết sức. Vì vậy mà hắn càng mong ngóng thụ tinh lại. Tất nhiên, sau khi nó có thể tinh lại rồi có thể tự mình tìm thêm vài thụ tinh là tốt rồi. Có như vậy, việc xử lý không gian của sừng Thần Nông đã có người.

Nhưng ít nhất hiện tại đó cũng chỉ là chuyện vọng tưởng. Nhớ tới lần thu hoạch vất vả đó, La Mông lại run người, tay chân tưởng như sắp nhũn ra hết.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 112: Hơi Ấm Mùa Xuân (Hạ)

Thoáng cái đã tới ngày thứ mười. Ánh nắng nhạt nhẹ nhàng rải trên mặt đất.

Vào lúc này, tiết xuất đã hết sức rõ ràng. Khắp nơi nơi có thể thấy được một màu xanh của chồi non, thay thế sự cằn cỗi của mùa đông.

Khắp cả khu rừng rậm bao phủ trong một làn sức sống tung bừng. Trong lãnh địa của La Mông, mỗi người lại hối hả vì cuộc sống của mình mà lao động.

Mùa xuân tới cũng bắt đầu cho một năm mới. Tất cả các công việc của nhà nông đều được chuẩn bị trong mùa này. Có như vậy mới có thể tới mùa thu mà có được cái để thu hoạch.

Cũng vì biết được điều đó cho nên ai cũng bận rộn. Những người nông dân di chuyển tới được lãnh địa của La Mông đều cảm thấy hạnh phúc khi có được cuộc sống hối hả. Những lãnh chủ nhân từ như La Mông cũng không có nhiều. bọn họ sợ mình lười biếng sẽ mất đi cuộc sống hạnh phúc, mất đi lòng tin của vị lãnh chủ nhân từ.

Còn từ khi bị La Mông đưa phải có phong cách của quan nội chính, Ni Khắc mới có mười mấy tuổi không ngờ giảm hẳn tính cách chơi đùa của mình, thực sự nghiêm túc kiểm tra tình hình canh tác trong lãnh địa của La Mông. Trên người gã lúc nào cũng có một quyển giấy, liên tục ghi chép, hoàn toàn xứng với chức vụ.

Từ sau khi có được lãnh địa, đối với La Mông, chẳng riêng gì không gian trong rừng Thần Nông, cho dù chỉ cần những sản lượng bên ngoài cũng đủ cho hắn cả đời no ấm.

Nhưng mỗi ngày, hắn vẫn cần phải tu luyện Đức Lỗ Y. Bởi vì thứ đó có thể giúp hắn nhanh chóng giảm bớt mệt mỏi.

Tối hôm nay, khi tiếng chim đầu tiên cất lên vào lúc sáng sớm, dưới những tia nắng ban mai dịu dàng chiếu qua cửa sổ, của một căn phòng yên tĩnh, La Mông đang ngồi khoan chân ngồi trên giường.

Mặc dù phương pháp thật sự của Đức Lỗ Y cũng không phải ngồi xuống giống như của người Trung Quốc nhưng hắn vẫn lựa chọn như vậy, vì nó phù hợp với cảm giác của hắn.

Một lớp sương mù màu xanh nhạt tản ra từ trong rừng rậm vòng quanh thân thể hắn rồi qua da thịt mà thấm thấu vào bên trong.

Chờ sau khi sương mù thấm thấu toàn bộ, ánh mắt của La Mông mới từ từ mở ra.

Hắn quan sát thân thể của mình thì thấy trên da dính một lớp mồ hôi. Mặc dù vẫn không có gì vướng víu nhưng với một lớp mồ hôi như vậy vẫn cảm thấy khó chịu. Đây là kết quả do ngày hôm qua hắn vất vả hái toàn bộ quả ô liu rồi lấy ra ngoài. Tổng cộng quá trình vất vả của hắn mất đức mười ngày.

La Mông mở cửa vừa đúng lúc Linh Đang đi qua bên ngoài. Hắn gọi cô bé rồi căn dặn vài câu. Nhanh chóng, mấy thùng nước ấm được người ta khênh vào. Chờ khi mọi người ra hết, La Mông cởi hết quần áo rồi nhảy vào trong cái chậu gỗ còn to hơn bồn tắm ở Trái Đất vài lần. Sau một lúc kỳ cọ sáng khoái, chờ khi hơi nóng bao phủ khắp thân thể, những lỗ chân lông của hắn nhanh chóng mở ra.

- Thật là thoải mái. - La Mông dựa đầu vào thành chậu gỗ mà kêu lên.

Thấy ngâm mình được một lúc, hắn liền đứng dậy. Sau khi lau khô người mới phát hiện ra không có quần áo sạch. Hắn đang suy nghĩ xem có gọi người mang tới đây không thì đột nhiên có tiếng gõ cửa vang lên.

- Ai đấy? - La Mông hơi nhíu mày. Vừa rồi hắn đã dặn Linh Đang, trong lúc hắn đang tắm nếu không có chuyện gì quan trọng thì đừng cho người khác quấy rầy. Làm sao lại có người nào tới đây vậy?

Đúng lúc này, từ bên ngoài vang lên âm thanh ngọt ngào của thiếu nữ, chính là Linh Đang:

- Đại nhân! Ta mang quần áo sạch tới đây cho ngài. Ngài có cần không?

Cô bé này quả thật hết sức cẩn thận. Nhận ra quần áo La Mông vừa mặc đã bẩn cho nên nàng căn thời gian La Mông tắm xong liền mang quần áo sạch tới.

- Được! Chờ một chút. - La Mông cũng biết cô bé vẫn còn nhỏ. Có điều hiện tại hắn đang không mặc cái gì trên người nên không thể cứ như vậy mà ra gặp. Chưa nói đó còn là một cô bé đáng yêu. Vì vậy mà hắn khoác chiếc khăn tắm rộng thùng thình lên người, sau đó mới mở cửa phòng.

Bên ngoài quả nhiên Linh Đang đang đứng sẵn. Khuôn mặt nhỏ nhắn của cô bé hơi hồng:

- Đại nhân! Y phục của ngài.

Sau khi đưa bộ quần áo sạch sẽ cho La Mông, cô bé liền đỏ mặt cáo lui.

La Mông nhìn xem thì thấy tọc mình vẫn còn ướt và vai thì để trần mà buồn cười. Nhìn cô bé đang bước đi thật nhanh, hắn sờ cảm trong đầu xuất hiện một vài suy nghĩ đen tối. "Ừm! Đáng cũng được. Mặc dù còn nhỏ nhưng rất có nét. Ha ha! Quả là một cô bé đáng yêu"

Tất nhiên, La Mông cũng chỉ nghĩ vậy mà thôi. Chiếc áo tỏa ra mùi thơm cho hắn cảm giác dễ chịu. Sau đó, hắn quay vào phòng, mặc quần áo chỉnh tề

rời khoan khoai đi ra ngoài. Nước và cái thùng gỗ ở bên trong hần không cần phải bận tâm. Cô bé vừa mới rời đi chắc chắn sẽ cho người khiêng. Mà khi hần quay về, chắc chắn căn phòng sẽ được quét dọn một cách sạch sẽ.

Bước đi một vòng trong lãnh địa, nhìn xung quanh tràn trề sức sống, tâm trạng của La Mông rất tốt.

Trên đường đi, đám nông dân đều dừng tay chào hỏi hần. La Mông cũng mỉm cười đáp lại rồi tiếp tục đi dạo.

Bên trong hàng rào, những cánh đồng đã nảy mầm. Trước đó không lâu vừa có một trận mưa xuân cho nên mầm nảy rất nhanh.

Trước mấy kiến trúc cũng có người đang làm việc. La Mông bắt chuyện với họ một chút rồi tới nhà trọ của Pháp Phí.

Lúc này, do chưa tới giữa trưa cho nên trong quán trọ cũng không có nhiều người. Có một thiếu niên đang quét dọn. Thực ra do khách không nhiều nên mặt đất cũng không bẩn lắm. Có điều thiếu niên vẫn dọn dẹp cẩn thận. Đó chính là Ngõa Đăng, em trai của Pháp Phí. Do ở đây được ăn uống đầy đủ lại đang trong tuổi ăn tuổi lớn cho nên cũng cao lớn rất nhiều.

Ở cái quầy rượu gần chỗ gà, Ngã Ly - Vị hôn thê của Ngõa Đăng đang lau dọn. Hai đứa trẻ thanh mai trúc mã cùng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn nhau mà nở nụ cười hạnh phúc. Nhìn hai người như vậy, mẹ của Pháp Phí đang lau dọn cũng mỉm cười.

- A! La Mông! Mau vào đây. Cô chuẩn bị cho cháu một chút canh thịt và bánh nhân thịt. - Mẹ Pháp Phí ngẩng đầu thì thấy La Mông đang bước vào liền cười nói rồi bưng một chút bánh và canh đã chuẩn bị trước ra. Sau đó, bà đặt nó trên một cái bàn gần cửa sổ.

Mặc dù hiện nay La Mông đã là lĩnh chủ nhưng trên tiểu lâu cũng không có đầu bếp riêng vì vậy mà cơ bản là tới quán để ăn. Hần, Pháp Phí và Ni Khắc mặc dù không phải là người thân nhưng cũng gần như vậy.

Sáng sớm, La Mông vẫn còn chưa ăn gì, lại vừa tắm nước nóng xong nên khi ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức, cái bụng hần liền sôi lên sùng sục. Sau khi cảm ơn mẹ của Pháp Phí, hần ngồi xuống rồi bắt đầu nhai.

Hần ngồi chưa được lâu thì lục tục bắt đầu có khách đi vào. Do nơi này ở gần rừng rậm cho nên phần lớn người tới là kẻ mạo hiểm. Bọn họ vừa vào liền gọi rượu và thịt. Do La Mông ngồi ở chỗ khuất cho nên những người đó cũng không quấy rầy hần.

Đây là sự quan tâm đặc biệt của mẹ Pháp Phí cho La Mông, để cho hần có được vị trí tốt có thể nhìn thấy khách và nghe bọn họ nói chuyện. Nhưng đồng thời, chỗ của hần cũng rất kín, để tránh cho lúc ăn bị người khác quấy rầy.

- Bà chủ! Cho chúng ta một bình rượu to. - Những kẻ mạo hiểm vừa mới ngồi xuống bàn liền liên tục gọi.

- Tới đây. - Ngõa Đăng lau mồ hôi rồi vội vàng bưng rượu ra, đặt lên bàn cho họ.

Vây xung quanh cái bàn là những kẻ mạo hiểm đã lớn tuổi, thoáng nhìn khuôn mặt đầy nét phong trần. Sau khi mở bầu rượu, bọn họ vừa uống vừa trò chuyện. Không biết thế nào, cuối cùng họ chuyển đề tài tới rượu ở đây.

- Ôi! Cuộc sống của kẻ mạo hiểm cũng không phải là kẻ lâu dài. Chúng ta cũng lớn tuổi rồi, phải nghĩ ra cách gì đó. - Một kẻ mạo hiểm lên tiếng nói. Tuổi của y khoảng chừng bốn mươi. Mặc dù trông vẫn còn khỏe mạnh nhưng cũng không còn trẻ. Mà cái nghiệp kẻ mạo hiểm này một khi quá bốn mươi lăm sẽ không còn dùng được nữa.

Mà đại đa số kẻ mạo hiểm do nguyên nhân thiên phú nên cả đời không thể nào đạt tới cấp năm để trở thành quý tộc mà có được cuộc sống an nhàn. Vì vậy mà một số kẻ mạo hiểm khi tới ba mươi lăm đã bắt đầu buồn rầu.

- Vì vậy mà hoàn thành thêm mấy nhiệm vụ nữa, có được chút tiền phải thay đổi con đường. Nếu không, sau này có muốn uống thứ rượu này cũng không được...

- Đúng vậy! Ta thích nhất loại rượu trái cây này. Đáng tiếc là quá đắt. Có lẽ, sau này không thể nào được uống thoải mái nữa rồi.

Những người đó chỉ thuận miệng bàn tán vài câu rồi nhanh chóng chuyển đề tài sang chuyện khác. Nhưng ngồi gần ở đó, La Mông lại để ý tới chuyện này. Sau khi nghĩ ngợi, hần chuẩn bị nói với Ni Khắc.

Sau khi ăn no, La Mông đứng dậy đi về chỗ của mình.

Sau khi vào phòng, La Mông liền chìm vào trong không gian của sừng Thần Nông.

Trong sừng Thần Nông, ánh sáng màu vàng chiếu rọi khắp nơi cùng với một làn sương mù vẫn lượn lờ trong cả không gian.

Quan sát một chút, một khung tư liệu mờ tự động xuất hiện, lơ lửng trước tầm mắt La Mông:

- Hạt giống cây ô liu đã đạt yêu cầu, có muốn quan sát hay không?

- Quan sát! - La Mông hưng phấn lên tiếng.

Vừa mới dứt lời, khung tư liệu nhanh chóng xuất hiện một khoảng hạt giống trên mặt đất. Từ những số liệu phân tích rõ ràng chúng đã trưởng thành. Một

khi đem trồng ở bên ngoài, chẳng mất bao nhiêu thời gian sẽ nảy mầm.

La Mông quan sát mà hết sức đặc ý.

Thời gian ủ hạt của cây ô liu ước chừng một năm. Nếu chọn hạt trong thời gian này thì thời gian nảy mầm sẽ rất dài, không đều, mà khổng chế rất khó. Hơn nữa, xác suất thành công cũng chỉ mười phần trăm.

Mặc dù trong giáo trình của Đức Lỗ Y cũng có nói tới việc phương pháp thúc nảy mầm, pha thuốc tăng tỉ lệ nảy mầm lên 25% nhưng rất rắc rối.

Vì vậy mà hắn liền ủy thác cho không gian.

Không thể ngờ được dưới sự chăm sóc của không gian chúng đã trưởng thành, tỉ lệ nảy mầm đạt tới trăm phần trăm.

- Vậy làm việc đi.

Việc thu hạt giống rất đơn giản. La Mông cầm một cái bao to thu hết vào trong đó. Chẳng mất bao lâu, hắn đã thu được mười bao hạt giống rồi đi ra khỏi không gian mà để ở trong phòng.

Một lát sau, Ni Khắc và Phú Dịch theo thói quen ăn xong bữa sáng liền tới chỗ La Mông.

- La Mông đại nhân! - Cả hai cùng lên tiếng.

- Ừm! Tới đây. Ni Khắc! Phú Dịch! Đây là hạt giống cây ô liu đã được ta sử dụng phương pháp của Đức Lỗ Y xử lý. Các người có thể lấy đi gieo trồng. Hiện tại cũng tới thời điểm rồi. - La Mông lên tiếng.

- Vâng thưa đại nhân! Không biết có yêu cầu cụ thể gì không? - Phú Dịch lên tiếng trả lời.

- Ừm! Người đi ủy thác tạm thời thuê kẻ mạo hiểm dọn dẹp sạch cỏ dại và cây bụi bên ngoài hàng rào. Sau đó các người có thể mang trâu cày ra đó tạo một ít mảnh ruộng.

- Việc đầu tiên là phải chọn địa hình bằng phẳng, đất dày, nhiều ánh nắng, tiện tưới nước. Cơ bản là phải phì nhiêu. Cày thật sâu, sau đó xới lên. Chờ khi nó nảy mầm rồi nhổ trồng cũng được.

- Sau khi nhổ trồng thì cứ một mẫu trồng hai trăm cây để dành không gian khi chúng lớn. Sau khi làm xong, có thể hỏi bao nhiêu kẻ mạo hiểm chấp nhận làm người dân trong lãnh địa của ta. Cho dù lớn tuổi cũng không quan trọng. - La Mông nghĩ tới chuyện vừa nghe được trong quán liền bổ sung thêm.

Thấy hai người hiểu ý, La Mông cho bọn họ đi. Nhìn ánh nắng ban mai xuyên qua cửa sổ chiếu vào trong phòng, La Mông có chút trầm tư.

Hắn nghĩ tới quá trình tu luyện vừa rồi.

Không biết tại sao, trong lúc tu luyện chẳng những hắn cảm nhận được hơi thở của rừng rậm mà còn dường như có thứ gì đó ẩn chứa khiến cho hắn sợ hãi.

Đó dường như là lực lượng của hải dương với vô số những con ốc xoáy có to có nhỏ va chạm vào nhau như muốn nuốt chửng mọi thứ.

Nếu cảm giác kỹ thì sẽ cảm thấy vô số những viên bi nhỏ di chuyển ở phía sau cùng với lực lượng của hải dương. Nhưng lúc thì chúng co lại cũng có lúc lại phình ra.

Tất cả những cảm giác đó khiến cho hắn thấy mình thật nhỏ bé. Nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng hắn đứng dậy đi về phía phòng luyện kim.

Một lát sau, tiểu thư Ngã Duy Tây cũng tới. Nàng nhìn thấy La Mông liền hỏi:

- Có chuyện gì?

- Ta muốn nói chuyện với cô một chút về mình tương... - La Mông suy nghĩ một chút rồi lên tiếng.

- Vậy chúng ta tới kia ngồi.

Cả hai tìm chỗ ngồi xuống. La Mông ngồi ở phía trên, ngửi thấy mùi thơm từ người Ngã Duy Tây, tâm trạng của hắn lập tức thư thái hơn một chút.

Hắn bắt đầu kể lại chuyện trong lúc mình mình tưởng gặp phải thứ lực lượng mạnh kia.

Tiểu thư Ngã Duy Tây ngồi ở đó nét mặt vẫn thản nhiên có điều lỗ tai thì từ từ dựng thẳng, trong mắt cũng xuất hiện một chút gì đó kinh ngạc, thậm chí là vui sướng.

- ... Ta cảm nhận được hơi thở của rừng rậm như chỉ là một phần trong đó...

Tiểu thư Ngã Duy Tây trầm ngâm một lúc rồi cười nhạt nói:

- Tình trạng như vậy ta cũng không biết. Nhưng dường như ta đã đọc thấy ở một bộ sách nào đó có nội dung liên quan. Chỉ có điều...

Nói tới đây, nàng có chút ngập ngừng dường như có một sự e ngại nào đó.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 113: Cây Ăn Quả

Thời gian trôi đi, ánh mặt trời từ từ lên cao rọi ánh nắng xuống càng rộng hơn.

Tiếng chim chóc liu lo liên tục từ xa vọng lại.

- Tiểu thư Ngã Duy Tây! Xin cô hãy nói rõ. - Ở trong phòng, La Mông cũng đã nói xong.

Tiểu thư Ngã Duy Tây vẫn im lặng. Sau một lúc, nàng mới thở dài, nói:

- Người có biết Đức Lỗ Y tự nhiên là gì không?

- Đức Lỗ Y tự nhiên? - Nét mặt La Mông có chút ngờ ngác.

Nét mặt của tiểu thư Ngã Duy Tây hết sức nghiêm túc. Sau khi thở dài một tiếng, nàng nói tiếp:

- Từ thời kỳ lâu lắm rồi, Đức Lỗ Y là thứ thuộc về quyền lực của thần sớm nhất. Phần lớn Tinh Linh đều theo con đường này. Sau đó, con người cũng từ từ học tập mà có được lực lượng. Nhưng trong quá trình đó đã xảy ra nhiều bi kịch.

- Bi kịch gì thế? - La Mông hết sức lắng nghe.

- Hiện tại người là Đức Lỗ Y hẳn là có thể cảm nhận được sức mạnh của tự nhiên. Người nói xem, lực lượng của thiên nhiên có vĩ đại không?

- Vĩ đại! - La Mông thốt lên từ tận đáy lòng.

- Vấn đề chính là ở chỗ này. Đối với con người nhỏ bé mà nói thì tự nhiên quá vĩ đại. Sau khi con người trở thành Đức Lỗ Y thì tâm linh thường thường khó có thể gánh vác vì vậy mà mới chỉ ra thành Đức Lỗ Y nông nghiệp và Đức Lỗ Y tự nhiên. Đức Lỗ Y tự nhiên chính là dựa vào tự nhiên làm nguồn gốc. Còn Đức Lỗ Y nông nghiệp thì phải có sự chi dẫn của thần để tu luyện. Trong tình trạng của người, ta cảm thấy đó chính là lực lượng của tự nhiên mà không phải chỉ có lĩnh vực của thực vật.

Tiểu thư Ngã Duy Tây thấy La Mông nghe xong trở nên trầm tư thì nở nụ cười rồi nói tiếp:

- Hơn nữa! Hiện tại giáo hội của thần Ánh Sáng đã coi Đức Lỗ Y là thứ dị giáo. Vì vậy người hãy chỉ để ý tới lĩnh vực thực vật mà thôi.

- A! Ta hiểu rồi. - La Mông trả lời nhưng lại nghĩ tới lĩnh vực Hỏa mà cảnh giác. Đó có phải là tín hiệu bản thân tự động đã cất bước vào lĩnh vực của Đức Lỗ Y tự nhiên hay không?

Trong lúc nhất thời, tâm trạng của hắn trở nên nặng nề. Hắn nghĩ người một lúc rồi đứng dậy rời đi.

Nhìn hắn đi xa, tiểu thư Ngã Duy Tây nở nụ cười.

Ánh mặt trời rực rỡ chiếu xuống những mảnh ruộng. Tản bộ trên đường, nghe mọi người chào hỏi, tâm trạng của La Mông cũng từ từ thoải mái hơn.

Đi tới ngã tư đường, hắn chợt nghĩ ra một cái gì đó mà nhìn chăm chú vào bãi đất trống ven đường. Đột nhiên, một ý tưởng xuất hiện trong đầu hắn:

- Rượu trái cây...cây ăn quả... Đúng! Đúng là cây ăn quả. Ý nghĩ trước kia của ta bây giờ có thể thực hiện được rồi...

Dường như xua được hết muộn phiền trong lòng, La Mông lại nở nụ cười.

Để có rượu cần phải có nguyên liệu. Nhưng ở thế giới này, lương thực rất hiếm. Sau này, người ta phát hiện ra một loại cỏ có tên là cỏ Xà Quả. Thứ cỏ này khi đem phơi khô có thể làm nguyên liệu chế rượu. Nhưng trên thực tế, loại cây này có độc nếu uống nhiều không có lợi cho thân thể. Nhưng do tiện nên trở thành sự lựa chọn đầu tiên của con người.

Còn rượu trái cây đã được xếp vào hạng trung. Vì vậy mà La Mông đã có ý tưởng.

Vào lúc này, toàn bộ tinh thần của hắn tập trung hết vào cây ăn quả và rượu trái cây.

- Nếu có thể trồng thêm cây ăn quả ở ven đường thì vừa có phong cảnh lại vừa có lợi ích thực tế. Chỉ có điều, kẻ mạo hiểm có tay để hái hay không?

Vấn đề này cũng không lớn lắm.

Dù sao, thì tiền mua cây giống cũng cần phải có mà chỗ để trồng cũng phải suy tính. Nếu trồng trên ruộng thì sẽ mất diện tích. Mà trồng ở ven đường thì đúng là không mất diện tích nhưng người ta có thể thò tay hái. Dù sao thì người qua lại nhiều như vậy, không thể coi họ như kẻ trộm.

La Mông vừa đi vừa cúi đầu suy nghĩ xem trồng cây ăn quả ở đâu là hợp lý.

Mặc dù lãnh địa của hắn không phải là nhỏ. Khu đất này nếu không xây căn cứ hoặc chỗ ở thì còn phải biến thành đồng ruộng để sản xuất lương thực. Nghĩ tới cây ăn quả là chuyện tốt nhưng không thể tiến hành một cách thiếu suy nghĩ được. Trước tiên phải quy hoạch cho tốt. Ít nhất có trồng cũng không để bị chuyện khác ảnh hưởng.

Suy nghĩ một cách kỹ càng, La Mông từ từ nở nụ cười. Hắn nghĩ tới, có một loại cây ăn quả tên là quả Thấp. Loại cây này có rất nhiều nhưng vị chát, rất khó ăn tuy nhiên lại có thể làm nguyên liệu cho rượu trái cây. Hơn nữa, phẩm chất của nó cũng không quá thấp.

Nếu trồng tốt thì loại cây này khi cho quả cũng không ai hái nhưng có thể sinh ra lợi nhuận không hề thấp. Bởi vì hắn là Đức Lỗ Y cho nên không thể tùy ý chặt cây cối nhưng tận dụng chúng để thu lợi nhuận thì có thể.

Sau này, nếu sản xuất nhiều, chẳng những có thể cung cấp cho nhà trọ còn có thể tiêu thụ trên trấn. Mà cư dân trong trấn Lý Táp qua nhiều thế hệ chỉ làm nông là chính. Cũng có một số người ra ngoài nhưng chủ yếu là làm ăn, hoặc trở thành những người có nghề nghiệp như hắn. Tuy rằng mọi người đều nghĩ rượu trái cây dễ bán nhưng chưa ai từng nghĩ tới việc lấy nó để làm giàu.

Chính vì nguyên nhân đó mà phần lớn rượu trái cây đều do những người trồng nó làm ra. Mà sản xuất rượu trái cây tốn rất nhiều nguyên liệu, chẳng bằng được với quả ngon. Vì vậy mà mặc dù rượu trái cây rất được mọi người chào đón nhưng lại không thể sản xuất với quy mô lớn.

Trong quán của La Mông cũng có bán rượu trái cây cho nên La Mông cũng biết nó có thể sinh lợi nhuận rất rõ ràng. Có điều, mặc dù nó so với những loại rượu mà quý tộc uống thì rẻ hơn nhưng người dân bình thường cũng không thể ngày nào cũng được uống. Nhiều lắm chỉ khi nào có việc gì chúc mừng hoặc là thời điểm tết đến mới có thể uống vài chén.

Còn đám mạo hiểm thì mỗi khi tới cũng không uống loại rượu cô có độc kia mà uống rượu trái cây. Nhưng những người lớn tuổi mỗi khi uống rượu lại thốt ra những lời như vậy.

Nếu có thể sản xuất được rượu trái cây rồi hạ giá chúng xuống một chút là có thể kiếm được tiền mà cũng không hề kém so với được phẩm do hắn bán ra.

Chẳng ai ngày nào cũng uống thuốc nhưng mỗi kẻ mạo hiểm thì ngày nào cũng hy vọng có được một chút rượu.

La Mông càng nghĩ, ánh mắt càng lúc càng sáng ngời.

Tới lúc này, có rất nhiều kẻ mạo hiểm nhận ra và chào hỏi hắn. La Mông cũng đều đáp lại. Sau khi dạo quanh một vòng, hắn càng thấy hài lòng.

Trên tất cả những con đường mà trồng toàn bộ quả Thấp thì ít nhất cũng phải được mấy trăm cây. Một năm thu lại cũng có thể được.

La Mông trong tâm trạng rất tốt quay về. Trên đường đi, nhìn thấy Phú Dịch, La Mông liền gọi y lại.

- Đại nhân! Ngài có gì cần dặn?

- Đi mua một ít cây quả Thấp về đây rồi trồng ở ven đường. - La Mông ra lệnh.

Phú Dịch có chút kinh ngạc. Sau khi hỏi rõ ý tưởng, ánh mắt của y nhìn La Mông một cách ngưỡng mộ. Vị lĩnh chủ của gã đúng là không thể tưởng tượng nổi, cái gì cũng nghĩ được ra tiền mà tại sao gã không thể nghĩ ra được?

Nhưng đối với chuyện này, gã cũng có ý kiến:

- Đại nhân! Không cần phải mua. Ở khu vực đất hoang bên ngoài có rất nhiều cây quả Thấp. Chúng ta đào chúng trồng ở ven đường là được.

Nghe thấy vậy, La Mông liền nhớ tới loại nước tự nhiên do hắn chế ra có ẩn chứa lực lượng của thiên nhiên trong đó. Bây giờ lại là mùa xuân, hắn có thể làm cho chúng sống sót. Vì vậy mà đồng ý.

Suy nghĩ một chút, La Mông còn nói:

- Không cần phải điều động dân trong lãnh địa. Chuyện này cứ để cho kẻ mạo hiểm đi lấy.

Ý định của hắn vừa được thực hiện thì những kẻ mạo hiểm cũng nhanh chóng nhận được tin.

Bên ngoài đúng là có rất nhiều loại cây này. Vì vậy mà mấy chục kẻ mạo hiểm đi ra ngoài. Trong mấy giờ đã có mấy trăm cây Thấp được vận chuyển vào.

Dưới sự chỉ huy của Phú Địch, chúng nhanh chóng được trồng xuống.

Nhìn những cây ăn quả này lần lượt được trồng xuống ven đường, La Mông lại càng thêm vui vẻ.

Hắn bắt đầu dùng nước tự nhiên vẩy một chút lên mỗi gốc cây.

Sau vài ngày, những cây Thấp vừa mới trồng lại đón một trận mưa xuân. Người ta nói mưa xuân quý như vàng đúng là chẳng sai. Gần như có thể thấy bằng mắt, mỗi trận mưa xuân, cho dù là ruộng hay cây Thấp cũng đều nảy lên những mầm xanh đẹp mắt.

Sau cơn mưa, La Mông đi ra ngoài đường thì vui mừng phát hiện ra có lẽ do sức sống của chúng rất mạnh nên phần lớn cây đã nảy mầm, hiển nhiên là sống và có thể có kết quả.

- Ngươi vào trấn mời tiên sinh Ba Ân Nhĩ tới đây, nói ta có chuyện cần gặp lão. - La Mông vừa bận kiểm tra cây giống vừa nói với Linh Đương đang tò mò đứng bên cạnh. Vừa lúc, mấy ngày trước, cô bé có ý định vào trong trấn mua đồ nên cũng thuận đường. Hơn nữa, cô bé do Ba Ân Nhĩ giới thiệu nên để cho cô đi tìm là thích hợp.

Cô bé Linh Đương nghe nói có thể đi vào trong trấn liền vui vẻ. Mặc dù cô rất thích La Mông nên chăm chỉ nhưng cũng muốn có lúc nghỉ ngơi.

Cô bé gật đầu rồi chạy đi chuẩn bị sau đó vào trấn. Tất nhiên, La Mông phải cho người đưa cô bé đi. Mặc dù hiện nay đường đã được mở nhưng để tới được trấn cũng không thể nhanh. Vì vậy mà không thể để khách đi bộ tới đây được.

Không lâu sau, chiếc xe ngựa đã quay trở về. Ba Ân Nhĩ bước xuống xe, thấy La Mông đứng ở cửa thì có chút kinh ngạc rồi nở nụ cười nói:

- Thế nào La Mông? Có chuyện gì vậy?

Mặc dù lão nở nụ cười nhưng La Mông biết gần đây lão có chút khúc mắc với mình. Nghĩ tới đây, La Mông cũng nở nụ cười:

- Tiên sinh Ba Ân Nhĩ! Ta muốn nhờ ngài một việc.

"A? Phải không? Lại có thứ gì để bán hay sao?" - Ba Ân Nhĩ nheo mắt lại, thâm nhủ trong lòng. Nghĩ tới đây, lão nở nụ cười rồi đi tới ôm lấy La Mông.

La Mông thâm tắc đầu. Đúng là thương nhân lãi nặng. Hắn tươi cười dẫn Ba Ân Nhĩ đi xem hàng cây ăn quả ven đường đồng thời nói một chút ý tưởng cho đối phương nghe:

- Ta hy vọng ngài có thể giúp đỡ ta xây một chỗ chế rượu. Sau này, ta còn chuẩn bị trồng một vườn nho để làm rượu vì vậy mà chất lượng yêu cầu tương đối cao.

Ba Ân Nhĩ nghe nói vậy thì gật đầu liên tục. Lão nghĩ nghĩ một chút rồi nói:

- Được! Việc này cứ giao cho ta. Chắc chắn ngươi sẽ hài lòng. Theo kế hoạch của La Mông là như vậy, chẳng những trồng cây ăn quả mà còn có quả vườn nho. Đồng thời còn xây dựng trong lãnh địa một xưởng sản xuất rượu, sau đó kinh doanh. Làm được rượu trái cây, chẳng những có thể cung cấp được cho nhà trọ của mình mà rượu nho lại càng tốt hơn có thể đi vào thị trường cao cấp.

Còn về phần Ba Ân Nhĩ thì để xem lão có dụng tâm hay không. Lần trước, chuyện được phẩm không phải là lỗi của La Mông. Mà cuộc trao đổi này cũng là bồi thường. Nếu Ba Ân Nhĩ có thể dụng tâm thì sau này tất cả có thể hợp tác. Còn nếu như không thể thì cứ lần mà đi, La Mông cũng chẳng để ý. Hiện tại những đội buôn muốn hợp tác với hắn có rất nhiều chứ không phải chỉ có Ba Ân Nhĩ.

Sau khi Ba Ân Nhĩ đồng ý rồi rời đi, La Mông nhìn theo bóng lưng của y rồi về tới đại sảnh.

Mặc dù đã là tháng thứ ba nhưng vẫn còn phải đốt lửa trong lò sưởi. Lúc này, trong đại sảnh đang tràn ngập cảm giác ấm áp.

Năm cô bé đang điều chế dược phẩm.

Từ sau khi xây dựng lãnh địa, sau đó xảy ra chuyện với thuốc giải độc thì thời gian hắn xuất hiện để điều chế thuốc cũng ít đi nhiều. Hiện tại tất cả do năm cô bé làm việc. La Mông dựa lưng vào chiếc ghế gỗ nhưng cũng không chú ý tới mấy cô bé, chỉ tập trung vào quyển sách của mình.

Những thứ ghi chép ở trên đó khiến cho La Mông ón lạnh. Từ sau khi nghe tiểu thư Ngã Duy Tây nói về Đức Lỗ Y tự nhiên, La Mông để tâm nên khi tới hiệp hội của pháp sư có mượn đọc một chút tư liệu liên quan. Mặc dù cố gắng che giấu nhưng sau khi xem đến hai chữ dị giáo, tâm trạng của La Mông trở nên nặng nề.

- Ta thực sự nói cho các ngươi biết, tự nhiên là một thứ vĩ đại. Nếu mọi người không theo con đường của ta, không dựa vào ân điển của ta mà có được lực lượng tự nhiên thì sẽ bị sa đọa rồi lạc lối mà diệt vong. Vì vậy các ngươi phải hiểu được con đường đi, giữ nghiêm con đường Đức Lỗ Y của mình phân biệt và ngăn chặn dị giáo. - La Mông nhỏ giọng đọc về quy tắc chung của Đức Lỗ Y.

Trên giấy là thứ văn tự khó hiểu ghi lại lịch sử không được rõ cho lắm. Nhưng với kinh nghiệm của người Trái Đất khi xem tới đây, chỉ cần vài câu cũng có thể thấy được.

Hóa ra Kiệt Pháp lại là Đức Lỗ Y nông nghiệp.

Sắc mặt La Mông hết sức nặng nề, lật từ từ một quyển sách dày. Đây là sách về nữ thần mùa màng cũng có được một đoạn viết về Đức Lỗ Y: "Thần nói rằng các ngươi phải chăm sóc thực vật và truyền bá hạt giống cũng như bảo tồn giống nòi của chúng. Nếu như chúng chẳng may bị chết thì phải làm cho chúng sống lại, phải chăm sóc đồng ruộng, giữ lấy sự phì nhiêu. Sau đó để cho con người chăm sóc rồi thu hoạch.

La Mông đọc mấy lượt rồi lại đi gặp tiểu thư Ngã Duy Tây.

Tiểu thư Ngã Duy Tây ở trong căn phòng đọc sách, thấy hắn tới liền nở nụ cười.

- Tiểu thư Ngã Duy Tây! Ta có việc muốn thỉnh giáo cô. - La Mông đóng cửa lại rồi nói.

- Có chuyện gì mà nghiêm túc vậy? - Tiểu thư Ngã Duy Tây buông sách xuống rồi hỏi.

- A! Ta muốn hỏi về lịch sử của Đức Lỗ Y tự nhiên và Đức Lỗ Y nông nghiệp. Không ngờ ta không thể tra được.

- Ôi! La Mông! Điều này hiện tại chúng ta chưa thể biết được. Nghe nói khi chúng ta tới cấp năm mới có thể được đọc nội dung về chuyện này. - Tiểu thư Ngã Duy Tây mặc một chiếc áo bào rộng thùng thình nhưng vẫn không thể che hết đường cong. Đặc biệt là cái eo thon nhỏ.

Mặc dù trong lòng lo lắng, nhưng La Mông vẫn tiếp tục nghe cô nói:

- La Mông! Với tiến độ của ngươi cũng có thể chỉ tới hai mươi tuổi đã đột phá cấp năm. Khi đó, ngươi có thể xem.

Trong mấy ngày này, La Mông cũng biết thế giới này cũng có thiên tài tu luyện từ nhỏ, tới hai mươi tuổi đã đột phá cấp năm.

Có sự giúp đỡ của không gian sừng Thần Nông thì mười tám tuổi chưa chắc nhưng hai mươi tuổi chắc hẳn có thể đạt được. Nhưng La Mông lại có một chút lo lắng. Hắn vẫn canh cánh trong lòng về Hòa linh vực. Vì vậy, hắn khẩn cầu:

- Tiểu thư Ngã Duy Tây! Xin cô hãy nói hết.

Tiểu thư Ngã Duy Tây bị hỏi vậy thì do dự một lúc rồi nói:

- Tôi biết cũng không nhiều lắm. Lúc trước chỉ biết Đức Lỗ Y vốn là pháp chức của Tinh Linh. Nghe nói Tinh Linh là đứa con của tự nhiên cho nên không có nhiều vấn đề.

"Ừm! Ừm!" - La Mông gật đầu. Tinh Linh là đứa con của tự nhiên thì ở Trái Đất cũng có truyền thuyết như vậy.

- Sau này, con người học tập về Đức Lỗ Y. Nhưng đối với con người nhỏ bé thì tự nhiên quá vĩ đại, sau khi con người trở thành Đức Lỗ Y có rất nhiều người bị tự nhiên đồng hóa. Đại khái thì tai nạn là ở chỗ này. - Tiểu thư Ngã Duy Tây nói tới đây thì nhìn La Mông.

La Mông gật đầu, tỏ vẻ hiểu.

- Đọc trong lịch sử thì dường như con người và tinh linh xảy ra vô số những trận chiến. Hơn nữa, vào thời cổ, thế giới nằm dưới sự thống trị của Tinh Linh. Còn con người học tập Đức Lỗ Y là để tăng cường lực lượng nhưng vào thời đó thì có rất nhiều người sau khi trở thành Đức Lỗ Y thì bị tự nhiên đồng hóa, sau đó đầu hàng Tinh Linh, trở thành kẻ địch của con người. Vì chuyện như vậy cho nên Đức Lỗ Y mặc dù không bị bỏ nhưng phải có sự chỉ dẫn của thần mới có thể tu luyện, không bị lạc giữa tự nhiên mà biến thành dị giáo.

La Mông cả kinh. Đối với điều đó, hắn có thể hiểu được. Trong mắt con người thì Đức Lỗ Y tự nhiên đúng là không có sự giúp đỡ mà thậm chí còn có tác dụng trở ngại cho nên có địch ý.

Tiểu thư Ngã Duy Tây nói tới đây thì ngừng lại một chút:

- Ta cũng chỉ biết đại khái như vậy. Còn về sau, khi ngươi đạt tới cấp năm thì tự mình tìm đọc. Ta cũng chỉ nhìn bút ký về Tinh Linh nên mới biết được.

La Mông do dự một chút rồi hỏi:

- Vậy cô có biết Đức Lỗ Y tự nhiên có đặc điểm gì không?

Tiểu thư Ngã Duy Tây suy nghĩ cẩn thận rồi nói:

- Dường như Đức Lỗ Y nông nghiệp thì qua rừng rậm và động vật mà có được lực lượng. Còn Đức Lỗ Y tự nhiên thì thiên về tu luyện bốn nguyên tố lớn để chuyển hóa.

Nghe thấy vậy, La Mông cả kinh.

Nghĩ đi nghĩ lại, hần cảm thấy may mắn khi chuyện mình có được lĩnh vực Hòa không ai biết. Mặc dù có vài lần để lộ nhưng không có người nào đặc biệt phát hiện...

La Mông suy nghĩ một lúc rồi miễn cưỡng cười nói:

- Đa tạ tiểu thư! Không quấy rầy nữa.

Nói xong, hần mang tâm sự nặng nề mà đi ra.

Sau khi về tới gian phòng của mình, hần lại lật xem giáo điển của nữ thần mùa màng. Ánh mắt hần tập trung vào câu đầu tiên từ lời dạy của thần... Trường thành và gặt hái đó chính là một chu kỳ vĩnh hằng.

- Gặt hái. - La Mông suy nghĩ cẩn thận:

- Tại sao ta không hiểu được từ sớm. Gặt hái bản thân là hành vi của con người cũng là sự khác nhau giữa Đức Lỗ Y tự nhiên và Đức Lỗ Y nông nghiệp.

"Cái gì là tự nhiên?" Thực ra La Mông đã có được sự lý giải của mình. Mới nghĩ tới, trong lòng hần đột nhiên vang lên một câu nói: "Người dựa vào đất, đất dựa vào trời, trời tuân theo đạo mà đạo chính là tự nhiên."

Tự nhiên là một hệ thống khổng lồ có hoa cỏ, cây cối, có chim, có thú, sông núi và biển rộng. Lại còn có cả những mạch đất ngầm mà mắt thường không thể thấy với bao nhiêu kết cấu. Thứ lực lượng khổng lồ đó hợp thành vòng tuần hoàn của tự nhiên, đây là điều mà hần hiểu.

Nhưng dựa theo những tình huống của thế giới này thì hiểu được và lực lượng chính là Đức Lỗ Y tự nhiên, cũng chính là dị giáo.

Nhìn vào những hàng chữ sắc mùi máu về Đức Lỗ Y tự nhiên, khiến cho người ta không thể nào quên được. La Mông lo lắng đi đi lại lại trong phòng.

Đúng lúc này, Linh Đang tới gõ cửa:

- Chủ nhân! Ngài có định dùng cơm hay không?

- Linh Đang! Đem bữa tối tới phòng ngủ cho ta. - La Mông đứng lại rồi nói. Sau đó, hần nghe thấy tiếng của cô bé trong trẻo vang lên trả lời rồi tiếng bước chân đi xa.

Một lát sau, khi mở cửa phòng thấy hành lang không có bóng người, hần chợt bật cười.

Bản thân mình thật quá mất cảm. Chỉ cần mình không sử dụng lĩnh vực Hòa thì không có người nào biết. Cho dù là Đức Lỗ Y nông nghiệp cũng có được thần thuật thuộc tính Hòa. Chỉ có điều không nhiều mà thôi.

Còn bản thân thì suy nghĩ mặc dù tiếp cận với Đức Lỗ Y tự nhiên nhưng hành vi cụ thể, chẳng hạn như mở đồng ruộng, gieo trồng cây cối, được thảo đều là hành động của một Đức Lỗ Y nông nghiệp. Chẳng có một ai có thể nghi ngờ hành động của hần thì làm sao cứ phải suy nghĩ?

So với việc nghĩ về chuyện đó, chẳng bằng suy nghĩ làm sao cho không gian nhanh chóng tăng trưởng.

Hiện tại, không gian cấp bốn rộng hai mươi lăm mẫu. Không gian cấp năm rộng 50 mẫu, còn không gian cấp sáu sẽ là 100 mẫu... La Mông tính toán chỉ cần mình có thể giữ cho không gian sùng Thần Nông thăng cấp thì sớm hay muộn cũng sẽ trở thành một Đức Lỗ Y vĩ đại, thậm chí trở thành Đức Lỗ Y truyền kỳ.

Đang suy nghĩ, thì có tiếng bước chân vọng tới.

La Mông ngẩng đầu, thấy Linh Đang đang đứng ngoài hành lang, tay bưng mâm cơm.

- A! Linh Đang! Người đặt bữa tối ở đây đi. Bây giờ muộn rồi, người với mấy cô bé khác nhanh chóng ăn tối rồi nghỉ ngơi đi. - La Mông lên tiếng.

Linh Đang gật đầu rồi đặt mâm cơm xuống, sau đó cúi đầu đi ra.

Bình tĩnh lại, La Mông liền bắt đầu ăn cơm.

Sau đó, hần nhắm mắt rồi chìm vào không gian của sùng Thần Nông.

Được thảo mới được nuôi trồng trong khoảng thời gian gần đây đã cao hơn rất nhiều. Đôi mắt ra xa có thể thấy một màu xanh rất khả quan.

Trong không gian rộng lớn còn có cả gió nhẹ. Những con ong mật vẫn bận rộn bay lại trong không gian.

Thứ ong mật này vốn nguyên bản thuộc về Trái Đất.

Trong không gian khắp nơi tràn ngập hương hoa khiến cho người ta thoải mái, như có cảm giác được ở nhà. Hần thả bước trên con đường nhỏ bên bờ

sông, tâm trạng hoàn toàn lắng xuống.

Tuy nhiên, trong đầu La Mông vẫn còn vương một chuyện. Suy nghĩ của hắn triệu tập thì trước mắt lập tức xuất hiện khung tư liệu với rất nhiều số liệu lo lắng trước mắt:

Tên: Tiền Phẩm Cát (La Mông)

Chủng tộc: Con người (dòng máu tinh linh cấp ba đã kích hoạt)

Nghề nghiệp: Chủ nhân với quyền hạn thứ nhất của không gian. Đức Lỗ Y cấp ba.

Thuộc tính sinh mệnh: lực lượng 1 2 (1 0), linh hồn 1 6 (1 0), thể chất 1 2 (1 0), trí lực 1 4 (1 0), tri giác 1 6 (1 0), sức hấp dẫn 1 5 (1 0)

Tinh Linh... Hai chữ đó hiện ra trong một thời gian dài như vậy, La Mông cũng đã thấy từ lâu. Con người trên thế giới này có ấn tượng không tốt đối với tinh linh, thậm chí trong lịch sử cũng có những câu chữ ẩn chứa sự đả kích.

La Mông âm thầm cảnh giác, quyết định từ nay về sau không kích phát dòng máu tinh linh để tránh tai vạ.

Bạn đang đọc truyện *Thiên Khiển Chi Tâm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.